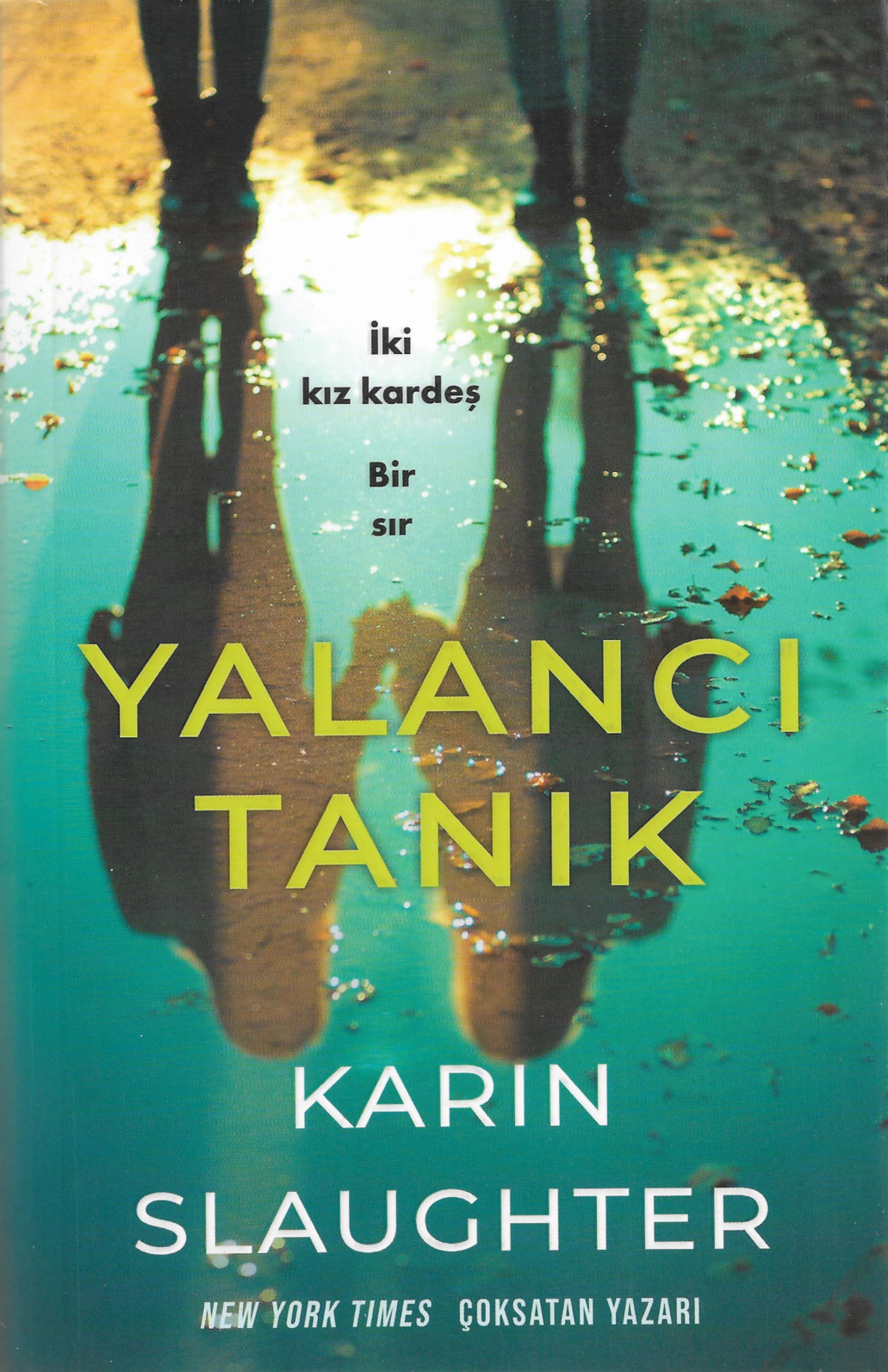

İki
kız kardeş
Bir
sır
YALANCI
TANIK
KARIN
SLAUGHTER
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

KARIN
SLAUGHTER

YALANCI TANIK

Yalancı Tanık
Özgün Adı: False Witness
Karin Slaughter

Çeviren : Doğukan Bal
Yayıma Hazırlayan : Sibel Çelik
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Görseli : Trevillion Images
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü : Gerilim - Suç
Kitap No : 2604

1. Baskı: Ocak 2024
ISBN: 978-625-366-099-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Karin Slaughter, 2023
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

KARIN
SLAUGHTER

YALANCI TANIK

Çeviren: Doğukan Bal

Geçmiş, hiçbir zaman bıraktığınızı düşündüğünüz yerde değildir.

Katherine Anne Porter

1998 YAZI

Callie, mutfaktan parmaklarını akvaryum camına vuran Trevor'ı duyabiliyordu. Kurabiye hamurunu karıştırmak için kullandığı spatulayı daha sıkı kavradı. Trevor daha on yaşındaydı. Okulda zorbalığa maruz kaldığını düşünüyordu. Babası berbat biriydi. Kedilere alerjisi vardı ve köpeklerden korkuyordu. Hangi psikolog olsa çocuğun ilgi çekmek için çaresizlikten balıkları korkuttuğunu söylerdi ama Callie'nin tepesinin tası atmak üzereydi.

Tap-tap-tap...

Callie şakaklarına masaj yaparak başının ağrımasını engellemeye çalıştı. "Trev, akvaryum camına mı vuruyorsun? Sana yapma demedim mi?"

Ses kesildi. "Vurmuyorum."

"Emin misin?"

Sessizlik.

Callie, hamuru yağlı kâğıda koydu. Vurma sesi metronom gibi devam etti. Callie, üç vuruşta bir hamur koymaya başladı.

Tap-tap-şıp. Tap-tap-şıp.

Callie fırının kapağını kapatıyordu ki Trevor bir anda seri katil gibi arkasında belirdi. Kollarını ona sarıp, "Seni seviyorum," dedi.

Callie de tıpkı Trevor'ın yaptığı gibi sıkı sıkı sarıldı. Kafatasındaki gerginlik yumrusu yumuşadı. Trevor'ın kafasını öptü. Cildi kavurucu sıcak yüzünden tuzlanmıştı. Trevor tamamen hareketsiz duruyordu ama gerginlik dolu enerjisi Callie'ye gerilmiş bir yay gibi olduğunu düşündürüyordu. "Kâsede kalanı yalamak ister misin?"

Sorusunu bitirmeden cevabını almıştı.

Trevor, sandalyelerden birini tezgâhın önüne çekip kafasını bal kavanozuna sokan Winnie the Pooh gibi uzandı.

Callie alnında biriken teri sildi. Güneş batalı bir saat olmuştu ama ev hâlâ cayır cayırdı. Klima zar zor çalışıyordu. Fırının sıcaklığı mutfağı saunaya çevirmişti. Her şey yapış yapış ve nemliydi, buna kendisi ve Trevor da dahildi.

Callie musluğu açtı. Soğuk su dayanılmazdı. Yüzünü yıkadı, sonra Trevor'ın ensesine birkaç damla su dökerek onu da mutlu etti.

Trevor'ın kıkırdaması bittikten sonra Callie suyu kısıp spatulayı temizlemeye başladı. Sonra da akşam yemeğinden kalanların yanına, kurutma rafına koydu. İki tabak. İki bardak. İki çatal. Trevor'ın sosisini kesmek için bir bıçak. Ketçaba Worcestershire sosu karıştırmak için kullandığı çay kaşığı.

Trevor, kâseyi yıkasın diye ona uzattı. Gülümsediği zaman dudakları sol tarafa kıvrılıyordu, tıpkı babası gibi. Callie'nin yanında duruyordu, kalçaları birbirine değiyordu.

Callie sordu: "Akvaryum camına mı vuruyordun?"

Trevor kafasını kaldırdı. Callie, gözlerindeki yalan parıltısını

yakalamıştı. Tıpkı babası gibi. "Küçük balıklar dedin. Uzun süre yaşamazlar dedin," dedi.

Boğazında annesine yakışan çirkin bir cevap belirdi ve sıktığı dişlerinin arkasına yapıştı: *Deden de uzun süre yaşamayacak. Bakım evine gidip tırnakları altına iğne mi sokalım yani?*

Callie bunu yüksek sesle söylememişti ama Trevor'ın içindeki yay daha da gerildi. Trevor'ın duygularını bu kadar iyi hissedebilmesi onu hep rahatsız etmişti.

"Tamam," dedi Callie ellerini şortunda kurutup kafasıyla akvaryumu işaret ederek. "İsimlerini öğrenelim."

Trevor gardını kaldırmıştı, espriyi anlayan son kişi olmaktan hep korkuyordu. "Balıkların ismi olmaz," dedi.

"Tabii ki olur, şapşal. Okulun ilk günü tanışıp, 'Merhaba benim adım Balık' demiyorlar o kadar," dedi Callie, Trevor'ı nazikçe salona doğru iterek. Akvaryumda gerginlikle halkalar çizen iki çift renkli horozbina vardı. Trevor, tuzlu su akvaryumunun zorlu kurulum sürecinde birkaç kez ilgisini yitirmişti. Balıkların gelmesi ise lazer gibi odaklanmasına neden olmuştu.

Callie akvaryumun önünde diz çöktüğü sırada dizleri kıtladı. Bu sızlamayı ve acıyı Trevor'ın kirli parmaklarının akvaryum camını lekelediğini görmeye tercih ederdi. "Bu küçük olan mesela?" diye sordu daha küçük olan balığı işaret ederek. "Adı nedir?"

Trevor gülümsememek için çabaladı ve dudağı sola kıvrıldı. "Yem," dedi.

"Yem mi?"

Trevor, "Köpekbalıkları geldiğinde onu yiyecekler çünkü!" diyerek fazla yüksek bir kahkaha attı, yerde yuvarlanmaya başladı.

Callie, dizindeki sızı geçsin diye dizini ovdu. Her zamanki depresif hissiyle odaya baktı. Lekeli kilim, seksenlerin sonunda dümdüz olmuştu. Buruşuk turuncu ve kahverengi perdelerin et-

rafından sokak lambalarının ışığı sızıyordu. Odanın bir odası içki dolu bir barla kaplıydı, arkasında bulanık bir ayna duruyordu. Tavan askısından kadehler sarkıyordu, L şeklindeki yapışkan barın etrafında dört deri tabure dizilmişti. Odadaki tüm mobilyalar Callie'den daha ağır olan devasa televizyonun etrafında toplanmıştı. Turuncu koltuğun iki ucunda çökmüş noktalar vardı, biri bir erkeğe, diğeri ise bir kadına aitti. Ağır, krem rengi sandalyelerin arkasında ter lekeleri, kolçaklarında ise tüten sigaraların bıraktığı izler vardı.

Trevor'ın eli onun eliyle buluştu. Yine duygularını hissetmişti.

Trevor şansını denedi, "Diğer balığın adı ne?" diye sordu.

Callie gülümseyip kafasını Trevor'ın kafasına dayadı. "Bence..." dedi iyi bir isim düşünmeye çalışarak; Ann Çüez, Sazan Ali. "Bay Darsazan?"

Trevor burnunu buruşturdu. Austen hayranı olmadığı belliydi. "Babam ne zaman eve gelecek?"

Buddy Waleski canı ne zaman isterse eve geliyordu. "Yakında," dedi Callie.

"Kurabiyeler olmuş mudur?"

Callie acıdan yüzünü ekşiterek ayağa kalktı ve Trevor'ın peşinden mutfağa girdi. Fırın camından kurabiyelere baktılar. "Tam değil ama banyon bittikten sonra...

Trevor koridora fırladı. Tuvalet kapısı çarpıldı.

Callie, musluğun gıcırtısını duydu. Küvet suyla dolmaya başladı. Trevor şarkı mırıldanıyordu.

Amatör birisi bu aşamada kazandığını düşünürdü ama Callie amatör değildi. Birkaç dakika bekledi, sonra tuvalet kapısını aralayıp Trevor'ın küvete girip girmediğine baktı. Trevor'ı kafasını küvete sokarken yakaladı.

Kazanamamıştı —sabundan eser yoktu— ama çok yorgundu, sırtı ağrıyordu ve koridordayken dizi çekmeye başlamıştı. Bu yüzden yapabileceği tek şey acıya dayanarak bara dönmek ve martini bardaklarından birini Sprite ve rom ile doldurmaktı.

Callie iki yudum aldıktan sonra eğilip barın altında yanan ışıkları kontrol etti. Dijital kamerayı birkaç ay önce kazara fark etmişti. Işıklar kesilmişti. Callie mum ararken gözü yanıp sönen bir ışığa ilişmişti.

Callie'nin aklına gelen ilk şey; *sırtımı sakatladım, dizim tutmuyor, şimdi de gözlerim bozuldu* olmuştu ama ışık beyaz değil kırmızıydı. Barın altında, deri taburelerin arasında Rudolph'un burnu gibi parlıyordu. Callie tabureleri çekmişti. Kırmızı ışığın barın altında uzanan pirinç ayaklıktan yansımasını izlemişti.

İyi bir yere saklanmıştı. Barın ön kısmı çok renkli bir mozaikle süslüydü. Ayna parçaları mavi, yeşil ve turuncu mermerleri iyice ortaya çıkarıyordu ve bu kombinasyon arka taraftaki rafların arasında bulunan iki santimetrelik deliği gizliyordu. Callie, bu deliğin arkasında içi şarap tıpalarıyla dolu bir kutu bulmuştu, bir de Canon dijital kamera vardı. Buddy, kameranın şarj kablosunu saklamak için rafın arkasına bantlamıştı ama elektrikler kesileli saatler olmuştu. Pil bitmek üzereydi. Callie, kameranın kayıtta olup olmadığını bilemiyordu. Kamera doğrudan koltuğa bakıyordu.

Callie kendine şöyle demişti: Buddy neredeyse her hafta sonu arkadaşlarını çağırıyordu. Basketbol, futbol ya da beyzbol izliyorlar, saçma sapan konulardan, işten ya da kadınlardan bahsediyorlardı. Muhtemelen Buddy'nin koz olarak kullanabileceği, anlaşmalarda işine yarayacak şeyler söylüyorlardı. Kamera da bunun içindi herhalde.

Herhalde.

İkinci kadehine Sprite koymadı. Baharatlı rom boğazını yakıp burnuna kadar çıktı. Callie hapşırdı ve büyük bir kısmını kolunun arkasıyla yakalamayı başardı. Mutfaktan kâğıt havlu alamayacak kadar yorgundu. Bardaki havlulardan biriyle sümüğünü sildi. Havluya dikilmiş sembol derisine battı. Callie logoya baktı, Buddy'yi çok iyi özetleyen bir logoydu. Atlanta Falcon logosu değildi. Georgia Bulldogs da değildi. Georgia Tech Üniversitesi bile değildi. Buddy Waleski, Bellwood Eagles taraftarı olmayı seçmişti. Bu lise takımı geçen sezonu on galibiyet ve sıfır mağlubiyetle kapatmıştı.

Küçük bir gölde büyük bir balıktı.

Callie, romun geri kalanını içerken Trevor tekrar içeri girdi. Yine zayıf kollarını Callie'nin etrafına sardı. Callie, Trevor'ın kafasını öptü. Cildi hâlâ terliydi ama Callie bugün yeterince savaş vermişti. İstediği tek şey Trevor'ın yatmasıydı, böylece vücudundaki ağrılarla savaşmak için içebilirdi.

Kurabiyelerin soğumasını beklerken akvaryumun önünde oturdular. Callie ona ilk akvaryumunu anlattı. Yaptığı hataları söyledi. Balıkların sağlıklı yaşaması için ne kadar özenli davranılması gerektiğini, bunun ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu anlattı. Trevor daha sakindi. Callie, sıcak banyo yaptığı için öyle olduğunu söyledi kendine, onu ne zaman barın başında içerken görse gözlerindeki ışığın sönmesinin bununla bir ilgisi olmadığını düşündü ısrarla.

Trevor'ın yatma saati yaklaştıkça Callie'nin suçluluğu azalıyordu. Mutfak masasına oturdukları sırada Trevor'ın kendini hazırladığını hissedebiliyordu. Alışılmış bir rutindi bu: ne kadar kurabiye yiyebileceği hakkında tartışacaklardı. Süt dökülecekti. Yine kurabiyeleri tartışacaklardı. Hangi yatakta yatacağını konu-

şacaklardı. Pijamalarını giysin diye savaş verilecekti. Kaç sayfa masal okunacağı konuşulacaktı. İyi geceler öpücüğü. Bir iyi geceler öpücüğü daha. Bir bardak su isteyecekti. O bardak değil, bu bardak diyecekti. O su değil, şu su diyecekti. Çığlıklar. Ağlama. Bir savaş daha. Anlaşmalar. Ertesi gün için sözler; oyunlar, hayvanat bahçesi, su parkı. Bu şekilde uzayıp gidecekti, ta ki kendini barın başında yalnız bulana kadar.

Çaresiz bir ayyaş gibi şişeye saldırmamak için zor durdu. Elleri titriyordu. Loş odanın sessizliğinde ellerinin titremesini izledi. Bu odayı en çok Buddy ile eşleştiriyordu. Boğucu bir havası vardı. Alçak tavan binlerce sigara ve puronun dumanıyla lekelenmişti. Köşedeki örümcek ağları bile turuncumsu bir kahverengine dönmüştü. Callie evde ayakkabılarını çıkarmıyordu çünkü yapışkan halının ayaklarına değdiğini hissedince midesi bulanıyordu.

Callie, rom şişesinin kapağını yavaşça çevirdi. Baharatlar bir kez daha burnunu gıdıkladı. Beklentiden ağzı sulandı. Üçüncü kadehi düşünmek bile uyuşturucu etkisini hissetmesine neden oluyordu. Son kadehi olmayacaktı, son kadeh omuzlarını rahatlatan, sırtındaki ağrıyı kesen, dizinin sızlamasını durduran kadeh olacaktı.

Mutfak kapısı açıldı. Buddy öksürdü, boğazı balgam doluydu. Çantasını tezgâha attı. Trevor'ın sandalyesine tekme atıp masanın altına gönderdi. Bir avuç kurabiye aldı. Bir elinde kısa purosunu tutuyordu, ağzı açık bir şekilde çiğniyordu. Callie, kırıntıların masadan sekip aşağı düştüğünü, eskimiş ayakkabılarına çarptığını, parkelerin üstüne dağıldığını duyabiliyordu. Minik ziller gibi birbirlerine çarpıyorlardı çünkü Buddy'nin gittiği her yer *gürültü, gürültü, gürültü* oluyordu.

Buddy sonunda onu fark etti. Onu gördüğünde öncelikle mem-

nuniyet hissetti, onu kollarına alıp özel hissettirmesini bekliyordu. Sonra Buddy'nin ağzından birkaç kırıntı daha döküldü. "Bana da koy, tatlım," dedi.

Callie, bir kadehe viski ve soda koydu. Buddy'nin purosunun pis kokusu tüm odaya yayılıyordu. Black & Mild marka puro içiyordu. Onu ne zaman görse gömlek cebinde bir paket oluyordu.

Buddy son iki kurabiyeyi de bitirirken bara doğru ilerlemeye başladı. Parkeler ağır adımları altında gıcırdıyordu. Halıya kırıntılar dökülüyordu. Buruşmuş, terden lekelenmiş gömleği üstüne kırıntılar dökülüyordu. Yeniden çıkmaya başlayan sakalında kalmışlardı.

Buddy dik durduğunda boyu bir seksen ikiydi ama hiçbir zaman dik durmuyordu. Derisi hep kırmızıydı. Yaşındaki erkeklere göre daha çok saçı vardı, bir kısmı kırlaşmaya başlamıştı. Spor yapıyordu ama sadece ağırlık kaldırıyordu, bu yüzden insandan çok gorile benziyordu; beli kısaydı, kolları o kadar kaslıydı ki gövdesine yapışamıyorlardı. Callie, ellerinin yumruk olmadığını nadiren görüyordu. Her hâlinden acımasız bir pislik olduğu fazlasıyla belli oluyordu. Sokakta onu gören insanlar yolunu değiştiriyorlardı.

Trevor gergin bir yay idiyse, Buddy balyozdu.

Purosunu küllüğe bıraktı, viskiyi yuttu ve bardağı tezgâha vurdu. "Günün iyi geçti mi, güzellik?"

"Evet," dedi Callie ve bardağını doldurabilsin diye kenara çekildi.

"Benimki harika geçti. Stewart'ta açılacak yeni açık hava AVM yok mu? Bil bakalım kaplamasını kim yapacak?"

"Sen," dedi Callie gerçi Buddy cevap vermesini beklememişti.

"Depozitoyu bugün aldım. Yarın temeli atacaklar. İnsanın cebinde parası olmasından iyi bir şey yok, değil mi?" diyerek ge-

ğirdi, gazını çıkarmak için göğsüne vurdu. "Biraz buz getir bakayım," dedi.

Callie yürümeye başlamıştı ama Buddy'nin eli kapı kolu çevirir gibi kıçını tuttu.

"Baksana, ne kadar küçük."

Callie, başlarda küçük boyutuna bu kadar takmasının komik olduğunu düşünmüştü. Buddy onu tek koluyla kaldırır ya da elini sırtına koyup başparmağının neredeyse beline geldiğini söylerdi. Ona *minik*, *ufak yavru* ve *bebek* diyordu ama artık...

Artık Buddy'nin sinir bozucu yönlerinden biri daha olmuştu.

Callie mutfağa doğru giderken buz kovasını karnına yapıştırdı. Akvaryuma baktı. Balıklar sakinleşmişti. Filtreden çıkan baloncukların içinde yüzüyorlardı. Kovayı Arm & Hammer marka karbonat ve dondurucuda yanmış et gibi kokan buzlarla doldurdu.

Buddy'ye doğru yaklaşınca Buddy taburesi üstünde ona döndü. Purosunun ucunu kesmiş, pakete geri koyuyordu. "Vay be, ufak yavru, kalçalarını izlemeye bayılıyorum. Bir dön bakayım."

Callie gözlerinin yuvarlandığını hissetti. Ona değil, kendine yuvarlıyordu çünkü minik, aptal, yalnız bir yanı bu flörtleşmelerinden hoşlanıyordu. Hayatında ona sevildiğini hissettiren tek kişiydi. Daha önce kendini hiç özel, seçilmiş hissetmemişti, bir insanın tüm hayatı olduğunu hissetmemişti. Buddy ona kendini güvende hissettirmiş, onunla ilgilenmişti.

Ama son zamanlarda seksten başka bir şey istemiyordu.

Buddy, puroları cebine koydu. Patisini buz kovasına soktu. Callie, tırnakları altında biriken pisliği gördü.

Buddy sordu: "Çocuk nasıl?"

"Uyuyor."

Gözlerindeki parıltıyı görmeden önce elini bacak arasında his-

setti. Dizleri tuhaf bir şekilde kırıldı. Küreğin düz tarafına oturuyor gibi hissediyordu.

"Buddy..."

Diğer eli ise kıçı etrafına kapandı, Callie, Buddy'nin iri kolları arasında kısılıp kaldı. "Ne kadar da küçüksün. Seni cebime soksam kimse fark etmez."

Ağzına giren dilinde kurabiyelerin, viskinin ve tütünün tadını aldı. Callie öpücüğe karşılık verdi çünkü onu itmek, egosunu zedelemek çok uzun sürecekti ve sonu yine aynı yere bağlanacaktı.

Gürültüsüne ve öfkesine rağmen Buddy duyguları konusunda tam bir korkaktı. İri yarı adamları gözünü bile kırpmadan dövebilirdi ama konu Callie olunca bazen o kadar hassas davranıyordu ki Callie'nin tüyleri diken diken oluyordu. Saatlerce onu rahatlatmakla, pohpohlamakla, ayakta tutmakla uğraşmış, kumlara vuran okyanus dalgası gibi kabaran endişelerini dinlemişti.

Neden onun gibi biriyleydi? Başkasını bulsa daha iyiydi. Hak ettiğinden iyi biriydi. Çok güzeldi. Çok gençti. Çok zekiydi. Çok klas sahibiydi. Onun gibi aptal bir ayıya neden bakmıştı ki? Onda ne görüyordu... hayır, hemen şimdi detaylı bir şekilde hangi yönlerini sevdiğini anlatacaktı. Spesifik örneklerle.

Buddy ona durmadan güzel olduğunu söylüyordu. Onu hoş restoranlara, lüks otellere götürüyordu. Ona mücevherler, pahalı giysiler alıyordu ve annesi paraya sıkıştığında borç veriyordu. Ona ters bakan tüm erkekleri oracıkta parçalardı. Dışarıdan bakanlar Callie'nin bir elinin yağda bir elinin balda olduğunu düşünebilirdi ama Callie içten içe Buddy'nin herkese yaptığı gibi ona da zalimlik etmesinin daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu. En azından öyle olsa ondan nefret etmek için haklı bir nedeni olacaktı. Üstüne dökülen acınası gözyaşları ya da dizlerinin üs-

tüne çökmüş, özür dileyen görüntüsü dışında suçlayacak başka, gerçek bir şey olurdu elinde.

"Baba?"

Callie, Trevor'ın sesini duyunca ürperdi. Trevor koridorda duruyor, battaniyesine sarılıyordu.

Buddy'nin elleri Callie'nin hareket etmesine izin vermiyordu. "Git yat oğlum," dedi.

"Annemi istiyorum."

Callie, Trevor'ın yüzünü görmemek için gözlerini kapattı.

"Dediğimi yap," diye uyardı Buddy. "Hemen."

Callie nefesini tuttu, Trevor'ın koridorda uzaklaşan yavaş adımlarını duyunca bırakmaya cesaret etti. Trevor'ın yatak odasının kapısı gıcırdadı. Sürgünün kapandığını duydu.

Callie geri çekildi. Barın başına geçti, şişelerin üstündeki etiketleri düzeltmeye, tezgâhı silmeye başladı. Buddy ile arasına engel koymuyormuş gibi yapmaya çalışıyordu.

Buddy homurdanarak güldü, bu berbat evin içi alev alev değilmiş gibi kollarını ovuşturdu. "Neden birden soğuk oldu?" diye sordu.

Callie cevap verdi: "Gidip Trevor'a bakayım."

"Boşver," dedi Buddy barın başına gelip çıkışını kapatarak. "Önce bana bak."

Buddy, elini tutup pantolonundaki kabartıya götürdü. Elini bir kez yukarı aşağı oynattı ve Callie, Buddy'nin çim biçme makinesini çalıştırmak için ipi çekişini hatırladı.

"Böyle," dedi Buddy hareketi tekrar ederek.

Callie teslim oldu. Hep teslim oluyordu.

"Güzel."

Callie gözlerini kapattı. Küllükte tüten puro ucunun kokusu-

nu alabiliyordu. Akvaryum odanın diğer tarafında gurultu sesleri çıkarıyordu. Ertesi gün Trevor'ın beğeneceği balık isimleri düşünmeye çalıştı.

James Pond. Darth Baiter. Tank Sinatra.

"Tanrım, ellerin çok küçük," dedi Buddy pantolonunun fermuarını açarken. Callie'nin omzuna bastırdı. Barın arkasındaki halı ıslaktı. Dizleri halının kılları içinde kayboldu. "Sen benim küçük balerinimsin," dedi Buddy.

Callie onu ağzına aldı.

"Tanrım," dedi Buddy. Omzunu sıkıca tutuyordu. "Çok güzel. Öyle yap."

Callie gözlerini kapattı.

Tuna Turner. Leonardo DeCarpio. Mary Kate and Ashley Ocean.

Buddy omzuna hafifçe vurdu. "Gel, yavrum. İşimizi koltukta bitirelim."

Callie koltuğa gitmek istemiyordu. Hemen bitirmek istiyordu. Gitmek istiyordu. Tek başına olmak istiyordu. Nefes alıp ciğerlerini onun dışında herhangi bir şeyle doldurmak istiyordu.

"Lanet olsun!"

Callie korkuyla irkildi.

Buddy ona bağırmıyordu.

Hava akımından Trevor'ın tekrar koridora çıktığını anlamıştı. Onun ne gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Buddy'nin iri ellerinden biri tezgâhı tutuyordu, beliyle barın altındaki bir şeye bastırıyordu.

"Baba?" diye sordu Trevor. "Annem nerede..."

"Ne dedim ben?" diye bağırdı Buddy.

"Uykum yok."

"O zaman gidip ilacını iç. Hadi."

Callie kafasını kaldırıp Buddy'ye baktı. Buddy parmaklarından biriyle öfkeyle mutfağı işaret ediyordu.

Trevor'ın sandalyesinin parke üstünde gıcırdamasını duydu. Arka tarafı tezgâha çarptı. Dolap açıldı. NyQuil ilacının çocuk kilitli kapağını açarken *tik.tik.tik* diye bir ses çıktı. Buddy buna uyku ilacı diyordu. Antihistamin ilacı çocuğu sabaha kadar uyuturdu.

"İç hemen," diye emretti Buddy.

Callie, kafasını geriye eğip sütünü içen Trevor'ın boğazındaki narin hareketleri gözünde canlandırmaya çalıştı.

"Orada kalsın," dedi Buddy. "Odana çık."

"Ama..."

"Odana çık, bir daha da buraya gelme yoksa seni parçalarım."

Callie bir kez daha Trevor'ın odasındaki kapı sürgüsünün *klik* sesiyle kapandığını duydu.

"Aptal velet."

"Buddy, bence bir gidip..."

Buddy arkasını döndüğü sırada ayağa kalkmıştı. Buddy'nin dirseği kazara Callie'nin burnuna çarptı. Kırılan kemiğin ani katırtısı Callie'yi şimşek gibi baştan aşağı sarstı. Gözlerini bile kırpamayacak kadar şaşkındı.

Buddy dehşete düşmüş görünüyordu. "Yavrum? İyi misin? Özür dilerim, istemeden..."

Callie'nin duyuları bir bir geri geldi. Kulakları sesle doldu. Sinirleri acıyla sarsıldı. Görüşü bulandı. Ağzı kan doldu.

Nefes almaya çalıştı. Boğazına kan doldu. Etrafı dönmeye başlamıştı. Bayılacaktı. Dizleri boşaldı. Düşmemek için hezeyanlı bir şekilde etrafa tutunmaya çalıştı. Raftaki karton kutu düştü.

Kafasının arkası yere çarptı. Şarap tıpaları, iri yağmur damlaları gibi yüzüne ve göğsüne çarptı. Gözlerini kırpıp tavana baktı. Çift renkli balıkların gözleri önünde öfkeyle yüzdüğünü gördü. Tekrar gözlerini kırptı. Balıklar kaçıştı. Ciğerleri havayla doldu. Kafası da kalbiyle birlikte atmaya başladı. Göğsünden bir şey sildi. Buddy'nin gömlek cebindeki puro kutusu düşmüş, üstüne ince purolar saçmıştı. Callie, Buddy'yi görmek için kafasını kaldırdı.

Buddy'yi özür dileyen yavru köpek pozunda görmeyi bekliyordu ama Buddy onu fark etmemişti bile. Elinde bir kamera vardı. Callie düştüğü sırada kutuyla beraber onu da çekmişti. Köşesinden bir parça plastik kopmuştu.

Buddy kısık, keskin bir tonda, "Siktir," dedi.

Sonunda Callie'ye baktı. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu, tıpkı Trevor gibi. Suçüstü yakalanmıştı. Kaçacak yer arıyordu.

Callie'nin kafası tekrar halıya düştü. Hâlâ sersem hissediyordu. Baktığı her şey kafatasındaki sızlamayla birlikte atıyordu. Tavandan sarkan kadehler. Tavandaki nem lekeleri. Elini ağzına kapatıp öksürdü. Avcuna kan damlaları geldi. Buddy'nin etrafta hareket ettiğini duyuyordu.

Tekrar kafasını kaldırıp ona baktı. "Buddy, zaten..."

Buddy onu birden kolundan tutup yukarı çekti. Callie'nin bacakları titredi. Dirseği sandığından daha sert çarpmıştı. Dünya takılmış bir plak gibi titreşmeye başladı. Callie tekrar öksürüp ileri doğru tökezledi. Bütün yüzü yarılmış gibiydi. Boğazından aşağı oluk oluk kan akıyordu. Etrafı top gibi dönüyordu. Beyin sarsıntısı mı geçirmişti? Öyle gibi hissediyordu.

"Buddy, galiba..."

"Kes," dedi Buddy ve eli sert bir şekilde ensesini kavradı. Onu yaramazlık yapmış bir köpek gibi sert bir şekilde mutfağa sürükledi. Callie karşı koyamayacak kadar sersemlemişti. Buddy'nin

öfkesi orman yangını gibiydi, aniydi ve gördüğü her şeye sıçrıyordu. Callie normalde Buddy'nin neye kızacağını iyi bilirdi.

"Buddy, ben..."

Buddy onu masaya doğru attı. "Beş dakika susup dinleyecek misin?"

Callie ayakta durabilmek için arkasına uzandı. Tüm mutfak yan dönmüştü. Kusacaktı. Lavaboya gitmesi gerekiyordu.

Buddy yumruğunu tezgâha indirdi. "Oyun oynamayı kes!" diye bağırdı.

Callie, elleriyle kulaklarını kapattı. Buddy'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Çok kızmıştı. Neden bu kadar kızgındı?

"Çok ciddiyim," dedi Buddy biraz daha yumuşak bir tonda. Ama sesinde hâlâ derin, uğursuz bir hırıltı vardı. "Beni dinle."

"Tamam, tamam. Bekle bir dakika," dedi Callie. Bacakları hâlâ titriyordu. Musluğa doğru gitti. Suyu açtı. Suyun berraklaşmasını bekledi. Kafasını soğuk suyun altına soktu. Burnu yanıyordu. Gözlerini kıstı, tüm yüzü acıyla titredi.

Buddy'nin eli lavabonun kenarını kavradı. Bekliyordu.

Callie kafasını kaldırdı. Başı o kadar döndü ki neredeyse tekrar düşecekti. Çekmeceden bir havlu aldı. Kaba havlu yanaklarını tahriş etti. Kanamayı durdurmak için havluyu burnuna bastırdı. "Ne var?" diye sordu.

Buddy topukları üstünde bekliyordu. "Kameradan kimseye bahsedemezsin, tamam mı?" dedi.

Havlu sırılsıklam olmuştu bile. Burnundan, ağzından, boğazından aşağı akan kan durmak bilmiyordu. Callie daha önce yatıp gözlerini kapatmayı hiç bu kadar istememişti. Buddy eskiden buna ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Onu kollarına alıp koridor boyunca taşıyor, yatırıyor ve uyuyana kadar saçlarını okşuyordu.

"Callie, söz ver. Gözlerimin içine bakıp kimseye söylemeyeceğine söz ver."

Buddy'nin eli tekrar omzunu kavradı. Bu sefer daha nazik tutuyordu. İçindeki öfke tükenmeye başlamıştı. İri parmaklarıyla Callie'nin çenesini kaldırdı. Callie kendini Buddy'nin poz vermeye çalıştığı bir Barbie bebek gibi hissetti.

"Oha, yavrum. Burnuna bak. İyi misin?" diyerek başka bir havlu aldı. "Özür dilerim. Tanrım, güzelim yüzüne ne oldu. İyi misin?"

Callie tekrar lavaboya döndü. İçine kan tükürdü. Burnu iki dişli arasında sıkışmış gibi hissediyordu. Beyin sarsıntısı geçirmiş olmalıydı. Her şeyi çift görüyordu. İki kan pıhtısı. İki musluk. İki kurutma askısı.

"Bak," dedi Buddy kollarını tutup onu dolaba bastırarak. "İyi olacaksın, tamam mı? Ben seni iyi edeceğim. Ama kameradan kimseye bahsedemezsin, tamam mı?"

"Tamam," dedi Callie çünkü onun dediğini yapmak daha kolaydı.

"Ciddiyim, yavrum. Gözlerimin içine bakıp söz ver," dedi Buddy. Callie, Buddy endişeli miydi öfkeli miydi anlayamamıştı. Sonra Buddy onu bez bebek gibi sarstı ve cevabını aldı. "Bana bak."

Callie yavaşça göz kırpmaktan başka bir şey yapamadı. Gördüğü her şeyle arasında bir sis tabakası vardı sanki. "Kaza olduğunu biliyorum," dedi.

"Burnun değil. Kameradan bahsediyorum," dedi Buddy dudaklarını yalayarak. Dili kertenkele dili gibi dışarı fırlamıştı. "Kameradan kimseye bahsedemezsin, yavrum. Hapse girebilirim."

"Hapis mi?" Bu kelime yoktan var olmuştu ve hiçbir anlamı yoktu. Tek boynuzlu at dese daha mantıklı olurdu. "Neden..."

"Yavrum, miniğim, lütfen. Aptallık etme."

Callie gözlerini kırptı, odağı ayarlanmış bir lens gibi hissetti, artık onu net görebiliyordu.

Buddy endişeli, öfkeli ya da suçluluk dolu değildi. Korkuyordu.

Neden?

Callie kamerayı aylardır biliyordu ama nedeni üstüne hiç düşünmemişti. Buddy'nin haftasonu partilerini düşündü. Birayla dolup taşan dondurucuyu. Sigara dumanından boğulan havayı. Sesi sonuna kadar açılan televizyonu. Kıkırdayıp birbirlerinin sırtlarına vuran sarhoş adamları. Callie ise bu sırada Trevor'ı hazırlamaya çalışıyordu, sonra parka ya da sinemaya gidiyorlar, dışarıda bir şeyler yapıyorlardı.

"Ben..." diyerek burnunu havluya sildi. Beyaz havlunun üstünde örümcek ağına benzer kırmızı izler belirdi. Zihni açılmaya başlamıştı ama kulakları hâlâ çınlıyordu. Buddy yanlışlıkla ona vurmuştu. Neden bu kadar umursamaz davranmıştı?

"Bak," dedi Buddy parmaklarını kollarına batırarak. "Beni dinle yavrum."

"Dinle demeyi bırak. *Dinliyorum.* Söylediğin her şeyi duyuyorum," dedi ve o kadar sert öksürdü ki öne eğilmek zorunda kaldı. Ağzını sildi. Kafasını kaldırıp ona baktı. "Arkadaşlarını videoya mı alıyorsun? O yüzden mi kamera koydun?"

"Kamerayı boşver," dedi Buddy paranoyak bir şekilde. "Kafana darbe aldın, yavrum. Ne dediğini bilmiyorsun."

Callie neyi anlamamıştı?

Buddy müteahhit olduğunu söylüyordu ama ofisi yoktu. Bütün gün Corvette arabasıyla dolaşıyor, oradan çalışıyordu. Bahis oynattığını biliyordu. Aynı zamanda para karşılığı pis işler yapıyordu. Üstünde hep çok para oluyordu. Hep bir tanıdığı oluyordu.

Arkadaşlarını ondan yardım isterken kameraya mı alıyordu? Ona birilerinin dizlerini kırmasını, bina kundaklamasını, düşmanlarını cezalandıracak ya da bir imza attıracak pislik bulmasını mı söylüyorlardı?

Callie, aklında tam olarak birleştiremediği bu yapbozun parçalarını korumaya çalıştı. "Ne yapıyorsun, Buddy? Onlara şantaj mı yapıyorsun?"

Buddy dilini dişleri arasına aldı. Gereğinden bir saniye uzun bekledikten sonra, "Evet, aynen öyle, yavrum. Onlara şantaj yapıyorum. Para oradan geliyor. Haberin olduğunu belli edemezsin. Şantaj yapmak büyük suç. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirebilirim," dedi.

Callie salona baktı, arkadaşlarıyla dolu olduğunu hayal etti. Her seferinde aynı arkadaşlar geliyordu. Callie bazılarını tanımıyordu ama bazıları hayatının bir parçasıydı ve Buddy'nin yasadışı işlerine kısmen de olsa katkısı olduğu için kendini suçlu hissediyordu. Okul müdür Dr. Patterson. Bellwood Eagles takımın koçu Holt. İkinci el araba satan Bay Humphrey. Süpermarketin şarküteri reyonunda çalışan Bay Ganza. Dişçinin ofisinde çalışan Bay Emmett.

Şantaj yapılacak kadar kötü ne yapmış olabilirlerdi? Bir koç, araba satıcısı ve tacizci bir ihtiyar ne yapmış olabilirdi ki Buddy Waleski onları kullanıyordu?

Ayrıca Buddy onlara şantaj yapıyorsa bu salaklar neden her haftasonu futbol, basketbol, beyzbol falan izlemeye geliyorlardı?

Neden onun purolarını içiyorlardı? Neden birasını fondip yapıyorlardı? Neden koltuğunda izmarit izi bırakıyorlardı? Neden televizyona bakıp bağırıyorlardı?

İşimizi koltukta bitirelim.

Callie'nin gözleri barın önündeki iki buçuk santimlik delikten hemen önünde duran koltuğa gitti, sonra da kendisinden daha ağır olan devasa televizyona baktı.

Televizyon ünitesinin altında camlı bir raf vardı.

Kablolu televizyon kutusu. Kablo ayırıcı. Kaset oynatıcı.

Kaset oynatıcının önünden sarkan üç başlı görüntü kablosunu görmeye alışmıştı. Kırmızı kablo sağ ses kanalı içindi. Beyaz kablo sol ses kanalı içindi. Sarı ise görüntü içindi. Kablo, birleşerek uzuyor ve televizyonun altındaki halının üstünde duruyordu. Callie, kablonun diğer ucunun neye bağlı olduğunu bir kez bile düşünmemişti.

İşimizi koltukta bitirelim.

"Yavrum," dedi Buddy, çaresizliği bedeninden ter olarak dökülüyordu. "Eve gitsen daha iyi olur, tamam mı? Sana biraz para vereyim. Yarınki iş için para aldığımı söyledim zaten. Senin de cebin dolsun, değil mi?"

Callie ona bakıyordu.

Gerçek anlamda bakıyordu.

Buddy elini cebine sokup bir tomar para çıkardı. Banknotları onu kontrol etme biçimlerini sayıyormuş gibi saydı. "Kendine yeni bir elbise al, olur mu? Pantolon falan da alıp kombin yaparsın. İstersen kolye al? Sana verdiğim kolyeyi sevmiştin değil mi? Bir tane daha al. Ya da dört tane. Bay T gibi olursun."

"Bizi kayda mı alıyorsun?" Callie, başına ne tür lanetler yağabileceğini düşünmeden soru ağzından çıkmıştı. Artık hiç yatakta sevişmiyorlardı. Hep koltuktaydı. Buddy'nin onu yatağa taşıdığı zamanlar vardı ya? Hepsi koltuktaki işleri bittikten sonraydı. "Yaptığın şey bu mu, Buddy? Beni sikerken video çekip arkadaşlarına mı gösteriyorsun?"

"Saçmalama," dedi ama ses tonu Trevor'ın artık akvaryum camına vurmayacağını söylediği zamankiyle aynıydı. "Öyle bir şey yapar mıyım? Seni seviyorum."

"Pislik sapık."

"Laflarına dikkat et," dedi Buddy ve uyarısında ciddiydi. Callie artık olayı tamamen kavramıştı; son altı aydır neler olduğunu fark etmişti.

Dr. Patterson okul gösterilerinde tribünlerden ona el sallıyordu.

Koç Holt futbol maçlarında kenardan ona göz kırpıyordu.

Bay Ganza, şarküteri reyonundan annesine peynir verirken Callie'ye gülümsüyordu.

"Sen..." dedi Callie, boğazı düğüm düğüm olmuştu. Hepsi onu çıplak görmüştü. Koltukta Buddy'ye yaptıklarını görmüşlerdi. Buddy'nin ona yaptıklarını da. "Ben..."

"Callie, sakin ol. Çıldırıyorsun."

"Çıldırdım bile!" diye çığlık attı Callie. "Beni *gördüler*, Buddy. Beni *izlediler*. Hepsi senin —bizim— yaptıklarımızı biliyor."

"Yavrum, sakin ol."

Callie, başını elleri arasına aldı, küçük düşmüş hissediyordu.

Dr. Patterson. Koç Holt. Bay Ganza. Onlar akıl hocası, baba figürü ya da tatlı yaşlılar değillerdi. Callie'nin sikilmesini izlemekten zevk alan sapıklardı.

"Yapma, yavrum," dedi Buddy. "Abartıyorsun."

Callie'nin gözlerinden yaşlar akıyordu. Konuşacak durumda değildi. Buddy'yi sevmişti. Onun için *her şeyi* yapmıştı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ne yaptım?" dedi Buddy öfkeli bir sesle. Gözleri para tomarına ilişti. "İstediğini aldın," dedi.

Callie kafasını iki yana salladı. Bunu hiç istememişti. Güvende

hissetmek istemişti. Korunduğunu hissetmek. Hayatına, düşüncelerine, hayallerine giren birini bulmak.

"Yapma güzelim. Üniformalarının parasını ödedim, ponpon kız kampını karşıladım ve..."

"Anneme söyleyeceğim," diye tehdit etti Callie. "Yaptıklarını bir bir anlatacağım."

"Sence umurunda mı?" diyerek içten bir kahkaha attı çünkü ikisi de doğruyu söylediğini biliyordu. "Annenin cebine para girdiği sürece hiçbir şey umurunda değil."

Callie, boğazında oluşan yumruyu yuttu. "Peki Linda?"

Buddy'nin ağzı sudan çıkmış balık gibi açıldı.

"Oğlunun on dört yaşındaki bakıcısıyla iki senedir ilişki yaşadığını öğrenirse ne der?"

Buddy'nin dişleri arasından aldığı nefesin hışırtısını duydu.

Callie, Buddy ile birlikte olmaya başladığından beri Buddy ona *küçük elleri* olduğunu, *belinin minik* olduğunu ve *kuş kadar ağzı* olduğunu söylemişti ama aralarındaki yaş farkının otuzdan fazla olduğunu hiç söylememişti.

Suç işlediğinden hiç bahsetmemişti.

"Linda hâlâ hastanede, değil mi?" dedi Callie kapının yanındaki telefona yaklaşarak. Parmakları duvara yapıştırılmış acil durum numaraları üzerinde gezdi. Bu hareketleri yaptığı sırada bile Linda'yı gerçekten arayabileceğinden şüpheliydi. Linda ona hep iyi davranmıştı. Bunu öğrenirse mahvolurdu. Buddy'nin durumun bu noktaya varmasına izin vermesi imkânsızdı.

Yine de telefonu aldı, Buddy'nin bağırıp, af dilemesini ve onu ne kadar sevdiğini söylemesini bekliyordu.

Buddy bunlardan hiçbirini yapmadı. Ağzı balık gibi açılıp kapanmaya devam ediyordu. Donmuş bir goril gibi, kolları iki yanında duruyordu.

Callie ona sırtını döndü. Ahizeyi omzuna dayadı. Kıvrımlı kabloyu önünden çekti. Sekiz numaralı tuşa bastı.

Dünya bir anda yavaşladı, beyni olanları algılayamadı.

Böbreğine yediği yumruk o kadar güçlüydü ki araba çarpmışa döndü. Telefon omzundan düştü. Callie'nin kolları havaya kalktı. Ayakları yerden kesildi. Cildinde hava akımı hissetti ve yükselmeye başladı.

Göğsü duvara çarptı. Burnu dümdüz oldu. Dişleri alçıpana saplandı.

"Orospu," dedi Buddy kafasının arkasını tutup yüzünü duvara vurarak. Sonra tekrar vurdu. Üçüncü kez vurmak için gerildi.

Callie dizlerini zorlayarak büktü. Bedeni zeminde cenin pozisyonu alırken saçlarının kafasından koptuğunu hissetti. Daha önce dayak yemişti. Nasıl dayanacağını biliyordu. Ama daha önce kendi ağırlığına ve cüssesine yakın birinden dayak yemişti. Mesleği insanları dövmek olan birinden yememişti. İnsan öldüren birinden dayak yememişti.

"Sen beni mi tehdit ediyorsun!" diye bağırdı Buddy, tekmesini Callie'nin karnına gülle gibi indirerek.

Callie'nin bedeni yerden yükseldi. Ciğerlerindeki tüm nefes boşaldı. Göğsünde hissettiği keskin saplanmadan kaburgalarının kırıldığını anladı.

Buddy dizleri üstüne çökmüştü. Callie ona baktı. Gözleri deliye dönmüştü. Ağzının kenarlarında tükürük birikmişti. Buddy bir elini onun boğazına sardı. Callie altından çıkmaya çalıştı ama sırtüstü döndü. Buddy üstüne oturdu. Ağırlığı dayanılır gibi değildi. Buddy onu daha sıkı kavradı. Callie'nin nefes borusu geriye çekilip omurgasına yapıştı. Buddy onun nefesini kesiyordu. Callie ellerini salladı, yumruğunu bacaklarının arasına indirmeye çalıştı.

Bir kez denedi. İki kez denedi. Hafif de olsa Buddy'nin kavrayışını yumuşatacak kadar güçlü bir yumruk atmıştı. Yuvarlanarak altından çıktı, ayağa kalkmak, koşmak, kaçmak için bir yol aramaya başladı.

Callie, arkasından tam olarak isimlendiremediği bir ses duydu.

Sırtı alev alev yanmaya başladı. Derisi yüzülüyordu sanki. Buddy, telefon kablosuyla onu kırbaçlıyordu. Asit gibi köpüren kanı, omurgası boyunca akmaya başladı. Callie elini kaldırdı ve bileğine sarılan telefon kablosunun derisini yarmasını izledi.

İçgüdüsel bir şekilde kolunu geri çekti. Kablo Buddy'nin elinden kaydı. Callie, Buddy'nin yüzündeki şaşkınlığı gördü ve sırtını duvara yaslamaya başladı. Ona saldırdı, yumruklar savurdu, tekmeler attı, kabloyu vahşice savurdu. "Geber, orospu çocuğu! Seni öldüreceğim!" diye bağırıyordu.

Sesi mutfakta yankılanıyordu.

Aniden, nasıl olduysa her şey durmuştu.

Callie ayağa fırlamayı başarmıştı. Elini kafasının üstüne kaldırmıştı, kabloyu savurmaya hazırdı. İkisi de olduğu yerde duruyordu, aralarında tükürecek kadar kısa bir mesafe vardı.

Buddy'nin şaşkınlık dolu kıkırtısı tasvip edici bir kahkahaya dönüştü. "Vay be, yavruma bak," dedi.

Callie, Buddy'nin yanağını yarmıştı. Buddy yanağındaki kanı sildi. Parmaklarını ağzına götürdü. Yüksek sesle parmaklarını emdi.

Callie, midesinin düğümlendiğini hissetti.

Şiddetin tadını aldığında Buddy'nin içindeki karanlığın ortaya çıktığını biliyordu.

"Hadi bakalım aslan," dedi Buddy ve nakavt etmeye hazır bir boksör gibi yumruklarını kaldırdı. "Saldır da görelim."

"Buddy, lütfen," dedi Callie ve sessizce kaslarını gergin kalmaya, eklemlerini gevşemeye zorladı. Tüm gücüyle savaşmaya hazırdı çünkü Buddy'nin sakin kalmasının tek nedeninin onu öldürmekten zevk alacağına karar vermesi olduğunun farkındaydı. "Böyle olmak zorunda değil."

"Sonu hep buraya varacaktı tatlım."

Callie, beyninin bu bilgiyi sindirmesine izin verdi. Haklı olduğunu biliyordu. Büyük bir salaklık etmişti. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum," dedi.

"O noktayı geçtik, yavrum. Bunu sen de biliyorsun," dedi. Yumrukları hâlâ yüzünün önünde duruyordu. Ona yaklaşmasını işaret etti. "Hadi, güzelim. Savaşmadan ölme."

Buddy ondan neredeyse bir metre daha uzun ve yetmiş kilo daha ağırdı. Devasa bedeninden iki tane Callie çıkardı.

Onu tırmalayacak mıydı? Isıracak mıydı? Saçlarını mı çekecekti? Ağzında onun kanıyla mı ölecekti?

"Ne yapacaksın miniğim?" diye sordu Buddy yumruklarını indirmeden. "Sana bir şans tanıyorum. Saldıracak mısın yoksa teslim mi olacaksın?"

Koridor?

Onu Trevor'a götürme riskini alamazdı.

Ön kapı?

Çok uzaktı.

Mutfak kapısı?

Callie, göz ucuyla kapının altın renkli kolunu görebiliyordu.

Işıldıyordu. Bekliyordu. Kilitli değildi.

Yapması gereken hareketleri aklından geçirdi; dön, sol ayaktan sonra sağ ayağı at, kapı kolunu tut, çevir, garajdan koş, sokağa çık ve avazın çıktığı kadar bağır.

Kimi kandırıyordu ki?

Arkasını döndüğü an Buddy üstüne atlayacaktı. Buddy hızlı değildi ama olmasına gerek yoktu. Uzun bir adım attı mı eli tekrar boğazına yapışmış olacaktı.

Callie ona tüm nefretiyle baktı.

Buddy omuzlarını silkti çünkü bir önemi yoktu.

"Neden yaptın?" diye sordu Callie. "Neden onlara özel anlarımızı gösterdin?"

"Para için," dedi Buddy. Aptallığı yüzünden hayal kırıklığına uğramış gibi bir hâli vardı. "Başka ne nedeni olacak?"

Callie, onu ne olursa olsun koruyacağına söz veren bir adamla istemediği şeyler yaparken onca yetişkinin onu izlemiş olduğunu düşünemezdi.

"Gel bakalım," dedi Buddy sağ koluyla hafif bir kroşe atıp sol yumruğuyla yavaş çekim bir aparkat yaparak. "Hadi, Rocky. Ne yapacaksın bakalım."

Callie'nin gözleri mutfakta tenis topu gibi sekti.

Fırın. Ocak. Dolaplar. Çekmeceler. Kurabiye tabağı. NyQuil. Kurutma askısı.

Buddy sırıttı. "Bana tavayla mı vuracaksın, Daffy Duck?"

Callie tüm gücüyle ona doğru depar attı, silahtan fırlamış mermi gibiydi. Buddy'nin elleri yüzüne yakın duruyordu. Callie bedenini yere yaklaştırdı, Buddy eğilene kadar uzanabileceği alandan çıkmıştı.

Callie mutfak lavabosuna çarptı.

Kurutma askısındaki bıçağı taktı.

Arkasına dönüp bıçağı savurdu.

Buddy et bıçağına bakıp sırıttı; Linda'nın süpermarketten aldığı Taiwan yapımı bıçak setinin bir parçasına benziyordu. Ahşap

kabzası çatlamıştı. Dişli bıçak kısmı o kadar inceydi ki uç kısmında düzelmeden önce üç farklı yöne bükülüyordu. Callie bu bıçakla Trevor'ın sosislerini kesiyordu çünkü kesmediği zaman Trevor tüm sosisi ağzına sokup boğuluyordu.

Callie, bıçağı temizlerken üstünde biraz ketçap bıraktığını gördü.

Bıçağın dişleri arasında ince bir kırmızılık vardı.

"Ah," dedi Buddy şaşkın bir şekilde. "Tanrım."

İkisi de aynı anda aşağı baktı.

Bıçak, Buddy'nin pantolonunu kesmişti. Sol kalçasının üst kısmı kesilmişti, kasığından birkaç santimetre aşağıdaydı.

Callie, hâkî renkli kumaşın yavaş yavaş kırmızıya dönmesini izledi.

Callie beş yaşından beri jimnastik yarışmalarına katılıyordu. Sakatlanmalar konusunda oldukça bilgiliydi. Tuhaf bir şekilde dönmek sırttaki kasları koparabilirdi. Dikkatsizce yere inmek dizdeki tendonları mahvedebilirdi. Bir metal parçası —ucuz bir metal parçası bile olsa— kalçanın iç kısmına saplanırsa uyluk atardamarını kesebilirdi, bu atardamar, bedenin alt kısmına kan gönderen ana damarlardan biriydi.

"Cal," dedi Buddy elini bacağına kapatarak. Parmakları arasından kan sızıyordu. "Havlu—Tanrım, Callie. Havlu falan ver..."

Düşmeye başladı, geniş omuzları dolaplara vurdu, kafası tezgâhın kenarına çarptı. Yere yığıldığında ağırlığından oda sarsıldı.

"Cal?" Buddy'nin boğazı titriyordu. Yüzünden terler akıyordu. "Callie?"

Callie'nin bedeni hâlâ kaskatıydı. Eli hâlâ bıçaktaydı. Etrafında soğuk bir karanlık hissetti, sanki kendi gölgesinin içine girmişti.

"Callie. Yavrum, ambulans..." dedi Buddy, dudaklarındaki renk yok olmuştu. İliklerine kadar üşüyormuş gibi dişleri takırdamaya başlamıştı. "Ambulans çağır, yavrum. Ambulans..."

Callie yavaşça kafasını çevirdi. Duvarda asılı olan telefona baktı. Ahize yerdeydi. Buddy kabloyu koparmıştı, içindeki çok renkli teller görünüyordu. Telleri ipucu gibi takip etti ve ahizeyi mutfak masasının altında buldu.

"Callie, bırak onu... onu bırak, yavrum. İçeri git..."

Callie dört ayak oldu. Masanın altına uzandı. Ahizeyi aldı. Kulağına götürdü. Bıçak hâlâ elindeydi. Neden bıçağı bırakmıyordu?

"O çalışmıyor," dedi Buddy. "Yatak odasına git, canım. Ambulansı ara."

Callie plastiği kulağına sıkı sıkı bastırdı. Hafızası telefon uzun süre açık kalınca duyulan siren sesini canlandırdı.

Vav-vav-vav-vav-va-vav-vav...

"Yatak odasına git, canım. Yatak..."

Vav-vav-vav-vav-vav-vav-vav...

"Callie."

Yatak odasındaki telefonu kulağına götürse bu sesi duyacaktı. Sonu gelmeyen bir siren sesi tekrar tekrar çalacaktı ve operatörün mekanik sesi şöyle diyecekti:

Arama yapmak istiyorsanız...

"Callie, yavrum, canını yakmayacaktım. Sana nasıl kıyarım..."

Lütfen telefonu kapatıp tekrar deneyin.

"Yavrum, lütfen, yardım...

Acil bir durumsa...

"Yardımın lazım, yavrum. Lütfen koridora git..."

Kapatıp 911'i arayın.

"Callie?"

Callie bıçağı yere bıraktı. Ayakları üstüne oturdu. Dizi sızlamıyordu. Sırtı ağrımıyordu. Buddy'nin onu boğduğu yer sızlamıyordu. Tekmeleri altında kırılan kaburgası acımıyordu.

Arama yapmak istiyorsanız...

"Seni orospu," diye hırladı Buddy. "Kalpsiz, acımasız orospu."

Lütfen kapatıp tekrar deneyin.

2021 BAHARI

Pazar

1

Leigh Collier, büyülenmiş dinleyicilerine "Ya Got Trouble" şarkısını söyleyen yedinci sınıf kızına bakıp dudağını ısırdı. Profesör Hill kasaba halkını, çocukları at yarışı kumarına alıştıran insanlar hakkında uyarırken bir grup ergen sahnede dolanıyordu.

O eski yarışlardan değil, hayır! Atların üstüne bahis oynadıkları yarışlardan!

Leigh, WAP, katil arılar, Covid, felaket niteliğinde sosyal huzursuzluk ve depresyona girmiş ayyaşlar tarafından ders almaya zorlanarak büyüyen bir neslin kumarın tehlikesini kavrayacağını düşünmüyordu. Ama drama öğretmeninin hakkını vermek gerekiyordu, *The Music Man*'in cinsiyetsiz bir versiyonunu sahnelemeyi başarmıştı, bir ortaokul tarafından sahnelenen en sorunsuz ve en sıkıcı müzikallerden biriydi.

Leigh'nin kızı yeni on altı yaşına girmişti. Burnunu karıştıran çocukların, ana kuzularının ve sahne âşıklarının şarkı söylemesini izleyeceği dönemin bittiğini düşünerek mutlu olmuştu ama Maddy koreografi öğretmekle ilgilenmeye başlayınca kendini *B'si büyük belanın içinde bulmuştu.*

Walter'ı aradı. İki sıra ilerideydi, koridora daha yakındı. Kafasını tuhaf bir şekilde çevirmişti, bir yanı sahneye bakıyordu, bir yanı da önündeki boş koltuğun arkasına bakıyordu. Leigh, telefonunda futbol oyunu oynadığını bilmek için ellerini görmek zorunda değildi.

Çantasından telefonunu çıkarıp ona mesaj attı: *Maddy sana gösteri hakkında sorular soracak.*

Walter kafasını kaldırmadı ama hareketlerinden cevap verdiği belliydi: *Aynı anda iki iş yapabilirim.*

Leigh cevap verdi: *Yapabilseydin ayrı olmazdık.*

Walter ona bakmak için döndü. Gözlerinin yanındaki kırışıklıklardan maskesi altında sırıttığı anlaşılıyordu.

Leigh kalbinde istemediği bir hareketlenme hissetti. Evlilikleri Maddy on iki yaşındayken bitmişti ama geçen yılki sokağa çıkma yasakları boyunca Walter'ın evinde yaşamışlardı. Bir süre sonra Leigh tekrar Walter'ın yatağına girmişti ve ilişkilerinin neden yürümediğini anlamıştı. Walter harika bir babaydı ama Leigh sonunda iyi bir adamla beraber olacak türden bir kadın olmadığını kabul etmişti.

Sahnedeki set değişmişti. Işık, Marian Paroo rolündeki Hollandalı değişim öğrencisine vuruyordu. Annesine elinde çanta olan bir adamın onu eve kadar takip ettiğini söylüyordu. Böyle bir şey günümüzde olsa olaya SWAT müdahale ederdi.

Leigh izleyicilere baktı. Beş pazardır sahneledikleri oyunun kapanış günüydü. Ebeveynlerin isteseler de istemeseler de çocukların oyunlarını izlemesini sağlamanın tek yolu pazar günü sahne yapmaktı. Salonun dörtte biri doluydu, bantlarla kapatılmış sandalyeler herkesi birbirinden uzakta tutuyordu. Maske takmak zorunluydu. El dezenfektanı mezuniyet partisindeki panç gibi her

yerdeydi. Kimse Nazal Örnek Gecesi olayını bir daha yaşamak istemiyordu.

Walter futbol oyunu oynuyordu. Leigh ise nükleer savaş sonrası dövüşçü toplama oyunu. Takımını oluşturmak için on kişi alma hakkı vardı. Janey Pringle birinci seçeneği olacaktı. Kadın, oğluna yepyeni bir MacBook Pro alacak kadar tuvalet kâğıdı, mendil ve el dezenfektanı satmıştı. Gillian Nolan program yapmayı biliyordu. Lisa Regan doğada korkutucu derecede becerikliydi, yani ateş yakma gibi işleri yapabilirdi. Denene Millner, çocuğuna saldıran pitbull'un yüzüne yumruk atmıştı. Ronnie Copeland çantasında hep tampon taşıyordu. Gingher Vishnoo fizik öğretmenini ağlatmıştı. Tommi Adams nefes alan her şeyle sevişiyordu.

Leigh'nin gözleri sağa kaydı ve Darryl Washington'ın geniş, kaslı omuzlarını gördü. Eşi iyi maaşlı bir şirket işinde çalışırken çocuklara bakabilmek için istifa etmişti. Tatlı bir hareketti ama Leigh nükleer savaştan kurtulup Walter'ın daha kaslı bir haliyle sevişemezdi.

Bu oyunun en büyük problemi erkeklerdi. Takımda bir, belki iki erkek olabilirdi ama sayıları üç ya da daha fazla olursa tüm kadınlar yeraltında bir sığınakta yataklara zincirlenirdi.

Odanın ışıkları açıldı. Mavi ve altın renkli perdeler kapandı. Leigh uyumuş muydu yoksa dalıp gitmiş miydi emin değildi ama sonunda ara olduğuna olağanüstü derecede sevinmişti.

Başta kimse ayağa kalkmadı. İnsanlar huzursuz bir şekilde yerlerinde kıpırdadı, tuvalete gitmek için doğru zamanın gelip gelmediğine emin değillerdi. İnsanlar artık eskisi gibi kapkek yiyip kâğıt bardaktan panç içmek için kapılara akın etmiyorlardı. Girişteki tabelada birer torba almaları gerektiği yazıyordu. Torbanın içinde oyun programı, küçük bir şişe su, kâğıt bir maske ve

herkesin ellerini yıkayıp sağlık kurallarına uyması gerektiğini hatırlatan bir not vardı. Serseri —ya da okulun deyimiyle *kurallara uymayan*— ebeveynlere Zoom şifresi veriliyordu, böylece oyunu kendi salonlarının maskesiz rahatlığında izleyebiliyorlardı.

Leigh telefonunu çıkardı. Maddy'ye hızlı bir mesaj çekti: *Dans harikaydı! Kütüphaneci çok tatlı olmamış mı? Seninle gurur duyuyorum!*

Maddy hemen: *Anne işteyim* diye cevap verdi.

Noktalama yoktu. Emoji ya da çıkartma da yoktu. Sosyal medya olmasa Leigh kızının gülümseme yeteneğini kaybettiğini düşünecekti.

Binlerce kez yaralanmak bu demekti.

Tekrar Walter'ı aradı. Koltuğu boştu. Çıkışın yakınlarında olduğunu gördü, geniş omuzlu babalardan biriyle konuşuyordu. Adam sırtını Leigh'ye dönmüştü ama Walter'ın kollarını sallamasından futbol konuştukları anlaşılıyordu.

Leigh odaya bakındı. Ebeveynlerin çoğu aşı sırasında öne geçmek için fazla genç ya da fazla sağlıklıydı. Ya da para verip öne geçtiklerini söyleyecek kadar zengin veya akıllılardı. Hepsi uyumsuz çiftler şeklinde dizilmişler, gerekli uzaklıktan mırıldanarak sohbet ediyorlardı. Geçen sene Noel Zamanına Yakın Gerçekleşen Ayrımcı Olmayan Tatil Kutlaması'nda yaşanan kavgadan sonra kimse siyaset konuşmuyordu. Leigh spor muhabbetleri, geçen kermeslere yakın ağıtlar, kimin kimin çemberinde olduğu, Covid manyağı ya da maske takıntılılar hakkında dedikodular ve maskelerini burunlarının altına takan erkeklerin kondom takmanın insanlık suçu olduğunu düşünen salaklardan farkı olmadığına dair konuşmalar duydu.

Kapalı sahne perdelerine döndü, seti değiştiren çocukların hı-

şırtısını, gıcırtısını ve öfkeli ıslıklarını duymak için kulaklarını zorladı. Leigh yine kalbinin hareketlendiğini hissetti, bu sefer Walter için değil, kızını özlediği için. Eve dönüp mutfağın berbat olduğunu görmek istiyordu. Ödevlerini yapmadığını söyleyip bilgisayar başında çok zaman geçirdiği için bağırmak istiyordu. "Ödünç aldığı" elbiseleri dolabında aramak ya da umursamazca yatağın altına attığı ayakkabıları oradan çıkarmak istiyordu. Kıvranan, bırakmasını söyleyen kızına sarılmak istiyordu. Koltukta uzanıp birlikte saçma bir film izlemek istiyordu. Telefonunda komik bir şeye gülerken yakalamak istiyordu. Neye güldüğünü sorduğunda ona atacağı küçültücü bakışa maruz kalmak istiyordu.

Son zamanlarda tartışmaktan başka bir şey yapmıyorlardı, sabahları genelde mesajla tartışıyorlardı, her akşam ise saat tam altıda telefonda kavga ediyorlardı. Leigh'nin bir gram aklı olsa kıza biraz mesafe verirdi ama mesafe vermek ona uzaklaştığını hissettiriyordu. Maddy'nin sevgilisi var mı, arkasında kırık kalpler mi bırakıyor yoksa sanat ve özkontrol için aşktan vaz mı geçti bilmeden edemiyordu. Bildiği tek şey kendi annesine söylediği tüm berbat lafların sonu gelmeyen dev bir dalga gibi kendine çarptığıydı.

Ama Leigh'nin annesi o lafları hak etmişti.

Kendine bu mesafenin Maddy'nin güvenliği için olduğunu hatırlattı. Leigh, eskiden birlikte kaldıkları müstakil evde yaşıyordu. Maddy ise Walter'ın kasaba dışındaki evine taşınmıştı. Bu kararı hep birlikte vermişlerdi.

Walter, Atlanta İtfaiyeciler Birliği'nin hukuk danışmanıydı yani işi Microsoft Teams kullanmayı ve ev ofisinin güvenliğinden telefon açmayı gerektiriyordu. Leigh ise savunma avukatıydı. Bazen internet üzerinden çalışıyordu ama hâlâ ofise gidip mü-

vekkillerle görüşmesi gerekiyordu. Hâlâ mahkemeye gitmek, jüri seçimlerine katılmak ve duruşmalara girmek zorundaydı. Geçen senenin ilk dalgasında virüsü kapmıştı. Acı dolu dokuz gün boyunca göğsüne katır çiftesi yemiş gibi hissetmişti. Bilgilere göre çocuklar risk grubunda değildi —okul, yüzde birin altında olan enfeksiyon oranını internet sitesinde gururla bildiriyordu— ama bu hastalığı kızına geçirme riskini asla göze alamazdı.

"Leigh Collier, sen misin?"

Ruby Heyer maskesini burnu altına çekip sonra hemen kaldırdı, sanki hızlı yapınca tehlikeli değilmiş gibi.

"Ruby. Merhaba," dedi Leigh. Aralarında iki buçuk metre olduğu için seviniyordu. Ruby onun annelik arkadaşıydı; çocukları küçükken gerekli bir arkadaşlıktı. O zamanlar oyun arkadaşı bulamasa intihar edip beynini salon sehpası üstüne saçardı. "Keely nasıl?"

"İyi ama uzun zaman oldu, değil mi?" Ruby'nin kırmızı çerçeveli gözlükleri gülümseyen yanaklarında yükseldi. Berbat bir poker oyuncusuydu. "Maddy'yi buraya yazdırmana şaşırdım. Kızın *şehirde eğitim alsın* istiyorsun sanıyordum?"

Leigh, hafif sinir bozukluğunun katil olacağım seviyesine ulaştığını hissetti ve maskesi ağzına yapıştı.

"Selam bayanlar. Çocuklar harika rol yapmıyor mu?" dedi Walter. Koridorda duruyordu, elleri pantolon ceplerindeydi. "Ruby, seni görmek ne güzel."

Ruby uçmak için süpürgesini hazırladı. "Seni de öyle, *Walter*," dedi.

Leigh kendisini görmenin zevk olmadığı imasını anladı ama Walter ona *pislik çıkarma* bakışını atıyordu. Leigh de ona *siktir git* bakışıyla karışık verdi.

Tüm evlilikleri bu iki bakışla özetlenebilirdi.

Walter, "Onunla üçlü yapmadığımıza seviniyorum," dedi.

Leigh güldü. Walter keşke üçlü yapmak isteseydi. "Burası çocuk yetiştirme yurdu olsa çok iyi bir okul olurdu."

"Her ateşe körükle gitmek zorunda mısın?"

Leigh kafasını iki yana salladı, yukarıdaki altın varaklı tavana ve profesyonel ışık ile ses sistemine baktı. "Burası Broadway salonu gibi," dedi.

"Öyle."

"Maddy'nin önceki okulunda..."

"Sahne diye karton kutu vardı, fenerle ışık tutuyorlardı, sesi de oyuncak megafonla veriyorlardı. Maddy de hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu söylemişti."

Leigh elini önündeki koltuğun mavi kadife sırtında gezdirdi. Hollis Akademisi logosu koltuğun üst kısmına altın ipliklerle işlenmişti, muhtemelen fazla parası ama pek zevki olmayan bir ebeveynin işiydi. Walter da kendisi de virüs ortaya çıkana kadar tanrı tanımayan, devlet okullarını destekleyen liberallerdi. Şimdi ise dişlerinden tırnaklarından arttırdıklarıyla Maddy'yi dayanılmayacak derecede süslü bir özel okula gönderiyorlardı. Burada iki arabadan biri BMW idi, iki çocuktan biri de kendini beğenmiş bir piçti.

Sınıflar daha az kişiydi. Çocuklar on kişilik gruplara ayrılıyordu. Fazladan tutulan hizmetliler sınıfları dezenfekte ediyordu. Kişisel koruyucu donanım zorunluydu. Herkes kurallara uyuyordu. Kasabanın dışında pek sokağa çıkma yasağı olmuyordu. Ebeveynlerin çoğu evden çalışma lüksüne sahipti.

"Tatlım," dedi Walter. Sabırlı ses tonu sinir bozucuydu. "Gönderebilseler herkes çocuğunu buraya gönderir."

"Göndermelerine gerek olmamalı."

Leigh'nin iş telefonu çantasında titredi. Leigh omuzlarının kasıldığını hissetti. Bir yıl önce fazla çalışan, yeterince para almayan, kendi ofisi olan bir savunma avukatıydı; seks işçilerine, uyuşturucu bağımlılarına ve ufak hırsızlara kanun karşısında yardımcı oluyordu. Bugün ise aynı suçları işleyen ama beraat edecek parası olan bankerleri ve küçük işletme sahiplerini temsil eden devasa bir şirketin dişlilerinden biriydi.

Walter, "Pazar akşamı çalışmanı isteyemezler," dedi.

Leigh, Walter'ın saflığını duyunca homurdandı. Yirmili yaşlarında düzinelerce insana karşı savaş veriyordu, hepsinin de o kadar çok öğrenim kredisi borcu vardı ki ofiste yatıp kalkıyorlardı. "Liz'e ölüm kalım meselesi olmadıkça beni aramamasını söyledim," diyerek çantasını karıştırdı.

"Belki de zengin bir adam karısını öldürmüştür."

Leigh ona aynı *siktir git* bakışını attıktan sonra telefonunu açtı. "Octavia Bacca mesaj atmış," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet ama..." dedi, Octavia'dan haftalardır haber almamıştı. Botanik Bahçesi'nde yürümek için plan yapmışlardı ama Octavia geri dönmemişti, Leigh de işinin çıktığını düşünmüştü.

Leigh, geçen ayın sonunda attığı mesajı gördü: *Yürüyüş için buluşuyor muyuz?*

Octavia yeni cevap vermişti: *Eşeklik ettim. Kızma.*

Mesajın altında bir haber sitesi linki belirdi. Fotoğrafta temiz yüzlü, otuzlarının başında bir adam vardı. Diğer tüm temiz yüzlü, otuzlu yaşlarındaki adamlardan farkı yoktu.

TECAVÜZ ZANLISI HIZLI DURUŞMA HAKKINI İSTİYOR.

Walter sordu, "Ama?"

"Herhalde Octavia bu davada sıkıştı," dedi Leigh habere göz gezdirip detayları inceleyerek. "Yabancıya saldırmış, sevgili tecavüzü değil, alışılmışın dışında. Adama ciddi suçlama yapılmış. Masum olduğunu iddia ediyor... ha ha. Jüri duruşması yapılmasını talep ediyormuş."

"Hâkim sevinmiştir."

"Jüri de," dedi Leigh. Kimse bir tecavüzcünün masum olduğunu söylemesi için virüs kapma riskini almak istemezdi. Ki muhtemelen *suçluydu* ama tecavüz davası hafif bir ceza alması kolay bir davaydı. Çoğu savcı bu davaları almak istemiyordu çünkü davadakiler genellikle birbirini tanıyan insanlar oluyordu ve önceden tanışıyor olmaları cinselliğin iki tarafın da isteğiyle yaşanıp yaşanmadığı konusunu bulanıklaştırıyordu. Savunma avukatı olarak Leigh'nin yapacağı şey yasadışı alıkoyma ya da benzer bir suç işlendiğini iddia ederek müvekkilinin cinsel saldırganlar listesine girip hapse gitmesini engellemekti, sonra da eve gidip üstündeki pisliği atmak için alabildiği kadar uzun ve sıcak bir banyo yapmaktı.

Walter sordu, "Kefalet mi almış?"

"Korona kuralları," dedi Leigh. Koronavirüs nedeniyle hâkimler duruşma bekleyen davalılarla görüşmek istemiyordu. Bu yüzden hepsine izleme cihazı taktırıp kurallara karşı gelmeleri için meydan okuyorlardı. Hapishaneler ve nezarethaneler bakım evlerinden daha kötüydü. Leigh bunu iyi biliyordu. Atlanta'daki Belediye Islahevi sayesinde ilk elden görmüştü.

Walter sordu, "Savcı anlaşma teklif etmemiş mi?"

"Etmese şaşarım ama müvekkil kabul etmedikten sonra anlamı yok. Octavia'nın cevap vermemesine şaşmamak lazım," dedi ve kafasını telefondan kaldırdı. "Yağmur yağmazsa Maddy'yi verandada oturmaya ikna edebilir miyim sence?"

"Bende şemsiye var ama çocuklarla gösteri sonrası kutlama yapacak, biliyorsun."

Leigh'nin gözleri doldu. Kızının hayatını dışarıdan izlemekten nefret ediyordu. Bir yıl geçmiş olmasına rağmen ayda en az bir kez Maddy'nin boş yatak odasına girip ağlıyordu. "Maddy benimle yaşadığı zaman sen bu kadar zorluk çekmiş miydin?"

"On iki yaşında bir kızı mutlu etmek, on altı yaşında bir kızın ilgisini çekmeye çalışmaktan çok daha kolay," dedi ve gözleri tekrar kırıştı. "Seni çok seviyor, tatlım. Sahip olabileceği en iyi annesin."

Leigh'nin gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. "İyi bir adamsın, Walter."

"Hem de haddimden fazla."

Şaka yapmıyordu.

Işıklar titredi. Ara bitmişti. Leigh oturmak üzereydi ama telefonu tekrar titredi. "İş," dedi.

"Şanslısın," diye fısıldadı Walter.

Koridordan sessizce ilerleyip çıkışa yaklaştı. Ebeveynlerden bazıları maskeleri üzerinden ona pis bakışlar attı. Önlerinden geçiyor diye miydi yoksa geçen seneki Noel tatili yaklaşırken yaşanan kavgadaki rolünden dolayı mıydı anlayamamıştı. Telefonuyla ilgileniyormuş gibi yaparak onları görmezden geldi. Arayanın ismi BRADLEY idi ki bu tuhaftı, asistanı aradığında genelde BRADLEY, CANFIELD & MARKS yazıyordu.

Gülünç derecede süslü lobinin ortasında durdu, muhtemelen gerçek bir firavun mezarından çalınmış altın lambaları görmezden geldi. Walter, Leigh'nin zenginlik göstergeleri konusunu çok abarttığını söylüyordu ama Walter üniversitenin ilk yılında kira ödeyecek parası olmadığı için arabasında yaşamamıştı.

Telefonu açtı, "Liz?".

"Hayır, Bayan Collier. Ben Cole Bradley. Umarım rahatsız etmiyorum?"

Leigh neredeyse küçük dilini yutuyordu. Leigh Collier ile şirketin sahibi arasında en az yirmi kat ve milyonlarca dolar para olmalıydı. Onu sadece bir kez görmüştü. Lobide asansöre beklerken Cole Bradley doğrudan en üst kata giden özel asansörüne binmişti. Anthony Hopkins'in daha uzun, daha zayıf haline benziyordu, tabi Anthony Hopkins Georgia Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olur olmaz estetik cerraha gitmiş olsaydı.

"Bayan Collier?"

"Evet, benim..." diyerek kendini toparlamaya çalıştı. "Kusura bakmayın. Kızımın gösterisindeyim de."

Cole Bradley sohbet etmeye tenezzül etmedi. "Hemen ilgilenmeniz gereken hassas bir konu var," dedi.

Leigh ağzının açık kaldığını fark etti. Bradley, Canfield & Marks'ta inanılmaz işler çıkardığı söylenemezdi. Kirayı ödemeye ve kızını özel okula göndermeye yetecek kadar çalışıyordu o kadar. Cole Bradley'nin en az yüz avukatı olmalıydı, hepsi de şu anda Leigh'nin yerinde olmak için cinayet işlemeye razı olurdu.

"Bayan Collier?"

"Kusura bakmayın," dedi Leigh. "Ben... açık konuşmak gerekirse, Bay Bradley, istediğiniz her şeyi yaparım ama doğru kişi olduğumdan emin değilim."

"Benim de açık konuşmam gerekirse, Bayan Collier, varlığınızdan bu akşam haberdar oldum ama müvekkil özellikle sizi istedi. Şu anda ofisimde bekliyor."

Şimdi gerçekten kafası karışmıştı. Leigh'nin en ünlü müvekkili, eski eşinin evine zorla girip iç çamaşırı çekmecesine işemek-

le suçlanan bir evcil hayvan mağazası sahibiydi. Atlanta'nın yerel gazetelerinden biri bu davayla dalga geçmişti ama Cole Bradley'nin *Atlanta INtown* okuduğundan şüpheliydi.

"İsmi Andrew Tenant," dedi Bradley. "Herhalde ismini duymuşsunuzdur?"

"Evet, efendim. Duydum," dedi Leigh. Bu ismi duymuş olmasının tek nedeni Octavia'nın gönderdiği haberi okumuş olmasıydı.

Eşeklik ettim. Kızma.

Octavia, yaşlı ebeveynleriyle birlikte yaşıyordu ve ağır astımlı bir kocası vardı. Arkadaşının davayı ona vermesi için yalnızca iki neden geliyordu aklına. Ya virüs riski yüzünden jüri duruşmasından kaçıyordu ya da tecavüz zanlısı müvekkilinden korkmuştu. Gerçi şu anda Octavia'nın bunu neden yaptığının bir önemi yoktu çünkü Leigh'nin başka seçeneği yoktu.

Bradley'e cevap verdi, "Yarım saate oradayım."

Atlanta havalimanına inen yolcuların çoğu camdan bakıp Buckhead'in şehir merkezi olduğunu düşünüyordu ama Peachtree Sokağı'nın sonundaki gökdelenler kümesi fuar meraklıları, kamu kuruluşları ya da ağırbaşlı finansal şirketler için inşa edilmemişti. Bu gökdelenlerin her katı kodaman davacılar, gömlekçiler ve özel yatırım danışmanlarıyla doluydu. Bu insanlar, ülkenin güneydoğusundaki en zengin posta kodu içinde yaşayan kişilere hizmet veriyordu.

Bradley, Canfield & Marks merkez binası Buckhead ticaret bölgesi üstünde yükseliyordu, önü camla kaplı bu canavarın zirvesi köpüren bir dalga gibi sivriliyordu. Leigh kendini canavarın midesinde buldu, otopark merdivenlerini zar zor tırmandı. Ziya-

retçi otoparkının kapısı kapalıydı. Bulabildiği ilk boş yer yerin üç kat altındaydı. Beton merdivenler can alıcı görünüyordu ama asansörler kilitliydi ve güvenlik görevlisi bulamamıştı. Bu süreyi, gelirken Octavia Bacca'nın ona telefonda anlattıklarını düşünerek değerlendirdi.

Daha doğrusu ona anlatamadıklarını düşünerek.

Andrew Tenant, Octavia'yı iki gün önce kovmuştu. Hayır, neden kovduğunu söylememişti. Evet, o ana kadar Octavia kendisinden memnun olduğunu düşünmüştü. Hayır, Tenant'ın neden değişime gittiğini tahmin edemiyordu ama iki saat önce Octavia'dan tüm dosyaları BC&M'e, Leigh Collier'e gönderilmesi istenmişti. *Eşeklik ettim* mesajı, sekiz gün kala jüri duruşmasını onun üstüne yıktığı için özür maiyetindeydi. Leigh, hayatı söz konusu olan bir adam şehirdeki en iyi savunma avukatlarından birinden neden vazgeçti bilmiyordu, adamın aptal olduğunu varsayıyordu.

Çözülmesi gereken asıl gizem, Andrew Tenant'ın Leigh'nin adını nereden bildiğiydi. Walter'a mesaj atmıştı ama onun da fikri yoktu. Geçmişinden bilgi toplamak için yapabileceği tek şey buydu çünkü Walter, kendisini üniversiteden mezun olmadan önce tanıyan ve hâlâ hayatında olan tek kişiydi.

Leigh merdivenleri geride bıraktı, sırtından terler akıyordu. Görüntüsünü hızla kontrol etti. Tiyatroya gitmek için pek süslenmemişti. Saçını yaşlı teyzeler gibi topuz yapmıştı, iki günlük kotunun üstüne silinmiş bir Aerosmith tişörtü giymişti. Seyirciler arasındaki Birkin çantalı şıllıklara zıt düşmek istemişti. En üst kata çıkarken ofisine uğraması gerekecekti. Leigh de herkes gibi ofisinde mahkemede giyebileceği bir takım tutuyordu. Makyaj çantası da masanın çekmecesindeydi. Ailesiyle birlikte geçirmesi gereken pazar akşamını tecavüzden suçlanan bir adam için mak-

yaj yaparak harcamak öfke katsayısını artırmıştı. Bu binadan nefret ediyordu. İşinden nefret ediyordu. Hayatından nefret ediyordu.

Kızını seviyordu.

Leigh çantasında maske aradı. Walter çantasına çuval diyordu çünkü çantasını dosya çantası olarak kullanıyordu ve geçen sene mini pandemi erzak çantası görevini görmüştü. El dezenfektanları. Islak mendiller. Maskeler. Gerekirse diye kauçuk eldivenler. Şirket iki haftada bir tüm çalışanlara test yaptırıyordu ve Leigh virüsü zaten kapmıştı ama o kadar çok varyant çıkmıştı ki kendini güvenceye almak istiyordu.

Maskeyi kulaklarından geçirirken saate baktı. Kızı için birkaç saniye ayırabilirdi. İki telefonunu birden eline aldı, kişisel telefonu üstündeki çarpıcı mavi-sarı Hollis Akademisi logosunu aradı. Telefonun duvar kâğıdı ailenin köpeği Tim Tam'dı çünkü çikolata renkli labrador son zamanlarda Leigh'ye kendi kızından çok sevgi gösteriyordu.

Leigh iç çekerek ekrana baktı. Leigh erken çıktığı için çok içten bir özür dilemişti ama Maddy hâlâ cevap vermemişti. Instagram'a hızlı bir göz gezdirdi ve kızının Keely Heyer'ın bodrumuna benzeyen bir yerde, küçük bir partide arkadaşlarıyla dans ettiğini gördü. Tim Tam ise köşedeki pufun üstünde uyuyordu. Bir de köpeği kendine bağlı sanıyordu.

Leigh'nin parmakları ekranda kaydı, Maddy'ye bir mesaj daha attı: *Gitmem gerektiği için özür dilerim, canım. Seni çok seviyorum.*

Kapıyı açmadan önce aptalca cevap bekledi.

Klimanın sonuna kadar açıldığı lobiye girince etrafı soğuk metal ve mermerle kaplandı. Leigh, plastik camlı kabinin içinde duran güvenlik görevlisine başıyla selam verdi. Lorenzo, elindeki

çorbanın üstüne çökmüştü, omuzları kulaklarına geliyordu, çorba kâsesi ağzına yaklaşmıştı. Bu görüntüyü gören Leigh, annesinin mutfak camında yetiştirdiği sukulent bitkisini hatırladı.

"Bayan Collier."

Leigh, Cole Bradley'nin lobi asansörü önünde beklediğini görünce sessizce panikledi. Elleri saçının arkasına fırladı. Ezilmiş ahtapot gibi dışarı uzanan saç tutamlarını hissedebiliyordu. Yıpranmış tişörtü üstündeki Bad Boys logosu, Bradley'nin özel dikim İtalyan takımına hakaretti.

"Beni suçüstü yakaladın," dedi Bradley sigara paketini ceket cebine sokarak. "Sigara içmek için inmiştim."

Leigh, kaşlarının kalktığını hissetti. Bradley bu binanın sahibi sayılırdı. Kimse ona engel olamazdı.

Bradley gülümsedi. En azından Leigh gülümsediğini düşündü. Seksen yaşını geçmişti ama cildi o kadar gergindi ki sadece kulak memeleri titredi.

Konuşmaya devam etti, "İçinde bulunduğumuz siyasal iklimi düşünürsek, kurallara uyarken görülmek benim için daha iyi."

Partnerlerin özel asansörüne ait zil çaldı. Ses o kadar tizdi ki, Bayan Kendini Beğenmiş öğlen çayı için hizmetkârını çağırıyor izlenimi veriyordu.

Bradley, ceket cebinden maskesini çıkardı. Leigh bunun da gösteri olduğunu düşündü. Sırf yaşından dolayı ilk aşı grubuna girmiş olması gerekiyordu. Gerçi neredeyse herkes aşılanana kadar aşının pek bir koruyuculuğu yoktu.

"Bayan Collier?" Bradley açık asansör kapılarının önünde bekliyordu.

Leigh tereddüt etti, önemsiz çalışanların özel asansöre binmesine izin verilmediğine emindi. "Ofisime uğrayıp daha profesyonel bir şey giyecektim," dedi.

"Gerek yok. Saatin geç olduğunun farkında," dedi Bradley ve Leigh'ye önden geçmesini işaret etti.

Leigh, izin almış olmasına rağmen süslü asansörde kendini hırsız gibi hissetti. Kalçasını arka duvara dayanmış dar, kırmızı banka dayadı. Özel asansörün içini sadece bir kez görmüştü ama yakından baktığında duvarların devekuşu derisiyle kaplanmış olduğunu fark etti. Zemin tek bir parça siyah mermerdendi. Tavan ve tüm tuşlar kırmızı beyaz ile kaplıydı çünkü Georgia Üniversitesi'nden mezun olmuş birinin hayatındaki en büyük olay Georgia Üniversitesi'nden mezun olmaktı.

Aynalı kapılar kapandı. Bradley şemsiye yutmuş gibi dimdik duruyordu. Maskesi siyahtı, ipleri ise kırmızıydı. Yaka rozetinde ise Georgia'nın bulldog maskotu Uga vardı. YUKARI tuşuna basıp asansörü en üst kata gönderdi.

Leigh önüne baktı, nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Avam asansöründe mesafelerin korunması ve konuşulmamasına dair uyarılar vardı. Burada hiçbir uyarı yoktu, asansör teftiş uyarısı bile. Bradley'nin tıraş kolonyası ve sigara dumanı Leigh'nin burnunu gıdıklıyordu. Leigh, sigara içen erkeklerden nefret ediyordu. Nefes almak için maske altında ağzını açtı.

Bradley boğazını temizledi. "Merak ediyorum, Bayan Collier, Lake Point Lisesi'nden mezun olan sınıf arkadaşlarınızın kaç tanesini Northwestern'dan dereceyle mezun oldu?"

Leigh buraya yetişmek için ses duvarını aşarken Bradley de ödevini yapmıştı. Leigh'nin kasabanın tenha yerlerinde büyüdüğünü biliyordu. Harika bir hukuk fakültesine girdiğini biliyordu.

Leigh cevap verdi, "UGA beni aday listesine almıştı."

Botokslar izin verse Bradley'nin tek kaşını kaldıracağını düşündü. Cole Bradley, çalışanlarının kişiliği olmasına alışık değildi.

Bradley devam etti, "Cabrini Green civarında ucuz bir hukuk bürosunda stajyerlik yapmışsın. Northwestern'dan sonra Atlanta'ya dönüp Yasal Yardım Derneği'ne katılmışsın. Beş yıl sonra savunma avukatı olarak kendi ofisini açmışsın. Mahkemeler pandemi nedeniyle kapanana kadar oldukça iyi gitmişsin. Bu ayın sonunda BC&M'ye gireli bir yıl olacak."

Leigh soruyu bekledi.

"Seçimlerin bana biraz ikonoklast olduğunu düşündürüyor," diyerek durdu, Leigh'ye söze girmek için fırsat tanıdı. "Burs lüksün olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden kariyerine finansal ihtiyaçlar yön vermemiş."

Leigh beklemeye devam etti.

"Ama yine de benim şirketimdesin," dedi. Tekrar bekledi. Leigh bu fırsatı da görmezden geldi. "Bir yıldır şirkette olan çalışanlarımız içinde yaşı büyük olanlar arasında olduğunu söylesem kabalık mı etmiş olurum?"

Leigh, onun gözleri içine baktı. "Doğruyu söylemiş olursunuz," dedi.

Bradley onu açık açık süzdü. "Andrew Tenant'ı nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum, beni nereden tanıdığına dair hiçbir fikrim de yok."

Bradley derin bir nefes aldıktan sonra konuştu, "Andrew, Gregory Tenant'ın evladı. Kendisi ilk müşterilerimdendi. O kadar uzun zaman önce tanıştık ki İsa tanıştırdı diyebilirim. O da UGA aday listesindeydi.

"İsa mı Gregory mi?"

Bradley'nin kolları hafifçe titredi, Leigh bu şekilde gülümsediğini anladı.

Bradley devam etti, "Tenant Otomotiv Grubu, yetmişlerde tek

bir Ford galerisi olarak başladı. Reklamları hatırlayacak yaşta değilsin ama çok akılda kalıcı bir cıngıl kullanmışlardı. Büyük Gregory Tenant benim kardeşlik derneğimdendi. O ölünce şirketi Greg Jr. Aldı ve tüm güneydoğuda otuz sekiz galerilik bir zincire dönüştürdü. Greg geçen sene çok agresif bir kanser nedeniyle hayatını yitirdi. Şirketin günlük işlerini kız kardeşi üstlendi. Andrew da onun oğlu."

Leigh, hâlâ *evlat* kelimesini kullanan birini gördüğüne şaşırmakla meşguldü.

Asansör zili çaldı. Kapılar açıldı. En üst kata ulaşmışlardı. Leigh, soğuk hava dalgasının dışarıdaki sıcaklıkla savaştığını hissedebiliyordu. İçerisi uçak hangarı kadar büyüktü. Işıklar kapalıydı. Kapalı ofis kapılarının önünde nöbet duran cam ve çelik masaların üstündeki lambalar dışında hiçbir ışık kaynağı yoktu.

Bradley odanın ortasına yürüyüp durdu. "Her seferinde nefesimi kesiyor," dedi.

Leigh, manzaradan bahsettiğini biliyordu. Binanın tepesindeki dev dalganın içindeydiler. Devasa cam parçaları en az on iki metre yükselerek zirveye çıkıyordu. Zemin, ışık kirliliğinin üzerinde olduğu için gece karanlığındaki minik yıldız ışıklarını görebiliyorlardı. Aşağılarda, Peachtree Sokağı boyunca ilerleyen arabalar, şehir merkezine doğru kırmızı beyaz bir çizgi oluşturuyordu.

"Kar küresi gibi görünüyor," dedi Leigh.

Bradley dönüp ona baktı. Maskesini çıkarmıştı. "Tecavüz konusunda ne düşünüyorsun?"

"Kesinlikle karşıyım."

Yüzündeki ifade, Leigh'nin kişiliğinin artık yok olması gerektiğini söylüyordu.

Leigh devam etti, "Kariyerim boyunca birçok saldırı davası

aldım. Suçlamanın doğası önemli değil. Müvekkillerimin çoğu gerçekten suçluydu. Savcının bu gerçekleri şüpheye yer kalmayacak şekilde kanıtlaması gerekiyor. Siz de bana o şüpheyi bulmam için çok para veriyorsunuz."

Bradley kafasını sallayarak cevabını onayladı. "Perşembe günü jüri seçimi olacak, duruşma da yarından bir hafta sonra. Avukat değişikliği olduğu için hiçbir hâkim erteleme vermeyecektir. Sana iki tam zamanlı yardımcı verebilirim. Bu kısa süreç problem olur mu?"

"Zorlu bir durum," dedi Leigh, "ama problem değil."

"Andrew'a bir yıllık şartlı tahliye karşılığında ceza indirimi teklif edildi."

Leigh maskesini indirdi, "Cinsel suçlular listesine girmedi mi?"

"Hayır. Ayrıca Andrew üç yıl boyunca başka bir suç işlemezse suçlama düşecek."

Leigh bu işi yıllardır yapmasına rağmen beyaz, zengin bir erkek olmanın ne kadar harika bir şey olduğuna hâlâ şaşırıyordu. "Çok güzel bir teklif. Bana söylemediğiniz şey ne peki?"

Bradley yüzünü ekşitti ve yanakları etrafındaki deri titredi. "Önceki şirket özel dedektif tutup biraz araştırma yapmış. Anlaşmayı kabul etmek için suçunu itiraf etmesi gerekiyor ve burada suçunu kabul etmesi başka vakaların da ortaya çıkmasına neden olabilirmiş," dedi.

Octavia bu detaydan bahsetmemişti. Belki de kovulmadan önce haberi olmamıştı, belki de bu potansiyel felaketi görmüştü ve kurtulduğu için mutluydu. Özel dedektifin söylediği doğruysa, savcı, Andrew Tenant'ı suçunu kabul etmesi için tuzağa düşürüyordu, sonra benzer saldırılarda bulunduğunu ortaya çıkaracaktı.

Leigh sordu, "Kaç farklı vaka?"

"İki, belki de üç."

Kadın, diye düşündü Leigh. İki ya da üç *kadına* daha tecavüz etmiş.

"Olası vakaların hiçbirinde DNA yok," dedi Bradley. "Bazı zayıf kanıtlar varmış ama çürütemeyeceğimiz şeyler değil."

"Olay zamanı neredeymiş?"

"Nişanlısıyla ama..." Bradley omuzlarını silkti, tıpkı jürinin de yapacağı gibi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Leigh iki şey düşünüyordu: ya Tenant seri bir tecavüzcüydü ya da savcı onu tuzağa düşürüp bu yaftayı yapıştırmak istiyordu. Leigh tek başına çalıştığı zaman da bu adli saçmalıkları görmüştü ama Andrew Tenant mahkemeye gidecek parası olmadığı için suçunu kabullenen bir komi değildi.

İçinden bir ses Bradley'nin bir şeyler daha sakladığını söylüyordu. Sözlerini dikkatle seçerek konuştu, "Andrew zengin bir ailenin evladı. Savcı da bunun farkında, kralı öldürebileceğinden emin değilsen suikaste girişmezsin."

Bradley cevap vermedi ama davranışları daha korumacı bir hal aldı. Leigh, Walter'ın sorusunun zihninde yankılandığını duydu. Yanlış ateşe yanlış körükle mi gitmişti? Cole Bradley ona tecavüz davaları hakkında ne düşündüğünü sormuştu. Masum müvekkiller hakkında ne düşündüğünü sormamıştı. Tenant ailesini bez giydiği günlerden beri tanıdığını kendi söylemişti. Andrew Tenant'ın vaftiz babası bile olabilirdi.

Bradley'nin düşündüklerini paylaşmayacağı belliydi. Kolunu uzatarak sağdaki kapalı kapıyı gösterdi. "Andrew, annesi ve nişanlısıyla toplantı odamda bekliyor," dedi.

Leigh maskesini takıp patronunun yanından geçti. Kendini tekrar ayarladı ve Walter'ın eşi, Maddy'nin annesi ve özel asansörde

ayaklı bir iskeletle şakalaşan kadın olmaktan uzaklaştı. Andrew Tenant, Leigh'yi özellikle istemişti çünkü BC&M'ye girmeden önce edindiği ünü hâlâ unutulmamıştı. Ünü sinekkuşu ile sırtlan arasında bir şeydi. Leigh tekrar o kişi olmalıydı yoksa müvekkili kaybetmekle kalmayacak, muhtemelen işini de kaybedecekti.

Bradley ileri fırlayıp ona kapıyı açtı.

Alt kattaki toplantı odası Holiday Inn tuvaletinden küçüktü ve ilk gelen kapıyordu. Leigh aynı odanın biraz daha büyük versiyonunu bekliyordu ama Cole Bradley'nin kişisel toplantı odası Waldorf'da bir süit gibiydi, şömine ve içki barı bile vardı. Bir kaide üstünde ağır bir çiçek vazosu duruyordu. Arka duvarda gelmiş ve geçmiş Uga bulldog'larının fotoğrafları asılıydı. Şöminenin üstünde Vince Dooley'nin fotoğrafı vardı. Siyah mermer büfenin üstünde not defterleri ve kalemler duruyordu. Çeşitli hukuk ödülleri su şişesi gibi kalabalık bir şekilde dizilmişti. Toplantı masasının boyu ortalama üç buçuk metre ve eni yaklaşık iki metreydi, kızılağaçtan yapılmıştı. Sandalyeler siyah deri kaplıydı.

Masanın diğer ucunda üç kişi oturuyordu, yüzlerinde maske yoktu. Andrew Tenant'ı haber sitesindeki fotoğraflardan tanıdı, gerçi gerçek hali daha yakışıklıydı. Sağ kolunu tutan kız yirmilerinin sonundaydı, bir kolu baştan aşağı dövme kaplıydı ve *siktir git* gülümsemesiyle her annenin oğluna isteyeceği ideal eşti.

Bahsi geçen anne sandalyesinde kaskatı oturuyordu, kollarını göğsü altında bağlamıştı. Kısa sarı saçlarında beyaz çizgiler vardı. Güneşten bronzlaşmış boynunda ince, altın bir gerdanlık vardı. Açık sarı bir polo tişörtü giyiyordu; gerçekten polo tişörtüydü, küçük timsaha kadar her şeyi tamamdı. Havaya kaldırdığı yakası, golf oynamaktan yeni dönmüş, havuz başında Bloody Mary kokteyli yudumlayan biri olduğu izlenimini veriyordu.

Diğer bir deyişle, Leigh'nin kızıyla *Gossip Girl* izlerken gördüğü türden kadınlardan biriydi.

"Beklettiğimiz için özür dilerim," dedi Bradley kalın bir dosya yığınını masanın diğer tarafına çekip Leigh'ye oturacağı yeri göstererek. "Bu Sidney Winslow, Andrew'un nişanlısı."

"Sid," dedi kız.

Leigh, piercing'lerini, yoğun maskarasını ve simsiyah kâküllerini gördüğünde isminin Sid, Punkie ya da Katniss gibi bir şey olacağını anlamıştı.

Yine de müvekkilinin partneriyle iyi geçinmeliydi. "Bu tatsız şartlar altında tanıştığımıza üzüldüm," dedi.

"Bu olay tam bir kâbus," dedi Sidney. Sesi Leigh'nin beklediği kadar boğuktu. Sandalyesini geri çekti ve koyu mavi ojeleri ile iğneli deri bilekliği göründü. "Andy hapishanede neredeyse ölüyordu ve sadece iki gece kaldı. Hiçbir şey yapmadığı halde. Orası belli zaten. Artık kimse güvende değil. Manyağın teki kafasına esince insanları suçlayabiliyor…

"Sidney, bırak da kadın durumu sindirsin," annenin sesindeki zar zor bastırılan öfke Leigh'ye, başkalarının yanında Maddy'yi azarlamak için kullandığı ses tonunu hatırlattı. "Leigh, lütfen acele etme," dedi.

Leigh, yaşlı kadının gülümsemesine birkaç saniye karşılık verdikten sonra ciddi suratını takındı.

"Bir saniye bekleyin lütfen," dedi ve dosyayı açarak okuduğu detaylardan birinin bu insanların kim olduğunu hatırlamasına neden olacağını umdu. İlk sayfada Andrew Tenant'ın tutuklanma tutanağı vardı. Otuz üç yaşındaydı. Araba satıyordu. Pahalı bir adreste oturuyordu. 13 Mart 2020 günü bir kadını kaçırıp tecavüz etmekle suçlanıyordu, pandeminin ilk dalgasının hız kazandığı dönemler.

Leigh, detayları fazla kurcalamadı çünkü aklına gelen bir düşünceyi yok etmek zordu. Önce Andrew'un versiyonunu dinlemesi gerekiyordu. Bildiği tek şey, Andrew Trevor Tenant'ın duruşma için kötü bir gün seçtiğiydi. Virüs yüzünden altmış beş yaşın üstündeki jüri üyelerine izin verilmişti. Bu temiz yüzlü, hoş görünümlü adamın seri tecavüzcü olduğunu ancak altmış beş yaşındaki insanlar kabul edebilirdi.

Dosyadan kafasını kaldırdı. İçten içe nasıl devam etmesi gerektiğini düşündü. Anne ile oğlunun Leigh'nin onları tanıdığını düşündüğü belliydi. Leigh'nin de onları tanımadığı belliydi. Andrew Tenant onun avukatı olmasını istiyorsa, daha ilk tanışmadan yüzüne karşı yalan söylemek kötü bir iş çıkarmanın harika bir örneği olurdu.

Derin bir nefes aldı, itirafa hazırlanıyordu ki Bradley sözünü kesti.

"Söylesene, Linda, Bayan Collier'i nereden tanıyorsun?"

Linda.

Bu isim Leigh'nin hafızasını harekete geçirmişti. İsim zihnini kaşındırıyormuş gibi elini kafasına götürdü. Ama hafızasını harekete geçiren anne değildi. Leigh'nin gözleri yaşlı kadın ile oğlu arasında gidip geldi.

Andrew Tenant ona gülümsedi. Dudakları sola kıvrıldı. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Yıllar oldu," dedi Linda, Bradley'e. "Andrew onu benden daha iyi tanıyor. Ben o zamanlar hemşireydim. Geceleri çalışıyordum. Leigh ve kardeşi dışında kimseye çocuğumu emanet etmiyordum."

Leigh'nin midesi bulandı ve düğüm düğüm oldu, yavaşça boğazına doğru çıkmaya başladı.

Andrew ona sordu, "Callie nasıl? Neler yapıyor?"

Callie.

"Leigh?" Andrew'un tonu, Leigh'nin normal davranmadığını ima ediyordu. "Kardeşin neler yapıyor?"

"Şey..." Leigh'nin sırtından soğuk terler dökülmeye başlamıştı. Elleri titriyordu. Masanın altında ellerini birleştirdi. "Iowa'da bir çiftlikte yaşıyor. Çocuklarıyla. Eşinin inek çiftliği var, sütçülük yapıyor."

"Şaşırmadım," dedi Andrew. "Callie hayvanları çok seviyordu. Beni de akvaryumlara alıştırdı."

Bu son kısmı Sidney'e söylemişti, sonra da ilk tuzlu su akvaryumunun detaylarını anlattı.

"Evet," dedi Sidney. "Pon pon kız olan."

Leigh onları dinliyor gibi yaptı, çığlık atmamak için dişlerini birbirine kenetlemişti. Bu gerçek olamazdı. Kesinlikle gerçek olamazdı.

Dosyanın üstündeki isme baktı.

TENANT, ANDREW TREVOR.

Leigh'nin boğazındaki yumruk yükselmeye devam ediyordu, yirmi üç yıldır bastırdığı tüm o dehşet verici detaylar onu boğmaya çalışıyordu.

Callie'nin telefonda söylediği kan dondurucu şeyler. Leigh'nin ona yetişmek için deli gibi araba kullanması. Mutfaktaki korkunç görüntü. Nemli evin, puroların, viski ve kanın tanıdık kokusu... o kadar çok kan vardı ki.

Leigh'nin emin olması gerekiyordu. Yüksek sesle söylendiğini duyması gerekiyordu. Ağzını açtığında gençliğinin sesi çıktı, "Trevor?" diye sordu.

Andrew'un dudakları sola doğru kıvrıldı, o kadar tanıdık bir

görüntüydü ki Leigh'nin kanı dondu. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ona bakıcılık yapmıştı ve gerçek bir işe girecek yaşa geldiğinde bakıcılık işini küçük kardeşine devretmişti.

"Artık ismim Adnrew," dedi. "Tenant annemin kızlık soyadı. Babamdan sonra değişiklik yapmak iyi gelir dedik."

Babamdan sonra.

Buddy Waleski kaybolmuştu. Eşini ve çocuğunu terk etmişti. Not bırakmamıştı. Özür dilememişti. Leigh ve Callie olaya böyle bir süs vermişti. Polise bunu söylemişlerdi. Buddy çok suç işlemişti. Birçok kişiye borcu vardı. Mantıklıydı. O zamanlar her şey mantıklı gelmişti.

Andrew, Leigh'nin onu tanımasından güç alıyor gibiydi. Gülümsemesi yumuşadı, yukarıya kıvrılan dudakları düzeldi.

"Uzun zaman oldu, Harleigh," dedi.

Harleigh.

Hayatında ona bu isimle hitap eden tek kişi vardı.

Andrew konuştu, "Beni unuttun sanmıştım."

Leigh kafasını iki yana salladı. Onu asla unutamazdı. Trevor Waleski tatlı bir çocuktu. Biraz tuhaftı. İlgiye muhtaçtı. Leigh onu en son gördüğünde uyku ilacından bayılmıştı. Kardeşinin nazikçe kafasını öpmesini izlemişti.

Sonra birlikte mutfağa dönüp babasını öldürmüşlerdi.

PAZARTESI

2

Leigh, Audi A4'ünü Andrew Tenant'ın davasına bakan Reginald Paltz ve Ortakları isimli özel dedektiflik şirketi önüne park etti. İki katlı bu bina küçük ofisler için inşa edilmişti ama dışarıdan 1800'lerden kalma bir ev gibi görünüyordu. Seksenlerin çok yeni/çok eski imajını taşıyordu. Altın kapı kolları. Plastik çerçeveli pencereler. İnce kiremit sütunlar. Cam kapılara uzanan çatlamış beton merdiven. Kemerli lobinin dönemeçli merdivenleri üstünde yamulmuş, altın bir avize asılıydı.

Hava sıcaklığı artmaya başlamıştı bile, öğlen yirmilere ulaşması bekleniyordu. Klima çalışsın diye arabanın motorunu boşta bıraktı. Erken gelmişti, arabanın içinde toparlanmak için kendine yirmi dakika vermişti. Onu iyi bir öğrenci, sonra da iyi bir avukat yapan özellik etrafındaki saçmalıkları görmezden gelip lazer gibi önündekine odaklanabilmesiydi. Yüz on üç kiloluk bir adamı parçalayıp aynı anda sınıf birincisi olmak önceliklendirmeyi bilmeyi gerektiriyordu.

Şu anda yapması gereken lazer ışınını Andrew Tenant'a değil,

Andrew Tenant'ın davasına yönlendirmekti. Leigh çok pahalı bir avukattı. Andrew'un duruşması bir hafta sonra yapılacaktı. Patronu yarın gün sonuna kadar çok detaylı bir yaklaşım stratejisi bekliyordu. Müvekkili çok ciddi bir suçla suçlanıyordu ve karşısındaki savcı alışılmış savcı oyunlarından farklı hamleler yapıyordu. Leigh'nin işi, savcının argümanında jürideki insanlardan en azından birinin içinden geçebileceği kadar büyük delikler yaratmaktı.

Aklını boşaltabilmek için iç çekerek gerginliğini dışarı attı. Yolcu koltuğunda duran Andrew dosyasını aldı. Sayfaları karıştırıp özet paragrafını buldu.

Tammy Karlsen. Virgül Bukalemun. Parmak izleri. Kamera kayıtları.

Leigh tüm özeti okudu ama hiçbir şey anlamadı. Kelimeler tek başına anlamlıydı ama onları mantıklı bir cümlede birleştiremiyordu. Başa dönmeyi denedi. Satırlar titremeye ve bulanmaya başladı, sonunda midesi de onlarla bulandı. Dosyayı kapattı. Eli kapı kolunu tuttu ama çekmedi. Ciğerlerine nefes doldurdu. Bir kez daha. Sonra bir kez daha. Bir kez daha, ta ki boğazında yükselmeye çalışan asidi yutana kadar.

Leigh'nin kızı, odağını bozmayı başarabilen tek canlıydı. Maddy hasta, üzgün ya da haklı bir nedenden kızgın olduğunda Leigh durumu düzeltene kadar toparlanamıyordu. O huzursuzluğun yanında şu anda hissettiği huzursuzluk hiçbir şey değildi. Vücudundaki tüm sinir uçları Buddy Waleski'nin hayaletinin şaklattığı zincirlerle dövülüyor gibiydi.

Dosyayı koltuğa attı. Gözlerini kapattı. Kafasını koltuğa yasladı. Mide bulantısı geçmiyordu. Tüm gece kusmanın eşiğinde geçmişti. Uyuyamamıştı. Yatağa yatma zahmetine bile girmemişti. Karanlıkta saatlerce oturmuş, Andrew'u bırakmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı.

Trevor.

Buddy'nin öldüğü gece Trevor NyQuil nedeniyle komada gibiydi. Ama emin olmaları gerekiyordu. Leigh birkaç kez Trevor'a seslendi, sesi gittikçe yükseldi. Callie, kulağının yanında parmaklarını şaklattı, sonra ellerini yüzünün önünde çırptı. Hatta onu biraz salladı, sonra da hamur üstündeki oklava gibi ileri geri itti.

Polis, Buddy'nin cesedini bulamamıştı. Corvette'i şehrin daha da kötü bir mahallesinde keşfedildiğinde arabanın kullanılır parçası kalmamıştı. Buddy'nin ofisi yoktu, bu yüzden takip edilebilecek bir evrak izi de yoktu. Barın arkasına sakladığı Canon dijital kamera ise çekiçle parçalanmıştı, parçaları şehrin dört bir yanına dağıtılmıştı. Başka mini kaset aramışlar ama bulamamışlardı. Callie'yi ele verebilecek fotoğraflar aramışlardı ama bulamamışlardı. Koltuğun altını üstüne getirmişler, döşekleri kaldırmışlar, çekmeceleri çıkarmışlar ve hava boşluklarının kapaklarını açmışlardı. Nişleri ve kitapları aramışlar, Buddy'nin Corvette'ini didik didik etmişlerdi. Sonra da her şeyi dikkatle temizleyip önceki halinde bırakmışlardı.

Harleigh, ne yapacağız?

Anlaştığımız hikâyeyi anlatacaksın yoksa ikimiz de hapse gireriz.

Leigh hayatı boyunca korkunç şeyler yapmıştı ve bazıları hâlâ vicdanını sızlatıyordu ama Buddy Waleski'yi öldürmenin üstündeki ağırlığı tüy kadar hafifti. Ölmeyi hak etmişti. Tek pişmanlığı yıllar önce, Callie'yi eline geçiremeden yapmamış olmasıydı. Mükemmel suç diye bir şey yoktu ama Leigh cinayetin yanlarına kaldığından oldukça emindi.

Dün geceye kadar.

Elleri acımaya başladı. Aşağı baktı. Parmakları direksiyo-

nun alt kısmına sarılmıştı. Parmaklarının boğumları deriye batan bembeyaz dişlere dönüşmüştü. Saatini kontrol etti. Gerginliği tam on dakikasını yemişti.

"Odaklan," diye azarladı kendini.

Andrew Trevor Tenant.

Dosyası hâlâ yolcu koltuğundaydı. Leigh gözlerini bir anlığına daha kapattı, bahçede koşmaktan ve arada sırada yapıştırıcı yemekten çok hoşlanan tatlı, şapşal Trevor'ı hatırladı. Linda ve Andrew'un Leigh'yi avukat olarak istemelerinin nedeni buydu. Leigh'nin Buddy'nin ani kayboluşuyla ilgisi olduğunu bilmiyorlardı. Andrew'u hâlâ yirmi üç yıl önceki zararsız çocuk olarak görecek bir avukat istiyorlardı. Suçlandığı korkunç şeyle ilişkilendirebilen birini istemiyorlardı.

Leigh dosyayı eline aldı. Bu korkunç şeyleri okumasının vakti gelmişti.

Kendini sıfırlamak için bir nefes daha aldı. Leigh, kan bozukluğuna ya da armudun dibine düştüğüne inananlardan değildi. Yoksa kendisi de saldırı ve yüz kızartıcı suçlardan hüküm giymiş, tacizci bir alkolik olurdu. İnsanlar doğdukları çevreyi geride bırakabilirdi. Kısır döngüyü yok etmek mümkündü.

Andrew Tenant döngüyü yok mu etmişti?

Leigh dosyayı açtı. Suçlamayı ilk defa dikkatle okudu.

Adam kaçırma. Tecavüz. Ağır fiili saldırı. Ağır fiili livata. Ağır fiili cinsel saldırı.

Adam kaçırma, tecavüz, livata ve saldırının hukuki anlamlarını öğrenmek için Wikipedia'ya bakmak yeterliydi. Anlamlar çok karmaşık değildi. Çoğu eyalette *cinsel saldırı* terimi şemsiye terim olarak kullanılıyordu, yani cinsel saldırı suçlaması izinsiz kıç ellemekten şiddet içerikli tecavüze kadar her şey olabilirdi.

Bazı eyaletlerde suçun ağırlığını belirlemek için derecelendirmeler kullanılıyordu. *Birinci derece* en ciddi suçlardı, diğerleri ise daha düşük derecelerde oluyordu, bu dereceler de suçun doğasına göre belirleniyordu; penetrasyondan, seks amaçlı şantaja ve izinsiz dokunmaya kadar her şey vardı. Eğer suçta bir silah kullanılmış ise, kurban çocuk ya da polis ise veya engelleri varsa üstüne yüz kızartıcı suç da biniyordu.

Florida *cinsel saldırı girişimi* terimini kullanıyordu ve yapılan eylemin korkunçluğuna bakılmıyordu. Suçlu; zengin, politik bağlantıları olan bir pedofili olmadığı sürece yüz kızartıcı suç oluyordu ve cezası müebbet hapse kadar gidiyordu. Kaliforniya'da *uygunsuz cinsel saldırı* hükmü eyalet hapishanesinde altı aya kadar hapisle cezalandırılıyordu. *Yüz kızartıcı cinsel saldırı* ise eyalet hapishanesinde bir yıldan gerçek hapishanede dört yıla kadar değişebiliyordu.

Georgia eyaleti ise çoğu eyaletle aynıydı, *cinsel saldırı* hükmü izinsiz dokunmaktan nekrofiliye kadar her şeyi kapsıyordu. *Ağır* terimi ise ciddi suçlamalarda kullanılıyordu. Ağır fiili livata, kurbana şiddet uygulandığı anlamına geliyordu. Ağır fiili saldırı bir tabanca ya da ölüm tehlikesi yaratan başka bir silah kullanıldığı anlamına geliyordu. Ağır fiili cinsel saldırıda bulunmak demek, bir insanın izni olmadan cinsel organını ya da anüsünü yabancı bir nesneyle penetre etmek demekti. Sırf bu hüküm bile tek başına müebbetle cezalandırılabilirdi ya da yirmi beş yıl hapis ve hayat boyu şartlı tahliye verilebilirdi. İki durumda da cinsel suçlular listesine kaydolma kaçınılmazdı. Sisteme girdiğinde ciddi suçlu olmayan biri bile çıktığında o hale gelmiş olurdu.

Leigh, Andrew Tenant'ın tutuklanma fotoğrafını buldu.

Trevor.

Leigh'ye eskiden olduğu çocuğu en çok hatırlatan şey, Andrew'un yüzünün şekliydi. Leigh o yüz kucağında yatarken masal okuyarak sayısız gece geçirmişti. Sürekli aşağı bakıp içinden uyuması için dua ederdi, böylece ders çalışmaya başlayabilirdi.

Leigh birçok tutuklanma fotoğrafı görmüştü. Sanıklar bazen sert görünmek için çenelerini çıkarıyor, kameraya pis bakışlar atıyor ya da benzer aptallıklar yapıyordu. Jüri de bunlara beklenen tepkiyi veriyordu tabii ki. Andrew fotoğrafında korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu ki bu oldukça anlaşılırdı. Zengin aile evlatları genellikle tutuklanıp karakola sürüklenmiyordu. Alt dudağını ısırıyor gibi görünüyordu. Burun delikleri şişmişti. Kameranın sert flaşı gözlerine suni bir ışıltı katmıştı.

Bu adam şiddet kullanan bir tecavüzcü müydü? Masallar okuduğu, birlikte resim çizdiği, kirli arka bahçede kovalama oynadığı ve nefesi kesilene kadar kıkırdayan bu çocuk tıpkı babası gibi mide bulandırıcı bir avcı mı olmuştu?

"Harleigh?"

Leigh irkildi, kâğıtlar etrafa saçıldı ve ağzından bir çığlık yükseldi.

"Çok özür dilerim," dedi Andrew. Cam kapalı olduğu için sesi boğuk geliyordu. "Korkuttum mu?"

"Herhalde korkuttun!" diye bağırdı Leigh dağılan sayfaları toplayarak. Kalbi boğazında atıyordu. Trevor'ın çocukken de onu gafil avladığını unutmuştu.

Andrew tekrar özür dilemeyi denedi, "Gerçekten çok özür dilerim."

Ona genellikle ailesine ayırdığı bir bakış attı. Sonra kendisine müvekkiliyle konuştuğunu hatırlattı. "Sorun değil," dedi.

Yüzü utançtan kızarmıştı. Çenesinden aşağı sarkan maskeyi

tekrar taktı. Maskesi maviydi ve önünde beyaz bir Mercedes logosu vardı. Bu değişim daha iyi olmamıştı. Ağızlık takılmış bir hayvana benziyordu. Yine de Leigh kapıyı açsın diye geri çekildi.

Leigh motoru kapatıp dosyayı toparladığı sırada elleri tekrar titremeye başlamıştı. Maskesini bulup yüzüne takmak için harcadığı zaman onu hiç bu kadar memnun etmemişti. Arabadan inerken bacaklarının tutmadığını hissetti. Trevor'ı son gördüğü zamanı düşünüp duruyordu. Yatağında yatıyordu, gözleri kapalıydı, mutfakta olanlardan hiç haberi yoktu.

Andrew tekrar konuşmaya çalışarak, "Günaydın," dedi.

Leigh çantasını omzuna attı. Dosyayı çantanın derinliklerine gömdü. Topuklu ayakkabı giyince Andrew'un göz seviyesine gelmişti. Andrew sarı saçlarını arkaya taramıştı. Andrew'un göğsü ve kolları spor salonunda şekillenmişti ama babasının kısa beli ve boyunu almıştı. Leigh, üstündeki takım elbiseye bakıp somurttu, tam da Mercedes satıcılarının giyeceği türden bir şeydi; fazla mavi, fazla biçimli, fazla düzgün. Jürideki bir araba tamircisi ya da tesisatçı bu takım elbiseyi gördüğünde ondan nefret edecekti.

"Şey..." dedi Andrew arabasının kaputuna koyduğu büyük Dunkin' Donuts bardağını göstererek. "Sana biraz kahve getirmiştim ama olandan sonra kötü bir fikir gibime geldi."

"Teşekkür ederim," dedi Leigh, ölümcül bir pandeminin içinde değillermiş gibi.

"Seni korkuttuğum için çok özür dilerim Har...Leigh. Sana Leigh demeliyim. Sen de bana Andrew demelisin. Artık ikimiz de farklı insanlarız."

"Öyleyiz," dedi Leigh. Huzursuzluğunu kontrol altına alması gerekiyordu. Kendini bildiği rutine sokmaya çalıştı. "Dün gece mahkemeye acil dilekçe göndererek kendimi avukatın olarak

belirtmeye çalıştım. Octavia kendini avukatlıktan çekmişti, bu yüzden her an onay alabiliriz. Jüriler son dakika değişimlerini sevmez. Erteleme almamız mümkün değil. Covid olayını düşünürsek, her an hareket etmeye hazır olmamız lazım. Salgın ya da çalışan eksikliği nedeniyle hapishaneler kilitlenirse harekete geçmemiz gerekir. Yoksa yerimizi kaybederiz, gelecek haftaya, belki de gelecek aya atılırız."

"Teşekkür ederim," diyerek bir kez kafasını salladı. Konuşmak için sırasını bekliyormuş gibi bir hali vardı. "Annem özürlerini iletiyor. Her pazartesi şirket çapında toplantı oluyor. Sidney içeride. Sorun olmazsa girmeden önce biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki," Leigh'nin gerginliği tekrar yükseldi. Babasını soracaktı. Kendine arkasını dönecek bir bahane bulmak amacıyla arabanın kaputundaki kahveyi aldı. Kâğıt bardağın sıcaklığını hissediyordu. Kahveyi içme düşüncesi mide bulantısını daha da güçlendirdi.

"Baktın mı..." dedi Adnrew çantasına koyduğu dosyayı göstererek. "Okuma fırsatın oldu mu?"

Leigh kafasını salladı, konuşacak gücü bulabileceğini düşünmüyordu.

"Ben sonuna kadar okuyamadım. Tammy'e olanlar korkunç. Ben aramız iyi sanıyordum. Neden böyle bir şey yapıyor anlamadım. İyi birine benziyordu. Kimse canavar olduğunu düşündüğü biriyle doksan sekiz dakika konuşmaz."

Tuhaf derecede spesifik konuşmuştu ama Leigh'ye ihtiyacı olan ipuçlarını vermişti. Dosyadaki özet kelimelerini tekrar hatırladı: *Tammy Karlsen. Virgül Bukalemun. Parmak izleri. Kamera kayıtları.*

Tammy Karlsen kurbandı. Virgül Bukalemun, pandemiden

önce Buckhead'in en popüler bekâr barıydı. Polis, Andrew'un parmak izlerini olmaması gereken yerlerde bulmuştu. Andrew'un hareketleri kameraya yansımıştı.

Leigh'nin aklına Cole Bradley'nin önceki gece söylediği bir detay geldi. "Saldırı zamanında Sidney ile mi beraberdin?"

"O sırada sevgili değildik ama bardan eve döndüğümde kapıda beni beklediğini gördüm," dedi ve Leigh'yi durdurmak ister gibi ellerini kaldırdı. "Kulağa tesadüfi geliyor, değil mi? Sid'in tam da o gece rastgele kapıma gelmiş olması? Ama gerçek bu."

Leigh, en iyi ve en kötü açıklamaların kulağa gülünç derecede tesadüfi gelebileceğinin farkındaydı. Gerçi buraya Andrew Tenant'a inanmaya gelmemişti. Onu hüküm giymekten kurtarmaya gelmişti. "Ne zaman nişanlandınız?"

"Geçen sene, 10 Nisan günü. İki yıldır ayrılıp barışıyorduk ama tutuklama ve pandemi olayları bizi birbirimize yaklaştırdı."

"Ne romantik," dedi Leigh, pandeminin ilk aylarını hatasız, Covid nedenli boşanma evrakları doldurarak geçirdiğini unutmaya çalışarak. "Tarihi belirlediniz mi?"

"Çarşamba günü, Perşembe günü jüri seçimi başlamadan önce. Tabii davayı düşürebileceğini düşünüyorsan başka."

Sesindeki umut dolu ton onu Waleski ailesinin mutfağındaki zamanlara geri döndürdü. Trevor aynı sesle annesinin ne zaman geleceğini sorardı. Leigh o zamanda yalan söylemişti, şimdi de yalan söyleyemezdi. "Hayır, dava düşmez. Peşine düşmüşler bir kere. Yapabileceğimiz tek şey karşı koymaya hazır olmak," dedi.

Andrew kafasını sallayıp maskesini kaşıdı. "Herhalde bir sabah uyanıp bunun bir kâbus olduğunu fark edeceğimi düşünerek aptallık ediyorum," dedi.

Leigh otoparka bakındı, etrafta kimse olmadığından emin oldu.

"Andrew, dün Sidney ve Linda'nın önünde detayları pek konuşamadık ama Bay Bradley sana suçunu kabul edersen savcının muhtemelen başka davalar açacağını söylemiştir."

"Söyledi."

"Bu duruşmayı kazansan bile diğer davaların..."

"Cole senin duruşmalarda çok acımasız olduğunu da söyledi," dedi Andrew, bu kadarı yeterliymiş gibi. "Anneme seni tuttuğunu çünkü şehirdeki en iyi savunma avukatlarından olduğunu söyledi."

Cole Bradley yalancının tekiydi. Leigh'nin hangi katta çalıştığını bile bilmiyordu. "Ayrıca son derece dürüst olmamla ünlüyümdür. Duruşmayı kazanamazsak uzun süre hapis yatarsın," dedi.

"Hiç değişmemişsin, Harleigh. Kartlarını hep açık oynuyorsun. Bu yüzden seninle çalışmak istedim," dedi ama sözü bitmemişti. "Asıl üzücü kısım, MeToo hareketi gerçekten gözlerimi açtı. Kadınların yanında olmak için elimden geleni yapıyorum. Kadınlara inanmalıyız ama bu... bu vicdansızlık. Sahte suçlamalar yaparak diğer kadınlara zarar vermekten başka bir şey yapmıyor."

Leigh kafasını salladı ama Andrew'un sözlerini ikna edici bulduğu için değildi. Tecavüzün kötü kısmı, suçlu erkeklerin genel kültüre hâkim olmasıydı, bu sayede masum bir erkeğin söyleyeceklerini söyleyebiliyorlardı. Andrew yakında *kanuni süreçten* bahsetmeye başlayacaktı ve muhtemelen kendisinin de aynı süreçte olduğunu fark etmeyecekti.

Leigh cevap verdi, "Hadi içeri girelim."

Andrew, Leigh önden yürüsün diye bir adım geriledi. Leigh bu sırada kendini toparlamaya çalıştı. Korkunç bir suçluymuş gibi davranmayı kesmesi gerekiyordu. Savunma avukatı olarak bildiği bir şey varsa o da suçluların polislerin harika dedektifliği yüzünden yakalanmadığıydı. Suçluları kanun sürecine sokan

genellikle müvekkilin kendi aptallığı ya da vicdanı oluyordu. Ya yanlış kişiye böbürleniyorlar ya yanlış kişiye itiraf ediyorlar ya da genellikle —sıklıkla— vicdanlarına yenik düşüyorlardı. Sonra avukat ihtiyaçları doğuyordu.

Leigh suçluluk konusunda endişelenmiyordu ama bu yakalanma korkusunun onu ele vermediğinden emin olması gerekiyordu.

Kahve bardağını diğer eline aldı. Dökülen beton basamakları tırmanıp girişe yaklaşırken kendini hazırladı.

Andrew, "Callie'yi yıllardır arıyorum. Iowa'nın neresinde?" diye sordu.

Leigh, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bir yalancının yapabileceği en büyük hata çok fazla detay vermekti. "Kzeubatı köşesinde, Nebraska yakınlarında."

"Adresi öğrenebilirsem harika olur."

Siktir.

Andrew ileri atılıp lobi kapısını açtı. Merdivenin önündeki halı yıpranmıştı. Duvarlar çiziklerle doluydu. Binanın içi dışından da daha iç karartıcı ve üzücüydü.

Leigh arkasını döndü. Andrew tek dizi üstüne çökmüş, ayak bileğindeki izleme cihazına takılan pantolonunu düzeltiyordu. Bu cihaz GPS üzerinden izleniyordu, sadece eve, işe ve avukatıyla buluşmalara gidiyordu. Başka bir şey yaparsa izleme merkezinde alarm çalıyordu. Teknik olarak. Pandeminin mahvettiği şehirdeki tüm kurumlar gibi şartlı tahliye memurlarının da sayısı azalmıştı.

Andrew kafasını kaldırıp ona baktı ve sordu, "Neden Iowa?"

En azından bu soruya hazırlıklıydı. "Bir adama âşık oldu. Hamile kaldı. Evlendi. Tekrar hamile kaldı," dedi.

Leigh tabelaya baktı. REGINALD PALTZ & ORTAKLARI üst kattaydı.

Andrew bir kez daha onun önden geçmesine izin verdi. "Callie harika bir annedir kesin. Bana çok nazik davranırdı. Ablammış gibi hissederdim," dedi.

Leigh merdiven sahanlığına geldiği sırada dişlerini sıktı. Andrew'un soruları uygun muydu yoksa fazla mı burnunu sokuyordu karar veremiyordu. Çocukken çok transparandı; yaşına göre olgunlaşmamıştı, kandırması kolaydı, aklından geçenler anlaşılıyordu. Şimdi ise Leigh'nin çok gelişmiş içgüdüleri ne hissedeceğini bilemiyordu.

Andrew cevap verdi, "Kuzeybatı kısmı. Fırtına orada olmamış mıydı?"

Leigh kahve bardağını o kadar sıktı ki neredeyse üst kısmı çıkacaktı. Dün gece Iowa hakkında bulduğu her şeyi okumuş muydu? "Biraz sel başmış ama iyilermiş," dedi.

"Ponpon kızlığa devam etti mi?"

Leigh merdivenlerin başında arkasına döndü. Andrew ağzına daha fazla laf sokmadan önce konuyu değiştirmesi gerekiyordu. "Buddy kaybolduktan sonra taşındığınızı unutmuşum," dedi.

Andrew merdiven sahanlığında durmuştu. Sessizce gözlerini kırpıp ona baktı.

Yüz ifadesinde bir terslik var gibiydi ama emin olamıyordu çünkü sadece gözlerini net görebiliyordu. İçinden konuşmayı düşündü, nerede hata yaptığını bulmaya çalıştı. Andrew tuhaf mı davranıyordu? Yoksa kendisi mi tuhaf davranıyordu?

Leigh sordu, "Nereye taşındınız?"

Andrew burnunun uç kısmından tutup maskesini ayarladı. "Tuxedo Park. Greg amcam ile kaldık," dedi.

Tuxedo Park, Atlanta'nın en köklü, en paralı mahallelerinden biriydi. "Tam bir küçük bey olmuşsundur," dedi Leigh.

"Hiç sorma," dedi Adnrew ama zoraki gülüyor gibiydi.

Aslında yaptığı her şey zoraki gibiydi. Leigh o kadar çok suçluyla çalışmıştı ki bir uyarı sireni geliştirmişti. Andrew'un maskesini tekrar düzeltmesini izlerken sirenin kıpkırmızı parladığını hissetti. Ruh halini anlamak tamamen imkânsızdı. Daha önce kimsenin gözlerinde bu kadar düz, boş bir bakış görmemişti.

Andrew devam etti, "Belki bilmiyorsundur, annem babamla tanıştığında çok gençmiş. Ailesi ona bir ültimatom çekmiş; evlenmen için resmi evraklara imza atarız ama evlenirsen seni evlatlıktan reddederiz demişler."

Leigh, ağzı açık kalmasın diye çenesini kastı. Ebeveyn izniyle evlenme yaşı on altıydı. Leigh gençken tüm yetişkinler yüzüne yaşlı görünüyordu ama şimdi Buddy'nin yaşının Linda'nın iki katı olduğunu fark etmişti.

"Şerefsizler dediklerini de yaptılar. Annemi terk ettiler. Bizi terk ettiler," dedi Adnrew. "Dedemin o zaman tek galerisi vardı ama çok parası vardı. Hayatımızı kolaylaştıracak kadar parası vardı. Kimse kılını kıpırdatmadı. Ancak Babam gidince, Greg amca gelip aftan ve dini saçmalıklardan bahsetmeye başladı. Soyadımızı o değiştirdi. Bunu biliyor muydun?"

Leigh kafasını iki yana salladı. Dün gece söylediğinde isteyerek değiştirmişler havası vermişti.

"Babam yok olunca hayatımız mahvoldu. Onu ortadan kaldıran bunun nasıl bir his olduğu bilse keşke."

Leigh artan paranoyasını yuttu.

"Neyse, sonuçta iyi oldu değil mi?" diye güldü Andrew kendini küçümser bir şekilde. "Şimdiye kadar."

Tekrar sessizleşip merdivenleri tırmandı. Sesinde bir öfke belirmişti ama bunu hızla kontrol altına almıştı. Leigh, bunun nede-

ninin kendi suçluluğu olmayabileceğini fark etti. Andrew'un da onun yanında huzursuz olmak için kendince nedenleri olabilirdi. Muhtemelen onu test ettiğini düşünüyor, suçlu mu masum mu diye karar vermeye çalıştığını sanıyordu. Onun adına daha çok savaşsın diye iyi biri olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

Boşuna zaman harcıyordu. Leigh suçluluk ya da masumiyeti nadiren düşünürdü. Müvekkillerinin çoğu sonuna kadar suçluydu. Bazıları iyiydi. Bazıları da şerefsizdi. Hiçbirinin önemi yoktu, çünkü adalet kör olsa da yeşil rengi görebiliyordu. Andrew Tenant'ın ailesinin parasıyla alabileceği birçok kaynak vardı; özel dedektifler, uzmanlar, adli tıpçılar ve jüriyi Andrew'un suçsuz olduğuna ikna edebilecek herkesi tutabilirlerdi. Leigh'nin BC&M'de çalışırken öğrendiği bir şey vardı ise o da zengin ama suçlu olmanın masum ama fakir olmaktan daha iyi olduğuydu.

Andrew koridorun sonundaki kapalı kapıyı işaret etti. "Orada...

Sidney Winslow'un şahsına münhasır boğuk kahkahası koridorda yankılandı.

"Kusura bakma. Bazen çok bağırıyor," dedi Andrew ve maskesi üstündeki yanakları hafif kırmızıya döndü. "Önce sen buyur."

Leigh kıpırdamadı. Andrew'un babasının ortadan kayboluşunda parmağı olduğunu bilmediğini bir kez daha kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Aptalca bir hata yapmadığı sürece Andrew bundan şüphelenmezdi. Andrew'un onda alarm zili çaldırmasının nedeni muhtemelen tecavüzcü oluşuydu.

Ve Leigh onun avukatıydı.

Andrew'a otoparkta yapması gereken konuşmasına başladı. "Bay Paltz'ın Octavia Bacca tarafından tutulduğunun farkındasın herhalde. Şimdi de Bradley, Canfield & Marks onu davaya devam etmesi için tuttu, değil mi?"

"Yani, Reggie'yi ben önerdim ama evet."

Leigh, *Reggie* kısmını daha sonra ele alacaktı. Şu anda Andrew'un açık vermediğinden emin olması gerekiyordu. "Özel dedektifi müvekkil yerine hukuk şirketinin niye tutuyor biliyorsun değil mi? Strateji hakkında yaptığımız konuşmalar ya da verilen tavsiyeler bizim iş alanımıza giriyor, yani ayrıcalıklı bilgi oluyor. Yani savcı, dedektifi konuştuklarımız hakkında ifade vermeye zorlayamaz," dedi.

Andrew, daha sözünü bitirmeden kafasını sallamaya başlamıştı. "Evet, anladım," dedi.

Leigh bu kısımda sözlerini dikkatli seçmeye çalıştı, bu konuda uzman sayılırdı. "Sidney'in böyle bir ayrıcalığı yok," dedi.

"Evet ama duruşmadan önce evleneceğimiz için olacak."

Leigh, önceki deneyimlerinden şimdi ile duruşma arasında birçok şey olabileceğini biliyordu. "Ama şu anda evli değilsiniz, yani *şu anda* söylediklerin koruma altında değil," dedi.

Andrew'un maske üstündeki şaşkın ifadesi korkudan mı yoksa şaşkınlıktan mıydı anlayamadı.

"Evlendikten sonra bile karışık bir şey," diye açıkladı Leigh. "Georgia adli duruşmalarında eşlerin karşılıklı ifade koruması var —yani sana karşı ifade veremez— ayrıca gizli iletişim ayrıcalıkları var. Yani evlilik ilişkisi içinde ona söylediğin hiçbir şey hakkında ifade veremez, istersen engel olabilirsin."

Andrew kafasını salladı ama Leigh tam olarak anladığından emin değildi.

"Yani Sidney ile evlenirsen, bir gece mutfakta baş başayken ona 'Baksana, senden sır saklamak istemiyorum, ben seri katilim,' dediğinde gizli iletişim ayrıcalığını kullanıp onu ifade vermekten alıkoyabilirsin."

Andrew daha dikkatli dinlemeye başlamıştı. "Peki karışık olduğu yer neresi?"

"Sidney gidip bir arkadaşına, 'Çok tuhaf bir şey oldu, Andrew bana seri katil olduğunu söyledi,' derse o arkadaş dolaylı tanık olarak ifade verebilir."

Maskesinin alt kısmı oynadı. Dudağının içini ısırıyordu.

Leigh, Sidney'in deri aksesuarlarını ve çeşitli piercing'lerini gördüğünden beri geri saydığını hissettiği bombanın patlamasına izin verdi. "Ya da diyelim ki Sidney bir arkadaşına yatakta bir fantezin olduğunu söyledi. Bu fantezi de bahsi geçen kurbana yapılana benzer bir şey. O zaman Sidney'in arkadaşı bunun hakkında ifade verebilir, savcı da davranış örgüsünün benzer olduğunu iddia edebilir," dedi.

Andrew'un boğazı titredi. Endişesi neredeyse gözlü görülür hale gelmişti. "Yani Sid'e ne diyeceğim...

"Avukatın olarak sana ne söyleyeceğini söyleyemem. Sadece kanunu anlatıp olası sonuçlardan bahsedebilirim," dedi Leigh ve sordu, "Olası sonuçları anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum."

"Hey!" diye seslendi Sidney. Ağır asker postallarıyla onlara doğru ilerliyordu. Maskesi siyahtı ve krom iğnelerle kaplıydı. Bugün önceki gün kadar gotik değildi ama hâlâ tahmin edilemez bir havası vardı. Leigh o yaştaki haline bakıyor gibi hissetmişti, bu hem sinir bozucu hem de üzücüydü.

Andrew konuştu, "Biz de..."

Sidney, "Callie'den mi bahsediyordunuz?" diye Leigh'ye döndü. "Kardeşinle kafayı bozmuş. Ondan hoşlandığını söyledi mi? Onun kaçan balığıymış. Anlattı mı?"

Leigh kafasını iki yana salladı. Amacı *hayır* demek değil, aptal

beynini uyandırmaktı. Tabii ki Callie'den hoşlanıyordu. Bu yüzden sorup duruyordu.

Leigh konuyu kardeşinden uzaklaştırmaya çalıştı, Andrew'a döndü ve, "Reggie Paltz'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Uzun süredir arkadaşız..." diyerek omuzlarını silkti çünkü dikkati Leigh'de değildi. Evlilik ayrıcalığı hakkında söylediklerini düşünüyordu.

Sidney gerginliği fark etti ve Andrew'a sordu: "Ne oluyor, canım? Başka bir şey mi oldu?"

Leigh bu konuşmayı dinlemek istemiyordu, dinlemesi de gerekmiyordu. "Siz konuşurken ben de dedektifle konuşayım," dedi.

Sidney, fazla alınmış kaşlarından birini kaldırdı. Leigh sesinin istemediği kadar soğuk çıktığını fark etti. Genç kadının yanından geçtiği sırada nötr bir hava takınmaya çalıştı, onda sinirini bozan her şeyi saymamak için kendini zor tuttu. Sidney'in arkadaşlarına Andrew'dan bahsettiğinden emindi. Bu kadar genç ve aptal olunca hayatta konuşulacak tek şey seks oluyordu.

"Andy yapma," dedi Sidney seks tonunu takınarak. "Ne oldu canım, neden bu kadar üzgünsün?"

Leigh kapıyı arkasından kapattı.

Kendini metal masalı, küçük bir ofiste buldu. Ne sekreter vardı ne de oturacak sandalye. Bir duvarda uzun bir mutfak tezgâhı vardı. Kahveyi lavaboya boşalttı ve bardağı çöpe attı. Tezgâhta her zamanki şeyler vardı: kahve makinesi, kettle, el dezenfektanı, tek kullanımlık maskeler. Açık bir kapı kısa bir koridora uzanıyordu ama Leigh, Reggie Paltz ile görüşmeden önce aklında bir resim canlansın istiyordu.

Beyaz duvarlar. Koyu mavi halıfleks. Patlamış mısır renkli tavan. Fotoğraflar tatil fotoğrafı olmaktan ileri gidecek kadar pro-

fesyonel değildi: tropik bir kumsalda doğan güneş, tundrada kızak çeken köpekler, karlı dağ zirveleri, Machu Pichu'nun büyük merdivenleri. Siyah deri kanepenin üstüne yıpranmış bir lakros sopası asılmıştı. Kahve masasının üstünde *Fortune* dergisinin eski sayıları saçılmıştı. Office Depot kataloğundan alınmış batik boyalı mavi halı, kahve masasının altında uzanıyor, camın altında posta pulu gibi duruyordu.

Beklediğinden daha gençti. İyi eğitimliydi; gettoda lakros oynanmıyordu. Polis olmadığı kesindi. Muhtemelen boşanmıştı. Çocuğu yoktu, yoksa nafaka ödemekten egzotik yerlere tatile gidemezdi. Ününden vazgeçmek istemeyen bir üniversite sporcusu. Muhtemelen transkriptinde bitmemiş bir işletme yüksek lisansı vardı. Cebinde para olmasına alışıktı.

Leigh, el dezenfektanından biraz aldıktan sonra arka tarafa geçti.

Reggie Paltz, *Resolute*'daki masaya benzemeyen çalışan bir masa arkasında oturuyordu. Ofisinde pek mobilya yoktu, duvara deri bir koltuk yapıştırılmıştı, masanın önünde ise takım olmayan iki sandalye vardı. Ofis sahibi olan her erkek gibi onun da deri kurutma kâğıdı ve diğer maskülen aksesuarları eksiksizdi; renkli cam biblodan işlemeli kartvizit tutacağına ve Leigh'nin birkaç sene önce Noel'de Walter'a aldığı som gümüş mektup bıçağının aynısına kadar.

"Bay Paltz?" dedi Leigh.

Adam masadan kalktı. Maskesi yoktu, bu yüzden bir zamanlar keskin olan fakat yumuşamaya başlamış çene hattı görünüyordu. Leigh'nin düşüncesi tamamen yanlıştı. Otuzlarının ortasındaydı, çok bakımlı bir keçisakalı vardı ve dökülmeye başlamış saçlarında Hugh Grant'e benzer bir dalga vardı. Üstünde hâkî pantolon

ve gri bir spor gömlek vardı. Kalın boynu etrafında ince, altın bir kolye asılıydı. Ona bir kez baktı, Leigh'nin ergenliğinden beri alıştığı yüz-göğüs-bacak incelemesini yaptı. Yakışıklı bir şerefsiz gibi görünüyordu ama tam olarak Leigh'nin bahsettiği yakışıklı bir şerefsiz değildi.

"Bayan Collier," dedi adam. Normal bir dönemde olsa el sıkışırlardı. Adam ellerini cebinden çıkarmadı. "Bana Reggie diyebilirsiniz. Sonunda tanıştığımıza sevindim," dedi.

Leigh, *sonunda* kelimesini duyunca bedenindeki tüm kasların kasıldığını hissetti. Bunca zamandır kendini bu lanet davadan kurtarmaya o kadar odaklanmıştı ki nasıl bulaştığını düşünmeye hiç fırsatı olmamıştı.

Sonunda.

Leigh daha üniversitedeyken, Walter ile evlendiğinde onun soyadını almıştı. Kızlık soyadına dönmemişti çünkü ondan boşanmakla uğraşmamıştı. Tanışmalarından üç sene önce ismini resmen Harleigh'den Leigh'ye çevirmişti.

O zaman Andrew, Leigh Collier'ı neden istemişti? Onun bildiği kadarıyla aradığı kadının ismi Harleigh idi, hâlâ kızlık soyadını kullanıyordu. Leigh, geçmişiyle şimdisini birleştirmeyi zorlaştırmak için belli hamleler yapmıştı.

Bu da daha büyük bir soruyu getiriyordu akla, Andrew, Leigh'nin avukat olduğunu nasıl öğrenmişti? Evet, Tenant ailesi Cole Bradley'i tanıyordu ama Cole Bradley, Leigh'nin varlığını on iki saat önce öğrenmişti.

Sonunda.

Andrew, Paltz'ı onu bulmak için tutmuş olmalıydı. Derin araştırmalar yaptıktan, zorlukları aştıktan ve Leigh'nin hayatını ortaya çıkardıktan sonra *sonunda* buluştukları için memnun olmuştu. Harleigh'nin Leigh olduğunu biliyorsa Walter'ı, Maddy'yi ve...

Callie.

"Kusura bakmayın," dedi Andrew kafasını sallayarak ofise girerken. Alçak koltuğa yığıldı. "Sid arabada. Konuşmanın sonu iyi bitmedi," dedi.

Reggie somurttu. "Ne zaman gidiyor ki sanki?"

Leigh'nin dizleri boşalacak gibi oldu. Kapıya en yakın sandalyeye oturdu. Sırtı ter içinde kalmıştı. Andrew'un maskesini çenesi altına indirdiğini gördü. Mesajlaşıyordu. "Daha şimdiden işimizin ne kadar süreceğini soruyor," dedi.

Reggie oturdu ve sandalyesi gıcırdadı. "Siktir git de," dedi.

"Çok sağol. Öyle desem kesin sakinleşir," dedi Andrew başparmaklarını ekranda gezdirerek. Yüzündeki ifadesiz perde sonunda aralanmış ve bir duygu göstermişti. "Siktir. Çok kızgın," dedi.

"Cevap vermeyi bıraksana," dedi Reggie dizüstü bilgisayarını açarak. "Annenin parası boşa gidiyor."

Leigh maskesini çıkardı. *Sonunda* lafı zihninde dönüp duruyordu. Konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Reggie cevap verdi, "Andrew bana ilk Mercedes'imi sattı. Ne kadar oldu, üç, dört yıl mı?"

Leigh tekrar boğazını temizleyip bekledi ama Andrew'un dikkati telefonundaydı.

Sonunda sordu, "Öyle mi?"

"Evet, çok kafa bir adamdı, Sid parmağına nişan yüzüğünü takıp kısırlaştırana kadar," dedi Reggie ve Andrew'un kendisine öfkeyle baktığını görünce hemen işe döndü. "Asistanın bu sabah şirketin sunucu şifresini verdi. Öğlene kadar her şeyi sunucuya yüklemiş olurum," dedi.

Leigh kendini kafa sallamaya zorladı. İçten içe paranoyasını rahatlatmaya çalıştı. Adam ödevini yapmıştı. Paralı müşterilerin kimle iş yaptığını bilmek istemesi normaldi. Peki *sonunda*... onu neden demişti? En basit açıklama Reggie Paltz'ın onu incelemek için tutulduğu ve hayatına, geçmişine daldıktan, hakkında bir sürü şey okuduktan sonra *sonunda* tanıştığına memnun olduğuydu.

"Kusura bakmayın ya," dedi Andrew ayağa kalkarak. Gözleri telefonundan ayrılmıyordu, "Gidip Sid'e bakayım," dedi.

"Söyle de taşaklarını geri versin," dedi Reggie, Leigh için kafasını iki yana sallayarak. "Liseli âşıklar gibiler."

Reggie, dizüstü bilgisayara doğru eğilince Leigh, ellerindeki nahoş titremenin tekrar başladığını hissetti. En basit açıklama en önemli soruyu cevaplamıyordu. Andrew, Leigh'yi nasıl bulmuştu? Tecavüzden suçlanıyordu ve bir hafta sonra duruşması vardı. Bunca şeyin arasında durup yirmi yıl önceki bebek bakıcısını araması mantıklı değildi.

Bu yüzden Leigh'nin içindeki siren kıpkırmızı parlıyordu.

"Bayan Collier?" dedi Reggie, kafasını ona doğru çevirmişti. "İyi misiniz?"

Leigh, duygusal çalkantısını durdurmalıydı. Walter'ın onun hakkındaki en büyük şikâyeti onun hayatta kalmasını sağlayan en büyük özelliğiydi. Kişiliği önündeki insana göre değişiyordu. Sevgili, Anne, Collier, danışman, bebek, kaşar ve çok nadiren, Harleigh oluyordu. Herkes onun farklı bir yüzünü görüyordu, kimse bütünü görmüyordu.

Reggie Paltz çok agresifti, bu yüzden Leigh buz gibi olmalıydı.

Çantasına uzanıp not defterini ve Andrew'un dava dosyasını çıkardı. Kaleminin ucunu açtı. "Zamanım kısıtlı, Bay Paltz. Patronum yarın öğlene eksiksiz bir strateji istiyor. Hızlı özet geçin," dedi.

"Bana Reggie deyin," dedi Reggie ve dizüstü bilgisayarı ikisinin de görebileceği şekilde çevirdi. Ekranda bir görüntü vardı: gece kulübü girişi, neon tabelada büyük bir virgül vardı, yanında ise BUKALEMUN yazıyordu. "Andrew'un sıçmak dışında tüm hareketleri kamerada. Hepsini birleştirdim. Altı saat sürdü ama parayı Linda veriyor nasılsa," dedi.

Leigh kalemini not defterine bastırdı, "Hazırım," dedi.

Reggie videoyu başlattı. Tarih kısmında 2 Şubat 2020 yazıyordu, her yerin pandemi nedeniyle kapanmasından neredeyse bir ay önceydi. "Kameralar 4K, o yüzden yerdeki pislikler bile görülüyor. Bu Andrew'un ilk gelişi. Birkaç yavruyla konuşuyor, biri üst katta, biri de alt barda. Yukarıdaki yavru Andy'e numarasını veriyor. Onu buldum ama tanıklık etsin istemezsiniz. Neden peşinde olduğumu anladığı an hashtag işine girip çemkirmeye başladı."

Leigh not defterine baktı. Otopilota girip detayları not almaya başlamıştı. Sayfayı çevirdi. Eli durdu.

Sonunda.

Alyansı. Walter'dan ayrılalı dört yıl olmasına rağmen yüzüğünü çıkarmamıştı. Dudaklarının ayrılmasına izin verdi, stresinin bir kısmını yavaşça dışarı verdi.

"İşte," dedi Reggie ekranı işaret ederek. "Andrew, Tammy Karlsen ile ilk defa burada konuşuyor. Vücudu güzel. Yüzü pek değil," dedi.

Leigh, Reggie'nin kadın düşmanlığını görmezden gelip videoya odaklandı. Andrew alçak, yastıklı bir taburede oturuyordu, yanında ufak tefek bir kadın vardı ama sırtı kameraya dönüktü. Kahverengi saçları omuz boyundaydı. Üstünde dar, çeyrek kollu bir elbise vardı. Kahve masasındaki içkisine uzanırken kafasını çevirdi, Andrew'un söylediği bir şeye gülüyordu. Tammy Karl-

sen profilden çekiciydi. Düğme burunluydu, elmacık kemikleri çıkıktı.

"Vücut dili çok açık," dedi Reggie klavyeye basıp videoyu hızlı çekime alarak. "İlerleyen saatlerde daha da yaklaşıyor. Onuncu dakikadan itibaren bir şey söylerken ya da esprilerine gülerken eline dokunmaya başlıyor." Reggie kafasını kaldırıp Leigh'ye baktı ve, "Herhalde Tenant'ın Tenant Otomotiv olduğunu o sırada anladı. O kadar parası olan bir adam bulsam ben de yaklaşırım," dedi.

Leigh devam etmesi için bekledi.

Reggie hızı üç katına çıkarıp videoyu ileri sardı. "Sonunda Andrew kolunu koltuğun arkasına atıp omzunu okşamaya başlıyor. Memelerine baktığı görünüyor, yani Andrew mesajları gönderiyor, kadın da yüzde yüz alıyor. Kırkıncı dakkadan sonra kucak dansı yapan striptizci gibi kalçalarını okşamaya başlıyor. Bu olay doksan sekiz dakika sürüyor."

Doksan sekiz dakika.

Leigh, Andrew'un otoparkta da aynı sayıyı söylediğini hatırladı. "Süreden emin misiniz?" diye sordu.

"Mümkün olduğu kadar. Bu kayıtların zaman verileri bile değiştirilebilir ama ben görüntüleri doğrudan bardan aldım, savcıdan değil."

"Andrew videoyu gördü mü?"

"Bence hayır. Bir kopyasını Linda'ya gönderdim ama Andrew inkâr yoluna girmiş bir kere. Olayın biteceğini, hayatına devam edeceğini sanıyor," dedi Reggie ve videoyu göstermek istediği bir sonraki ana kadar ileri sardı. "İşte, saat gece yarısından hemen sonra. Andrew, Karlsen'ı valeye götürüyor. Merdivenden inerken elleri sırtında. Sonra valeye gidene kadar kız koluna giriyor. Bekledikleri sırada kız eğiliyor, Andy'de mesajı alıyor."

Leigh, Andrew'un Tammy Karlsen'ı dudaktan öpmesini izledi. Kadının elleri omuzlarına sarılmıştı. Bedenleri arasındaki boşluk yok oldu. Leigh, öpücüğün kaç saniye sürdüğüne bakmalıydı ama asıl dikkatini çeken dudakları buluşmadan önce Andrew'un yüzünde gördüğü ifadeydi.

Hak görme? Alay?

Gözleri her zamanki gibi boş ve ifadesizdi ama dudakları seğirmişti, sol tarafı yukarı kalkmıştı. Tıpkı çocukken son kurabiyeyi yemediğini, tarih ödevinin yerini bilmediğini ve cebir kitabına dinozor çizmediğini söylediği zamanlar gibi.

Daha sonra kontrol etmek için videodaki süreyi not aldı.

Reggie bariz olanı belirtti, "Vale arabalarını getiriyor. Andrew ikisi adına da bahşiş veriyor. Karlsen'ın Andy'e kartvizitini verdiğini, sonra da yanağından öptüğünü görüyoruz. Beemer'ına biniyor. Andy de Mercedes'ine. İkisi de aynı yöne dönüyor, Wesley caddesinden kuzeye doğru. Andy'nin eve gitmesi için en iyi yol değil ama *bir* yol."

Arabalar ne zaman dönse Reggie caddelerin ismini söylüyordu ama Leigh onu dinlemedi. *Sonunda* kelimesini düşünüyordu, yani *sonunda* tanıştığımıza mutlu oldumdakini. Leigh davayı dün gece üstlenmişti ama Andrew, Octavia'yı kovalı iki gün olmuştu. Yani Reggie Paltz'ın Leigh'nin hayatını araştırmak için en azından kırk sekiz saati olmuştu. Bu *sonunda* onu nereye götürmüştü? Callie'yi de mi bulmuştu?

"Sonra Vaughn caddesinden güneye dönüyorlar, sonrasında kamera kaydı ya da Mobese yok," diye devam etti Reggie, Leigh'nin iç çatışmasının farkında değil gibiydi. "Son görüntüde Andrew'un Mercedes'inde galeri plakası olduğu görülüyor."

Leigh, Reggie'nin ondan cevap beklediğini biliyordu. "Bunun ne önemi var ki?" diye sordu.

"Andrew o gece galerinin ödünç verdiği arabayı almış. Kendi arabası tamirdeymiş. Klasik arabalar tuhaf oluyor. Bazen bozuluyorlar, gerçi pek sık olan bir şey değil."

Leigh *araba* yazıp kutu içine aldı. Kafasını kaldırdığında Reggie'nin onu tekrar incelemekte olduğunu gördü. Nedenini anlamak için konuşmayı incelemesine gerek yoktu. Andrew'un hareketlerini açıklamanın zorlaştığı kısma geliyorlardı. Reggie, kaba diliyle Leigh'yi test etmeye çalışıyordu, *kaşar*, *meme* ve *kucak dansı* gibi kelimelere kızıp kızmayacağına bakarak Andrew'un tarafında mı diye anlamaya çalışıyordu.

Leigh soğuk tonunu koruyarak sordu, "Karlsen, Andrew'a onu eve takip etmesini mi söylemiş?"

"Hayır," dedi Reggie ve bu kelimeden sonra duraklayarak dikkatli olduğunu açıkça belirtti. "Karlsen ifadesinde tekrar görüşmek isterse aramasını söylediğini belirtmiş. Valeden arabasını aldıktan sonrasını pek hatırlamıyormuş. Kesin olarak hatırladığı tek şey uyanıp sabah olduğunu fark etmesiymiş."

"Polis, Andrew'un içkisine ilaç attığını mı söylüyor?"

"Teorileri bu evet, ama uyku ilacı vermişse de videolarda ya da toksikoloji raporunda görünmüyor. Aramızda kalsın ama umuyorum ilaçlanmıştır. Olay mahalli fotoğraflarını gördüğünüzde ne demek istediğimi anlayacaksınız. Basına sızmasın diye elinizden geleni yapmanız lazım. Dosyaları bilgisayarıma bile indirmedim. Üçlü şifre ile korunuyorlar. Hiçbir şey buluta yüklenmiyor çünkü bulut hacklenebilir. Ana sunucu da yedek sunucu da şuradaki dolapta duruyor."

Leigh döndü ve çelik kapılı dolabın üstünde ağır bir kilit gördü.

"Büyük davalar üstünde çalışırken çok dikkatli davranıyorum. Bu tür şeylerin sızması iyi değil, özellikle de müşteri zengin ol-

duğunda. Ortalık bir anda para isteyen insanlarla doluyor," dedi Reggie ve bilgisayarı kendine çevirdi. İki parmağıyla yazıyordu. "Yüzünü cama yapıştırmak yerine içeride çalışmanın çok daha kârlı olduğunu anlamıyorlar, salaklar işte," dedi.

Leigh sordu, "Beni nereden tanıyorsunuz?"

Reggie tekrar duraksadı. "Anlamadım?"

"*Sonunda* tanıştığımıza memnun oldum dediniz. Bu da benim hakkımda bir şeyler duyduğunuzu ima ediyor, ya da benimle tanışmaya sabırsızlandığınız..."

"Ha, anladım. Bir saniye," dedi Reggie ve lanet bilgisayarına bir şeyler daha girdi. Tekrar dönüp ekranı ona çevirdi. *Atlanta INtown* logosu, sayfanın üst kısmını kaplıyordu. Leigh'nin adalet sarayından çıkarken fotoğrafı vardı. Gülümsüyordu. Manşet nedenini açıklıyordu.

AVUKAT: İDRARIN ÜSTÜNDE TARİH ETİKETİ YOK

Reggie, ona şerefsizce gülümsedi. "Kung fu yapar gibi avukatlık yapıyorsun, Collier. Adamların kendi bilirkişisine adam boşanmadan önce mi işemiş sonra mı işemiş belirlenemez dedirtmeyi başarmışsın."

Leigh, midesindeki düğümün çözülmeye başladığını hissetti.

"İşemenin evlilik ayrıcalığına dahil olduğunu hâkime söylemek çok taşaklı bir hareketti," dedi Reggie yine gülerek. "Tüm arkadaşlarıma gösterdim."

Leigh bunu onun ağzından duymak istiyordu. "Andrew'a da mı gösterdiniz?"

"Tabii ki gösterdim. Octavia Bacca'ya laf etmek gibi olmasın ama Andrew'un üstüne üç vaka daha yapıştırmaya çalıştıklarını öğrendiğimde bize acımasızın da acımasızı lazım dedim," diyerek sandalyesine yaslandı. "Yüzünüzü tanıdı, inanılır gibi değil ha?"

Leigh ona inanmayı çaresizlikle istiyordu. En iyi ve en kötü açıklamalar kulağa gülünç derecede tesadüfi gelebilirdi. "Ne zaman ona gösterdiniz?" diye sordu.

"İki gün önce."

Andrew'un Octavia Bacca'yı kovduğu zaman. "Beni araştırmanızı mı istedi?"

Reggie, boşluğu doldurmak için bir kez daha dramatik bir şekilde duraksadı. "Çok soru soruyorsunuz," dedi.

"Faturalarınızı ben imzalıyorum."

Reggie gergin görünüyordu, bu da her şeyi ele verdi. Gizli bir görevde falan değildi. Şifreli sunucusu ve gizlilik hakkında hava atmasının nedeni Leigh'den daha çok iş almak istemesiydi.

Onun hakkındaki fikrini tekrar ele aldı, tipini anlayamadığı için kendine kızdı; bursla çok zenginlerin arasına girmeyi başarmış nadir, fakir bir çocuk. Bu da lakros sopasını, egzotik gezileri, boktan ofisi, pahalı Mercedes'i ve sürekli paradan bahsetmesini hatırlıyordu. Para da seks gibiydi. Sadece ona aç olanlar ondan bahsederdi.

Leigh onu test etmek için şöyle dedi: "Birçok davada özel dedektiflerle çalışıyorum."

Reggie gülümsedi, acımasız, acımasızı tanırdı. İlk tuzağa düşmeyecek kadar zekiydi. "Neden ismini değiştirdin? Harleigh harika bir isim."

"Kurumsal hukukla uyuşmuyor."

"Pandemi başlayana kadar Karanlık Taraf'a geçmemişsin," dedi Reggie ileri eğilip sesini kısarak. "Düşündüğüm konuda endişeleniyorsan, benden öyle bir şey istemedi. Henüz."

O kadar çok şeyden bahsediyor olabilirdi ki Leigh'nin yapabileceği tek şey bilmezlikten gelmekti.

"Cidden anlamadın mı?" diye sordu Reggie. "Adam kafayı kardeşinle bozmuş."

Leigh, midesinin tekrar düğümlendiğini hissetti. "Onu bulmanı mı istedi?"

"Yıllardır ondan bahsediyor ama artık sen varsın. Her gördüğünde onu hatırlıyor. Sence şu anda dikkatinin bu şekilde dağılması iyi bir şey mi?"

"Bence Sid, çocukluk aşkının peşinden koştuğunu öğrenirse onu bıçaklar, biz de işsiz kalırız."

Leigh, dış ofise açılan koridora baktı, yalnız olduklarından emin oldu. "Callie okuldan mezun olduktan sonra biraz sıkıntı yaşadı ama şimdi kuzey Iowa'da yaşıyor. İki çocuğu var. Bir çiftçiyle evli. Geçmişi geçmişte bırakmak istiyor," dedi.

Reggie gereğinden bir saniye fazla bekledikten sonra sonunda konuştu: "Andrew sorarsa başka davalarla meşgul olduğumu söyleyebilirim."

Leigh biraz daha yem attı. "Gezmeyi seven, aldatan kocasından ayrılmak isteyen bir müvekkilim var," dedi.

"Benim seveceğim türden bir iş gibi."

Leigh kafasını bir kez salladı ve bunun anlaştıkları anlamına gelmiş olması için dua etti.

Gerçi Reggie Paltz problemin bir kısmıydı sadece. Leigh'nin müvekkiline karşı açılan çok güçlü bir davaya karşı hazırlanmak için sadece birkaç günü vardı. "Savcının cebindeki diğer mağdurlardan bahset," dedi.

"Üç tane var, Andy'i ipe kadar götürürler. Olaya karışırlarsa Andy'nin hayatı biter."

"Nereden öğrendin?"

"Meslek sırrı," dedi Reggie, polis muhbirleri ele vermek is-

temediklerinde tüm özel dedektifler böyle söylerdi. "Ama kesin. Andrew'u Karlsen davasından suçsuz çıkaramazsan hayatının geri kalanını duşta sabun düşürmemeye çalışarak geçirecek," dedi.

Leigh'nin hapiste olan o kadar çok müvekkili vardı ki hapishanede tecavüz şakaları komik gelmiyordu. "Tammy Karlsen'a yapılan saldırı ile diğerleri arasındaki ilişki ne?"

"Benzer saldırı biçimleri, benzer yaralar, benzer ertesi sabah," dedi Reggie omuzlarını silkerek. Kadınlara verilen gerçek zararlardan değil de farazi bir konudan bahsediyor gibiydi. "Önemli olan şey şu, Andrew'un kredi kartı bu üç kurbanın en son görüldüğü noktalara yakın yerlerde kullanılmış," dedi.

"Görüldükleri noktada mı kullanılmış yakınlarında mı?" diye sordu Leigh. "Andrew o bölgede mi yaşıyor? Bu yerler normalde gideceği işletmeler mi?"

"Bu yüzden Andy'e seni tutmasını söyledim," dedi Reggie işaret parmağını şakağına dayayıp zeki biri olduğunu ima ederek. "Üç saldırı da 2019 yılının farklı zamanlarında, hepsi DeKalb bölgesinde yapılmış, Andrew da orada yaşıyor. İlk kurban CinéBistro'daymış, Andrew'un evinin dibinde. Kredi kartına göre Andrew 22 Haziran günü *Siyah Giyen Adamlar* izlemeye gitmiş. Kurban ise üç saat sonra oraya gelip *Oyuncak Hikâyesi 4* izlemiş."

Leigh bunları da not etmeye başladı. "Lobide kamera var mı?"

"Evet. Andrew'un geldiğini gösteriyor, patlamış mısırla kola istiyor, filmin son jeneriği çıkınca da gidiyor. İlk kurbanla karşılaştığı bir an yok ama eve yürüyerek gitmiş. Cep telefonu kaydı yok. Evde unuttuğunu söyledi."

Leigh defterinde tarihin altını çizdi. Yağmur yağmış mı diye kontrol etmesi gerekecekti çünkü savcı kesinlikle ederdi. O olmasa bile, Atlanta'da haziran ayında sıcaklık otuz dereceye yaklaşı-

yordu ve havada o kadar pis bir nem oluyordu ki sağlık tehdidi oluşturuyordu. "Kaç seansına girmiş?"

"On iki on beş, öğlen yemeğine yakın."

Leigh kafasını iki yana salladı. Günün en sıcak saati. Andrew için bir eksi daha.

Reggie devam etti, "Yine de söylemem lazım, Andrew, kurbanların son görüldükleri yerlere sık sık gidiyormuş zaten."

Bu tam olarak artı sayılmazdı. Savcı, bölgeyi kolaçan etmek için gittiğini söyleyebilirdi. "İkinci kurban?" diye sordu.

"Geç bir saatte açık hava AVM'sinde arkadaşlarıyla Meksika restoranına gitmiş."

"Andrew o gece orada mıymış?"

"Çok sık gittiği bir yer. Ayda en az iki kere gidiyor. İkinci kurban gelmeden yarım saat önce gelip paket servis almış. Her zaman olduğu gibi de kredi kartıyla ödemiş. Yine araba yok. Telefon yok. Sıcakta bir kez daha yürümüş yani," Reggie'nin omuz silkişinde bir savunma izi vardı. Durumun iyi görünmediğinin farkındaydı. "Dediğim gibi, ipe götürür."

Leigh'nin kalemi durdu. Bu ip değildi. Çok iyi hazırlanmış bir suçlamaydı.

Atlanta'nın yüzde doksanı Fulton bölgesine giriyordu, geri kalan yüzde on ise DeKalb bölgesindeydi. Şehrin kendi polisi vardı ama DeKalb soruşturmaları DeKalb polisleri tarafından yapılıyordu. Fulton'daki suç oranları çok daha yüksekti ama MeToo hareketi ve pandemi üst üste binince son iki yılda tecavüzlerde artış olmuştu.

Leigh, fazla çalışmaktan yorgun düşmüş bir DeKalb karakolundaki dedektiflerden birinin saldırılardan sonra sinema ve Meksika restoranında kullanılan kredi kartlarını saatlerce karşılaştırdı-

ğını düşündü. Andrew'un ismini öylece ortaya atmamışlardı. Bir hata yapmasını bekliyorlardı.

"Üçüncü kurbanı anlat," dedi Leigh.

"Maplecroft diye bir bardaymış, Andrew da kız peşindeymiş. Kredi kartı ekstrelerinde görünüyor. Bir paket sakız almış. Yanında nakit yok. Uber ya da taksi tutmamış. Telefonunu nadiren alıyor. Ama kasabanın her yerinde kızlara içki ısmarlıyormuş."

Leigh, Reggie'nin bağlantıyı kurmasını istiyordu. "Andrew'un kredi kartı ekstresi, saldırı gecesinde Maplecroft'ta olduğunu mu gösteriyor?"

"Üçüncü kurban kaybolmadan iki saat önce oradaymış. Ama Andrew öncesinde oraya en az beş kez gitmiş," dedi Reggie ve ekledi, "Bu sefer kamera kaydı yok. Bar, pandeminin başında yandı. Çok işlerine geldi ama Andy için de iyi çünkü sunucu erimiş ve bulutta kopyası yokmuş."

Leigh üç vakada da bir benzerlik aradı, tıpkı bir polis dedektifi gibi. Sinema. Restoran. Bar. Üçünde de insanlar açık kaplardan bir şeyler içiyordu. "Polisler Andrew'un tüm kurbanlarını ilaçladığını mı düşünüyor?"

"Tammy Karlsen'a da öyle yaptığını düşünüyorlar," dedi Reggie. "Hiçbiri saldırıyı hatırlayamıyor."

Leigh, kalemini not defterine vurdu. Rohypnol'ün kandan çıkması yirmi dört, idrardan çıkması yetmiş iki saat sürüyordu. Seçici hafıza kaybı yan etkisi çok iyi biliniyordu ve sonsuza kadar sürebiliyordu. "Kurbanlar bu yerlere tek başlarına mı gitmiş?"

"Hem de hepsi. İlk ikisinin arabası otoparktan çıkmamış bile. Polisler ertesi sabah bulmuşlar. Üç numaralı kurban, Maplecroft'taki, evine üç buçuk kilometre kala telefon direğine çarpmış. Mobese ya da kamera kaydı yok. Araba terk edilmiş halde bulun-

muş, ön kapısı açıkmış. Tammy Karlsen'ın BMW'si, Little Nancy Creek Parkı'ndan yarım kilometre kadar uzakta, bir ara sokakta bulunmuş. Çantası arabanın içindeymiş. Diğerleri gibi ne Mobese ne de kamera kaydı var; ya suçlu ya dâhi ya da çok şanslı."

Ya da saldırı noktalarını önceden inceleyecek kadar zekiydi. "Kurbanlar ertesi gün nerede uyanmışlar?"

"Hepsi DeKalb bölgesindeki Atlanta belediye parklarında uyanmış," dedi Reggie.

Önce bunu söylemesi gerekiyordu, işini yapmayı bilen insanlar buna *uygulama yöntemi* diyorlardı. "Tüm parklar Andrew'un evine yürüme mesafesinde mi?"

"Biri dışında," dedi Reggie, "ama parklara yakın yaşayan bir sürü insan var. Atlanta park dolu. Tam olarak üç yüz otuz sekiz tane var. İki yüz kırk sekiz tanesinin bakımını belediye üstleniyor. Geri kalanı gönüllü kurumlar yapıyor."

Leigh'nin bu Wikipedia alıntısına ihtiyacı yoktu. "Peki cep telefonu kayıtları?"

"Hiçbir şey yok," dedi Reggie sakıngan bir ifadeyle, "ama dediğim gibi, Andrew telefonunu hiç yanına almamış."

Leigh gözlerinin kısıldığını hissetti. "İş telefonu ve kişisel telefonu ayrı mı?"

"Değil. Teknolojiden hoşlanmadığını söylüyor ama ne zaman dışarı çıksak benim telefonumu ödünç istiyor."

"Andrew, Karlsen ile tanıştığı gün galeriden aldığı bir Mercedes'e biniyordu," dedi Leigh. "Birleşik Krallıkta izleme cihazları hakkında bir dava açılmıştı diye hatırlıyorum?"

"Burada da var. Mercedes me diye bir şey ama aktive olması için hesap açıp kullanım sözleşmesini onaylamak gerekiyor. En azından Almanlar öyle diyor."

Leigh'nin yedi günü vardı. O kapıya gidecek zamanı yoktu. Savcının da aynısını düşündüğünü ummaktan başka çaresi yoktu. Andrew'un lehine olan bir şey varsa o da aralık ayında Covid'in astronomik rakamlarda ölüme yol açması ve ocak ayında yapılan darbe girişimiyle denizaşırı siyasi ilişkilerin bozulmuş olmasıydı.

"Başka ne var?" diye sordu Leigh.

Reggie trafik kamerası videosunu kapatıp bilgisayarda bir şeyler yazmaya ve tıklamaya başladı. Leigh altı dosya gördü: LNC_HARTA, OLAY MAHALLİ FOTOLARI, KURBAN FOTOLARI, SUÇLAMA BELGESİ, DESTEK BELGELERİ.

Reggie, KURBAN FOTOLARI dosyasını açtı.

"Bu Karlsen. Bir piknik masası altında uyanmış. Söylediğim gibi, ne olduğunu hatırlamıyormuş ama önceki gece bir şeylerin ters gittiğinin farkındaymış."

Leigh, fotoğraf açılınca irkildi. Kadının yüzü tanınır gibi değildi. Çok ağır darp edilmişti. Sol elmacık kemiği yerinden çıkmıştı. Burnu kırılmıştı. Boğazında morluklar vardı. Göğsünde ve kollarında çürükler ve kızarıklıklar vardı.

Ağır fiili saldırı.

Reggie, LNC_HARİTA yazan dosyaya bastı. "Bu da Little Nancy Creek Parkı'nın çizimi. Akşam on birden sabah altıya kadar kapalı. Işık yok. Kamera yok. Şurası çardak. Ertesi sabah köpek yürüten biri Karlsen'ı burada bulmuş."

Leigh haritaya baktı. İki buçuk kilometrelik bir koşu yolu vardı. Ahşap ve çelikten bir köprü. Halk bahçesi. Oyun alanı. Açık hava çardağı.

Reggie, OLAY MAHALLİ FOTOLARI dosyasını açıp birkaç JPEG dosyasına tıkladı. Kanıtlar numaralı sarı işaretlerle gösteriliyordu. Merdivenlerden aşağı akmış kan lekeleri. Çamurda bir ayak izi. Çimenlerin içinde duran bir kola şişesi.

Leigh sandalyesinde ilerledi. "Bu cam kola şişesi," dedi.

Reggie cevapladı. "Burada hâlâ üretiliyorlar ama bu şişe Meksika'dan gelmiş. Orada gerçek şeker kullanıyorlar, fruktozlu mısır şurubu değil. Fark anlaşılıyor. Tenant'ta Mercedes'imi satın alırken içmiştim. Bakım merkezindeki barda var. Andrew bu konuda ısrarcıymış."

Leigh, ofise girdiğinden beri ilk defa Reggie'nin gözlerinin içine baktı. "Andrew parktan ne kadar uzakta yaşıyor?"

"Arabayla üç nokta sıfır altı kilometre, golf kulübünden geçersen daha kısa."

Leigh dikkatini tekrar haritaya çevirdi. Bölgeyi bizzat gezmesi gerekecekti. "Andrew daha önce bu parka gitmiş mi?"

"Doğaya bayılıyormuş. Kelebek izliyormuş," dedi Reggie gülümseyerek ama Leigh, durumun ne kadar kötü olduğunu kavradığını anladı. "Parmak izleri de idrar gibi, değil mi? Tarih etiketi yok. Kola şişesi ne zaman parka bırakıldı ya da Andrew ne zaman dokundu kanıtlanamaz. Gerçek saldırgan eldiven takmış olabilir."

Leigh bu ipucunu duymazdan geldi. "Peki çamurdaki ayak izi?"

"Ne olmuş ona?" diye sordu Reggie. "Andrew'un dolabında bulunan Nike ayakkabılar ile uyuşabileceğini söylediler ama bu kadarı yeterli değil."

Leigh, hikâyeyi Reggie'nin yönlendirmesinden sıkılmıştı. Bilgisayara uzanıp fotoğraflara kendisi baktı. Savcı'nın argümanı açıkça ortadaydı. Reggie'ye kısa ve öz konuşmak hakkında bir ders verdi.

"Andrew'un sağ işaret parmak izi şişenin üstünde bulunmuş, Tammy Karlsen'ın DNA'sı ile birlikte. *Ağır fiili cinsel saldırı.* Şu dışkıya benziyor. *Ağır fiili livata.* Kalçalarındaki yaralar penetrasyonla uyuşuyor. *Tecavüz.* Issız bir yere götürülmüş. *Adam*

kaçırma. İlaçlandığını kanıtlayamıyorlar yoksa o suçlamayı da yaparlardı. Peki silah?"

"Bıçak," dedi Andrew.

Leigh arkasını döndü.

Andrew kapı eşiğine yaslanıyordu. Ceketini çıkarmıştı. Gömleğinin kollarını yukarı çekmişti. Sidney ile yaptığı konuşmanın iyi gitmediği belliydi. Çok bitkin görünüyordu.

Yine de gözlerindeki huzursuzluk verici boşluk kaybolmamıştı.

Leigh bunu sonra düşünebilirdi. Fotoğrafların geri kalanına göz gezdirdi. Başka fiziksel kanıt yoktu. Sadece bardaki kamera kaydı, olası ayakkabı izi ve şişedeki parmak izi. Andrew'un parmak izlerinin polis veritabanında olmadığını tahmin ediyordu. Georgia eyaletinde sadece yüz kızartıcı suç işleyenler bu nahoş şerefe nail olabiliyordu.

Leigh sordu, "Kimliğin nasıl belirlendi biliyor musun?"

"Tammy polislere sesimi bardan tanıdığını söylemiş ama... yani, yeni tanışmıştık, sesimi tam olarak bilemez, değil mi?"

Leigh dudaklarını bastırmış. Kurbanla doksan sekiz dakika konuştuktan sonra sesi aklında gayet de kalmış olabilirdi. Andrew'un en büyük kozu Rohypnol'du. Leigh'nin uzman bir bilirkişi tanıdığı vardı, ilacın neden olduğu hafıza kaybının Karlsen'ın ifadesini güvenilir kılmadığını söyleyebilirdi.

Andrew'a sordu, "Polisler parmak izini ne zaman aldı?"

"İşyerime gelip onlarla karakola gelmezsem zorla götürmekle tehdit ettiler."

Reggie, "Hemen o an avukatını araman gerekiyordu," dedi.

Andrew, kafasını belirgin bir pişmanlıkla salladı. "Olayı açıklayabilirim sandım."

"Polisler açıklamanı istemiyor. Seni tutuklamak istiyorlar."

Leigh tekrar arkasını döndü. Dava dosyasını inceledi. Parmak izi onayının tanıdık bir hâkim tarafından verildiğini gördü. Bu hâkim, golf oynamaya beş dakika erken gitmek için işkenceye bile izin verirdi. Yine de, parmak izlerini ifade odasındaki su şişesinden almak yerine hâkim izniyle almışlardı, savcı çok ciddi olmalıydı.

Andrew konuştu: "Masumsan bir şey saklamana gerek yok sanıyordum. Baksanıza ne hale geldim? Bir insan beni suçladı diye tüm hayatım mahvoldu."

"Biz de o yüzden buradayız," dedi Reggie. "Collier o kaşarı rahat rahat mahveder."

"Etmesine gerek olmamalı," dedi Andrew. "Tammy ile iyi vakit geçirmiştik. Sid kapımda belirmese ertesi gün onu arardım."

Reggie arkasına yaslandı ve sandalyesi gıcırdadı. "Bak kanka, şu an savaştayız. Hayatın için savaşıyorsun. Pislik yapman lazım çünkü karşı taraf yapıyor. Hapse girip *keşke* deme. Anlat, Collier. Şimdi beyefendi olma vakti değil," dedi.

Leigh onların arasına girmeyecekti. Bilgisayarı kendine çekip KURBAN FOTOLARI dosyasını açtı. Parmağı yön tuşlarına bastı ve tecavüz belgeleri arasında dolaştı. Her fotoğraf öncekinden daha çarpıcıydı. Tanrı da biliyordu ya, Leigh çok acımasız şeyler görmüştü ama ekranda acımasız cinsel saldırı kanıtları belirirken kaşarlar hakkında yüksek sesle tartışan iki erkekle küçük bir odada olduğu için kendini aniden savunmasız hissetti.

Tammy Karlsen'ın sırtındaki deri pençelenerek yarılmıştı. Göğüsleri ve omuzları ısırık izleriyle doluydu. Kollarında el izleri vardı, kıçına ve bacaklarının arkasına kadar uzanıyorlardı. Kola şişesi organını yarmıştı. Kalçalarındaki çürükler ve kesikler kasıklarına kadar iniyordu. Anüsünde yarıklar vardı. Klitorisi kop-

muştu, vücuduna bağlı tutan şey incecik bir zardan ibaretti. Yaraları o kadar çok kanamıştı ki çardağın beton zemininde kıçının izi çıkmıştı.

"Tanrım," dedi Andrew.

Leigh ürpermemek için kendini zor tuttu. Andrew arkasında duruyordu. Fotoğrafta Tammy Karlsen'ın mahvolmuş göğüsleri görünüyordu. Meme ucu etrafındaki yumuşak deri ısırık izleriyle doluydu.

Andrew, "Benim böyle bir şey yapabileceğimi nasıl düşünürler? O kadar kamera varken bardan itibaren onu takip etmek için aptal olmam lazım," dedi.

Leigh, Andrew koltuğa geçince rahatladı.

"Mantıklı değil, Harleigh," dedi Andrew. Koltuğa geçerken sesi yumuşamıştı. "Ben her zaman kameraya alındığımı düşünürüm. Sadece barda değil. ATM'de. Sokakta. Galeride. İnsanların evlerinin önünde kamera var, kapı zillerinde kamera var. Her yerde kamera var. Sürekli izleniyoruz. Yaptığımız şeyler sürekli kaydediliyor. Herhangi birine zarar verip kameraya yakalanmamak akıl alır gibi değil."

Leigh, Andrew'un gözlerine bakmak için yanlış zamanı seçmişti. Andrew da onun gözlerine baktı. İfadesi Leigh'nin gözleri önünde değişti, dudağının sol kenarı yukarı kalktı ve sırıttı. Saniyeler içinde çaresiz ve masum bir adamdan Tammy Karlsen'ı öpen, arabasıyla onu takip eden ve onu kaçırıp tecavüz etmek için tuzak kuran tatlı dilli bir psikopata dönüşmüştü.

"Harleigh," dedi neredeyse fısıldayan bir tonda. "Beni neyle suçluyorlar bir düşün."

Adam kaçırma. Tecavüz. Ağır fiili saldırı. Ağır fiili livata. Ağır fiili cinsel saldırı.

"Annem dışında beni en uzun süredir tanıyan kişi sensin," dedi Andrew. "Ben böyle bir şey yapabilir miyim?"

Leigh'nin bilgisayara bakmasına gerek yoktu, tecavüz fotoğrafları gözünün önüne geliyordu. Yarıklar, çürükler, ısırık izleri, tırmık izleri... Hepsi de şu anda ona taze yem gibi bakan hayvan tarafından yapılmıştı.

"Kafamın ne kadar çalışması gerekir düşünsene," dedi Andrew. "Kameralardan kaç. Tanıklardan kaç. Hiçbir ipucu bırakma."

Leigh yutkunmaya çalıştı ama boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Merak ediyorum da, Harleigh, korkunç bir suç işleyecek olsan, başka birinin hayatını mahvedecek bir suç işlemek istesen, polislerden nasıl kurtulacağını bilebilir miydin?" dedi. Koltuğun ucuna gelmişti. Vücudu kasılmıştı. Elleri yumruk olmuştu. "Devir değişti, biz çocukken her şey farklıydı. O zamanlar cinayet bile işlesen kurtulmak mümkündü. Değil mi, Harleigh?"

Leigh, zamanda geri gittiğini hissetti. On sekiz yaşındaydı, üniversitenin başlamasına bir ay vardı ama yine de bavulunu topluyordu. Callie'nin Buddy'nin öldüğünü söylemesini dinliyordu. Arabasındaydı. Trevor'ın odasındaydı. Mutfaktaydı. Callie'ye ne yapacağını, kırılmış kameranın parçalarını nereye atacağını, cesetten nasıl kurtulacağını, parayla ne yapacağını, polise ne söyleyeceğini anlatıyordu. Nasıl kurtulacaklarını açıklıyordu çünkü her şeyi düşünmüştü.

Neredeyse her şeyi.

Yavaşça Reggie'ye döndü. Hiçbir şeyden haberi yoktu, telefonunda öylesine bir şeyler yazıyordu.

"Sal..." kelime boğazına takıldı. "Saldırgan, Karlsen'a bıçakla saldırmış. Polis bıçağı bulmuş mu?"

"Hayır," dedi Reggie telefonunda bir şeyler yazmaya devam ederek. "Ama yaranın boyutuna ve derinliğine bakılırsa dişli bir bıçak kullanıldığını düşünüyorlar. On iki santimlik olabilirmiş. Muhtemelen ucuz bir mutfak bıçağı."

Çatlamış ahşap kabza. Yamulmuş bıçak. Keskin dişler.

Reggie yazmasını bitirdi. "Sunucuya yükleme yaptığımda dosyalarda görebilirsin. Polisler tüm kurbanların aynı bıçakla saldırıya uğradığını söylüyor. Hepsinin aynı yerinde aynı yara varmış," dedi.

"Yara mı?" diye sordu Leigh, sesi kendi kulaklarında yankılanıyordu. "Ne yarası?"

"Sol kalçada, kasığın birkaç santimetre güneyinde," diyerek omuzlarını silkti Reggie. "Şanslılarmış. Biraz daha derin olsa uyluk atardamarları kesilirmiş."

3

Leigh, Reggie'nin ofisinden yarım kilometre uzaklaşabilmişti ki midesi ağzına geldi. Arabasını yolun kenarına doğru çekince kornalar duyuldu. Yolcu koltuğunun üstünden fırladı. Kapısı hızla açıldı. Ağzından kusmuk saçmaya başladı. Midesi boşaldıktan sonra bile öğürmeden duramadı. Midesine hançerler saplanıyordu. Başını o kadar eğmişti ki kafası neredeyse yere değiyordu. Kokudan tekrar öğürdü. Kustu ama hiçbir şey gelmedi. Gözleri yaşlarla doldu. Yüzü ter içindeydi.

Bıçağın dişli olduğunu düşünüyorlar.

O kadar şiddetli öğürdü ki gözleri karardı. Düşmemek için kapıya tutundu. Vücudu acı verici sancılarla sarsılıyordu. Öğürmeleri yavaşça, acı verici bir şekilde kesildi. Yine de aşağı sarkıp bekledi, gözlerini kapattı, vücuduna titremeyi kesmesi için yalvardı.

On iki santimlik olabilirmiş.

Leigh gözlerini açtı. Ağzından ince bir tükürük aktı, dümdüz olmuş çimenin üstünde birikti. Ciğerlerine nefes çekti. Gözlerini

tekrar kapattı. Daha fazla kusar diye bekledi ama hiçbir şey gelmedi.

Muhtemelen ucuz bir mutfak bıçağı.

Kendini test etmek için düzeldi. Ağzını sildi. Kapıyı kapattı. Direksiyona baktı. Konsolun üstünden diğer kapıya uzandığı için kaburgaları acıyordu. Yandan bir kamyon geçti ve arabayı sarstı.

Leigh, Reggie Paltz'ın ofisinde paniklememişti. Transa girmiş gibiydi, fiziksel anlamda oradaydı, ruhu odanın üstünde sallanıyor, her şeyi görüyor ama hiçbir şey hissetmiyordu.

Aşağı baktığında diğer Leigh'nin saatine bakıp şaşırdığını gördü. Başka bir toplantısı olduğunu söyleyerek bahane bulmuştu. Ayağa kalkınca Andrew ve Reggie de kalkmıştı. Diğer Leigh, çantasını omzuna atmıştı. Reggie tekrar bilgisayarına dönmüştü. Andrew her hareketini izlemişti. Tekrar açılan floresan bir lamba gibi bir kez daha boş bakan, masum haline bürünmüştü. Sözleri itfaiye hortumundan çıkar gibi tazyikli gelmişti. *Gitmen gerektiğine üzüldüm tam da konuya giriyoruz derken seni arayayım mı yoksa yarın öğlen Cole ile toplantıya gelecek misin?*

Tavanın altında süzülen Leigh, diğer kişiliğinin söz verdiğini ya da bahane sunduğunu gördü, hangisi olduğunu bilmiyordu çünkü kendi sesini duyamıyordu. Sonra parmakları maskesine sarıldı ve ipleri kulağından geçirdi. Sonra el sallayarak veda etti. Sonra da ofisten dışarı çıktı.

Diğer kişiliği sakin görünmeye devam etmişti. Durup biraz el dezenfektanı almıştı. Çöpten çıkarılıp tezgâhın üstüne, açık bir yere konmuş Dunkin' Donuts bardağına baktı. Sonra koridorda yürümeye başladı. Sonra merdivenlerden indi. Cam kapıyı açmıştı. Beton kaldırıma çıkmıştı. Dökülen merdivenlerden aşağı iniyordu. Otoparka baktı.

Sidney Winslow sigara içiyordu. Leigh'yi görünce dudakları tiksinti ile kıvrılmıştı. Sigarasının külünü atıp alçak bir spor arabasına yaslanmıştı.

Andrew'un arabası.

Leigh ileri doğru tökezledi, ruhunun bedenine çarparak tekrar birleşmesi dengesini bozmuştu. Yine kendisi olmuştu, tek kişiydi, sadist bir tecavüzcünün Buddy'nin cinayetinde parmağı olduğunu bilmekle kalmadığını, aynı tekniği kurbanlarında geliştirdiğini neredeyse itiraf ettiğini duyan tek bir kadındı yine.

Biraz daha derin olsa uyluk atardamarları kesilirmiş.

"Hey, orospu," dedi Sidney kendini arabadan agresif bir şekilde iterek. "Kendi nişanlının bana güvenemeyeceği izlenimini vermen hiç hoşuma gitmedi."

Leigh bir şey söylememişti, önündeki aptal kıza bakmıştı o kadar. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Cildi hem sıcak hem de soğuktu. Midesi usturalarla doluydu. Onu geren şey Andrew'un arabasıydı.

Sarı bir Corvette'i vardı.

Buddy'nin kullandığı arabayla aynı renk, aynı modeldi.

Leigh aniden yüksek bir korna sesi duydu. Bir kamyon yanından geçti ve Auidi şiddetle sarsıldı. Yan aynaya baktı. Arka tekeri şeritte kalmıştı. Kıpırdamak yerine sessizce ona yaklaşan arabaları izledi, içten içe birine —hepsine— ona çarpmaları için meydan okuyordu. Yine kornalar yükseldi. Bir kamyon daha bir sedan daha bir SUV daha ama Buddy'nin Corvette'inin sarısı yoktu.

Andrew.

Bir daha asla Trevor olamazdı. Bu otuz üç yaşındaki adam onu korkutmak için koltuğun arkasından fırlayan beş yaşındaki ürkütücü çocuk değildi. Leigh, ona yapmaması için bağırdığında

çocuğun gözlerinden sildiği görünmez yaşları hâlâ hatırlıyordu. Andrew'un babasının ölümü hakkında bir şeyler bildiği belliydi ama nasıl öğrenmişti? Ne yapmışlardı da kendilerini ele vermişlerdi? Leigh'nin yaptığı hangi aptalca hata Andrew'un sonunda parçaları birleştirmesini sağlamıştı?

Korkunç bir suç işleyecek olsan, başka birinin hayatını mahvedecek bir suç işlemek istesen, polislerden nasıl kurtulacağını bilebilir miydin?

Leigh burnunu çekti, boğazından aşağı yoğun ve iğrenç bir şey aktı. Çantasından mendil aradı. Bulamadı. Çantasını yolcu koltuğuna boşalttı. Her şey etrafa saçıldı. Mendil paketinin göze çarpan, turuncu bir ilaç kutusunu kapattığını gördü.

Valium*.

Geçen sene herkesin desteğe ihtiyacı olmuştu. Leigh içmiyordu. Kontrolün kendisinde olmaması hissinden nefret ediyordu ama uyumamaktan daha çok nefret ediyordu. Uzun süren seçim çılgınlığı sırasında Valium reçetesi almıştı. Doktor bu ilaca Pandemi Pastili diyordu.

Uyku ilacı.

Buddy, Andrew'un NyQuil'ine böyle derdi. Ne zaman eve gelse ve Andrew'un uyanık olduğunu görse Leigh'ye, *Hey tatlım, bu akşam onunla uğraşamayacağım, gitmeden önce ona uyku ilacını versene* derdi.

Leigh, Buddy'nin çarpıcı bariton sesini duyabiliyordu, sanki arka koltukta oturuyordu. Birden aklına iri ellerinin omuzlarını okşaması geldi. Kendi elleri o kadar şiddetli titremeye başladı ki Valium'un kapağını açmak için dişlerini kullandı. Avcuna üç turuncu hap düştü. Hepsini ağzına atıp şeker gibi susuz yuttu.

* Diazepam içeren, anksiyete, gerginlik gibi psikolojik sorunların tedavisinde kullanılan bir ilaç markası. (ç.n.)

Ellerinin titremesine engel olmak için ellerini kavuşturdu. İlacın etki göstermesini bekledi. Kutuda dört hap daha kalmıştı. Gerekirse hepsini alırdı. Şu anda bu durumda olamazdı. Korku içinde titremek gibi bir lüksü yoktu.

Andrew ve Linda Tenant artık sefil Waleski'ler değildi. Tenant Otomotiv'in parasına sahiplerdi. O kadar zenginlerdi ki istediklerine siktir çekebilirlerdi. Reggie Paltz'a daha fazla iş sözü verirse onu muhtemelen yanına alabilirdi ama şehirdeki tek özel dedektif o değildi. Andrew istese bir düzine özel dedektif tutardı ve yirmi üç yıl önce kimsenin sormaya tenezzül etmediği soruları sorarlardı, örneğin:

Callie, Buddy hakkında endişelendiyse neden Linda'yı aramamıştı? Kadının numarası mutfak telefonunun yanında asılıydı.

Andrew yanlışlıkla kabloyu sökmüş olsa bile neden bunu yaptığını hatırlamıyordu? Ertesi gün neden sersem gibiydi?

Callie o gece neden Leigh'yi arayıp onu almasını istemişti? On dakikalık yoldu, daha önce yüzlerce kez yürüyerek gitmişti.

Neden yan komşular, Buddy'nin Corvette'inin motorunun birkaç kez açılıp kapandığını duymuşlardı? Buddy manuel araba kullanmayı biliyordu.

Alet kulübesindeki palaya ne olmuştu?

Benzin bidonu neden kaybolmuştu?

Peki Callie'nin kırık burnu ve yaraları?

Leigh, kalacak yeri ve harcayacak parası olmadığı halde üniversiteye neden bir ay önce gitmişti?

86.940 dolar.

Buddy öldüğü gece büyük bir iş için para almıştı. Çantasında elli bin vardı. Gerisini evin etrafında saklanmış buldular.

Callie ve Leigh birçok kez parayı ne yapacaklarını tartışmış-

lardı. Callie, Linda için biraz para bırakmaları gerektiğinde ısrarcıydı. Leigh ise bir kuruş bile bırakmanın onları ele vereceği konusunda ısrarcıydı. Buddy Waleski kasabadan kaçıyorsa var olan tüm parasını alırdı çünkü kendisi dışında kimseyi düşünmüyordu.

Leigh, sonunda Callie'yi ikna eden sözleri aynen hatırlıyordu: *Kendi kanınla ödediğin paradan kan parası olmaz.*

Bir araba kornası daha çaldı. Leigh tekrar irkildi. Teri üstünde kuruyup onu üşütmeye başlamıştı. Klimayı kıstı. Ağlamak istiyordu ki bu hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Odaklanması gerekiyordu. Mahkemede herkesin on adım ilerisinde olması gerekiyordu ama şimdi tüm enerjisini kullanıp ilk adımı hangi yönde atmak doğru olur ona karar vermeliydi.

Andrew'un söylediği kelimeleri, yüzündeki meydan okuyucu sırıtmayı hatırlıyordu.

Devir değişti, biz çocukken her şey farklıydı. O zamanlar cinayet bile işlesen kurtulmak mümkündü.

Leigh ve Callie'nin gözünden kaçan şey neydi? Gangsterlik yapmamışlardı ama ikisi de ıslahevine girmişti ve kötü bir mahallede yetişmişlerdi. İzlerini silmeyi içgüdüsel olarak öğrenmişlerdi. Kanlı giysileri ve ayakkabılarını bir varilde yakmışlardı. Kamerayı paramparça etmişlerdi. Evin her köşesini temizlemişlerdi. Buddy'nin arabası parça parça edilmiş ve yakılmıştı. Çantası yok edilmişti. Hatta giysilerini toplayıp bir çift ayakkabıyla valize bile koymuşlardı.

Geriye sadece bıçak kalmıştı.

Leigh bıçağı da atmak istemişti ama Callie, Linda'nın bıçağın eksik olduğunu anlayacağını söylemişti. Sonunda Callie, bıçağın üstündeki kanı mutfak lavabosunda yıkamıştı. Ahşap kabzayı deterjana bile batırmışlardı. Hatta kürdanla bıçağın pırazvanasını

bile temizlemişlerdi. Leigh'nin bu kelimeyi bilmesinin tek nedeni her sene olanları gözden geçirip onlara karşı açılabilecek suçlama davasını düşünmesiydi.

Her şeyi aklından hızla geçirdi, sorulacak soruların cevapları için ya çocukluk anılarına ya da on sekiz yıl önce ölmüş yaşlı komşuların ifadelerine güvenmeleri gerekecekti.

Fiziksel kanıt yoktu. Ceset bulunmamıştı. Cinayet silahı yoktu. Açıklanamayan bir saç teli, diş, kan, parmak izi ya da DNA yoktu. Çocuk pornosu yoktu. Buddy Waleski'nin Callie'ye tecavüz ettiğini bilen kişilerin hepsi mide bulandırıcı, pedofili çenelerini kapalı tutmak zorundaydı.

Dr. Patterson. Koç Holt. Bay Humphrey. Bay Ganza, Bay Emmett.

Maddy. Walter. Callie.

Leigh, önceliklerine odaklanmalıydı. Korkuyla titreme zamanı geçmişti. Yan aynasına baktı. Şeridin açılmasını bekledi, sonra yola çıktı.

Araba sürdüğü sırada Valium kan akışına karıştı. Köşelerinin yumuşadığını hissetti. Omuzları koltuğa gömüldü. Sarı şerit, koşu bandına dönüştü. Binalar, ağaçlar, billboardlar belirsizce yanından geçip gitti; Colonnade Restoran, Uptown Novelty, *Önemseyin! Aşı olun! Atlanta Ekonomisini Ayakta Tutun!*

"Siktir," diye hırladı pedala sonuna kadar yüklenerek. Önündeki araba aniden frene basmıştı. Leigh klimayı tekrar açtı. Soğuk hava yüzüne tokat gibi indi. Duran arabayı geçti. O kadar dikkatli sürüyordu ki kendini yaşlı bir kadın gibi hissetti. Işık yeşile dönmeye başladı ama acele etmedi. Durdu. Sinyalini verdi. Refüjdeki dijital tabela saati ve sıcaklığı gösteriyordu.

On bir elli sekiz. Yirmi bir derece.

Leigh klimayı kapattı. Pencereyi açtı. Sıcaklığın onu sarmasına izin verdi. Terlemesinin uygun olduğunu hissediyordu. Buddy Waleski'nin öldüğü boğucu ağustos gecesinin sonunda Leigh ve Callie'nin giysileri hem kan hem de terden sırılsıklam olmuştu.

Buddy müteahhitti, en azından insanlara öyle söylüyordu. Corvette'in küçük bagajında bir alet kutusu vardı, içinde kerpeten ve çekiç duruyordu. Arka bahçedeki alet kulübesinin içinde brandalar, bant, plastik tenteler ve kapının arkasındaki kancadan asılı duran devasa bir pala vardı.

Önce Buddy'yi plastik tenteye sardılar. Sonra dört ayak olup altındaki tüm kanı temizlediler. Sonra mutfak masası ve sandalyelerini kullanarak cesedin etrafında eğreti bir küvet oluşturdular.

Daha sonra olanların her saniyesi Leigh'nin aklına kazınmıştı. En keskin bıçaklarla derisini yüzmüşlerdi. Palayla eklemlerini kesmişlerdi. Çekiçle dişlerini kırmışlardı. Callie'nin derisinden parçalar kalmıştır diye kerpetenle tırnaklarını koparmışlardı. DNA izi kalmasın diye her şeyi deterjanlamışlardı.

Sıra sıra yapmışlardı çünkü bu iş sadece zihinsel anlamda yorucu değildi. Devasa vücut parçalarını kesip parçaları siyah çöp torbalarına doldurmak fiziksel güçlerini son damlasına kadar kullanmalarını gerektirmişti. Leigh işin başından sonuna kadar dişlerini sıkmıştı. Callie, aynı kelimeleri delirtici bir şekilde tekrarlayıp durmuştu: *Arama yapmak istiyorsanız lütfen kapatıp tekrar deneyin... Eğer acil bir durum varsa...*

Leigh buna içinden kendi versiyonunu katmıştı: *Hepsi-benim-hatam-hepsi-benim-hatam-hepsi-benim- hatam...*

Leigh, Waleski ailesine çocuk bakıcılığı için gelmeye başladığında on üç yaşındaydı, Trevor ise beş yaşındaydı. İlk gecesinde Linda, güvenilir olmanın önemi konusunda uzun bir konuşma

yapmış, sonra da mutfak telefonu yanında asılı olan acil durum numaralarını yüksek sesle okutmuştu. Zehir kontrol. İtfaiye. Polis. Pediatri doktoru. Linda'nın hastanedeki numarası.

İç karatıcı evin hızlı bir turunu atmışlardı, Trevor, çaresiz bir maymun gibi Linda'nın beline sarılıyordu. Işıklar açılıp kapatılmıştı. Buzdolabı ve mutfak dolapları açılıp kapanmıştı. Bir yerde akşam yemeği için yiyebilecekleri şeyler vardı. Başka birinde atıştırmalıklar vardı. Trevor'ın yatak saati şuydu. Bu kitapları okuyacaktı. Buddy en geç gece yarısında eve gelirdi ama Buddy gelene kadar evden gitmeyeceğine hayatı üstüne yemin etmesi gerekiyordu. Eğer gelmezse ya da sarhoş gelirse —biraz sarhoş değil, ayakta duramayacak kadar sarhoş— hemen Linda'yı arayıp işten çıkmasını söylemesi gerekiyordu.

Bu açıklama Leigh'ye abartı gibi gelmişti. Leigh, Lake Point'te büyümüştü, mahalledeki son zenginler taşınmadan önce zenciler gölde yüzemesin diye gölü kurutmuştu. Küçük, terk edilmiş evler uyuşturucu bağımlılarıyla dolmuştu. Günün her saatinde silah sesi duyuluyordu. Leigh okula giderken geçtiği parkta çocuktan çok kırılmış şırınga vardı. İki yıldır çocuk bakıyordu ve kimse sağduyusunu sorgulamamıştı.

Linda, sinirinin bozulduğunu anlamış olmalıydı. Tehdit seviyesini hızla düşürmüştü. Waleski ailesine çok sorumsuz bakıcılar denk gelmişti. Bir tanesi arkasından kapıyı bile kilitlemeden Trevor'ı terk etmişti. Başka biri gelmeyi birden kesmişti. Bir diğeri ise telefonunu açmıyordu. Linda ne olduğunu anlamamıştı. Leigh de öyle.

Linda işe gittikten üç saat sonra Buddy eve gelmişti.

Leigh'ye daha önce hiç kimsenin bakmadığı gibi bakmıştı. Baştan ayağa. Onu süzmüştü. Her yanına bakmıştı. Dudaklarının

şekline, silik Def Leppard tişörtünün altındaki iki küçük çıkıntıya bakmıştı.

Buddy o kadar iri, o kadar gözdağı veren bir adamdı ki bara yürüdüğünde adımları evi sarstı. Kendine bir içki koydu. Akan salyasını elinin arkasıyla sildi. Konuştuğunda kelimeleri birbirine çarptı, uygunsuz iltifatlarla dolu kurnaz sorulardan oluşan bir taşkın gibiydi: *Kaç yaşındasın yavrum on üçten fazla olmasın ama vay be şimdiden yetişkin bir kadına benziyorsun. Kesin baban erkekleri süpürgeyle kovalıyordur, ne baban kim bilmiyor musun çok üzüldüm canım senin gibi bir kızın onu koruyacak büyük iri bir adama ihtiyacı var.*

Leigh başta onun da Linda gibi abarttığını düşünmüştü ama geriye dönüp baktığında sınırlarını test ettiğini anlıyordu. Polisler buna güven kazanma adını veriyordu, pedofililer hep son derece tahmin edilebilir numaralar kullanıyordu.

Buddy ona ilgi alanlarını, okulda hangi dersleri sevdiğini sormuş, ciddiyeti hakkında espriler yapmış, kendisinden daha zeki, daha ilginç olduğunu, daha güzel bir hayatı olduğunu ima etmişti. Onun hakkında her şeyi duymak istiyordu. Kendisinin daha önce tanıdığı yaşlı bunaklar gibi olmadığını söylüyordu. Evet, o da yaşlıydı ama çocukların dertlerini anlıyordu. Ona biraz ot teklif etti. Leigh geri çevirdi. İçki teklif etti. Leigh, öksürük şurubu tadında bir şeyden bir yudum aldı ve içinden yalvarırım, yalvarırım beni bırakın, eve gidip ders çalışmam lazım dedi.

Sonunda Buddy göstere göstere kalın bileğindeki devasa altın saate baktı. Ağzı dramatik bir şekilde açık kaldı: *Vay be tatlım saat kaç olmuş seninle bütün gece konuşabilirim ama annen seni bekliyordur değil mi? Kesin çok gıcıktır seni sürekli izliyordur ama artık yetişkin sayılırsın kendi kararlarını vermen lazım değil mi?*

Leigh düşünmeden gözlerini devirmişti çünkü annesi ayaktaysa tek nedeni Leigh'nin kazandığı parayı almak olurdu.

Buddy bunu fark etmiş miydi? Leigh'nin bildiği tek şey o anda her şeyin değiştiğiydi. Belki de topladığı bilgileri birleştiriyordu. Babası yoktu. Annesi işe yaramazdı. Okulda pek arkadaşı yoktu. Başkalarına söylemesi olası değildi.

Havanın çok karanlık olduğunu söyledi. Mahallenin tekin olmadığını. Belki de yağmur yağacaktı. Evet, Leigh'nin evi on dakikalık mesafedeydi ama çok güzel olduğu için gece tek başına sokağa çıkmamalıydı. *Hem de senin gibi minik bir şey kötü biri seni alıp cebine saklar çok büyük bir trajedi olur çünkü Buddy bir daha güzel yüzünü göremez böyle olsun ister misin kalbim kırılır bana bu kadar kötü bir şey yapabilir misin?*

Leigh tiksinti, suçluluk ve utanç hissediyordu. Ama en kötüsü, kapana kısılmış hissediyordu. Burada kalmasını söyleyecek diye çok korkuyordu. Ama sonra Buddy onu evine bırakacağını söyledi. Leigh o kadar rahatlamıştı ki tartışmadan ödevlerini alıp çantasına koymuştu.

Işık değişmişti ama Leigh o kadar düşünceye dalmıştı ki yeşil yandığını anlaması biraz sürdü. Bir araba kornasını çalarak onun ilerlemesini işaret etti. Virajı döndü. Gölgeli ara sokaktan geçtiği sırada kendini robot gibi hissetti. Dışarıda rüzgâr yoktu, ağaçlar dimdik duruyordu ama hızla ilerlerken camdan içeri giren rüzgârın sesini duyabiliyordu.

Waleski ailesinin evinin yanında bir garaj vardı. Mutfak kapısından dışarı çıktıklarında Leigh, Buddy'nin sarı Corvette'inin pencerelerinin açık olduğunu gördü. Eski model bir arabaydı. Kaportası pas kaplıydı. Boyası solmuştu. Beton üstünde durduğu yerde kalıcı bir yağ lekesi vardı. İçi ter, puro ve talaş gibi kokuyordu. Gösteriş

yaparak Leigh'nin kapısını açtı, kollarını sıkarak ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. *Beyaz atlı prens hizmetinizde küçük hanım parmaklarını şıklat yeter Buddy hemen oracıkta belirir.*

Sonra Buddy şoför koltuğuna geçmişti ve Leigh'nin aklına gelen ilk şey kendini oyuncak arabaya sokmaya çalışan bir palyaço oldu. Buddy, devasa vücudunu direksiyonun başına sokmaya çalışırken inleyip homurdanıyordu. Omuzlarını içeri çekti. Koltuğu sonuna kadar geri itti. Leigh, devasa elinin vitesi sardığını hatırlıyordu. Bütün vites yok olmuştu. Ayı pençesi gibi eli orada kalmıştı, şarkıyla birlikte ritim tutmuştu.

Callie, bozuk mutfak telefonunda duyduğunu sandığı operatör sesini unutamamıştı. Leigh ise Hall & Oates'un "Kiss on My List" adlı şarkısına eşlik ederken boğazından çıkan çatlak falsetto sesi unutamamıştı.

İki dakika geçtikten sonra, radyonun loş turuncu ışığında, Buddy'nin eli ona doğru ilerledi. Gözlerini yoldan ayırmadı ama parmakları Leigh'nin dizini vites gibi kavradı.

Bu şarkıyı çok seviyorum sen seviyor musun tatlım bence seviyorsundur merak ediyorum hiçbirini öptün mü nasıl bir şey biliyor musun?

Leigh felç olmuştu, koltukta köşeye sıkışmıştı, döktüğü ter cildini çatlamış deriye yapıştırıyordu. Buddy arabayı yolun kenarına çekerken bile elini dizinden çekmemişti. Leigh, Deguils ailesinin evini tanıdı. Geçen sene kızları Heidi'ye birkaç kez bakıcılığa gitmişti. Veranda ışıkları yanıyordu.

Sorun yok miniğim korkma Buddy asla canını yakmaz ama Tanrım cildin çok yumuşak kayısı gibi tüylerin var sanki bebeksin.

Buddy hâlâ ona bakmamıştı. Gözleri dümdüz ileri bakıyordu. Dili dudaklarının arasından belirip içeri giriyordu. Sosis gibi par-

makları dizini gıdıklıyor, eteğini de beraberinde çekiyordu. Bacağındaki elinin ağırlığı örs gibiydi.

Leigh nefes almaya çalıştı. Günümüze döndüğünü hissetti ve başı döndü. Kalbi boğazında o kadar hızlı atıyordu ki kalbinin yer değiştirmediğinden emin olmak için elini göğsüne bastırdı. Cildi yapış yapış olmuştu. Arabadan çıktığı sırada Buddy'nin söylediği son sözler hâlâ kulağındaydı:

Bu aramızda kalsın tamam mı bu akşamki çalışman için biraz daha para veriyorum ama annene söylemeyeceğine söz ver sana kızıp cezalandırmasını istemiyorum sonra seni bir daha göremem.

Leigh, kapıdan girer girmez annesine Buddy'nin dizinde dolaşan ve onu gıdıklayan parmaklarını anlatmıştı.

Tanrım Harleigh çaresiz bir bebek değilsin bir daha yaparsa eline vurup siktir git de.

Tabii ki Buddy yine denemezdi. Ama annesi haklıydı. Leigh eline vurmuş ve bağıra bağıra siktirip gitmesini söylemişti, olay da orada kapanmıştı. *Vay be tatlım tamam anladım sorun değil ama dikkat et bir gün zavallı bir adamın canını yakacaksın.*

Leigh sonrasında bu olayı unutmuştu, tıpkı hatırlanamayacak kadar kötü tüm olayların unutulduğu gibi. Örneğin Leigh'ye göğüslerinin çok hızlı geliştiğini söyleyip duran öğretmen ya da süpermarkette ona *gerçek bir kadına* dönüştüğünü söyleyen yaşlı adam gibi. Üç yıl sonra, alışveriş merkezinde daha çok para veren bir işe gidebilmek için para biriktiren Leigh, bebek bakıcılığı işini seve seve üstlenen Callie'ye bırakmıştı.

Işık yeşil oldu. Leigh'nin ayağı gaz pedalına ilerledi. Yüzünden yaşlar akıyordu. Tam silecekti ki salak Covid engel oldu. Paketten bir mendil alıp dikkatle gözlerinin altını kuruladı. Ciğerlerini keskin bir nefesle daha doldurdu. Havayı canı yanana kadar içinde tuttu, sonra *şşş* yaparak dişleri arasından bıraktı.

Leigh, Corvette'te olanları Callie'ye anlatmamıştı. Küçük kardeşine Buddy'nin eline vurmasını söylememişti. Buddy'ye Callie'yi rahat bırakmasını söylememişti. Linda'yı ya da başka birini uyarmamıştı çünkü bu korkunç anısını o kadar derine gömmüştü ki Buddy'nin cinayeti hepsini ortaya çıkardığında yapabileceği tek şey suçluluğunda boğulmaktı.

Ağzı bir nefes daha almak için açıldı. Yine sersemlediğini hissediyordu. Etrafına baktı, kendini toparlamaya çalıştı. Audi nereye gideceğini kendisinden iyi biliyordu. Sola döndü, birkaç metre boşta ilerledi ve sağa dönüp alışveriş merkezi otoparkına girdi.

Komiser Nick Wexler'ın arabası her zaman öğlen yemeği yediği yerdeydi, bir çerçeveci ile Yahudi şarküteri arasındaydı. Otoparkın yarısı boştu. Şarküteri önünde paket servis almak için gelmiş insanlardan oluşan sosyal mesafeli bir sıra vardı.

Leigh arabadan çıkmak için acele etmedi. Makyajını tazeledi. Birkaç tane naneli sakız çiğnedi. Sik beni kırmızısı rujunu sürdü. Yolcu koltuğundaki yığından defterini ve kalemini aldı. Andrew davası hakkında aldığı notları geçip temiz bir sayfa açtı. Sayfanın alt kısmına bir şey yazdı. Valium görevini yapıyordu. Elleri titremiyordu. Artık kalp atışlarını hissetmiyordu.

Sayfanın yazılı kısmını kopardı, kare şeklinde katladı ve sutyen kopçasına sıkıştırdı.

Audi'den indiğinde Nick çoktan onu izlemeye başlamıştı. Leigh, kalçalarını abartılı oynattı. Her adımında bacaklarını sıktı. Bu yürüme ona kişilikleri arasında seçim yapma fırsatı tanıdı. Walter ile olduğu zamanki gibi savunmasız olamazdı. Reggie Paltz'a karşı olduğu gibi soğuk da. Nick Wexler'ın yanındayken Leigh, hız cezası yazan bir polisle flört edip üç saat sonra onunla sevişebilecek türden bir kadındı.

Yaklaştığı sırada Nick parmaklarıyla ağzını sildi. Leigh gülümsedi ama dudaklarının kenarları fazla kıvrılmıştı. Valium yüzündendi. Onu sırıtkan bir salağa çeviriyordu. Arabanın ön tarafına geçtiği sırada Nick'in gözlerinin onu takip ettiğini hissetti.

Arabanın pencereleri açık değildi.

Nick, "Vay be, avukat hanım. Nerelerdeydin?" dedi.

Leigh, yolcu koltuğundaki ıvır zıvırı gösterdi ve "Eşyalarını çek," dedi.

Nick, konsola bağlı bilgisayarın kapağını kapattı ve geri kalan her şeyi yere döktü. Leigh ilk denemede kapı kulpunu tutamadı. Gözleri kararmıştı. Göz kırparak görüşünü düzeltti, kapıyı açarken Nick'e gülümsedi. Koyu Mavi Atlanta Polis Departmanı üniforması sıcakta kırış kırış olmuştu. Buram buram ter kokmasına rağmen Nick son derece seksi bir adamdı. Parlak beyaz dişleri. Gür, siyah saçlar. Derin, mavi gözler. İri, güçlü kollar.

Leigh arabaya bindi. Topuğu Nick'in yemek çantasına basıp kaydı. Leigh maske takmaya tenezzül etmemişti. Valium onu gevşetmişti ama sağduyusu tamamen yok olmamıştı. Kilit çalışanlar şubat ayında aşı olmuştu. Nick Wexler'dan frengi kapmak, Covid kapmaktan daha olasıydı.

Nick, "Umarım tanığıma yüklenmeye gelmişsindir," dedi.

Leigh kirli camdan dışarı baktı. Şarküteri önündeki sıra yavaş yavaş ilerliyordu. Sırıttığı için yüzündeki kaslar gerildi. Anksiyetesi, beyninin ulaşılmaz bir kısmında kaynıyordu. Andrew da onunla karanlığa gömüldü.

"Hey," dedi Nick parmaklarını şıklatarak. "Ne aldıysan bana da versene?"

"Valium."

"Boşver," dedi. "Elini kullansan da yeter."

"Boşver," dedi Leigh. "Ne zamandan beri bir şeylere razı oluyorsun?"

Nick takdirle kıkırdadı. "Bunca zaman sonra neden arabama geldin, avukat hanım? Bir şeyler mi çeviriyorsun?"

Cinayet amaçlı komplo kurmak. Uygunsuz ceset gömmek. Kanun görevlilerine yalan söylemek. Yanlış ifade vermek. Kanundan kaçma amaçlı eyalet değiştirmek.

Leigh cevap verdi, "Bir iyilik lazım."

Nick kaşlarını kaldırdı. Birbirlerine iyilik yapmıyorlardı. Arada sırada sevişiyorlardı ki bu ortaya çıksa ikisi de işlerinden olurdu. Polisler ile savunma avukatlarının arası Churchill ve Hitler gibiydi.

Leigh devam etti, "Bir dava hakkında değil," dedi.

Nick'in şüpheli olduğu belliydi. "Peki," dedi.

"Parasını ödemeden kaçan bir müvekkil var. İzini bulmam lazım ki paramı alabileyim."

"BC&M'deki tefecilerin etekleri mi tutuştu?"

Leigh'nin dudakları aptalca bir sırıtmayla genişledi. "Öyle de denebilir," dedi.

Nick'in hâlâ şüpheli olduğu belliydi. "Kendi maaşını sana mı kovalatıyorlar?"

"Başka birine sorayım," dedi Leigh kapıya uzanarak.

"Hey, hey. Dur, avukat hanım. Gitme," dedi. Onunla bir polis gibi konuşuyordu ama eli nazikçe omzunda duruyordu. Başparmağıyla boynunu okşadı. "Sorun nedir?"

Leigh, Nick'in elini itti. Onlar birbirini teselli etmiyordu. Leigh'nin bu versiyonunu gören tek kişi Walter'dı.

Nick tekrar şansını denedi, "Ne oldu?" diye sordu.

Leigh bu, *yardım edeyim* ses tonundan nefret etmişti, bir sü-

redir onunla görüşmemesinin nedenlerinden biri de buydu. "Bir sorunum var gibi mi duruyorum?" diye sordu.

Nick güldü. "Avukat hanım, güzel aklından geçenlerin yüzde doksan dokuzunu anlamıyorum," dedi.

"Yüzde bir ile telafi ediyorsun," dedi ama sesine şuh bir seda vermek istememişti. Belki de istemişti. Yaptıkları şeyin onlara da zararı vardı. Leigh de onu getiren şeyin bu risk olduğunun tamamen farkındaydı.

Nick, Leigh'nin amacını hiçbir zaman umursamamıştı. Gözleri, Leigh'nin vücudunu gezip bacaklarına indi. Bir kadına nasıl bakacağını iyi biliyordu. Buddy'nin on üç yaşında kızlara baktığı gibi sapıkça bakmıyordu. Reggie Paltz gibi umursamaz çakılır/çakılmaz analizi de değildi. *Nerene ne kadar süreyle dokunacağımı çok iyi biliyorum* diyen bir bakıştı.

Leigh alt dudağını ısırdı.

"Siktir," dedi Nick. "Tamam, müvekkilin adı ne?"

Leigh ne kadar hevesli olduğunu göstermemesi gerektiğini biliyordu. "Sutyenimin sol kopçasında," dedi.

Nick'in kaşları tekrar havaya kalktı. Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti. Parmakları bluzunun içine girdi. Sıcaktan derisi terliydi. Nick'in parmakları gerdanında gezdi ve göğüslerine indi. Kâğıdı bulduğu sırada Leigh nefesinin değiştiğini hissedebiliyordu. Nick kâğıdı iki parmağı arasında yavaşça çekip aldı.

"Islak," dedi.

Leigh tekrar gülümsedi.

"Tanrım," dedi Nick bilgisayarı açarken. Kâğıdı açıp bacağı üstüne bıraktı. İsmi okuyunca güldü. "Bakalım getto kızımız ne belalara bulaşmış," dedi.

"Sık sık ırkçılık yapar mısın?"

Nick ona ters bir bakış attı. "Birisinin bana laf edip üstüne sevişmemesini istesem eşime giderim," dedi.

"Alınacak biriyle sevişmek istesem kocama giderim."

Nick kıkırdadı, tek parmağıyla klavyeye ismi girdi.

Leigh derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Walter hakkında öyle dememeliydi. Nick onun kötü yanını ortaya çıkarıyordu. Belki de Walter, Leigh'nin içindeki minik, iyilik dolu kısmı ortaya çıkarabilen tek erkekti.

"Oha," dedi Nick gözlerini kısıp ekrana bakarak. "Hırsızlık. Uygunsuz madde bulundurma. Haneye tecavüz. Vandalizm. Uygunsuz madde. Uygunsuz madde. Tanrım, bu kadın neden hapiste değil?"

"Çok iyi bir avukatı var."

Nick sayfanın alt kısmına inerken kafasını iki yana salladı. "Biz bu bilgileri toplamak için elimizden geleni yapıyoruz, siz şerefsizler de gelip mahvediyorsunuz."

"Evet ama en azından sikin yalanıyor."

Nick yine ona aynı bakışı attı. İkisi de neden sürekli seksten bahsettiğini biliyordu.

Nick, "Bunu aradığım için kovulabilirim," dedi.

"Polisler ne zaman kovulmuş ki?"

Nick sırıttı. "Masa başı iş ne kadar berbat biliyor musun?"

"Sırtından vurulmaktan iyidir," dedi ama sert bakışından onu fazla zorladığını anladı. Bu yüzden onu daha da zorladı. "Beyazların da polislere güvenmemeye başlaması seni endişelendirmiyor mu?"

Bakışı daha da sertleşti ama, "Avukat hanım, bugün bacaklarınız harika göründüğü için memnun olmanız lazım," dedi.

Leigh, Nick'in bilgisayara dönmesini izledi. Parmağı dokunmatik alanda hareket etti. "İşte. Önceki adresleri, Lake Point, Riverdale, Jonesboro."

Iowa'nın kuzey köşesinde değildi. Çiftlikte değildi. Evli değildi. İki çocuk yetiştirmiyordu.

"Çok kaliteli yerlerde takılıyor," dedi Nick göğüs cebindeki kalemi ve spiralli defteri çıkarırken. "İki hafta önce kırmızı ışıkta geçtiği için uyarı almış. Fuhuş yapılan bir motelin adresini vermiş. O işlere de mi bulaşmış?"

Leigh omuzlarını silkti.

"İsmi de çok başarılı bir insanın ismi değil," diye güldü Nick. "Calliope DeWinter."

"Callie-ope," diye düzeltti Leigh çünkü annesi ismin nasıl telaffuz edildiğini bilemeyecek kadar aptaldı. "Callie ismini kullanıyor."

"En azından bir tane iyi seçim yapabilmiş."

"Konu iyi seçim yapmak değil. Konu iyi seçeneklerinin *var olması*."

"Tabii," dedi Nick spiral defterinden bir sayfa koparark. Adresi ikiye katlayıp iki parmağı arasında tuttu. Kâğıdı sutyeninin kopçası altına sokmaya çalışmadı çünkü polisti ve aptal değildi. "Ne kadar kazanıyorsunuz, avukat hanım, saatte on bin mi?"

"Aşağı yukarı."

"Peki çulsuz, uyuşturucu bağımlısı bir hayat kadını bunu nasıl ödeyecek?"

Leigh, elindeki adresi kapmamak için kendini zor tuttu. "Ailesinin birikimini yiyor," dedi.

"Ben de buna inanacağım öyle mi?"

Valium'u delip geçen tek bir duygu vardı: Öfke. "Tanrı aşkına, Nick. Nedir bu şimdi? Ya bilgiyi ver ya da..."

Nick adresi kucağına attı. "İn arabamdan, avukat hanım. Git hayat kadınını bul."

Leigh inmedi. Kâğıdı açtı.

ALAMEDA MOTEL 9921 STEWART AVENUE.

Leigh, Yasal Yardım Derneği'nde çalıştığı sırada motellerde uzun süreli kalan birçok müvekkili olmuştu. Fakir insanlara ayda 120 dolara kalacak bir yer veriyorlardı ki biraz para biriktirip depozitoyu denkleştirseler ayda 480 dolara çok daha iyi bir yerde kalabilirlerdi.

Nick, "İşim var. Ya konuş ya da in," dedi.

Ağzı açıldı. Ona gerçeği söyleyecekti.

Benim kardeşim. Bir yıldan uzun süredir görüşmüyoruz. Ben müstakil bir evde yaşayıp kızımı yılda yirmi sekiz bin dolar alan bir okula gönderirken, o uyuşturucu bağımlısı bir fahişe gibi yaşıyor çünkü küçük kardeşimi cinsel bir saldırganın kucağına attım ve benim de peşime düştüğünü söylemeye utandım.

"İyi," dedi Leigh. Nick'e bütün gerçeği anlatamazdı ama bir kısmını anlatabilirdi. "Baştan doğruyu söylemem gerekirdi. Önceki müvekkillerimden biri. Kendi başıma çalıştığım dönemden," dedi.

Nick'in daha fazla açıklama beklediği belliydi.

"İlkokulda jimnastik yapıyordu. Sonra ponpon kız yarışmalarına girmeye başladı," Leigh, zevksiz bir ponpon kız şakası yapmasın diye gözlerini kıstı. "Zirveydi. Ne demek biliyor musun?"

Nick kafasını iki yana salladı.

"Birkaç erkek oluyor, bazen dört kişi bile oluyorlar. Zirveleri elleriyle kaldırıyorlar, onlar da havada poz veriyor. Bazen kızı havaya atıyorlar. Dört buçuk, beş metre yükseğe atıyorlar. Zirve dönüyor, birkaç takla atıyor sonra erkekler kollarını birleştirip düşmesi için ağ yaratıyorlar. Ama yakalamazlarsa ya da yanlış

yakalarlarsa kızın dizi mahvolabiliyor, bileği burkulabiliyor ya da sırtı sakatlanabiliyor," dedi Leigh ve yutkunmak için durmak zorunda kaldı. "Callie, bir basket maçında yanlış iniş yaptı ve boynundaki iki omur çatladı."

"Tanrım."

"O kadar güçlüydü ki kasları omurları yerinde tuttu. Gösteri yapmaya devam etti. Ama sonra bacakları uyuştu ve acile gitmek zorunda kaldı. Omur birleştirme ameliyatı yapıldı, kafasını döndürmesin diye başlık takmaya başladı. Ağrılarını azaltmak için Oxy almaya başladı ve..."

"Yani eroin," dedi Nick. Sokaklardan haberi vardı. Bu süreci gerçek zamanlı görüyordu. "Çok üzücü bir hikâyeymiş, avukat hanım. Hâkimde inanmış olacak ki onu ait olduğu yere, hapse atmamış."

Hâkim, Leigh'nin suçu üstlenmek için rüşvet verdiği masum uyuşturucu bağımlısının itirafına inanmıştı.

Nick sordu, "İçiyor mu yoksa damardan mı alıyor?"

"Damardan. Neredeyse yirmi yıldır aralıklı kullanıyor," dedi Leigh. Kalbi tekrar hızla çarpmaya başlamıştı. Kardeşinin işkence dolu hayatının onda yarattığı suçluluk duygusu Valium'un perdesini yıkıp geçmişti. "Bazı yıllar daha iyi oluyor," dedi.

"Tanrım, zor bir hayatmış."

"Öyle," dedi Leigh. Bu hayatı sonu gelmeyen bir korku romanı gibi izliyordu. "Onu kontrol etmek istedim çünkü kendimi suçlu hissediyorum," dedi.

Nick'in kaşları tekrar kalktı. "Savunma avukatları ne zaman suçlu hissetmeye başladı?" diye sordu.

"Geçen sene neredeyse ölüyordu," dedi Leigh. Artık ona bakamıyordu. Bu yüzden camdan dışarı baktı. "Ona Covid bulaştırdım."

1998 YAZI

Gece zifiri karanlıktı. Harleigh'nin gözleri araba farlarının aydınlattığı tüm detayları seçiyordu. Posta kutusu numaraları. Dur işaretleri. Park halindeki araçların arka farları. Yolun karşısına koşan kedinin gözleri.

Harleigh, galiba Buddy'yi öldürdüm.

Callie'nin boğuk sesi, hattın diğer ucundan neredeyse duyulmuyordu. Sesinde korkutucu bir duygusuzluk vardı. Sabah ponpon kız alıştırması için çoraplarını bulamadığında bile daha duyguluydu.

Galiba onu bıçakla öldürdüm.

Harleigh soru sormamış, nedenini öğrenmek istememişti. Çünkü nedenini çok iyi biliyordu. Zihni o anda onu ter kokan sarı Corvette'in içine götürdü; radyodaki şarkı, Buddy'nin dizine koyduğu devasa eli.

Callie, beni dinle. Ben gelene kadar sakın kıpırdama.

Callie kıpırdamamıştı. Harleigh onu Waleski ailesinin yatak odasında otururken buldu. Telefon hâlâ kulağındaydı. Operatörün

statikli sesi telefon çok uzun süre açık kalınca çalan *vav-vav-vav* sesi üstüne konuşuyordu.

Callie'nin her zaman atkuyruğu olan saçları dağılmıştı, yüzünü kapatıyorlardı. Kayıtla birlikte kelimeleri tekrarlayan sesi boğuk çıkıyordu. "Arama yapmak istiyorsanız..."

"Cal!" dedi Harleigh dizleri üstüne çökerek. Telefonu kardeşinin elinden almaya çalıştı ama Callie bırakmadı. "Callie, lütfen."

Callie kafasını kaldırdı.

Harleigh dehşet içinde geri sendeledi.

Kardeşinin gözlerinin beyazı siyaha dönmüştü. Burnu kırılmıştı. Ağzından kan akıyordu. Boğazındaki parmak şeklinde kızarıklıklar, Buddy'nin onu boğarak öldürmeye çalıştığı noktaları gösteriyordu.

Bunun sorumlusu Harleigh'ydi. Kendini Buddy'den korumuştu ama sonra Callie'yi önüne atmıştı.

"Cal, özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Ne..." diye öksürdü Callie ve dudaklarından kan saçıldı. "Ne yapacağız?"

Harleigh, ikisinin de daha dibe batmasını engelleyebilirmiş gibi Callie'nin ellerini tuttu. Aklından o kadar şey geçiyordu ki —*her şey yoluna girecek. Düzelteceğim. Birlikte atlatacağız*— ama bunu düzeltmenin bir yolunu, onları bu cehennemden çıkarak bir yol göremiyordu. Harleigh, eve mutfak kapısından girmişti. Gözleri, Buddy'nin cesedine üşüyen bir evsizi görmezden gelirmiş gibi suçlu bir şekilde ilişip kaçmıştı.

Ama Buddy evsiz değildi.

Çevresi vardı. Her yerde arkadaşları vardı, buna polis de dahildi. Callie, onu korumak için canını verecek iki ebeveyni olan, el bebek gül bebek büyütülmüş beyaz bir kız değildi. Ucuzluk

mağazasından pembe bir kedi tasması çalmaya çalıştığı için ıslahevine girmiş, şehrin kötü mahallelerinden birinde büyümüş serseri bir kızdı.

"Belki," dedi Callie gözleri dolarak. Boğazı o kadar şişmişti ki konuşmakta zorlanıyordu. "Belki bir şey olmamıştır?"

Harleigh anlamadı. "Ne?"

"İyi mi diye bakar mısın?" dedi Callie, siyah gözleri lambanın ışığını yansıtarak. Harleigh'ye bakıyordu ama o başka bir yerdeydi, her şeyin yoluna gireceği bir yerde. "Buddy kızgındı ama artık kızgın değildir ve iyileşir belki? Ona yardım edebiliriz. Linda'nın eve dönmesine çok..."

"Calli," Harleigh'nin hıçkırıkları boğazına düğümledi. "Ne oldu, Buddy bir şey mi yapmaya çalıştı? Önce mi oldu yoksa..."

Bu sorunun korkunç cevabı Callie'nin yüzünden belli oluyordu. "Beni seviyordu, Har. Bana hep iyi bakacağını söyledi," dedi.

Harleigh acısından tam anlamıyla iki büklüm olmuştu. Alnını pis halıya değdirdi. Gözlerinden yaşlar aktı. Ağzı açıldı ve bedeninin derinliklerinden bir inilti yükseldi.

Bu onun hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı.

"Sorun değil," dedi Callie, Harleigh'nin sırtını sıvazlayıp onu teselli etmeye çalışarak. "Beni seviyor, Harleigh. Beni affeder."

Harleigh kafasını iki yana salladı. Kaskatı olan halı yüzünü tahriş ediyordu. Ne yapacaktı? Bu durumu nasıl düzeltecekti? Buddy ölmüştü? Taşıyamayacakları kadar ağırdı. Harleigh'nin minik arabasına sığması imkânsızdı. Çürüyeceği kadar büyük bir delik kazamazlardı. Gidemezlerdi çünkü her şeyde Callie'nin parmak izi vardı.

Callie devam etti, "Bana bakar, Har. Özür dilediğimi söyle yeter," dedi.

Bu onun hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı.

"Lütfen," dedi Callie, aldığı her nefesle kırık burnu ıslık çalıyordu. "Bakar mısın?"

Harleigh kafasını sallayıp duruyordu. Göğsüne pençeler saplanıp kaburgalarını zorluyordu, onu hayatı olan bok çukuruna çekiyorlardı. Dört hafta ve bir gün sonra üniversiteye gidecekti. Kaçıp kurtulacaktı ama Callie'yi bu şekilde bırakamazdı. Polisler, üstündeki kesikleri ve çürükleri nefsi müdafaa kanıtı olarak görmezdi. Dar giysilerini, makyajını, saçını toplama biçimini görünce onu soğukkanlı, katil bir lolita olarak düşünürlerdi.

Peki Harleigh onu savunursa? Buddy'nin aynısını ona da denediğini ama hayatıyla çok meşgul olduğu için kardeşini uyarmadığını söylerse?

Senin hatan. Hepsi senin hatan.

"Lütfen kontrol et," dedi Callie. "Üşüyor gibiydi, Harleigh. Buddy üşümekten nefret eder."

Harleigh, geleceğinin çöpe gittiğini gördü. Planladığı her şey; Şikago'da kendi dairesi, kendi eşyaları, belki bir kedi ve köpek ve sabıkası olmayan bir sevgili, hepsi yok olmuştu. Okulda fazladan aldığı dersler, iki, bazen üç işte çalışırken her fırsatta ders çalışması, tacizci patronlar ve rahatsız edici yorumlarla başa çıkması, vardiyalar arasında arabada uyuması, annesinden para saklaması, hepsi boşa gitmişti, bu getto da büyüyen tüm çaresiz çocukların geldiği noktaya gelmişti.

"O," diye öksürdü Callie. "Kızdı çünkü kamerayı buldum. Biliyordum ama bizi kasete alıyordu Har. İnsanlara izletiyordu. Yaptıklarımızı biliyorlar."

Harleigh, kardeşinin sözlerini aklında tekrar etti. Şikogo'daki daire. Kedi ve köpek. Sevgili. Hepsi yok olup havaya karıştı.

Kendini oturmaya zorladı. Beyninin her yanı bu soruyu sormaması gerektiğini söylüyordu ama bilmek zorundaydı. "Kim izliyordu?"

"Hepsi," dedi Callie. Dişleri takırdamaya başlamıştı. Derisi bembeyazdı. Dudakları alakarga kafası gibi mavi olmuştu. "Dr. Patterson. Koç Holt. Bay Humphrey. Bay Ganza. Bay Emmett."

Harleigh'nin elleri midesine gitti. Bu isimler hayatının son on sekiz yılı gibi tanıdıktı. Dr. Patterson onu daha muhafazakâr giyinmesi konusunda uyarmıştı, erkeklerin dikkatini dağıttığını söylemişti. Koç Holt sürekli konuşmak isterse evinin sokağın sonunda olduğunu söyleyip duruyordu. Bay Humprehy arabayı test sürüşüne çıkarmadan önce onu kucağına oturtmuştu. Bay Ganza geçen hafta süpermarkette ona ıslık çalmıştı. Bay Emmet ise ne zaman dişçi koltuğuna otursa üstünden uzanıp kollarını göğüslerine değdiriyordu.

Callie'ye sordu, "Sana dokundular mı? Dr. Patterson ve Koç..."

"Hayır. Buddy..." dedi, dişlerinin takırtısı kesilerek. "Film yapıyordu. Buddy film yapıyordu, onlar da izliyordu."

Harleigh'nin görüşü tekrar keskinleşmeye başladı, tıpkı arabada olduğu gibi. Ama bu sefer her şey kırmızıydı. Nereye bakarsa baksın —lekeli duvarlar, ıslak halı, leke dolu çarşaf, Callie'nin şişmiş, mahvolmuş yüzü— kırmızı görüyordu.

Bu onun hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı.

Parmaklarıyla nazikçe Callie'nin gözyaşlarını sildi. Kendi elinin hareket ettiğini izliyordu ama başka birinin ellerini izliyordu sanki. Bu yetişkinlerin küçük kardeşine yaptıklarını bilmek onu ikiye bölmüştü. Bir yanı her zaman olduğu gibi dişini sıkıp acıya dayanmak istiyordu. Diğer yanı ise mümkün olduğunca çok acı çekmek istiyordu.

Dr. Patterson. Koç Holt. Bay Humphrey. Bay Ganza. Bay Emmett.

Onları mahvedecekti. Yaptığı son şey bile olsa hayatlarını başlarına yıkacaktı.

Kardeşine sordu, "Linda saat kaçta eve geliyor?"

"Sabah dokuz."

Harleigh, yatağın başındaki saate baktı. Bu durumu düzeltmek için on üç saatten az vakti vardı.

"Kamera nerede?" diye sordu.

"Ben..." Callie, cevap vermek için boğazını zorlaması gerekiyormuş gibi elini boğazına götürüldü. "Barda."

Harleigh yumruklarını sıkarak koridorda ilerledi. Misafir odasını, tuvaleti geçti. Trevor'ın yatak odasını geçti.

Durdu, arkasını döndü. Trevor'ın kapısını araladı. Gece lambası tavana yıldız şeklinde ışıklar veriyordu. Trevor'ın yüzü yastığına gömülüydü. Uyuyordu. Buddy'nin ona uyku ilacını içirdiğini anlamıştı, sormasına gerek yoktu.

"Harleigh?" dedi Callie kapı eşiğinden. Cildi o kadar solgundu ki karanlıkta hayalet gibi görünüyordu. "Ne yapacağım bilmiyorum."

Harleigh, Trevor'ın kapısını kapattı.

Koridorda ilerledi, akvaryumu, kanepeyi, çirkin, kolları sigara yanıklarıyla dolu deri bar taburelerini geçti. Kamera, barın arkasındaki şarap mantarlarıyla dolu bir kutunun içindeydi. Canon Optura, en yeni model, Harleigh modeli tanımıştı çünkü Noel döneminde elektronik mağazasında çalışmıştı. Plastik kap kırılmıştı, köşesinde bir parça eksikti. Harleigh, kamerayı kablodan söküp aldı. Başparmağının tırnağıyla küçük kapağı açarak kaset yuvasına baktı.

Boştu.

Harleigh yeri, barın arkasındaki rafları aradı, kaseti bulmaya çalıştı.

Hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktı. İki farklı yanında göçük olan iç karatıcı koltuğu gördü. Kirli turuncu perdeleri. Kabloları aşağı sarkan devasa televizyonu.

Kablolar, elinde tuttuğu kameraya bağlıydı.

Kameranın saklama alanı yoktu. Kartvizitten biraz daha büyük kasetler kullanıyordu. Kamera televizyona ya da kaset oynatma makinesine bağlanabiliyordu ama kaset yoksa film de olmuyordu.

Harleigh'nin kaseti bulması gerekiyordu, böylece polislere gösterebilirdi ve... *sonra?*

Hayatında hiç mahkemeye gitmemişti ama kadınların erkekler tarafından ezilip geçilmesini izleyerek büyümüştü. Çılgın karılar. İsterik kızlar. Aptal kaşarlar. Sistemi erkekler kontrol ediyordu. Polisi, mahkemeleri, şartlı tahliye ofislerini, sosyal hizmetleri, ıslahevlerini ve hapishaneleri, okulları, araba galerilerini, süpermarketleri, dişçileri.

Dr. Patterson. Koç Holt. Bay Humphrey. Bay Ganza. Bay Emmett.

Videoyu izlediklerini kanıtlamanın bir yolu yoktu ve Callie videoda sürekli *Hayır* diye çığlık atmıyorsa polisler, avukatlar ve hâkimler onun da istediğini söyleyecekti çünkü kadınlara ne olursa olsun erkekler her zaman ama her zaman birbirini kolluyordu.

"Harleigh," Callie'nin kolları ince beline sarılmıştı. Titriyordu. Dudakları beyaza dönmüştü. Küçük kardeşinin aşama aşama yok olduğunu izliyor gibiydi.

Bu onun hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı.

"Lütfen," dedi Callie. "Belki, hâlâ hayattadır. Lütfen."

Harleigh kardeşine baktı. Maskarası yüzüne akmıştı. Kan ve ruj birleşerek ağzını sırıtan bir palyaçoya benzetmişti. Tıpkı Harleigh gibi o da çaresizce büyümek istiyordu. Erkeklerin dikkatini çekip onu fark etmelerini istediğinden değil, yetişkinler kendi kararlarını verdikleri için.

Harleigh, kamerayı barın üstüne indirdi.

Sonunda bu durumdan nasıl kurtulacaklarını anlamıştı.

Buddy Waleski mutfak zemininde oturuyordu, sırtını lavabonun altındaki dolaplara dayamıştı. Kafası öne çökmüştü. Kolları yanına sarkmıştı. Bacakları iki yana açılmıştı. Sol bacağında bir kesik vardı, kırık tesisat borusu gibi minik bir miktar kan köpürerek dökülüyordu.

"Lütfen bak," dedi Callie arkasından, gözlerini kırpmadan Buddy'ye bakıyordu. "Lütfen, Har. Ölmüş olamaz. Olamaz.

Harleigh cesedin başına geçti ama yardım etmek için değil. Elini Buddy'nin pantolon ceplerine sokarak kaseti aradı. Sol tarafta bir tomar para buldu, yanında yarı sarılmış purolar ve tiftik vardı. Sağ cebinde kameranın uzaktan kumandası vardı. Kumandayı yere o kadar sert attı ki pil kapağı kırıldı. Arka ceplerini de kontrol etti ve çatlamış deri cüzdanıyla lekeli bir mendil buldu.

Kaset yoktu.

"Harleigh?" dedi Callie.

Harleigh, zihninde kardeşini bir kenara itti. Polislere anlatacakları hikâyeye odaklanması gerekiyordu...

Waleski evinden çıktıklarında Buddy hayattaydı. Callie'nin Harleigh'yi çağırmasının nedeni Buddy'nin tuhaf davranmasıydı. Harleigh'ye birinin onu ölümle tehdit ettiğini söylemişti. Harleigh'ye Callie'yi alıp gitmesini söylemişti. İkisi de eve gitmişti sonra Buddy'yi tehdit eden adam gelip onu öldürmüştü.

Harleigh hikâyeyi zorladı, zayıf nokta bulmaya çalıştı. Callie'nin parmak izleri ve DNA'sı her yerdeydi ama Callie bu evde Buddy'den daha çok zaman geçiriyordu. Trevor ölü gibi uyuyordu, o yüzden hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Buddy'nin kanı bacağı etrafında toplanmıştı, yani Callie'yi ortaya çıkarabilecek kanlı parmak izi ya da ayak izi yoktu. Her şeyin açıklaması vardı. Belki bazı kısımlar zayıftı ama inanılırdı.

"Har?" dedi Callie, kolları hâlâ ince beline sıkı sıkı sarılmıştı. İleri geri sallanıyordu.

Harleigh ona baktı. Gözleri morarmıştı. Boğazı sıkılmıştı. Burnu kırılmıştı.

Callie'ye, "Bunu annen yaptı," dedi.

Callie'nin kafası karışmıştı.

"Ne olduğunu sorduklarında annene cevap verdiğini onun da seni dövdüğünü söyleyeceksin. Tamam mı?"

"Anlama..."

Harleigh, Callie'yi susturmak için elini kaldırdı. Her şeyi baştan sona düşünmesi gerekiyordu. Buddy eve gelmişti. Korkuyordu. Birisi onu öldürmekle tehdit etmişti. Kim olduğunu söylememişti, sadece gitmelerini söylemişti. Harleigh, Callie'yi eve götürmüştü. Gittiklerinde Buddy iyiydi. Callie daha önce düzinelerce kez dayak yemişti. Yine sosyal hizmetler çağırılacaktı ama birkaç ay geçici aileyle kalmak hayatının geri kalanını hapishanede geçirmekten daha iyiydi.

Tabii polis kaseti bulmazsa, çünkü kaset Callie'ye cinayet için sebep veriyordu.

Harleigh sordu, "Buddy elinden küçük bir şeyi nereye saklamış olabilir?"

Callie kafasını iki yana salladı. Bilmiyordu.

Harleigh gözlerini mutfakta dolaştırdı, kaseti bulması gerekiyordu. Dolapları ve çekmeceleri açtı, tencerelerin ve tavaların altına baktı. Her şey yerinde görünüyordu, görünmese anlardı. Callie bakıcılık işini devralmadan önce üç yıl haftanın beş günü neredeyse Waleski ailesinin evinde yaşamıştı. Koltukta ders çalışmış, mutfakta Trevor'a yemek hazırlamış, masada onunla oyun oynamıştı.

Buddy'nin çantası masanın üstündeydi.

Kilitliydi.

Harleigh çekmecede bıçak aradı. Bıçağı kilidin altına sokup Callie'ye emretti, "Olanları anlat. Aynen. Tüm detaylarıyla."

Callie tekrar kafasını salladı. "Ben, hatırlamıyorum," dedi.

Kilit açıldı. Harleigh bu kadar çok para görünce bir anlığına donup kaldı. Bu an hızla geçti. Parayı çıkardı, çantanın iç kısmını, ceplerini, dosyaların içini kontrol etti ve Callie'ye sordu: "Kavga nerede başladı? Evin neresindeydiniz?"

Callie'nin dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı.

"Calliope," dedi Harleigh ve annesinin ses tonunun kendi ağzından çıktığını duyunca yüzünü ekşitti. "Söyle hemen. Nerede başladı?"

"Biz..." Callie salona doğru döndü. "Barın arkasında," dedi.

"Ne oldu?" dedi Harleigh sesini sert tutarak. "Her şeyi anlat. Hiçbir detayı atlama."

Callie'nin sesi o kadar zayıftı ki Harleigh detayları duymak için kendini zorladı. Kardeşinin omzu üstünden baktı, yaşananları o anda oluyormuş gibi gözünün önüne getirdi. Callie barın arkasındayken Buddy'nin dirseği burnuna çarpıyordu. Şarap mantarlarıyla dolu kutu düşüyordu. Kamera raftan aşağı düşüyordu. Callie sersemliyor, sırtüstü yatıyordu. Mutfağa giriyordu. Kafa-

sını musluğun altına tutuyordu. Buddy'yi Linda'ya söylemekle tehdit ediyordu. Saldırı. Mutfak telefonunun kablosu kopuyordu. Boğulma, tekmeler, yumruklar ve sonra... bıçak.

Harleigh kafasını kaldırdı. Callie'nin ahizeyi yerine koyduğunu gördü. Acil numaralar listesi hâlâ duvarda asılıydı. Burada bir şey yaşandığına dair tek ipucu kablonun kopmuş olmasıydı. "Kabloyu Trevor kopardı," dedi.

"Ne?" dedi Callie.

"Kabloyu Trevor'ın kopardığını söyle. Yapmadığını söylediğinde herkes başı belaya girmesin diye yalan söylüyor diye düşünecek."

Callie'nin tamam demesini beklemedi. Buddy'nin çantasını tekrar doldurup kapağı çarparak kapattı. Mutfağı bir kez daha gözden geçirdi, Buddy'nin kaseti saklayabileceği bir yer aradı. Gözleri sonunda onun devasa vücuduna ilişti. Hâlâ yana yatmış duruyordu. Bacağındaki yara kanamaya devam ediyordu.

Harleigh, kendi kanının donduğunu hissetti.

Yaralar kalp atmayı kesene kadar kanıyordu.

"Calliope," dedi Harleigh ve o kadar şiddetli yutkundu ki boğazı çıtladı. "Gidip Trevor'a bak. Hemen."

Callie tartışmadı. Koridorda kayboldu.

Harleigh, Buddy'nin önüne eğildi. Saçından bir tutam tutup kocaman kafasını kaldırdı. Buddy'nin gözleri açıldı. Bayılıyor gibiydi, gözleri devrildi.

"Uyan," dedi Harleigh yüzüne tokat atarak. "Uyan, orospu çocuğu."

Gözleri tekrar kıpırdadı.

Gözlerini zorla açtı. "Bana bak, şerefsiz," dedi.

Buddy'nin dudakları aralandı. Üstünde hâlâ ucuz viski ve puro

kokusu vardı. Koku o kadar tanıdıktı ki Harleigh bir anda Corvette'e döndü.

Korkmuştu. Çaresizdi. Kaçmak için can atıyordu.

Harleigh ona o kadar şiddetli bir tokat indirdi ki ağzından salya sıçradı. "Bana bak," dedi.

Buddy'nin gözleri yuvarlandı ama yavaşça odaklandı.

Onu tanıyınca yüzünde oluşan ışıltıyı gördü, ona yardım etmeye geldiğine dair aptalca bir inancın parıltısıydı bu.

Buddy telefona baktı, sonra tekrar Harleigh'ye baktı. Yardım çağırmasını istiyordu. Gidici olduğunu biliyordu.

Harleigh, "Kameranın kasedi nerede?" diye sordu.

Buddy tekrar telefona baktı, sonra ona baktı.

Harleigh yüzüne yaklaştı. "Söylemezsen seni şuracıkta öldürürüm."

Buddy Waleski korkmuyordu. Harleigh'yi iffetli, kural aşığı, doğruyla yanlış arasındaki farkı bilen kız olarak tanıyordu. Dudaklarının sol tarafında beliren kıvrım, Doğrucu Davut ve kardeşini beraberinde götürmekten memnun olduğunu söylüyordu.

"Şerefsiz piç," dedi Harleigh ve daha sert bir tokat attı. Sonra yumruk attı. Kafası dolaba çarptı. Gömleğini tutup tekrar yumruk atmaya hazırlandı.

Buddy sesi Harleigh'den önce duydu. Gömleğinden bariz bir *klik* sesi geldi. Harleigh, özgüvenli ifadesinin şüpheye dönüşmesini izledi. Gözleri ileri geri hareket etti, Harleigh'nin anlayıp anlamadığını kestirmeye çalıştı.

Harleigh donup kalmıştı, sağ yumruğu hâlâ havadaydı, sol eli hâlâ gömleği tutuyordu. Duyuları arasında yuvarlandı, kendini zorla o ana çekmeye çalıştı; kanın bakır para kokusu, Buddy'nin zayıf nefeslerinin hırıltısı, kaybettiği özgürlüğünün ağzında bıraktığı acı tat, kirli gömleğin yumruğu içindeki hissi.

Kumaşı biraz daha sıktı, kalın pamuğu elinde topladı.

Klik sesi gözlerini Buddy'nin göğsüne çekti.

Harleigh sadece pantolon ceplerini kontrol etmişti. Buddy'nin üstünde Dickies marka kısa kollu bir iş gömleği vardı. Dikişleri güçlendirilmişti. Göğsünde kapaklı iki cep vardı. Sol cebinin kapağı açıktı, içinde her zaman var olan Black & Mild puro kutusunun hayvan dişine benzer çıkıntısı vardı.

Ama bu sefer kutuyu ters koymuştu. Ön taraftaki şeffaf kısım, hızla inip çıkan göğsüne bakıyordu.

Harleigh uzun, ince kutuyu aldı. Parmaklarını içine soktu.

Mini kaset.

Kazandığını görsün diye kaseti Buddy'nin yüzüne soktu. Buddy uzun bir şekilde iç geçirdi. Hayal kırıklığı pek büyük gibi görünmüyordu. Hayatı şiddet ve kaosla doluydu ve çoğuna kendisi neden olmuştu. Bunla karşılaştırıldığında ölümü kolay olacaktı.

Harleigh, beyaz etiketi solmuş küçük, siyah plastik kasete baktı.

Koruma kısmını küçük bir kablo bandıyla kapatmıştı, böylece kasete tekrar tekrar kayıt yapılabiliyordu.

Harleigh, son üç yıldır kardeşinin değişimini izlemişti ama hormonlarına, ergenliğine ya da kişiliğinin değişmesine vermişti. Çok makyaj yapması, hırsızlık yüzünden tutuklanması, okuldan uzaklaştırılması, geç saatlerde telefonda saatlerce fısıldaşması. Hepsini görmezden gelmişti çünkü kendi hayatına odaklanmıştı. Kendini daha fazla çalışmaya, daha çok para biriktirmeye, Lake Point'ten defolup gidebilmek için okulda başarılı olmaya zorluyordu.

Şimdi ise Callie'nin hayatı tam anlamıyla ellerindeydi. Gençliği. Masumiyeti. Ne kadar yükseğe çıkarsa çıksın dünyanın onu tutacağı inancı.

Hepsi Harleigh'nin suçuydu.

Eli yumruk oldu. Kasetin plastik kenarları avcuna battı. Dünya bir kez daha kırmızı kesildi, gördüğü her şey kana bulandı. Buddy'nin iri yüzü. Kocaman elleri. Kelleşen kafası. Ona tekrar yumruk atmak istiyor, ölene kadar dövmek istiyor, iğrenç vücudundaki hayat dışarı akana, kemikleri çatlayana kadar bıçağı göğsüne batırmak istiyordu.

Bunun yerine ocağın yanındaki çekmeceyi açtı. Streç filmi çıkardı.

Buddy'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Ağzı sonunda açıldı ama konuşma fırsatını kaçırmıştı.

Harleigh streç filmi kafası etrafında altı kez çevirdi, sonra film rulodan koptu.

Plastik açık ağzını kapladı. Buddy'nin elleri yüzüne gitti, nefes alacak bir delik açmaya çalışıyordu. Harleigh bileklerini tuttu. Kocaman, iri, dev adam onu durduramayacak kadar güçsüzdü. Gözlerinin içine baktı, gördüğü korku ve çaresizliğin tadını çıkardı. Harleigh'nin kolay ölümünü çaldığını anlayan Buddy panikliyordu.

Titremeye başladı. Göğsü havaya yükseldi. Bacakları etrafı tekmeledi. Boğazından yüksek bir inilti çıktı. Harleigh bileklerini bırakmadı, ellerini dolaplara bastırdı. Onu kendisinin Callie'yi boğarken yaptığı gibi hareketsiz hale getirmişti. Harleigh'yi Corvette'in koltuğuna bastırırken yaptığı gibi tüm ağırlığını bedenine vermişti. Dr. Patterson, Koç Holt, Bay Humphrey, Bay Ganza, Bay Emmet'ın kardeşini izlediği gibi izliyordu. Sonunda tüm erkeklerin Harleigh ve Callie'ye hayatları boyunca yaptığı şey bir erkeğe yapıyordu.

Çok kısa sürmüştü.

Buddy'nin kasları bir anda rahatladı. Savaşacak gücü kalmamıştı. Elleri yere düştü. Pantolonunu idrar kapladı. Ruhu vardıysa, Harleigh, Şeytan'ın ruhunu pis iş gömleğinin yakasından tutup onu aşağı, aşağı, cehenneme kadar aşağı çektiğini hayal etti.

Harleigh alnındaki teri sildi. Elleri ve kolları kan içindeydi, üstüne oturduğu kısımda kot pantolonuna da bulaşmıştı.

"Arama yapmak istiyorsanız..."

Arkasını döndü. Callie yerde oturuyordu. Dizlerini göğsüne çekmişti. İleri geri sallanıyordu, vücudu balyoz gibi yavaşça sarsılıyordu.

"Lütfen kapatıp tekrar deneyin."

2021 Baharı

4

"Bakalım Bay Pete'in nesi varmış," dedi Dr. Jerry kediyi inceleyip şişmiş eklemini nazikçe kontrol ederek. On beş yaşında olan Bay Pete, insan yaşıyla karşılaştırıldığında aşağı yukarı Dr. Jerry ile yaşıttı. "Eklem iltihabı olabilir mi? Zavallı şey," dedi.

Callie elindeki listeye baktı. "Takviye vitamin alıyormuş ama kabız olmuş," dedi.

"Ah, yaşlılığın adaletsizliği," dedi Dr. Jerry stetoskobunu neredeyse Bay Pete kadar kıllı olan kulaklarına sokarken. "Acaba..."

Callie eğilip Bay Pete'in yüzüne hava üfledi, mırlamasını durdurmaya çalıştı. Kedi sinirli görünüyordu, Callie ona hak veriyordu. Kahvaltı için yataktan atlamaya çalışırken patisi döşeğe sıkışmıştı. Herkesin yaşayabileceği bir şeydi.

"Aferin sana," dedi Dr. Jerry, Bay Pete'in boğazını okşayarak. Callie'ye döndü ve "Maine Coon türü çok inanılmaz bir tür ama kedi dünyasının en güçlüleri arasındalar," dedi.

Callie listede birkaç sayfa çevirip not almaya başladı.

"Bay Pete kısırlaştırılmış bir erkek ve yataktan düşme sonucu

ön patisinde sakatlık oluşmuş. Fiziksel muayene sonucunda hafif bir şişme görüldü fakat krepitus veya eklem dengesizliğine rastlanmadı. Kan sonuçları normal. Radiografi de kırık görülmedi. Ağrıyı azaltmak için buprenorfin ve gabapentin kullanacak. Bir hafta sonra tekrar kontrol edilecek."

Callie sordu, "Bupe sıfır nokta iki m-g/k-g q8h dozunda kaç gün olacak?"

"Altı günle başlayalım. Yol için bir taneyi şimdiden ver. Araba yolculuğunu kimse sevmez."

Callie, yönergeleri dikkatle yazdığı sırada Dr. Jerry, Bay Pete'i taşıma çantasına koydu. Hâlâ Covid protokolü uyguluyorlardı. Bay Pete'in annesi otoparktaki arabasında bekliyordu.

Dr. Jerry sordu: "İlaç dolabından başka bir şey lazım mı?"

Callie tezgâhtaki listeleri inceledi. "Aroo Feldman'ın ailesi ağrısının arttığını söylüyor," dedi.

"Biraz daha Tramadol gönderelim," dedi ve yeni bir reçete yazdı. "Kolaylık dilerim. Corgi köpekler çok gıcık oluyor," dedi.

"Katılmıyorum," dedi Callie başka bir listeye geçerek. "Sploot McGhee, araba tazıya çarpmış. Kaburgaları çatlamış."

"O zayıf şeyi hatırladım," dedi Dr. Jerry titrek elleriyle gözlüğünü düzelterek. Callie, listeyi okuyor gibi numara yapan doktorun gözlerinin hiç oynamadığını görmüştü. "Getirirlerse metadon veririz. Gelecek hali yoksa fentanil bandı gönder."

Büyük köpeklerin geri kalanını da incelediler; Deux Claude, diz kapağı çıkığı olan büyük pirene türünden bir köpekti. İzci isimli Alman kurdu ise neredeyse bir çite saplanmıştı. O'Barky isimli İrlanda kurt tazısının ise anormal büyümesi vardı. Ronalda ismindeki artritli Labrador ise neredeyse on iki yaşında bir çocuk ağırlığındaydı.

Callie kedilere geçtiğinde Dr. Jerry esnemeye başlamıştı. "Her zamanki gibi devam et. Bu hayvanları benim kadar iyi tanıyorsun, gerçi sonuncuya dikkat et. Kaliko kediye sırtını dönmeyeceksin."

Callie, doktorun oyunbaz göz kırpışını görünce gülümsedi.

"Bay Pete'in insanını arayayım, sonra mola vereceğim," dedi ve tekrar göz kırptı çünkü ikisi de uyuyacağını biliyordu. "Teşekkür ederim melek."

Callie, doktor arkasını dönene kadar gülümsemeye devam etti. Kafasını eğip listeleri okuyor gibi yaptı. Yaşlı bir adam gibi koridorda topallayarak ilerlemesini izlemek istemiyordu.

Dr. Jerry, Lake Point'in demirbaşlarındandı. Bölgede yemek kartıyla ödeme alan tek veterinerdi. Callie ilk işine bu klinikte girmişti. On yedi yaşındaydı. Dr. Jerry'nin eşi yeni vefat etmişti. Oregon'da bir yerde bir oğlu vardı; sadece babalar gününde ve Noel'de arıyordu. Callie'den başka kimsesi yoktu. Belki de *onun* Dr. Jerry'den başka kimsesi yoktu. Dr. Jerry onun için baba figürü gibiydi, en azından baba figürleri hakkında duyduğu özellikleri taşıyordu. Callie'nin kötü yanları olduğunu biliyordu ama bunun için onu hiç cezalandırmamıştı. Uyuşturucudan ilk defa hüküm giydiğinde Dr. Jerry onu veterinerlik okuması konusunda zorlamayı bırakmıştı. Uyuşturucu Kontrol Bürosu'nun eroin bağımlılarına reçeteli ped satmamak gibi delice bir kuralı vardı.

Callie, Dr. Jerry'nin ofis kapısının kapanmasını bekledi, sonra koridora çıktı. Bacağını uzattığı sırada dizinden yüksek bir çatırtı sesi çıktı. Otuz yedi yaşında olmasına rağmen Callie'nin durumu da Bay Pete gibiydi. Kulağını ofis kapısına dayadı. Dr. Jerry'nin Bay Pete'in sahibiyle konuştuğunu duydu. Birkaç dakika daha bekledi, eski deri koltuğun hışırtılarını duyunca doktorun yattığını anladı.

Tuttuğu nefesi bıraktı. Telefonunu çıkarıp bir saatlik bir sayaç kurdu.

Callie bu kliniği yıllardır uyuşturucu tatili olarak kullanıyordu; kendini işe gidebilecek kadar temizliyordu. Dr. Jerry her seferinde onu geri alıyordu, nereye gittiğini ya da neden aniden kaybolduğunu hiç sormuyordu. Uyuşturucuya ara vereli o kadar uzun olmuştu ki ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Sekiz ay boyunca dayandıktan sonra bağımlılığına yenik düşmüştü.

Bu sefer de farklı olmayacaktı.

Callie umudunu keseli yıllar olmuştu. Bağımlıydı, her zaman da öyle olacaktı. AA toplantılarında içkiyi bırakıp yine de alkolik olduğunu söyleyen insanlar gibi değildi. Her zaman, her zaman şıringaya dönen biri gibi. Bunu ne zaman kabul ettiğinden emin değildi. Rehabilitasyona girdiği üçüncü sefer miydi dördüncü sefer miydi? Salı günü olduğu için son verdiği temiz dönemi o sekiz aylık dönem miydi? Bu bakım dönemlerinin geçici olduğunu bildiği zaman daha kolay olduğu için mi böyle yapıyordu?

Şu anda temiz kalmasını sağlayan tek şey işe yarar olduğu hissiydi. Dr. Jerry geçen sene birkaç kez minik kalp krizi geçirdiği için klinik haftada sadece dört gün çalışıyordu. Bazı günler onun için daha iyi oluyordu. Dengesini bulamıyordu. Kısa süreli hafızası zayıflamıştı. Callie'ye sık sık o olmasa bırak dört gün, bir gün bile çalışamayacağını söylüyordu.

Callie onu kullandığı için suçlu hissetmeliydi ama bağımlıydı. Hayatının her saniyesi için suçlu hissediyordu zaten.

Callie, ilaç dolabını açan iki anahtarı çıkardı. Aslında ikinci anahtar Dr. Jerry'de olmalıydı ama doktor, yasaklı maddelerin takibini yapmak konusunda Callie'ye güveniyordu. Callie bunu yapmasa polisler gelebilir, faturaları, dozları ve listeleri karşılaş-

tırabilirdi, sonra Dr. Jerry lisansını kaybederdi, Callie de hapse giderdi.

Normalde uyuşturucu bağımlıları Uyuşturucu Kontrol Bürosu'nun işini kolaylaştırıyordu çünkü bir doz daha almak için aptal hatalara düşüyorlardı. Bekleme salonunda aşırı dozdan ölüyor, tuvalette kalp krizi geçiriyor ya da ceplerini ilaçla doldurduktan sonra kaçmaya başlıyorlardı. Neyse ki Callie, duruşmalar ve küçük hatalar sonrasında hastalanmasına engel olacak kadar ilaç çalmanın bir yolunu bulmuştu.

Eroin eksikliğinin neden olduğu kusma, baş ağrıları, insomni, ani ishal ve ağır kemik ağrılarına engel olmak için her gün toplamda 60 miligram metadon ya da 16 miligram buprenorfin alması gerekiyordu. Callie'nin bağlı kalabildiği tek kural, hayvanların ihtiyacı olan ilaçları almamaktı. Durumu çok kötü olunca anahtarlarını kapıdaki posta aralığından atıp gelmeyi bırakıyordu. Bir hayvanın acı çektiğini görmektense ölmeyi tercih ederdi. Corgiler de buna dahildi çünkü Dr. Jerry haklıydı. Gerçekten gıcık olabiliyorlardı.

Callie, dolaptaki ilaç stoğuna özlemle baktıktan sonra şişeleri ve kutuları indirmeye başladı. Listelerin yanında duran ilaç defterini açtı. Kaleminin düğmesine bastı.

Dr. Jerry'nin kliniği küçük bir işletmeydi. Bazı veterinerlerin ilaç dolapları parmak iziyle açılıyordu, parmak izinin listeye uyması, listenin de doza uyması gerekiyordu. Bunu yapmak zordu. Ama Callie, Dr. Jerry ile aralıklı olarak neredeyse yirmi yıldır çalışıyordu. Tüm sistemleri rahatlıkla aşabilirdi.

Şu şekilde yapıyordu: Aroo Feldman'in ailesi daha fazla Tramadol istememişti ama o yine de istediklerini yazmıştı. Sploot McGhee fentanil bandını alacaktı çünkü çatlamış kaburgalar çok

acı vericiydi ve kendini beğenmiş tazılar bile huzuru hak ediyordu. Aynı şekilde, İzci, dövme çit üzerinden sincap kovalayan aptal Alman kurdu da ihtiyacı olan ilacı alacaktı.

O'Barky, Ronalda ve Deux Claude hayali hayvanları, sahiplerinin adresi sürekli değişiyordu ve telefon numaraları kapalıydı. Callie onlara hikâye yazmak için saatlerini harcamıştı: diş temizlikleri, yürek kurdu ilaçları, yutulan oyuncaklar, nedensiz kusmalar, genel hastalıklar. Başka sahte hastalar da vardı; bulmastif, danua, Alaska kurdu, birkaç çoban köpeği. Ağrı kesiciler ağırlığa oranla veriliyordu, bu yüzden Callie kırk beş kilonun üstüne çıkabilecek türler seçmek zorundaydı.

Olağandışı derecede büyük Rus kurtları sistemi kandırmanın tek yolu değildi. Bozulma bahanesini de kullanabiliyordu. UKB, hayvanların kıpraştığını ve çoğu zaman şırınganın yarısının yere ya da veterinerin yüzüne döküldüğünü kabul ediyordu. Böyle olduğunda o dozu bozuldu olarak kaydedip işe devam ediliyordu. Callie zor durumda kalırsa Dr. Jerry'nin önünde bir şişe serum suyu düşürüp defterde bunu metadon ya da buprenorfin olarak işleyebilirdi. Bazen doktor ne yaptığını unutup kaydı kendisi bile değiştiriyordu.

Daha kolay seçenekler de vardı. İki haftada bir salı günü ortopedik cerrah geliyordu, Callie o zaman fentanil ve ketamine dolu torbalar hazırlıyordu. Bu sentetik opioid o kadar güçlüydü ki normalde sadece ileri seviye kanser ağrısı için veriliyordu, ketamin ise insanın dış dünyayla ilişkisini kesen bir anesteziydi. İki ilaçtan da biraz çalıyordu, hastanın ameliyata girecek kadar rahat hissedeceği bir doz ayarlaması yeterliydi. Ayrıca pentobarbital ya da Euthasol da vardı, bu da hastalıklı hayvanları uyutmak için kullanılıyordu. Çoğu doktor gerekenin üç ya da dört katını kullanıyordu çünkü kimse ilacın işe yaramamasını istemiyordu. Tadı

acıydı ama bazen uyuşturucu bağımlıları bunu rom ile karıştırıp o gece kafa oluyorlardı.

Lake Point'te Callie'nin dozlarını karşılayacak kadar St. Bernard ya da Newfoundland türü köpek olmadığı için Callie elindeki fazlayı satarak ya da takas ederek metadon alıyordu. Pandemi uyuşturucu satışları için harika bir fırsat yaratmıştı. Kafa bulmanın fiyatı tavana vurmuştu. Callie kendini uyuşturucu satıcılarının Robin Hood'u olarak görüyordu çünkü kazandığı paranın büyük kısmı kliniğe gidiyordu, böylece Dr. Jerry çalışmaya devam edebiliyordu. Dr. Jerry her cuma ona nakit ödeme yapıyordu. Kasadaki kırışık, küçük banknotların sayısı onu hep şaşırtıyordu.

Callie, Bay Pete'in listesini açtı. Altıyı sekize çıkardı, sonra ağızdan alınan buprenorfin şişelerini aldı. Genelde kedilerden çalmıyordu çünkü küçük oluyorlardı ve rottweiler gibi büyük hayvanlar gibi uğraşmaya değmiyordu. Gerçi kediler gıcıklık olsun diye bilerek kilo almıyor bile olabilirdi.

Şırıngaları plastik torbaya koydu, sonra da etiketi bastırdı. Ganimetin geri kalanı dinlenme odasındaki çantasına gitti. Callie'nin ablası ona bir keresinde yanlış şeyler için çok düşündüğünü, bu enerjiyi doğru şeylere harcasa daha mutlu olacağını söylemişti ama kardeşi götün tekiydi; kokain çekip üniversite sınavına çalışan sonra da bir daha kokaini düşünmeyen tiplerdendi.

Callie, yeşil bir Oxy tabletinin güzelliğine bakınca bir ay boyunca hayalinde kalıyordu.

Ağzını sildi çünkü Oxy hayal etmeye başlamıştı.

Callie, taşıma çantasında duran Bay Pete'i buldu. Ağrı kesiciyi ağzına sıktı. Kedi iki kez hapşırdı, sonra ona çok pis bir bakış attı. Callie maskesini ve önlüğünü taktı, onu arabaya çıkarmak için hazırlandı.

Kliniği temizlerken maskesini çıkarmadı. Dr. Jerry'nin terlikleri yıllar boyunca muayenehaneden ofise gidip gelmekten yerleri konkav hale getirmişti. Alçak tavanda rutubet izleri vardı. Duvarlardaki kaplamalar çatlamıştı. Her yerde silik hayvan fotoğrafları vardı.

Callie, toz beziyle pisliği sildi. Dört ayak olup iki muayenehaneyi temizledi, sonra ameliyathaneye geçti, en son da bakım odasını sildi. Normalde hayvan almıyorlardı ama Meowma Cass adında bir yavru kedi vardı, Dr. Jerry onu eve götürüp biberonla besliyordu. Dün de bir kedi gelmişti, kıçından ip sarkıyordu. Acil ameliyat, kedinin sahipleri için çok pahalıydı ama Dr. Jerry yine de bir saat boyunca kedinin bağırsaklarındaki ipi çıkarmakla uğramıştı.

Callie'nin telefonu çalmaya başladı. Facebook'u kontrol etti, sonra Twitter'da gezdi. Haberlerinin çoğu hayvanlarla ilgiliydi, örneğin Tazmanya canavarlarına takıntılı Yeni Zelandalı hayvanat bahçesi görevlisi ya da Amerika hükümetinin on dokuzuncu yüzyılda doğu kıyısındaki yılan balıklarını Kaliforniya'ya getirmeye çalışarak felakete yol açan girişimlerini anlatan bir yılan balığı tarihçisi gibi.

Telefonuna bakması bir on beş dakikasını daha aldı. Sonra Dr. Jerry'nin programını kontrol etti. Bugün dört hastası daha vardı. Mutfağa gidip ona bir sandviç hazırladı ve yanına bol bol hayvan krakeri koydu.

Dr. Jerry'nin kapısını çaldıktan sonra içeri girdi. Koltuğa yatmıştı, ağzı açık duruyordu. Gözlükleri kaymıştı. Göğsünde bir kitap duruyordu. *Wlliam Shakespeare'in Tüm Soneleri*. Merhum eşinin hediyesi.

"Dr. Jerry," dedi Callie ayağını sıkarak.

Her zamanki gibi Dr. Jerry biraz sersemlemişti ve Callie'yi gördüğüne şaşırdı. *Bugün Aslında Dündü* filmi gibiydi.

Dr. Jerry gözlüklerini düzeltip saatine baktı. "Zaman ne hızlı geçmiş," dedi.

"Size öğle yemeği yaptım."

"Harika."

Dr. Jerry homurdanarak koltuktan kalktı. Düşmeye başlayınca Callie ona destek oldu.

Callie sordu, "Molanız nasıldı?"

"Çok güzeldi ama fener balıkları hakkında tuhaf bir rüya gördüm. Hiç fener balığı gördün mü?"

"Sanmıyorum."

"İyi olmuş. Karanlık, ıssız yerlerde yaşıyorlar, iyi de bir şey çünkü görüntüleri hiç hoş değil," dedi ve sır veriyormuş gibi elini ağzına kapattı. "Özellikle de dişileri."

Callie, masanın kenarına oturdu, "Anlatın," dedi.

"Erkekler tüm hayatını dişilerin yerini koklayarak geçiriyor. Dediğim gibi, çok karanlık yerlerde yaşıyorlar, bu yüzden doğa onlara çok güçlü koku duyusu vermiş, dişinin feromonlarını kokluyorlar," diyerek elini kaldırdı ve hikâyeye ara verdi. "Dişinin kafasında kalem fenere benzer uzun, ışıklı bir lif olduğunu söylemiş miydim?"

"Hayır."

"Biyoışıldama," dedi Dr. Jerry, bu kelimeden çok zevk alıyor gibiydi. "Romeo'muz, Juliet'i bulduğunda onu kuyruğun hemen altından ısırıyor."

Callie, Dr. Jerry'nin elleriyle hikâyeyi göstermesini, tek elini yumruğu üstüne kapatmasını izledi.

"Sonra, erkek bir enzim salıyor, erkeğin ağzı ve dişinin derisi eriyor, tek parça haline geliyorlar. Sonra —ki burası mucizevi bir şey— erkeğin gözleri ve iç organları eriyor, acınası varlığını dişinin bedenine yapışmış bir üreme organı olarak geçiriyor," dedi.

Callie güldü. "Vay be, Dr. Jerry. İlk sevgilim de aynı böyleydi," dedi.

Doktor da güldü. "Aklıma neden geldi bilmiyorum. Beyin tuhaf çalışıyor."

Callie, hayatının geri kalanını Dr. Jerry'nin fenerbalığını metafor olarak kullandığını, kendisine nasıl davrandığını göstermeye çalıştığını düşünüp endişelenerek geçirebilirdi. Ama Dr. Jerry metafor kullanan birisi değildi. Balıklardan bahsetmeyi çok seviyordu o kadar.

Callie, doktora önlüğünü giymesinde yardımcı oldu.

Dr. Jerry sordu, "Sana hiç yetmiş beş litrelik akvaryumdaki yavru köpek balığını muayene ettiğim zamanı anlattım mı?"

"Hayır."

"Aslında onlara pap deniyor ama yavru köpek balığı kadar vurucu değil tabii. Tabii ki akvaryumun sahibi dişçiydi. Zavallı adam ne yaptığını hiç bilmiyordu."

Callie onu koridorda takip etti, *doğurgan* kelimesinin anlamını açıklamasını dinledi. Doktoru mutfağa soktu ve tabağını bitirdiğinden emin oldu. Dr. Jerry masaya kraker parçaları saçarak başka bir balık hakkında bir hikâye anlattı, sonra da ipek maymunlarından bahsetmeye başladı. Callie, Dr. Jerry'nin onu ücretli arkadaş olarak kullandığını uzun zaman önce fark etmişti. Diğer erkeklerin ona yapması için para verdikleri şeyleri düşününce bu değişiklik ona iyi geliyordu.

Dört muayene daha olduğu için gün hızlı geçti. Dr. Jerry yıllık kontrolleri çok seviyordu çünkü ciddi anlamda bir sorun nadiren çıkıyordu. Callie kontrol muayenelerini, diş temizliği randevularını ayarladı ve Dr. Jerry kadınların kilosundan konuşmanın kabalık olduğunu düşündüğü için bir sosis köpeğin sahibine yi-

yeceklerini kısıtlaması gerektiğini söyledi. Günün sonunda Dr. Jerry ona ödeme yapmaya çalıştı ama Callie ona gelecek haftanın sonunda ödeme alacağını hatırlattı.

Telefonundan bunamanın belirtilerine bakmıştı. Dr. Jerry bu yola girdiyse hâlâ çalışabileceğini düşündü. Hangi gün olduğunu bilmiyor olabilirdi ama elektrolitli sıvıları ve potasyum ya da magnezyum gibi katkıları aklından hesaplayabiliyordu. Çoğu insan bunu yapamazdı.

Callie MARTA otobüs durağına yürürken telefonundan Twitter'a baktı. Yılan balığı tarihçisinden yeni bir şey yoktu, Kivi hayvanat bahçesi görevlisi de yarın uyuyordu, bu yüzden Facebook'a geçti.

Callie'nin tek icadı ilaç arayan köpekler değildi. 2008 yılından beri lisedeki şerefsizleri sosyal medyadan takip ediyordu. Profil fotoğrafında mavi kavgacı siyam balığı vardı, adı da Swim Shady'ydi.

Lake Point'in hayranlık uyandırıcı 2002 sınıfının gönderdiği son aptal gönderiyi okurken gözleri bulandı. Okulun kapanması hakkında şikâyetler, uçuk derin devlet komploları, virüsü yalanlamalar, virüse inanmalar, aşı karşıtı tartışmalar, aşı yanlısı tartışmalar ve sosyal medyada her zaman görülen ırkçılık, cinsiyetçilik ve din karşıtlığı. Callie, Bill Gates'in herkese internet erişimi verecek kadar vizyonsuz bir hareketi nasıl yaptığını anlayamıyordu, bu şerefsizler tüm pisliklerini o sayede ortaya döküyorlardı.

Telefonunu cebine koyup otobüs durağındaki banka oturdu. Kirli pleksiglas kabinin etrafı grafitiyle kaplıydı. Köşede çöpler birikmişti. Dr. Jerry'nin kliniği iyi bir mahalledeydi ama bu subjektif bir izlenimdi. Alışveriş merkezindeki diğer komşuları pandemide kapanmak zorunda kalan bir erotik shop ve Callie'nin arka tarafta kumar oynattığından emin olduğu bir berberdi. Arka

kapıdan çıkan çaresiz, her şeyini kaybetmiş insanları gördükçe kumara bağımlı olmadığı için minnet duası ediyordu.

Bir çöp kamyonu otobüs durağının önünden gürültüyle geçti, egzozundan siyah duman ve pislik saçtı. Arkada asılı duran adamlardan biri Callie'ye el salladı. Callie de karşılık verdi çünkü nezaket bunu gerektiriyordu. Sonra arkadaşı da el sallamaya başladı ve Callie kafasını başka tarafa çevirdi.

Boynu bu fazla hızlı hareketi ödüllendirerek kaslarını torna gibi sıktı. Callie elini kaldırdı, parmakları kafatasının altından yukarı çıkan yara izine dokundu. C1 ve C2 boyun omurları kafanın ileri, geri ve sağa sola yaptığı hareketlerin yarısından sorumluydu. Teknik olarak ameliyatın adı boyun laminektomisiydi ama genellikle birleştirme ismiyle biliniyordu çünkü sonuç buydu: omurlar birleşerek kemikli bir yığın haline geliyordu.

Ameliyatın üstünden yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen ani ve çok şiddetli sinir ağrıları yaşadığı oluyordu. Sol kolu ve eli bir anda tamamen uyuşabiliyordu. Boyun hareketliliğinin neredeyse yarısını kaybetmişti. Kafasını evet ya da hayır anlamında sallaması mümkündü ama çok rahatlıkla yapamıyordu. Ayakkabılarını bağladığı zaman ellerini ayakkabısına götürmek yerine ayaklarını ellerine yaklaştırmak zorunda kalıyordu. Ameliyattan beri kafasını arkaya çevirememişti ve bu kayıp çok büyük bir kayıptı çünkü Callie artık hayal ettiği Kraliçe Victoria döneminde geçen bir polisiye hikâyesinin kahramanı olamayacaktı.

Sırtını pleksiglasa vererek kafasını yukarı bakabilecek konuma getirdi. Güneş, yüzünü ısıtıyordu. Hava serin ve keskindi. Arabalar geçiyordu. Yakındaki oyun alanında gülüşen çocuklar vardı. Kalbinin düzenli atışlarını kulaklarında duyuyordu.

Birlikte liseye gittiği kadınlar şu anda çocuklarını futbol ant-

renmanına ya da piyano derslerine götürüyordu. Çocuklarının ödev yapmasını izliyorlar, kızları arka bahçede ponpon kızlar antrenmanı yaparken nefeslerini tutuyorlardı. Toplantılar yönetiyorlar, faturalar ödüyorlar, işe gidip kibar, yaşlı bir adamdan ilaç çalmadıkları normal hayatlar yaşıyorlardı. Bedenleri sonunda onu öldürecek bir uyuşturucu için yanıp tutuşmuyordu, iliklerine kadar titremiyorlardı.

En azından birçoğu şişmanlamıştı.

Callie, havalı frenin tıslamasını duydu. Dönüp otobüse baktı. Bu sefer doğru yaptı, omuzlarını da kafasıyla birlikte çevirdi. Bu harekete rağmen kolundan boynuna doğru ani bir sızı hissetti.

"Siktir."

Onun otobüsü değildi ve bakmanın bedelini ödemişti. Nefesi kesilecek gibi oldu. Sırtını Plexiglasa dayadı, sıktığı dişleri arasından nefes verdi. Sol kolu ve eli uyuşmuştu ama boynu içi irin dolu kese gibi sızlıyordu. Kaslarını ve sinirlerini yüzen hançerlere odaklandı. Acı da başı başına bir bağımlılık olabiliyordu. Callie bu acıyla o kadar uzun süre yaşamıştı ki önceki hayatını düşündüğünde gözünün önüne sadece küçük ışık patlamaları geliyordu, karanlığı zar zor delen yıldızlar gibi.

Uzun zaman önce tek istediği şeyin çok koşmaktan, bisikletini çok hızlı kullanmaktan ya da spor salonunda takla atmaktan aldığı endorfin patlaması olduğunu hatırlıyordu. Ponpon kızlık yaparken havaya çıkmış —uçmuştu— belini kafası üstünde çevirmiş ya da dizlerini içine alıp öne takla atmıştı, tekme atmıştı, salto yapmıştı, bacaklarını açmıştı ve o kadar baş döndürücü şekillerde inmişti ki onu tutacak dört güçlü kolu beklemek dışında bir şey yapmaya enerjisi kalmamıştı.

Ta ki o kollar onu tutmayana kadar.

Boğazı düğüm düğüm oldu. Eli tekrar yükseldi, bu sefer kafasını pusuladaki yönler gibi saran dört kemikli çıkıntıya dokundu. Cerrah, boynu iyileşirken onu tutsun diye kafatasına bir çember monte etmişti. Callie, kulağı üstündeki noktaya o kadar çok dokunmuştu ki nasır tutmuş gibi hissediyordu.

Gözlerinde biriken yaşları sildi. Elini kucağına indirdi. Parmaklarına masaj yaptı, parmak uçlarındaki uyuşukluğu gidermeye çalıştı.

Kaybettikleri hakkında nadiren düşünüyordu. Annesinin dediği gibi, Callie'nin varlığının trajik yanı ne kadar aptal olduğunu bilecek kadar zeki olmasıydı. Bu ağır bilgi Callie ile sınırlı değildi. Kendi deneyimlerinden yola çıkarak çoğu uyuşturucu bağımlısının bağımlılığın doğasını doktorlar kadar, belki de daha iyi bildiklerini düşünüyordu.

Örneğin Callie, beyninde her beyinde olduğu gibi mu opioid reseptörü isimli bir reseptör olduğunu biliyordu. Bu reseptörler omurgasında ve başka yerlerde de vardı ama çoğunlukta beyindeydi. Mu reseptörünü açıklamanın en kolay yolu acı ve ödül duygularını kontrol ediyorlar demekti.

Hayatının ilk on altı yılında Callie'nin reseptörleri olağan seviyede çalışmıştı. Sırtını sakatladığında ya da bileğini burktuğunda salınan endorfin vücuduna yayılıyor, mu reseptörlerine yapışarak aktive ediyordu, reseptörler de acıyı azaltıyordu. Ama bu geçiciydi ve acıyı yeterince azaltmıyordu. İlkokuldayken endorfinlerin yerine Advil ya da Motrin gibi ilaçlar kullanmıştı. İşe de yaramışlardı. Ta ki yaramayana kadar.

Buddy sayesinde alkolle tanışmıştı ama Lake Point'te bile kimse çocuklara tekila satmıyordu, Buddy de bariz nedenlerden dolayı on dört yaşından sonra ona alkol veremez olmuştu. Callie

on altı yaşında boynunu kırmıştı ve daha ne olduğunu anlamadan ağrı kesicilerle hayat boyu bağ kurmuştu.

Uyuşturucuların yanında endorfin salgılamak hiçbir şey değildi, uyuşturucular ağrı kesiciler ve alkolden de çok daha iyiydi ama mu reseptörüne tutunduktan sonra bırakmak istemiyorlardı. Beden ise buna daha fazla mu reseptörü üreterek cevap veriyordu ama sonra beyin mu reseptörlerinin çalıştığında ne kadar iyi hissettiğini hatırlıyor, tekrar çalıştırmanı söylüyordu. Televizyon izleyebilir, kitap okuyabilir ya da hayatın anlamını düşünebilirdin ama mu reseptörleri sürekli küçük mu ayaklarını yere vuruyor, beslenmeyi bekliyor oluyordu. Buna özlem deniyordu.

Büyülü bir peri gibi güçlerin ya da Houdini seviyesinde öz kontrolün yoksa eninde sonunda bu özleme yenik düşünüyordun. Sonunda bu yeni mu reseptörlerini mutlu etmek için daha da güçlü uyuşturucuya ihtiyacın oluyordu, toleransın ardındaki bilim buydu. Daha fazla uyuşturucu. Daha fazla mu. Daha fazla uyuşturucu. Bu şekilde gidiyordu.

En kötüsü de mu'ları beslemeye bırakmaktı çünkü on iki saat süre tanıdıktan sonra vücudu esir alıyorlardı. Fidye mesajını da bildikleri tek dille yolluyorlardı, o da sakatlayıcı acıydı. Buna uzaklaşım adı veriliyordu ve otopsi fotoğraflarına bakmak bile uzaklaşım yaşayan bir bağımlıyı izlemekten daha zevkliydi.

Yani, Callie'nin annesi, onun hayat boyu sürecek bir aptallık yoluna adım attığını söylediğinde çok haklıydı. Bu yola spor salonu zeminine kafa üstü düşüp boynundaki iki omuru kırdığında adım atmamıştı. Oxy reçetesi bittiğinde ve İngilizce sınıfındaki torbacıya uyuşturucu sorduğunda adım atmıştı.

Tek perdelik bir trajedi.

Callie'nin MARTA otobüsü homurdanarak durağa geldi, kaldırımda kıyıya vurdu.

Callie ayağa kalkınca Dr. Jerry'den bile kötü homurdandı. Dizi kötüydü. Sırtı kötüydü. Boynu kötüydü. Kendisi kötüydü. Otobüsün yarısı boştu, bazı insanlar maske takıyordu, bazı insanlar ise hayatlarının çok kötü olduğu, kaçınılmazı ertelemenin anlamı olmadığını düşünüyordu. Callie, ön taraftaki sakat yaşlı kadınların arasında bir yer buldu. Bunlar torunlarına bakan ev temizlikçileri ve garsonlardı, Callie'ye de çek defterini sürekli çalan aile fertlerine baktıkları gibi şüpheyle bakmışlardı. Callie kimse utanmasın diye pencereden baktı, benzin istasyonları ve yedek parçacılar yerini striptiz kulüplerine ve çek bozan ofislere bıraktı.

Manzara çok iç karartıcı olunca telefonunu çıkardı. Yine öylesine Facebook'ta dolaşmaya başladı. Bu neredeyse orta yaşlı şerefsizleri takip etmesinin hiçbir anlamı yoktu. Çoğu Lake Point bölgesinde kalmıştı. Birkaç tanesi başarılı olmuştu ama Lake Point'e göre başarılı, normal bir insana göre değil. Hiçbiri okuldayken Callie ile arkadaş değildi. Callie, ponpon kızlar tarihindeki en az popüler ponpon kızdı. Tuhaf çocuklar masasındaki manyaklar bile onu aralarına almamışlardı. Onu bir şey için hatırlıyorlarsa o da tüm okulun önünde altına yapmasıydı. Callie, kollarından bacaklarına uzanan uyuşukluğu, açılan bağırsaklarının saldığı mide bulandırıcı kokuyu hâlâ hatırlıyordu, sonra spor salonunun parke zeminine yığılmıştı.

Hepsi de ancak kaşıkla yumurta taşıma yarışması kadar sevilen bir spor içindi.

Otobüs durağına yaklaşınca tazı köpeği gibi titredi. Callie ayağa kalkmaya çalıştı ama dizi kilitlendi. Dizini açmak için yumruğuyla vurmak zorunda kaldı. Merdivenlerden topallayarak indiği sırada sırtındaki tüm ilaçları düşündü. Tramadol, metadon, ketamin, buprenorfin. Hepsini bir kadeh tekila ile karıştırırsa Kurt

Cobain ve Amy Winehouse'un Jim Morrison'ın arada sırada tam bir pislik olduğuyla ilgili sohbetini ön sıradan izlerdi.

"Hey Cal!" diye seslendi kırık kamp sandalyesinden delice el sallayan Torbacı Sammy. "Cal! Cal! Buraya gel!"

Callie, boş alandan yürüyüp Sammy'nin tüneğine ulaştı; bir masa, akıtan bir çadır ve hiçbir amacı yok gibi görünen bir karton. "Nasıl gidiyor?"

"Şey, kedin iyi mi?"

Callie kafasını evet anlamında salladı.

"Bir güvercin vardı o da..." dedi Sammy kollarıyla çılgın bir atlama hareketi yaparak. "Havada fare kapar gibi kapıp önümde yedi. Çok manyaktı ya. Yarım saat boyunca güvercinin kafasını kemirdi."

Callie gururla sırıtarak çantasını karıştırdı. "Paylaştı mı bari?"

"Hayır, öylece bana baktı. Bana baktı, Callie. Gözlerinde de böyle, ne bileyim, bir bakış vardı. Bana bir şey söylemek istiyormuş gibi," diyerek güldü. "Ha! Mesela, "Ot içme," gibi."

"Kusura bakma. Kediler çok yargılayıcı olabiliyor," dedi ve akşam yemeği için yaptığı sandviçi buldu. "Bu akşam içmeden önce bunu ye," dedi.

"Tamam, tamam," dedi Sammy sandviçi karton altına koyarak. "Sence bana cidden bir şey mi anlatmak istiyordu?"

"Emin değilim," dedi Callie. "Bildiğin gibi kediler bilerek konuşmuyor, konuşurlarsa onlara vergi ödetiriz diye korkuyorlar."

"Ha!" Sammy parmağıyla onu gösterdi. "İspiyoncuysan bedelini ödersin! Oh-oh-hey Cal, bir saniye dursana. Trap seni arıyordu da..."

"Sandviçini ye," dedi Callie uzaklaşarak çünkü Sammy sabaha kadar konuşabilirdi. Ve bu çekmemiş haliydi.

Callie köşeyi döndü ve zorlukla nefes aldı. Trap'in onu arıyor olması iyi bir gelişme değildi. On beş yaşında bir metadon bağımlısıydı ve götlükten birincilikle mezun olmuştu. Neyse ki annesinden çok korkuyordu. Callie, Wilma'nın müşterisi olduğu sürece aptal oğlunun dizginleri elindeydi.

Yine de motele yaklaştığı sırada çantasını önüne aldı. Bu yürüyüş çok kötü değildi çünkü tanıdıktı. Boş arsaların ve terk edilmiş evlerin yanından geçti. Yıkılmakta olan bir perde duvarı üstünde grafitti yaraları vardı. Kaldırımın üstüne kullanılmış şırıngalar saçılmıştı. Alışkanlık gereği gözleri kullanılabilir durumda şırınga aradı. Uyuşturucu kiti çantasındaydı; Snoopy saat kutusunun içinde kablosu, yamuk kaşığı, boş şırıngası, biraz pamuk ve Zippo çakmağı duruyordu.

Eroin almanın en sevdiği yanı olayın gösterişiydi. Çakmağın tıkırtısı. Kaşıkta pişerken çıkardığı sirke kokusu. Kirli kahverengi sıvının şırıngaya çekilmesi.

Callie kafasını salladı. Bunlar tehlikeli düşüncelerdi.

Evlerin arka bahçeleri etrafından dolaşan kirli yolu takip etti. Atmosfer aniden değişti. Burada aileler yaşıyordu. Açık pencereler vardı. Yüksek sesli müzik çalınıyordu. Kadınlar sevgililerine bağırıyordu. Sevgililer kadınlara bağırıyordu. Çocuklar bir fıskiye etrafında koşuşturuyordu. Atlanta'nın zengin kısımları gibiydi ama daha gürültülü, daha dar ve o kadar solgun değildi.

Callie ağaçların arasından yolun sonunda iki polis arabasının beklediğini gördü. İnsanları toplamaya gelmemişlerdi. Güneşin batmasını ve aramaların başlamasını bekliyorlardı —bir bağımlıyı rehabilitasyona, başka birini acile götüreceklerdi, adli tıpta uzun bir süre bekleyeceklerdi, sosyal hizmetler, şartlı tahliye memurları ve Gazi İlişkileri— bunların hepsi sadece pazartesi akşamıydı. Pandemi sırasında birçok insan rahatlamak için yasadışı yollara

başvurmuştu. İşlerini kaybedenler olmuştu. Yemek bulmak zordu. Çocuklar açtı. Aşırı doz ve intihar rakamları inanılmaz derecede yükselmişti. Karantinalar sırasında insanların akıl sağlığı hakkında endişelendiğini söyleyen tüm siyasetçiler, şaşırtıcı bir şekilde aklını kaybeden insanlara yardım etmek için para harcamaktan kaçınmıştı.

Callie, bir sincabın telefon direğine tırmanmasını izledi. Sonra motele doğru ilerlemeye başladı. İki katlı beton bina zayıf bir çalılığın arkasındaydı. Çalıların dallarını kenara iterek çatlamış asfalta bastı. Çöp kutusu onu korkunç bir kokuyla karşıladı. Etrafı taradı, Trap'in onu tuzağa düşürmek için beklemediğinden emin oldu.

Aklı tekrar çantasındaki ölümcül ilaç çeşitliliğine gitti. Kurt Cobain ile tanışmak harika olurdu ama kendine zarar verme isteği yok olmuştu. En azından her zamanki kendine zarar verme isteği seviyesine düşmüştü; kesinlikle ölümle sonuçlanan değil, olası ölüm riski olan cinstendi, gerçi tekrar hayata döndürülebilirdi, o yüzden biraz daha fazla alsa bir şey olmazdı değil mi? Polisler zamanında gelirdi, değil mi?

Callie'nin bu akşam istediği tek şey uzun bir duş alıp güvercin yiyen kedisiyle yatakta yatmaktı. Akşamı geçirip sabah yataktan çıkacak kadar metadonu vardı. Gerisini işe giderken satabilirdi. Öğlenden önce gelirse Dr. Jerry kalp krizi geçirirdi zaten.

Callie köşeyi döndüğünde gülümsüyordu çünkü nadiren gerçek bir planı oluyordu.

"N'aber yavrum?" dedi Trap, duvara yaslanmış, ot içiyordu. Onu bir kez baştan ayağa süzdü ve Callie kendine karşısındaki kişinin beş yaşında bir çocuğun zekâsına, yetişkin bir adamın şiddet potansiyeline sahip bir ergen olduğunu hatırlattı. "Birileri seni arıyordu," dedi Trap.

Callie ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Yetişkin hayatının büyük kısmını kimsenin onu aramamasını sağlayarak geçirmişti. "Kim?" diye sordu.

"Beyaz bir herif. İyi bir arabası vardı," diye omuzlarını silkti Trap, bu kadar açıklama yeterliymiş gibi. "Çantanda ne var?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Callie ve uzaklaşmaya çalıştı ama Trap onu kolundan tuttu.

"Dur," dedi Trap. "Annem bana malları toplamamı söyledi."

Callie güldü. Annesi, Trap'in onun malından çalmaya çalıştığını duysa ağzına sıçardı. "Wilma'ya gidip gerçekten söyledi mi diye soralım mı?"

Trap'in gözleri şüphe doldu. En azından Callie öyle düşündü. Callie, Trap'in arkasında birine sinyal verdiğini çok geç anlamıştı. Kafasını döndüremediği için bedenini döndürmeye başladı.

Kaslı bir adam kolunu boynuna sardı. Anında şimşek çarpmış gibi bir acıyla sarsıldı. Callie'nin beli ileri fırladı. Adamın göğsüne dayandı, bedeni kapı menteşesi gibi açıldı.

Adamın nefesinin sıcaklığı kulağına vurdu. "Kıpırdama," dedi.

Diego'nun tiz sesini tanıdı. Trap'in metadon manyaklarındandı. O kadar çok içiyorlardı ki dişleri dökülmeye başlamıştı bile. Tek başlarına sinir bozucuydular. Birlikte ise gerçekleşme fırsatı bekleyen tecavüz ve cinayet haberiydiler.

"Ne saklıyorsun, kaşar?" dedi Diego boynunu daha sert çekerek. Boştaki eli çantanın altına girdi ve göğüslerini buldu. "Bu küçük memeleri bana mı sakladın, yavrum?"

Callie'nin sol kolu tamamen uyuşmuştu. Kafatası kökünden kopacak gibi hissediyordu. Gözlerini kapattı. Ölecektiyse de omurgası kopmadan önce olmasını istiyordu.

"Bakalım ne varmış," dedi Trap, o kadar yakındı ki ağzındaki çürük dişlerin kokusu duyuluyordu. Çantanın fermuarını açtı. "Vay be, amma mal saklamışsın...

Hepsi kurulan bir tabancanın tanıdık *klik-klak* sesini duydu.

Callie gözlerini açamıyordu. Yapabildiği tek şey mermiyi beklemekti.

Trap, "Sen de kimsin lan?" dedi.

"Defolup gitmezseniz ateş edecek kişiyim."

Callie gözlerini açtı. "Hey, Harleigh," dedi.

5

"Tanrım, Callie."

Leigh'nin çantayı öfkeyle yatağa atmasını izledi. Şırıngalar, tabletler, şişeler, tamponlar, jelibonlar, kitaplar, defter, baykuşlar hakkında iki kütüphane kitabı, Callie'nin uyuşturucu kiti. Kardeşi zula için onu azarlamak yerine köhne motel odasına baktı, beton duvarın içinde uyuşturucu zulası arıyor gibi davranıyordu.

Leigh sordu, "Ya polis olsaydım? Bu kadar mal taşıyamayacağını sen de biliyorsun," dedi.

Callie duvara yaslandı. Leigh'nin farklı versiyonlarını görmeye alışmıştı —ablasının kedilerden bile fazla kişiliği vardı— ama uyuşturucu bağımlılarına silah çekebilecek yanı yirmi üç yıldır ortaya çıkmamıştı.

Trap and Diego, elinde streç film değil de Glock tabanca olduğu için şanslıydı.

Leigh uyardı, "Uyuşturucu satmaktan hapse girersen müebbet yersin."

Callie, uyuşturucu kitine özlemle baktı. "İçeride vurduranlar daha rahat ediyormuş diye duydum," dedi.

Leigh ellerini beline koyarak arkasını döndü. Topuklu ayakkabı ve pahalı kibirli kaşar takımlarından birini giymişti, bu yüzden dandik moteldeki görüntüsü biraz komikti. Buna eteğinin kemerine sokulmuş silah da dahildi.

Callie sordu, "Çantan nerede?"

"Bagaja koyup kilitledim."

Callie bunu ancak zengin ve aptal beyazların kadınların yaptığını söyleyecekti ama Diego boynunda kalan omurları da neredeyse kırdığı için kafatası zonkluyordu. "Seni gördüğüme sevindim Har," dedi.

Leigh ona yaklaşıp göz bebeklerini kontrol etti. "Ne kadar içtin?"

Callie'nin aklına gelen ilk cevap *yeterince değil* oldu ama Leigh'yi şimdiden kızdırmak istemiyordu. Ablasını en son gördüğünde Grady Hastanesi yoğun bakım ünitesindeki iki haftalık yatışından yeni çıkmıştı.

Leigh, "Şu anda bana ayık lazımsın," dedi.

"O zaman acele et."

Leigh kollarını göğsü üstünde birleştirdi. Söyleyecek bir şeyi olduğu belliydi ama henüz hazır değildi. "Yemek yiyor musun? Çok zayıfsın," dedi.

"Bir kadın asla yeterince..."

"Cal," dedi Leigh, endişesi saçmalığını yarıda kesmişti. "İyi misin?"

"Fenerbalığın nasıl?" diye sordu Callie ve ablasının yüzündeki kafa karışıklığının tadını çıkardı. Tuhaf çocukların masasında onunla takılmak istememesinin bir nedeni vardı. "Walter. Nasıl?"

"İyi," dedi Leigh ama ifadesindeki sertlik kaybolmamıştı. Ellerini aşağı indirdi. Gardını düşürdüğünü gören sadece üç kişi vardı. Leigh, üçüncü kişiden kendi söz açtı. "Maddy hâlâ onunla yaşıyor, okula daha rahat gitsin diye," dedi.

Callie, kolundaki uyuşukluğu ovarak geçirmeye çalıştı. "Zor bir durum olduğunu biliyorum," dedi.

"Eh, herkesin yaşadığı bir zorluk var," dedi Leigh odada volta atmaya başlayarak. Zil çalan maymun oyuncaklarının kurulmasını izlemek gibiydi. "Okul bir e-posta gönderdi, aptal annelerden biri geçen hafta parti düzenlemiş. Altı çocuğun sonucu pozitif çıkmış. Tüm sınıf iki hafta boyunca uzaktan eğitim yapacak," dedi.

Callie güldü ama aptal anneye değil. Leigh'nin yaşadığı dünya onun için Mars gibiydi.

Leigh kafasıyla pencereyi gösterdi. "Bu senin mi?"

Callie, pencere pervazında duran kaslı siyah kediyi görünce gülümsedi. Binx içeri girmeyi beklerken geriniyordu. "Bugün güvercin yakalamış," dedi.

Leigh'nin güvercini umursamadığı belliydi ama yine de konuşmayı deneyerek, "Adı nedir?" diye sordu.

"Orospu Kedi," dedi Callie, ablasının şaşkın tepkisine sırıtarak. "Kısaca o kedi diyorum."

"O kız adı değil mi?"

"Bağımsız cinsel yönelimli."

Leigh dudaklarını sıkıca kapattı. Ziyarete gelmediği belliydi. Harleigh sosyalleşmek istediğinde diğer avukatlar ve doktorlarla süslü yemeklere gidiyordu, fındıkfaresi de Çılgın Şapkacı ile Beyaz Tavşan arasında uyuyordu.

Callie'yi ancak çok kötü bir şey olduğunda buluyordu. Tutuklama emri. Eyalet hapishanesine ziyaret. Bekleyen bir duruşma. Covid kaptığında ve ona bakabilecek, gözden çıkarılabilir tek kişi küçük kardeşi olduğunda.

Callie, en güncel suçlarını düşündü. Belki de kırmızı ışıkta geçtiği için aldığı cezaya çıldırmıştı. Belki de bağlantılarından

polislerin Dr. Jerry'i araştırdığını öğrenmişti. Daha büyük ihtimalle, Callie'nin mal sattığı aptallardan biri kendini hapisten kurtarmak için onu ele vermişti.

Geri zekâlı bağımlılar.

Callie sordu, "Peşimde kim var?"

Leigh parmağıyla havada daire çizdi. Duvarlar inceydi. Dinleniyor olabilirlerdi.

Callie, Binx'e sıkı sıkı sarıldı. Kardeşinin bile onu kurtaramayacağı bir belaya bulaşacağı günün eninde sonunda geleceğini biliyorlardı.

"Hadi," dedi Leigh. "Gidelim."

Bir yürüyüşe çıkalım demiyordu. Eşyalarını topla, o kediyi bir yere sok ve arabaya bin diyordu.

Leigh çantayı topladığı sırada Callie giysilerini aradı. Çarşafını ve çiçekli yorganını özleyecekti ama ilk defa bir yeri terk etmiyordu. Normalde şerif yardımcıları boşaltma emriyle kapıda bekliyor oluyordu. İç çamaşırı, bir sürü çorap, iki temiz tişört ve kot pantolon gerekiyordu. Bir çift ayakkabısı vardı, onlar da ayağındaydı. Ucuzluk dükkânlarından başka tişört alabilirdi. Evsiz sığınağı yorgan dağıtıyordu ama orada kalamazdı çünkü evcil hayvan almıyorlardı.

Callie, küçük zulasını saklamak için yastığın kılıfını çıkardı, sonra Binx'in yemini, pembe fare oyuncağını ve kızıştığında etrafta sürüttüğü ucuz Hawaii çelengini koydu.

"Hazır mısın?" diye sordu Leigh. Çantayı omzuna atmıştı. Callie'nin silah ve uyuşturucuların ne anlama gelebileceğini açıklaması gerekmiyordu çünkü ablası avukattı ve kuralların tartışmaya açık olduğu o nadir dünyaya giriş yapmıştı.

"Bir dakika," dedi Callie ve ayağıyla Binx'in taşıma çantasını

yatağın altından çıkardı. Kedi kasıldı ama Callie onu içeri koyarken itiraz etmedi. Onun da ilk evden atılması değildi.

Callie, ablasına döndü ve "Hazırım," dedi.

Leigh, Callie'nin önden çıkmasına izin verdi. Binx, arabanın arka koltuğuna konunca tıslamaya başladı. Callie, emniyet kemerini taşıma çantası üstünden taktı ve ön koltuğa oturup kendi kemerini de bağladı. Ablasını dikkatle izliyordu. Leigh her zaman kontrol sahibiydi, motoru çalıştırırken bile bileğini tuhaf derecede kontrollü çevirdi. Paniklediği her halinden belliydi ki bu çok endişelendiriciydi çünkü Leigh asla paniklemezdi.

Uyuşturucu ticareti.

Bağımlılar, zorunluluk gereği part-time avukat oluyordu. Georgia'da uyuşturucu ağırlığına göre zorunlu hapis cezası veriliyordu. Yirmi sekiz ya da daha fazla gram kokain: on yıl. Yirmi sekiz ya da daha fazla gram opiyat: yirmi beş yıl. Dört yüz gram metamfetamin üstündeki her şey: yirmi beş yıl.

Callie hesaplamaya, son birkaç ayda onu ele vermiş olabilecek müşterilerin kaçar gram aldığını hatırlamaya çalıştı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklındaki hesap makinesi *sıçtın* sonucunu veriyordu.

Leigh, motel otoparkından sağa dönerek çıktı. Anayola çıktıkları sırada ikisi de konuşmadı. Sokağın sonundaki iki polis arabasının yanından geçtiler. Polisler Audi'ye bakmadı bile. Muhtemelen kafa olmuş çocuklarını arayan ya da uyuşturucu almak isteyen iki kadın olduklarını düşündüler.

Leigh mahallenin dışına çıktı, Callie'nin otobüs durağı önünden geçti ama hâlâ hiçbir şey söylenmemişti. Lüks araba, çukurlu asfaltta rahatlıkla ilerliyordu. Callie, toplu taşımanın titreşimine ve sallantısına alışmıştı. En son ne zaman arabaya bindiğini ha-

tırlamaya çalıştı. Muhtemelen Leigh onu Grady hastanesinden aldığı zaman. Callie, Leigh'nin zilyon dolarlık evinde dinlenecekti ama daha güneş doğmadan sokaktaydı, kolunda şırınga vardı.

Sızlayan parmaklarına masaj yaptı. Uyuşukluk biraz geçmişti, bu iyi bir şeydi ama sinirlerine iğne batıyor gibi hissediyordu. Ablasının keskin profiline baktı. İnsanın yeterince parası olunca iyi yaşlanıyordu. Binasında spor salonu vardı. Ayağına doktor çağırıyordu. Emeklilik hesabı vardı. Güzel tatillere çıkıyordu. Hafta sonları çalışmıyordu. Callie, ablasının sahip olabileceği tüm lüksü hak ettiğini düşünüyordu. Bu noktaya tırnaklarıyla kazıya kazıya gelmişti, herkesten fazla ders çalışmış, herkesten fazla iş yapmış, kendisine ve Maddy'ye en iyi hayatı sunmak için fedakârlık üstüne fedakârlık yapmıştı.

Callie'nin trajedisi kendini bilmekti ise, Leigh'nin trajedisi iyi hayatının Callie'nin mutlak sefilliğiyle bir şekilde bağlı olduğunu asla ama asla kabul etmemesiydi.

"Aç mısın?" diye sordu Leigh. "Bir şeyler yemen lazım."

Callie'nin cevap vermesi için nezaketen beklemedi bile. Abla/kardeş moduna geçmişlerdi. Leigh, McDonald's a doğru saptı. Arabaya servis kısmından geçerken Callie'ye ne istediğini sormadı bile ama Callie, balıklı kızartmanın Binx için olduğunu düşündü. Araba pencereye doğru yaklaştığı sırada kimse konuşmadı. Leigh, koltukların arasındaki konsoldan bir maske aldı. Parayı verip yiyecekleri ve içecekleri aldı, sonra hepsini Callie'ye verdi. Maskesini çıkardı. Sürmeye devam etti.

Callie, her şeyi hazırlamak dışında ne yapabilirdi bilmiyordu. Big Mac'i mendile sarıp ablasına uzattı. Duble çizburgeri kendine aldı. Binx ise iki patates kızartmasıyla yetinmek zorunda kaldı. Balıklı kızartmayı vermeyi çok istedi ama ablasının deri koltuk-

larındaki zıt renkli dikişlerden kedi ishali temizleyebileceğinden emin değildi.

Leigh'ye sordu: "Patates kızarması?"

Leigh kafasını iki yana salladı. "Sen ye. Çok zayıfsın, Cal. Uyuşturucuya bir süre ara vermen lazım."

Callie, Leigh'nin ona uyuşturucuyu bırakmasını söylemekten vazgeçtiğine memnun oldu. Leigh'nin rehabilitasyona on binlerce dolar harcaması ve gerginlik dolu birçok konuşma yapmaları gerekmişti ama Leigh kabullendiğinden beri durum daha da kolaylaşmıştı.

"Ye," diye emretti Leigh.

Callie, kucağındaki hamburgere baktı. Midesi bulandı. Kilo kaybının uyuşturucudan olmadığını anlatmanın bir yolu yoktu. Covid'den sonra iştahı geri gelmemişti. Çoğu zaman zorla yemek yiyordu. Bunu söylerse Leigh, hak ettiğinden fazla suçluluk taşımak zorunda kalırdı.

"Callie?" dedi Leigh ona sinirli bir bakış atarak. "Yiyecek misin yoksa ben mi ağzına tıkayayım?"

Callie patateslerin kalanını yedi. Hamburgerin tam olarak yarısını bitirdi. Kola içiyordu ki araba sonunda durdu.

Etrafına baktı. Midesi bir anda içindeki yiyecekleri dışarı çıkarmanın yollarını aramaya başladı. Lake Point'in kalabalık bölgesinin tam orasındaydılar, Leigh annesinden uzaklaşmak istediğinde de arabayı buraya getirirdi. Callie bu iğrenç yerden yirmi yıldır kaçıyordu. Dar garajlı, köhne avlulu bu iç karartıcı, küçük evleri görmemek için Dr. Jerry'nin ofisinden uzun yoldan geliyordu.

Leigh klima çalışsın diye motoru kapatmadı. Sırtını kapıya yaslayarak Leigh'ye doğru döndü. "Trevor ve Linda Waleski dün gece ofisime geldi," dedi.

Callie ürperdi. Leigh'nin anlattıklarına mesafeli duruyordu ama ufukta belirsiz bir karanlık vardı, anıları üstünde volta atan öfkeli bir goril; kısa boylu, elleri sürekli yumruk halinde, kolları gövdesine yapışmayacak kadar kaslı. Her halinden acımasız bir pislik olduğu fazlasıyla belli oluyordu. Sokakta onu gören insanlar yolunu değiştiriyorlardı.

Koltuğa geç, yavrum. Seni o kadar istiyorum ki patlayacağım.

Callie sordu, "Linda nasıl?"

"Çok zengin."

Callie camdan dışarı baktı. Gözleri karardı. Gorilin ona dönüp pis bakışlar attığını gördü. "Demek Buddy'nin parasına ihtiyaçları yokmuş," dedi.

"Callie," dedi Leigh gerginlik dolu bir sesle. "Özür dilerim ama beni dinlemen lazım."

"Dinliyorum."

Leigh'nin ona inanmamak için çok haklı sebepleri vardı ama devam etti, "Trevor artık Andrew adını kullanıyor. Buddy kaybolduktan sonra soyadlarını Tenat olarak değiştirmişler."

Callie, gorilin ona doğru koşmasını izledi. Ağzından tükürükler saçılıyordu. Burun delikleri büyüdü. Kalın kolları kalktı. Dişlerini gösterip ona doğru atladı. Üstünde ucuz sigara, viski ve Callie'nin seks kokusu vardı.

"Callie," dedi Leigh elini tutarak. O kadar sıkı tutuyordu ki kemikleri oynadı. "Callie, bir şey yok."

Callie gözlerini kapattı. Goril ufuktaki yerine doğru çekilmeye başladı. Dudaklarını şapırdattı. Hayatında hiç bu kadar eroin istememişti.

"Hey," dedi Leigh elini daha da sıkarak. "Artık canını yakamaz."

Callie kafasını salladı. Boğazı acıyordu, Buddy onu boğarak

öldürmeye çalıştıktan sonra canı acımadan yutkunabilmesi için kaç hafta, belki de kaç ay geçtiğini hatırlamaya çalıştı.

İşe yaramaz pislik, demişti annesi sonraki gün. *Seni aptalın tekinden dayak ye diye büyütmedim.*

"Bak," dedi Leigh elini bırakarak. Arka koltuğa uzanıp taşıma çantasını açtı. Binx'i alıp Callie'nin kucağına koydu. "İstersen konuşmayabiliriz?"

Callie, Binx'e sarıldı. Kedi mırladı, kafasını onun çenesi altına bastırdı. Hayvanın ağırlığı ona güvence verdi. Leigh'nin durmasını istiyordu ama gerçekten saklanmanın tüm yükü ablasının sırtına bindireceğini biliyordu.

"Trevor ona benziyor mu?" diye sordu.

"Linda'ya benziyor," dedi Leigh ve sustu, başka bir soru daha bekledi. Bu, mahkemede kullandığı avukat taktiklerinden değildi. Leigh, Callie ile hep alıştıra alıştıra konuşurdu, bilgileri yavaşça vererek Callie'nin panikleyip bir ara sokakta aşırı dozdan ölmesini engellemeye çalışırdı.

Callie, dudaklarını Binx'in kafasına bastırdı, Trevor'a yaptığı gibi. "Seni nasıl buldular?" diye sordu.

"Gazetedeki yazıyı hatırladın mı?"

"İşeyen adam," dedi Callie. Kardeşinin gazeteye çıktığını görünce gurur duymuştu. "Neden avukat lazımmış?"

"Çünkü bir kadına tecavüz etmekle suçlanıyor. Daha doğrusu birkaç kadına."

Bu bilgi, olması gerektiği kadar şaşırtıcı değildi. Callie, Trevor'ın sınırlarını test edişini birçok kez izlemişti, her şeyi ne kadar ileri götürebileceğine bakıyordu, tıpkı babasının hep yaptığı gibi. "Yani aslında Buddy gibi," dedi.

"Galiba yaptığımızı biliyor, Cal."

Bu haber yüzüne tokat gibi indi. Ağzının açıldığını hissetti ama konuşamadı. Binx, kendisine gösterilen ilginin aniden kesilmesi nedeniyle kızdı. Konsolun üstüne atlayıp ön camdan dışarı baktı.

Leigh tekrarladı, "Andrew, babasına ne yaptığımızı biliyor."

Callie, havalandırmadan gelen soğuk havanın ciğerlerine indiğini hissetti. Bu konuşmadan saklanması imkânsızdı. Kafasını döndüremediği için bedenini döndürdü, tıpkı Leigh gibi sırtını kapıya yasladı. "Trevor uyuyordu. İkimiz de kontrol ettik," dedi.

"Biliyorum."

"Hah," dedi Callie, ne diyeceğini bilmediğinde böyle diyordu.

"Cal, burada olmana gerek yok," dedi Leigh. "Seni başka bir yere..."

"Hayır," dedi Callie. İhtiyacın olduğunu bilse de teselli edilmekten nefret ediyordu. "Lütfen, Harleigh. Olanları anlat. Tüm detaylarıyla. Bilmem gerek."

Leigh'nin isteksiz olduğu belliydi. Tekrar karşı çıkmaması, boşver dememesi, her zamanki gibi her şeyi halledeceğini söylememesi dehşet vericiydi.

Leigh baştan başladı, yani önceki gece yaklaşık bu saatlerden. Patronunun ofisindeki toplantı. Andrew ve Linda Tenant'ın geçmişinden gelen hayaletler olduğunu fark edişini anlattı. Trevor'ın kız arkadaşı, fazla samimi davranan özel dedektif Reggie Paltz ve Callie'nin Iowa'daki hayatı hakkında söylediği yalanları detaylı bir şekilde anlattı. Andrew'un tecavüz suçlamasından ve diğer olası kurbanlardan bahsetti. Bıçağın uyluk atardamarının hemen üstünü kestiğini söylediğinde Callie dudaklarının aralandığını hissetti.

"Bir dakika," dedi. "Dur. Trevor tam olarak ne dedi?"

"Andrew," diye düzeltti Leigh. "Artık Trevor değil, Callie. Ayrıca olay ne söylediğinde değil, nasıl söylediğinde. Babasının öldürüldüğünü biliyor. Yanımıza kaldığını biliyor."

"Ama," dedi Callie, Leigh'nin anlattıklarını algılamaya çalışarak. "Trev... Andrew, kurbanlarını bıçakla mı öldürüyor yani? Benim Buddy'yi öldürdüğüm şekilde mi?"

"Onu sen öldürmedin."

"Öf, Leigh, tamam," dedi Cal. Bu aptal tartışmayı bir daha yapmanın alemi yoktu. "Ben öldürdükten sonra sen öldürdün. Yarışma yapmıyoruz. İkimiz de öldürdük. Cesedini birlikte parçaladık."

Leigh tekrar sessizleşti. Callie'yi rahat bırakmaya çalışıyordu ama Callie'nin ihtiyacı bu değildi.

"Harleigh," dedi. "Ceset bulunmuş olsa bile nasıl öldüğünü artık anlayamazlar. Şimdiye hiçbir şey kalmamıştır. Sadece kemiklerini bulurlar. Onun bile hepsini bulamazlar. Etrafa saçılmış parçaları bulurlar."

Leigh kafasını salladı. Bunu zaten düşünmüştü.

Callie diğer olasılıkları düşündü. "Daha fazla kamera ya da kaset var mı diye baktık. Her şeyi aldık. Bıçağı temizleyip çekmeceye geri koyduk. Kasabadan gitmeden önce Trevor'a bir ay daha baktık. Her fırsatta o et bıçağını kullandım. Yaptığımızı keşfetmiş olmaları mümkün değil."

"Andrew'un bıçağı ya da Buddy'nin bacağındaki kesiği nereden bildiğini anlamadım. Ama biliyor işte."

Callie zihnini o geceye gitmeye zorladı ama zorunluluk gereği birçok detayı unutmaya çalışmıştı. Hızla olayları tekrarladı, hiçbir sayfada durmadı. Herkes tarihin başı, ortası ve sonu olan bir kitap olduğunu düşünürdü. Bu doğru değildi. Gerçek hayat sadece orta kısımdı.

Leigh'ye "Evin altını üstüne getirdik," dedi.

"Biliyorum."

"Nasıl oluyor da..." Callie tekrar olayları düşündü, bu sefer daha yavaş bir şekilde. "Şikago'ya gitmeden önce altı gün bekledin. Önünde bu konudan mı bahsettik? Ağzımızdan bir şey mi kaçtı?"

Leigh kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum ama..."

Callie'nin kelimeleri duymasına gerek yoktu. İkisi de şoktaydı. İkisi de gençti. İkisi de suç dâhisi değildi. Anneleri kötü bir şey olduğunu anlamıştı ama söylediği tek şey *Ne boka bulaştıysanız beni de karıştırayım demeyin yoksa ikinizi de ilk fırsatta gammazlarım* olmuştu.

Leigh, "Ne hata yaptık bilmiyorum ama bir hata yaptığımız bariz," dedi.

Callie, ablasına baktığında bu hatanın zaten onu aşağı çeken suçluluğun da üstüne bindiğini anladı. "Andrew tam olarak ne dedi?" diye sordu.

Leigh kafasını iki yana salladı ama hafızası her zaman mükemmel olmuştu. "Birinin hayatını mahvedecek bir suç işlemeyi bilip bilmediğimi sordu. Cinayet işleyip nasıl kurtulmayı bilip bilmediğimi sordu."

Callie alt dudağını ısırdı.

"Sonra devir değişti dedi. Kameralar yüzünden."

"Kamera mı?" diye tekrarladı Callie. "Özellikle kamera mı dedi?"

"Yarım düzine kez söyledi; her yerde kamera var, zillerde, evlerde, trafik ışıklarında dedi. İnsan kayda alınmadan bir yere gidemiyor dedi."

"Andrew'un odasını aramamıştık," dedi Callie. Düşünmedik-

leri tek yer orasıydı. Buddy, oğluyla neredeyse hiç konuşmuyordu. Onunla uğraşmak istemiyordu. "Andrew sürekli bir şeyler çalıyordu. Belki bir kaset daha vardı?"

Leigh kafasını salladı. Bu olasılığı zaten düşünmüştü.

Callie, yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Bu olaylar yaşandığında Andrew on yaşındaydı. Kaseti bulmuş muydu? Babasının Callie'yi aklına gelen her biçimde becerdiğini görmüş müydü? Ona takmış olmasının nedeni bu muydu?

Bu yüzden mi kadınlara tecavüz ediyordu?

"Harleigh, mantıklı düşün. Andrew'un elinde video varsa bile bu sadece babasının pedofili olduğunu kanıtlar. Bunun ortaya çıkmasını istemez," dedi Callie ürpermemek için kendini zor tutarak. Kendisi de bunun açığa çıkmasını istemezdi. "Sence Linda biliyor mu?"

"Hayır," dedi Leigh kafasını sallayarak ama emin olması mümkün değildi.

Callie, ellerini alev alev olan yanaklarına götürdü. Linda bunu biliyorsa sonu gelmiş demekti. O kadını çok seviyordu, durağanlığı ve dürüstlüğü nedeniyle ona neredeyse tapıyordu. Çocukken Callie'nin aklına Linda'yı aldattığı gelmemişti. Allak bullak olmuş kafasında ikisini de ebeveyni olarak görmüştü.

Ablasına sordu, "Kameralardan bahsetmeden önce o gece ya da Buddy'nin yok oluşu ile ilgili bir şey sordu mu?"

"Hayır," diye cevap verdi Leigh. "Senin de dediğin gibi, kaset olsa bile Buddy'nin nasıl öldüğünü göstermez. Bıçağı nereden biliyor? Bacaktaki yarayı?"

Callie, Binx'in patisini yalamasını izledi. Hiçbir fikri yoktu.

Ta ki fikri olana kadar.

"Sonra... Linda'nın anatomi kitaplarından araştırmıştım. Nasıl olduğunu anlamak istedim. Onu görmüş olabilir," dedi.

Leigh şüpheli gibiydi ama "Olabilir," dedi.

Callie, parmaklarını gözlerine bastırdı. Boynu ağrıdan sızlıyordu. Eli hâlâ zonkluyordu. Uzaktaki goril de huzursuzlanmaya başlamıştı.

Leigh, "Ne sıklıkla baktın?" diye sordu.

Callie, göz kapaklarının ardında bir projeksiyon gördü: Waleski ailesinin mutfak masasında açık duran ders kitabı. İnsan vücudunun diyagramı. Callie parmağını uyluk atardamarı üstünden o kadar çok geçirmişti ki kırmızı çizgi pembeye dönmüştü. Andrew bunu mu fark etmişti? Callie'nin obsesif davranışını fark edip parçaları mı birleştirmişti?

Yoksa Callie ile Leigh arasında bir tartışma olmuştu da bunu mu duymuştu? Buddy'den sonra ne yapacakları hakkında sürekli tartışmışlardı; planları işiyor mu diye, polislere ve sosyal hizmet görevlilerine anlattıkları hakkında, parayla ne yapacakları konusunda. Andrew saklanıyor, dinliyor, not alıyor olabilirdi. Eskiden de sinsi bir veletti, Callie'yi korkutmak için bir şeylerin arkasından fırlardı, kalemlerini ve kitaplarını çalardı, akvaryumdaki balıkları korkuturdu.

Bu senaryoların herhangi biri mümkündü. Hepsi Leigh'den aynı cevabı alırdı: *Benim hatam. Hepsi benim hatam.*

"Cal?"

Gözlerini açtı. Aklında tek bir soru vardı. "Bu seni neden huzursuz ediyor, Leigh? Andrew'un elinde kanıt yok, olsa karakola giderdi."

"Sadist bir tecavüzcü. Oyun oynuyor."

"Öyleyse ne olmuş? Leigh, kendine gel," dedi Callie ve omuzlarını silkti. Bu iş böyleydi. İkisi birden yıkılamazdı. "Oynamak istemeyen biriyle oyun oynanmaz. O manyağın aklına girmesine neden izin veriyorsun? Elinde bir bok yok," dedi.

Leigh cevap vermedi ama hâlâ huzursuz olduğu belliydi. Gözlerinde yaşlar vardı. Rengi solmuştu. Callie, gömleğinin yakasında kurumuş kusmuk lekesi gördü. Leigh'nin midesi hep zayıftı. İyi bir hayatın kötü yanı da buydu. İnsan kaybetmek istemiyordu.

Callie, "Bana bak, sen hep ne diyorsun? Hikâyeden şaşma. Buddy eve geldi. Ölüm tehdidi yüzünden paniklemişti. Kimin tehdit ettiğini söylemedi. Ben seni aradım. Beni aldın. Biz evden çıktığımızda hayattaydı. Annem beni dövdü. Bu kadar," dedi.

"AÇH," dedi Leigh, Aile ve Çocuk Hizmetleri'nin kısaltmasını kullanarak. "Sosyal çalışan eve geldiğinde fotoğraf çekti mi?"

"Raporu bile zar zor yazdı," dedi Callie, pek hatırlayamıyordu ama sistemin nasıl işlediğini biliyordu, kardeşi de biliyordu. "Harleigh, aklını kullan. Beverly Hills 90210'da yaşamıyoruz. Ben sarhoş annesinden dayak yiyen bir çocuktum o kadar."

"Sosyal çalışanın raporu bir yerlerde olabilir ama. Devlet hiçbir şeyi çöpe atmaz."

"Doldurduğundan bile şüpheliyim," dedi Callie. "Sosyal çalışanlar annemden çok korkuyordu. Polisler Buddy hakkında ifademi aldıklarında yüzüm hakkında hiçbir şey söylemediler. Sana da sormadılar. Linda bana antibiyotik verip burnumu düzeltti ama tek bir soru bile sormadı. Sosyal hizmetler de zorlamadı. Okuldaki kimse de ağzını açmadı."

"O şerefsiz Dr. Patterson çocukların uğruna savaşmıyordu zaten."

Aşağılanma hissi bir tsunami gibi geri gelerek Callie'yi kıyıya çiviledi. Üstünden ne kadar zaman geçerse geçsin kaç tane erkeğin Buddy ile yaptıklarını gördüğünü atlatamıyordu.

Leigh, "Özür dilerim, Cal. Öyle dememeliydim," dedi.

Callie, Leigh'nin çantasında peçete aramasını izledi. Ablasının onu izleyen adamları öldürme planları yapıp intikam hazırla-

dığı zamanları hatırlıyordu. Leigh, intikam almak için hayatından vazgeçmeye hazırdı. Uçurumdan düşmesini engelleyen tek şey Maddy'yi kaybetme korkusuydu.

Callie, Leigh'ye her zaman söylediği şeyi söyledi: "Senin hatan değil."

"Şikago'ya hiç gitmemeliydim. Belki..."

"Lake Point'te kalıp bizler gibi sokakta mı yaşardın?" dedi Callie ve cevap vermesine izin vermedi çünkü ikisi de Leigh'nin Taco Bell'de müdür olup yandan kavanoz satıp muhasebecilik yapacağını biliyordu. "Burada kalsaydın üniversiteye gidemeyecektin. Walter ile tanışamayacaktın. Sonra da..."

"Maddy doğmayacaktı," dedi Leigh, gözlerinden yaşlar dökülerek. Eskiden de kolay ağlardı. "Callie, çok üzgün..."

Callie elini salladı. Bir *hepsi benim suçum/hayır senin suçun değil* seansına giremezlerdi. "Sosyal hizmetler rapor hazırladı ya da polisler benim kötü durumda olduğumu not aldı diyelim. Ne olacak? Evraklar şimdi nerededir?"

Leigh dudaklarını büzdü. Hâlâ zorlandığı belliydi ama "Polisler muhtemelen emekli olmuş ya da terfi almışlardır. Darp raporunu resmi rapora eklemedilerse kişisel notları arasındadır, kişisel notları da bir kutudadır, muhtemelen bir tavan arasında," dedi.

"Tamam, ben Reggie'yim, Andrew beni tuttu, ben de yirmi üç yıl önce işlenmiş olası bir cinayeti araştırıyorum. Evde olan çocuklara dair sosyal hizmet ve polis raporlarını görmek istiyorum," dedi Callie. "Sonra ne oluyor?"

Leigh iç geçirdi. Hâlâ odaklanamamıştı. "AÇH için BÖK talebi doldurmak gerekiyor."

Bilgi Özgürlüğü Kanunu tüm kanuni kayıtları halka açık hale getirmişti. "Sonra?"

"*Kenny A- Sonny Perdue Onay Davası* 2005'te sonuçlandı," dedi Leigh, avukat beyni kontrolü ele almaya başlamıştı. "Karmaşık bir konu ama kısaca özetleyecek olursam, Fulton ve DeKalb bölgelerinin sistemde çocukları kötüye kullanması engellendi. Anlaşma yapılması üç yıl sürdü. Birçok suçlayıcı evrak ve belge anlaşmadan önce rastlantı eseri kayboldu."

Callie, yediği dayaklar hakkındaki raporların da kaybolanlar arasında olduğunu tahmin etti. "Peki polisler?" diye sordu.

"Resmi belgeler için BÖK talebi yapılır, defterleri için dava açılır," dedi Leigh. "Reggie gayrı resmi yolu deneyip kapılarını çalsa bile polisler darp kaydı tutup işleme koymadıkları için dava edileceklerinden korkar. Özellikle de konu cinayetle ilgiliyse."

"Yani polisler de rastlantı eseri bir şey bulamıyor olur," dedi Callie, ifadesini alan polis memurlarını düşünerek. Erkeklerin diğer erkekleri korumak için konuşmadığı bir başka dava daha. "Ama sonuçta bu konularda endişelenmemize gerek yok, değil mi?"

Leigh gerildi. "Belki," dedi.

"Benim ne yapmam lazım?"

"Hiçbir şey," dedi Leigh ama her zaman bir planı vardı. "Seni eyalet dışına çıkaracağım. Şeyde kalırsın... ne bileyim, Tennessee. Iowa. Umurumda değil. Nereye gitmek istersen."

"Iowa mı?" Callie onu neşelendirmeye çalıştı. "İnek sağmaktan iyi iş bulamadın mı bana?"

"İneklere bayılıyorsun."

Haksız değildi. İnekler çok tatlıydı. Callie'nin bir yanı çiftçi olmaya bayılırdı. Veteriner. Çöp toplayıcısı. Aptal, hırsız bir bağımlıdan başka her şey.

Leigh derin bir nefes aldı. "Bu kadar endişeli olduğum için kusura bakma. Senin problemin değil."

"Hadi be," dedi Callie. "Yapma, Leigh. İkimiz de bu yola sonuna kadar girdik. Bizi bir kez kurtardın. Yine kurtar."

"Bilmiyorum," dedi Leigh. "Andrew artık çocuk değil. Psikopatın teki. Bir saniye normal görünüyor, bir saniye sonra insanın bedeni savaş ya da kaç moduna giriyor. Onu gördüğüm anda bir şeylerin ters olduğunu anladım ama o yanını gösterene kadar ne olduğunu kestiremedim."

Callie, Leigh'nin mendillerinden aldı. Burnunu sildi. Ablası çok zekiydi ama çok yumuşak yerlerde çok uzun süre kalmıştı. Andrew'un soruşturma açmaya çalışmasının hukuki sonuçlarını düşünüyordu. Olası bir duruşma, sunulan kanıtlar, sorgulanan tanıklar, hâkim kararı, hapishane.

Leigh suçlu gibi düşünme yetisini kaybetmişti ama Callie ikisi adına da düşünebilirdi. Andrew şiddet düşkünü bir tecavüzcüydü. Polise *giderse* intihar etmiş olurdu. Leigh'ye işkence ediyordu çünkü problemi kendi halletmek istiyordu.

Ablasına, "Bir kaçış planı yaptığını biliyorum," dedi.

Leigh'nin çekingenliği gözle görülür derecedeydi ama Callie aynı zamanda rahatladığını da fark etti. "Uyuşturucuya ara vermen lazım. Tamamen bırakmana gerek yok ama biri gelip soru sorarsa doğru cevapları verecek kadar ayık olmalısın," dedi.

Callie, ablasının istediği şeyi zaten yapıyor olduğu halde köşeye sıkışmış hissetti. Seçeneği olması farklı bir şeydi. Leigh'nin bu isteği oracıkta çantasını boşaltıp eroin almak istemesine neden oldu.

"Cal?" dedi Leigh, çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sonsuza kadar bırak demiyorum. Gerekli olmasa istemez..."

"Tamam," dedi Callie, ağzına akın eden tüm tükürüğü yutarak. "Ne kadar?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Leigh. "Andrew'un ne yapacağını kestirmem lazım."

Callie, panik dolu sorularını bastırdı: *Birkaç gün? Bir hafta? Bir ay?* Ağlamamak için dudağını ısırdı.

Leigh aklını okuyor gibiydi. "Birkaç gün olarak gidelim. Ama kasabadan ayrılman gerekiyorsa..."

"Sorun değil," dedi Callie çünkü ikisinin de buna ihtiyacı vardı. "Ama Harleigh, Andrew'un ne yaptığını zaten biliyorsun."

Leigh kafasını salladı, hâlâ anlamamıştı.

"Senden daha kötü durumda," dedi Callie. Bu duruma dayanacaksa ablasının ilkel içgüdülerine ihtiyacı vardı, savaşma içgüdüsü kaçma içgüdüsünü yenmeliydi, böylece olay çok uzun sürmezdi. "Avukatını kovdu. Seni duruşmadan bir hafta önce tuttu. Hayatının geri kalanı söz konusu, o da gelmiş kameralar ve cinayetten kaçmaktan bahsediyor. İnsanlar ancak bir şey istediği zaman tehdide başvurur. Andrew ne istiyor?"

Leigh'nin gözlerinde bir parıltı belirdi. "Onun için yasadışı bir şey yapmamı istiyor," dedi.

"Evet."

"Siktir," dedi Leigh ve aklındaki listeyi saydı. "Bir tanığı kışkırtmak. Duruşmada yalan söylemek. Suç işlemeye yardımcı olmak. Adalete engel olmak."

Callie için hepsini, hatta daha fazlasını yapmıştı.

"Bunların hepsinden nasıl kurtulacağını biliyorsun."

Leigh kafasını iki yana salladı. "Andrew farklı. Canımı yakmak istiyor."

"Ne olmuş?" dedi Callie onu uyandırmak ister gibi parmaklarını şaklatarak. "Benim havalı ablam nerede? Biraz önce, bir sokak aşağıda polisler dururken iki bağımlıya silah çektin. İlk defa bacağını kıran veletler gibi ağlamayı kes."

Leigh yavaşça kafasını salladı, kendini gazladı. "Haklısın," dedi.

"Tabii ki haklıyım. Süslü bir hukuk diploman, süslü bir işin ve temiz bir sabıkan var. Andrew'un nesi var?" dedi Callie ve cevap beklemedi. "Bir kadına tecavüzden suçlanıyor. Onu suçlayabilecek başka kadınlar da var. Bu geri zekâlı çıkıp yirmi sene önce babasını öldürdüğünü söylese insanlar kime inanır?"

Leigh kafasını sallamaya devam ediyordu ama Callie, ablasının neden rahatsız olduğunu çok iyi biliyordu. Leigh'nin nefret ettiği birçok şey vardı fakat güçsüz hissetmek onu korkudan felç edebiliyordu.

"Senin üstünde hiçbir gücü yok, Harleigh. O salak özel dedektif fotoğrafını gösterene kadar seni nasıl bulacağını bile bilmiyordu," dedi Callie.

"Peki sen?" diye sordu Leigh. "Annemin soyadını kullanmayı yıllar önce bıraktın. Seni bulabileceği başka bir yol var mı?"

Callie, bulunmak istemeyen birini bulmak için kullanılabilecek tüm yasadışı yolları düşündü. Trap rüşvet yerdi ama alışkanlık gereği motele sahte bir isim vermişti. Swim Shady internette hayalet gibiydi. Hiç vergi ödememişti. Hiç kira ödememişti, cep telefonu hesabı, ehliyeti ya da sağlık sigortası yoktu. Tabii ki sosyal güvenlik numarası vardı ama Callie numarayı bilmiyordu, ayrıca annesi muhtemelen uzun süre önce onu tüketmişti. Islahevindeki kayıtları mühürlüydü. Yetişkinliğinde ilk tutuklanması Calliope DeWinter ismiyle olmuştu çünkü soyadını soran polis Daphne du Maurier okumamıştı ve kafası bir milyon olan Callie bunu o kadar komik bulmuştu ki polis arabasında gülmekten altına işemişti, bu yüzden sorgular durmuştu. Bunun üstüne ilk adının tuhaf telaffuzu ve üst üste binmiş sahte isimler vardı. Grady

yoğun bakım ünitesinde Covid'den eriyip giderken bile ismi Cal E. O. P. DeWinter olarak girilmişti.

Leigh'ye, "Beni bulamaz," dedi.

Leigh kafasını salladı, rahatlamıştı. "Tamam, sen yine ortalıkta gözükme. Dikkatli olmaya çalış."

Callie, Trap'in onu soymaya çalışmadan önce söylediğini hatırladı.

Beyaz bir herif. İyi bir arabası vardı.

Reggie Paltz. Mercedes Benz.

"Uzun sürmeyecek, söz veriyorum," dedi Leigh. "Andrew'un duruşması iki ya da üç gün sürer. Hızlı hareket etmesi gerek."

Callie zayıf bir nefes alarak Leigh'nin yüzünü inceledi. Ablası, Andrew'un Callie'nin hayatında ne kadar büyük bir felaket yaratabileceğini düşünmemişti çünkü Callie'nin nasıl yaşadığını bilmiyordu. Onu büyük ihtimalle avukat arkadaşlarından biri sayesinde bulmuştu. Callie'nin yardım ettiği şöyle dursun, Dr. Jerry'nin hâlâ çalıştığını bile bilmiyordu.

Reggie Paltz'ın şimdiden soru sormaya başladığını bir kenara bıraktı, polisler arasında bağlantıları olduğu belliydi. Callie'nin ismini polislere verebilirdi. Uyuşturucu satıyordu. Doğru polis yanlış soruyu sorarsa Dr. Jerry'nin ön kapısını kırıp girerlerdi, Callie ise eyalet hapishanesinde zorlu bir detoks geçirirdi.

Callie, Binx'in yan yatarak konsola vuran güneş ışığından yararlanmasını izledi. Kendisi için mi daha çok endişeleniyordu yoksa Dr. Jerry için mi bilemiyordu. Hapishanede tıbbi destekli detoks yoktu. Bir hücreye kilitleniyordu ve üç gün sonra ya kendi iraden sayesinde çıkıyordun ya da cenaze aracı çağırıyorlardı.

"Belki de Andrew'un beni bulmasını kolaylaştırırsak daha iyi olur," dedi.

Leigh duyduklarına inanamamıştı. "Bunun neresi iyi, Callie? Andrew sadist bir tecavüzcü. Bugün seni sorup durdu. Kendi en iyi arkadaşı bile eninde sonunda seni arayacağını söylüyor."

Callie bu gerçekleri görmezden geldi çünkü onu korkutup vazgeçmesine neden olurdu. "Andrew kefaletle dışarı çıktı değil mi? Yani takip cihazı var, eğer yanlış bir yere giderse alarm..."

"Şartlı tahliye memurlarının alarma cevap vermesi ne kadar sürüyor biliyor musun? Şehir zar zor dönüyor. Covid gelince yaşlıların yarısı erken emekli oldu, diğer yarısı ise yüzde elli daha fazla davaya bakıyor," dedi Leigh. Şaşkınlığı apaçık sersemliğe dönüşmüştü. "Yani Andrew seni öldürürse polisler GPS kayıtlarına bakıp saat kaçta öldürdüğünü belirleyebilir."

Callie, ağzının kuruduğunu hissetti. "Andrew beni bizzat aramaz. Özel dedektifini yollar, değil mi?"

"Reggie Paltz'dan kurtulacağım."

"O zaman başka bir Reggie Paltz bulur," dedi Callie. Leigh'nin kendine gelip mantıklı düşünmesi gerekiyordu. "Bak, Andrew'un dedektifi beni bulursa, Andrew üstünlük sağladığını düşünecek değil mi? Adam bana sorular soracak, ben de ona bilmesini istediğimiz şeyleri söyleyeceğim, yani hiçbir şey. Sonra bunları Andrew'a iletecek. Andrew da bununla seni tuzağa düşürmeye çalıştığında sen zaten biliyor olacaksın."

"Çok tehlikeli," dedi Leigh. "Kendini yem olarak kullanıyorsun."

Callie ürpermemek için kendini zor tuttu. Güya alıştıra alıştıra söyleyecekti. Leigh, Callie'nin zaten pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmiyordu, yoksa şehirde kalmasına izin vermezdi. "Dedektifin bulabileceği bariz bir yere gideceğim, tamam mı? Hazırlıklı olduğunda başa çıkması daha kolay."

"Asla olmaz," dedi Leigh, çoktan kafasını sallamaya başla-

mıştı bile. *Bariz yer* neresi biliyordu. "Çılgınlık. Anında bulunursun. Andrew'un diğer kadınlara yaptıklarını görsen..."

"Yeter," dedi Callie. Buddy Waleski'nin oğlunun neler yapabileceğini duymasına gerek yoktu. "Yapmak istiyorum. Yapacağım. Senin iznini istemiyorum."

Leigh tekrar dudaklarını büzdü. "Param var. Daha da alabilirim. Seni istediğin yere yerleştiririm."

Callie evi olarak bildiği tek yerden ayrılmazdı, ayrılamazdı. Ama başka bir seçenek daha biliyordu, onu tanıyan herkese mantıklı gelecek bir seçenek. Binx'i Dr. Jerry'e bırakabilirdi. Kilitli dolaptaki tüm ilaçları alırdı ve güneş batmadan Kurt Cobain ona "Come As You are" şarkısını solo çalardı.

"Cal?" dedi Leigh.

Beyni Cobain döngüsünde sıkıştığı için cevap veremedim. "Sana," dedi Leigh elini tekrar tutup onu hayalinden koparark. "Sana ihtiyacım var, Calliope. İyi olduğunu bilmeden Andrew ile savaşamam."

Callie, birbirine geçmiş ellerine baktı. Leigh, normal hayata benzeyen bir şeyle geriye kalan tek bağıydı. Birbirlerini sadece çaresiz olduklarında görüyorlardı ama ablasının yanında olduğunu bilmek Callie'yi birçok karanlık, umutsuz görünen durumdan kurtarmıştı.

Kimse bağımlıların ne kadar yalnız olduğundan bahsetmemişti. Uyuşturucu gerektiğinde savunmasız oluyordun. Kafan güzelken gardın tamamen düşüyordu. Ne olursa olsun hep yalnız uyanıyordun. Sonra diğer insanların yokluğu vardı. Ailenden uzaklaşıyordun çünkü sana güvenmiyorlardı. Eski dostların dehşete düşüp bağlantıyı kesiyordu. Yeni arkadaşların eşyalarını çalıyordu ya da senin onların eşyalarını çalacağından şüpheleniyordu.

Yalnızlığın hakkında sadece diğer bağımlılarla konuşabiliyordun ve bağımlılığın doğası gereği ne kadar cömert, tatlı ya da nazik biri olursan ol, uyuşturucuyu tüm arkadaşlıklara tercih ediyordun.

Callie kendisi için güçlü olamazdı ama kardeşi için olabilirdi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun. Bana biraz para ver de işi halledeyim," dedi.

"Cal, ben..."

"Para," dedi Callie çünkü *bariz yerin* giriş ücreti olduğunu ikisi de biliyordu. "Acele et yoksa cesaretimi kaybedeceğim."

Leigh çantasına uzandı. Kalın bir zarf çıkardı. Para konusunda her zaman başarılı olmuştu; tasarruf ediyor, para biriktiriyor, çalışıyor, sadece daha fazla para kazandıracak şeylere yatırım yapıyordu. Callie'nin uzman gözleri zarfta beş bin olduğunu kestirdi.

Leigh hepsini vermek yerine on adet yirmilik ayırdı. "Bu kadarla başlasak?"

Callie kafasını evet anlamında salladı çünkü ikisi de biliyordu ki tüm parayı alırsa hepsi damarına girerdi. Callie döndü, tekrar ileri bakmaya başladı. Ayakkabısını çıkardı. 60 dolar sayıp Leigh'ye "Yardım eder misin?" diye sordu.

Leigh uzanıp üç yirmiliği Callie'nin ayakkabısına soktu, sonra giymesine yardım etti. "Emin misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Callie ve Leigh'nin Binx'i taşıma çantasına koymasını bekledikten sonra arabadan indi. Pantolonunun fermuarını açtı. Paranın geri kalanını iç çamaşırının içine ped gibi koydu. "Seni arayacağım, numarayı kaydet," dedi.

Leigh, arabanın içindekileri boşalttı. Taşıma çantasını yere koydu. İçi dolu yastık kılıfını göğsüne yapıştırdı. Suçluluk yüzünü kapladı, nefesine bulaştı, duygularını ele geçirdi. Bu yüzden sadece durum kötüleştiğinde görüşüyorlardı. İkisi de suçluluğu kaldıramıyordu.

"Bekle," dedi Leigh. "Bu kötü bir fikir. Seni başka yere..."

"Harleigh," dedi Callie yastık kılıfına uzanarak. Boynundaki kaslar çığlık atarak itiraz ediyordu ama yüzüne yansıtmamak için çabaladı. "Sana haber veririm, tamam mı?"

"Lütfen," dedi Leigh. "Bunu yapmana izin veremem, Cal. Çok zor."

"'Herkesin yaşadığı bir zorluk var.'"

Leigh'nin kendi sözlerinin kendine karşı kullanılmasından hoşlanmadığı barizdi. "Callie, ciddiyim. Buradan gitsen daha iyi. Ben biraz zaman kazanayım, sen de düşün..."

Callie, ablasının sesinin kesilmesini dinledi. Leigh *zaten* düşünmüştü. İkisini de bu noktaya getiren şey düşünmesiydi. Andrew, Leigh'yi Iowa çiftlik hikâyesine inandığını düşündürtüyordu. Trap doğruyu söylüyorsa Andrew çoktan Callie'yi bulması için dedektif göndermişti. Callie bulunmaya hazır olmalıydı. Böylece Andrew da bunu Leigh'ye karşı kullandığında Leigh paranoyak bir manyağa dönmeyecekti.

Bir psikopatın küçük bir adım bile ilerisinde olmak önemli bir şeydi.

Ama Callie, cesaretinin zayıflamaya başladığını hissetti. Tüm uyuşturucu bağımlıları gibi o da kendini her zaman en kolay yoldan akan su olarak görüyordu. Ablası için bu içgüdüye karşı savaşmalıydı. Leigh bir anneydi. Bir eşti. Bir arkadaştı. Callie'nin asla olamayacağı her şeydi çünkü hayat sık sık zalim olsa da genellikle adildi.

"Harleigh," dedi Callie. "Bırak da yapayım. Avantajının birazını elinden almanın tek yolu bu."

Ablasının aklından geçenleri anlamak çok kolaydı. Yüzü tekrar suçlulukla doldu, elinde Glock tabancayla motele gelmeden

önce uydurduğu tüm senaryoları değerlendiriyordu. Neyse ki sonunda ilkel içgüdüleri devreye girmişti. Sonunda kaçınılmazı kabullenmişti. Sırtı arabaya yaslandı. Kolları göğsü üstünde birleşti. Sonraki hamleyi bekliyordu.

Callie, Binx'i aldı. Kedi rahatsızlıkla mırladı. Callie'nin boynu ve kolu acıyla sızladı ama dişlerini sıkıp tanıdık sokakta yürümeye başladı. Ablasından uzaklaştığı sırada arkasına bakmadığına memnun oldu. Leigh'nin onu izlediğini biliyordu. Callie yolun sonundaki köşeyi dönene kadar Leigh'nin arabanın yanında acı içinde, suçlulukla dolu, dehşete düşmüş bir halde bekleyeceğini biliyordu.

Callie, köşeyi döndükten birkaç dakika sonra kapının kapandığını ve motorun çalıştığını duydu.

"O ablamdı," dedi tutsak kaldığı için kasılmış ve kızmış Binx'e. "Arabası güzel, değil mi?"

Binx tıslad. SUV arabaları tercih ediyordu.

"Moteli sevdiğini biliyorum ama burada da çok şişman kuşlar var," dedi Callie kafasını kaldırıp seyrek ağaçlara bakarak. Çoğu kedi, yeni ortamlara yavaş yavaş alışırdı. Birçok kez aniden yer değiştirmeleri gerektiği için Binx yeni bölgeleri keşfedip eve dönmek konusunda uzmanlaşmıştı. Yine de herkesin yeniliklere belli aşamalarla alışması gerekiyordu. Callie onu rahatlattı, "Sincaplar var. Tavşan boyutunda fareler var. Fare boyutunda tavşanlar var," dedi.

Kedi cevap vermedi. Vergi vermek istemiyordu.

"Ağaçkakanlar. Güvercinler. Mavi kuşlar. Serçeler. Serçelere bayılıyorsun. Tarif kitabını gördüm."

Sola dönüp mahallenin derinliklerine indiği sırada kulaklarında müzik yankılandı. İki adam bir garaj önünde oturmuş bira içiyordu. Aralarında kapağı açık bir dondurucu vardı. Diğer evde

ise garajın önünde arabasını yıkayan bir adam vardı. Müzik, modifiye edilmiş ses siteminden geliyordu. Çocukları bahçede top oynayıp kıkırdıyordu.

Callie böyle çocuksu bir özgürlük hissettiğini hatırlamıyordu. Jimnastiğe bayılıyordu ama annesi bu işten para kazanma ihtimalini gördüğü için eğlence olan şey işe dönüşmüştü. Sonra Callie takımdan çıkarılmıştı ve ponpon kızlığa geçmişti. Para kazanmak için bir fırsat daha. Sonra Buddy onunla ilgilenmeye başlamıştı ve daha da fazla para kazanmıştı.

Callie, Buddy'yi sevmişti.

Hayatındaki gerçek trajedi buydu. Altından kalkamadığı goril buydu. Gerçekten sevdiği tek insan şeytani bir pedofiliydi.

Uzun zaman önce, başarısız olan rehabilitasyon girişimlerinden biri sırasında görüştüğü psikologlardan biri bunun gerçek aşk olmadığını söylemişti. Buddy, Callie'nin gardını düşürmesi için kendini baba figürü olarak göstermişti. Ona nefret ettiği şeyleri yaptırabilmek için güvende hissetmesini sağlamıştı.

Ama Callie hepsinden nefret etmemişti. Başlarda, Buddy nazik davrandığında bir kısmı hoşuna gitmişti. Bu durum Callie için ne anlama geliyordu? İçinde nasıl bir hastalık vardı ki böyle bir şeyi sevebilmişti?

Sonraki sokağa dönerken yavaşça nefes verdi. Yürümekten nefesi tıkanmaya başlamıştı. Taşıma çantası bir elindeydi, yastık kılıfı ise omzunun altındaydı. Boynundaki sızı kor bir çelik parçası gibiydi ama acıyı hissetmek istiyordu.

Çatısı çok eğik, tek katlı, kırmızı bir evin önünde durdu. Evin önündeki lekeli ahşap kaplama dökülmeye başlamıştı. Açık kapı ve camlara çekilen demirler eve hapishane havası veriyordu. Tel kapının önünde İskoç terriere fazla benzediği için Callie'nin sevmediği bir köpek nöbet duruyordu.

Callie sallanan üç basamağı tırmanırken dizi sızladı. Binx'i verandaya bıraktı. Yastık kılıfını bıraktı. Metal kapının çerçevesine güçlü bir şekilde vurdu. Köpek havlamaya başladı.

"Roger!" diye bağırdı evin arkasından dumanlı bir ses. "Kapa çeneni!"

Callie sokağa baktığı sırada kollarını ovdu. Karşıdaki bungalovun ışıkları açıktı ama yan taraftaki ev tahtalarla kapatılmıştı, bahçedeki çimen o kadar uzundu ki kurumuş mısır tarlası gibi duruyordu. Kaldırımda bok vardı. Callie daha iyi görebilmek için parmak ucuna kalktı. İnsan bokuydu.

Arkasından ayak sesleri duydu. Leigh'ye söylediği söz aklına geldi: *Bariz bir yere gideceğim.*

Andrew Tenant, Callie'yi bulmak için adam gönderdiyse onu bulabilecekleri bariz bir yer vardı.

"Hangi dağda kurt öldü?"

Callie arkasını döndü.

Phil, tel kapının arkasında duruyordu. Callie'nin bebekliğinden beri değişmemişti. Sokak kedisi gibi ince ve başıboştu. Gözleri şaşkın bir rakun gibi siyah halkalarla çevriliydi. Dişleri ise kirpi gibi sivri ve uzundu. Burnu adet gören bir babunun kıçı gibi kırmızı ve şişikti. Omzunda beyzbol sopası vardı. Ağzından sigara sarkıyordu. Çapaklı gözleri Callie'den taşıma kabına ilişti. "Kedinin adı ne?" diye sordu.

"Aptal kaşar," dedi Callie zoraki bir gülümsemeyle. "Kısaca Aşar."

Phil ona bir bakış attı. "Kuralları biliyorsun artist, bana para, yemek ya da göt vermeden evimde kalamazsın."

O üç kural. Bu kuralla büyümüşlerdi. Callie ayakkabılarını çıkardı. Katlı yirmilikler davetkâr bir şekilde sallandı.

Beyzbol sopası yerine döndü. Tel kapı açıldı. Phil, altmış doları aldı. "Kukunda daha var mı?" diye sordu.

"İstiyorsan elini sok da bak."

Phil gözlerini kıstı, duman gözlerine girdi. "Burada kalacaksan lezbiyenlik yapmayacaksın."

"Peki, anne."

SALI

6

Callie, annesinin evindeki eski yatak odasında uyanıp bir an bile sersemlik yaşayamadığını görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Her şey hemen tanıdık gelmişti: havadaki yakıcı tuz tadı, akvaryum filtrelerinin hırıltısı, çeşitli kuşların cıvıltıları, kilitli kapısı önünde dolaşan köpeğin sesi. Nerede olduğunu ve neden geldiğini çok iyi biliyordu.

Soru şuydu, Andrew'un dedektifinin de aynısını düşünmesi ne kadar sürecekti?

Leigh'nin anlattığında Reggie Paltz, mahallede kılık değiştirmiş polis gibi hemen göze batacak bir tipti. Reggie kapıya gelecek kadar salaksa Phil ona beyzbol sopasını gösterirdi. Ama Callie bunun olmayacağına aşağı yukarı emindi. Reggie, gizli kalmak için emir almış olmalıydı. Andrew Tenant, Leigh'ye doğrudan saldırmıştı ama ana hedefi Leigh değildi. Buddy'nin oğlu, kurbanlarının kafasını streç filmle sararak babasının ölümüne gönderme yapmıyordu. Ucuz bir mutfak bıçağı kullanıyordu, Callie'nin babasında ölümcül yara açmak için kullandığı silahı tercih ediyordu.

Bu da Andrew'un oynadığı oyunun amacının Callie olduğu anlamına geliyor gibiydi.

Gözlerini kırparak tavana baktı. Eski Spice Girls posteri ona bakıyordu, Tavan vantilatörü Geri Halliwell'in bacakları arasından çıkıyordu. "Wannabe" şarkısının birkaç mısrası aklından geçti. Uyuşturucu bağımlısı olmanın iyi bir yanı da önceliklendirme yapmayı öğrenmekti. Eroin vardı, bir de eroin olmadığı için önemli olmayan şeyler vardı.

Callie, Binx kedi kapısının diğer tarafında davet bekliyordur diye dilini şaklattı. Hayvan ortaya çıkmayınca kendini kaldırdı, omuzları dikildi ve ayakları yere gitti. Aniden yönü değiştiği için tansiyonu düştü. Başı döndü, midesi bulandı ve bir anda kemikleri iliklerine kadar kaşınmaya başladı. Öylece oturdu, uzaklaşmanın ilk göstergelerini aradı. Soğuk ter. Bağırsak ağrısı. Sızlayan kafa. Ağaç dişleyen kunduz gibi beynini kemiren, durduramadığı düşünceler.

Çanta duvara dayalı duruyordu. Callie bir anda dizleri üstüne inip yere düştü. Uyuşturucu kitinde hızla şırıngayı buldu, dolu metadon şişesini çıkardı. Şırıngayı hazırladığı sırada kalbi her atışında *iğne-iğne-iğne* diye yalvarıyordu.

Callie, kolunda damar aramakla uğraşmadı. Kullanacak bir şey kalmamıştı. Yere kaydı, dolabın kapağındaki boy aynası önüne oturdu. Yansımasını kullanarak uyluk damarını buldu. Her şey tersti ama Callie kolayca adapte oldu. Yansımasının şırıngayı bacağına batırmasını izledi. Şırınganın pistonu aşağı indi.

Dünya yumuşadı; hava, gurultu sesleri, etrafa saçılmış kutuların sert köşeleri. Callie uzun bir nefes vererek gözlerini kapadı. Göz kapakları ardındaki karanlık hoş bir manzaraya dönüşmüştü. Sıradağlar üstünde uzanan muz ağaçları ve sık ormanlar vardı. Ufukta ise metadonun etkisinin geçmesini bekleyen bir goril gördü.

Dayanma dozunun problemi buydu. Callie hâlâ her şeyi hissedebiliyor, görebiliyor, hatırlayabiliyordu. Kafasını salladı ve başka bir anıya geçiş yaptı.

Linda Waleski'nin kitabındaki anatomi çizimi. Uyluk toplardamar, kırmızı uyluk atardamarı yanında uzanan mavi bir çizgiydi. Toplardamarlar kanı kalbe götürüyordu. Atardamarlar ise kalpten kan alıyordu. Buddy bu yüzden hemen ölmemişti. Bıçak toplardamarı kesmişti. Atardamarı kesmiş olsaydı Buddy, Leigh onu öldürmeden uzun zaman önce ölürdü.

Callie aklına taze bir görüntü soktu.

Meowma Cass, Dr. Jerry'nin o akşam eve götürdüğü, biberonla beslenen kedi. Callie onun adını uykusunda kalp krizinden ölen Cass Elliot'tan esinlenerek koymuştu. Cass Elliot, Cobain'in tam tersiydi. Cobain çenesi altına pompalı tüfek dayayıp tetiği çekmişti. İntihar notu, kızına çok hoş bir mesajla bitiyordu:

Çünkü onun hayatı bensiz çok daha mutlu olacak. SENİ SEVİYORUM. SENİ SEVİYORUM!

Gallie bir tıkırtı duydu.

Göz kapakları yavaşça aralandı. Binx pencerenin dışındaydı, camın kapalı olduğunu görünce sinirlendiği belliydi. Callie kendini yerden kaldırdı. Bedeni her adımıyla ağrıyordu. Cama dokunarak Binx'e olabildiğince hızlı geldiği mesajını verdi. Binx metal barlar arasında katil, adrenalin bağımlısı bir süs atı gibi geziyordu. Pencerede sürgü vardı, uzun sürgü, çerçevenin oynamasına engel oluyordu. Callie tırnağıyla sürgüyü açmaya çalışırken Binx ona geri zekâlı birine bakar gibi baktı.

"Özür dilerim bayım," dedi Callie, ipeksi sırtını biraz okşayarak. Binx kafasını onun çenesine bastırdı çünkü kediler sosyal temizleyicilerdi. "Kötü kalpli cadı seni dışarı mı çıkardı?"

Binx cevap vermedi ama Callie biliyordu ki Phil muhtemelen ona yem ve su vermiş, taramış ve sonrasında koltuğu, yumuşak sandalyeyi ya da kapıyı seçmesini söylemişti. Sıska, yaşlı şerefsiz bir sincabı kurtarmak için otobüsün önüne atlardı ama çocukları umurunda değildi.

Gerçi Phil o kadar yaşlı değildi. Leigh doğduğunda on beş yaşındaydı, Callie doğduğunda ise on dokuz. Sürekli sevgililer ve kocalar arasında gidip gelmişti ama Phil, kızlara babalarının askeri bir eğitim sırasında öldüğünü söylemişti.

Nick Bradshaw, Pete Mitchell ismindeki pilotla birlikte uçan bir yabancı telsiz dinleme uzmanıydı. Bir gün, eğitim egzersizi sırasında bir Rus MiG'i onları yakalamıştı. Motorları yanında uçak dönmeye başlamıştı ve Bradshaw ölmüştü. Bu korkunç bir düşünceydi ama Pete Mitchell'ın Maverick, Bradshaw'ın da Goose olduğunu, bu hikâyenin *Top Gun* filminin ilk yarısı olduğunu anlayanlar için çok komikti.

Yine de Callie bu hikâyeyi gerçeğe tercih ederdi, gerçek Phil'in muhtemelen çok içtikten sonra kendinden geçmiş olmasıydı. Callie de Leigh de gerçek hikâyeyi öğrenmeyeceklerine söz vermişlerdi. Anneleri, insanları kandırmakta ustaydı. Phil gerçek ismi bile değildi. Doğum sertifikası ve sabıka kayıtlarında ismi Sandra Jean Santiago olarak geçiyordu, Lake Point'te gansgter liderleri için haraç toplayan bir suçluydu. Yüz kızartıcı suç işlediği için silah taşıması yasaktı, bu yüzden beyzbol sopası taşıyordu; korunma için olduğunu söylüyordu ama gözdağı vermek için olduğu belliydi. Beyzbol sopasında Phil Rizzuto'nun imzası vardı. Takma ismi de buradan geliyordu. Kimse Phil'in sinirini bozmak istemiyordu.

Binx, Callie'nin elini üstünden aşağı zıpladı. Callie pencereyi

kapatmak için uzandı ama gözüne bir ışık parıltısı çarptı. Ani paniğinin metadonu yaktığını hissetti. Sokağın karşısına baktı. Kaldırımdaki bok hâlâ oradaydı ama ışık, tahtayla kapatılmış evin tarafından gelmişti.

Yoksa gelmemiş miydi?

Callie, odağı eliyle ayarlayabilirmiş gibi gözlerini ovdu. Araba boyunca arabalar dizilmişti; kamyonetler, tamponları eski askılarla bağlanmış eski sedanlar ve uyuşturucu tüccarlarının sevdiği BMW ve Mercedes'ler. Belki de güneş ışığı bir aynaya ya da metal parçasına çarpmıştı. Bahçede kırılmış bonglar ya da alüminyum folyo parçaları olabilirdi. Callie gözlerini kısıp uzun çimenlere baktı, ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Muhtemelen bir hayvandı. Belki de bir kamera lensi.

Beyaz bir adamdı. İyi bir arabası vardı.

Binx, bacağına sürtündü. Callie elini göğsüne götürdü. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki eliyle hissedebiliyordu. Evin tahtayla kapatılmış tüm pencerelerini ve kapısını gözleri sulanana kadar inceledi. Metadon normalden çok mu etki yapmıştı? Paranoyaklık mı yapıyordu?

Önemi var mıydı?

Callie pencereyi kapattı. Sürgü tekrar yuvasına oturdu. Kot pantolonunu buldu ve ayakkabılarını giydi. Çaldığı ganimeti tekrar çantasına koydu. Uyuşturucu kiti ve metadonu döşeğin altına soktu. Öğle yemeğinden önce Stewart Caddesi'ne gitmesi gerekiyordu. Malların geri kalanını satması lazımdı, polis onu durdurursa bu kadar malla bulunamazdı. Odadan çıkmak üzere döndü ama pencereden bir kere daha bakmadan edemedi.

Gözlerini kıstı. Işık parıltısını tekrar hatırlamaya çalıştı. Hayal gücü detayları doldurdu. Profesyonel kamerasına uzun, teleskop

gibi lens takmış bir özel dedektif. Callie'nin özel anlarını çeken kameranın deklanşör sesi. Reggie Paltz fotoğrafları çıkartıp Andrew'a götürecekti. İkisi de bu fotoğraflara Buddy'nin baktığı gibi mi bakacaktı? Callie'nin bilmek istemediği bir şey için mi kullanacaklardı?

Yüksek bir patırtı duydu ve kalbi boğazına çıktı. Binx, Phil'in odaya istiflediği kutulardan birini düşürmüştü. İçinden gazeteler, dergi makaleleri ve Phil'in internetten çıkardığı saçma sapan şeyler döküldü. Annesi komplolarla aklını kaçırmıştı. Ve Callie bunu kuduzun anksiyete, kafa karışıklığı, hiperaktivite, halüsinasyon, insomni ve sıvı içme korkusu yaratan teknik olarak ölümcül bir virüs olduğunu bilen biri olarak söylüyordu.

Alkol dışında.

Callie kapıya yaklaştı, içeriden asma kilit takılıydı. Anahtarı cebinden çıkardı. Anahtarla birkaç bozuk para da çıktı. Leigh'nin dün gece McDonald's dan aldığı para üstü. Callie iki on sente ve üç çeyrekliğe baktı ama dikkati başka bir yerdeydi. Yine pencerenin başına geçmemek için kendini zor tutuyordu. Gözlerini kapadı, kafasını kapıya bastırdı ve uyuşturucunun kötü kafa yaptığına inandırmaya çalıştı kendini.

Gerçeklik yavaş yavaş geri geldi.

Andrew'un özel dedektifi yan evden onu izliyorduysa tam istediği şey olmamış mıydı? Reggie'nin motele gitmesine, Trap'e rüşvet vermesine ya da Torbacı Sammy'i sorguya çekmesine gerek kalmamıştı. Dr. Jerry'nin kliniğinde çalıştığını öğrenmeyecekti. Stewart Caddesi'ndeki müşterileriyle konuşmayacaktı. Polis ağındaki arkadaşlarına gidip Callie'nin son zamanlarda neler yaptığını sormayacaktı. Soruşturması Phil'in kapısında son bulacaktı.

Callie gözlerini açtı. Bozuk paraları tekrar cebine koydu. Anahtarı kilide sokup çevirdi. Binx koridora çıktı, acil bir randevusu vardı. Callie kapıyı kapattı ve asma kilidi dışarı astı. Kilidi kapattı ve demiri zorlayarak annesinin odasına giremeyeceğinden emin oldu.

Tekrar çocukluğuna dönmüş gibiydi.

Koridorda ilerledikçe tuzlu su akvaryumlarının filtre gurultusu da yükseldi. Leigh'nin yatak odası devasa bir akvaryuma dönüşmüştü. Koyu mavi duvarlar. Açık mavi tavan. Odanın ortasında armut koltuk vardı ve Phil'in sıska bedeni üstünde oturuyor, palyaço balıklarını, aslan balıklarını, papaz balıklarını, mercan güzelliklerini panoramik olarak görüyordu, gizli hazinelerin ve batık korsan gemilerinin içinden yüzmelerine bakıyordu. Tavandan ot kokusu geliyordu. Phil karanlık, ıslak odada ot çekmeyi seviyordu, armut koltuğun üstünde dışarı sarkan bir dil gibi yatıyordu.

Callie, annesinin odada olmadığından emin olduktan sonra içeri girdi. Pencereyi kapatan mavi alüminyum folyonun kenarını kaldırdı. Tahtalarla kapatılmış eve bakabilmek için dizleri üstüne çöktü. Leigh'nin odasının açısı daha iyiydi, çok göz önünde değildi. Callie, ön penceredeki tahtalardan birinin çıkarıldığını gördü, bir kişinin sürünerek geçebileceği kadar boşluk vardı.

"Eh," dedi Callie kendi kendine. Tahtalar önceki gece bu durumda mıydı bilemiyordu. Phil'e sorabilirdi ama muhtemelen Phil kendini kandırarak öfkelenirdi.

Arka cebinden telefonunu çıkarıp evin fotoğrafını çekti. Parmaklarını kullanarak ön pencereye zoom yaptı. Tahta çıkarıldığı sırada çatlamıştı. Adli tıp incelemesi yaptırmadan ne zaman kırıldığını bilmek mümkün değildi.

Leigh'yi aramalı mıydı?

Olası konuşmayı aklından geçirdi; olabilir ve belki de cümlelerini düşündü, Leigh'nin beyninde alarm çaldıracak tüm teorileri değerlendirdi. Ablası bu öğlen Andrew ile buluşacaktı. Patronu da orada olacaktı. Bıçak sırtındaydı. Şu anda aramak, metadonun neden olmuş olabileceği bir yanılgıdan bahsetmek çok kötü bir fikir gibiydi.

Telefonu cebine geri koydu. Folyonun kenarını tekrar kapattı. Salona geçti, hayvanat bahçesi burada da devam ediyordu. Roger kafasını koltuktan kaldırıp havladı. Yanında yeni bir köpek vardı, bir terrier kırması daha, Callie karmaşık tüylerle dolu başını okşadı ama köpek oralı bile olmadı. Burnuna kuş boku kokusu geliyordu. Phil, yemek odasının şeref köşesinde duran bir düzine muhabbet kuşunun üç büyük kafesini temizlemek konusunda dini bir kararlılık gösteriyordu. Sigara dumanını alan Callie, Phil'in mutfaktaki yerine geçtiğini anladı. Annesi çok sevdiği hayvanlarına ne kadar iyi bakarsa baksın bu evdeki tüm hayvanlar pasif içicilikten ölecekti.

"Kedine söyle kuşlarıma bulaşmasın," diye bağırdı Phil mutfaktan. "Dokunmayı aklından bile geçirirse sıska kıçını dışarı atarım."

"Aptal Kaşar..." dedi Callie sözlerin bir süre havada asılı kalmasına izin vererek, "...kuşlardan korkuyor. Kuşların onu incitmesi daha muhtemel."

"Aptal Kaşar kız ismi gibi."

"Ona söyle. Beni dinlemiyor," dedi Callie yüzüne bir gülümseme yapıştırıp mutfağa girerken. "Günaydın, Anne."

Phil homurdandı. Mutfak masasında oturuyordu, önünde domuz pastırması ve yumurta vardı, ağzındaki sigarayla masanın yarısını kaplayan devasa iMac bilgisayara bakıyordu. Annesi her sa-

bah göründüğü gibi görünüyordu. Önceki gecenin makyajı yüzünde kalmıştı, maskarası topak topak olmuştu, göz kalemi dağılmıştı, fondöten ve allığı yastıktan bozulmuştu. Bu kadın nasıl oluyordu da devamlı göz enfeksiyonu olmuyordu kimse bilemiyordu.

Phil, "Herhalde uyuşturucuyu bıraktın. Yine şişmanlamışsın," dedi.

Callie oturdu. Aç değildi ama yemek tabağına uzandı.

Phil eline vurdu. "Kirayı ödedin. Yemek parasını değil," dedi.

Callie cebindeki bozuklukları çıkarıp masaya vurdu.

Phil paralara şüpheyle baktı. Callie'nin parasını nerede sakladığını biliyordu. "Bunu amından mı çıkardın?" diye sordu.

"Ağzına koy, anlarsın."

Callie, yumruğu ancak yüzünden birkaç santim uzaktayken fark etti.

Çok geç eğildi, kulağının üstünden yumruk yedi ve neredeyse gülünç derecede yavaş bir şekilde sandalyesinden düştü. Kafası yere çarpınca komedi son buldu. Acı nefesini kesti. Phil'in tepesinde durduğunu izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

"Bu ne lan, dokundum sadece," dedi annesi kafasını sallayarak. "Mal keş."

"Ayyaş kaşar."

"En azından evim var."

Callie teslim oldu. "Haklısın," dedi.

Phil üstünden geçip odadan çıktı.

Callie tavana baktı, gözleri baykuş gibi odaklanmıştı. Kulakları evdeki sesleri toplamaya başladı. Guruldamalar, ciklemeler, havlamalar. Tuvalet kapısı sertçe kapatıldı. Phil en az yarım saat içeride kalacaktı. Duş alacak, makyajını sürecek, süslenecek, sonra masada oturup Yahudi lobisi herkesi kısır bırakıp dünyayı yok edene kadar komplo saçmalıklarını okuyacaktı.

Kendini yerden kaldırmak Callie'nin beklediğinden daha çok güç gerektirdi. Kolları titriyordu. Sistemi şoktan hâlâ zayıftı. Odaya çöken dumanın birazını öksürerek ciğerlerinden attı.

Phil, sigarasını yumurtanın üstünde söndürmüştü.

Callie annesinin sandalyesine oturup pastırmayı yemeye başladı. Bilgisayardaki sayfalara baktı. Derin devlet. Hugo Chavez. Çocuk köleliği. Çocuk istismarı. Bebek kanı içen zenginler. Yemek için satılan bebekler. Kızları bir pedofili tarafından taciz edilen biri için anti pedofili hareketine çok geç katılmıştı.

Roger'ın burnu Callie'nin çıplak ayak bileğine değdi. Callie, Phil'in izmariti etrafından yumurta parçaları toplayıp yere attı. Roger hepsini vakumladı. Yeni Köpek de mutfağa girdi.

Callie'ye insanın terrier kırmasından bekleyeceği türden mızmız bir bakış attı.

Callie ona, "Güvenli kelimemiz onomtofeya dedi."

Yeni Köpek yumurtayla daha çok ilgileniyordu.

Callie saate baktı. Daha fazla erteleyemezdi. Kulaklarını kabartarak Phil'in hâlâ tuvalette olduğundan emin oldu. Yakalanmayacağından emin olduktan sonra annesinin bilgisayarına döndü, *gizli mod* seçeneğine bastı ve arama çubuğuna TENANT OTOMOTİV yazdı.

Arama 704.000 sonuç çıkardı, Yelp, DealerRater, CarMax, Faceook ve Better Business Bureau gibi şirketlerin reklam almak için para ödediğini görünce mantıklı geldi.

Tenant Otomotiv Grubu'nun ana sayfasını seçti. Otuz sekiz şubeleri vardı. BMW, Mercedes, Range Rover, Honda, Mini. Her şeyden satıyorlardı ama genellikle lüks arabalar vardı. Callie, galerinin kısa tarihçesini okudu: *Peachtree'de Küçük Bir Ford Galerisi'nden Tüm Güneydoğu'da Bayiilere!* Şirket sahiplerinin kısa

neslini gösteren bir çizim vardı. Gregory Sr., sonra Greg Jr. Ve en son Linda Tenant.

Fare imleci Linda'nın ismine gitti. Callie tıkladı. Süslü görünen bir fotoğraf belirdi. Linda'nın saçı kısa ve spreyliydi, muhtemelen lüks kuaförlere zilyon dolar para vermişti. Darth Vader gibi masa başında oturuyordu, arkasında pırıl pırıl bir Ferrari vardı. Sağında ve solunda düzenli konmuş belgeler vardı, iş yapan bir kadın olduğu mesajını veriyordu. Ellerini önünde birleştirmişti. Alyansı yoktu çünkü işiyle evliydi. Beyaz polo tişörtünün yakasını kaldırmıştı. Bronzlaşmış boynundaki inciler fare dişi gibi dizilmişti. Callie, Linda'nın yırtık kot pantolon ve beyaz Reebok spor ayakkabı giydiğini düşündü çünkü bu kadar parası olduktan sonra Brooke Shields modasını takip etmemenin bir nedeni var mıydı?

En iyisi de Linda'nın güzellik yarışmasına benzer biyografisiydi. Tecavüzcü, pedofili kocasıyla gettoda yaşamasıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Callie, seçici editörün yazdıklarına bakıp gülümsedi:

Linda Tenant, Georgia Baptist Hemşire Üniversitesi'nin hemşirelik bölümünden mezun oldu. Aile şirketine katılmadan önce birkaç sene boyunca Southern Regional Tıp Merkezi'nde çalıştı. Amerikan Kızıl Haçında gönüllü olarak çalışıyor ve tıbbi/yöneticilik uzmanlığını Atlanta'nın Covid-19 danışma kurulu üyesi olarak değerlendiriyor.

Callie fotoğrafı inceledi. Linda'nın yüzü, yirmi üç yılda herkesin yüzünün değiştiği kadar değişmişti, yani önemli kısımları biraz sarkmıştı. Callie, Linda'ya baktığında hissettiği en güçlü duygu sevgiydi. Eskiden o kadına tapıyordu. Nazik, duyarlı bir kadındı ve ilk önceliğini her zaman oğlu olduğunu açıkça belirtiyordu. Callie, annesi Linda Waleski olsa hayatı nasıl olurdu diye bir kez daha merak etti, bu ne ilk ne de sondu.

Roger masanın altında homurdandı. Callie, masanın altına küçük bir parça pastırma attı. Sonra bir parça daha attı çünkü Yeni Köpek de homurdandı.

Sitede bir harita buldu ve Buckhead'deki Mercedes galerisine gitti. *Pazarlama Ekibimizle Tanışın!* Tuşu üstüne bastı.

Sandalyede arkasına yaslandı. Dörtlü iki sütun halinde toplam sekiz kişi vardı, sadece biri kadındı. Başta isimleri okumadı. Her adamın fotoğrafına baktı, Linda ya da Buddy'nin izlerini aradı. Gözleri ileri geri gitti, iki sütunu da inceledi ama bir sonuca varamadı. Sonunda pes etti ve Andrew Tenant'ın baştan ikinci olduğunu gördü. Onun güzellik yarışması biyografisi Linda'dan bile daha iyiydi.

Andrew hayvanları ve doğa yürüyüşü yapmayı çok seviyor. Hafta sonları genellikle DeKalb hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyor. Okumayı çok seven Andrew, Ursula K. Le Guin'in fantastik romanlarını ve Mary Wollstonecraft'ın feminist makalelerini tercih ediyor.

Callie bu saçmalıklardan hoşlanmamıştı. *Hamlet* yazsa daha iyiydi çünkü bir tecavüzcü için fazla dramatikti.

Andrew'un yüzünde Linda ya da Buddy'den eser yoktu ama Trevor'dan da yoktu. Hatta Andrew, üniversite yakışıklısı meslektaşları yanında son derece sıradan duruyordu. Güçlü çene, özenle taranmış saçlar, sinekkaydı tıraş. Onu ele veren tek şey koyu mavi takım elbisesiydi. Callie, yakadaki dikiş izlerinden takımın gerçek bir insanın eliyle dikildiğini anladı. Gömleği de bir o kadar pahalı görünüyordu, açık maviydi, bir ton daha koyu mavi çizgileri vardı. Parlak mavi kravatı ise gözlerini ortaya çıkararak kombinasyonu tamamlıyordu.

Babasıyla paylaştığı tek özellik kum sarısı saçlarıydı. Andrew'un da şakakları incelmişti, saçlarından yarım kaşık alınmış gibi du-

ruyordu. Callie, Buddy'nin kelleşmeye başlamaktan ne kadar utandığını hatırlıyordu. *Ben yaşlı bir adamım yavrum bende ne görüyorsun hadi söyle gerçekten bilmek istiyorum.*

Güvenlik.

Buddy ona hiç aniden yumruk atmamıştı. En azından son gün hariç.

Yani.

Çok tartışıyorlardı, genellikle konu Callie'nin onunla daha fazla zaman geçirmek istemesi oluyordu. Bu da akıl alır gibi değildi çünkü neredeyse en başından beri onunla zaman geçirmekten nefrete ediyordu. Yine de yanına gidip okulu bırakacağını, onun da Linda'dan ayrılacağını ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarını söylüyordu ve vıdı vıdı vıdı. Buddy gülüp ona para veriyordu ve bazen onu hotellere götürüyordu. Başta güzel yerlere gitmişlerdi, ta ki her şey tuhaflaşıncaya kadar. Odaya servis söylüyorlardı, Callie'nin en sevdiği kısım buydu. Sonra Buddy dizleri üstüne çöküp yavaş yavaş ona zevk veriyordu. Buddy ondan o kadar büyüktü ki bunun dışında ne yaparsa yapsın Callie'nin canı yanıyordu.

Sonlara doğru yapmak istediği her şeyi koltukta yapmak istiyordu. *Ağlamayı kes neredeyse olacak Aman Tanrım çok güzelsin duramıyorum yavrum lütfen beni durdurma.*

Tuvalet kapısı sertçe açıldı. Phil, kıl topu çıkaran kedi gibi öksürdü. Terlikleri koridorda takırdadı. Callie, Andrew'un biyografi sayfasını kapattı. Phil mutfağa girdiğinde sandalyesine dönmüştü.

"Neler karıştırdın?" diye sordu Phil. Savaş boyasını sürmüştü; Bayan Danvers'a benziyordu, tabii eğer Bayan Danvers iğneli boyunlukları sevse, burnunda piercing olsa ve Rebecca'yı sevmek yerine alkolden kafayı yiyip kendini beğenmiş karının teknesini yaksaydı.

Callie, "Herkes bir şeyler karıştırmıyor mu?" diye sordu.

"Tanrım, sen de amma laf ebesisin."

Callie, annesinin üstündeki Sid Vicious tişörtünü görünce merak etti; bunu ölüme susamış eroin bağımlısı anısına mı giymişti yoksa arka plandaki anarşi sembolünü mü seviyordu? "Çok güzel, tişört, anne," dedi.

Phil iltifatı duymazdan gelip buzdolabının kapısını açtı. Bir sürahi michelada çıkardı, bu cehennemden çıkma karışımın içinde tuz, tavuk bulyonu, bir tutam Worcestershire sosu, bir bardak limon suyu, bir şişe domates suyu ve iki şişe soğuk Dos Equis birası vardı.

Callie, annesinin bu karışımı termosa koymasını izledi. "Para toplama günü mü?" diye sordu.

"Birimizin çalışması lazım," dedi Phil, sürahiden büyük bir yudum alarak. "Sen ne yapacaksın?"

Callie'nin çantasında Leigh'nin verdiği 140 dolar vardı. Saklayabilir ya da Dr. Jerry'den ilaç çalmak yerine metadon alışkanlığını beslemek için kullanabilirdi ya da hepsini Dr. Jerry'nin kafasına koyarak mahalledeki herkesin yürek kurdu ilacı aldığını düşündürtebilirdi çünkü diğer seçenek —damarlarına almak— şimdilik askıdaydı.

Phil'e, "Biraz boş duracağım, zamanım kalırsa biraz yatacağım," dedi.

Phil somurtarak termosun kapağını kapattı. "Ablandan haber aldın mı?"

"Hayır."

"O kadar parası var. Sence beni hiç görüyor mu?" dedi Phil sürahiden bir yudum daha alıp buzdolabına koyarak. "Parayı nereden buluyorsun?"

"Polisler uyuşturucu ticareti diyor."

"Benim evimde öyle bir şey yaparsan seni o kadar hızlı ele veririm ki ne olduğunu anlamazsın."

"Biliyorum."

"Senin iyiliğin için, salak. Harleigh'nin seni hapisten çıkarmaması lazım. Yaptıklarının cezasını çekmen lazım."

"Bence 'acı çekmek' demek istedin," dedi Callie.

"Ne boksa," dedi Phill ve kilerden köpek mamasını çıkardı.

"Kızı var, biliyorsun. Artık yirmi yaşına basmıştı ve daha hiç görmedim. Sen gördün mü?"

Callie, "Covid'den kurtulanlar için engelli yardımı yaptıklarını duydum. Seni kaydettirmeye çalışırım," dedi.

"Saçmalık," dedi Phil mama poşetini dişiyle açarak. "Ondan ölen kimseyi görmedim."

"Ben de akciğer kanserinden ölen kimseyi görmedim," dedi Callie omuzlarını silkerek. "Belki öyle bir şey de yoktu."

"Belki," dedi Phil ve kendi kendine mırıldanarak mamayı iki farklı kaba bölüştürdü. Köpekler kahvaltı etmek için huzursuzlanıyordu. Yeni Köpek'in tasması sallanıyordu, Roger'ın yanında dönüp duruyordu. "Öf, Brock, sana rahat dur demedim mi?"

Callie'nin itiraf etmesi gerekiyordu, Brock, terrier kırması için iyi bir isimdi. Bankere benziyordu.

"Zavallı şey kabız oluyor," dedi kuru mamaya bir çay kaşığı zeytinyağı katarak. "Harleigh nasıl kabız oluyordu hatırlıyor musun? Hastaneye götürmem gerekmişti. Dâhi bir doktor gelip gelişmemiş bağırsakları var desin diye iki yüzlük bayılmak zorunda kaldım."

"Çok komik, anne," dedi Callie. Sekiz yaşında bir kızın kendi evinde tuvalete gitmeye korktuğu için bağırsaklarını mahvetmesi kime komik gelmezdi ki? "Bir hikâye daha anlat."

"Hikâyeymiş."

Callie, her zamanki plağı çalan iğnenin sesini dinledi. *Sizi elimden geldiğince iyi yetiştirdim. Bekâr annelik ne kadar zor bilmiyorsunuz. Hayatınız o kadar da kötü değildi minnetsiz orospu. Unuttun mu bir keresinde ben...sonra biz...sonra ben...*

İstismarcı ebeveynler böyleydi. Sadece iyi dönemleri hatırlıyordu, çocuklar ise sadece kötüleri.

Phil başka bir şarkıya geçti. Callie, iMac'in kapağına baktı. Nostalji yapmak yerine özel dedektifi araştırması gerekirdi ama Reggie Paltz'ı internette görmek onu hayatında gerçek birine dönüştürecekti, o zaman tahtayla kapatılmış evdeki ışık da gerçek olacaktı.

"Peki buna ne diyeceksin?" dedi Phil parmağını tezgaha vurarak. "Kardeşini ıslahevinden almak için kim iki farklı otobüse bindi?"

"Sen," dedi Callie ama tek niyeti Phil'in ritmini bozmaktı.

"Hey, yandaki terk edilmiş evde yaşayan var mı?"

Phil'in kafası yana yattı. "İçeride birini mi gördün?"

"Bilmiyorum," dedi Callie çünkü Phil'in çılgınlığını alevlendirmenin en iyi yolu kararsız davranmaktı. "Herhalde öyle sandım. Tahtalardan biri çıkmıştı. Ama ışık parıltısı falan gördüm gibime geldi?"

"Siktiğimin keşleri," dedi Phil tasları sertçe yere bırakıp mutfaktan fırlayarak. Callie peşinden gidip evin önüne çıktı. Kapı önündeki beyzbol sopası Phil'in omzuna yerleşti ve metal teli tekme atarak açtı.

Callie pencerede durup annesinin öfkeyle terk edilmiş eve yürümesini izledi.

"Orospu çocuğu!'" diye bağırdı Phil kaldırımda ilerleyerek. "Kaldırımıma mı sıçtın?"

"Oha," diye mırıldandı Callie, ince tahtaları parçalayan Phil'i izleyerek. Birinin polisi aramak gibi bir aptallık yapmayacağını umuyordu.

"Çık dışarı!" diye bağırdı Phil, beyzbol sopasını koçbaşına çevirerek. "Orospu evladı!"

Callie, tahtanın *çatırtı* sesini duyunca yüzünü ekşitti. Phil'i silah olarak kullanmanın kötü yanı buydu. Patlamayı kontrol etmek imkânsızdı.

"Çık lan dışarı!" diye bağırdı Phil sopayı tekrar tahtalara indirerek. Tahta bu sefer çatladı. Sopayı geri çekti ve tahta da onunla birlikte döküldü. "İşte!"

Callie, Phil'in tam olarak ne gördüğünü bilmiyordu. Işık parıltısı sadece ışık parıltısı olabilirdi. Belki de metadon Callie'de tuhaf bir etki yaratmıştı. Belki çok az ya da çok fazla almıştı. Belki de Phil'i tek suçu sığınacak bir yer aramak olan evsiz bir adama saldırtmıştı.

Çok geçti. Annesinin evin içine girdiğini gördü.

Callie'nin eli ağzına fırladı. Bir şey daha gördü. Bu sefer ışık değil, hareketti. Evin yan tarafından geldi. Pencerelerden birindeki tahta, açılan bir ağız gibi esnedi. Ev, uzun çimenlere bir adam kustu. Birkaç saniye sonra adam ayağa fırladı, omuzlarını indirerek bahçenin diğer tarafına ilerledi. Paslanmış çitin üstünden tırmandı. Elinde profesyonel bir kamera, ucunda ise sıkı sıkı tuttuğu teleskop gibi bir lens vardı.

"Anasını siktiğimin!" diye bağırdı Phil içeriden.

Callie'nin gözleri kamerayı kaybolana kadar takip etti. Hafıza kartında ne vardı? Adam onun penceresine ne kadar yaklaşmıştı? Yatakta uyurken fotoğraflarını mı çekmişti? Aynanın önünde bacağına şırınga sokarken fotoğrafını mı çekmişti?

Eli boynunun üst kısmını tuttu. Parmakları altında şah damarı atıyordu. Gorilin pençelerinin cildine battığını hissetti. Sırtını yaran telefon kablosu. Kulağına vuran sıcak nefesi. Omurgasına dokunan parmaklarının baskısı. Callie gözlerini kapattı, kendini gorile bırakmayı, kaçınılmaza teslim olmayı düşündü.

Sonra çantasını bulup mutfak kapısından çıkarak annesinin evini terk etti.

7

Leigh sabah ikiye kadar uyumamıştı, alarmı da dörtte çalmıştı Önceki günün Valium patlamasından ve ilacı almasına neden olaı inanılmaz stresten sersemlemişti. Birkaç kupa kahve içince dahı da gerildi ama zihni açılmadı. Neredeyse öğlen olmuştu ve beyn içinden dom dom kurşunu geçmiş jelibon gibiydi.

Yine de Andrew hakkında mantıklı bir hipotez üretmeyi ba şarmıştı:

Buddy'nin barın arkasına sakladığı kameradan haberi vard çünkü çocukken de insanların eşyalarını karıştıran meraklı bi veletti. Uyluk atardamarını biliyordu çünkü Callie'nin kitaptak anatomi çizimine baktığını görmüştü. Tıpkı Leigh gibi Callie d obsesif kompülsif bir yapıya sahipti. Callie'nin mutfak masasınd oturup parmağında nasır çıkana kadar uyluk atardamarı çizimin dokunduğunu hayal edebiliyordu. Andrew da yanında oturuyo olurdu çünkü Andrew her zaman nerede olmaması gerekiyors oradaydı. Hasta, sapkın beyninde bu gerçekleri saklamıştı ve yıl lar sonra bir şekilde parçaları birleştirmişti.

Mantıklı olan tek açıklama buydu. Andrew o gece olanları gerçekten biliyorduysa bıçağın babasını öldürmediğini biliyor olmalıydı.

Leigh öldürmüştü.

Şu anda yapması gereken Cole Bradley onu izlerken Andrew Tenant'ın davasını bırakmanın bir yolunu bulmaktı. Leigh, yaklaşan davanın okumasını gerektirdiği ciltler dolusu evrağa neredeyse hiç dokunmamıştı. Andrew'un dosyaları masasına saçılmıştı, Octavia Bacca'nın getirdiği kutulardan taşıyorlardı. İki asistanı indeks hazırlamakla meşguldü, Octavia'nın çalışmalarını savcının duruşmada sunduğu dağ kadar saçmalıkla karşılaştırıyorlardı. Liz, Leigh'nin asistanı bir toplantı odasını ele geçirip her şeyi yere sermişti, böylece Reggie Paltz'ın dizüstü bilgisayarında oluşturduğu zaman çizelgesini destekleyecek kanıtlar bulmaya çalışıyordu.

Yine de yapacak iş bitmiyordu. Cole Bradley, Leigh'nin davaya odaklanabilmesi için tüm işlerini askıya almıştı ama bu programının bomboş olduğu anlamına gelmiyordu. Dosya doldurması ve sorgulama raporu yazması gerekiyordu, suçlamalar için belgeler gözden geçirmesi, müvekkilleri araması, buluşma ayarlaması, Zoom ve duruşma tarihlerini ertelemesi, duruşma hukuku araştırması yapması gerekiyordu. En önemlisi de, kardeşinin kadınlara acımasızca saldırdığı bilinen bir psikopatın önünde kendini yem olarak kullanmasına endişelenmesi gerekiyordu.

Callie dün gece bir konuda haklıydı. Leigh'nin çaresiz bir salak gibi çırpınmayı kesmesi gerekiyordu. Bileğinin hakkıyla kazandığı zengin insan kurallarıyla oynama avantajını kullanması gerekiyordu. Northwestern'dan birincilikle mezun olmuştu. Geçen sene köklü bir firmada neredeyse iki bin saat mesai yapmıştı.

Alanında en saygın adamlardan biriyle evliydi. Güzel bir kızı vardı. İtibarında tek bir leke bile yoktu.

Andrew Tenant ise adam kaçırma, tecavüz, adam dövme ve kadınlara cinsel saldırıdan suçlanıyordu.

Kime inanacaklardı?

Leigh saate baktı. Cole Bradley'nin ofisine gitmesine üç saat vardı. Andrew onu bekliyor olacaktı. Leigh'nin silahlı gelmesi gerekiyordu, Andrew'un tüm oyunlarına hazır olmalıydı.

Şakaklarını ovarak olay mahalline ilk intikal eden polis memurunun raporuna baktı.

Kadın kurban, açık hava çardağının ortasındaki piknik masasına kelepçelenmişti...

Leigh, paragrafın gerisini çift görmeye başladı. Onun gibi ayrıcalıklı çalışanları ilk senesini doldurmamış çalışanlardan ayıran cam duvara bakarak görüşünü düzeltmeye çalıştı. Şehrin nefes kesici bir manzarası yoktu, tüm kat boyunca yayılan, hapishane parmaklıkları gibi yayılan bir kabin sürüsü vardı o kadar. Pleksiglas bariyerler, kabin içindekilerin birbiri üstüne nefes vermesini engelliyordu ama yine de maske zorunluluğu vardı. Hizmetliler saat başı gelip yüzeyleri dezenfekte ediyordu. Bebek avukatların hepsi boş masa politikasıyla çalışıyordu, yani geldiklerinde boş olan masalardan birine geçiyorlardı. Bebek avukat oldukları için de çoğu sabahın altısında geliyordu ve akşam yedide ışıklar açılana kadar çalışmaya devam ediyordu. Leigh'nin onlardan önce ofise geldiğini gördüklerine şaşırdılarsa da bunu gösteremeyecek kadar bitkinlerdi.

Leigh kişisel telefonunu kontrol etti ama Callie mesaj atmamıştı çünkü Leigh'nin stresten kafası patlayacak duruma gelene kadar mesaj atmayacaktı.

Beklediği gibi kardeşinden bir şey gelmemişti ama Leigh ekrandaki bildirimi görünce kalbi bir anlığına tekledi. Maddy bir video göndermişti. Leigh, kızının Walter'ın mutfağında şarkı söylemesini izledi, o sırada Tim Tam, çikolata renkli labradorları farkında olmadan bek vokal yapıyordu.

Leigh kulağını kabartıp sözleri anlamaya çalıştı, göz devirme ile karşılanmayacak, daha da kötüsü, tamamen görmezden gelinmeyecek bir cevap bulmaya çalışıyordu. En azından Ariana Grande şarkısı olduğunu anlamıştı. Aşağı inip açıklamaya baktı ama 34+35 hiçbir anlam ifade etmiyordu. Videoyu iki kez daha izledikten sonra zihni basit toplama işlemini yaparak şarkının ne ile ilgili olduğunu anladı.

"Yok artık..." diyerek masasında iş telefonunu aldı. Walter'ın numarasını tuşlamaya başlamıştı ama Callie'yi gördüğünü söylemeden onunla konuşması imkânsızdı.

Ahizeyi yerine bıraktı. Walter, Leigh hakkında her şeyi biliyordu, en önemli olan şey dışında. Ona Callie'nin tacize uğradığını söylemişti ama detaylar burada bitmişti. Leigh, Walter'a isim vermeyecekti, yoksa internette araştırma yapabilir ya da ağzından kaçan bir şeyi merak edip yıllar önce gerçekten ne olduğunu sorgulamaya başlayabilirdi. Bunu Walter ile paylaşmamasının nedeni ona güvenmemesi ya da sevgisinin azalacağından endişelenmesi değildi. Nazik eşini, güzelim kızının babasını kendi suçluluğunun ağırlığıyla cezalandırmak istemiyordu.

Liz cam kapıya tıkladı. Fuşya maskesinin üstündeki çiçekler tulumuyla uyuşuyordu. Leigh maskesini taktıktan sonra içeri girmesini işaret etti.

Liz hemen konuya giren biriydi. "Johnson davasını iki hafta ileriye aldım. Bryant davasındaki hâkim, kararına cuma günü

altıya kadar cevap vermenizi istiyor. Dr. Unger on altısında, Outlook'unuzda güncelledim. Üç saat sonra Bradley'nin ofisinde olmanız gerekiyor. Size öğlen yemeği getiririm, salata mı istersiniz sandviç mi? Bradley için topuklu ayakkabı giymeniz gerek. Dolapta duruyor."

"Sandviç," dedi Leigh, Liz detayları söylerken hepsini defterine not almıştı. "Andrew'un takip cihazı hakkındaki olay raporlarını okudun mu?"

Liz kafasını iki yana salladı. "Ne olmuş?"

"Son iki ayda dört farklı sorun yaşamış. GPS'in çevrimdışı olmasından fiber optik kablonun kısa devresine kadar her şey olmuş. Her alarm çaldığında şartlı tahliye ofisini aramış ama şu anda durumlar ne kadar kötü biliyorsun. Sistemi resetlemek için memur gönderilene kadar üç ila beş saat geçmiş."

"Kasten yapıldığına dair kanıt var mıymış?"

"Varsa da memur bildirmemiş."

"Üç ila beş saat," dedi Liz, problemi anlayarak. Andrew'un cevap süresini test ettiği söylenebilirdi. Ayrıca üç ila beş saat boyunca nerede olduğu bilinmiyordu.

Liz, "Ben bir araştırırım," dedi.

Leigh sözünü bitirmemişti. "Dün Reggie Paltz ile konuştun mu?"

"Dosyalarını sunucumuza yüklesin diye şifreyi verdim," dedi. "Bilgisayarınızdan sunucuya bağlanayım mı?"

"Ben hallederim, sağol," dedi Leigh. Liz'in soruyu sorma biçimi hoşuna gitmişti, *seni dinozor* kısmını söylememişti. "Paltz benim hakkımda soru sordu mu?"

"Çok sordu ama genellikle teyit amaçlıydı," dedi Liz. "Nerede okula gittiğinizi, Kanuni Yardım'da ne kadar çalıştığınızı, kendi

ofisinizde kaç sene çalıştığınızı falan sordu. Burada ne zaman çalışmaya başladığınızı bilmek istedi. CV görmek istiyorsa internet sitesine girmesini söyledim."

Leigh, şirketin sitesinde olduğunu bir kez bile düşünmemişti. "Sence nasıl biri?" diye sordu.

"İş anlamında çok iyi," dedi Liz. "Tenant hakkındaki dosyasını okudu. Çok detaylı, sıkıntı yok gibi görünüyor ama isterseniz her zamanki dedektiflerimizden biriyle destekleyebilirim?"

"Ben müvekkile sorarım," dedi Leigh. Savcının duruşma sırasında Andrew'un bilinmedik, karanlık bir sırrını ortaya çıkarması Leigh için sorun değildi. "Peki genel anlamda? Paltz'ı nasıl buldun?"

"Biraz gıcık ama yakışıklı sayılır," dedi Liz gülümseyerek. "Onun da internet sitesi var."

Leigh yine teknolojiyi unutmuştu. "Onu Stoudt davasına vermeni istiyorum. Seyahat etmeyi kabul etti ama yakından kontrol et. Faturayı kabartsın istemiyorum."

"Octavia'nın gönderdiği faturalara bakılırsa zaten kabartıyormuş," dedi Liz kalçasıyla kutulardan birine dokunarak. "Bunları dün gece inceledim. Paltz tuvalete girdiğinde fazla sifon çekmek için bile para istiyor. Sitesi beş yıldızlı Yelp yorumlarıyla dolu."

"Gözümüzün üstünde olduğunu bilsin."

Leigh maskesini çıkarıp bilgisayarını uyku modundan çıkardığında Liz çoktan dışarı çıkmıştı. Bradley, Canfield & Marks'ın sitesi tam da beklendiği gibi sıkıcıydı. Kalın çerçeveler UGA'ya atıf olarak kırmızı ve siyahtı. Times Roman font kullanılmıştı. Tek süs, kıvrımlı & işaretiydi.

Leigh, beklendiği gibi ismini AVUKATLAR başlığı altında buldu. Fotoğrafı, çalışan kartında kullanılan fotoğrafıydı, hafif utanç verici bir fotoğraftı. *Danışman* olarak geçiyordu, yani ne partner ne de iştirak olmadığını söylemenin kibar bir yoluydu.

Leigh ilk paragrafı geçti, alkollü araç kullanma, hırsızlık, dolandırıcılık, yüksek meblağ boşanma davaları ve işçi savunması konusunda uzman olduğunu ve Eyalet ve Yüksek Mahkemeler karşısına çıktığını okudu. İdrar hukuki konusunda uzman arayanlar için *Atlanta INtown* makalesinin linki de konmuştu. Sonraki paragrafta ödülleri, gönüllü çalışmaları, yaptığı çeşitli konuşmalar ve kariyerinin ilk dönemlerinde, makale yazmak gibi şeylerin önemi olduğunda yazdığı makaleler listelenmişti. Son satıra indi: *Bayan Collier eşi ve kızıyla zaman geçirmekten keyif alıyor.*

Leigh, parmağını fare üstüne vurdu. Özel dedektifin hikâyesinden şüphe duymaması gerekebilirdi. Reggie'nin Andrew'a *INtown* makalesini göstermesi, Andrew'un da Leigh'yi tanıması kulağa inanılır geliyordu. Andrew'un Leigh'yi tutmadan önce Reggie'den onu araştırmasını istemesi de inanılır geliyordu. Aslında Reggie artık tehlikeli olma seviyesini çoktan geçmişti çünkü Leigh onun geçmişteki pislikleri bulmakta başarılı bir özel dedektif olduğunu hissetmişti.

Bu yüzden Reggie'yi eyalet dışına çıkaraktı. Jasper Stoudt, boşanma müvekkilini aldatan kocası, metresiyle Montana'da on günlük bir balık gezisine çıkacaktı. Leigh, Reggie'nin oda servisi söylemekten Andrew Tenant'ı düşünmeyeceğini tahmin ediyordu.

Leigh, Andrew hakkında herkese yetecek kadar endişeleniyordu. Dün gece Callie'nin yaptığı konuşmanın önemli noktalarını aklında listeleyerek kendine cesaret verdi.

–Andrew'un cinayet hakkında kanıtı olsa polise giderdi.

–Andrew, Buddy'nin videolarından birini bulmuş olsa bile bunun kanıtlayacağı tek şey Buddy'nin pedofili olduğuydu.

–Callie parmağını uyluk atardamarında gezdiriyor diye parçaları birleştirmişse bile ne olacaktı ki? Nancy Drew'ın bile somut kanıt göstermesi gerekiyordu.

—Buddy Waleski'nin cesedi hiç bulunmamıştı; cesedinin parçaları da. Et bıçağında kan yoktu. Waleski evinden adli tıp kanıtı alınmamıştı. Buddy'nin yanan Corvette'inde de kanıt yoktu.

–Callie'nin yediği dayak hakkında muhtemelen resmi bir belge yoktu, Buddy'nin ortadan kaybolmasıyla alakası olduğunu gösteren bir şey ise kesinlikle yoktu.

—Kimse Leigh'ye hukuk okumak için harcadığı 82 bin doları nereden bulduğunu sormamıştı. 9 Eylül öncesinde kimse toplu para görünce şüphelenmiyordu. Leigh, para biriktirebilmek için Buddy'nin hazinesine rağmen garsonluk, barmenlik, teslimatçılık, otel temizlikçiliği yapmış ve arabasında yaşamıştı. Walter onu Gary Kütüphanesi'nde uyurken bulup koltuğunda uyumaya davet edene kadar hiçbir kalıcılık hissi yaşamamıştı.

Maddy. Walter. Callie.

Önemli olanlara odaklanması gerekiyordu. Onlar olmasa Leigh çoktan tabancasını alıp Andrew'un zavallı hayatına son verirdi. Kanıtlar tam tersini gösterse de kendini hiçbir zaman katil olarak düşünmemişti ama ileriye dönük nefsi müdafaa yapabileceği belliydi.

Kapı hızla çalınıp açıldı. Çalışanlardan biri, Jacob Gaddy, iki dosya kutusu üstüne koyduğu sandviç ve zencefilli gazozla içeri girdi. Kutuları yere bırakıp "Toksikoloji raporu negatif gelmiş, doğruladım. İndeksi bu kutuların üstünde bulabilirsiniz. Ev arandığında arka koridorlarda çok profesyonel, sanatsal Sado-Mazo fotoğraflar çıkmış ama yatak odasında bir şey bulamamışlar," dedi.

Leigh fotoğraflar konusunda endişeli değildi. *Grinin Elli Tonu* dünyadaki milyonlarca ev hanımının bu konudaki şokunu yok etmişti. Jacob'ın öğlen yemeğini masanın kenarına koymasını bekledi. Neden garsonluk yapmaya gönüllü olduğunu biliyordu.

Duruşmada ikinci birine ihtiyacı olacaktı ve asistanları o koltuğa geçmek için gerekirse ölümüne savaşmaya hazırdı.

Leigh, acısına son vermeye karar verdi. "İkincim sensin. Davanın her detayını öğren. Hata kabul etmem," dedi.

"Evet efe..." diyordu ki kendini durdurdu. "Teşekkür ederim."

Leigh, neredeyse *efendim* demesini aklından çıkardı. Andrew'un dosyalarını incelemeyi daha fazla erteleyemezdi. Zencefilli gazozdan bir yudum aldı. Şimdiye kadar aldığı sayfalarca notları karıştırırken sandviçini bitirdi. Her davada olduğu gibi, savcının kullanabileceği zayıf noktaları aradı ama bu sefer bu zayıf noktaları kullanarak Andrew'u sonsuza dek hapse gönderecek gizli bir dava yaratmaya çalışıyordu.

Bunları da kendisini ve Callie'yi hapse sokmadan yapmaya çalışıyordu.

Savcıyla daha önce de kafa kafaya gelmişlerdi. Dante Carmichael, işine bir şampiyonun haklılık duyusuyla yaklaşıyordu. Kazanma/kaybetme oranı hakkında hava atmaktan hoşlanıyordu ama yüzde doksan dokuz kazanacağın davaları aldıktan sonra kazandığın için hava atmanın anlamı yoktu. Çoğu tecavüz davasının savcılar tarafından alınmamasının nedeni buydu. Olay iki kişinin söylediklerine kalınca jüri genellikle erkeğin doğru söylediğini, kadının ise dikkat çekmeye çalıştığını düşünüyordu. Dante'nin anlaşma teklifleri, oranını düşürmemek için verilen haraçlar gibiydi. Adalet sarayında çalışan herkesin bir lakabı vardı ve Anlaş Ya Da Kaybet Dante, lakabını hakkıyla kazanmıştı.

Leigh, resmi yazışmaları kontrol etti. Dante, geçen senenin nisan ayında son derece cömert bir anlaşma teklifi sunmuştu, o sırada Andrew'un tutuklanması üstünden bir ay geçmişti. Reggie Paltz ile aynı fikirde olmak istemiyordu ama içinden bir ses Dan-

te Carmichael'ın tuzak kurduğunu söylüyordu. Andrew, Karlsen davasında suçunu kabul ettikten sonra uygulama yöntemi benzerliğinden üç dava daha açılacaktı. Leigh dikkatli davranırsa, kartlarını zekice oynarsa ve şansı yaver giderse Andrew'u bu tuzağa itmenin farklı bir yolunu bulabilirdi.

Alışkanlık gereği kalemini aldı. Sonra geri koydu. Potansiyel suçlarını kâğıda dökmek iyi bir fikir değildi. Leigh, seçeneklerini aklından saydı, suçu üstüne almadan işi batırmanın yollarını aradı.

Önündeki tek engel Andrew değildi. Cole Bradley, hukuk konusunda Leigh'nin asla bilemeyeceği kadar çok şey unutmuştu. Davayı bilerek kaybettiğini fark ederse kovulmaktan çok daha büyük problemleri olurdu. Zamanlama da sorundu. Leigh'nin normalde kriminal davalara hazırlanmak için aylarca, bazen de yıllarca süresi oluyordu. Ve o zaman müvekkilini gerçekten savunuyordu. Şimdi ise altı günde olay mahalli fotoğraflarını, adli tıp raporlarını, zaman çizelgelerini, tanık ifadelerini, polis raporlarını, tıp raporlarını, tecavüz analizini, kurbanın kameraya kaydedilen, iç parçalayan ifadesini yalayıp yutmak için sadece altı günü vardı.

Leigh'nin işi erteleyip durmasının nedeni o videoydu. Andrew Tenant'a karşı hazırladığı gizli davada düzinelerce strateji kullanabilirdi ama hepsi de kurbanı agresif biçimde sorguya çekmesini gerektiriyordu. Savunma avukatı olarak bu ondan beklenen bir şey değildi, yapması gereken bir şeydi. Tammy Karlsen'a acımasız bir saldırı düzenlenmiş ve tecavüze uğramıştı fakat bu fiziksel yaralar, Leigh'nin açacağı duygusal yaralar yanında hiç kalırdı.

Birçok eyalette olduğu gibi Georgia'da da kriminal davalarda kurbanın ifadesinin alınması için çok uç şartlar olması gerekiyordu.

Leigh'nin Tammy Karlsen ile ilk konuşması kurbanın sorgusu sırasında olacaktı. O anda Tammy Karlsen, Dante Carmichael'ın ifadeyi desteklemek için inşa ettiği çok dengeli bir piramidin zirve noktası olacaktı. Piramidin alt kısmı hatırı sayılır, güvenilir tanıklardan oluşacak: polis memurları, tıp uzmanları, hemşireler, doktorlar, çeşitli bilirkişiler ve Tammy'i piknik masasına kelepçelenmiş halde bulan köpek yürütücüsü. Hepsi de jüriye Tammy'nin ağzından çıkan her şeye inanmaları için sarsılmaz nedenler verecekti.

Leigh'den de eline balyoz alıp piramidi parçalamasını bekleyeceklerdi.

BC&M, sıradan jüri üyesinin düşünce biçimini anlamak için çok para harcamıştı. Uzmanlar tutmuşlar, hatta pahalı davalarda danışmanlar getirmişlerdi. Leigh, bu çalışmaların sonucunu biliyordu. Tecavüz davalarında jüri yorumlarının hakaret niteliğindeki sözler ile moral bozucu şeyler arasında gidip geldiğini biliyordu. Kurban saldırı sırasında sarhoşsa ne olmasını bekliyordu? Duruşmada öfkeli ya da asi davranırsa tavrını beğenmiyorlardı. Çok az ya da çok ağlarsa uyduruyor mu diye şüpheleniyorlardı. Kurban obez ise belki de çaresizdi, adama yol verdi diye düşünüyorlardı. Çok güzelse kendini beğenmiş, hak ettiğini buldu diyorlardı.

Tammy Karlsen'ın bu bıçak sırtında hangi yöne gideceğini bilmek imkânsızdı. Leigh'nin kurban hakkında bildiği her şey olay mahalli fotoğraflarından ve ifadelerden geliyordu. Tammy otuz bir yaşındaydı. Bir Telekom şirketinde bölge müdürüydü. Hiç evlenmemişti, çocuğu yoktu, Brookhaven'daki müstakil evinde oturuyordu, bu bölge Buckhead'in merkezi civarındaydı.

2 Şubat 2020 gününde acımasızca tecavüzce uğramış ve Atlanta Belediyesi'ne ait, halka açık bir parkın çardağındaki piknik masasına kelepçelenmiş halde bırakılmıştı.

Leigh masasından kalktı. Kapıdaki ve penceredeki panjurları kapattı. Tekrar oturdu. Defterinde yeni bir sayfa açtı. Tammy Karlsen'ın resmi ifade kaydını açıp oynat tuşuna bastı.

Kadın çıplak bulunduğu için videoda üstünde hastane tulumu vardı. Çocuklar için hazırlandığı bariz olan bir sorgu odasında oturuyordu. Koltuklar alçak ve renkliydi, armut koltuklar vardı, oyun masasının üstü yapbozlar ve oyuncaklarla doluydu. Bu, tecavüz kurbanı için tehditkâr olmayan bir odaydı herhalde: onu çocuklar için hazırlanmış bir odaya koyarak sürekli tecavüze uğramakla kalmadığını, hamile de olabileceğini hatırlatıyorlardı.

Tammy kırmızı bir koltukta oturuyordu, ellerini dizleri arasında birleştirmişti. Leigh, notlarından Tammy'nin ifade sırasında hâlâ kan kaybettiğini biliyordu. Hastanede kendisine ped verilmişti ama sonunda, kola şişesinin neden olduğu hasarı düzeltmesi için bir cerrah çağırılmıştı.

Videoda kadının ileri geri sallanarak kendini rahatlatmaya çalışması görünüyordu. Kadın bir polis memuru odanın karşı tarafında sırtını duvara vermiş duruyordu. Protokol gereği kurban tek başına kalamazdı. Bunun nedeni güvende hissetmesi değildi. Memur, kurbanın intihar etmesini engellemek için oradaydı.

Birkaç saniye geçtikten sonra kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. Uzun ve korkutucu bir adamdı, gri saçları ve özenle kesilmiş bir sakalı vardı. Muhtemelen elli yaşlarındaydı, iri midesini saran deri kemerinde bir Glock duruyordu.

Leigh adamı görünce şaşırdı. Bu tür ifadeleri kadınlar alıyordu çünkü duruşmada kadınlarla empati kurmak daha kolay oluyordu. Leigh, erkek bir dedektifi sorguladığını hatırlıyordu; adam çok özgüvenli bir şekilde onu odada istemeyen kadın kurbanların tecavüze uğramak konusunda yalan söylediğini belirtmişti. Bir

erkek tarafından tecavüze uğrayan bir kadının başka bir erkekle yalnız kalmak istemeyebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

2020 yılındaydılar. Neden bu izbandut gibi dedektifi yollamışlardı?

Leigh videoyu durdurdu. Olay yeri raporlarını inceleyip ilk müdahalede bulunan dedektife baktı. Davaya kadın bir dedektifin baktığını hatırlıyordu. Listeyi ve olay raporlarını kontrol ettikten sonra davadan Dedektif Barbara Klieg'in sorumlu olduğunu gördü. Leigh, adamın kimliğini öğrenebilmek için diğer raporlara bastı sonra gözlerini devirdi çünkü yapması gereken tek şey oynat tuşuna basmaktı.

Adam, "Bayan Karlsen, ben Dedektif Sean Burke. Atlanta Polis Departmanı ile çalışıyorum," dedi.

Leigh adamın adını yazıp altını çizdi. *İle* diyerek çalışan değil, danışman olduğu rolünü ima etmiş olabilirdi. Burke hangi davalarda çalışmıştı, kaç başarılı tutuklanmada rol almıştı, dosyasında kaç uyarı vardı, kaç davası kapanmıştı, tanık koltuğunda nasıl davranıyordu, diğer savunma avukatları hangi zayıf noktalarını ortaya çıkarmıştı öğrenmesi gerekiyordu.

Burke sordu, "Şuraya oturmamın sizin için sakıncası var mı?"

Tammy gözlerini yerden ayırmadan kafasını sağa sola salladı.

Leigh, Burke'ün düz sırtlı ahşap bir sandalyeye oturup Tammy'nin karşısına geçtiğini gördü. Yavaş değildi ama kasti hareket ediyordu. Odadaki tüm oksijeni tüketmiyordu. Oturmadan önce duvara yaslanan kadın memura neredeyse görünmeyecek kadar küçük bir selam verdi. Arkasına yaslandı, erkeklerin hep yaptığı gibi bacaklarını aralamadı ve ellerini kucağında birleştirerek anti saldırganlığın resmine dönüştü.

Andrew'un aleyhine devasa bir sayıydı bu. Dedektif Burke

profesyonel bir beceriyle dolup taşıyordu. Barbara Klieg onu bu yüzden çağırmıştı. Tammy'nin hikâyesini temellendirmesine yardım edecekti. Jüri önünde nasıl ifade vereceğini biliyordu. Leigh onunla savaşabilirdi ama gardını kırmayı başaramazdı.

Bu Andrew'un lehine bir sayı olmakla kalmıyordu, ölüm fermanı bile olabilirdi.

Burke, "Dedektif Klieg'in zaten açıkladığını biliyorum ama bu odada iki kamera var, biri şurada, biri de burada," dedi.

Tammy, adamın işaret ettiği noktalara bakmadı.

Burke açıklamaya devam etti, "Yeşil ışık yandığını görüyorsunuz, yani hem görüntü hem de ses kaydediyorlar ama önce sizden izin almak istedim. Kapatmamı isterseniz kapatabilirim. Açık kalsınlar mı?"

Tammy cevap vermek yerine kafasını yukarı aşağı salladı.

"Bir sorum daha var, burada konuşabilir miyiz?" dedi Burke, sesi rahatlatıcıydı, neredeyse ninni gibiydi. "Daha resmi bir yere de gidebiliriz, mesela sorgu odasına ya da sizi ofisime götürebilirim, isterseniz eve de götürebilirim."

"Hayır," dedi Tammy sonra daha kısık bir sesle ekledi, "hayır, eve gitmek istemiyorum."

"Bir arkadaşınızı ya da aile ferdinizi çağırmamı ister misiniz?"

Tammy daha soru bitmeden kafasını hayır anlamında sallamaya başlamıştı. Kimsenin bu olayı bilmesini istemiyordu. Utancı o kadar barizdi ki Leigh elini göğsüne bastırarak duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı.

"Tamam, burada kalalım ama istediğiniz zaman fikrinizi değiştirebilirsiniz. Durmak istediğinizi ya da başka bir yere gitmek istediğinizi söyleyin yeter, ne isterseniz onu yaparız," dedi Burke. Otorite sahibi olduğu belliydi ama ona seçeneği olduğunu his-

nettirmek için elinden geleni yapıyordu. Sonra sordu, "Size nasıl hitap edeyim? Tammy mi Bayan Karlsen mı?"

"Bayan...Bayan Karlsen," dedi Tammy kelimeleri öksürerek. Sesi boğuktu. Leigh, kadının boynundaki morlukların şimdiden yayılmaya başladığını görebiliyordu. Saçları yüzünü kapatmıştı ama tecavüz raporu sırasında çekilen fotoğraflar yıkılmışlığın fotoğrafı gibiydi.

"Bayan Karlsen," diye onayladı Burke. "Dedektif Klief bana DataTel'de bölge müdürü olduğunuzu söyledi. Şirketin adını duydum tabii ki ama tam olarak ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Sistem lojistiği ve Telekom mühendisliği," dedi Tammy ve tekrar boğazını temizledi, hırıltısı geçmiyordu. "Küçük ve orta işletmelere mikrosistemler, optik, fotonik ve sistem kontrolü konusunda veri desteği sağlıyoruz. Güneydoğudaki on altı bölgenin sorumluluğu bende."

Burke anlamış gibi kafasını salladı ama bunu söylemekteki amacı Tammy Karlsen'a sözüne güvenilir bir profesyonel olduğunu hatırlatmaktı. Burke ona inandığının sinyalini veriyordu.

Burke, "Kulağa benim işimden daha etkileyici geliyor. Herhalde bunun için bir okul okumuşsunuzdur," dedi.

"Georgia Teknik," dedi Tammy. "Elektronik ve bilgisayar mühendisliği master'ı yaptım."

Leigh derin bir iç geçirdi. Octavia'nın kutularından birinde Tammy Karlsen'ın sosyal medyasından bilgi olacağını, özellikle de üniversitenin mezunlar sayfasını bulacağını biliyordu. Tammy'nin sınıf arkadaşları nostalji yaşına gelmişti, muhtemelen çılgın üniversite yılları ile ilgili bir sürü gönderi vardı. Tammy, içki içmek ya da seks yapmaktan hoşlanan biriydi ise Leigh bunu duruşmada kullanabilirdi; tüm kadınların içki içmek ya da seks yapmaktan hoşlanmaya hakkı yokmuş gibi.

Sonuç olarak Andrew kendi lehine bir sayı kazanmıştı.

Video oynamaya devam etti ve Burke biraz daha havadan sudan konuştu. Burke uçurumdan atlayın dese jüridekiler uçurumdan atlardı. Rahat özgüveni Valium'dan bile iyiydi. Sesi hiçbir zaman ninni seviyesini aşmadı. Tammy ona hiç bakmadığı halde Burke doğrudan ona bakıyordu. İlgiliydi, ona inanıyordu ve en önemlisi, merhametliydi. Leigh, polis akademisinde tecavüz mağdurlarıyla nasıl konuşulacağına dair bir ders izlediğini sandı. Bir polisin gerçekten bu kuralları uyguluyor olması baş döndürücü bir şeydi.

Burke sonunda sadede geldi. Sandalyesinde kıpırdadı ve diz kapaklarını birleştirerek bacak bacak üstüne attı. "Bayan Karlsen, ne kadar zor bir şey yaşadığınızı hayal bile edemiyorum ama eğer konuşabilecek durumdaysanız lütfen dün gece ne olduğunu anlatır mısınız?"

Tammy başta bir şey söylemedi, Burke de onu zorlamayacak kadar deneyimliydi. Leigh, sağ üst köşedeki sayılara baktı, zamanın geçmesini izledi, ta ki kırk sekiz saniye sonra Tammy konuşana kadar.

"Yapmam..." dedi tekrar boğazını temizleyerek. Boğazı yalnızca boğulmaktan tahriş olmamıştı. Tecavüz muayenesi sırasında hemşirelerden biri boğazından örnek almış ve sperm kalıntısı bulmuştu. "Özür dilerim."

Burke sol tarafa doğru uzanıp Leigh'nin daha önce görmediği bir mini buzdolabını açtı. Bir şişe su çıkardı, kapağını açıp Tammy'nin önüne koyduktan sonra arkasına yaslandı.

Tammy tereddüt etti ama sonunda şişeyi aldı. Leigh, kadının yutkunmakta zorlandığını görünce yüzünü ekşitti. Tammy'nin şişmiş dudaklarının kenarından su aktı, hastane tulumunun yakasında birikerek yeşil rengi koyulaştırdı.

Burke, "Bunun bir kuralı yok, Bayan Karlsen. Hikâyeye başlamak istediğiniz yerden başlayabilirsiniz. Ya da başlamayın. İstediğiniz zaman çıkıp gidebilirsiniz," dedi.

Tammy şişeyi masaya koyarken elleri titriyordu. Kapıya baktı ve Leigh çıkacak mı diye merak etti.

Ama çıkmadı.

Tammy, masadaki kutudan birkaç mendil aldı. Burnunu sildi ve acıdan yüzünü ekşitti. Konuşmaya başladıktan sonra mendilleri elinde parçalamaya başladı, yavaş yavaş normal başlayıp kâbusa dönüşen geceyi Burke'e anlattı. İşten çıkışını anlattı. İçki içmeye gitmeye karar vermesinden bahsetti. Arabasını valeye vermesinden. Tek başına cin martini içmesinden. Gitmeye hazırdı ki Andrew gelip ona bir içki daha almayı teklif etmişti.

Leigh, not defterinde geri gitti. Virgül Bukalemun'un kamera kayıtlarında içtiği iki cin martininin üstünü çizdi.

Tammy, çatı katına çıktıklarını anlattığı sırada içtiği içkilerin sayısı tutmuyordu ama çoğu insan ne kadar içtiğini hatırlamıyordu. Önemi yoktu. Leigh, jüri önünde kadına iki değil üç martini sipariş ettiğini söylemeye zorlarsa kibirli görünürdü.

Tekrar videoya odaklandı.

Tammy, Andrew'u herkesin tasvir edeceği gibi tasvir ediyordu; aklından geçenleri anlamak biraz zordu ama iyi, profesyonel biriydi, onun neslindeki birçok kişinin erişemediği bir yaşta yetişkinliğe erişmişti. Tammy'nin de aynı türde bir insan olduğu belliydi. Burke'e iyi anlaştıklarını düşündüğünü söyledi. Hayır, Andrew'un soyadını bilmiyordu. Galiba oto galeride çalışıyordu. Belki de araba tamircisiydi? Klasik arabalardan bahsetmeyi seviyordu.

"Ona... onu öptüm," dedi Tammy, sesindeki suçluluk sonrasında yaşanan her şeyin onun hatası olduğunu düşündüğünü gös-

teriyordu. "Onunla flört ettim ve valeyi beklerken bir süre öpüştük. Çok uzun bir süre. Sonra ona kartvizitimi verdim, çünkü beni aramasını istedim."

Burke, sessizlik içinde oturmasına izin verdi. Andrew'u bu kadar uzun süre anlatmasının bir nedeni olduğunu anlamıştı fakat ağzına laf tıkamayacak kadar deneyimliydi.

Tammy ise ellerine bakıyordu. Peçeteleri paramparça etmişti. Pisliği temizlemeye çalıştı, yırtık parçaları masada topladı. Yere uzandığında inledi ve Leigh, kola şişesinin neden olduğu hasarı hatırladı.

Burke tekrar sol tarafına uzandı, bu sefer çöp kutusunu aldı. Masanın yanına koydu. O kadar iriydi ve oda o kadar küçüktü ki hepsini yerinden kalkmadan yaptı.

Tammy, yırtık peçetenin tüm parçalarını çöp kutusuna koymaya uğraştı. Saniyeler geçti. Sonra dakikalar.

Burke sabırlı bir şekilde bekledi. Leigh, şimdiye kadar duyduklarını değerlendirdiğini düşünüyordu, kendi listesini kontrol ediyordu, sorularına cevap aldığından emin oluyordu: Kurban ile saldırgan önce nerede temas kurmuştu? Ne kadar alkol tüketilmişti? Yasadışı uyuşturucu alıyorlar mıydı? Kurbanın yanında arkadaşları var mıydı? Olası bir tanık var mıydı?

Belki de sonraki sorularını düşünüyordu: Kurban, saldırganı itmiş, tekme ya da yumruk atmış mıydı? "Dur" ya da "Hayır" demiş miydi? Saldırgan saldırıdan önce, saldırı sırasında ve sonrasında nasıl davranmıştı? Yapılan cinsel eylemlerin sırası neydi? Şiddet ya da tehdit var mıydı? Peki silah? Saldırgan boşalmış mıydı? Nereye boşalmıştı? Kaç kez?

Tammy mendili çöpe atmayı bitirdi. Sandalyesine yaslandı. Burke'ün sessiz sorularını duymuş ve vereceği cevabı biliyor-

muş gibi kafası ileri geri sallanmaya başladı. "Sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Valeye gittikten sonra. Galiba arabaya bindim? Belki de, bilmiyorum. Bir şeyler hatırlıyor olabilirim. Emin değilim. İstemiyorum, emin olmadan konuşmak, hatırlamadan... emin olmam lazım."

Burke yine bekledi. Leigh disiplinine hayran kalmıştı, bu da zeki olduğuna işaret ediyordu. Yirmi yıl önce olsa onun yerindeki memur Tammy'i omuzlarından tutup silker, suçluyu cezalandırmak istiyorsa konuşmak zorunda olduğunu söyler, yoksa dikkat çekmek istediğin için hepsini uyduruyor musun diye sorardı.

Burke, bunu yapmak yerine, "Oğlum Afganistan'da savaştı. İki tur boyunca," dedi.

Tammy kafasını kaldırdı ama yine de Burke'ün gözlerine bakmadı.

Burke devam etti, "Geri döndüğünde farklıydı. O kadar çok şey yaşamıştı ki anlatamıyordu. Ben hiç askerlik yapmadım ama travma sonrası stres nasıl bir şey biliyorum çünkü cinsel saldırıya maruz kalan birçok kadınla görüşüyorum."

Leigh, Tammy'nin çenesinin kasılıp gevşediğini görebiliyordu. Henüz bu acımasız terimleri düşünmemişti. O bölge müdürü ya da teknik üniversite mezunu değildi. Cinsel saldırı kurbanıydı. Bu kızıl harfler hayatının geri kalanı boyunca göğsüne kazınacaktı.

Burke, "Travma sonrası stres bozukluğu travmatik olaylardan sonra yaşanır. Belirtiler arasında kâbuslar, anksiyete, kontrol edilemeyen düşünceler, o anı tekrar yaşamak ve bazen hafıza kaybı olur," dedi.

"Yani..." dedi Tammy sesi tıkanarak. "Bu yüzden mi hatırlamıyorum?"

"Hayır, hanımefendi. Toksikoloji raporu geldikten sonra daha

kesin konuşabiliriz," dedi Burke. Biraz tahminde bulunuyordu ama kendini geri çekti. "Söylemek istediğim, yaşadığınız her şey —üzüntü, öfke, şok, intikam isteği, intikamdan kaçma isteği, bu adamı cezalandırma isteği, belki de onu bir daha görmeme isteği— hepsi tamamen normal. Burada doğru ya da yanlış bir davranış yok. Hissettikleriniz sizin için doğru olanlar," dedi.

Bu farkındalık Tammy Karlsen'ı mahvetti. Hıçkırmaya başladı. Kadınlara cinsel travmayla başa çıkmak için kılavuz verilmiyordu. Adet olmak, düşük yapmak ya da menopoz yaşamak gibiydi: her kadının korktuğu ama bilinmeyen nedenlerden tabu olan konular.

"Tanrım," diye mırıldandı Leigh. Bu kibar dev, jüriyi tek başına Andrew'a karşı silahlandıracaktı. Duruşmadan sonra ona hediye sepeti gönderse iyi olurdu.

Leigh, kalpsizliğine engel oldu. Bu bir oyun değildi. Tammy'nin bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bir avuç dolusu mendil aldı. Burke onu rahatlatmaya çalışmadı. Oturduğu yerde bekledi. Duvara yaslanan kadın memur da bir şey yapmasın diye ona bir bakış attı.

"Ben..." dedi Tammy. "Kimsenin hayatını mahvetmek istemiyorum."

"Bayan Karlsen, saygısızlık ettiğimi düşünmeyin lütfen ama böyle bir gücünüz yok."

Tammy sonunda ona baktı.

Burke devam etti, "Dürüst bir kadın olduğunuzu biliyorum. Ama benim inancım ve sizin sözleriniz mahkemede yeterli değil. Bana söylediğiniz her şeyin araştırılması lazım, bir şeyi hatırlayamıyorsanız ya da karıştırdığınız şeyler varsa soruşturma ekibimiz bunu hızla keşfedecektir."

Leigh sandalyesine yaslandı. Jimmy Stewart'ın duruşma adımlarını açıklamasını izlemek gibiydi.

"Peki," dedi Tammy ama devam edene kadar neredeyse bir dakika geçmişti. "Parktaydım. Orada uyandım. Daha doğrusu kendime geldim. Daha önce hiç gitmemiştim ama bir parktı. Ve ben...ben masaya kelepçelenmiştim. Yaşlı adam, köpek yürüten yok mu? Adını bilmiyorum. Polisi aradı ve..."

Leigh, sonraki sessizlikte Tammy'nin nefeslerini duyabiliyordu, fazla hızlı nefes almamaya çalışıyordu.

Burke kadına, "Bayan Karlsen, bazen hafızalar görsel olarak anlaşılır. Eski film görüntüsü gibi gelirler. Saldırı hakkında söyleyebileceğiniz, size tecavüz eden adam hakkında verebileceğiniz herhangi bir detay var mı?"

"O..." dedi ve sesi tekrar kısıldı. *Tecavüz* kelimesi perdeleri aralamıştı. Tecavüze uğramıştı. Tecavüz kurbanıydı.

Tammy, "Kar maskesi vardı. Ve kelepçesi. Beni kelepçeledi," dedi.

Leigh deftere *tasarlanmış* yazdı çünkü kar maskesi ve kelepçeler olay mahalline getirilmişti.

Kelimeye baktı.

Burke hafızalar konusunda haklıydı. Leigh, Reggie Paltz'ın ofisindeki tatil fotoğraflarını düşündü. Gezginleri doğru biliyorduysa Andrew zaman çizelgesi oluşturabilmek için o tatilleri cebinden ödemişti. Bir yerlerde kar maskesiyle fotoğrafı olabilirdi.

Andrew'un aleyhine bir sayı daha.

"Ben..." Tammy yutkunmaya çalıştı ve boğazı kıpırdadı. "Ona durmasını söyledim. Lütfen dur dedim."

Leigh bir not daha aldı. Birçok jürinin kadınların *hayır* diyemeyecek kadar korktuğu ya da şaşkınlığa uğradığı gerçeğine takıldığına şahit olmuştu.

"Hatırlamıyorum..." dedi Tammy nefes alarak. "Giysilerimi çıkardı. Tırnakları uzundu. Tırnakları beni kesti, oramı kesti..."

Leigh, Tammy'nin elinin sağ göğsüne gittiğini izledi. Andrew'un tırnaklarını fark etmemişti. Duruşmanın başında tırnaklarının uzun olduğunu görürse kesinlikle kesmesi gerektiğini söylemeyecekti.

"Bana sürekli şey dedi..." dedi Tammy ve sesi kesildi. "Beni sevdiğini söyledi. Tekrar tekrar. Benim; saçlarımı, gözlerimi ve ağzımı sevdiğini söyledi. Çok küçük olduğumu söyleyip durdu. Sürekli... kalçaların çok ince, ellerin çok küçük, yüzün Barbie bebeği gibi kusursuz dedi. Beni sevdiğini söyleyip durdu ve..."

Burke cümleyi tamamlamak için acele etmedi ama Leigh, ellerini kucağında sıkıca tuttuğunu gördü, uzanıp kadını teselli etmemek, her şeyin yoluna gireceğini söylememek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Tammy Karlsen'ın ileri geri sallanmasını, yüzünü kapatan saçlarını, bu acımasız dünyadan kaybolma isteğini görünce Leigh de aynı isteği hissetti.

Buddy'nin öldüğü gece Callie de aynı şeyi yapmıştı. Yerde ileri geri sallanmış, ağlamış, operatörün mekanik sesini tekrarlamıştı.

Arama yapmak istiyorsanız...

Leigh'nin çekmecesinde bir paket mendil vardı. Bir tanesiyle gözlerini sildi. Tammy Karlsen kederle titrerken bekledi. Kadının kendini suçladığı belliydi, nerede hata yaptığını, söylediği hangi aptalca şeyin onu bu konuma soktuğunu merak ediyordu. Çalışıyor olması gerekiyordu. İşi vardı. Master yapmıştı. Şimdi ise aklı dikkatle planlanmış hayatını tamamen mahveden şiddetli bir saldırının anlık anılarıyla doluydu.

Leigh bu kendini suçlamayı hemen tanıdı çünkü üniversitede ona da neredeyse aynısı olmuştu. Arabasında uyuyordu, para biriktirmeye çalışıyordu ve üstünde bir yabancıyla uyanmıştı.

"Özür dilerim," diye af diledi Tammy.

Leigh burnunu sildi. Sandalyesinde düzelip ekrana biraz daha yaklaştı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı Tammy. Yine titremeye başlamıştı. Aşağılanmış, aptal ve tamamen kontrolsüz hissediyordu. On iki saat içinde her şeyini kaybetmişti ve nasıl geri alacağını bilemiyordu. "Ben, başka bir şey hatırlamıyorum."

Leigh kendine duyduğu nefreti bastırıp defterine tik attı. Tammy Karlsen beşinci kez bir şey hatırlayamadığını söylüyordu.

Andrew lehine beş puan.

Tekrar ekrana döndü. Burke hareketsiz duruyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra sordu, "Yüzünün gizli olduğunu biliyorum ama —yanılıyorsam düzeltin— kar maskesi gözleri kapatmıyor değil mi?"

Tammy kafasını salladı. "Ağzı da," dedi.

Burke nazikçe onu bariz soruya doğru itmeye devam etti. "Saldırgan hakkında tanıdığınız bir şey oldu mu? Herhangi bir şey?"

Tammy yine yüksek sesle yutkundu. "Sesi," dedi.

Burke bekledi.

"Bardaki adamdı. Andrew," diyerek boğazını temizledi. "Uzun süre konuştuk. O... yaptığını yaparken sesini tanıdım."

Burke sordu, "İsmini söylediniz mi?"

"Hayır, düşündüm ki..." deyip durdu. "Kızdırmak istemedim."

Leigh, önceki okumalarından Andrew'un beş adamla birlikte ses testine sokulduğunu biliyordu. Saldırı sırasındaki sözleri tekrarlamışlardı ve sesleri kaydedilmişti. Dedektif tüm ses kayıtlarını oynatınca Tammy hemen Andrew'u seçmişti.

Burke sordu, "Adamın sesinin aklınızda kalmasının nedeni neydi?"

"Yumuşak bir sesi vardı. Yani, tonu yumuşaktı ama tınısı derindi ve..."

Burke'ün doğadışı sükûnetinde bir çatlak oluştu. "Ve?" diye sordu.

"Ağzı," dedi Tammy kendi dudaklarına dokunarak. "Onu da tanıdım. Bir yanı havaya kalktı, sanki... bilmiyorum. Oyun oynuyormuş gibi. Sanki beni sevdiğini söylüyordu ama korkmamdan zevk alıyordu."

Leigh bu sırıtışı biliyordu. Bu sesi biliyordu. Andrew'un soğuk, ölü gözlerindeki korkutucu, duygusuz bakışları biliyordu.

Videonun sonuna kadar devam etmesine izin verdi. Alacak başka not yoktu, sadece Tammy'nin hatırlamadığını söylediği sayımına üç tik daha attı. Burke birkaç detay daha almaya çalıştı. Travma ve Rohypnol karışımı Tammy'nin hafızasını zayıflatmıştı. Söylediği her şey saldırının başına aitti. Bıçağı hatırlamıyordu. Bacağının kesilmesini de. Kola şişesiyle saldırıya uğramasını. Çantasına, arabasına ya da giysilerine ne olduğunu bilmiyordu.

Tammy Karlsen odadan çıkarıldıktan ve Burke kaydı durdurduktan sonra Leigh videoyu kapattı. Olay mahalli fotoğraflarından birini aradı. Tammy'nin çantası BMW arabasının şoför koltuğu altında bulunmuştu. Giysileri olay mahallindeydi. Çardağın kenarında özenle katlanmış duruyorlardı.

Obsesif kompülsif olan Leigh, olay mahallinin özenli simetrisini fark etti. Tammy'nin gri fitilli eteği kare şeklinde katlanmıştı. Üstünde takım ceketi duruyordu. Siyah ipek bluzu ise vitrindeki mankenlerin üstündeki gibi ceketin içine konmuştu. Hepsinin üstüne siyah tangası konmuştu. Tanganın eşi olan siyah sutyen

ise tüm giysileri hediye paketi gibi sarıyordu. Tammy'nin siyah topukluları kenardaydı, düz duruyorlardı ve dikkatle aynı hizaya konmuşlardı.

Leigh, Andrew'un yemek zamanı yemeğiyle oynamasını hatırladı. Peynir ve krakerleri Jenga gibi üst üste dizer, sonra da kuleyi devirmeden parçalar çekmeye çalışırdı. Aynı şeyi elma dilimleri, cevizler, önceki günden kalmış patlamış mısırla da yapıyordu.

Masadaki telefon çaldı. Leigh gözlerini ve burnunu sildi.

"Leigh Collier."

Walter sordu, "Yan çük, yan meme gibi bir şey mi?"

Leigh uzun bir süre bekledikten sonra Maddy'nin videosundan bahsettiğini anladı. "Galiba yandan seviştiğin çük gibi bir şey," dedi.

"Ah," dedi Walter. "Peki."

Ona *armut dibine düşer* demediği için hak vermesi gerekiyordu çünkü Leigh, eşine karşı dürüstlükten hiç ödün vermemiş, her konuda dürüst olmuştu.

Neredeyse her konuda.

"Canım," dedi Walter. "Neden ağlıyorsun?"

Leigh'nin gözyaşları durdu ama tekrar dökülecceğini hissetti. "Dün gece Callie ile görüştüm," dedi.

"Başı belada mı diye sorsam aptallık mı etmiş olurum?"

"Halledemeyeceğim bir şey değil," dedi, ona ruhsatsız Glock'tan daha sonra bahsedecekti. Walter, Leigh kendi ofisini açtığında silahı itfaiyeci arkadaşlarından birinden almıştı. "Kötü görünüyordu. Normalden daha kötü."

"Döngü şeklinde olduğunu biliyorsun."

Leigh'nin bildiği şey Callie'nin eninde sonunda çıkamayacağı bir batağa gireceğiydi. Callie'nin kısa bir süre ara verebi-

leceğinden bile emin değildi. Özellikle de Phil'in yanındayken. Callie'nin annesi yerine eroine başvurmasının bir nedeni vardı. Belki Leigh'ye başvurmamasının da bir nedeni vardı. Leigh önceki gece motelde uyuşturucu kitini görünce hepsini duvara atıp *neden bu boku beni sevdiğinden çok seviyorsun*? diye bağırmak istemişti.

Walter'a, "Çok zayıflamış. Kemikleri sayılıyordu," dedi.

"O zaman yemek yedir."

Denemişti. Callie, çizburgerin yarısını bile zor yemişti. Maddy'nin ilk defa brokoli yediğinde benzer bir ifade takınmıştı. "Tuhaf nefes alıyordu. Yavaş, ağır. Hırıltısını duydum. Nesi var bilmiyorum," dedi.

"Sigara içiyor mu?"

"Hayır," dedi Leigh. Phil tüm aileye yetecek kadar sigara içiyordu. İkisi de kokusuna dayanamıyordu. Bu yüzden Callie'nin annesinin evine gitmesine izin vermesi daha da kötüydü. Aklından ne geçiyordu? Andrew ya da özel dedektiflerinden biri onu korkutmasa bile Phil korkutup aşırı doz almasına neden olacaktı.

Onun hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı.

"Tatlım," dedi Walter. "Uzun süreli Covid olmuşsa bile her gün iyileşen insanlar görüyoruz. Callie'nin dokuz canı var. Sen de biliyorsun."

Leigh, kendisinin Covid ile verdiği savaşı düşündü. Dört saat boyunca kontrolsüz öksürmüştü, o kadar şiddetlenmişti ki gözlerindeki kılcal damarlardan birini patlatmıştı. Hastane ona Tylenol verip nefes alamazsa ambulans çağırmasını söylemişti. Walter, ona bakmasına izin vermesi için yalvarmıştı ama Leigh, Callie'yi çağırmasını söylemişti.

Onun hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı.

"Canım," dedi Walter. "Kardeşin son derece nazik ve şahsına münhasır birisi ama çok problemi var. Bazıları çözülebilir, bazıları çözülemez türden. Yapabileceğin tek şey onu sevmek."

Leigh tekrar gözlerini sildi. Walter'ın hattında anlık bir kesinti olduğunu duydu. "Seni arayan biri mi var?" diye sordu.

Walter iç geçirdi. "Marci. Ben sonra onu ararım," dedi.

Marci, Walter'ın metresiydi. Maalesef ayrılmaları üstünden geçen dört yılı Leigh'nin geri dönmesi için yanıp tutuşarak geçirmemişti.

Leigh ona, "İnternetten suçsuz boşanma belgesi hazırlamak on dakika sürer," demek zorunda hissetti.

"Tatlım," dedi Walter. "Sen benim yan memem olduğun sürece ben de senin yan çükün olmaya razıyım."

Leigh gülmedi. "Benim için önce sen geliyorsun, biliyorsun," dedi.

Walter, "Konuyu kapatmak için güzel bir cümle gibi," dedi.

Leigh, Walter telefonu kapattıktan sonra da telefonu kulağından çekmedi. Ahizeyi yuvasına koymadan önce kendini suçlamaların kaynama noktasına ulaşmasını bekledi.

Kapısı çalındı. Liz hızla içeri girip, "Yukarı çıkmak için beş dakikanız var," dedikten sonra aynı hızla dışarı çıktı.

Leigh dolaba gidip topuklularını buldu. Kapının içindeki aynada makyajını tazeledi. BC&M parasını sadece jüri danışmanlarına harcamıyordu. Jüri üyelerinin avukatlarını umursadıklarını bilmesini de istiyorlardı. Leigh, kaybettiği ve müvekkilinin on sekiz sene hapis yediği bir davayı aklından çıkaramıyordu; fikri sorulan erkek jüri üyelerinden birine göre Leigh'nin atkuyruğu saçı, J. Crew takım elbisesi ve babet ayakkabıları "kesinlikle taş gibi olduğu" gerçeğini saklayamıyordu ve "kadın gibi görünmek için daha çok çabalaması gerekiyordu".

"Siktir," dedi. Maske ağzını kapatacağı halde ruj sürmüştü. Mendille rujunu sildi. Maskesini taktı, sonra defterlerini üst üste koyup telefonlarını aldı.

Asansörlere doğru yürüdüğü sırada kabin sürüsünün alçak uğultusu etrafını sardı. Leigh kişisel telefonuna baktı. Callie'den hâlâ mesaj ya da arama yoktu. Bu sessizliği fazla incelememeye çalıştı. Saat öğlen dörde geliyordu. Callie muhtemelen uyuyordu ya da Stewart Caddesi'nde uyuşturucu satıyordu; sonsuz zamanıyla ne yapıyorsa onu yapıyor olabilirdi. İletişim kurmuyor olması illa tehlikede olduğu anlamına gelmiyordu. Callie olduğu anlamına geliyordu.

Leigh asansörün önüne geldi ve dirseğiyle çağır tuşuna bastı. Telefonu elinde olduğu için Maddy'ye bir mesaj çekti: *Ben gelecekteki patronunum. TikTok'una bakıyorum. Sence ne düşünürüm?*

Maddy hemen cevap verdi: *Herhalde Broadway yönetmenisin ve "Vay be, bu kadın işini biliyor!" diye düşünüyorsun* yazdı.

Leigh gülümsedi. Doğru imla kullanmış olması küçük bir zaferdi. On altı yaşındaki kızının kendine işini bilen bir kadın gözüyle bakması ise büyük zaferdi.

Sonra gülümsemesi silindi çünkü Maddy'nin TikTok hesabı, jüri önünde bir kadının karakterini yermek için kullanacağı türden bir kanıt gibiydi.

Asansör kapıları açıldı. İçeride biri daha vardı, alt kattaki kabin sürüsünden tanıdığı bebek avukatlardan biri. Leigh, dört köşeye yapıştırılmış, insanlara mesafelerini korumalarını hatırlatan çıkartmaların birinin üstünde durdu. Buton panelinin üstündeki tabelada konuşmanın ya da öksürmenin yasak olduğu yazıyordu. Başka bir tabelada ise tuşların üstünde virüs enfeksiyonunu engelleyen yüksek teknoloji bir kaplama olduğu yazıyordu. Leigh,

bebek avukata sırtını döndü ama dirseğiyle en üst kata bastığında şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydu.

Kapılar kapandı. Leigh, Maddy'ye üniversite başvuruları, çalışanlarının saygısı ve iyi itibarın önemi hakkında bir mesaj yazmaya başladı. İkisini de travmaya sokmadan seksin güzelliği hakkında bahsetmenin bir yolunu düşünüyordu ki telefonuna başka bir mesaj geldi.

Nick Wexler soruyordu: *SVM?*

Sikişe var mısın?

Leigh iç geçirdi. Tekrar Nick'in hayatına girdiği için pişman olmuştu ama ondan iyilik isteyen bir kaşar gibi görünmek istemiyordu.

Sonra uğraşmak için: *ertelesek?* Yazdı.

Cevap olarak yukarı başparmak ve patlıcan geldi.

Leigh tekrar iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Maddy'ye yazdığı mesaja döndü, yukarıdan bakmaya daha sonra devam etmeye karar verdi. Nasihatini silip: *bu akşam konuşmak için sabırsızlanıyorum!* yazdı.

Bebek avukat onuncu katta indi ama arkasına dönüp Leigh'ye bakmaktan kendini alamadı, kim olduğunu, şirket sahiplerinin katına nasıl giriş elde ettiğini çözmeye çalıştı. Leigh kapının kapanmasını bekledikten sonra maskesini tek kulağından sarkıttı. Derin bir nefes aldı, yalnız başına kaldığı bu anı kendini toparlamak için kullandı.

Andrew gerçek doğasını gösterdikten sonra ilk görüşmeleriydi. İlk defa yalancı bir müvekkille karşılaşmıyordu ama sözde suçları ne kadar sadistçe olursa olsun Leigh'ye geldiklerinde genelde uysal oluyorlardı. Tutuklanmanın utancını yaşadıktan, insanlık dışı tutsaklık çektikten, ağır suçlular tarafından tehdit

edildikten sonra Leigh'nin yardımı olmadan hapse gireceklerini biliyorlardı, bu da Leigh'ye avantaj sağlıyordu.

Önceki gece Leigh'nin kendini göz ardı etmeye ikna ettiği uyarı alarmı buydu. Andrew Tenant bütün görüşme boyunca ona üstünlük sağlamıştı, Leigh bunun nasıl olduğunu ancak geriye dönüp bakınca fark edebilmişti. Savunma avukatları, en korkulu kâbuslarının masum bir müvekkil olduğunu söyleyip şakalaşırdı. Leigh'nin en korkulu kâbusu ise korkmayan bir müvekkildi.

Zil çaldı. Kapıların üstünde ÇK yazdı. Leigh maskesini tekrar taktı. Siyah bir takım giymiş, kırmızı bir maske takmış zayıf, yaşlıca bir kadın onu bekliyordu. *The Handmaid's Tale*'in UGA versiyonu gibiydi.

Kadın, "Bayan Collier, Bay Bradley sizinle ofisinde özel olarak görüşmek istiyor," dedi.

Leigh ani bir dehşetle sarsıldı. "Müvekkil burada mı?" diye sordu.

"Bay Tenant toplantı odasında ama Bay Bradley öncesinde sizinle görüşmek istedi."

Leigh'nin bağırsakları düğümlendi ama devasa, açık alanda yürüyen kadını takip etmekten başka seçeneği yoktu. Kapalı konferans kapısına baktı. Zihni işkence niteliğinde hikâyeler üretiyordu. Andrew, Leigh'yi kovdurtmuştu. Polise gitmişti. Callie'yi kaçırmıştı ve rehin tutuyordu.

Son senaryonun gülünçlüğü, paranoyasını geri sarıp kutusuna kapatmasını sağladı. Andrew sadist bir tecavüzcüydü ama Svengali değildi. Leigh kendine Andrew Hipotezi'ni hatırlattı. Elinde çocukluğundan hatırladığı hayal meyal anılar ile babasının neden kaybolduğu ile ilgili tahminlerden başka bir şey yoktu. Şu an yapabileceği en aptalca şey, şüphesini doğrulayacak şekilde hareket etmekti.

"Bu taraftan," dedi Bradley'nin asistanı, ofis kapılarından birini açarak.

Mantığa dönmüş olmasına rağmen ofise girdiği sırada ağzı kupkuru olmuştu. Dedektif ya da kelepçeyle bekleyen polisler yoktu. Sadece tahmin edilebilir siyah kırmızı dekor vardı. Cole Bradley devasa bir mermer masanın başında oturuyordu. Etrafında belgeler ve kâğıtlar diziliydi. Açık gri ceketi askıda duruyordu. Gömleğinin kollarını sıvamıştı. Yüzü bomboştu.

Leigh, "Andrew bize katılacak mı?" diye sordu.

Bradley cevap vermek yerine masasının önündeki kırmızı deri sandalyelerden birine işaret etti. "Anlat," dedi.

Leigh, gözünün önündeki şeyi göremediği için aptal gibi hissetti. Bradley ona özet geçmesini istiyordu, böylece müvekkilin önünde konuyu biliyor gibi görünecekti.

Leigh oturdu. Maskesini çıkardı, defterini açtı ve doğrudan konuya girdi. "Kurban, ifade sırasında kendinden emin bir şekilde Andrew'un sesini seçiyor. Andrew tutuklandıktan sonra onu ses denemesinden tanıyor. Bazı detaylardan emin değil ama uzman bir sorgucu kullanmışlar, hikâyenin belli kısımlarını ağzından almayı başarmış. Adı Sean Burke."

"Hiç duymadım," dedi Bradley.

"Ben de. Hakkında elimden geldiğince bilgi toplamaya çalışırım ama duruşmada çok popüler olacaktır. Kurbanın, yani Tammy Karlsen, nasıl karşılanacağını bilmiyorum. İfade videosunda çok sempatik görünüyordu. Saldırının yaşandığı gece kışkırtıcı bir biçimde giyinmemiş. Çok içmemiş. Sabıkası yok. Alkollü araç kullanmamış. Hız cezası yok. Kredi skoru yüksek. Öğrenim kredisini neredeyse ödemiş. Sosyal medyasını karıştıracağım ama teknik üniversitede yazılım mühendisliği master'ı yapmış. Muhtemelen kötü olan şeyleri silmiştir."

"Teknik," dedi Bradley. UGA'nın ezeli rakibiydi. "Ne kadar sempatik?"

"Cinsel ilişkiyi istemediği konusunda şüphe yok. Çok kötü darp edilmiş. Saldırı sırasında açıkça *hayır* demiş. Sırf fotoğraflar bile inanılmaz bir merhamet görmesine neden olur."

Bradley kafasını salladı. "Kanıtlar?" diye sordu.

"Çamurda bir ayak izi bulunmuş, Andrew'un dolabında bulunan Nike ayakkabılarla uyuşması muhtemel. *Muhtemel* demek *kesin* demek değil argümanını sunabilirim. Derin ısırık izleri var ama içlerinde DNA izine rastlanmamış, savcı da bu komik bilimi kolayca çürütebileceğimizi bildiği için diş hekimi getirmeye cesaret edemez," dedi Leigh ve nefes almak için duraksadı. "Kola şişesi biraz daha zor. Şişenin altında Andrew'un parmak izi bulunmuş. Sağ serçe parmağı ama bariz, Georgia Soruşturma Bürosu tarafından onaylanmış bir iz. Şişenin içinde dışkı ve kurbanın DNA'sı dışında bir şey yok. Saldırgan muhtemelen eldiven kullanmış ve serçe parmağı yırtılmış ya da Andrew'un daha önceden dokunduğu bir şişeymiş. Daha önce o parka gitmiş."

Bradley bu son bilgiyi sindirmek için birkaç saniye durdu. "Problemli kısımlar?" diye sordu.

"Rohypnol kullanıldığından şüpheleniyorlar, geçici hafıza kaybı argümanı sunabilirim. Karlsen beyin sarsıntısı geçirmiş yani travmatik hafıza kaybı olduğu kesin. Jüri ile araları çok iyi olan iki uzmanı beklemeye aldım bile," dedi Leigh kafasını eğip notlara bakarak. "Bizim aleyhimize gelince, olay mahalli fotoğrafları dehşet verici. Bazılarının kullanılmasını engelleyebilirim ama iyi olanlar bile Andrew için çok kötü. Sesten kimlik belirlemesini çürütmeye çalışabilirim ama dediğim gibi, iki seferde de çok emin bir şekilde belirtiyor. Savcının olası tanıklar listesini

gördüm, çok iyi bir adli ses uzmanı almışlar, onlar almasa ben alacaktım."

"Ve?"

"Karlsen bunun dışında neredeyse hiçbir detayı hatırlamıyor. Bu belirsizlik özgüvenli iddialarını da yok edebilir ama suçsuz hükmü almamız yüzde elli gibi."

"Bayan Collier," dedi Bradley. "Problemi söyleyin artık."

Leigh, Bradley'nin zekâsından etkilenmeliydi ama etkilenmek yerine kızmıştı çünkü tüm sabah boyunca strateji üretmeye çalıştığı problemi beş dakikada anlamıştı. "Andrew saldırı gecesinde Sidney Winslow ile birlikte olduğunu söylüyor. Jüri onu da dinlemek isteyecektir."

Bradley arkasına yaslandı, parmaklarını üçgen şeklinde birleştirdi. "Bay Winslow'un ifade verebilmesi için eş ayrıcalığından vazgeçmesi gerekecek, bu da Dante'nin onu tanık olarak kullanabileceği anlamına gelir. Bir problem olacağını mı düşünüyorsunuz?"

Leigh dişlerini sıkmaya başladığını hissetti. Sidney'i Truva Atı olarak kullanmayı planlamıştı, Andrew'un hayatını mahvetmesine izin verecekti, kendisi de suçsuz kalacaktı. "Dante bir Perry Mason değil ama olmasına da gerek yok. Sidney ya kızıp aptalca bir şey söyleyecek ya da Andrew'a yardımcı olmaya çalışıp aptalca bir şey söyleyecek," dedi.

"Benim zamanımda yeminliyken *aptalca bir şey söylemek* yalan tanıklık adıyla geçiyordu."

Leigh, Bradley onu uyarıyor muydu yüreklendiriyor muydu anlayamadı. Bir avukatın yalan söyleyeceğini düşündüğü kişiyi tanık olarak kullanması yasaktı. Yalan tanıklığa yataklık yapmak suçtu ve yüklü bir para cezası yanında bir ila on yıl hapis cezası vardı.

Bradley cevabını bekliyordu. Patronu hukuki bir gözlemde bulunmuştu, bu yüzden Leigh de ona hukuki bir cevap verdi. "Sidney'e de tüm tanıklara verdiğim öğüdü vereceğim. Gerçeği söyle, yardımcı olmaya çalışma, sadece sorulan sorunun cevabını ver ve kendinden hiçbir şey katma."

Bradley kafasını sallayarak bunun kendisi için yeterli olduğunu ima etti. "Bilmem gereken başka bir konu var mı?" diye sordu.

"Andrew'un takip cihazı birkaç kez bozulmuş. Hepsi yanlış alarm ama memurların tepki süresini ölçtüğü söylenebilir."

"Öyle söylenmeyeceğinden emin olalım," dedi Bradley, konu Leigh'nin kontrolündeymiş gibi. "Davadaki sağ kolun..."

"Jacob Gaddy," dedi Leigh. "Onu birkaç davada denedim. Adli tıptan anlıyor. Tanıklar konusunda da başarılı."

Bradley kafasını salladı çünkü bir kadını bir erkekle dengelemek kabul edilen bir stratejiydi. "Hâkim kim?" diye sordu.

"Alvarez'di ama..."

"Covid," dedi Bradley büyük bir ciddiyetle. Alvarez onun akranıydı. "Kimin bakacağını ne zaman öğreneceksin?"

"Yeni görevleri henüz dağıtmadılar. Adalet sarayında her şey altüst oldu. Perşembe günü jüri seçimi var, muhtemelen cuma gününe de sarkar. Duruşma da pazartesi günü ama erkene almaları ya da ertelemeleri çok olası. Enfeksiyon oranlarına bağlı, hapishanenin tekrar kapanıp kapanmamasına da. Durum ne olursa olsun ben hazır olacağım."

"Suçlu mu?"

Leigh bu soruya şaşırmıştı. "Suçlu değil hükmü alabiliriz, efendim."

"Basit bir evet ya da hayır sorusu sordum."

Leigh ona basit bir cevap vermeyecekti. Kişisel kazancı için

davayı kaybetmekle uğraşıyordu. Suçluların yaptığı en büyük hata fazla özgüvenli görünmekti. "Muhtemelen," dedi.

"Peki diğer olası davalar?"

"Tammy Karlsen saldırısı ve diğer üç kurban arasında benzerlikler var," dedi Leigh, lafı dolandırdığının farkındaydı. Bradley'i Andrew'un suçsuz hükmü alması için elinden geleni yaptığına inandırmalıydı. "Diğer üç kadına tecavüz etti diye soruyorsanız? Muhtemelen. Dante Carmichael bunu kanıtlayabilir mi? Emin değilim ama Tammy Karlsen davasından suçlu çıkarsa *muhtemelen* söylemim *kesinlikle* olarak değişir. O saatten sonra hükmü arka arka mı verilecek aynı anda mı verilecek tartışmasından başka bir şey olmaz."

Bradley düşünmek için parmaklarını bir süre daha üçgen şeklinde tuttu. Leigh soru sormasını bekliyordu ama Bradley, "Yetmişlerde Külotlu Çorap Katili davasında çalışmıştım. Sen doğmadan önceydi. Eminim duymamışsındır."

Leigh bu davayı biliyordu, Gary Carlton, Georgia'nın en ünlü seri katillerindendi. Üç yaşlı kadına tecavüz edip onları boğmaktan hüküm giymişti ama sayısız kadına saldırdığı düşünülüyordu.

"Carlton başta öldürmüyordu. Sonu oraya vardı ama kurbanlarının hayatta kaldığı çok ama çok saldırısı da oldu," dedi Bradley, Leigh'nin dinlediğinden emin olmak için duraksayarak. "FBI profilcilerinden biri davaya baktı. Bu yıllar sonra oldu, bunlar modayken. Çoğu katilin giderek daha da şiddetli saldırılar düzenlediğini söyledi. Hayal ile başlıyorlar, sonra hayalleri onları ele geçiriyor. Dikizleyici tecavüzcü oluyor. Tecavüzcü katil oluyor."

Leigh ona Netflix hesabı olan herkesin erişebileceği bilgileri ilettiğini söylemedi. Tammy Karlsen'ın tecavüz raporunu görünce de o da aynısını düşünmüştü. Andrew'un saldırısı vahşiceydi,

kadın ölümün eşiğinden dönmüştü. İleride, belki de sonraki saldırıda bıçağın atardamarı keseceği ve kurbanın kendi kanında boğulup öleceğini söylemek çok da abartılı değildi.

Bradley'e, "Diğer üç vaka hakkında. Andrew'a bağlamak için çok uğraşmışlar. Arka planda başka bir şeyler mi dönüyor diye merak ediyorum." diye sordu.

"Örneğin?"

"İlk saldırılardan birinde çalışmış bir dedektif ya da memur. Belki de Andrew'u tutuklamak istemiştir ama savcı ya da patronu kadına vazgeçmesini söylemiştir."

"Kadın mı?" diye sordu Bradley.

"Bir kadına bir şeyden vazgeçmesini söylediniz mi?" diye sordu Leigh, dudaklarının kenarlarının titreyerek gülümsemeye benzer bir şey yaptığını gördü. "Hiçbir patron bu üç davayı birbirine bağlamak için harcanmış onca saati onaylamaz. Polis departmanı şu an arabalarına benzini bile zor alıyor."

Bradley dikkatle dinliyordu. "Açıkla," dedi.

"Bir şekilde, belki kredi kartı ekstresinden, kamera kayıtlarından ya da henüz bulamadığımız bir şeyden Andrew'u zaten listeye almışlardı. Onu tutuklayacak geçerli sebepleri yoktu. Finansal durumunu göz önünde bulundurursak, onu sorgulamak tek fırsatları olduğunu biliyorlardı."

Bradley bariz sonucu çıkardı. "Henüz öğrenmediğimiz saldırılar da olabilir, yani her şey Karlsen davasını kazanmamıza bağlı," dedi.

Leigh, kazanmak istiyormuş gibi davranmaya devam etti. "Davayı kazanmak için tek bir jüri üyesini ikna etmem yeterli. Dante'nin on iki tane ikna etmesi lazım."

Bradley sandalyesine yaslandı. Ellerini kafasının arkasında bağladı. "Bir keresinde Andrew'un babasıyla tanıştım. Gregory

Senior ona rüşvet vermeye çalıştı ama Waleski tabii ki isyan etti. Korkunç bir insandı. Linda onunla evlendiğinde neredeyse çocuk yaştaydı. Ortadan kaybolması harika oldu," dedi.

Leigh, Buddy Waleski'nin ortadan kaybolmasının birçok kişi için iyi olduğunu söyleyebilirdi.

Bradley sordu, "Andrew'u tanık kürsüsüne çıkarır mısın?"

"Kafasına sıkıp jüriyi karar verme zahmetinden kurtarırım daha iyi," dedi Leigh ve kendisine patronuyla konuştuğunu hatırlattı, güvenilir bir tutum sergilemeliydi. "İfade vermek isterse onu durduramam ama ifade verirse davayı kaybedeceğini söylerim."

"Bir şey soracağım," dedi Bradley zaten soru sormuyormuş gibi. "Diyelim ki Andrew gerçekten suçlu, davayı kazanıp saldırıları tekrar yapmakta özgür olması sana ne hissettirir? Ya da bir dahaki sefere daha kötü bir şey yaparsa ne hissedersin?"

Leigh, Bradley'nin beklediği cevabı biliyordu. Bu, insanların savunma avukatı olarak çalışmalarındaki nedendi; ta ki onların da savunma avukatına ihtiyacı olana kadar. "Andrew davayı kazanırsa Dante Carmiachael işini yapamamış gibi hissedeceğim. Suçu kanıtla hükümlülüğü eyalete ait," dedi.

"Güzel," dedi kafasını sallayarak. "Reginald Paltz. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Leigh tereddüt etti. Liz ile yaptığı konuşmadan sonra Reggie'yi aklından çıkarmıştı. "İyi. Andrew hakkındaki geçmiş çalışması çok iyi. Savcının ortaya çıkardığı şeyler bizi gafil avlayamayacak. Onu boşanma davalarımdan birine vereceğim," dedi.

"Ertele onu," diye emretti Bradley. "Bay Paltz, duruşma süresi boyunca sadece bize çalışacak. Andrew ile toplantı odasında bekliyor. Size katılamayacağım ama ilginç şeyler söyleyeceğini düşünüyorum."

8

Leigh toplantı odasına doğru yürürken kendini hazırladı. Reggie Paltz'ın söyleyeceği *ilginç şeyleri* düşünmek yerine sessizce Andrew Hipotezi'ni içinden tekrarladı: Andrew küçükken Buddy'nin barın arkasına sakladığı kamerayı bulmuştu. Babası kaybolduktan sonra Callie'nin anatomi kitabında uyluk damarını okşadığını görmüştü. Bu iki anı, hayatının bir döneminde, bilinmeyen bir nedenden ötürü çarpışmıştı ve şimdi sokaklarda babasının cinayetini hastalıklı bir şekilde taklit ediyordu.

Leigh'nin ensesinden bir damla ter aktı. Andrew ile arasında on metre bile yokken hipotezi o kadar da güçlü görünmüyordu. Aradaki bağlantıyı kurduğunu düşünerek onu fazla abartıyordu. Suç dehâsı diye bir şey yoktu. Leigh bir detayı kaçırıyordu *A* ve *C*'yi bağlayan bir *B* vardı.

Bradley'nin UGA hizmetçisi boğazını temizledi.

Leigh, toplantı odasının kapalı kapısı önünde heykel gibi duruyordu. Kadına kafasını salladıktan sonra içeri girdi.

Oda aynıydı ama büyük cam vazodaki çiçekler solmaya başla-

mıştı. Andrew, masanın şömineye yakın ucuna oturmuştu. Önünde kalın bir dosya duruyordu. Açık maviydi, şirkette kullanılan dosyalardan değildi. Reggie Paltz ise iki sandalye yanındaydı. Ortam önceki toplantılarına benzerdi. Reggie bilgisayarında iş yapıyordu. Andrew somurtarak telefonuna bakıyordu. İkisinin de maskesi yoktu.

Leigh kapıyı kapatınca önce Andrew kafasını kaldırdı. Leigh, ifadesini değişimin ortasında yakaladı. Bir an siniri bozuktu, sonra birden tamamen ruhsuz oldu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Leigh kaskatı yürüyerek. Bedeni, önceden de olduğu gibi kaç ya da savaş modunda sıkışmış gibi hissediyordu. Duyuları keskinleşmişti. Kasları gergindi. Kaçma güdüsü vücudundaki tüm molekülleri ele geçiriyordu.

Büfede kalem arayarak kendine zaman kazandı. İki gece önce oturduğu sandalyeye oturdu. İki telefonunu da masanın üstüne koydu. Bir saat boyunca dayanmanın tek yolunun iş konuşmak olduğunu biliyordu. "Reggie, bana ne söyleyeceksin?"

Andrew cevap verdi, "Tammy'nin bana barda söylediği bir şey aklıma geldi," dedi.

Leigh, keskin bir uyarı sinyalinin omurgasına batarak yükseldiğini hissetti. "Nedir?" diye sordu.

Andrew sorunun havada kalmasına izin verdi, açık mavi dosyanın köşesiyle oynadı. *Tık-tık-tık* sesi, sessizliği daha da uzattı. Leigh, dosyanın içinde yüz civarı sayfa olduğunu düşünüyordu. Dosyanın içindekileri görmek istemediğini içgüdüsel olarak sezmişti. Andrew'un da dosyada ne olduğunu sormasını istediğini anlamıştı.

Callie'nin azarını hatırladı. *Oynamak istemeyen biriyle oyun oynanmaz.*

Leigh, oynamak istemenin tam tersini yaptı. Tek kaşını kaldırarak sordu, "Andrew, Tammy barda ne söyledi?"

Andrew bir saniye daha bekledikten sonra "On altı yaşındayken tecavüze uğramış ve çocuğu aldırmış," dedi.

Leigh, yüzündeki şok belli olmasın diye uğraşırken burun deliklerinin büyüdüğünü hissetti.

Andrew devam etti, "2006 yılı yazında olmuş. Çocukla aynı münazara takımındalarmış. Hiawassee'de bir kamp varmış. Bebeği doğuramayacağını söyledi çünkü asla sevemeyeceğini biliyormuş."

Leigh dudaklarını sıkıca kapattı. Doksan sekiz dakikalık videonun her karesini izlemişti. Tammy Karlsen'ın hafif sohbet dışında hiçbir şey anlatmadığı belliydi.

"Bu bilginin değerinin farkındasın herhalde?" dedi Andrew onu yakından izleyerek. *Tık* sesi ritmini hiç bozması. "Tammy Karlsen daha önce masum bir erkeği tecavüzle suçlamış. Doğmamış çocuğunu öldürmüş. Jüri onun sözüne güvenebilir mi?"

Leigh ona bakmaya çalıştı ama gözlerindeki açık düşmanlık cesaretini kırdı. Oyunu oynamaktan başka ne yapabilirdi bilmiyordu. "Reggie, bu sözleri destekleyecek ne tür bir kanıtın var?" diye sordu.

Tıkırtı durdu. Andrew bekliyordu.

"Evet, şey..." Reggie, sahtekârlığın resmi gibiydi; bu da bilgiyi sahtekârlıkla aldığına işaret ediyordu. "Andrew bana hatırladığını söyledi. Ben de Karlsen'ın lise arkadaşlarından birkaç tanesini buldum. Çocuk aldırdığını doğruladılar. Herkese tecavüze uğradığını söylediğini de," dedi.

"Arkadaşların isimleri kayda geçti mi?" diye zorladı Leigh. "İfade vermeye razılar mı?"

Reggie kafasını iki yana sallayıp Leigh'nin arkasında bir şeye baktı. "Anonim kalmak istediler," dedi.

Leigh, bu açıklamayı kabul etmiş gibi kafasını salladı. "Çok kötü oldu," dedi.

"Evet," dedi Reggie, göz ucuyla Andrew'a bakarak. "Yine de Karlsen'ın ifadesi sırasında sorabilirsin. Mesela hiç çocuk aldırmış mı? Daha önce tecavüze uğradığını düşünmüş mü?"

Leigh, avukat moduna geçerek koltuğuna yaslandı. "Soruları sormak için bir temel atmak gerekiyor. Tammy'nin arkadaşları yemin etmeye gönüllü olmadığına göre, kürsüye seni çıkarmam lazım, Reggie," dedi.

Reggie keçisakalını kaşıdı. Gergin bir şekilde Andrew'a baktı. "Başka bir şekilde de alabilirsin. Yani..."

"Hayır, seni kullanırız," dedi Leigh. "Soruşturmanı anlat. Tammy'nin kaç arkadaşıyla konuştun? Yerlerini nasıl buldun? Kamptaki yetkilerle konuştun mu? Tammy, kamp yöneticisine şikâyette bulunmuş mu? Polis raporu var mı? Çocuğun adı neymiş? Tammy kaç aylık hamileymiş? Hangi kliniğe gitmiş? Kim götürmüş? Ailesinin haberi var mı?"

Reggie, kolunun arkasıyla alnını sildi. "Şey, bunlar..."

"İhtiyacın olduğunda kürsüye çıkar," dedi Andrew. Leigh odaya girdiğinden beri gözlerini ondan ayırmamıştı, şimdi de ayırmıyordu. "Değil mi, Reg?"

Tık-tık-tık sesi tekrar başladı.

Leigh, odanın diğer ucundaki Reggie'nin boğazının titremesini izledi. Bu sessizliğinden, suçlarından aniden rahatsız olduğu izlenimini çıkardı. Yaptıkları ancak *suç* kelimesiyle tanımlanabilirdi. Özel dedektiflerin bilgi toplamak için yasadışı yollar kullanmaları yasaktı, tıpkı avukatların mahkemede yasadışı yolla elde

edilmiş bilgi kullanmasının yasak olduğu gibi. Reggie kürsüye çıkarsa yalan tanıklık yapmış olacaktı. Leigh de yalan söyleyeceğini bilerek onu kürsüye çağırırsa o da aynı şeyden suçlanırdı.

Andrew açık açık ikisini de keriz yerine koyuyordu.

Andrew sordu, "Reg?"

"Evet," dedi Reggie, yutkunup boğazını tekrar oynatarak. "Evet. Hazır olurum," dedi.

"Güzel," dedi Andrew. "Sırada ne var?"

Tık-tık-tık.

"Bir dakika..." dedi Leigh boş defterini işaret ederek. Kalemin düğmesine bastı. Andrew lisansını kaybedip hapse atılmayı cidden düşünüyor sansın diye saçma sapan notlar aldı.

En azından Cole Bradley'nin yokluğu mantıklıydı. Şerefsiz kendini bu işe bulaştırmak istemiyordu ama Leigh'nin bu riski alması hiç sorun değildi. Ofisindeyken onu test bile etmişti, Sidney kürsüdeyken yalan tanıklık yapması hakkında ne düşündüğünü sormuştu. Şimdi Andrew'un gizli davası üstünde çalışması, ayrıca gerçek davayla uğraşması ve Cole Bradley'nin beklediği gösteriyi yapması gerekiyordu.

"Tamam," dedi Leigh ve çok zorlanarak Andrew'a baktı. "Duruşmadaki görüntün hakkında konuşalım. Öncelikle sunumundan bahsetmek istiyorum. Ne giyeceğinden, nasıl davranacağından konuşalım. Yemin sırasında olası jüri üyelerinin her hareketini izleyeceğini hiç unutma. Prosedür hakkında sorun var mı?"

Tıklama tekrar durmuştu. Andrew'un duruşunda bir uyarı vardı. Uzun bir süre bekledikten sonra, "Yemin mi?" diye sordu.

Leigh tekrar avukat moduna girerek her zamanki konuşmasını yaptı. "Yemin süreci, iki tarafın da olası jüri üyelerini sorguladığı bir süreç. Genellikle 50 kadar kişi rastgele seçiliyor. Her kişiyi

sorgulama fırsatımız olacak. Önyargılarını, arka planlarını, kalifikasyonlarını inceleyeceğiz, kimin bizim tarafımıza karşı sempati göstereceğine —ya da göstermeyeceğine— karar vereceğiz."

"Nereden bileceğiz?" diye sordu Andrew ritmini bozarak. Leigh bunu bilerek yaptığını anlamıştı. "Ya yalan söylerlerse?"

"Güzel bir soru," dedi Leigh ve yutkunmak için durdu. Andrew'un sesi değişmişti, daha yumuşaktı ama hâlâ derin bir tınısı vardı, tıpkı Tammy'nin tasvir ettiği gibi. "Tüm potansiyel üyeler bir anket dolduracak, bu anketlere önceden erişimimiz olacak."

"Onları araştırabilir miyiz?" diye sordu Andrew. "Reggie..."

"Hayır, yeterince zamanımız yok ve geri teper," dedi Leigh. Reggie'ye bir kez baktı ve Andrew ne isterse yapmaya hazır olduğunu anladı. Onları sistemi istismar etmekten uzaklaştırmaya çalıştı. "Olası jüri üyeleri kürsüye çıktıklarında yeminli oluyorlar. Dürüst olmaları gerekiyor ve hâkimler olası çatışmaları bulmamız için çok fırsat tanıyor."

Reggie, "Jüri danışmanı bulsan çok iyi olur," dedi.

"O konuyu konuştuk zaten," dedi Andrew dikkatini Leigh'den almadan. "Ne çeşit sorular soracaksın?"

Leigh'nin içindeki siren bir kez daha çaldı ama bazı olasılıkları saydı. "Hâkim önce genel sorular soracak, mesela şiddetli bir suça kurban gitmiş aile ferdiniz var mı? Tarafsız olabileceğinizi ya da olamayacağınızı düşünüyor musunuz? Sonra eğitimlerine, iş deneyimlerine, ait oldukları kulüplere ya da kurumlara, dini seçimlerine, davadaki biriyle ilişkisi olup olmadığına, cinsel saldırı detayları duymaya hazır olup olmadıklarına, kendilerinin cinsel saldırıya uğrayıp uğramadıklarına gireceğiz."

"Peki," dedi Andrew. "Bundan bahsetmeleri gerekecek mi? Cinsel saldırıya uğradıklarını düşünüp düşünmediklerinden?"

Leigh kafasını iki yana salladı. Konu nereye gidecekti bilmiyordu. "Bazen," dedi.

"Peki bu insanları jüride istiyor muyuz istemiyor muyuz?"

"Şey..." dedi, boğazı tekrar kurumuştu. "İtirazlar olacak ve..."

"Bence en iyi strateji tüm detayları almaya çalışmak. Örneğin olduğunda kaç yaşındaydılar, çocuk istismarı mıydı yoksa..." deyip duraksadı. "Pardon, mesela bir gençle bir yetişkin arasındaki cinsel ilişkinin farklı bir ismi mi var?"

Leigh konuşamadı. Sadece Andrew'un ağzına bakabiliyordu. Tammy Karlsen, kar maskesinin ardındaki dudakların aşağılayıcı bir kıvrımı olduğunu söylemişti. Şimdi ise Leigh'yi köşeye sıkıştırmanın keyfini çıkarıyordu.

Konuşmaya devam etti, "Çünkü gençliğinde cinsel deneyim edinmiş birinin yetişkinken cinsel deneyimin biraz kontrol dışına çıkmasını normal karşılayabilir diye düşünüyorum."

Leigh onu düzeltmemek için dudağını ısırdı. *Biraz kontrol dışında çıkan* hiçbir şey yoktu. Tammy neredeyse ölüyordu. Andrew ne yaptığının gayet de farkındaydı.

"Düşün diye söylüyorum," dedi Andrew omuzlarını silkerek ama omuzlarının yukarı ve aşağı hareketi bile çok kontrollüydü. "Uzman sensin. Kararı sana bırakıyorum."

Leigh ayağa kalktı. Büfeye gitti. Dolap kapısının arkasında mini bir buzdolabı vardı. Bir şişe su alıp Andrew'a, "Susadın mı?" diye sordu.

Andrew'un gözleri ardında ilk defa bir ışık belirdi. Heyecanı neredeyse somutlaşmıştı, taze av kovalayan bir avcı gibiydi. Rahatsızlığından zevk alıyor, anksiyetesinin tadını çıkarıyordu.

Leigh ona sırtını döndü. Elleri o kadar şiddetli titriyordu ki su şişesinin kapağını bile zar zor açabildi. Uzun bir yudum aldı. Tekrar yerine oturdu. Alıştığı konuşmasının güvenine döndü.

"Söylediğim gibi, belli sayıda itiraz hakkımız oluyor, herhangi bir nedenden ötürü jüri üyelerini gönderebiliyoruz, gözünün üstünde kaş var diye bile olur. Savcı da aynı sayıda itiraza sahip. Sürecin sonunda on iki jüri üyesi ve iki alternatif jüri üyesi kalıyor," dedi.

Leigh'nin son kelimesi hırıltılı çıktı. Huzursuzluğunu maskelemek için öksürdü. "Pardon," dedi.

Andrew'un karanlık bakışları yüzünü peçe gibi kapatıyordu. Leigh bir yudum daha su içti.

Sözüne devam etti, "Çalışanlarımızdan biri, Jacob Gaddy, sağ kolluğumu yapacak. Evrakları ve prosedür detaylarından bazılarını o üstlenecek. Tanıkların bazılarını ona vereceğim. Masadayken sağında ben olacağım, solunda ise Jacob olacak. O da senin avukatın, yani ben ifade alırken herhangi bir sorun olursa Jacob'a sorabilirsin," dedi.

Andrew hiçbir şey söylemedi.

Leigh devam etti. "Yemin süreci sorusunda tüm olası jüri üyeleri seni izliyor olacak. Davaya bu an karar verebilir, o yüzden çok dikkatli davranmanı istiyorum. En az dört temiz takım elbisen olsun. Duruşmanın üç gün süreceğini düşünüyorum ama yine de hazırlıklı olmak gerekir. Her gün aynı maskeyi tak. Dün galeride olan masken iyi," dedi.

Reggie yerinde kıpırdadı.

Leigh içinden sessiz kalmasını söyleyerek devam etti, "Duruşma başladıktan sonra hâkim muhtemelen maskeni çıkarma fırsatı verecek. Konu oraya gelirse kuralları konuşabiliriz. İfadeni olabildiğince nötr tut. Jüriye kadınlara saygı duyduğunu göstermen lazım. Ben konuştuğumda beni dinlemen lazım. Sandalyemi çek. Kutuları taşı..."

"Öyle yapsa kötü görünmez mi?" diye sordu Reggie, savunmaya yardım etmek için bu anı seçerek. "Jüri üyeleri Andy'nin numara yaptığını düşünmez mi? Yani jilet gibi giyinse falan? Jüri ona karşı dönmez mi?"

"Bilmek zor," diye omuzlarını silkti Leigh ama Reggie'nin motivasyonunu merak ediyordu. Bunun şantaj olmadığı belliydi. Yoksa Reggie susar, Andrew'un Leigh'nin yaktığı ateşte ölmesine izin verirdi. Geriye para kalıyordu. Reggie yalan tanıklık yapmayı kabul etmişti. Bununda lisansını kaybetmesine, hatta özgürlüğünü kaybetmesine neden olabileceğini biliyordu. Bu riskin çok yüksek bir ödülü olmalıydı.

Leigh, Andrew'a döndü: "Duruşma senin duruşman. Karar senin. Ben sadece öneride bulunabilirim," dedi.

Reggie onu yine sözlü yaptı. "Onu kürsüye çıkarak mısın?"

"Kendisine kalmış," dedi Leigh. "Ama benim fikrimi soracaksan, çıkmasın. İyi durmaz. Kadınlar onu sevmiyor."

Reggie kahkaha attı. "Adam bara girdi mi tüm karılar numarasını veriyor be," dedi.

Leigh tüm dikkatini Reggie'ye çevirdi. "Bardaki kadınlar temiz, işi olan, aptallık etmeden iki kelimeyi bir araya getirebilen erkekler arıyor. Jürideki kadınların aradığı şey başka," dedi.

Reggie'nin düşmanlığı artık açık açık belliydi. "Neymiş o?" diye sordu.

"Merhamet."

Reggie'nin cevabı yoktu.

Andrew'un da.

Andrew, sessizliğinin sinirlerini yıpratmasına izin verdi. Leigh ona baktı, yüzünü görmemek için gözlerini bulandırdı. Sandalyesine yaslanmıştı, omurgası dimdikti, eli dosyanın üstündeydi ama

her yanı atağa geçmeye hazır görünüyordu. Leigh, parmaklarının nazikçe açık mavi dosyayı okşamasını, kenarı çekmesini izledi. Elleri de babasınınki gibi iriydi. Bileğinden sallanan altın saat ona Buddy'nin taktığı saati hatırlatmıştı.

"Tamam," dedi Andrew. "Yemin süreci böyle. Peki duruşma?"

Leigh gözlerini elinden çekti. Nerede kaldığını hatırlamakta zorlandı. "Savcı önce zaman çizelgesi yaratarak başlayacak. Suçlamasını sunduğu sırada sessiz kal, kafanı sallama, inanamadığına ya da tasvip etmediğine dair hiçbir ses çıkarma. Bana sorun ya da yorumun olursa deftere yaz ama çok abartma."

Andrew kafasını bir kez salladı ama Leigh bunlara önem veriyor muydu kestiremiyordu. Onunla oynuyordu, tıpkı dosya gibi, Leigh'nin de kenarlarıyla oynuyordu. "Savcı zaman çizelgesini nasıl yaratıyor?" diye sordu.

Leigh boğazını temizledi. "Jüriye bardaki o geceyi anlattı. Barmeni, valeyi sonra da kurbanı parkta bulan köpek yürütücüsünü kürsüye çağıracak. Sonrasında olay mahalline ilk gelen polis memuru, sonra paramedikler, sonra da tecavüz muayenesini yapan hemşireler ve doktor, dedektif..."

"Peki Tammy?" diye sordu Andrew. "Reggie'den anladığım kadarıyla işin onu mahvetmek olacak. Onu mahvetmeye hazır mısın?"

Bir şeyler değişmişti. Leigh, bu huzursuzluk verici durumu önceki günden biliyordu, *kaç* içgüdüsü zirve noktasına ulaşmıştı. Bu mesajın bir önemi yokmuş gibi davranmaya çalıştı. "İşimi yapmaya hazırım," dedi.

"Tamam," dedi Andrew yumruklarını sıkıp açmaya başlayarak. "Tammy'nin barda bana karşı ne kadar agresif davrandığını anlatmakla başlayacaksın. Videoda bacağıma, elime sürekli dokunduğunu söyleyebilirsin. Bir kez yüzüme bile dokunuyor."

Leigh bekledi ama sonra Andrew'un cevap beklediğini fark etti. Kalemini aldı, yazmaya hazırlandı, "Devam et," dedi.

"İki saatte üç kadeh içti. Duble cin martini. Sarhoş olmaya başladığı belliydi."

Leigh devam etmesi için kafasını salladı, her kelimeyi kaydetti. Bu davayı batırmak için stratejiler düşünerek zaman kaybettiği belliydi. Andrew'un o işi üstleneceği belliydi.

Leigh, "Devam et," dedi.

"Sonra, vale beklerken beni boynumdan tutup otuz iki saniye boyunca öptü," diyerek Leigh'ye zaman vermek ister gibi duraksadı. "Tabii ki bana kartvizitini verdi, hâlâ bende. Numarasını ben istemedim. O verdi."

Leigh tekrar kafasını salladı. "İfadede bunu belirtirim," dedi.

"Güzel," dedi Andrew, sesinde yeni bir keskinlikle. "Jürinin o gece seks yapmak için birçok fırsatım olduğunu anlaması lazım. Reggie kabaca söylemiş olabilir ama haklıydı. O bardaki tüm kadınlar benimle eve giderdi."

Leigh onu fazla serbest bırakamazdı. Reggie onun tarafında değildi. Cole Bradley ondan kabul edilebilir bir savunma yapmasını bekleyecekti. "Peki savcı tecavüzün seksle ilgili olmadığını kontrolle ilgili olduğunu söylerse?" diye sordu.

"O zaman hayatımda çok kontrol sahibi olduğumu açıklayacaksın," dedi Andrew. "İstediğim her şeyi yapabilirim. Üç milyon dolarlık bir evde oturuyorum. Bir sürü lüks arabam var. Aile jetimize binebiliyorum. Ben kadın kovalamam. Kadınlar beni kovalar."

Leigh onu yüreklendirmek için kafasını salladı çünkü Andrew'un kibri en büyük avantajıydı. Andrew suçlarını işlemek için Atlanta'nın yanlış tarafını seçmişti. Jüri havuzu, DeKalb Bölgesi'n-

de kayıtlı seçmenlerden oluşturulacaktı, bu bölgedeki nüfus büyük oranda siyasi anlamda aktif siyahilerden oluşuyordu. Andrew Tenant gibi zengin, beyaz bir şerefsize fırsat vermek gibi bir niyetleri olamayacaktı. Leigh de fikirlerini değiştirmek istemiyordu.

"Başka?" diye sordu Leigh.

Andrew gözlerini kıstı. Tüm yırtıcılar gibi onun duyuları da iyi çalışıyordu. "Herhalde Tammy'nin iç karartıcı geçmişinden bahsetmenin en iyi yöntem olduğuna katılıyorsundur?"

Reggie onu cevap vermekten kurtardı. "Sonuçta ikinizin sözüne kalacak değil mi? Buna karşı koymanın tek yolu jürinin Tammy'den nefret etmesini sağlamak," dedi.

Leigh, Twitter Hukuk Fakültesi'nden mezun birine karşı çıkacak değildi. "Birkaç nüans var," dedi.

"Nüans mı?" diye tekrarladı Reggie, açıkça maaşını hak etmeye çalışarak. "O ne demek?"

"Ufak bir farklılık ya değişiklik," dedi Leigh ironisinin seviyesini düşürerek. "Genel anlamda çok dikkatli olmamız gerekiyor demek. Tammy son derece sempatik görünecektir."

"Lisedeyken bir erkeğin hayatını mahvettiğini söylersen görünmez," dedi Reggie. "Ve bebeğini öldürdüğünü."

Leigh, bu saçmalığı onun yüzüne geri savurdu. "Açık konuşmak gerekirse, Reggie, her şey senin ifadene dayanacak. Kürsüde kusursuz bir iş çıkarman gerek."

Reggie'nin ağzı açıldı ama Andrew elini kaldırarak onu durdurdu.

Ayakçısına, "Kahve istiyorum. Şekerli olsun, krema koyma," dedi.

Reggie ayağa kalktı. Bilgisayarı ve telefonunu masada bıraktı. Yanlarından geçtiği sırada doğrudan Leigh'nin gözlerine baktı.

Leigh bir *klik* sesi duydu ama kapanan kapıdan mı çıkmıştı dosyanın kenarından mı emin değildi.

Andrew bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı, bir yerde avantajını kaybetmişti.

Leigh'nin düşünebildiği tek şey ise otoparktaki kısa konuşmalarından beri Andrew ile tek kalmadığıydı. Masada önünde duran kaleme baktı. Odada eşyaların listesini çıkardı. Büfedeki kupalar. İçinde solan çiçeklerin durduğu büyük cam vazo. Telefon kabının sert köşesi. Hepsi silah olarak kullanılabilirdi.

Bir kez daha güvenli yerine döndü, yani davaya. "Bir de üstünden geçmemiz gereken..."

Andrew yumruğunu dosyaya indirdi.

Leigh kendine irkilmemesini söyledi ama geç kalmıştı. Kolları içgüdüsel olarak yüzüne kalktı. Andrew'un patlamasını, kalkıp ona saldırmasını bekliyordu.

Andrew her zamanki donuk ifadesiyle dosyayı ona doğru fırlattı.

Leigh, cilalı ahşap üstünde kayan ve sayfaları açılıp defterinden birkaç santimetre ötede duran dosyayı izledi. Savunma pozunu bıraktı. Georgia Teknolojisi Enstitüsü'nün altın mührünü tanıdı. Siyah harflerle dosyanın Öğrenci Akıl Sağlığı Hizmetleri'ne ait olduğu yazıyordu. İsim kısmında KARLSEN, TAMMY RENAE yazıyordu.

Leigh'nin içindeki siren o kadar yüksek sesle çalmaya başladı ki düşüncelerini bile duyamaz oldu. HIPAA, tüm tıbbi kayıtların gizli tutulmasını emreden sağlık kanunu Sağlık ve İnsan Hizmetleri'nin içindeydi. Bu kanuna karşı gelenler Sivil Haklar Ofisi tarafından inceleniyordu ve yaptıkları suç teşkil ediyorsa cezalandırma için Adalet Bakanlığı devreye giriyordu.

Federal kanun. Federal savcı. Federal hapishane.

Leigh zaman kazanmak için "Bu nedir?" diye sordu.

"İstihbarat," dedi Andrew. "Bu kayıtları baştan sona çalışmanı istiyorum, zamanı geldiğinde de tüm detayları kullanıp Tammy Karlsen'ı mahvedeceksin."

Siren daha da yükseldi. Tıp kaydı orijinal gibi duruyordu, bu da Reggie'nin Georgia Teknik'e, yani federal ödenek alan bir kuruma izinsiz girdiği ya da ofiste çalışan birine dosyayı çalması için para verdiği anlamına geliyordu. Çalıntı malın hırsızlığı ve saklanması ardındaki suç listesi hesaplanamayacak kadar uzundu.

Leigh yasadışı yollardan elde edilmiş bu ganimeti kullanırsa yardım ve yataklıktan yargılanabilirdi.

Kalemi defterinin üstüne basarak dikleştirdi. "Bu *Birkaç İyi Adam* filmi değil. Reggie ile aradığınız Jack Nicholson sahnesi jürinin elimden kaçmasına neden olabilir. Benim öfkeli bir manyak olduğumu düşünürler."

"Ve?"

"Ve," dedi Leigh. "Duruşmadayken benim sen olduğumu anlaman lazım. Benim ağzımdan çıkan her laf, sergilediğim her davranış, kullandığım her ses tonu jürinin senin gerçek karakterin hakkındaki fikrini etkileyecek."

"O zaman sen Tammy'e saldır, ben de kalkıp sana durmanı emredeyim," dedi Andrew. "Böylece hem güvenilirliğine saldırmış oluruz hem de ben kahraman gibi görünürüm."

Leigh bunun gerçek olmasını Andrew'un tahmin edemeyeceği kadar istiyordu. Hâkim muhtemelen hükümsüz yargılama yapardı ve Leigh davadan atılırdı.

Andrew sordu, "Bu iyi bir strateji mi?"

Yine onu test ediyordu. Cole Bradley'i çağırıp ondan yardım

isteyebilirdi, bu sefer Leigh'nin karşısında sadece öfkeli bir psikopat olmazdı, işsizlik de olurdu.

Leigh, "*Bir* strateji," dedi.

Andrew sırıtmadan gülümsüyordu. Leigh'ye ne yapmaya çalıştığını bildiğini ama umursamadığını söylüyordu.

Leigh'nin kalbi duracak gibi oldu.

Neden umurunda değildi? Andrew'un elinde Tammy Karlsen'ın çok özel terapi bilgilerinden daha dehşet verici bir şeyler mi vardı? Leigh'nin öngöremediği bir stratejisi mi vardı? Cole Bradley'nin Netflix Dedektifi öğüdü aklına geldi.

Dikizleyici tecavüzcü oluyor. Tecavüzcü katil oluyor.

Andrew'un gülümsemesi güçlenmişti. Tanıştıklarından beri ilk defa gerçekten zevk alıyor gibi görünüyordu.

Leigh, kaç ya da savaş içgüdüsü onu binadan koşa koşa çıkarmadan gözlerini kaçırdı. Defterine baktı. Yeni bir sayfa açtı. Tekrar konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bence..."

Reggie, geri dönmek için bu anı seçti. Ayaklarını yerde sürüterek Andrew'un önüne dumanı tüten bir bardak kahve koydu. Sonra sandalyesine yığıldı. "Ne kaçırdım?" diye sordu.

"Nüans," dedi Andrew kahveden bir yudum alarak. Yüzünü ekşitti. "Ah, sıcakmış."

"Kahve işte," dedi Reggie, öylesine telefonunu kontrol ederek.

"Ağzımın yanmasından nefret ediyorum," dedi Andrew doğrudan Leigh'ye bakarak. Ona konuştuğunu anlamasını istiyordu. "Sonra maskesini takınca nefes alamıyorsun gibi geliyor."

"Çok kötü," dedi Reggie dikkat etmeden. Ama Leigh ediyordu.

Çekici ışına yakalanmış gibi hissediyordu. Andrew önceki gün yaptığı şeyi tekrarlıyordu, onu kendi bölgesine çekiyor, onu parçalamanın bir yolunu bulana kadar zayıf noktalarına hafifçe bastırıyordu.

"Nasıl hissediyorum biliyor musun?" dedi Andrew. "Şey gibi, şu mutfak şeyinin adı neydi? Plastik folyo mu? Plastik film mi?"

Leigh'nin nefesi aniden kesildi.

"Sen de hiç öyle hissettin mi?" diye sordu Andrew. "Birisi mutfak çekmecesinden plastik film alıp kafanın etrafına altı kat sarmış gibi?"

Leigh'nin ağzı kusmuk doldu. Çenesini kapattı. Öğle yemeğinin ekşi kalıntıları ağzındaydı. Kendini durdurmaya fırsat bulamadan eli ağzına gitti.

"Kanka," dedi Reggie, "Çok tuhaf konuşuyorsun."

"Korkunç bir şey," dedi Andrew, koyu, duygusuz gözlerinde bir ışıltıyla.

Leigh kusmuğunu yuttu. Midesi, kalbiyle birlikte atıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Hepsini anlamlandıramıyordu. Uzaklaşması, kaçması, saklanması gerekiyordu.

"Ben..." dedi ve tıkandı. "Bence bugünlük yeterince görüştük."

Andrew, "Emin misin?" diye sordu.

Yine sırıtıyordu. Sesi yine yumuşak ama derindi. Leigh'nin dehşetinden besleniyordu, tıpkı Tammy Karlsen'a yaptığı gibi.

Oda dönmeye başladı. Leigh'nin başı dönüyordu. Gözlerini kırptı. Sonra bedeninden uzaklaştığını hissetti, ruhu gökyüzünde bir yere gitti ve diğer benliği kendisini Andrew'un pençelerinden kurtaracak angarya işleri yaptı. Sol eli defteri kapattı, sağ başparmağı kalemin düğmesine bastı, sonra iki telefonunu topladı, titreyen bacakları üstünde yükseldi, odadan çıkmak üzere döndü.

"Harleigh," diye seslendi Andrew.

Leigh güçlükle arkasına döndü.

Sırıtması neşeli bir gülümsemeye dönmüştü. "Dosyayı unutma," dedi.

9

Callie, *Nat Geo* sayfasında gezdi, Afrika tepeli faresi hakkındaki yazıyı okudu; kendini giritotu ağacının yapraklarına sürerek sırtındaki kirpi benzeri oklarda ölümcül zehir depoluyordu. Dr. Jerry, gün sonunda kasadaki parayı saydıkları sırada onu bu hayvan konusunda uyarmıştı. Normalden daha fazla kırışık yirmilik olduğunu fark ettiyse de bir şey söylememişti. Callie'nin bu dikenli kemirgenlerin yemek partilerine asla ama asla gitmemesi konusunda daha endişeli gibiydi.

Callie otobüs penceresinden dışarıyı izlediği sırada telefonu kucağına bıraktı. Beyni ona günde iki kez metadon dayanma dozu almanın yeterli olmadığını söylüyor, bedenini ağrılarla dolduruyordu. Özlemini görmezden gelmeye çalıştı, geçen ağaçların üstünden parlayan güneşe baktı. Havada yağmur tadı vardı. Binx onunla sırnaşmak isteyecekti. Dr. Jerry, Callie'yi yirmiliklerden birini bonus olarak alması konusunda ikna etmişti. Bu parayı gelecek ayın kirasının depozitosu olarak Phil'e verip yiyecek bir şeyler alabilirdi ya da sonraki durakta inip Stewart Caddesi'ne

dönebilir, Janis Joplin görse incilerine sarılacağı kadar büyük bir miktar eroin alabilirdi.

Otobüs hırlayarak yavaşladı ve kırmızı ışıkta durdu. Callie arkasına dönüp arka pencereden baktı. Otobüsün yanında dizilen araçlara baktı.

Sadece birkaç tane *beyaz bir adam* vardı ama hiçbiri *iyi bir araba* sürmüyordu.

Sabah annesinin evinden gizlice çıktıktan sonra iki farklı otobüs hattına binerek Dr. Jerry'nin kliniğine doğru yola çıkmıştı. Sonra erken inip kliniğe güne uzun, düz yolda yürüyerek peşinde kimsenin olmadığından emin olmuştu. Buna rağmen arkasını döndüğünde kameranın asla kapanmayan gözünün her hareketini takip ettiğini göreceği hissini üstünden atamıyordu.

Tüm gün boyunca ona yardımcı olan mantrayı tekrarlamaya başladı: Kimse onu izlemiyordu. Kimse kliniğin camları ardından fotoğraflarını çekmemişti. Tahta kaplı evdeki kameralı adam Phil'de onu beklemiyordu.

Reggie.

Callie, Andrew'un dedektifinin adını kullanmak istiyordu, en azından düşünürken. Leigh'ye de anlatması gerekiyordu, belki Phil'in beyzbol sopasıyla içeri dalıp onu korkuttuğunu anlatarak komik bir hikâyeye çevirebilirdi. Ne var ki kardeşine mesaj atma, ona karşılık verme fırsatı yaratma çok yorucu bir şey gibi geliyordu.

Leigh'nin hayatına tekrar girmesi hoşuna gitse de, acınası varlığını ablasının gözlerinden görmek çok kötüydü. Yeterince yemek yiyor muydu? Çok fazla mı uyuşturucu alıyordu? Neden bu kadar zayıftı? Neden hırıltılı nefes alıyordu? Başı yine dertte miydi? Paraya ihtiyacı var mıydı? Bu kadarı çok muydu? Tüm gün neredeydi?

Peşimdeki adamın üstüne annemi saldıktan sonra arka kapıdan gizlice çıktım, otobüse bindim, sonra Stewart Caddesi'nde uyuşturucu sattım. Elde ettiğim parayı Dr. Jerry'e verdim, sonra da küçük, penceresiz bir odada uyuşturucu alabilmek için solaryuma gittim çünkü depresif çocukluk odama gitseydim yüksek kalite bir lens yine bacağıma şırınga saplarken fotoğrafımı çekebilirdi.

Callie, kalçasını ovdu. Parmakları acıyan bir çıkıntıya değdi. Uyluk atardamarında şişen bir apsenin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Teknik olarak metadonun sindirim sisteminden geçmesi gerekiyordu. Klinikte kullandıkları tek kullanımlık şırıngalarda iğne yoktu çünkü hayvan sahipleri hayvanlarını sağlıklı bir kiloda tutamıyorlardı; çok sevdikleri tüylü dostlarına iğne sokabilecek hayvan sahibi sayısı çok azdı.

Ağızdan alınan ilaçların sisteme girişi daha uzun sürüyordu, bu yüzden metadonun genellikle verdiği mest olma hali daha geç yaşanıyordu. Doğrudan damardan almak akıl almaz derecede aptalcaydı. Oral süspansiyonun içinde gliserin, tatlandırıcı, renklendirici ve sorbitol vardı, bunların hepsi midede kolayca çözünüyordu. Doğrudan kan dolaşımına sokmak ilacın parçacıklarının akciğere ya da kalbe gitmesine yol açabilir ya da enjeksiyon noktasında birikime neden olabilirdi, bu da Callie'nin parmakları altında büyüdüğünü hissettiği korkunç bir apse yaratıyordu.

Aptal keş.

Callie'nin yapabileceği tek şey damara karışacak kadar büyümesini bekleyip ilaç dolabından antibiyotik çalmaktı. Böylece biraz daha metadon çalıp damarına daha fazla metadon sokabilir, iyileştirilmesi gereken bir apse daha yaratabilirdi. Çünkü hayatı ardı arkası kesilmeyen bir kötü seçimler serisi değildi de neydi?

Problem çoğu serum uyuşturucusu bağımlısının yalnızca

uyuşturucuya bağımlı olmamasıydı. İlacın damardan alma sürecine bağımlılardı. Buna iğne bağımlılığı deniyordu ve Callie iğneye o kadar bağımlıydı ki parmakları muhtemelen berbat bir enfeksiyona dönüşecek apseye değdiği sırada bile aklından geçen tek şey iğnenin apseyi delip tekrar uyluk atardamarına saplanmasının ne kadar güzel bir his olacağıydı.

Bu aklına neden Leigh'yi getirmişti bilmiyordu, biyografisini yazan kişinin çözmesi gereken bir sorundu. Callie, elindeki telefonu daha da sıkı kavradı. Ablasını aramalıydı. Ona iyi olduğunu söylemeliydi.

Ama gerçekten iyi miydi?

Callie, solaryumda çıplak bedenine bakma hatasına düşmüştü. Ultraviyole ampullerin mavi parıltısında kaburgaları korselerdeki balina kemiği gibi çıkmıştı. Dirseklerinde Radius ve ulna kemiklerinin humerus ile birleştiği noktayı görebiliyordu. Kalçaları bacaklarını pantolon askısına asılmış gibi gösteriyordu. Kollarında, göbeğinde ve bacaklarında kırmızı, mor ve mavi izler vardı. Ameliyatla çıkarılmış iğne uçlarının izleri. Eski apseler. Bacağında başlayan yeni apse. Kendi açtığı, başkalarının açtığı yaralar. Grady'deki doktorların Covid ilaçlarını doğrudan şahdamarına enjekte ettiği yerdeki pembemsi çıkıntı.

Callie elini kaldırıp küçük yaranın üstünde gezdirdi. Leigh onu acile götürdüğünde aşırı derecede susuz kalmıştı. Böbrekleri ve karaciğeri çöküyordu. Neredeyse yirmi yıldır hasar gören damarları patlamıştı. Callie genellikle hayatındaki kötü anıların çoğunu aklından çıkarmakta ustaydı ama hastane yatağında titrediği, boğazına sokulan tüpten nefes aldığı anları rahatlıkla hatırlayabiliyordu, astronot giysisi giymiş hemşire ise çarşafı değiştirmeye geldiğinde Callie'nin mahvolmuş bedenini görüp şaşkınlıkla bağırmıştı.

Covid forumlarında dünya işine devam ederken, hatta bazen onların varlığını inkâr ederken entübe halde, yalnız yatmanın insana neler hissettirdiği konusunda birçok mesaj vardı. Çoğu insan uzun süre önce ölmüş akrabaların onları ziyaret ettiğini gördüğünü ya da "Wake Me Up Before You Go-Go" gibi delirtici şarkıların ağızlarına takıldığını anlatıyordu ama Callie, neredeyse iki hafta boyunca tek bir an yaşamıştı:

Tap-tap-tap.

Trevor'ın yağlı, küçük parmakları gergin balıkları dehşete düşürüyordu.

Trev, akvaryum camına mı vuruyorsun? Sana yapma demedim mi?

Vurmuyorum.

Otobüs bir kez daha tıslադı, yavaşça tekrar durdu. Callie, yolcuların otobüsten inip binmesini izledi. Kendine Trevor Waleski'nin nasıl biri olduğunu düşünme izni verdi. Birkaç tecavüzcü görmüştü. Hatta ortaokuldayken birine âşık olmuştu. Leigh'nin söylediğine göre Andrew babası gibi iri ve sinir bozucu değildi. İnternet sitesindeki fotoğraftan o kadarı belli oluyordu. Buddy'nin tek çocuğunda o cüsseli, öfkeli gorilden eser yoktu. Andrew daha çok tiryaki balığı gibiydi, habersiz yırtıcılara tuzak kurmak için kendini kuma gömen bir balıktı. Dr. Jerry'nin de dediği gibi, kötü şöhretlerini hak ediyorlardı. Zehirli omurgalarıyla avlarını zehirliyorlardı. Bazılarında tuhaf, elektrik yüklü göz yuvarları vardı, böylece okyanus zeminindeki omurgasızları şok ediyorlardı.

Leigh dün gece kesinlikle şok olmuştu. Reggie Paltz ile olan görüşmede Andrew'un onu çok korkuttuğu belliydi. Callie, ablasının gözlerindeki soğuk, duygusuz ifade derken ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Andrew çocukken Callie onda gelişen

psikopati belirtileri görmüştü ama tabii ki Andrew o sıralar atıştırmalık kaçırmak ve yemek hazırlamaya çalışırken Callie'nin kolunu cimciklemekle yetiniyordu; bir kadına sadist bir şekilde tecavüz edip bacağını Callie'nin Buddy'nin bacağını gibi kesmekle suçlanmıyordu.

Otobüs kaldırımdan uzaklaştığı sırada ürperdi. Düşüncelerini Andrew'un güncel halinden uzaklaştırıp tamamen Leigh'ye odaklandı.

Ablasının etrafta çaresizce dolaşmasını izlemek acı vericiydi çünkü Callie, Leigh'nin en sevmediği şeyin kontrolün elinde olmadığını hissetmek olduğunu biliyordu. Ablasının hayatındaki her şeyin belirli bir yeri vardı. Maddy, Walter ve Callie. İşi. Müşterileri. İş arkadaşları. Yandan seviştiği insanlar. Bunlar birbirine karıştığı zaman Leigh aklını kaçırıyordu. Her şeyi yakıp yıkma içgüdüsü en çok zayıf hissettiğinde harekete geçiyordu. Callie dışında onu bu uçurumdan uzaklaştırabilen tek kişi Walter'dı.

Zavallı Walter.

Callie, Leigh'nin eşini neredeyse ablasının sevdiği kadar seviyordu. Göründüğünden daha dayanıklıydı. Evliliklerini bitiren Walter'dı, Leigh değildi. İnsan eşinin kendini parçaladığını izlemeye bir yere kadar dayanabiliyordu. Callie, Walter'ın iki ayyaş ebeveynle büyüdüğü için kazanamayacağı savaşlardan kaçmayı öğrendiğini düşünüyordu. Bu yüzden Callie'nin durumunu anlayabiliyordu. Leigh'nin durumunu ise daha iyi anlıyordu.

Callie'nin iğne bağımlılığı vardı ise, Leigh'nin de kaos bağımlılığı vardı. Ablası, Walter ve Maddy ile sakin, normal bir hayat sürmek istiyordu ama ne zaman belli bir seviyede huzura ulaştırsa her şeyi mahvetmenin bir yolunu buluyordu.

Callie, yıllar içinde bu döngüyü birçok kez görmüştü. İlkokul-

dayken başlamıştı, Leigh, çevredeki iyi okullardan birine alınacaktı ama Callie'nin saçıyla dalga geçen bir kıza saldırdığı için hakkını kaybetmişti.

Lisedeyken üniversitede özel derslere girme hakkı kazanmıştı ama sarkıntı patronunun lastiklerini patlatıp iki ay ıslahevine girmişti. Ayrıca Şikago'ya gitmesine bir ay kala Buddy ile olan patlama vardı ama doğrusunu söylemek gerekirse bu patlamanın dinamitlerini Callie yerleştirmişti.

Callie, Leigh'nin bu döngüye yetişkin hayatında da neden devam ettiğini anlayamıyordu. Arada sırada neşeli hayat—ve annelik—patlamaları yaşıyordu; Maddy'yi okula bırakıyor, Walter ile akşam yemeklerine gidip çok zekice konularda makaleler yazıyor, konuşmalar veriyor ya da hukuki konferanslara katılıyordu ama sonunda önemsiz bir şey oluyordu ve Leigh bunu kendini sabote etmek için bahane olarak kullanıyordu. Maddy'ye asla kötü bir şey yapmıyordu ama Walter'ı zorla tartışmaya sürüklüyor, sınıf annesine bağırıyor, küfrettiği için bir hâkimden ceza yiyordu. Her zaman başvurduğu yollar işe yaramazsa da onu arafa göndereceğinden emin olduğu aptalca bir şey yapıyordu.

Leigh'nin güzel hayatıyla yaptığı ve Callie'nin iğneyle yaptığı şey arasında pek fark yoktu.

Otobüs, yorgun bir kirpi gibi kaldırıma sürtündü. Callie ayağa kalktı. Bacağı hemen zonklamaya başladı. Merdivenlerden inmek için gereğinden fazla odaklanması gerekti. Dizi zaten sorunluydu, bir de rahatsızlıklar listesine yeni oluşan apse binmişti. Çantasını omuzlarına geçirdi ve aniden boynu ve sırtı acı sıralamasında bir ve iki numaraya oturdu. Sonra acı koluna uzandı, eli uyuştu ve Phil'in sokağına girdiği sırada düşünebildiği tek şey o gece uyumak için bir doz daha metadon alması gerektiğiydi.

İşe yarar biri olmak için doz azaltmaktan tekrar işe yaramaz birine dönüşme süreci böyle başlıyordu. Keşler tüm problemlerin çözümünü her zaman ama her zaman iğnede bulurdu.

Phil, Binx'e bakardı. Ona kitap okumazdı ama tüylerini tarayıp kuşlar hakkında eğitim verirdi, başka ülkelerin vatandaşlık durumunu da yakından takip ettiği için vergi konusunda bilgi bile verebilirdi. Callie elini cebine soktu. Solaryumda satın aldığı açık yeşil gözlükler parmaklarına vurdu. Kedisi bunu görmek ister diye düşünmüştü. Evcillik hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Callie, annesinin evine kalan son birkaç metreyi yürürken gözlerindeki yaşları sildi. Sokağın karşısındaki bok, şansız bir ayakkabı tarafından yere sürülmüştü. Callie'nin bakışları tahtalı eve yöneldi. Ön tarafta hareket ya da ışık parıltısı yoktu. Kamera taşıyan adamı kusan tahta ağzın kapandığını gördü. Adamın koştuğu taraftaki çalılar ve bitkiler düzleşmişti; bunu gören Callie'nin her şeyi metadonun sersemlettiği hayal gücünün yarattığına dair anlık umudu da yok oldu.

Arkasını döndü, sonra üç yüz altmış derece dönmeye devam etti.

Beyaz adam yoktu. *Güzel araba* yoktu, tabii Phil'in köylü Chevy kamyonu arkasında motoru soğuyan Audi'yi saymazsak.

Bu iyiye işaret değildi. Leigh, Callie mesaj atmadı ya da aramadı diye paniklemezdi çünkü Callie, iletişim konusunda güvenilir olmadığını yıllar önce oturtmuştu. Ablası sadece kötü bir şey olmuşsa paniklerdi, Şikago'ya gittiğinden beri Phil'in evine ilk kez dönüyor olması çok ama çok dehşet verici bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Callie içeri girmesi gerektiğinin farkındaydı ama bunun yerine kafasını geriye attı, güneşin ağaçların üstündeki yapraklar arasın-

da alçalmasını izledi. Günbatımı hızla yaklaşıyordu. Birkaç dakika içinde sokak ışıkları yanacaktı. Sıcaklık düşecekti. Sonunda havada tadını aldığı yağmur yağmaya başlayacaktı.

Bu durumdan uzaklaşabilecek bir Callie vardı. Daha önce de ortadan kaybolmuştu. Leigh olmasaydı Callie şu anda Binx ile bir otobüste olurdu —onu Phil ile bırakmak aptallık olurdu— ve ucuz moteller seçeneklerini tartışırlardı, hangilerinin torbacı bulunduracak şaibeli fakat Callie'nin tecavüze uğrayıp ölmeyeceği kadar güvenilir olduğunu konuşurlardı.

Ölecekti ise canını kendisi alacaktı.

Callie evin önünde durup sonsuza dek hayallere dalamayacağını biliyordu. Gıcırdayan basamakları tırmanıp annesinin verandasına çıktı. Kapıda Binx'in plastik çelengi yerde sürüklediğini gördü, kızışmış demekti. Callie de sırtını dayayabileceği bir şey istiyordu ama daha sonra gelecekti. Callie eğilip kedinin sırtını birkaç kez okşadı, sonra görünmeyen gerginlik halatının onu evin içine çekmesine izin verdi.

Her şey dağınıktı. Roger ve Brock koltukta uyumak yerine gergin bir şekilde oturuyorlardı. Akvaryumların hırıltısı nadiren kapanan kapı tarafından kesilmişti. Yemek odasındaki kuşlar bile ötmelerini azaltmıştı.

Leigh ile Phil'i mutfak masasında karşılıklı otururken burdu. Phil'in makyajı bozulmaya yüz tutmuştu. Siyah göz kalemi Marilyn Manson'a dönmüştü. Leigh de kendi zırhını giymişti. Kot pantolon, deri ceket ve motorcu botu giyiyordu. İkisi de saldırmak için fırsat kollayan akrepler gibi kaskatıydı.

Callie, "Neşe dolu bir aile anı daha," dedi.

Phil homurdandı. "Şimdi ne bok yedin, geri zekâlı?"

Leigh konuşmadı. Kafasını kaldırıp Callie'ye baktı, gözleri

keder, pişmanlık, korku, öfke, gergin ve rahatlama arasında gidip geldi.

Callie gözlerini kaçırdı. "Spice Girls'ü* düşünüyordum. Neden sadece Ginger** baharat isimli?"

Phil, "Ne anlatıyorsun lan sen?" dedi.

"*Posh* baharat ismi değil," dedi Callie. "Neden Safran, Kakule ya da Anason koymamışlar ki?"

Leigh boğazını temizledi. "Belki kekikleri *** kalmamıştır," dedi.

İkisi de birbirine gülümsedi.

"İkiniz de siktirin gidin," dedi Phil. Konudan habersiz olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Ayağa kalktı. "Yiyeceklerden bir şey yiyeyim demeyin. Dolaptakileri biliyorum," dedi.

Leigh kafasıyla arka kapıyı işaret etti. Bu evden çıkması gerekiyordu.

Callie'nin boynu çantadan dolayı çok fenaydı ama annesinin bir şey çalmasını istemiyordu, bu yüzden Leigh'nin peşinden dışarı çıkarken çantasını da yanında götürdü.

Ablası tekrar kafasını salladı ama yolda bekleyen Audi'yi göstermemişti. Yürüyüşe çıkmak istiyordu, çocukken de böyle yapıyorlardı çünkü getto mahallesinde yürüyüşe çıkmak Phil ile aynı evde olmaktan daha güvenliydi.

Yan yana sokakta ilerlemeye başladılar. Leigh, Callie bir şey söylemeden çantayı aldı. Omzuna astı. Kendi çantası muhtemelen bagajda kilitliydi, Phil de muhtemelen şu anda lüks arabaya bakıyor, çalmak ile parçalarını sökmek arasında karar vermeye çalışıyordu.

---

* Bu müzik grubunun tam çevirisi "Baharat Kızlar" olmaktadır. (ç.n.)

** Tarçın.

*** Bu espri, İngilizce'de thyme (kekik) ve time (zaman) kelimelerinin telaffuz benzerliğine dayanmaktadır. (ç.n.)

Callie'nin şu anda Leigh'nin arabası ya da annesi hakkında endişelenecek gücü yoktu. Gökyüzüne baktı. Batıya doğru yürüyorlardı, gün batımının içine. Yağacak yağmurun getirdiği basıklık azalmış gibiydi. Havadaki sıcaklık, hafif ısı düşüşüne karşı savaşıyordu. Callie yine de ürperdi. Bu ani ürperme Covid'den kalan bir yan etki miydi, kaybolan güneşten mi olmuştu yoksa ablasının söyleyeceklerinden mi korkuyordu bilemedi.

Leigh, annelerinin evi duyma mesafesinden iyice çıkana kadar bekledi. Varlıkları üstüne atom bombası atmak yerine, "Phil bana benekli bir panterin kaldırımına sıçarak kötü şeyler olacağı konusunda onu uyardığını söyledi," dedi.

Callie durumu test etmek için, "Bu sabah beyzbol sopasıyla dışarı çıkıp yok yere tahtalarla kapatılmış evi dağıtmaya başladı," dedi.

"Tanrım," diye mırıldandı Leigh.

Callie, ablasının profiline baktı, Phil'in kameralı adamı anlattığına dair bir tepki aradı.

Leigh sordu, "Sana vurmadı, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi Callie. Belki de yalan sayılmazdı çünkü Phil aslında ona vurmak niyetinde değildi, Callie çekilmeyi beceememişti. "Artık biraz daha sakin," dedi.

"Güzel," dedi Leigh kafasını sallayarak çünkü bunun doğru olduğuna inanmak istiyordu.

Callie ellerini cebine soktu ama tuhaf bir şekilde küçükken yaptığı gibi Leigh'nin elini tutmak istiyordu. Parmaklarını gözlüğün etrafına sardı. Leigh'ye *beyaz adam/güzel arabadan* bahsetmesi gerekiyordu. Kameradaki teleskop gibi lensi anlatması gerekiyordu. Solaryumlarda metadon almayı bırakması gerekiyordu.

Yürümeye devam ettiler ve hava soğudu. Callie, önceki gece

ile aynı manzaraları gördü: bahçede oynayan çocuklar, garajları önünde bira içen adamlar, klasik bir araba yıkayan başka bir adam. Leigh bu manzara hakkında bir şey düşünüyorduysa da paylaşmadı. Callie'nin evin önünde Audi'yi gördüğünde yaptığı şeyi yapıyordu, bu yalancı normallik hissini olabildiğince sürdürmek istiyordu.

Callie onu durdurmayacaktı. Kameralı adam bekleyebilirdi. Ya da ona musallat olan korkunç, iyi olmayan şeylerle birlikte beyninin bir köşesinde kalabilirdi. Bu huzurlu yürüyüşün tadını çıkarmak istiyordu. Callie gün batmaya başladıktan sonra nadiren dışarı çıkıyordu. Gece kendini savunmasız hissediyordu. Koşu günlerinin sonu gelmişti. Kafasını çevirip arkasındaki yabancı telefonuna mı bakıyor yoksa elinde silahla ona doğru mu koşuyor kontrol edemezdi.

Soğuktan korunmak için kollarını beline sardı. Tekrar ağaçlara baktı. Yapraklar şeker gibi dışarı fırlıyordu. Azalan güneş ışığı, dalların kalın parmakları arasından sızıyordu. Kalp atışlarının yavaşladığını, soğuyan asfalttaki yumuşak ayak sesleriyle aynı ritme geçtiğini hissetti. Callie, hayatının geri kalanı boyunca bu anda, ablasının yanında kalabilse mutlu olurdu.

Ama hayat böyle işlemiyordu.

İşlese bile ikisi de buna dayanamazdı. Leigh bir kez daha sola dönüp daha kötü bir sokağa girdi. Çimenleri kesilmemiş bahçeler. Tahtalarla kapatılmış başka evler, daha fazla fakirlik, daha fazla umutsuzluk. Callie derin bir nefes almaya çalıştı. Hava burnundan ıslık çalarak içeri girdi, sonra akciğerlerinde tereyağı gibi kaskatı kaldı. Covid işkencesinden sonra Callie ne zaman uzun bir yürüyüş yapsa akciğerleri olduğunu ve bu akciğerlerin eskisi gibi olmadığını fark ediyordu. Hırıltılı nefesi onu yoğun ba-

kım ünitesinde geçirdiği o haftalara geri götürdü. Hemşirelerin ve doktorların korku dolu bakışları. Telefonu Callie'nin kulağına dayadıklarında Leigh'nin uzaktan yankılanan sesi. Trevor'ın akvaryumda durduğu anın sürekli ısrarla geri gelmesi. Buddy'nin mutfak kapısını açması.

Bana da bir tane koy, yavrum.

Bir nefes daha aldı, bırakmadan önce birkaç saniye tuttu.

Sonra Leigh'nin onu nereye götürdüğünü fark etti ve bedeninde oksijen kalmadı.

Canyon Caddesi, Waleski ailesinin yaşadığı sokak.

"Sorun yok," dedi Leigh. "Yürümeye devam et."

Callie, kollarını vücuduna daha sıkı sardı. Leigh yanındaydı, o yüzden sorun çıkmayacaktı. Kolay olacaktı. Önce bir ayak, sonra diğeri. Geri dönmek yok. Kaçmak yok. Tek katlı ev sağlarındaydı, yıllarca bakımsız kalmaktan alçak çatısı sarkmaya başlamıştı. Callie'nin bildiği kadarıyla Trevor ve Linda taşındıktan sonra o evde yaşayan olmamıştı. Evin önünde hiç satılık tabelası görmemişti. Phil, üç oda bir salon cinayet mahallinde yaşayacak çaresiz insanlar bulmakla görevlendirilmemişti. Callie, mahallenin gangsterlerinden birinin burayı kiraladığına, sonunda sızdıran bir gövdeden başka bir şey kalmadığına inanıyordu.

Yaklaştıkları sırada Callie, tüm vücudundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Waleski ailesi gittiğinden beri pek bir şey değişmemişti. Bahçedeki otlar biraz daha büyümüştü ama hardal renkli boya kaplamalara işlemişti. Tüm pencereler ve kapılar tahtalarla kapatılmıştı. Alt kısımda grafitti vardı. Gangster amblemi yoktu ama okul çocuğu lafları, insanlara orospu yakıştırması ve her zamanki boşalan çükler vardı.

Leigh adımlarını bozmadı ama Callie'ye, "Bak satılık," dedi.

Callie, bahçeyi görebilmek için bedenini çevirdi. SAHİBİNDEN SATILIK tabelası yabani otlar tarafından yutulmuştu. Henüz yazıyı okunmaz kılan grafittiler yapılmamıştı.

Leigh de aynı şeyi fark etmişti. "Yeni olmalı," dedi.

Callie sordu, "Numarayı tanıdın mı?"

"Hayır ama tapuyu arayıp evin sahibini öğrenebilirim."

"Ben yaparım," diye teklifte bulundu Callie. "Phil'in bilgisayarını kullarım."

Leigh tereddüt etti ama "Yakalanma," dedi.

Callie tekrar ileri eğildi. Ev görüş alanında değildi ama kırık posta kutusunun önünden geçtikleri sırada evin ona pis bakışlar attığını hissedebiliyordu. Phil'in evine uzun yoldan döneceklerini tahmin etti, Callie, geçmişinin sonsuz bir *Cehennem* tabakasında kalacaktı. Boynunu ovdu. Kolunu omzuna kadar hissedemiyordu. Parmak uçları binlerce Afrika tepeli faresi tarafından iğneleniyor gibiydi.

Omur birleştirme ameliyatının problemi boynun yapısının esnemeye uygun olmasıydı. Bir kısım birleştirildiğinde tüm yükü altındaki kısım alıyordu ve zamanla o disk yıpranıyor, kaslar pes ediyordu. Birleşmemiş omurlar da ileri kayarak yanındaki omurlara dokunuyordu —genellikle açılı bir şekilde— ve aradaki sinirleri bastırarak akıl almaz bir acı yaratıyordu. Bu duruma dejeneratif spondilolistezis adı veriliyordu ve düzeltmenin en iyi yolu eklemi birleştirmekti. Zaman geçtikten sonra tekrarlıyordu, bu yüzden sonraki eklem de birleştirilmek zorunda kalıyordu. Sonra da bir alttaki.

Callie bir omur birleştirme ameliyatı daha çekemezdi. İlk defa konu eroin değildi. Medikal olarak detokstan geçirilebilirdi, Covid'den yoğun bakıma girdiğinde de aynısı yapılmıştı. Problem,

akciğerlerindeki camsı hışırtıyı duyan her nöroloğun anesteziden uyanamayacağını söylemesiydi.

"Bu taraftan," dedi Leigh.

Sağa dönüp Phil'in evine doğru ilerlemek yerine Leigh düz yürüdü. Callie soru sormadı. Ablasının yanında yürümeye devam etti. Oyun parkına kadar huzurlu bir sessizlik içinde yürüdüler. Bu da geçen yıllar içinde pek değişmemişti. Oyuncakların çoğu kırılmıştı ama salıncaklar iyi durumdaydı. Leigh, çatlak deri koltuğa oturabilmek için çantayı iki omzuna aldı.

Callie, salıncağın karşı tarafına geçip Leigh'nin karşısına oturdu. Oturduğunda bacağındaki kasılma yüzünü ekşitmesine neden oldu. Eli kalçasına gitti. Sıcaklık hâlâ kot pantolonundan geçiyordu. Parmak boğumlarını çıkıntıya bastırdı, ta ki acı balon şişiren bir helyum gibi içini doldurana kadar.

Leigh onu izliyordu ama ne olduğunu sormadı. Zincirleri sıkıca tuttu, iki adım geri attı ve bacaklarını havaya kaldırdı. Birkaç saniye kayboldu, sonra Callie'nin görüş alanına geri girdi. Gülümsemiyordu. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Callie de sallanmaya başladı. İnsan kafasını tamamen hareket ettiremeyince dengesini bulmak şaşırtıcı derecede zordu. Sonunda alışmaya başlamıştı, zincirleri çekip salıncak ilerlerken bacaklarını kaldırıyordu. Leigh yanından geçti, her seferinde daha da hızlanıyordu. Sarhoş fillerin hortumlarına benziyorlardı ama fillerin tahterevalli sevdiği herkesçe bilinen bir gerçekti.

İkisi de ileri geri sallanırken sessizlik devam etti; çılgınca bir şey yoktu, artık belli bir yaşa gelmiş kadınlardı ama düzgün, hoş bir salıntı tutturmayı başarmışlardı, aralarındaki gerginlik dolu enerjinin birazı yok olmuştu.

Leigh konuştu, "Maddy küçükken onu parka götürürdüm," dedi.

Callie, mahmur gözlerle kararan gökyüzüne baktı. Güneş kaybolmuştu. Sokak lambaları açılmaya başladı.

"Onu salıncakta gördüğümde aklıma sen gelirdin, salıncağı tepedeki demire sarmaya çalıştığını hatırlardım," dedi Leigh bacaklarını uzatıp yanından sallanarak. "Birkaç kez neredeyse oluyordu."

"Neredeyse kıç üstü düşüyordum."

"Maddy çok güzel, Cal," dedi Leigh ve gözden kaybolunca sustu, Callie'nin görüş alanına girince devam etti, "Hayatımda neden bu kadar mükemmel biri var bilmiyorum ama her gün minnet duyuyorum. Hem de çok," dedi.

Callie gözlerini kapattı, yüzüne vuran soğuk rüzgârı hissetti, Leigh yanından geçtiğinde çıkardığı *hışırtı* sesini dinledi.

"Spora bayılıyor," dedi Leigh. "Tenis, voleybol, futbol, klasik çocuk şeyleri."

Callie, bunun klasik olduğu fikrine hayret etti. Salıncağa bindikleri bu oyun parkı onun tek eğlence yeriydi. On yaşındayken okuldan sonra iş bulmak zorunda kalmıştı. On dört yaşına geldiğinde Buddy'yi nasıl kaybetmeyeceğini düşünüyor ya da ölürse ne yapacağını düşünüyordu. Bir topun peşinde aşağı yukarı koşuşturmak için her şeyi yapardı.

Leigh devam etti, "Rekabet konusunda tutkulu değil. Sana benzemiyor. Onun için eğlence o kadar. Bu neslin hepsi akıl almaz, sıkıcı derecede sportmen."

Callie gözlerini açtı. Bu konuşmaya daha fazla giremezdi. "Demek Phil'in ebeveynlik tarzında bir şey var. İkimiz de pek sportmen değiliz," dedi.

Leigh salıncağını yavaşlattı, dönüp Callie'yi izledi. Konuyu kapatmayacaktı. "Walter futbolu hiç sevmiyor ama tüm antrenmanlara ve maçlara geliyor," dedi.

Bu tam da Walter'ın yapacağı türden bir şeydi.

"Maddy doğa yürüyüşünden nefret ediyor," dedi Leigh. "Ama her ayın son hafta sonu Kennesaw Dağları'nda yürüyüşe çıkıyorlar çünkü Walter ile zaman geçirmeye bayılıyor."

Callie, deri koltukta arkasına yaslandı, daha yükseğe çıkmak için bedenini ileri itti. Walter'ın gülünç derecede uzun, kahverengi-kırmızı bir şapka ile aynı renk tulum giydiğini düşünmek hoşuna gitmişti ama Walter doğa yürüyüşüne çıkarken tavşan avına çıkan Elmer Fudd gibi giyinmiyordu herhalde.

"Okumayı çok seviyor," dedi Leigh. "Çocukluk halini hatırlatıyor bana. Phil seni okurken gördüğünde çok kızardı. Hikâyelerin senin için ne kadar değerli olduğunu anlamıyordu," dedi.

Callie yanından geçti, ayakkabıları karanlık gökyüzünü ısıran dişlere dönüştü. Bu şekilde havada asılı kalmak istiyordu, aşağıdaki gerçekliğe inmeyi hiç istemiyordu.

Callie sordu, "Ne oldu, Leigh? Neden buraya geldin?"

"Çünkü," dedi Leigh ve güldü çünkü aptalca bir şey söyleyeceğini fark etmiş gibiydi ama yine de söyledi. "Çünkü kardeşimi görmek istedim."

Callie eskiden yaptığı gibi zincirleri çevirmek istiyordu, önce bir yana, sonra da diğer yana dönmek istiyordu, ta ki başı dönene, kendine gelmek için tahterevalliye gitmek zorunda kalana kadar.

Leigh'ye sordu, "Sence tahterevalli ismi *taht* kelimesinden mi geliyor çünkü..."

"Cal," dedi Leigh. "Andrew, Buddy'yi nasıl öldürdüğümü biliyor."

Callie, soğuk demirleri sıkıca kavradı.

"Toplantı odasında davasını konuşuyorduk," dedi Leigh. "Bana maskeden nefes alamadığını söyledi. Kafasını altı kat streç film sarılmış gibi hissettiğini söyledi."

Callie, dondurucu bir şokun bedenine yayıldığını hissetti. "Sen o kadar kez mi..."

"Evet."

"Ama..." Callie, Buddy'nin öldüğü geceden hatırladığı anlık anıları düşündü. "Andrew uyuyordu, Harleigh. Odasına girip durduk. İlaçtan baygın gibiydi."

"Görmediğim bir şey varmış," dedi Leigh her zaman olduğu gibi suçu üstlenmeye hevesliydi. "Nasıl biliyor ya da başka ne biliyor bilmiyorum ama şu anda hayatımın her kısmını kontrol edebiliyor. Ben hiçbir şeyi kontrol edemiyorum. İstediğini yapabiliyor, beni istediğini yapmaya zorlayabiliyor."

Callie, ablasının neden acı çektiğini anladı. "Ne yapmanı istiyor?" diye sordu.

Leigh yere baktı. Callie, ablasının bunu öfke ya da sinirle yaptığını görmüştü ama utançla yaptığını hiç görmemişti.

"Harleigh?"

"Tammy Karlsen, kurban. Reggie, üniversitenin öğrencilere verdiği ruh sağlığı destek servisinden kayıtlarını çalmış. Neredeyse iki sene boyunca haftada bir görüşmeye gitmiş. İçinde her türlü kişisel detayı var. Kimsenin bilmesini istemeyeceği türden şeyler," dedi Leigh uzun, acılı bir nefes vererek. "Andrew bu kişisel bilgileri kullanıp onu duruşmada mahvetmemi istiyor," dedi.

Callie, birçok farklı rehabilitasyon merkezi ve psikiyatri bölümüne saçılmış medikal kayıtlarını düşündü. Reggie onları da mı aramıştı? Cinayet hakkında hiçbir şey söylememişti ama o kayıtlarda kimsenin öğrenmesini istemeyeceği türden şeyler yazılıydı.

Özellikle de ablasının okumasını.

Leigh devam etti, "Tammy'nin mahvolup —ne bileyim— vazgeçtiği bir an arıyor. Filmlerdeki gibi. Sanki tekrar saldırıya uğramasını izlemek istiyor gibi."

Callie, Leigh'ye bu anı yaratabilir mi diye sormadı. Ablasının davranışlarından avukat beyninin çoktan bir plan oluşturduğunu anlamıştı. "Medikal kayıtlarda ne var?" diye sordu.

Leigh dudaklarını sıkıca kapattı. "Tammy lisede tecavüze uğramış. Hamile kalmış ve çocuğu aldırmış. Kimseye söylememiş ama sonra yalnızlaşmaya başlamış. Arkadaşlarını kaybetmiş. Kendini kesmeye başlamış. Sonra da çok içer olmuş. Bir de yeme bozukluğu oluşmuş."

"Ona eroinden bahseden olmamış mı?"

Leigh kafasını iki yana salladı. Kara mizah havasında değildi. "Profesörlerden biri erken belirtileri fark etmiş. Tammy'i ruh sağlığına yollamış. Terapiye gitmiş ve hayatı değişmiş. Raporunda görünüyor. Berbat durumdaymış ama yavaş yavaş iyileşmeye başlamış. Hayatının kontrolünü eline almış. Birincilikle mezun olmuş. İyi bir hayatı varmış. Bu hayatı kendisi yaratmış. Düştüğü bataktan çıkıp zirveye tırmanmış."

Callie, Leigh ona benzer durumundan neden kurtulamadığını mı soruyor diye merak etti. Bu sorunun arkasında çok fazla *keşke* vardı; *keşke* sosyal hizmet sorumluları onu Phil'in elinden alsaydı. *Keşke* anneleri Linda olsaydı. *Keşke* Leigh, Buddy'nin pedofili olduğunu bilseydi. *Keşke* Callie boynunu kırıp aptal bir keş olmasaydı.

"Ben," dedi Leigh gökyüzüne bakarak. Ağlamaya başlamıştı. "Müvekkillerim hiçbir zaman iyi insanlar olmuyor ama genellikle onları seviyorum. Şerefsizleri bile. Özellikle şerefsizleri. İnsanın kötü seçimler yapabilmesini anlıyorum. Öfkelenip kötü şeyler yapabileceğini. Korkunç şeyler."

Callie, korkunç şeylerin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Andrew hüküm giymekten korkmuyor," dedi Leigh. "Onunla

tanıştığımdan beri hiç korkmadı. Bu da işin içinden çıkmak için bir yolu var demektir."

Callie, Tammy'nin en iyi çıkış yolunu biliyordu. Kendisi de bu ihtimali sık sık düşünüyordu.

Leigh devam etti, "Sadece benim başımın belaya gireceğini düşündüğümde durum farklıydı. Kötü bir şey yaptım. Hapse girmem gerekirdi. Bu adil. Ama Tammy masum."

Callie, ablasının toprağa tekme atmasını izledi. Bu yenik kadın birlikte büyüdüğü ablası değildi. Leigh hiçbir zaman pes etmezdi. Ona bıçakla saldırana bazukayla karşılık verirdi. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bu oyun fazla tehlikeli olmaya başladı. Eşyalarını topla, kedini al, seni güvenli bir yere götüreceğim," dedi gözlerinin içine bakarak. "Andrew beni avcuna aldı bile. Senin peşine düşmesi de an meselesi."

Bu, Leigh'ye tahtalı evdeki adamdan bahsetmek için iyi bir fırsattı ama Callie, ablasının odaklanmasını istiyordu paranoya girdabına düşmesini değil.

Callie, "Dağın boyunu ölçmek istiyorsan zor kısım zirveyi bulmak değil, eteğin nereden başladığını anlamak," dedi.

Leigh ona kafası karışık bir şekilde baktı. "Bunu fal kurabiyesinden mi öğrendin?"

Callie bunu yılan balığı tarihçisinden çaldığına emindi. "Andrew hakkında cevaplayamadığımız en önemli soru nedir?"

"Ha," dedi Leigh konuyu anlayarak. "Ben buna Andrew Hipotezi adını verdim ama *A* ile *C*'yi bağlayan *B* noktasını bulamadım."

"Bence iki saat kadar oturup doğru terminolojiyi üretmemiz lazım."

Leigh homurdandı ama ihtiyacı olduğu belliydi. "Sorunun iki

kısmı var. Birinci kısım: Andrew *ne* biliyor? İkinci kısım: *Nasıl* biliyor?"

"Yani *neden* ve *nasılı* bulmak için baştan başlayacağız," dedi Callie uyuşmuş elini ovup parmaklarına kan göndererek. Buddy'nin cinayeti hakkındaki her şeyi unutmak için o kadar çabalamıştı ama şimdi yüzleşmek dışında bir seçeneği yoktu. "Buddy ile kavga ettikten sonra Andrew'u kontrol ettim mi? Yani seni aramadan önce?"

"Evet," dedi Leigh. "Eve gelince sana ilk onu sordum çünkü tanık var diye korktum. Buddy'yi mutfakta bırakıp Andrew'un odasına gittiğini, kafasını öptüğünü ve ebeveyn odasından beni aradığını söyledin. Kendinden geçmiş olduğunu söyledin."

Callie, Waleski ailesinin pis evini aklında canlandırdı. Andrew'u başından öpüp gerçekten uyuduğunu kontrol ettiğini gördü, sonra koridorda ilerleyip Linda'nın tarafında duran pembe telefonu almıştı.

Leigh'ye, "Mutfaktaki telefonun kablosu kopmuştu? Yatak odasından seni nasıl aramış olabilirim?" diye sordu.

"Ahizeyi yerine koymuşsun. Eve geldiğinde duvardaydı."

Mantıklıydı, bu yüzden Callie ona inandı. "Başkası var mıydı? Olanları görmüş bir komşu falan?"

"Olduğu sırada mı?" diye sordu Leigh kafasını iki yana sallayarak. "Şimdiye kadar kesin öğrenirdik. Özellikle de Linda'nın ailesi zengin olunca. Birisi ona gidip bilgiyi satmaya çalışırdı."

Doğruydu. Mahallede para kazanma fırsatını geri tepecek kimse yoktu. "İkimizin de evde olmadığı bir an oldu mu?"

"Sonlara doğru, çöp torbalarını arabama yüklediğimiz zaman dışında hayır," dedi Leigh. "Öncesinde de kavganın adımlarını tersten izledik. Dört saat sürdü, en az yirmi dakikada bir Andrew'u kontrol ettik."

Callie kafasını salladı çünkü her seferinde Andrew'un odasına gidenin kendisi olduğunu hatırlıyordu. Andrew hep yana dönüp uyuyordu, küçük bedeni top halindeydi, açık ağzından bir tıkırtı sesi geliyordu.

"Başladığımız noktaya döndük," dedi Leigh. "Andrew'un ne bildiğini ve nasıl bildiğini hâlâ bilmiyoruz."

Callie'nin bu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. "İki gündür aklından geçirdiğin listeyi anlat," dedi.

"Başka kamera var mı diye baktık. Video kaset aradık," dedi Leigh saydıklarını parmaklarıyla göstererek. "Raflardaki tüm kitaplara baktık, mobilyaları ve döşekleri kaldırdık, kavanozların ve vazoların içine baktık. Mutfak dolaplarını komple boşalttık. Hava boşluklarındaki plakaları söktük. Sen elini akvaryuma bile soktun."

Leigh'nin parmağı kalmamıştı.

Callie sordu, "Belki Andrew uyuyor numarası yapıyordu? Koridordayken sesimi duymuş olabilir. Yerler gıcırdıyordu," dedi.

"On yaşındaydı," dedi Leigh. "O yaştaki çocuklar yalan söylemek konusunda gülünç derecede beceriksiz."

"Biz de çocuktuk."

Leigh çoktan kafasını iki yana sallamaya başlamıştı. "Ne kadar karmaşık bir süreç olduğunu düşün. Andrew, babasının öldürüldüğünü görmemiş gibi yapmak zorunda kalırdı. Linda ertesi sabah işten geldiğinde de numaraya devam etmesi gerekirdi. Sonra polislere yalan söylemesi gerekirdi. Sonra da babasını ne zaman gördüğünü soranlara yalan söylerdi. Sen de ona bakıcılık yapmaya devam ederken bir ay daha sessiz kalması gerekirdi. Sonra da bu sırrı yıllarca saklaması gerekirdi."

"Psikopatın teki."

"Evet ama o zaman bebek sayılırdı," dedi Leigh. "Bilişsel

anlamda on yaşındaki çocukların zeki olanları bile ne yaptığını bilmiyor. Yetişkin gibi davranmaya çalışıyorlar ama yine de çocukların düştüğü hatalara düşüyorlar. Sürekli eşyalarını kaybediyorlar; ceketlerini, ayakkabılarını, kitaplarını. Kendilerini yıkamaktan acizler. Hemen anlaşılan aptalca yalanlar söylüyorlar. On yaşındaki bir psikopatın insanları bu kadar iyi kandırması mümkün değil."

Andrew'un on yaşında ne kadar kötü yalan söylediğini bilen biri vardı ise o da on dört yaşındaki Callie'ydi. "Peki Andrew'un sevgilisi?" diye sordu.

"Sidney Winslow," dedi Leigh. "Dün Reggie'nin ofisindeyken evlilik ayrıcalığının istisnaları hakkındaki konuşmamı yaptım. Andrew altına sıçacak gibi görünüyordu. Sidney'i otoparka yolladı. Sidney çıldırdı. Andrew ona güvenemeyeceğini biliyor."

"Yani babasının gerçekte nasıl öldüğüyle ilgili bir şey paylaşmamış," dedi Callie. "Sence onu kullanabilir miyiz?"

"Zayıf halka olduğuna şüphe yok," dedi Leigh. "Andrew'un Reggie Paltz ile olan görüşmemde benimle uğraşmayı planladığını varsayarsak, buna engel olan şey Sidney'di."

"Hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Leigh. "Önceki avukatın sonbaharda Reggie'ye yaptırdığı bir kredi sorgusunu buldum. Borcu yok. Şüpheli ya da suçlayıcı bir şey yok ama rapor çok yüzeysel. Normalde, bir tanığın hakkında detaylı bilgi istediğimde özel dedektiflere gidip soru sormalarını, peşlerine takılmalarını, sosyal medyalarını kontrol etmelerini, çalıştıkları yeri incelemelerini istiyorum ama patronum bu davada sadece Reggie'yi kullanacağımızı söyledi. Başka bir dedektif tutarsam Andrew, Linda ya da patronum faturadaki ödemeyi görüp açıklama ister."

"Kendi cebinden birini tutamaz mısın?"

"Kredi kartımı ya da banka hesabımı kullanmam gerekir, ikisi de takip edilebilir. Ayrıca tanıdığım tüm dedektifler şirket için çalışıyor, haber hemen yayılır. Dedektifi şirket adına değil de neden kişisel olarak tuttuğumu da açıklamam gerekir, sonra Andrew yine olanları öğrenir," dedi Leigh ve alternatifi tahmin ederek devam etti, "Phil'in bilgisayarından böyle bir şey yapamazsın. Tapu kaydı bakmakla aynı şey değil."

"Halk kütüphanesindeki kameralar geçen yıldan beri bozuk. Halka açık bilgisayarlardan birini kullanırım," dedi Callie omuzlarını silkerek. "Diğer keşlerle birlikte klimalı alanda zaman geçiririm."

Leigh boğazını temizledi. Callie'nin kendine keş demesinden neredeyse Callie'nin keş olmasından nefret ettiği kadar nefret ediyordu. "Kameraların hâlâ bozuk olduğundan emin ol. Risk almak istemiyorum," dedi.

Callie, Leigh'nin gözyaşlarını silmesini izledi.

Leigh, "Hâlâ *B* noktasını bulamadık," dedi.

"Yani dağ eteği demek istiyorsun," dedi Callie ve ablasının gözlerini devirmesini izledi. İki soruyu da tekrarladı. "Andrew ne biliyor? Nasıl biliyor?"

"Ve bu bilgiyle ne yapacak?" diye ekledi Leigh. "Tammy ile kalmayacak. Orası kesin. Sürekli hareket eden bir köpekbalığı gibi."

"Ona fazla güç veriyorsun," dedi Callie. "Bana hep suç dehâsı diye bir şey olmadığını söylüyorsun. Şansları yaver gidiyor o kadar. Elleri kurabiye kavanozundayken yakalanmıyorlar. Kurabiye çalmakla hava atmıyorlar. Andrew on yaşındayken havada gizli dron ordusu yoktu sonuçta. Belli ki..."

Leigh ayağa kalktı. Ağzı açıldı, sonra kapandı. Sokağa baktı. Callie'ye döndü, "Gidelim," dedi.

Callie nereye gittiklerini sormadı. Ablasının yüzündeki ifadeden aklına bir şey geldiğini anlamıştı. Yapabileceği tek şey parktan uzaklaşan ablasına ayak uydurmaya çalışmaktı.

Akciğerleri bu hızlı tempoya hazır değildi. Callie, Phil'in evine gelen yola çıktıklarında nefes nefese kalmıştı. Ama Leigh sola dönmedi. Düz gitmeye devam etti, tekrar Waleski ailesinin hardal renkli evinin önünden geçeceklerdi. Bu sokak, yürüyüşlerine en fazla üç dakika katıyordu. Callie bunu biliyordu çünkü bu yolu birçok kez yürümüştü. O zamanlar sokak lambası yoktu, sadece karanlık sessizlik ve annesinin evine dönmeden önce olanlardan kurtulmak için yıkanması gerektiği farkındalığı vardı.

"Geride kalma," dedi Leigh.

Callie, Leigh'nin kararlı adımlarına ayak uydurmakta zorlandı. Kalbi kaburgalarına vurmaya başladı. Callie, kaburgalarının birbirine sürten iki çakıl taşı olduğunu hayal etti, sonra kıvılcımlardan biri alev aldı ve kalbi yanmaya başladı çünkü Waleski ailesinin evinin önünden geçmekle kalmayacaklarını fark etti. Leigh sola dönüp eve yaklaşmaya başladı.

Callie onu takip etti, ta ki bacakları bir adım daha atmayı reddedene kadar. Buddy'nin paslı sarı Corvette'ini park ettiği yerde kalmış silik yağ lekesinin kenarında durdu.

"Calliope," dedi Leigh arkasını dönüp ellerini beline koyarak. Siniri şimdiden bozulmuştu. "İçeri gireceğiz, kabullen ve yanımdan ayrılma."

Ablasının patronluk taslayan bu ses tonu, Buddy Waleski'yi kestikleri gece kullandığı ses tonuyla aynıydı. *Arabadan alet çantasını getir. Kulübeye gidip palayı bul. Benzin bidonunu getir. Deterjan nerede? Kaç bez kullansak Linda eksikliği fark etmez?*

Leigh dönüp garajın karanlık deliğinde kayboldu.

Callie gönülsüzce peşinden gitti, gözleri karanlığa alışsın diye gözlerini kırptı. Gölgeleri görüyordu, ablasının silueti mutfağa açılan kapıda bekliyordu.

Leigh uzandı ve çıplak eliyle açıklığın üstüne çivilenmiş tahtayı çekti. Ahşap o kadar eskiydi ki çatladı. Leigh durmadı. Leigh durmadı. Kırık uçtan tutup kapı koluna ulaşacak mesafe açılana kadar çekti.

Mutfak kapısı açıldı.

Callie o tanıdık nemli, rutubetli kokuyu bekliyordu ama havayı metadon kokusu doldurdu.

"Tanrım," dedi Leigh amonyak kokusunu almamak için burnunu kapatarak. "İçeri kediler girmiş herhalde."

Callie onu düzeltmedi. Kollarını bedenine sardı. Aklında bir yerlerde Leigh'nin neden burada olmak istediğini biliyordu ama bu farkındalığın katlanıp üçgen olduğunu, sonra uçurtmaya dönüştüğünü en sonunda da origami kuğu olarak anılarının derinliklerindeki ulaşılmaz akıntılarda süzüldüğünü hayal etti.

"Hadi," dedi Leigh tahtaların oluşturduğu engelin üstünden geçerek. Bir anda Waleski ailesinin mutfağına girmişti, yirmi üç yıldır ilk defa giriyordu.

Leigh rahatsız olduysa da bir şey söylememişti. Elini Callie'ye uzatıp bekledi.

Callie elini tutmadı. Dizleri bükülmek istiyordu. Gözlerinden yaşlar aktı. Karanlık odayı göremiyordu ama Buddy'nin yüksek bir *patırt* sesiyle mutfak kapısını açtığını duyuyordu. Islak öksürüğünün *hırıltı* sesi. Masaya çarpan çantasının *bam* sesi. Masanın altına tekmelenen sandalyenin *çatırtısı*. Ağzından dökülen kurabiye kırıntılarının *tak* sesi çünkü Buddy'nin gittiği her yerde *gürültü, gürültü, gürültü* oluyordu.

Callie tekrar gözlerini kırptı. Leigh, gözlerinin önünde parmaklarını şaklatıyordu.

"Cal," dedi Leigh. "Bir ay boyunca bu evde Andrew ile kalıp hiçbir şey olmamış gibi yaptın. On dakika daha yapabilirsin."

Callie'nin numara yapabilmesinin tek nedeni barın arkasındaki şişelerden alkol çalmasıydı.

Leigh, "Calliope, kendine gel," dedi.

Sesi sertti ama Callie, ablasının kırılmaya başladığını anlamıştı. Bu ev Leigh'yi etkiliyordu. Ablası suç mahalline ilk defa dönüyordu. Callie'ye emretmekten çok ona yalvarıyor, lütfen, Tanrı aşkına bu duruma dayanmama yardım et diyor gibiydi.

Bu iş böyleydi. Sadece bir tanesi yıkılabilirdi.

Callie, Leigh'nin elini tuttu. Bacağını kaldırmaya başladı ama çatlamış tahtanın üstünden geçtiği anda Leigh onu sertçe içeri çekti.

Callie, ablasına çarptı. Boynunun çatırdadığını hissetti. Dilini ısırmıştı, ağzına kan tadı geliyordu.

Leigh sordu, "İyi misin?"

"Evet," dedi Callie çünkü şu anda canı acısa da daha sonra iğne onu iyi edecekti. "Ne yapmam lazım?"

Leigh, arka ceplerinden birer telefon çıkardı. Fener uygulamalarını açtı. Işıklar parkeye vurdu. Waleski ailesinin mutfak masasının durduğu yerde dört derin nokta vardı. Callie boşluklara baktı, yüzünün masaya yapıştığını, Buddy'nin ise arkasında durduğunu hissediyordu.

Yavrum kıpırdama kıpırdama ki ben de...

"Cal?" dedi Leigh, telefonlardan birini ona uzatıyordu.

Callie telefonu alıp ışığı mutfakta gezdirdi. Masa ya da sandalyeler yoktu, blender ve tost makinesi de. Dolap kapıları aşağı sar-

kıyordu. Lavabonun altındaki borular eksikti. Prizler sökülmüştü ve birisi bakırları için elektrik kablolarını çalmıştı.

Leigh, ışığı patlamış mısır renkli tavana doğrulttu. Callie eski rutubet lekelerinden bazılarını tanıdı ama taşın içindeki kabloyu almak için açılan oyuklar yeniydi. Işık dolapların tepesini taradı. Odanın etrafında bir süpürgelik vardı. Havalandırma mazgalları sökülmüştü. Delikler, ışık girtlaklarındaki metal boruya vurduğunda parlayan kara, boş ağızlar gibiydi.

Callie, origami kuğunun kafasını yükselttiğini hissetti. Sivri gagası sır paylaşacakmış gibi açıldı ama ortaya çıktığı kadar ani bir şekilde kafasını indirdi ve Callie'nin el değmemiş anılar pınarında kayboldu.

"İçeriye bakalım," dedi Liegh mutfaktan çıkarak. Salona girdi.

Callie yavaş yavaş ablasının peşinden gitti ve odanın ortasında durdu. Yorgun turuncu koltuk, kolları sigara külünden yanmış deri tabureler, üçgenin zirvesini oluşturan, altından yılan gibi kıvrılan kabloların sarktığı televizyon; hiçbiri yoktu.

Bar hâlâ köşede dev gibi duruyordu.

Mozaiği kırılmıştı, yerde seramik parçaları vardı. Dumanlı aynalar parçalanmıştı. Callie, arkasında ağır adımlar duydu. Buddy'nin odada gezdiğini, yeni iş için aldığı para hakkında konuştuğunu, gömleğindeki kurabiye kırıntılarını silkelediğini gördü.

Bana da bir kadeh koy, yavrum.

Callie gözlerini kırptı ve bu manzaranın yerini kırılmış bonglar, yanmış folyo parçaları, kullanılmış şırıngalar ve ayakaltında çatırdayacak kadar eski halının üstüne serilmiş dört karyola aldı. Uyuşturucu inine girmiş olduklarını fark edince Callie'nin tüm tüyleri diken diken oldu, origami kuğuyu bembeyaz bir eroin dalgası içinde boğmak için bir şırınga istedi.

"Callie," diye seslendi Leigh. "Yardım et."

Callie, sığınaktan istemeye istemeye ayrıldı. Leigh koridorun sonunda duruyordu. Tuvalet kapısı yok olmuştu. Callie, lavabonun kırıldığını gördü, buradaki borular da çalınmıştı. Leigh ışığını tavana doğrulttu.

Callie, Andrew'un odasının önünden geçtiği sırada parkelerin gıcırdadığını duydu. Kafasını kaldıramıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Tavan arasına açılan kapak," dedi Leigh. "Bunu daha önce fark etmedim. Orayı aramadık."

Callie bir adım geri attı, kafasını kaldırıp dünyanın en küçük tavan arası kapağına baktı. Panel yarım metrekareden küçüktü. Tavan arası hakkındaki tüm bilgisi korku filmleri ve *Jane Eyre*'dan geldiği için sordu: "Merdiven olması gerekmiyor mu?"

"Hayır, aptal. Beni kaldır da yukarı çıkayım."

Callie düşünmeden hareket etti, eğildi, parmaklarını kenetledi.

Leigh, ayağını Callie'nin ellerine koydu. Botunun topuğu Callie'nin avuçlarına sürtündü. Leigh'nin eli Callie'nin omzuna gitti. Ağırlığını test etti.

Callie'nin boynu ve omuzları alev alev yandı. Dişleri birbirine kenetlendi. Leigh daha tüm ağırlığını vermeden titremeye başladı.

Leigh, "Beni kaldıramayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın," dedi Leigh ayağını yere koyarak. "Kolunun uyuştuğunu biliyorum çünkü ovup duruyorsun. Kafanı bile zor çeviriyorsun. Yardım et de şu döşekleri buraya çekelim. Üst üste koyarız ve..."

"Hepatit mi oluruz?" diye tamamladı Callie. "O döşeklere dokunmazsın. Üstleri döl ve..."

"Başka ne yapacağım?"

Callie ne söylemesi gerektiğini biliyordu. "Ben çıkarım."

"İzin vermem..."

"Kaldır lan işte."

Leigh, Callie'nin beklediği kadar tereddüt etmedi. Leigh'nin ne kadar acımasız olabileceğini unutmuştu. Ablası dizlerini kırdı, elini basamak haline getirdi. Leigh bir şey yapmaya karar verince böyle oluyordu. Suçluluk bile onu korkunç bir hata daha yapmaktan alıkoyamazdı.

Callie, tavan arasında bulacağı şeyin korkunç bir hata olacağını içgüdüsel olarak biliyordu.

Dizleri üstünde yere çöktü ve telefonu yere koydu. Fener, tavanda bir nokta oluşturmuştu. Kaç kez on beş yaşında bir çocuğun ellerine bastığını, sonra müzik kutusundaki balerin gibi havaya kaldırıldığını düşünmemeye çalıştı. Bu hareketi gerçekleştirmek için gerekli güvenin yarısı eğitimdi, yarısı ise delilik.

Ayrıca yirmi sene önceydi. Şimdi bacağını kaldırması demek duvardan destek alıp Leigh'nin omzuna tutunarak dengesini sağlamak zorunda kalması anlamına geliyordu. Hiç gösterişli bir kaldırma hareketi olmadı. Callie boş bacağını savurdu, düşmemek için spor ayakkabısını duvara dayadı. Bunun sonucunda örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi görünmüştü.

Callie, kafasını geri eğip tam tepesinde duran şeyi göremiyordu. Ellerini kaldırıp paneli dokunarak buldu. Avuçlarını merkeze bastırdı ama lanet şey ya boyadan yapışmıştı ya da o kadar eskiydi ki kaplamalarla bir olmuştu. Callie, ahşaba o kadar sert bir yumruk attı ki omurgasının her bir milimetresinde hissetti. Yanlış alarm veren sinirlerinin yarattığı acıya karşı gözlerini kapattı ve ahşap ortadan çatlayana kadar vurmaya devam etti.

Yüzüne pislik, is ve izolasyon parçaları yağdı. Parmaklarıyla gözüne ve burnuna giren pisliği çıkardı. Telefondan gelen ışık huzmesi, tavan arasında şemsiye gibi açılmıştı.

Leigh onu daha yükseğe kaldırdı. Callie, panelin boyadan yapışmamış olduğunu gördü. Havada çiviler vardı. Fenerin ışığı altında parlıyorlardı. Ablasına, "bunlar yeni görünüyor," dedi.

"Aşağı in," dedi Leigh. Callie'nin ağırlığını kaldırmak onu yormamıştı bile. "Ben yukarı çıkayım..."

Callie, ablasının omzuna bastı. Mirket gibi kafasını tavan arasına uzattı. Koku berbattı ama bu sefer sorumlu metadon değildi. Dar tavan arasında sincaplar, fareler ya da ikisi birden yuva yapmıştı. Callie hâlâ oradalar mı göremiyordu.

Bildiği tek şey tavanın ayağa kalkamayacağı kadar alçak olduğuydu. Callie, çatıyı tutan kirişler ile tavan arasındaki çıtaların yaklaşık bir metre olduğunu tahmin etti. Çatı aşağı eğilerek daralıyordu, evin duvarları dışında yarım metre kadardı.

"Kirişlerin üstünde kal," dedi Leigh. "Yoksa tavan kırılır, aşağı düşersin."

Callie, *Para Tuzağı* filminde Tom Hanks'i düzinelerce kez izlememiş gibi.

Kırık paneli geri çekti, çivileri de birlikte düzleşmeye zorladı. Leigh aşağıdan yardım ediyordu ama Callie kendini belden eğilebilecek kadar kaldırdığında kolları titriyordu. Göbeği üstüne yatarak vücudunun geri kalanını tavan arasına sokmayı başardı, Leigh ise ellerini piston gibi kullanarak Callie'nin bacaklarını itti.

"Sıkı tutun," dedi Leigh, Callie'nin başka seçeneği varmış gibi.

Tavan arasında bir ışık parladı. Sonra bir daha. Ve bir daha. Sese bakılırsa Leigh zıplıyordu, ya da içeriyi görmeye çalışıyordu ya da ışıkla tavan arasında hayalet var havası yaratmaya çalışıyordu.

Callie sordu, "Ne yapıyorsun?"

"Telefonu yerde bırakmışsın," dedi Leigh. "Nereye atacağımı anlamaya çalışıyorum."

Callie bir kez daha göbeği üstünde yatıp beklemek zorunda kaldı. Şansı yaver gitmişti çünkü kalçalarının altında kirişleri bağlayan bir şey vardı. Yamulmasına bakılırsa plastikti. Çıplak göbeğine sürtünüyordu çünkü Care Bears tişörtü çiviye takılıp yırtılmıştı. Bir giysisi daha mahvolmuştu.

"Atıyorum," dedi Leigh. Yüksek takırtılar duyuldu ve telefonu Callie'ye doğru fırlattı. "Uzanabiliyor musun?"

Callie elleriyle önünü aradı. Leigh iyi atmıştı. "Aldım," dedi Leigh'ye.

"Bir şey görebiliyor musun?"

"Henüz değil," dedi Callie. Işık problemi tam olarak çözmemişti. Callie bu açıdan ileriye bakamıyordu. Burnu, tavanı kaplayan betona dokunuyordu. Ciğerlerine izolasyon malzemesi çekiyordu. Telefonu arka cebine sokup dört ayak olabilecek mi diye test etmek zorunda kaldı. Sağ eli ve dizi bir kiriş üstündeydi. Sol eli ve dizi ise başka bir kirişte. Tavan ise aşağı düşüp bir omurunu daha parçalamasını bekliyordu.

Son kısım gerçekleşmedi ama kirişler arasındaki kırk santimetrelik boşluğu kapatmaya çalışmaktan kasları titremeye başlamıştı. Callie eskiden denge tahtası üstünde rahatça yürüyebilir, kendini boyları eşit olmayan barlar etrafında döndürebilir, salto atıp yere inebilirdi. Vücudunda bunu hatırlayan hiçbir kas kalmamıştı. Sonu gelmeyen narinliği için kendinden nefret ediyordu.

"Cal?" diye seslendi Leigh, gerginliği çizgi filmlerdeki güneşten yayılan kıvrımlı çizgiler gibi yayılıyordu. "İyi misin?"

"Evet," dedi Callie sol elini uzatıp sol dizini ileri çekerek. Sonra aynısını sağ tarafıyla yaptı, kirişler üstünde ilerleme bece-

risini test ettikten sonra cevap verdi, "Henüz bir şey görmüyorum. Biraz bakınacağım."

Leigh cevap vermedi. Muhtemelen nefesini tutuyor, volta atıyor ya da yirmi senedir bu evin içinde kapalı kalan tüm suçluluğu emmenin bir yolunu buluyordu.

Callie, telefonla yolunu aydınlattı. Gördükleri bir an tereddüt etmesine neden oldu. "Buraya yakın zamanda biri girmiş, izolasyon geri çekilmiş."

Leigh bunu zaten biliyordu. Tavan arasına çıkmak istemesinin nedeni buydu. Dağ eteğini bulmaları gerekiyordu, bu da *A* ve *C'yi* bağlayan *B* gibi aptal şeyler bulmak yerine tavan arasında gezen insanların kullandığı terminolojiydi.

Andrew ne biliyordu? Nasıl biliyordu?

Callie dağ eteğini görmezden geldi, origami kuğunun endamlı bir şekilde onu sürüklemek isteyen akıntıya karşı koyduğunu hayal etti. Hayatını bilerek asla bir sonraki adımını düşünmeme lüksü etrafında inşa etmişti. Şimdi ise hayatı boyunca yaptığının tersine gidiyor, dört ayak olmuş halde ileri emekliyor, Kızıldeniz gibi yarılmış izolasyona doğru ilerliyordu. Deniz yatağında ince, gri bir kablo vardı. Fareler kabloyu kemirip parçalamıştı, fare olmanın gerekliliği buydu. Dişleri sürekli büyüyordu ve emzik emen bebekler gibi her şeyle dişlerini kaşıyorlardı, gerçi bebeklerin ısırığı insana hanta virüsü bulaştırmıyordu.

"Cal?" diye seslendi Leigh.

"İyiyim," diye yalan söyledi Cal. "Sormayı kes."

Callie duraksadı, zihnini sakinleştirmeye, nefeslenmeye, düşüncelerini görevine odaklamaya çalıştı. Hiçbirinde başarılı olamadı ama ilerlemeye devam etti, kalın bir kirişin üstünden dikkatle devam etti. Eğimli çatının altındaki boşluk azalınca kaba yapılı kirişler sırtına batmaya başladı. Callie, mutfağın üstünde

olduğunu biliyordu. Bedenindeki tüm kaslar da biliyordu. Elini kaldırmaya çalıştı ama eli kirişten ayrılmadı. Bacağını kıpırdatmaya çalıştı. Aynı problem.

Burnundan ter aktı ve betonun üstüne döküldü. Tavan arasındaki sıcaklık onu gafil avlamıştı, parmaklarını boğazına sarmıştı. Bir ter damlası daha diğeri üstüne düştü. Gözleri kapandı. Aşağıdaki mutfağı gözünün önüne getirdi. Işıklar açıktı. Musluk çalışıyordu. Sandalyeler masanın altındaydı. Buddy'nin çantası masanın üstündeydi. Bedeni ise yerdeydi.

Callie, ensesinde sıcak bir homurtu hissetti.

Goril arkasındaydı. Onu omuzlarından tutuyordu. Kulağına nefes veriyordu. Ağzı yaklaştı. Ucuz viski ve puro kokuyordu ve *Kıpırdama yavrum, duramıyorum canım çok üzgünüm rahatlamaya çalış hadi nefes al.*

Gözlerini açtı. Bir ağız dolusu sıcak hava aldı. Kolları o kadar titriyordu ki uzun süre duramayacağından çekiniyordu. Yana doğru yattı, bedenini dar kirişin üstünde yatırdı, tıpkı koltuk arkasında yatan bir kedi gibi. Çatının altına baktı. Padavraların çakıldığı noktalarda ahşaptan çiviler çıkmıştı. Kafasının üstünde karanlık düşünce balonları gibi yayılan su lekeleri vardı.

Güzel origami kuğu kaybolmuştu, şeytani goril tarafından paramparça edilmişti ama Callie gerçeğe daha fazla engel olamazdı.

Işığı ileri değil, yan tarafa tuttu. Dirseği üstünde yükselerek kirişten aşağı, kapağa doğru baktı. İki kirişin arasında plastik bir kesme tahtası vardı. Callie'nin eli midesine gitti. Tavan arasına ilk çıktığında plastiğin midesini çizdiğini hatırladı.

Bu büyük kesme tahtasını Linda Waleski'nin mutfağından hatırlıyordu. Bir gün tezgâhın üstünden yok olmuştu ve Callie, Linda'nın tahtayı temizlemek yerine atmaya karar verdiğini düşünmüştü.

Ama şimdi Buddy'nin tahtayı tavan arası projesi için çaldığını anlamıştı.

Callie, ışığı tahtanın arkasından uzanan, farelerin kemirdiği kabloyu takip etmek için kullandı. Başka bir şey görmesine gerek yoktu, plastiğin üstünde VCR durduğunu biliyordu. Makinenin önünden sarkan üç başlı gri kabloyu tanıyordu. Kırmızı sağ ses kanalıydı. Beyaz sol ses. Sarı da görüntü içindi. Kablo birleşerek uzuyor, Callie'nin olduğu yöne doğru uzandıktan sonra sola dönüyordu.

Kabloyu takip etti, dirsekleri üstünde ilerleyerek bedenini kirişin üstüne, kabloya paralel yatırdı. Boşluk daha da daralmıştı. Işığı kullanarak betonun arkasını inceledi. Parlak, kahverengi kaplama kâğıdından yansıyan ışık dışında bir şey göremedi. Telefonu cebine sokup tavan arasını karanlığa gömdü.

Buna rağmen yine de gözlerini kapattı. Parmaklarını yüzeyde gezdirdi. Neredeyse anında hafif bir göçük hissetti. Bir şey zaman içinde burada iz bırakmıştı. Dört santim boyunda bir şeydi, kameranın odak lensiyle aynı boydu. Kemirilmiş kablonun diğer ucundan kayıp VCR makinesine bağlanan türden bir kamera.

Aşağıda hareket sesleri duydu. Leigh mutfağa girmişti. Callie, ablasının yerdeki pislik üstünde çatırtı çıkaran ayak seslerini dinledi. Leigh, masa ve sandalyelerin olduğu yerde duruyordu. Birkaç adım ileri atarsa lavabonun başında olacaktı. Birkaç adım geri atarsa mutfak telefonunun asılı olduğu yere gelecekti.

"Callie?" dedi Leigh telefonu yukarı doğrultarak. Işık huzmesi tavandaki delikten içeri girdi. "Ne buldun?"

Callie cevap vermedi.

Bulduğu şey ikisinin de dağ eteğini belirleyen şeydi.

Andrew her şeyi biliyordu çünkü her şeyi görmüştü.

ÇARŞAMBA
10

Leigh saate baktı. Saat sabahın tam sekiziydi ve iş trafiği yolları tıkamaya başlamıştı bile. Audi'sinin direksiyonu başındaydı ama günlerdir ilk defa karada boğuluyor gibi hissetmiyordu. Leigh'nin rahatlama hissi dün gece Callie'nin Waleski evinin tavan arasında bulduğuna ters düşüyordu ama Andrew zaten babasının cinayetinin detaylarını bildiğini açık etmişti. Leigh'nin bilmediği, onu deliliğe sürükleyen şey *nasıl* bildiğiydi. Artık *nasılı* bildiği için Andrew'un onun üstünde sahip olduğu güç de yok olmuştu.

Bu avantajı ona verenin Callie olması avantajı daha da tatlı hale getiriyordu. Kardeşinin Andrew'un *gökyüzünde gizli bir dron ordusu* olmadığını söylemesi Leigh'nin aklında bir şeyi harekete geçirmişti. On sekiz yaşındayken ev inşaatının temelleri konusuna son derece yabancıydı. Duvarlar, zemin ve tavanlar vardı, su bir şekilde musluğa geliyordu, elektrik de bir şekilde ışıklara ulaşıyordu. Henüz eşi o hafta sonu annesine gittiği için küçük bir delikte su vanasını araması gerekmemişti. Çok meraklı ve zeki bir kızın Noel hediyelerini saklamak için tavan arasına hiç çıkmamıştı.

Andrew'un hayatına tekrar girdiği andan beri Leigh o korkunç geceyi tekrar tekrar düşünüyor, gözden kaçırdıklarını bulmaya çalışıyordu. Salıncakta sallanınca *yukarı* dışında her yere baktıklarını fark etti.

Bundan sonra sürpriz kalmamıştı. Leigh lisedeyken her Noel'de Circuit City'nin kamera bölümünde çalışmıştı. Primle çalışıyorlardı, bu yüzden Leigh dar bir gömlek giyip saçını açıyordu, böylece son dakika gelen, eşlerine alacak ama aslında kendilerinin kullanabileceği hediyeler arayan çaresiz erkekleri kendine çekiyordu. Düzinelerce Canon Optura kamera satmıştı. Sonra taşıma kutuları, tripodlar, kablolar, yedek bataryalar ve VHS kasetleri satmıştı çünkü mini kasetlerde doksan dakika kadar video saklanabiliyordu, sonra başka kasete aktarmak ya da silmek gerekiyordu.

Callie, Buddy'nin tavan arasına kurduğu düzeneğin birkaç fotoğrafını çekmişti ama Leigh, kardeşi daha aşağı inmeden ne olduğunu çok iyi anlamıştı. RCA kablosunun bir ucu kameraya, diğer ucu VCR makinesine bağlıydı. Kamerada açma tuşuna basıyordum, VCR makinesinde kaydet tuşuna basıyordum ve her şey kayda alınıyordu. Callie'nin fotoğrafları, Leigh'nin uzun zaman önce Buddy'nin cebinde kumanda bulduğunu hatırlamasına neden olmuştu. Yere o kadar hızlı atmıştı ki pil kapağı kırılmıştı.

Buddy tüm gün cebinde kumandayla gezmiyordu. Onu bilerek cebine koymuştu, bardaki mini kaseti bilerek puro kutusunun arkasına sakladığı gibi. Kavgadan önce mutfak masası üstünde duran kameranın kaydet tuşuna basması, hukuk dünyasında tasarı olarak adlandırılıyordu. Buddy Waleski'nin kamerayı açmasının tek nedeni Callie'nin peşinden mutfağa girdiğinde canını yakacağını bilmesiydi.

Ve şimdi oğlu bu görüntülere sahipti.

Leigh, Andrew Tenant'ın kayıtla *yapmadığı* birçok şeyi aklından geçirdi: Polise gitmemişti. Cole Bradley'e göstermemişti. Kanıtla birlikte Leigh'nin karşısına çıkmamıştı. Bu konuda bir şeyler yapabilecek kimseye anlatmamıştı.

Yaptığı şey ise bu bilgiyi kullanarak Leigh'ye istemediği bir şey yaptırmaktı. Tammy Karlsen'ın tıbbi kayıtlarını toplantı masasından almıştı. Terapi notlarını okumuştu. Tammy'i çökertmek için teorik de olsa bir yol üretmişti.

Şu anda Leigh'nin işlediği tek suç çalıntı mal almaktı. Bu suçu hafifleten etkenler ise Andrew'un avukatı olması, Andrew'a bilgi çalmasını söylememesi, bu bilgiyle suç teşkil edecek bir şey yapmamasıydı. Ayrıca çalıntı olduğunu nereden bilebilirdi? Yazıcısı olan herkes bir belgeyi resmiymiş gibi gösterebilirdi. Boş zamanı olan herkes altmış adet sözde terapi özeti üretip 138 sayfalık bir dosya oluşturabilirdi.

Leigh, trafik ışığının yeşil olmasını beklerken çantasına baktı. Dosya tepeden çıkmıştı. İçindeki notlar bir şekil almıştı, neredeyse roman gibi duruyordu. Tammy'nin ilk seanslarının ezici acısı, sonra yavaş yavaş açılarak lisede yaşadığı olayın dehşetini ve utancını anlatması. Alkolü, kendine zarar vermeyi, yeme bozukluğunu kontrol altına alırken yaşadığı tökezlemeler. Başarısız kabullenme girişimleri. Geçmişini değiştiremeyeceği fakat geleceğine şekil verebileceğine dair yavaş yavaş kazandığı farkındalık.

Kayıtların Tammy Karlsen hakkında ortaya çıkardığı şey zeki, bilgili, komik ve kararlı biri olduğuydu; ama Leigh bunları okurken tek düşünebildiği şey *kardeşim neden bunu yapamıyor?* Olmuştu.

Leigh'nin entelektüel tarafı bağımlılığın arkasındaki bilimi anlıyordu. Oxy kullananların üçte ikisinin uyuşturucu deneyen

aptal çocuklar olduğunu da biliyordu, acıyı dindirsin diye alıp bağımlı olan hastalar değillerdi. Ama bu hasta grubunda bile bağımlı olanların oranı yüzde ondan azdı. Kabaca yüzde dört ila altısı eroine geçiş yapıyordu. Yüzde altmıştan fazlası olgunlaşıp bağımlılığı bırakıyor ya da doğal iyileşme adı veren bir süreçten geçiyorlardı; bağımlı olmaktan bıkıp bırakmanın bir yolunu buluyorlardı; bunların üçte biri bağımlılığını tedavi olmadan bırakıyordu. Tedaviye gelince, rehabilitasyon merkezleri istatistiksel olarak başarısızdı, anonim uyuşturucu bağımlı grupları genellikle işe yaramıyordu. Metadon ve Suboxone, üstlerinde en çok çalışma yapılan dayanma ilaçlarıydı ama bu ilaçları yazan doktorlar o kadar sıkı kontrol ediliyordu ki ilk yıllarında sadece yüz kadar hastaya yardım edebiliyorlardı, sonrasında ise bu sayı 275'i geçmiyordu.

Bunun yanı sıra, Amerika'da her gün 130'dan fazla kişi aşırı dozdan ölüyordu.

Callie bu gerçekleri herkesten iyi biliyordu ama bunlar onu bırakmaya ikna edememişti. En azından hatırı sayılır bir süre için bırakmamıştı. Son yirmi yılda kendine bir hayal dünyası yaratmıştı; nahoş ya da huzursuzluk verici her şey ilaçlar ya da hevesli bir inkâr ile yok ediliyordu. İlk Oxycontin hapını yuttuğu an duygusal olgunlaşması durmuştu sanki. Callie etrafını ona zarar vermeyecek hayvanlarla sarmıştı, geçmişte geçen kitaplar okuyordu, böylece her şeyin yoluna gireceğini biliyordu ve etrafındaki kimse onu gerçekten tanımıyordu. Callie Netflix izlemiyordu. Dijital iz bırakmıyordu. Modern dünyaya bilerek yabancı kalmıştı. Walter bir keresinde yalnızda 2003 yılı öncesi pop kültürünü bilen birinin Callie ile çok iyi anlaşacağını söylemişti.

Arabanın GPS sistemi Leigh'ye sonraki ışıktan sola dönmesini söyledi. Leigh dönüş şeridine geçti. Önüne geçmek isteyen

şoföre elini gösterdi. Sonra orta parmak çekip bağırmasını görmezden geldi.

Leigh ışığın yeşil olmasını beklerken parmağıyla direksiyona vurdu. Dün geceden sonra kardeşi bir yerde kolunda iğneyle ölü değildir diye dua etmekten başka bir şey yapamazdı. Callie tavan arasından indiğinde berbat durumdaydı. Dişleri takırdıyordu. Kollarını ovup duruyordu. Sonunda Phil'in evine vardıklarında Callie içeri girmeye o kadar odaklanmıştı ki Leigh ondan numarasını isteyince karşı koymamıştı.

Leigh kontrol etmek için onu aramamıştı. Mesaj atmamıştı. Bilmemek de neredeyse bilmek kadar kötüydü. Callie'nin ilk aşırı dozundan beri Leigh aklındaki o karanlık öngörüyle boğuşuyordu: gecenin bir yarısı telefonu çalıyordu, kapısı ağır ağır çalınıyordu, şapkası elinde bir polis memuru ona küçük kardeşinin cesedinin kimliğini doğrulamak için morga gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Onun hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı.

Leigh'nin kişisel telefonu çalarak onu daha fazla çukura batmaktan kurtardı. Sol tarafa dönerken direksiyondaki tuşa bastı.

"Anne!" dedi Maddy aceleyle.

Leigh kalbinin tuhaf bir şekilde teklediğini hissetti. Panikleme yeye başladı çünkü Maddy bir şeyler ters olmadığı sürece aramazdı. "Baban iyi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Maddy, Leigh'nin aklına hemen bu geldiği için siniri bozulmuştu. "Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

Leigh, sokağın kenarına çekti. Kendini açıklamaya çalışmanın Maddy'yi haklı çıkaracağını biliyordu, bu yüzden kızının sonraki konuya geçmesini bekledi.

"Anne," dedi Maddy. "Necia Adams bu hafta sonu evinde parti düzenliyor, sadece beş kişi olacak, dışarıda yapacağız yani çok güvenli ve..."

"Baban ne dedi?"

Maddy tereddüt etti. Asla avukat olamayacaktı.

"Baban bana sormanı mı söyledi?" diye tahmin etti. "Bu akşam onunla konuşurum."

"Ama..." Maddy yine tereddüt etti. "Keely'nin annesi gitti."

Leigh, kaşlarının çatıldığını hissetti. Keely'nin annesi Ruby ile daha geçen hafta sonu görüşmüştü. "Gitti mi?"

"Evet, ben de onu diyorum," dedi Maddy, konuyu zaten bildiğini sandığı belliydi ama neyse ki boşlukları doldurdu. "Gecenin bir yarısı gitmiş. Bay ve Bayan Heyer çığlık çığlığa kavga etmiş ama Keely görmezden gelmiş çünkü tabii öyle yapacak. Ama sonra ertesi sabah kahvaltıya indiğinde babası 'Annenin biraz yalnız kalması lazım ama seni sonra arayacak, ikimiz de seni çok seviyoruz' falan demiş. Sonra tüm gün görüşmeleri olduğunu söylemiş. Keely'nin de morali bozulmuş —neden bozulmasın— biz de bu hafta sonu ona destek olmak için toplanalım dedik."

Leigh, yüzünde pis bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. Ruby'nin *The Music Man*'de ona bulaştığını hatırlıyordu. Yakında Keely'nin özel okul masraflarını karşılamayınca *şehirde eğitim* ne kadar önemli anlayacaktı.

Bunları kızına söylemezdi. "Üzüldüm canım. Bazen işler yürümüyor işte," dedi.

Maddy sessiz kaldı. Leigh ile Walter arasındaki bu tuhaf duruma alışmıştı çünkü ebeveynlerin tuhaf zamanlarda yapabileceği tek şey her şeyi olabildiğince normal kılmaktı.

En azından Leigh, Maddy'nin alıştığını umuyordu.

"Anne, anlamıyorsun. Keely'nin moralini düzeltmek istiyoruz çünkü Bayan Heyer'ın yaptığı şey saçmalık," dedi Maddy, bir haksızlığa karşı savaşırken sesi çok öfkeli çıkardı. "Keely'i

aramadı bile. Öylece, görüşürüz, ödevlerini yap, sonra konuşuruz tarzı bir mesaj atmış o kadar. Keely'nin morali çok bozuk. Sürekli ağlıyor."

Leigh kafasını iki yana salladı, insan çocuğuna böyle davranmamalıydı. Sonra Maddy ona bir şey mi anlatmaya çalışıyor diye düşündü. "Tatlım, Bayan Heyer mutlaka Keely'i arar. Babanla ben de ayrıldık ama bizden kurtulamadın."

"Evet, o kadarının fazlasıyla farkındayım," dedi Maddy ve sesi Callie'ye o kadar benzedi ki Leigh gözlerinin dolduğunu hissetti. "Anne, kapatmam lazım. Zoom dersi başlayacak. Parti olayını babamla konuşacağına söz ver."

"Seni bu akşam aramadan önce onunla konuşmaya çalışırım," dedi ve duygusal destek grubunun partiye dönüşmesi konusunda onu çok zorlamamaya karar verdi. "Seni sevi...

Maddy telefonu kapattı.

Leigh parmaklarını gözleri altında gezdirdi, göz kalemini bozmamaya çalıştı. Kızıyla arasındaki mesafe hâlâ fiziksel anlamda canını yakıyordu. Kendi annesinin böyle bir özlem duymuş olabileceğini düşünmüyordu. Örümcekler bile yavrularına daha iyi bakıyordu. Maddy gelip yetişkin bir adamın bacağına dokunduğunu söylese Leigh ona bir dahaki sefer eline vur demezdi. Pompalı bir tüfek alıp adamın kafasını paramparça ederdi.

GPS yanıp sönüyordu. Leigh ekranı geriye çekti. Capital City Country Club arazisini gördü, burası ülkenin güneyindeki en eski özel sosyal kulüplerden birine aitti. Bu mahalle para içinde yüzüyordu. Hip-hop yıldızları ve basketbol oyuncuları eski zenginlerin yanında yaşıyordu. Leigh'nin bu mahalleyi bilmesinin tek nedeni birkaç yıl önce Justin Bieber bu bölgeye yerleştiğinde Maddy onu evini bulmaya ikna etmişti.

Navigasyonu kapattı. Tekrar yola çıktı. Yanından geçtiği malikâneler nefes kesiciydi; güzellikleri değil, küstahlıkları nefes kesiciydi. Leigh, kızını görmesinin otuz saniyeden uzun süreceği bir evde asla yaşayamazdı.

East Brookhaven Caddesi'nde ilerlediği sırada sol tarafında uzanan golf sahasını gördü. Golf sahasının diğer tarafında caddenin West Brookhaven'a döndüğünü biliyordu. Leigh yürüyor olsa golf sahasına girer, gölün etrafından dolanır, tenis kortlarını ve kulüp binasını geçerdi, böylece Little Nancy Creek Park'ın birkaç blok ötesinde olurdu.

Andrew'un 3,1 milyon dolarlık evi Mabry Caddesi'ndeydi. Bu evin tapusu Tenant Ailesi Tröstüne aitti, Waleski ailesinin yaşadığı Canyon Caddesi'ndeki çöplük de öyle. Leigh, Callie'nin bilgiyi edinip sonra canının ona iletmeyi istemesini bekleyememişti. Sabah evden çıkmadan önce kendisi araştırmıştı. İz bıraktıysa ve sonradan duruşmada karşılarına çıkar diye Andrew'un gayrimenkul kayıtlarına baktığını söyleyecekti. Kimse ona fazla dikkatli olduğu için laf edemezdi.

Leigh, posta kutularındaki sayıları okuyabilmek için yavaşladı, bunlar da en az evler kadar gösterişliydi. Andrew'un posta kutusu beyaza boyanmış kiremit, çelik ve sedir karışımıydı. Sayılar neon ışıkla aydınlatılmıştı çünkü çoğu insanın evine harcadığı parayı posta kutusuna harcamak çok mantıklıydı. Leigh, arabasını açık kapılardan içeri soktu. Araba yolu arka tarafa doğru uzanıyordu ama Leigh evin önüne park etti. Andrew'un geldiğini görmesini istiyordu.

Tahmin ettiği gibi, ev cam ve çelikten yapılmış ultra modern evlerdendi, İsveç gerilim filmlerindeki cinayet malikânelerine benziyordu. Leigh arabadan inip bembeyaz yürüme yoluna bas-

tığında topuğu siyah bir iz bıraktı. Topuğunu kıvırarak yürüdü, o gittikten sonra Andrew'un diş fırçasıyla yolu temizleyeceğini umuyordu.

Tek peyzaj öğesi kara şeklinde kesilmiş çalılardı. Mezar taşına benzeyen beyaz mermer levhalar ön kapıya doğru uzanıyordu, aralarındaki boşluğu bodur çalı dalları dolduruyordu. Her şey beyaz olduğu için yeşillik fazla parlak görünüyordu. Leigh'nin OJ davasındaki gibi jüriyi buraya getirme fırsatı olsaydı kesinlikle kaçırmazdı.

Cam kapının önündeki üç alçak basamağı tırmandı. Doğrudan evin arkası görünüyordu. Beyaz duvarlar. Cilalı mermer zemin. Paslanmaz çelik mutfak. Yüzme havuzu. Kabana. Arka bahçede mutfak.

Zil vardı ama Leigh kapıyı çalmak için avcuyla camı tokatlamayı tercih etti. Arkasını dönüp sokağa baktı. Eşiğin köşesinde bir kamera vardı. Leigh, arama emrinin polise evin dışındaki kamera kayıtlarını alma izni verdiğini hatırladı. Gel gör ki, Andrew'un dış kamerası bir haftadır çalışmıyordu.

Cilalı mermerde ağır topuk sesleri duydu.

Leigh arkasını döndü. Sidney Winslow'un ön kapıya Elle Macpherson gibi yürüdüğünü gördü. Gotik makyajı bugünlük hafifletilmişti. Makyajı açık, neredeyse doğaldı. Dar, gri bir etek ve koyu mavi, ipek bir bluz giymişti. Ayakkabılarının rengi ile bluzun rengi birebir uyuşuyordu. O kadar deri ve gıcıklık olmayınca çekici bir kadındı.

Kapı açıldı. Leigh, klimanın soğuğunun sabah sıcaklığıyla birleştiğini hissetti.

Sidney, "Andrew giyiniyor, bir terslik mi var?" diye sordu.

"Hayır, onunla birkaç şeyi doğrulamak istedim. İçeri girebilir

miyim?" diye sordu ve izin istemeyi bitirmeden içeri girdi. "Vay be, ne ev ama."

"İnanılmaz, değil mi?" dedi Sidney dönüp kapıyı kapatarak.

Leigh, sürgü kapanmadan koridorun yarısını geçtiğinden emin oldu. Birinin özel alanına zorla girmesi kadar huzursuzluk verici bir şey yoktu.

Ama burası Sidney'in özel alanı değildi. En azından şimdilik. Reggie'nin yüzeysel kontrolüne bakılırsa Sidney'in Druid Hills'de bir evi vardı, Emory Üniversitesi'nde okuyordu. Leigh, kızın psikiyatri okuduğunu daha sonra öğrenecekti.

Leigh en az altı metre uzunluğunda olan koridorda ilerledi. Duvarlarda beklenen tarzda resimler vardı; yarı çıplak kadınların fotoğrafları, Atlanta'da bekâr evleri için damarlı, terli atlar çizen bir ressamın resmi. Yemek odası bembeyazdı. Çalışma odası, giriş ve salon kör edici derecede tek renkti, 1930'lardan kalma bir akıl hastanesinin içi gibiydi.

Evin arka kısmına geldiklerinde Leigh'nin gözleri ani renk patlamasından yanmaya başladı. Bütün bir duvar boyunca uzanan dev bir akvaryum vardı. Yerden tavana kadar uzanan kalın cam ardında büyük tropikal balıklar yüzüyordu. Önünde beyaz, deri bir koltuk vardı, gösteriyi izlemek için tribün görevi görüyordu. Leigh'nin aklına Callie'nin Waleski ailesinin otuz yedi litrelik akvaryumuna elini sokması geldi. Callie'nin parmakları kana bulanmıştı. Balıklar hasta olmasın diye önce elini yıkamakta ısrar etmişti.

"Güzel, değil mi?" dedi Sidney telefonunda bir şeyler yazarken kafasıyla akvaryumu göstererek. "Atlanta Akvaryumu'nu yapan adam yaptı. Andrew anlatır. Balıkları çok seviyor. Mesaj atıp geldiğini söyledim."

Leigh arkasını döndü. Andrew'un nişanlısıyla ilk defa teke tek

konuştuğunu fark etti. Tabii Sidney'in otoparkta ona küfretmesi sayılmazsa.

"Bak," dedi Sidney, Leigh'nin düşüncelerini okumuş gibi. "Önceki gün özür dilerim. Durum çok sinir bozucu. Andrew bazen ne yapacağını bilemiyor. Onu korumam gerektiğini hissediyorum."

Leigh kafasını salladı. "Anladım," dedi.

"Sanki..." dedi ellerini açıp omuzlarını silkerek. "Bu saçmalık ne yani? Polisler neden ona takmış? Parası var diye mi? İyi arabalara biniyor diye mi? Yoksa Linda Covid bölüğünde çalıştı diye mi?"

Leigh, zengin insanların kendileri bulaşana kadar sistemin doğru işlediğini varsaymalarına asla akıl erdiremiyordu. Ancak kendileri karıştığı zaman komplo oluyordu.

Sidney'e, "Çim biçme makinesi çaldığı için tutuklanan bir müvekkilim vardı. Beş yüz dolarlık kefaleti ödeyecek parası olmadığı için hapishanede Covid'den öldü," dedi.

"Suçlu muydu?"

Leigh, kendisini anlayamayacak birini gördüğünde tanırdı. "Andrew'a yardımcı olmak için elimden geleni yapıyorum," dedi.

"Umuyorum öyledir. Çuvalla para veriyor," dedi Sidney ve Leigh cevap veremeden telefonuna döndü.

Leigh görmezden gelindiği için bu fırsatı değerlendirerek evin arka tarafındaki pencerelere yürüdü. Havuza giden mezar taşı yolun çevresi aynı kare çalılarla süslenmişti. Havuzun etrafı da beyaz mermerdi. Dışarıdaki mobilyaların hepsi beyazdı. Dört tane şezlong vardı. Cam bir masa etrafında dört sandalye vardı. Hiçbiri davetkâr görünmüyordu. Hiçbiri kullanılmış görünmüyordu. Çimenler bile suni duruyordu. Tek renk farkı biraz ileride araziyi çevreleyen çelik ve sedir çitten gelmekteydi.

Şiirsel düşünebilseydi, evin, Andrew'un donmuş ruhunun temsili olması hakkında bir dörtlük yazardı.

"Harleigh."

Leigh yavaşça arkasına döndü. Andrew bir kez daha arkasından sessizce yaklaşmıştı ama bu sefer korkmamıştı. Onu sakin bir şekilde süzdü. Baştan ayağa siyah giyinerek eve kontrast yaratıyordu, tişörtü, eşofman altı ve ayağındaki terliklere kadar simsiyahtı.

"Konuşmamız lazım," dedi Leigh.

"Sid?" diye seslendi Andrew. Yükselen sesi sert zeminlerde yankılandı. "Sid, burada mısın?"

Andrew koridora çıkarak nişanlısını aradı. Leigh, Andrew'un saçının arkasının hâlâ ıslak olduğunu görebiliyordu. Muhtemelen duştan yeni çıkmıştı.

"Herhalde düğün için pastayı almaya gitti," dedi Andrew. "Bu akşam küçük bir kutlama planladık. Sadece annem ve galerilerden birileri gelecek. Tabii sen de gelmek istersen gelebilirsin?"

Leigh bir şey söylemedi. Onu huzursuz edebilecek mi görmek istiyordu.

Andrew'un duygusuz ifadesi değişmedi ama sonunda sordu, "Neden buraya geldiğini söyleyecek misin?"

Leigh kafasını iki yana salladı. Bir kameraya yakalanmıştı bile. Başka bir kameraya daha yakalanmaya niyeti yoktu. "Dışarı," dedi.

Andrew kaşlarını kaldırdı ama bu gizemden zevk aldığı belliydi. Kapıyı açtı. Tüm pencereler akordeon gibi geri açıldı. "Önden buyur," dedi.

Leigh dikkatle eşikten geçti. Mermer delikliydi ama topukluları tutunacak zemin bulamıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp kapı-

nın yanında bıraktı. Havuza doğru ilerlerken Andrew'a hiçbir şey söylemedi. Mermer bahçede durmadı. Havuzun kenarından aşağı inen basamaklara yöneldi. Suni çimen yalın ayakları altında kaskatıydı, sabah çiğinden nemliydi. Andrew'un ağır ayak seslerini arkasında duyabiliyordu. Andrew onu parka doğru takip ederken Tammy Karlsen'ın da duyduğu ses bu muydu diye merak etti. Yoksa o sırada çoktan kelepçelenmiş miydi? Çığlık atamasın diye ağzı mı tıkanmıştı? Çığlık atması gerektiğini bilemeyecek kadar ilaçlı mıydı?

Gerçeği sadece Andrew bilebilirdi.

Arka bahçe, aşağı yukarı yarım futbol sahası kadardı. Leigh bahçenin ortasında, havuz ile çitlerden eşit uzaklıkta durdu. Güneş çoktan havayı ısıtmıştı. Ayakları altındaki çimenler ısınıyordu. Andrew'a, "Ellerini kaldır," dedi.

Andrew gülümsemeye devam etti ama söyleneni yaptı.

Leigh, mutfakta Buddy'nin ceplerini aradığı gibi ceplerini aradı. Bir tüp dudak kremi buldu ama üstünde ne cüzdan ne anahtar ne de telefon vardı.

Andrew, "İşe hazırlanıyordum," diye açıkladı.

"Duruşmaya hazırlanmak için izin almadın mı?"

"O iş avukatımda," diye gülümsedi. Gülümsemesi rahatsızlık vericiydi, Leigh'nin ayakları altındaki gülümseme kadar sahteydi. "Tammy'nin tıbbi kayıtlarını okudun mu?"

Leigh, Andrew'un ne istediğini anlamıştı. "Alkolizm geçmişi var. Seninle olduğu gece iki buçuk martini içmiş."

"Evet," dedi Andrew. Ses tonu samimiye dönmüştü. "Ve daha önce tecavüze uğradığını söyledi. Onu da unutma. Benim akranlarımdan oluşan bir jürinin çocuk aldırmasına da hoş bakacağını sanmıyorum."

"Akranların tarafından yargılanacağını düşünmen komik," dedi Leigh ve ona cevap verecek fırsat tanımadı. "Sana bakıcılık yapmaya başladığımda kaç yaşındaydın?"

"Ben..." bu sorunun onu şaşırttığı belliydi. Huzursuzluğunu gizlemek için güldü. "Altı? Yedi? Sen benden iyi bilirsin."

"Sen beş yaşındaydın, ben de on üç," dedi Leigh. "Hatırlıyorum çünkü ıslahevinden yeni çıkmıştım. Neden ıslahevine girdiğimi biliyor musun?"

Andrew dönüp eve baktı. Konuşmanın kurallarını Leigh'nin koyduğunu, kendisinin de fark etmeden boyun eğdiğini anlamış gibiydi. "Söyle bakalım," dedi.

"Bir kız, Callie'nin saçıyla dalga geçiyordu," dedi gerçi *saçı* derken Phil'in sarhoş olup Callie'nin saçlarının çoğunu kestiğini kastediyordu. "Ben de kırık bir cam parçası buldum, teneffüste kızın peşine düştüm, cam parçasıyla kafası kanayana kadar saçlarını kestim."

Andrew çok ilgili görünüyordu. "Ve?"

"Bunu sinirimi bozan bir yabancıya yaptım. Sence sana ne yaparım?"

Andrew bir an duraksadı, sonra güldü. "Bana hiçbir şey yapamazsın, Harleigh. Kontrol sahibi olduğunu sanıyorsun ama aslında değilsin."

"Buddy seni tavan arasına çıkarıp kamera koydurdu."

Andrew'un yüzündeki sürpriz barizdi.

Leigh devam etti, "Şişko kıçını oraya sokması mümkün değildi. O yüzden sana yaptırdı."

Andrew bir şey söylemedi ama Leigh onu sonunda etkilediğini anlamıştı.

Leigh darbe indirmeye devam etti. "Linda evi 2019 yılının Ma-

yıs ayında Re/Max üstünden satılığa çıkardı. Senin CinéBistro'da ilk tecavüzünden bir ay önce."

Andrew'un çenesi kasıldı.

"Herhalde tavan arasına kamera koyduğunu o sırada hatırladın," dedi Liegh tek omuzunu kaldırıp silkerek. "Babanla bağ kurduğun o anı tekrar yaşamak istedin. Ve şimdi tıpkı onun gibi bir tecavüzcü oldun."

Andrew çenesini gevşetti. Dönüp eve baktı. Leigh'ye döndüğünde gözlerindeki karanlık tekrar belirmişti. "İkimiz de biliyoruz ki Callie ne yaptığının farkındaydı," dedi.

"Bu olay başladığında Callie on iki yaşındaydı," dedi Leigh. "Buddy neredeyse elli yaşındaydı. Ne yaptığını bilmiyor..."

"Seviyordu," dedi Andrew. "Sana bunu söyledi mi, Harleigh? Babamın ona yaptıklarını seviyordu. Biliyorum çünkü her gece yatağımda uzanıp babamın adını inlemesini dinledim."

Leigh duygularını kontrol etmek için çabaladı. Her çabası Callie'nin boğuk fısıltılarla Buddy'yi kontrol etmesini, yalvarışını, yardım çağırırlarsa kızmayacağını söyleyişini hatırladı.

Beni seviyor, Harleigh. Beni affeder.

Andrew, "Tavan arası konusunda haklısın. Babam siz onu öldürmeden birkaç hafta önce beni tavan arasına çıkardı."

Leigh terlemeye başladığını hissetti. Onu bu yüzden kameraların, kayıt cihazlarının ve başka gözlerin olmadığı bir noktaya getirmişti. Hiçbir şeyden haberi olmayan Reggie yüzünden yuvarlak konuşmaktan bıkmıştı. "Nedenini söyledi mi?" diye sordu.

"Mahallede hırsızlıklar olduğunu söyledi," dedi ve çocukluk masumiyetine pişmanmış gibi keskin bir kahkaha attı. "Birisi evimize girerse diye güvenlik önlemi olduğunu söyledi. Ona inanarak aptallık ettim herhalde."

Leigh, "Eskiden de akıllı değildin," dedi.

Andrew gözlerini kırptı ve Leigh ona her kızdığında ağlayan küçük, savunmasız çocuktan bir parça gördü.

Sonra tekrar gözlerini kırptı ve o parça yok oldu.

Leigh sordu, "Sidney ne biliyor?"

"Onu sevdiğimi biliyor," dedi Andrew yalanını onaylar gibi. "Bir insanı ne kadar sevebilirsem."

"Peki Reggie?"

"Reggie param kadar sadık."

Andrew hareket edince Leigh kasıldı ama suni çimendeki bir izi düzeltmek için eğilmişti o kadar.

Kafasını kaldırıp, "Callie onu seviyordu, Harleigh. Sana söylemedi mi? Ona âşıktı. Babam da ona âşıktı. Birlikte mutlu olabilirlerdi. Ama sen mutluluklarını elinden aldın," dedi.

Leigh bu saçmalığı daha fazla dinleyemezdi. "Ne istiyorsun, Andrew?" diye sordu.

Andrew yavaş yavaş ayağa kalktı. Pantolonunda görünmeyen bir kırışıklığı düzeltti. "Normal olmak istiyorum. Âşık olmak, evlenmek, çocuk sahibi olmak istiyorum. Babamı benden almasaydın yaşayacağım türden bir hayat yaşamak istiyorum," dedi.

Leigh güldü çünkü bu hayal inanılır gibi değildi. "Buddy seninle vakit geçirmeye dayanamıyor..."

"Bana sakın gülme," dedi ve bir anda tekrar değişti. Ama bu sefer tehdidini gizlemeye çalışmamıştı. "Bana gülen kadınlara ne oluyor biliyor musun?"

Andrew'un ses tonu, Leigh'nin boğazından daha fazla ses çıkmasını engelledi. Leigh eve baktı. Çitin arkasına baktı. Bu konuşmayı ıssız bir yerde yapmanın onu koruyacağını düşünmüştü ama şimdi ona da bir fırsat verdiğini fark etti.

"Ne yapmayı planladığını biliyorum, Harleigh," dedi Andrew. Nasıl olduysa ona yaklaşmıştı. Nefesindeki nane kokusunu alabiliyordu. "Hukuk numaralarınla beni savunuyor gibi yapacaksın ama arkadan hapse girmem için elinden geleni yapacaksın."

Leigh ona baktı ve hatasını çok geç fark etti. Bakışlarına fazla odaklanmıştı. Hiç bu kadar art niyetli bir şey görmemişti. Ruhu tekrar vücudundan çıkacak gibi oldu. Tıpkı tüm yırtıcılar gibi, Andrew da bu zayıflıktan yararlandı. Leigh, Andrew göğsüne doğru uzanırken hiçbir şey yapamadı. Andrew avcunu kalbine bastırdı. Leigh kalbinin avcuna vurduğunu hissetti, acımasızca sert bir yüzeye sonsuzca vuran lastik bir top gibiydi.

"Bunu istiyorum, Harleigh," dedi ve Leigh'nin dudakları titremeye başlayınca gülümsedi. "Kaseti polise gönderirim ve sahip olduğun her şey —kusursuz, sahte anne hayatın, okul aile birliği toplantıların, gösterilerin ve aptal kocan— tıpkı babamı öldürdüğünde benim her şeyimin yok olduğu gibi yok olacak diye kork istiyorum. Her gün, her saniye kork."

Leigh bir adım geri attı. Boğazlanıyor gibi hissediyordu. Yüzünün yanından ter aktı. Dişleri takırdamasın diye çenesini sıkmak zorunda kaldı.

Andrew bir gösteri izliyormuş gibi ona baktı. Eli hiç kıpırdamamıştı, hâlâ kalbine dokunuyormuş gibi havada duruyordu. Leigh izlerken elini yüzüne götürdü. Gözlerini kapattı. Kokusunu alabiliyormuş gibi içine nefes çekti.

Leigh, "Hapisten kaset gönderemezsin," dedi.

"Ben de seni zeki sanıyordum, Harleigh," dedi Andrew gözlerini açarak. Eli cebine gitti. "B planım olduğunun farkında değil misin?"

Leigh o kadar aptal değildi. B planı olduğunu itiraf etmesini istiyordu o kadar. "Bıçağı neden sakladın?"

"Callie'ye teşekkür edebilirsin. Sürekli tutuyor, elinde bıçakla evde geziyor, biz çizgi film izlerken bile tutuyordu. Sonra saatlerce mutfak masasında oturup o anatomi çizimine bakıyordu," dedi Andrew kafasını iki yana sallayarak. "Zavallı Callie. Her zaman narin biriydi, değil mi? Ona yaptırdığın şeyin suçluluğunu kaldıramadı."

Leigh, boğazının yutkunmakta zorlandığını hissetti. O iğrenç ağzını kesip içinden kardeşinin ismini çıkarmak istiyordu.

"Onun anısı var diye bıçağı sakladım," dedi dudakları bir yana kalkarak. Sırıtışı ilk defa ortaya çıkıyordu. "Sonra babamın üstünde kullandığını gördüm ve her şey sonunda yerine oturdu."

Leigh'nin kendini kontrol altına alması gerekiyordu ama daha önemlisi, onu Callie'den uzaklaştırması gerekiyordu. "Andrew, o kasetin ortaya çıkaracağı şeyleri hiç düşündün mü?" diye sordu.

Andrew kaşlarını kaldırdı. "Anlat bakalım," dedi.

"Detaylıca düşünelim, tamam mı?" dedi Leigh ve kafasını sallamasını bekledi. "Polislere kaseti gösteriyorsun. Polisler beni tutukluyor. Kayıt sürecinden falan geçiyorum. İlk tutuklanmadan bu süreci hatırlıyorsundur?"

Andrew kafasını salladı, şaşkın olduğu belliydi.

"Sonra da savcı ile görüşmek isteyeceğim. Savcı ile kaseti izleyeceğiz ve babanın uyluk atardamarının kesilmesinin tecavüz ettiğin kadınlarla aynı saldırı biçimi olduğunu anlatacağım."

Andrew, saniyeler önce Leigh'nin şaşırdığı kadar şaşırmış gibi görünüyordu. Bu olasılığı hiç düşünmemişti.

"Buna uygulama yöntemi deniyor, Andrew. Ve hayatının geri kalanı boyunca hapis yatmana neden olur," dedi Leigh ve ne olacağını bir kez daha vurguladı. "İki taraf da yok olur."

Toparlanması sadece bir saniye sürdü. Yavaşlayarak, teatral

bir şekilde kafasını sallayarak, hatta cıklayarak iyice yüzüne vurdu. "Aptal, sence elimdeki tek kaset o mu?" diye sordu.

Leigh, derisinin altındaki kemiklerin titrediğini hissetti. Sesi babasına o kadar çok benziyordu ki bir anda tekrar sarı Corvette'e döndü, bacakları birleşmişti, kalbi güm güm atıyordu, midesi düğümlenmişti.

Andrew, "Zavallı, narin kardeşinin her delikten sikildiği saatlerce kaydım var."

Leigh, her kelimeyi yüzüne inen bir yumruk gibi hissetti.

"Üniversiteye girdikten sonra VHS koleksiyonumda buldum. Disney izleyip nostalji yapayım dedim ama babamın o kasetleri silip kendi kayıtlarıyla doldurduğunu fark ettim."

Leigh'nin gözleri yaşlarla doldu. Andrew'un odasını hiç aramamışlardı. Neden aramamışlardı?

"Hayatımda gördüğüm en iyi porno, hem de saatlerce," dedi Andrew yüzünü izleyip acısını uyuşturucu gibi alarak. "Callie hâlâ aynı şekilde mi, Harleigh? İnce belli, büyük gözlü, küçük amlı bir bebek mi?"

Leigh ona acısıyla zevk vermemek için çenesini göğsüne bastırdı.

Andrew, "Bana bir şey olduğu anda internete erişimi olan tüm erkekler, kadınlar ve çocuklar kardeşinin paramparça edilmesini izleyebilecek," dedi.

Leigh, gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kapattı. Callie'nin bu senaryodan çok korktuğunu biliyordu. Kardeşi sokakta yürürken bile birinin Buddy'nin kasetlerinden onu tanıyacağından korkuyordu. Dr. Patterson. Koç Holt. Bay Humphrey. Bay Ganza. Bay Emmett. Onların sapıklığı da neredeyse Buddy kadar canını yakmıştı. Andrew'un sayısız iğrenç adamın Callie'ye

yapılan korkunç şeyleri izlemesine izin vermesi Callie'yi o kadar parçalardı ki dünyadaki tüm eroin bile onu toparlayamazdı.

Yumruğuyla gözlerini sildi. Sürekli sorduğu soruyu sordu. "Ne istiyorsun, Andrew?"

"İki tarafın da yok olması ancak bir taraf korkmaya başlayana kadar işe yarar," dedi. "Jüriyi masum olduğuma ikna et. Tammy Karlsen'ı mahvet. Sonra benim için başka ne yapabilirsin düşünürüz."

Leigh kafasını kaldırdı. "Ne kadar, Andrew? Bu olay ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Bunun cevabını biliyorsun, Harleigh," dedi Andrew nazikçe gözyaşlarını silerek. "Ben ne kadar istersem."

11

"Bayan Takahashi?"

Callie, kütüphaneciye bakmak için bacaklarını sandalyenin yanından sarkıttı. Kadının maskesinde DAHA ÇOK OKU! Yazıyordu. Elinde *Kuzey Amerika Sümüklüböcekleri ve Habitatları* isimli bir kitap tutuyordu. "Teslim edilen kitaplar arasından bunu sana buldum," dedi.

"Çok güzel, teşekkür ederim," dedi Callie kalın kitabı alarak. "*Arigatou.*"

Kütüphaneci uzaklaştığı sırada ya eğildi ya da boynunu kibarca çevirdi, ikisi de kültürel asimilasyon olarak yorumlanabilirdi.

Callie tekrar arkasını döndü. Kitabı bilgisayar klavyesinin yanına koydu. Dünyada kütüphane kartı almak için kimlik hırsızlığı yapan tek keşin kendisi olduğunu düşünüyordu. Himari Takahashi, savaş geliniydi. Yakışıklı, asker sevgilisiyle evlenmek için Pasifik Okyanusu'nun diğer ucundan gelmişti. İkisi de okumaktan ve uzun yürüyüşler yapmaktan zevk alıyordu. Eşi kendisinden önce ölmüştü ama Bayan Takahashi çiçek ekerek ve torunlarıyla zaman geçirerek hayatına devam etmişti.

En azından Callie kendine bu hikâyeyi uydurmuştu. Aslında Bayan Takahashi ile hiç tanışmamıştı. Tanıştıklarında kadın siyah bir ceset torbasının içindeydi. Ocak ayında, Covid günde neredeyse dört bin kişi öldürürken Callie, yerel bakımevi zincirlerinden birinde işe girmişti. Askerlerin getirdiği soğutulmuş konteynırlara Covid pozitif ceset yükleyerek kendi sağlıklarını tehlikeye atacak kadar çaresiz olan diğer insanlarla birlikte çalışmıştı.

Bilgisayar odasında biri öksürdü ve herkes yüzünü ekşitti, bir anda herkes suçlayıcı bir tavır takındı, öksüreni bulup onu diri diri yakmak istiyorlarmış gibi gözleri fıldır fıldır dönmeye başladı.

Callie, maskesinin yerinde olduğundan emin oldu. Keşler her zaman suçlamaların yanlış tarafında kalıyordu. Fareye sol eliyle uzanmıştı. Sağ kolu bu sabah değişiklik yapıp uyuşmaya karar vermişti. Tavan arasında sürünmekten tüm vücudu ağrıyordu. Mide bulandırıcı derecede zayıftı. Son birkaç aydır yaptığı en yorucu şey, hayvan krakeri için Dr. Jerry ile bilek güreşi yapmaktı. Bu rekabetleri genellikle berabere bitiyordu. İkisi de diğerinin kaybetmesini istemiyordu.

Klavyeyi kendine çekti. Arama çubuğunun üstüne geldi ama hiçbir şey yazmadı. Gözleri monitörü taradı. Fulton Bölgesi Vergi Dairesi kayıtları, Canyon Caddesi'ndeki evin hâlâ Tenant ailesine ait olduğunu gösteriyordu.

Callie bunu Leigh'ye söylemeliydi. Mesaj atıp haber vermeliydi. Aramalıydı.

Parmağıyla fareye bastı. Etrafına baktı. Köşede bir kamera vardı, kara gözü sessizce onu izliyordu. DeKalb bölgesinin güvenlik sistemi Atlanta Belediyesi'nden daha gelişmişti. Callie, Leigh'ye şehir merkezindeki kütüphaneye gideceğine dair söz vermişti ama Leigh de yirmi üç yıl önce bir daha Buddy Waleski'yi düşünmeyeceklerine söz vermişti.

Facebook'u açtı. *Sidney Winslow Atlanta* yazdı.

Sadece bir sayfa çıktı. Şaşırtıcıydı çünkü bu devirde tüm kızların ismi bunun varyasyonları gibiydi. Callie'nin küçüklüğü gibi değildi, o zamanlar Callie ile kendi ismini telaffuz edemediği için dalga geçiyorlardı.

Sidney'in kapak fotoğrafında Grady Lisesi'nin eski görüntüsü vardı. En güncel gönderi 2012 yılındandı, sekiz genç kız, Georgia Dome'da bir konserde iç içe girmişti. Muhafazakâr giysilerinden ve arka plandaki haçların sayısından yola çıkan Callie, Passion 2012'nin beğeneceği türden bir yer olmadığına karar verdi.

Tıpkı Sidney Winslow'un artık Facebook'u beğenmemesi gibi. Andrew'un nişanlısı Facebook'un kullanıcı kitlesi arasında değildi, bu platform, yirmili yaşlarda insanların ebeveynlerinin yıllar önce paylaştığı utanç verici fotoğraflarla karşılaştığı bir yerdi.

Callie TikTok'u açtı ve Sidney Winslow turnasını gözünden vurdu. Videoların sayısını görünce kaşlarının kalktığını hissetti. Herhalde günümüzde genç olmak böyle bir şeydi. Sidney'in sosyal medyası part-time iş gibiydi. Profil fotoğrafında yakından çekilmiş piercing'li bir dudak vardı, bolca sürülmüş mor ruja da bakılırsa muhafazakârlığı geçici bir dönemdi.

Binlerce video vardı ama Callie videoları açamıyordu çünkü kütüphanede kulaklık olmadan video izlemek yasaktı. Resimlerin altındaki açıklamalardan yola çıkan Callie, Sidney Winslow'un yirmi beş yaşında olduğunu ve Emory Üniversitesi'nde son derece işe yarar bir psikiyatri doktorası yapmak istediğini öğrendi.

"Evet," dedi Callie çünkü Leigh ne zaman Sidney Winslow'un adını ansa sesinde tiksinti olmasının nedenini anlamıştı.

Sidney kampüsteyken ya da arabasının direksiyonu başında edebiyat parçalarken saçını atkuyruğu yapıyor, makyajını ayar-

lıyor, kafasını renkli bir şapka takıyor ya da süslü bir atkı giyiyordu. Geceleri ise çok farklı bir görüntüye bürünüyordu. Phil'in yaşlı gotik görüntüsünün güncellenmiş bir versiyonu gibiydi. Dar bluzlarından ve deri pantolonlarından dikkati çeken tek şey etkileyici sayıda piercing'i olmasıydı. Ağır makyaj yapıyordu. Dudakları irileşiyordu. Bluzunun yakası göğüslerini ilgi çekici gösterecek şekilde aşağı iniyordu.

Callie, kızın göğüslerinin müthiş olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ama Sidney'in her anı kaydedilen hayatında Andrew Tenant'ın neden yer almadığını da merak etmişti. Videolar arasında geçip durdu fakat Andrew'un adı bile geçmiyordu, evleneceklerini düşününce çok tuhaf bir durumdu. Sidney'in takipçilerine baktı ve ona benzeyen birçok klon kız ve üstsüz fotoğraf çekilmekten hoşlanan birkaç genç erkek gördü. Haklarıydı da çünkü üstsüz harika görünüyorlardı.

Sidney'in kimleri takip ettiğine baktı. Dua Lipa, Janelle Monáe, Halsey, Bruno Mars, sayısız #kankaseksüel vardı ama Andrew yoktu.

Callie, Instagram'a geçti ve parmağına kramp sokacak kadar tıkladıktan sonra birlikte bir fotoğraflarını bulmayı başardı. İki yıl öncedendi. Arka bahçede barbekü yapıyorlardı. Sidney kameraya gülümsüyordu. Andrew gönülsüz görünüyordu, başını eğmişti, dudakları ince, beyaz bir şekilde *seni kırmak istemiyorum ama acele et* mesajı veriyordu. Callie, tecavüzcü ve katil olan birinin sosyal medyadan uzak durması gerektiğini düşündü.

Bu görev için yanlış kızı seçmişti. Tüm platformlarda binlerce gönderi vardı ve neredeyse her gönderide bol keseden koyulmuş içkiler görünüyordu. Partilerde içilen şaraplar. Barlarda içilen

bıralar. Veranda da içilen martiniler. Kumsalda içilen mojitolar. Arabada ince kutulardan içilen kokteyller. Callie kafasını iki yana salladı çünkü bu genç kızın hayatı mahvolmuştu. Ve Callie bunu kendi hayatı, atom bombası patlaması içinde düşen uçak felaketindeki biri olarak söylüyordu.

Sidney'in Twitter hesabı #YOLO zihniyetinin sonuçlarını ortaya çıkarıyordu. Partilere bayılan bu kız bir ay önce sarhoş araç kullanmaktan ceza almıştı. Sidney bu süreci internete yansıtmış, adli yargı sistemi hakkında özlü sözler yazmış, Cheshire Bridge Caddesi'ndeki sürücü kursuna gitmenin akıl almaz derecede işe yaramaz olduğunu anlatmış, gerekli Anonim Alkolikler toplantılarına gittiğini kanıtlamak için mahkeme tarafından dayatılan kayıt defterinin fotoğrafını çekmişti.

Callie gözlerini kısıp kayıt defterine baktı, kendisi de mahkeme sistemine girdiği için bu defteri tanıyordu. Sidney'e standart otuz günde otuz toplantı cezası verilmişti, sonra da haftada iki kez gitmesi gerekiyordu. Callie, sabahın erken saatlerinde yapılan toplantının hangi kilise olduğunu da anladı. Kahveleri çok lezzetliydi ama sokağın karşısındaki kilisenin kurabiyeleri daha iyiydi.

Saate baktı.

Öğleden sonra iki otuz sekiz.

Callie bilgisayarı kapattı. Çantasını aradı ama sonra zulasıyla birlikte odasında kilitli olduğunu hatırladı. Callie, her şeyi dolapta asılı bulduğu sarı saten ceketin ceplerine doldurmuştu. Yakası aşınmıştı ama sırtına harikulade bir gökkuşağı dikilmişti.

Buddy'nin parasıyla kendine aldığı ilk giysiydi.

Otomatik sistemi kullanarak *Kuzey Amerikan Sümüklüböcekleri ve Habitatları* kitabını ödünç aldığını kaydetti. Kitap cebine çok güzel yerleşmişti, köşeleri hoş bir şekilde kaburgalarına ba-

tıyordu. Callie çıkışa doğru yürürken homurdandı. Sırtı düzelmiyordu. Yaşlı bir kadın gibi ayaklarını sürütmesi gerekiyordu, gerçi seksen altı yaşında olan Himari Takahashi'nin harika bir duruşu olduğunu varsayıyordu.

Kapıyı açınca güneş gözlerini kör etti. Ceketinin cebine elini sokup yeşil solaryum gözlüklerini buldu. Gözlüğü takınca güneş ışığı bir tık zayıfladı. Yavaş yavaş otobüs durağına yürürken güneşin sırtına ve ensesine vurduğunu hissedebiliyordu. Sonunda kendini dik durmaya zorladı. Omurları takırdayan dişler gibi çıtladı. Parmaklarındaki uyuşukluk tekrar koluna doğru yükseldi.

Otobüs durağına geldiğine başka bir yolcunun bankta oturduğunu gördü. Evsizdi, kendi kendine mırıldanıyor, parmaklarıyla bir şeyler sayıyordu. Ayaklarının önünde iki adet kâğıt çuval vardı. İçleri giysilerle doluydu. Callie, adamın gözlerindeki gergin bakışları, kollarını kaşımasını hemen fark etmişti.

Adam ona baktı, sonra biraz daha dikkatli baktı. "Gözlükler güzelmiş," dedi.

Callie gözlüğü çıkarıp ona uzattı.

Adam gözlüğü peynir kapan fare gibi kaptı.

Gözleri tekrar sulanmaya başladı. Adam gözlüğü takınca bir anlık pişmanlık yaşadı çünkü gerçekten güzel gözlüktü. Yine de arka cebinden son yirmiliğini çıkarıp adama uzattı. Böylece Callie'nin yanında on beş dolar kalıyordu çünkü önceki gün solaryum paketi için 105 dolar ödemişti. Geriye dönüp bakınca kötü bir fikir olduğunu anlamıştı ama keşlerin bütçe becerisi bu kadardı. Yarın Kurt Cobain'den bedava konser alacak mısın belli değildi, o yüzden parayı bugünden harcamak daha mantıklı değil miydi?

Adam, "Aşı beynime mikroçipler yerleştirdi," dedi.

Callie de kendi sırlarından birini paylaştı, "Kedimin motosiklet almak için para biriktirdiğinden endişeleniyorum."

Sonraki on dakika boyunca huzurlu bir sessizlik içinde oturdular ve otobüs şişko bir kirpi gibi kaldırımın önünde durdu.

Callie otobüse binip ön tarafta bir koltuğa oturdu. Yolu sadece iki duraktı ve otobüs şoförünün onu görebileceği bir yere oturmak kibarlık olacaktı çünkü binerken adamın attığı bakıştan Callie'nin sorun çıkaracağını düşündüğü belliydi.

Çılgınca bir şey yapmayacağını göstermek için ellerini korkuluğun üstüne koydu. Gerçi pandemi ortasında korkuluğa çıplak elle dokunmak çılgınca bir şeydi zaten.

Öylece camdan dışarı baktı, klimanın vücudundaki teri dondurmasına izin verdi. Parmakları yüzüne gitti. Maske taktığını unutmuştu. Diğer yolculara hızlıca bir göz atınca çeşitli koruma seviyelerinde maskeler gördü: burnun altına kadar çekilmiş maskeler, çenenin altında duran maskeler, bir tanesi maskesini gözlerinin üstüne bile çekmişti.

Kendi maskesini de kaşlarını kapatacak şekilde çekti. Filtrelenen ışığı görünce gözlerini kırptı. Kirpikleri maskeye sürttü. Kıkırdama isteğini bastırdı. Kafasının iyi olmasının nedeni bu sabahki dayanma dozu değildi. Kütüphaneye gitmeden önce de almıştı. Sonra da Gwinnett'e yaptığı uzun otobüs yolculuğu sırasında Oxy içmişti. Arka cebinde birkaç Oxy daha vardı. Eninde sonunda alacaktı, sonra daha fazla methadon alacaktı ve eninde sonunda eroine dönecekti.

Hep böyle oluyordu. Callie, iyilik mahvolana kadar iyi olabiliyordu.

Maskeyi tekrar burnu ve ağzı üstüne çekti. Otobüs geğirerek onun durağına yaklaşınca ayağa kalktı. Merdivenlerden inmeye başladığı anda dizi sızladı. Kaldırımdayken nefeslerini basamaklara göre düzenledi, dizi üç kez *kıt* yaptıktan sonra nefes aldı, sonraki üç kıtlama sırasında da dişleri arasından verdi.

Sağındaki metal çit, devasa bir stadyumun etrafını sarıyordu. Callie parmaklarını baklava desenli boşluklar arasında gezdirdi, ta ki çit uzun bir direkte aniden durana kadar. Kendini, futbol stadyumunun geniş, açık beton girişinde buldu. Ön tarafta bal arılı bir pankart vardı, arkasında MUTLU OLUN, GÜVENDE OLUN, SAĞLIKLI OLUN... BERABERCE KAZANACAĞIZ yazıyordu.

Callie son kısmın mecazi olduğunu düşünüyordu. Gençliğinde, ponpon kız takımı özel okullara karşı yarıştığı zamanlarda böyle stadyumlar görmüştü. Lake Point kızları iri belli, koca kolları ve kalçaları olan kaslı atlar gibiydi. Hollis Academy kızları onların yanında çekirge ya da sopa böceği gibi kalmıştı.

Callie stadyumun içine girerken kapalı yiyecek standı önünden geçti. Yirmi beş metre kadar ötede golf arabasını park etmiş bir güvenlik görevlisi vardı, onu izliyordu. Callie başını belaya sokmak istemiyordu. Bulduğu ilk tünelden içeri girdi. Sonra sırtını duvara yasladı ve serin gölgede durup akünün hırıltısını dinledi. Sonunda gelip çakma polis onu stadyumdan atacaktı.

Ama akü sesi duyamadı, kısa süre içinde paranoya beynini doldurdu. Güvenlik görevlisi birini mi aramıştı? Stadyumun içinde onu bekleyen biri mi vardı? Otobüs durağından takip mi edilmişti? Evden mi takip edilmişti?

Callie kütüphanedeyken Raginald Paltz ve Ortakları sitesine bakmıştı. Reggie tam anlamıyla Leigh'nin tarif ettiği, aklı başına gelmiş bir tecavüzcüye benziyordu ama Callie tahtalı evden çıkan kameralı adamın o olduğundan emin değildi. Baktığı tüm yüzlerin, yoldan geçen arabalardaki, kütüphanedeki yüzlerin de Reggie ile işbirliği içinde olmadığından emin değildi.

Callie, gerginliğini eliyle bastırabilirmiş gibi elini göğsüne götürdü. Kalbi, aç bir sürüngenin dili gibi kaburgalarına vuruyordu.

Son iki gündür peşine düşen adama ait bir ışık parıltısı görmemişti ama nereye giderse gitsin kayda alındığı hissini üstünden atamıyordu. Şu anda, bu nemli karanlık yerde bile bir lens her hareketini kaydediyor gibi hissediyordu.

Kameradan kimseye bahsedemezsin yavrum. Hapse girebilirim.

Duvardan uzaklaştı. Tünelin yarısındaydı ki tribünlerden bağırmalar ve alkış sesleri duydu. Güneşe çıktığı sırada bir kez daha gözleri kör oldu. Ellerini gözlerine siper ederek kalabalığı taradı. Ebeveynler tribünlerde gruplar halinde oturuyordu, sahadaki kızlar için yetersiz birer taraftar topluluğu oluşturuyorlardı. Callie tekrar döndü ve takımın alıştırmalarını izledi. Liseli çocuklar ceylana benziyordu; eğer ceylanlar futbol forması giyse ve tehlikede hissettiklerinde manyak gibi ileri geri zıplamasalar.

Bir daha döndü, tribünlere bir daha baktı. Walter'ı kolayca buldu. Futbol antrenmanını izleyen iki babadan biriydi ki Callie güvenilir kaynaklardan Walter'ın futbolu sevmediğini öğrenmişti.

Callie tribün basamaklarının yorucu tırmanışına başladığında Walter'ın da onu tanıdığı belliydi. Gözlerinde hiç ifade yoktu ama Callie aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Yine de Callie yanına gelirken sesini çıkarmadı. Callie, okulun Footloose filmindeki kuralları uyguladığını düşündü: dans yoktu, şarkı yoktu, tezahürat yoktu, eğlence yoktu. Walter ile arasında üç koltuk boş bırakıp oturdu.

Walter, "Merhaba dostum," dedi.

Callie nefes alabilmek için maskesini çıkardı. "Seni gördüğüme sevindim, Walter."

Walter'ın gözlerinde hâlâ temkin vardı, böyle davranmakta haklıydı. Callie ile Walter'ın son görüşmesi çok iyi geçmemişti. Leigh'nin evi dışında, çöp kanalının bulunduğu küçük alet dola-

bındaydılar. Walter on gün boyunca günde iki kez gelip Callie'nin ayak parmakları arasına eroin ejekte etmişti çünkü Leigh'ye bakmasının tek yolu kendisinin de hasta olmayacak kadar eroin almasıydı.

Ablasının eşi göründüğünden daha dayanıklıydı.

Walter, "Ceketini sevdim," dedi.

"Liseden kalma," dedi Callie, sırtındaki gökkuşağını göstermek için arkasını dönerek. "Hâlâ üstüme olduğuna inanamıyorum."

"Güzelmiş," dedi ama aklında daha önemli konular olduğu belliydi. "Ablan son zamanlarda çok ağlıyor."

"Her zaman bebeklik ediyor," dedi Callie ama insanlar Leigh'nin gözyaşlarını genellikle yanlış anlıyordu. Korktuğu ya da canı yandığında ağlıyordu ama kırık camla insanların saçlarını keserken de ağlıyordu.

Walter, "Maddy'nin artık ona ihtiyacı olmadığını düşünüyor," dedi.

"Öyle mi?"

"Sen de on altı yaşındaydın. Annene ihtiyacın yok muydu?"

Callie düşündü. On altı yaşındayken her şeye ihtiyacı vardı.

"Eşim için endişeleniyorum," dedi Walter ve ses tonundan bu duygularını biriyle paylaşmak için uzun süredir beklediği anlaşılıyordu. "Ona yardım etmek istiyorum ama benden yardım istemezse ne yapmam gerektiğini bilemem."

Callie, itirafının ağırlığını hissetti. Erkekler duygularını paylaşma fırsatını nadiren buluyordu ve paylaştıklarında ise melankolik olmaları kabul edilmiyordu.

Callie onu neşelendirmeye çalıştı. "Endişelenme, Walter. Harleigh'nin gözden çıkardığı fedaisi tekrar iş başında."

"Hayır, Callie. O konuda yanılıyorsun," dedi Walter dönüp

ona bakarak. Callie, şimdi söyleyeceklerinin ona da yük olduğunu fark etti. "Leigh hastalandığında zaten planımız vardı. Annem gelip Maddy'ye bakacaktı. Leigh yatak odasında karantinada olacaktı. Ben kapısının önüne yemek bırakacaktım, gerekirse de ambulans çağıracaktım. Bir gece dayanabildi, sonra ağlayıp kardeşini istediğini söyledi. Ben de kardeşini buldum."

Callie bu hikâyeyi hiç duymamıştı ama Walter'ın bu kadar önemli bir konuda yalan söyleyeceğini düşünmüyordu. Walter, Leigh için her şeyi yapardı. Keş kardeşi için eroin bile bulurdu.

Callie sordu, "O kadar Anonim Alkolikler toplantısına gittin, kurtarılmak istemeyen birini kurtaramayacağını hâlâ öğrenemedin mi?"

"Onu kurtarmak istemiyorum. Onu sevmek istiyorum," dedi ve önüne dönüp gözleriyle sahadaki kızları takip etti. "Ayrıca Leigh kendini kurtarabilir."

Callie bu konuyu tartışmaya değip değmeyeceğini düşündü. İnanılmaz kızının top peşinde koşmasını izleyen Walter'ın profilini inceledi. Callie de ona önemli şeyler söylemek istiyordu. Leigh'nin onu sevmesi gibi. Toparlamamasının tek nedeninin Callie'nin ona korkunç şeyler yaptırmış olması gibi. Buddy Waleski'nin kötü biri olduğunu bilmediği için kendini suçladığını. Andrew Tenant'ın babası gibi onları karanlığa sürükleyeceğinden korktuğu için ağladığını.

Walter'a doğruyu söylemeli miydi? Leigh'nin davasını gözler önüne sermeli miydi? Kardeşinin hayatı öyle bir felakete dönmüştü ki bir kaçınılmazlık hissi veriyordu. Sanki Şikago'ya gitmek yerine yirmi üç yıl donup kalmıştı, sonra da uyanıp Phil'in onu yaşamak için yetiştirdiği hayatı yaşamaya başlamıştı: sorunlu aile, sorunlu evlilik, sorunlu kalp.

Şu anda ablasını ayakta tutan tek şey Maddy'ydi.

Callie, Walter'a sırtını döndü. Kendine sahadaki gençleri izlemenin zevkini çıkarmak için izin verdi. Hepsi çok çevik, çok hızlıydı. Topu tekmeledikleri sırada kolları ve bacakları koordine bir şekilde hareket ediyordu. Boyunları kirli girdaplara ya da yüksek çağlayanlara yaklaşmamış origami kuğular gibi uzun ve endamlıydı.

Walter, "Güzel kızımızı bulabilir misin?" diye sordu.

Callie, stadyuma girdiği anda Leigh ve Walter'ın kızını bulmuştu. Maddy Collier'ın boyu diğer kızlardan daha kısaydı ama en hızlılarından biriydi. Karşı takımın orta sahası peşinden koşarken atkuyruğunun omuzlarına değme fırsatı bile olmuyordu. Kız kanat oyuncusuydu, Callie'nin bunu bilmesinin tek nedeni kütüphanede futbol pozisyonlarına bakmış olmasıydı.

Hollis Academy kız takımının futbol antrenman programını aradıktan sonra bakmıştı. Buraya gelmek için Scooby Doo seviyesinde dedektiflik yapmasına gerek kalmamıştı. Okulun arması Leigh'nin telefon kabının arkasındaydı. 1964'te kurulmuştu, güneydeki tüm beyaz ebeveynlerin aniden çocuklarını özel okula yazdırmaya karar verdiği bir dönemde.

"Tüh be," diye mırıldandı Walter.

Maddy, orta saha oyuncusunu yanlışlıkla düşürmüştü. Top boşta kaldı ama Maddy topun peşinden koşmak yerine diğer kızın kalkmasına yardımcı oldu. Leigh haklıydı. Onlar bu kadar sportmence bir şey yapsa Phil onları döverdi. Demirden korkuyorsan trene binmenin anlamı yoktu.

Walter boğazını temizledi, tıpkı zor bir şey söylemek üzere olan Leigh gibi. "Antrenman bitmek üzere. Onunla tanışmanı çok isterim."

Callie dudaklarını sıkıca kapattı, tıpkı endişelenen Leigh gibi. "Merhaba, gitmem lazım."

"Phil Collins," dedi Walter. "Klasik şarkı."

Baterist/süperstar bu sözü Groucho Marx'tan çalmıştı ama Callie'nin aklında daha önemli konular vardı. "Leigh'ye benimle görüştüğünden bahsettiğinde kafamın iyi olduğunu söyleme," dedi.

Walter'ın dudakları huzursuz bir şekilde bükülmüştü. "Sorarsa doğruyu söylemem gerek," dedi.

Walter bu aile için fazla iyiydi. "Dürüstlüğün için seni tebrik ederim," dedi.

Callie ayağa kalktı. Dizleri tutmuyordu. Metadonun etkisi geçmemişti. Belki de Oxy'nin uzun salınımlı kaplaması işini yapmaya başlamıştı. Bir süre azaltmanın ödülü buydu. Ne kadar yavaş dönersen mest olma hali o kadar uzun sürüyordu.

Ta ki yetmeyinceye kadar.

Callie ona kaskatı bir şekilde asker selamı verdi. "Adios, dostum," dedi.

Dönmeye başladığı sırada dizi boşaldı. Walter yardımcı olmak için kalktı ama Callie eliyle onu durdurdu. Maddy'nin babasının tribünlerde işe yaramaz bir keşle uğraştığını görmesini istemiyordu.

Tribünde inmeye devam etti ama merdivenlerde neredeyse can verecekti. Tutunacak korkuluk yoktu. Dikkatle aşağı, aşağı ve aşağı adım atmaya çalıştı. Güneş o kadar parlaktı ki gözleri taşlarla dolmuştu. Burnu akıyordu. Gözlüğü vermemeliydi. Üyelik kartında hâlâ dokuz solaryum seansı vardı; insanın cebinde sadece 15 dolar olunca bir gözlük için 9.99$ çok pahalı geliyordu.

Kolunun tersiyle burnunu sildi. Aptal güneş ışığı. Tünelin gölgesinde bile gözleri sulanmaya devam etti. Yüzünden saçılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Golf arabalı güvenlik görevlisiyle kar-

şılaşmamak için dua ediyordu. Aklı, uzaklaştığını izleyen Walter'ın gözlerindeki acımaya gidip duruyordu. Callie'nin saçlarının arka tarafı birbirine girmişti çünkü sabah kollarını tarağı kullanacak kadar kaldıramamıştı. Parmakları diş macunu tüpünü sıkamadığı için dişlerini fırçalayamamıştı. Ceketi lekeli ve kırışıktı. Üstündekilerle uyumuştu. Bacağındaki apse sızlıyordu çünkü o kadar acınası bir insandı ki damarlarına zehir enjekte etmekten kendini alamıyordu.

"Merhaba, Callie."

Goril bir anda iğrenç, sıcak nefesini ensesine vermişti. Callie arkasını döndüğünde boğazına atlayan gorilin beyaz dişlerini görmeyi bekliyordu.

Sadece uzun bir adam vardı. Uzun, zayıf, saçları kum sarısı bir adam. Ellerini koyu mavi pantolonunun ceplerine sokmuştu. Mavi gömleğinin kollarını dirseğinin altına kadar sıvamıştı. Sol ayakkabısının üstünde takip cihazı vardı. Sol bileğinde ise devasa bir altın saat duruyordu.

Buddy'nin saati.

Buddy'nin kollarını kesmeden önce Callie saatini çıkarıp barın üstüne bırakmıştı. Trevor'ın babasını hatırlayacak bir yadigârı olsun istemişti.

Ve şimdi işe yaradığını görmüştü.

"Hey, Callie," dedi Andrew yumuşak bir sesle. Ama sesindeki tanıdık derinlik Callie'nin aklına Buddy ile ilk tanıştığı anı getirmişti. "Bu kadar uzun zaman geçtiği için üzgünüm."

Ciğerleri kumla doldu. Hiçbir şey yokmuş gibi çok normal davranıyordu ama Callie, derisinin canlı canlı yüzüldüğünü hissediyordu.

"Çok..." deyip kıkırdadı. "Yani, iyi görünmüyorsun ama seni bulduğuma sevindim."

Callie dönüp stadyuma baktı, sonra çıkışa doğru baktı. Tamamen yalnız kalmışlardı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Hâlâ çok..." dedi ve istediği kelimeyi ararken gözleri bedeninde dolaştı. "Miniksin."

Çok miniksin neredeyse oluyor rahatla tamam şimdi rahatla.

"Callie-ope," dedi Andrew ismini şarkı gibi söyleyerek. "Birkaç tane kızın futbol oynamasını izlemek için amma yol gelmişsin."

Callie nefes almak için ağzını açmak zorunda kaldı. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Buraya Walter için mi gelmişti? Maddy için mi? Okul hakkında bir şeyler mi biliyordu? Callie'yi takip mi ediyordu? Callie otobüste bir şey mi kaçırmıştı?

Andrew sordu, "Cidden o kadar iyiler mi?"

Callie'nin gözleri, Andrew'un cebine soktuğu ellerini buldu. Kollarındaki kıllar, kafasındaki saçtan biraz daha koyuydu. Tıpkı Buddy gibi.

Andrew boynunu kıvırıp sahanın içine baktı. "Hangisi Harleigh'nin kızı?" diye sordu.

Callie, tribünlerde bağıran küçük kalabalığın sesini duydu. Alkışlıyorlardı. Bağırıyorlardı. Islık çalıyorlardı. Tezahürat bitti ve tek duyduğu, tünelde birlikte olduğunu bildiği gorildi.

"Callie," dedi Andrew ileri adım atarak. Yakındı ama daha fazla yaklaşmamıştı. "Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Tamam mı?"

Callie'nin dudakları hâlâ aralıktı. Çektiği havanın boğazında kuruduğunu hissedebiliyordu.

"Babamı seviyordun," dedi Andrew. "Bunu ona söylediğini birçok kez duydum."

Callie ayaklarını kontrol edemiyordu. Goril onu bulmuştu. O yüzden bu kadar yakındaydı. Bu yüzden bu kadar sakin, bu kadar

kontrol sahibiydi. Körü körüne arkasına uzandı. Gorilin yaklaştığını hissedebiliyordu, nefesi kulağındaydı, boynunu ısıtıyordu, terli kokusu ağzına giriyordu.

"Onu kestiğinde nasıl hissettin?" diye sordu Andrew. "Videoda yüzünü göremedim. Hiç kafanı kaldırmadın. Harleigh'nin söylediklerini yaptın o kadar."

Gorilin elinin boğazına sarıldığını, kolunun beline dolandığını görmek neredeyse içini rahatlatmıştı. Olduğu yerde kalmıştı, felç olmuştu, tıpkı gorilin hep istediği gibi.

"Onun emirlerini dinlemek zorunda değilsin," dedi Andrew. "Seni ondan kurtarabilirim."

Goril sırtına yapıştı, parmakları omurgasında gezdi. Callie, onun homurtularını duydu. Heyecanını hissetti. Çok iriydi. Callie'den çok daha güçlüydü.

"Kaçmak istediğini söyle yeter," dedi Andrew bir adım daha atarak. "Söyle yeter, seni bir yerlere götürürüm. Nereye gitmek istersen oraya."

Andrew'un naneli şeker kokusu Buddy'nin ucuz viski, puro, döl ve kan kokusuyla birleşti; o kadar çok kan vardı ki.

Andrew, "Walter David Collier, kırk bir yaşında, Atlanta İtfiyeciler Derneği'nin hukuki danışmanı," dedi.

Callie'nin kalbi göğsünde titremeye başladı. Walter'ı tehdit ediyordu. Onu uyarmalıydı. Gorilin kolunu pençeledi, ellerinden kurtulmaya çalıştı.

Adnrew, "Madeline Félicette Collier, on altı yaşında," dedi.

Kolu acıyla titredi. Uyuşukluğun titremesi ya da yanlış çalışan sinirlerin acısı değildi bu, paramparça olan derisinin acısıydı.

"Maddy çok güzel bir kız, Callie," dedi Andrew dudaklarının kenarı kıvrılarak. "Çok küçük bir şey."

Callie koluna baktı. Dört derin yarıktan kan aktığını görünce yaşırdı. Diğer eline baktı. Kendi derisi ve kanı tırnaklarının altına girmişti.

"Harleigh'nin kızı sana o kadar benziyor ki tuhaf, Callie," dedi Andrew göz kırparak. "*Minik bir yavru.*"

Callie ürperdi ama bunun nedeni Andrew'un sesinin babası gibi çıkması değildi. Goril bedenine girmiş, eriyerek kemiklerine karışmıştı. Onun güçlü bacakları Callie'nin güçlü bacaklarıydı. Onun yumrukları Callie'nin yumruklarıydı. Onun ağzı Callie'nin ağzıydı.

Dişlerini gösterip yumruklarını sıkarak Andrew'un üstüne atladı.

"Tanrım!" diye bağırdı Andrew kollarını kaldırıp onu savuşturmaya çalışarak. "Manyak karı...

Callie'nin öfkeden gözü kör olmuştu. Ağzından ses, ciğerlerinden nefes çıkmıyordu çünkü tüm enerjisini onu öldürmeye yönlendirmişti. Yumruklarıyla vurdu, tırnaklarıyla pençeledi, kulaklarını koparmaya, gözlerini oymaya çalıştı. Dişleri boğazına battı. Kafasını geri çekerek şah damarını koparmaya çalıştı ama boynu omurgası üstünde donup kalmış olan omurda takıldı.

Sonra havaya kaldırıldı.

"Dur!" diye emretti güvenlik görevlisi kollarını beline sararak. "Kıpırdama."

Callie tekmeler savurdu, kurtulmaya çalıştı. Andrew yerdeydi. Kulağı kanıyordu. Derisi çenesinden sarkıyordu. Boynundaki ısırık izinin etrafında kırmızı kabarıklıklar vardı. Callie onu öldürecekti. Öldürmesi gerekiyordu.

"Dur dedim!" diye bağırdı güvenlik görevlisi, Callie'yi yüzüstü yere vurarak. Dizini sırtına bastırdı. Callie'nin burnu soğuk

betona çarptı. Nefessiz kalmıştı ama vücudu hâlâ kaskatıydı, kelepçelerin tıkırtısını duyduğu sırada bile saldırmaya hazırdı.

"Hayır, memur bey. Sorun değil," dedi Andrew. Nefes nefeseydi, sesi boğuk geliyordu. "Lütfen onu okuldan uzaklaştırın, o kadarı yeterli."

"Orospu çocuğu," diye hırladı Callie. "Tecavüzcü piç."

"Ciddi misin sen?" diye sordu güvenlik görevlisi dizini Callie'nin sırtından çekmeden. "Kollarına baksana. Keş bu. Polisleri çağırmamız lazım, test etsinler."

"Hayır," dedi Andrew. Şimdi ayaktaydı. Callie göz ucuyla ayak bileğindeki takip cihazının yanıp sönen kırmızı ışığını görebiliyordu. Andrew güvenlik görevlisine, "Okulun itibarı zedelenir, değil mi? Ayrıca senin için de iyi olmaz çünkü kapıdan geçmesine sen izin verdin," dedi.

Güvenlik görevlisi bunun üstüne ikna olmuş gibiydi ama yine de, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Andrew, Callie'nin yüzüne bakmak için eğilerek. "O da polisi aramanı istemiyor. Değil mi bayan?"

Callie hâlâ kaskatıydı ama sağduyusunu geri kazanmaya başlamıştı. Maddy'nin okula gittiği stadyumun içindeydi. Walter tribünlerdeydi. Ne Callie ne de Andrew bu işe polis karıştıramazdı.

"Kalkmasına yardım et," dedi Andrew ayağa kalkarak. "Başka bir şey yapmayacak."

"Delirmişsiniz siz," dedi güvenlik görevlisi ama yine de ağırlığını biraz hafifleterek Callie'yi test etti. Callie, savaşma içgüdüsünün bedenini terk ettiğini, acının geri geldiğini hissetti. Bacakları çalışmıyordu. Güvenlik görevlisinin onu alıp ayağa kaldırması gerekti.

Andrew yakında duruyor, ona tekrar saldırması için meydan okuyordu.

Callie burnundaki kanı sildi. Ağzında kan tadı vardı. Andrew'un kanı. Bundan daha fazlasını istemekle kalmıyordu. Hepsini istiyordu. "Bu iş burada bitmedi," dedi.

"Memur Bey, lütfen onu otobüse bindirin," dedi Andrew adama birkaç yirmilik uzatarak. "Onun gibi bir kadını çocukların yanında tutamayız."

2005 YAZI

ŞİKAGO

Leigh lazanya tabağını temizlerken kendi teri suya karıştı. Aptal kuzeyliler. Klima kullanmayı bilmiyorlardı.

Walter, "Ben hallederim," dedi.

"Ben yapıyorum," dedi Leigh, tabakla kafasını yarmak istemiyormuş gibi konuşmaya çalışarak. Walter ona tatlılık yapmaya çalışmıştı. Lazanya tarifi için annesini bile aramıştı. Sonra fırında o kadar uzun süre beklemişti ki yapışmaz tabağın dibindeki sos çıkmadan önce Leigh'nin derisi yüzülecekti.

Walter, "Biliyorsun o tabak beş dolar sadece," dedi.

Leigh kafasını salladı. "Yerde beş dolar görsen almadan geçer misin?"

"Ne derece kirli?" dedi Walter arkasına geçip kollarını beline sararak.

Leigh ağırlığını ona verdi. Walter boynunu öptü ve Leigh, bir erkek ona dokununca midesinde kelebekler uçuşan aptal kadınlara ne ara döndüğünü merak etti.

"Dur," dedi Walter kolları altından uzanıp sünger ve tabağı

alarak. Leigh, bir dakika boyunca Walter'ın tuhaf bir şekilde tabağı çitilemesini izledi, sonra işin sonunun gelmeyeceğini anladı.

Yine de tamamen pes edemezdi. "Biraz daha suda kalsın," dedi.

"Zamanı geçirmek için ne yapacağız?" dedi Walter dişleriyle kulağını hafifçe ısırarak.

Leigh ürperdi, ona sıkıca sarıldı. Sonra bıraktı çünkü onun yanındayken ne kadar çaresiz olduğunu belli edemezdi. "Kurumsal davranışlar hakkında makale yazman gerekmiyor muydu?"

Walter homurdandı. Kollarını çekti ve buzdolabına gidip bir şişe zencefilli gazoz aldı. "İşletme yüksek lisansı yapmanın anlamı ne ki? Burada derneklerin organizasyon şemaları on basamaklı. Sıra bana geldiğinde emekli olmuş olurum," dedi.

Leigh bunun sonu nereye varacak biliyordu ama onu farklı bir yöne götürmeye çalıştı. "Hukuki Yardım'ı seviyorsun," dedi.

"Kiramın kendi payıma düşenini ödemeyi seviyorum," dedi ve zencefille gazozu içerek salona geçti. Koltuğa yığıldı. Bilgisayarına baktı. "Kendimin bile anlamadığı jargonla dolu yirmi altı sayfa yazdım. Bunların hiçbiri pratik değil, gerçek dünyada işe yaramaz."

"Önemli olan özgeçmişinde yüksek lisans görünmesi."

"Önemi olan tek şey bu olamaz," dedi ve kafasını geri eğerek Leigh'nin ellerini mutfak beziyle kurulamasını izledi. "Kendimi işe yarar hissetmem gerek."

"Benim için işe yararsın," dedi Leigh omuzlarını silkerek çünkü bariz olan şeyin etrafından dolanmanın anlamı yoktu. "Taşınabiliriz, Walter. Atlanta'ya olmaz o kadar."

"İtfaiye işi..."

"Atlanta'da," dedi Leigh, oraya bir daha asla gitmeyeceğini söylemişti.

"Harika," dedi Walter. "Öyle diyecektim, harika. Georgia çalışma hakkı kanunun geçerli olduğu bir eyalet. Kimse amcasının torununun sıranın başına geçmesine izin veremez. Atlanta'daki iş harika."

Leigh koltukta yanına oturdu. Ellerini ovuşturmamak için kucağında birleştirdi. "Sana seninle her yere gelirim demiştim," dedi.

"Orası dışında," dedi Walter zencefilli gazozun kalanını da bitirerek. Şişeyi masanın üstüne koydu, altında iz kalacaktı. Leigh'nin kolunu çekiştirdi. "Ağlıyor musun sen?"

"Hayır," dedi ama gözleri dolmuştu. "Lazanya tabağını düşünüyorum."

"Gel buraya," dedi tekrar kolunu çekerek. "Kucağıma otur."

"Tatlım," dedi Leigh. "Ben erkeklerin kucağına oturacak türden bir kadına benziyor muyum?"

Walter güldü. "Siz güneyli kadınların New Yorklu kadınların *aptal* diyeceği yerde *tatlım* demenize bayılıyorum," dedi.

Leigh gözlerini devirdi.

"Tatlım," dedi Walter elini tutarak. "Kardeşinle karşılaşacaksın diye korktuğun için bütün bir şehri hayatından çıkaramazsın."

Leigh ellerine baktı. Hayatında bu kadar çok tutmak istediği biri olmamıştı hiç. Ona güveniyordu. Kimse onu güvende hissettirmemişti.

Leigh, "Ona on beş bin harcadık, Walter. On beş bin dolar nakit ve üstüne kredi kartı borcuna girdik ve bir gün dayanabildi," dedi.

"Boşa gitmedi," dedi Walter ki paranın beş bininin ona ait olduğu düşünülürse bu çok kibarca bir şeydi. "Rehabilitasyon genellikle ilk seferinde işe yaramıyor. İkincide ve üçüncüde de."

"Ben..." dedi Leigh, ne hissettiğini kelimelere dökmeye zorlanarak. "Neden bırakamıyor anlamıyorum. O hayatta sevdiği ne var ki?"

"Sevdiği bir şey yok," dedi Walter. "Kimse onu sevmiyor."

"Ama işine gelen bir şey var, belli."

"Bağımlı," dedi Walter. "Uyanıyor, kendini kullanmak zorunda hissediyor. Etkisi geçince bir tane daha kullanabilmek için çabalıyor, uyuşturucu yokluğundan hastalanmamak için öylece yaşayıp gidiyor. Arkadaşları, çevresindekiler, hepsi bu dünyada tutsak kalmışlar, hastalanmamak için sürekli para bulmaya çalışıyorlar. Bağımlılığı sadece zihinsel değil, aynı zamanda fiziksel. Hangi insan zorunda olmasa kendine bunu yapmak ister?"

Leigh bu soruya asla cevap veremeyecekti. "Ben de üniversitede kokain seviyordum ama uğruna hayatımı bir kenara atmadım," dedi.

"Bu seçimi yapabildiğin için şanslısın," dedi Walter. "Bazı insanlar dayanamıyor. Korkularını yenemiyorlar."

Leigh dudaklarını birleştirdi. Walter'a kardeşinin tacize uğradığını anlatmıştı ama daha fazlasını söylememişti.

Walter, "Callie'nin yaptıklarını kontrol edemezsin. Kontrol edebileceğin tek şey ona nasıl tepki verdiğin. Ben bunu kabullenmeni istiyorum o kadar," dedi.

Leigh, Walter'ın babasını düşündüğünü anlamıştı. "Ölülerle barışmak daha kolay," dedi.

Walter pişmanlıkla gülümsedi. "Güven bana canım, yaşayanlarla barışmak daha kolay."

"Özür dilerim," dedi Leigh yüzünün yanını okşayarak. İnce altın yüzüğü görünce bir anlığına şaşırdı. Nişanlanalı bir ay bile olmamıştı, yüzüğü görmek onu hâlâ şaşırtıyordu.

Walter elini öptü. "Bu aptal yazıyı bitirmem lazım," dedi.

"Benim de adli hukuk çalışmam lazım."

Öpüştükten sonra koltuğun farklı uçlarına kaydılar. Leigh'nin hayatları hakkında en çok sevdiği şey buydu, arada bir yastık ile sessizce çalışıyor olabilmeleri. Walter bilgisayarı üstünden kahve masasına uzandı. Leigh etrafını yastıklarla sardı ama bacağını koltuk boyunca uzanarak ayağını Walter'ın kalçasına dayadı. Walter, aptal kâğıdını okuduğu sırada baldırını ovdu.

Nişanlısı.

Müstakbel eşi.

Henüz çocuk hakında konuşmamışlardı. Walter'ın çocuk yapmanın bariz olduğunu düşündüğü için konuşmadığını düşünüyordu. Neredeyse ailesini yok eden bağımlılık genini başka bir nesle geçirmekten çekinmiyordu herhalde. Erkekler için daha kolaydı. Bir çocuk sokaklara düştüğünde kimse babasını suçlamıyordu.

Leigh hemen kendini çok soğuk davrandığı için azarladı. Walter harika bir baba olurdu. Rol modele ihtiyacı yoktu. Kendi iyiliği ona yol gösteriyordu. Leigh'nin asıl endişelenmesi gereken kendi annesinin akıl hastalığıydı. Leigh çocukken annesinde manik depresyon olduğunu söylemişlerdi. Şimdi ise bipolar bozukluğunu söylüyorlardı ve bu değişim hiçbir fark yaratmamıştı çünkü Phil'in alacağı tek yardım michelada sürahisiydi.

"Hı-hı-hı..." diye mırıldandı Walter parmaklarını klavyeye koyup bir kelime düşünerek. Kafasını salladı ve yazmaya devam etti.

Leigh, "Yedeğini alıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki alıyorum. Kullandığım verileri de," dedi ve USB hard diski bilgisayara taktı. Dosyaları kopyalayan USB hard diskin ışığı yandı. "Ben erkeğim, canım. Bilgisayarlardan anlarım," dedi.

"Çok etkilendim," dedi Leigh ayağıyla onu iterek. Walter eğilip dizini öptükten sonra işine döndü.

Leigh de işe dönmesi gerektiğini biliyordu ama Walter'ın yakışıklı yüzüne bakmak için biraz daha bekledi. Erkeksiydi ama sertleşmemişti. Elleriyle iş yapmayı biliyordu ama aklını kullanmayı da biliyordu, bu yüzden başkasına iş yapsın diye para veriyordu.

Walter yumuşak biri değildi ama annesi ona bayılıyordu. Celia Collier, alkolikken bile hoş bir alkolikti, aniden oğluna sarılıp öpüyordu. Yemek hep saat altıda masada oluyordu. Çantasında atıştırmalıklar buluyordu. Hiçbir zaman kirli iç çamaşırı giymek ya da yemek yemek için yabancılara yalvarmak zorunda kalmamıştı. Annesinin sarhoş olup onu döveceğinden korktuğu için yatağının altında saklanması gerekmemişti.

Leigh, Walter Collier hakkında sayısız şeyi seviyordu. Kibardı. Zekiydi. Çok düşünceliydi. En önemlisi de sonu gelmeyen normalliğine bayılıyordu.

"Tatlım," dedi Walter. "Çalışacağız demedik mi?"

Leigh gülümsedi. "O öyle denmez, tatlım."

Walter kıkırdayarak yazı yazmaya devam etti.

Leigh kitabını açtı. Walter'a engelli kiracılar için Engelli Amerikanlar kanununa bakması gerektiğini söylemişti ama gizliden gizliye evlilik ayrıcalığının sınırlarına bakıyordu. Balayından döndükleri anda Walter'ı karşısına alıp Buddy Waleski hakkındaki gerçeği söyleyecekti.

Belki.

Kafasını koltuğa dayayıp tavana baktı. Walter'ın Leigh'nin hayatında bilmediği şeyler çok azdı. İki kez ıslahevine girdiğini söylemiş ve nasıl girdiğini anlatmıştı. Sapık patronunun tekerleklerini patlattığı için eyalet hapishanesinde geçirdiği korkunç ge-

ceyi anlatmıştı. Annesi ona saldırdığında karşılık verebileceğini fark ettiği ilk zamanı bile anlatmıştı.

İçini her döktüğünde, Walter detayları şaşırmadan dinleyince geri kalanları anlatmamak için kendini zor tutuyordu.

Ama geri kalanlar çok fazlaydı. Geri kalanlar o kadar fazlaydı ki kardeşi bu anılarla yaşamak yerine bedenine zehir veriyordu. Walter ağzına bir damla bile içki koymamıştı ama eşinin neler yapabildiğini öğrense ne olacaktı? Leigh'nin uzak, şiddet dolu geçmişi hakkında bilinmesi gereken bir şey vardı ise o da Buddy Waleski'nin kendi mutfağında parçalanmasının üzerinden yedi yıldan az zaman geçtiğiydi.

Bu konuşmayı hayal etmeye çalıştı. Walter'a bu konuyu anlatırsa her şeyi anlatması gerekiyordu, yani olaya Buddy'nin şişman parmaklarını dizine koyduğu günden başlaması gerekiyordu. İnsan Walter kadar anlayışlı olsa bile Leigh'nin böyle bir geceyi unuttuğuna inanabilir miydi? Ve Leigh kendini asla ama asla affetmezse Walter onu nasıl affedebilirdi?

Leigh, elinin tersiyle gözlerini sildi. Evlilik ayrıcalığı olsa bile, hayatı boyunca seveceği tek erkeği suçlarına ortak etmek adil miydi? Walter ona farklı bir gözle bakar mıydı? Onu sevmekten vazgeçer miydi? Leigh'nin çocuğunun annesi olamayacağına karar verir miydi?

Son düşünce, barajın yıkılmasına neden oldu. Walter onu paramparça olurken görmesin diye kalkıp mendil almaya gitti.

"Canım?" diye sordu Walter.

Leigh kafasını salladı, Callie için üzüldüğünü düşünmesine izin verdi. Walter'ın onu polise ihbar etmesinden endişelenmiyordu. Bunu asla yapmayacağını biliyordu. Hukuki zihninin nefsi müdafaa ile soğukkanlı cinayet arasındaki farkı anlayacağından korkuyordu.

Leigh, Atlanta'yı dikiz aynasında izlediği sırada kendi günahlarının ağırlığını biliyordu. Hukuk, niyet sorularından oluşan bir yumak haline geliyordu. Suç işleyen bir kişinin suç işlerken aklından geçenler suçu dolandırıcılıktan cinayete kadar değiştirebiliyordu.

Buddy Waleski'nin kafasına altı tur streç film sardığında aklından ne geçtiğini çok iyi biliyordu: *seni öldüreceğim ve izlemekten zevk alacağım.*

"Tatlım?" diye sordu Walter.

Leigh gülümsedi. "Bu çok çabuk bayatlayacak," dedi.

"Öyle mi?"

Leigh koltuğa döndü. Yapmamasını gerektiği bildiği halde Walter'ın kucağına oturdu. Walter kollarını ona sardı. Leigh kafasını onun göğsüne bastırdı ve kendisine onunla olduğu her saniyeyi çok sevmediğini söylemeye çalıştı.

Walter sordu, "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Hayır."

"Seni o kadar seviyorum ki Atlanta'daki hayallerimi süsleyen işten bahsetmeyeceğim."

Leigh rahatlamalıydı ama suçlu hissediyordu. Babası öldüğünde Walter'ın hayatı altüst olmuştu. Sendika, annesini kurtarmıştı ve Walter hayatları mahvolmuş diğer işçiler adına çalışarak bu iyiliğin karşılığını vermek istiyordu.

Leigh'yi Walter'a çeken şey diğer insanlara yardım etme ihtiyacı olmuştu. Bu özelliğine o kadar hayran kalmıştı ki yapmaması gerektiğini bildiği halde onunla çıkmıştı. Bir hafta içinde koltuğunda uyumaktan yatakta yanında uyumaya geçmişti. Sonra mezun olmuş, iş bulmuşlardı, nişanlanmışlardı ve hayatlarına başlamaya hazırlardı; ama Leigh, Walter'a engel oluyordu.

"Hey," dedi Walter. "Seksi olsun diye söyledim. Senin için yaptığım fedakârlık hani."

Leigh, Walter'ın dalgalı saçlarını okşadı. "Biliyor musun?"

Walter, Leigh'nin gözyaşlarını öperek kuruttu.

"Senin için cinayet bile işlerim," dedi Leigh, sözlerinin anlamının fazlasıyla farkında olarak. "Her şeyimsin."

"Ama cidden işlemez..."

"Hayır," dedi Leigh, yüzünü elleri arasına alarak. "Senin için her şeyi yaparım, Walter. Ciddiyim. Atlanta'ya gitmek istiyorsan ben de Atlanta'da yaşamanın bir yolunu bulurum."

"Aslında vazgeçtim," diyerek gülümsedi. "Atlanta çok sıcak oluyor."

"Olmaz..."

"Kaliforniya nasıl?" diye sordu. "Ya da Oregon? Portland çok çılgın diye duydum."

Onu susturmak için öptü. Dudakları çok güzeldi. Doğru öpüşmek için acele etmeyen bir adam görmemişti hiç. Elleri aşağı indi, gömleğinin düğmelerini açtı. Cildi terliydi. Göğsündeki tuz tadını aldı.

Sonra aptalın teki kapıyı yumruklamaya başladı.

Leigh irkildi, elini kalbine götürdü. "Saat kaç?" diye sordu.

"Daha sekiz buçuk, Büyükanne," dedi Walter altından kalkarak. Gömleğinin düğmelerini ilikleyerek kapıya yürüdü. Leigh, gözünü deliğe dayamasını izledi. Walter ona baktı.

"Kimmiş?"

Walter kapıyı açtı.

Callie kapının önünde duruyordu. Üstünde her zamanki pastel renkli çizgi film giysileri vardı; küçük beden yetişkin kıyafetleri bile üstüne bol geldiği için Goodwill'in çocuk reyonundan giyi-

niyordu. *Piglet's Big Movie* tişörtünün kolları uzundu, havanın sıcaklığına rağmen. Bol kotunun iki dizi de yırtıktı. Kolunun altında içi dolu bir yastık kılıfı vardı. Bedeni bir yana yatmıştı, elindeki karton kedi kutusunun ağırlığını dengelemeye çalışıyordu.

Leigh, kutunun yanındaki hava deliklerinden miyavlama sesleri duydu.

Callie, "İyi akşamlar, dostlar," dedi.

"Uzun zaman oldu," dedi Walter, Callie'yi son gördüğünde onu rehabilitasyona taşıdığını ve Callie'nin sırtına kustuğunu hiç belli etmeden.

"Callie," dedi Leigh koltuktan kalkarak. Sersemlemiş hissediyordu çünkü Callie, Phil'in evinin on kilometre ötesine hiç gitmezdi. "Şikago'da ne arıyorsun?" diye sordu.

"Herkesin tatil yapmaya hakkı var," dedi Callie, ağır kedi kutusuyla içeri girerken vücudu ileri geri sallandı. Kutuyu nazikçe koltuğun yanında yere koydu. Yastık kılıfını da yanına koydu. Etrafına baktı. "Güzel evmiş," dedi.

Leigh hâlâ cevap istiyordu. "Adresimi nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Phil'in evindeyken bana Noel kartı yolladın."

Leigh mırıldanarak küfretti. Kartı Walter yollamıştı. Adres defterini aramıştı herhalde. "Phil ile mi yaşıyorsun?"

"Hayat cevabını bildiğimiz soruları sormak değilse nedir, Harleigh?"

"Callie," dedi Leigh. "Neden geldiğini anlat."

"Herkesin övdüğü Şikago'yu merak ettim. Söyleyeyim, otobüs duraklarını beğenmedim. Her yerde keş var."

"Callie, lütfen..."

"Bıraktım," dedi Callie.

Leigh ne diyeceğini bilemedi. Kardeşinin ağzından bu sözleri duymak için yanıp tutuşuyordu. Kendine Callie'nin yüzüne bakmak için izin verdi. Yanakları doluydu. Her zaman minik biri olmuştu ama artık derisi altındaki kemikler görünmüyordu. Gerçekten sağlıklı görünüyordu.

Callie, "Neredeyse sekiz ay oldu. Ne diyorsun?" dedi.

Leigh, umutlandığı için kendinden nefret etti. "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Tarih yol göstersin," dedi Callie ve hayal kırıklığına sırtını döndü. Küçük dairede dolaştı, züccaciye dükkânına girmiş fil gibiydi. "Güzel evmiş. Ne kadar kira ödüyorsunuz. Kesin ayda bir milyon dolardır. Bir milyon dolar mı?"

Walter soruya cevap verdi. "Yarısı," dedi.

"Vay be, Walter. Resmen kelepir," diyerek kedi kutusuna eğildi. "Duydun mu, kedicik? Adam pazarlık yapmayı biliyor."

Walter, Leigh'nin gözlerine baktı. Gülümsedi, çünkü Callie'nin esprili havasının hep bir bedeli olduğunu bilmiyordu.

"Bu da çok süslü," dedi Callie yem gagalayan bir kuş gibi bilgisayara eğilerek. "Burada ne yazıyor, Walter? Temel dağılım falan filan. Kulağa çok zekice geliyor."

"Final makalem," dedi Walter. "Notumun yarısı."

"Çok büyük bir baskıymış," dedi Callie tekrar kalkarak. "Kanıtladığı tek şey bir sürü kelime yazabildiğin."

Walter yine güldü. "Çok doğru," dedi.

Leigh konuşmayı denedi, "Cal..."

"Walter, bu fikri çok beğendim," dedi, Walter'ın beton bloklar ile ahşap parçalarından yaptığı kitaplıklara bakarak. "Çok maskülen ama odanın stiline de uyuyor."

Walter, kaşlarını kaldırarak Leigh'ye baktı, Callie, Leigh'nin kitaplıktan nefret ettiğini bilmiyormuş gibi.

"Bu harika zamazingoya bak," dedi Callie Petoskey'e giderken yol kenarından aldıkları kar küresini sallayarak. Kafasını aşağı eğemiyordu, bu yüzden gözlerine yaklaştırıp içerideki fırtınaya baktı. "Bu gerçek kar mı, Walter?" diye sordu.

Walter gülümsedi. "Galiba öyle," dedi.

"Vay be, bu fiyakalı dünyanızı aklım almadı. Şimdi kaldırıp bozulacak yiyecekleri soğuk bir dolapta tutuyoruz da dersiniz."

Leigh, kardeşinin odada gezinmesini, Walter ve Leigh'nin nadiren çıktığı tatillerden toplayabildikleri bir iki hatıraya bakmasını izledi. Nadiren tatile çıkabiliyorlardı çünkü on beş bin dolar, rehabilitasyonda bir gün geçirecek biri için çok pahalıydı.

"Merhaba?" diye seslendi Callie, boş bir vazonun içine bakarak.

Leigh çenesinin kasıldığını hissetti. Sadece Walter ve kendisine ait olan bu mükemmel, küçük köşenin arsız, keş kardeşi tarafından mahvedildiğini hissettiği için kendinden nefret ediyordu.

Boşa giden on beş bin dolar, Callie'nin uğruna sokağa atılan tek para değildi. Leigh altı yıldır kardeşine yardım etmek için birçok kez Atlanta'ya uçmuştu. Callie'nin detoks yapması için motel odaları tutmuştu. Kapıdan kaçıp gitmesini engellemek için tam anlamıyla üstüne oturmuştu. Şırınga kolunda kırılıp enfeksiyondan neredeyse ölümün eşiğine geldiğinde onu acile götürmüştü. Birçok kez doktora götürmüştü. HIV kaptı diye korkmuşlardı. Hepatit C kaptı diye korkmuşlardı. Kefalet işleme alınsın diye beyin öldüren belge yığınları doldurmuş, şerif hesaplarına para göndermiş, iyilikler istemişti. Bekliyordu —sürekli bekliyordu— kapının çalınmasını, elinde şapkasıyla bir polisin gelmesini, morga gitmeyi, kardeşinin solgun, yıpranmış bedenini bir masa üstünde görmeyi bekliyordu. Çünkü eroini kendinden çok seviyordu.

"Şeeeey," dedi Callie kelimeyi uzatarak. "İkiniz de şaşıracaksınız ama şu anda kalacak yerim yok ve..."

"Şu anda mı?" diye patladı Leigh. "Tanrı aşkına, Callie. Seni en son gördüğümde araba çarptığın için kefaletini ödüyordum. Kaçtın mı? Duruşmaya çıktın mı? Tutuklanma kararı çıkmış olabili..."

"Sakin ol, abla," dedi Callie. "Çılgınlaşmaya gerek yok."

Leigh ona neredeyse tokat atacaktı. "*Sakın* benimle Phil gibi konuşayım deme."

Callie ellerini kaldırdı, bir adım geri attı, sonra bir adım daha attı.

Leigh onu boğmamak için kollarını bağladı. "Ne zamandır Şikago'dasın?"

"Heçen hafta geldim," dedi Callie. "Yoksa önceki gün müydü?"

"Callie."

"Walter," dedi Callie, Leigh'den uzaklaşarak. "Umarım kabalık etmiyorumdur ama aile geçindirmekte çok iyi gibi görünüyorsun."

Walter'ın kaşları havaya kalktı. Teknik olarak Leigh ondan daha çok kazanıyordu.

Callie, "Ablama çok güzel bir ev vermişsin. Parmağındaki yüzükten onu dürüst bir kadın yapmaya karar verdiğini anlıyorum. En azından mümkün olduğunca dürüst. Yine de, söylemek istediğim, ikiniz için de çok sevindim, tebrikler," dedi.

"Callie," dedi Leigh. Son on dakikada kardeşinin adını her söylediğinde bir dolar kazansaydı rehabilitasyon borcunu ödemiş olurdu. "Konuşmamız lazım."

Callie tekrar arkasını döndü. "Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Tanrı aşkına," dedi Leigh. "Devekuşu gibi davranmayı kesip kendine gelir misin?"

Callie şaşkınlıkla bağırdı. "Beni katil dinozora mı benzetiyorsun?" diye sordu.

Walter güldü.

"*Walter*," dedi Leigh, sesinin cadı gibi çıktığının farkındaydı. "Gülme. Komik değil."

"Komik değil, Walter," dedi Callie tekrar Walter'a dönerek.

Leigh, kardeşinin robotik hareketlerini hâlâ sinir bozucu buluyordu. Kardeşini düşündüğünde aklına sporcu geliyordu, boynunu kıran ve omurları birleştirilen kız değil. Leigh'nin yeni, sıkıcı, normal bir hayat kurmak istediği adamın önünde duran keşin gelmediği de kesindi.

"Yapma," dedi Walter, Leigh'ye gülümseyerek. "Biraz komik."

"Hakaret ve iftira, Walter ve hukuk dâhisi olarak bunu anlaman gerekir," dedi Callie ellerini beline koyup yarım yamalak bir Dr. Jerry taklidi yaparak. "Devekuşları, ayaklarıyla aslan öldürüyor. Hem de nedensiz yere. Gerçi aslanın da katil olduğu biliniyor. Ne demek istediğimi unuttum ama ikimizden biri ne demek istediğimi anlasa yeterli."

Leigh elleriyle yüzünü kapattı. Callie *bıraktım* demişti, şu anda kullanmadığını değil. Şu anda kafasının güzel olduğuna hiç şüphe yoktu. Leigh bununla tekrar uğraşamazdı. Onu öldüren şey umuttu. Geceleri uyumuyor, küçük kardeşini bu dehşet verici ölüm yolundan kurtaracak planlar yapıyor, stratejiler üretiyordu.

Ve her seferinde Callie tekrar uyuşturucuya dönüyordu.

Kardeşine, "Yapamam," dedi.

"Dur," dedi Walter. "Callie, Leigh ile biraz özel konuşsam olur mu?"

Callie teatral bir şekilde kollarını salladı, "Nasıl istersen," dedi.

Leigh'nin yatak odasına gitmekten başka çaresi yoktu. Walter nazikçe kapıyı kapatırken kollarını bedenine sardı.

Leigh, "Bunu yine yapamam. Kafası bir milyon," dedi.

"Kendine gelir," dedi Walter. "Birkaç gece o kadar."

"Hayır," dedi Leigh ve kafasının iki yana sallandığını hissetti. Callie geleli on beş dakika olmuştu ve Leigh şimdiden bitkin düşmüştü. "Birkaç gece değil, tüm hayatım, Walter. Bundan uzaklaşmak için ne kadar çabaladığımı bilemezsin. O kadar çok fedakârlık yaptım ki. Yaptığım o kadar kötü şey..."

"Leigh," dedi Walter, Leigh kaçarak uzaklaşmak isterken onun sesi çok sağduyuluydu. "O senin kardeşin."

"Anlamıyorsun."

"Babam..."

"Biliyorum," dedi Leigh ama Callie'nin bağımlılığından bahsetmiyordu. Suçluluktan bahsediyordu, kederden: *kaç yaşındasın yavrum on üçü geçmiş olamazsın ama vay be şimdiden yetişkin bir kadına benziyorsun.*

Callie'yi Buddy Waleski'nin pençelerine Leigh itmişti. Onu Leigh öldürmüştü. Callie'yi o kadar yalan söylemeye zorlamıştı ki onu rahatlatan tek şey olan bu uyuşturucu onu öldürecekti.

"Canım?" diye sordu Walter. "Sorun nedir?"

Leigh kafasını iki yana salladı, gözlerindeki yaşlardan nefret ediyordu. Siniri o kadar bozulmuştu, suçluluğun bir gün büyülü bir şekilde yok olacağını ummaktan o kadar yorulmuştu ki. Yapmak istediği tek şey hayatının ilk on sekiz yılından kaçmak ve sonraki kısmını, dünyasını Walter'ın etrafında inşa ederek geçirmekti.

Walter, Leigh'nin kollarını ovdu. "Onu bir motele götüreyim," dedi.

"Parti verir," dedi Leigh. "Mahallenin yarısını davet eder ve..."

"Para veririm."

"Aşırı dozdan ölür," dedi Leigh. "Şu anda çantamdaki paraları çalıyordur. Tanrım, Walter, bunu yapmaya devam edemem. Kalbim paramparça oldu. Daha kaç kez aynı şeyi yapabilirim..."

Walter onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Leigh sonunda ağlamaya başladı çünkü Walter onu asla anlamayacaktı. Babası ayyaştı ama Walter, babasının eline şişe vermemişti. Taşıdığı suçluluk çocukluğunun suçluluğuydu. Leigh ise her gün içinde iki yaralı, mahvolmuş çocuğun suçluluğunu taşıyordu.

Leigh asla anne olamazdı. Walter'ın bebeğini ellerinde tutup ona da kardeşine yaptığı gibi zarar vermeyeceğini düşünemezdi.

"Canım," dedi Walter. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ben..."

Gitmesini söyle. Numaramı silmesini söyle. Onu bir daha görmek istemediğimi söyle. Onsuz yaşayamayacağımı söyle. Buddy'nin şansını benimle de denediğini söyle. Onu koruyamadığım için suçlu olduğumu söyle. Ona sıkıca sarılmak istediğimi, o iyileşene kadar benim de iyileşemeyeceğimi anlaması gerektiğini söyle.

Leigh bu kelimelerin zihninden hiç çıkmayacağını bildiği için onları bulmak zor olmuyordu.

Walter'a, "O kediyle tanışmam," dedi.

Walter kafası karışmış bir biçimde ona baktı.

"Callie, kedi seçmekte mükemmel. Kediyi bana sevdirecek, sonra burada bırakacak ve benim yirmi yıl boyunca kediye bakmam gerekecek," dedi. Walter ona aklını kaçırmış gibi bakmakta haklıydı. "Asla tatile çıkamayacağız çünkü ben kediyi yalnız bırakmaya cesaret edemeyeceğim."

"Tamam," dedi Walter. "Konunun bu kadar ciddi olduğunu anlamamıştım."

Leigh güldü çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. "Bir hafta kalacak, tamam mı?"

"Callie yani değil mi?" dedi Walter, elini sıkması için uzatarak. "Bir hafta."

"Özür dilerim," dedi Leigh.

"Tatlım," dedi Walter. "Sana koltuğumda uyuyabilirsin derken başıma ne bela aldığımın farkındaydım."

Leigh gülümsedi çünkü sonunda *tatlım* demenin doğru şeklini öğrenmişti. "Onu yalnız bırakmayalım. Cüzdanım hakkında ciddiydim."

Walter kapıyı açtı. Leigh onu dudaklarından öptükten sonra salona döndü.

Gördüğüne şaşırmamalıydı ama yine bedeninin şokla sarsıldığını hissetti.

Callie gitmişti.

Leigh'nin gözleri tıpkı Callie gibi odanın etrafında fıldır fıldır döndü. Çantasının açık durduğunu gördü, cüzdanında para yoktu. Kar küresi gitmişti. Vazo gitmişti. Walter'ın dizüstü bilgisayarı gitmişti.

"Siktir!" dedi Walter ve kahve masasına tekme atmak için bacağını geri çekerken durdu. Yumruklarını sıktı. "Siktiğimin..."

Leigh, masanın üstünde Walter'ın boş cüzdanını gördü.

Bu onun hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı.

"Siktir," dedi Walter. Bir şeye basmıştı. Aşağı eğildi, USB diski aldı. Callie bilgisayarı çalmadan önce ona makalesinin kopyasını bırakmıştı tabii ki.

Leigh dudaklarını sıkıca kapattı. "Özür dilerim, Walter," dedi.

"Ne..."

"Benim bilgisayarımı..."

"Hayır, bu ses. Ne sesi bu?"

Leigh kulak kabarttı. Walter'ın dikkatini çeken sesi duydu. Callie yastık kılıfını almıştı ama kediyi bırakmıştı. Zavallı şey kutunun içinde sesler çıkarıyordu.

"Öf be," dedi Leigh çünkü kediyi terk etmek de neredeyse onları soymak kadar kötüydü. "Senin halletmen lazım. Ben bakamam."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Leigh kafasını iki yana salladı. Annesinin hiçbir engel tanımayan hayvan sevgisini ona da aşıladığı için ondan ne kadar nefret ettiğini kimse anlayamazdı. "Görürsem sahiplenmek isteyeceğim," dedi.

"Yani, ne saçma bir tartışma konusu," dedi Walter kutuya doğru yürüyerek. Callie'nin tutamaçların arasına soktuğu mektubu buldu. Leigh, kardeşinin kıvrımlı harflerini ve *i* harflerinin üstündeki kalpleri hemen tanıdı.

Harleigh & Walter için çünkü sizi seviyorum.

Leigh, kardeşini bir daha gördüğünde onun canına okuyacaktı.

Walter kâğıdı açıp okumaya başladı, "Lütfen bu güzel hediyeyi kabul edin..."

Kedi tekrar ses çıkardı ve Leigh kalbinin teklediğini hissetti. Walter çok yavaş davranıyordu. Kutunun önünde diz çöktü ve aklında bir liste yaptı. Kedi kumu, kürek, kedi maması, bir çeşit oyuncak ama kedi naneli olmayacak çünkü kedi yavruları kedi nanesine tepki vermiyordu.

"Tatlım," dedi Walter uzanıp omzunu sıkarak.

Leigh kutuyu açtı, kardeşine içinden küfürler ediyordu. Yorganı kenara çekti. Elleri yavaşça kalkıp ağzını kapattı. Hayatında gördüğü en güzel iki kahverengi göze bakıyordu.

"Madeline," dedi Walter. "Callie, ona Maddy diyebilirsiniz diyor."

Leigh kutuya uzandı. Mucizevi küçük şeyin sıcaklığının kollarından süzülüp kırık kalbini onardığını hissetti.

Callie onlara bebeğini vermişti.

2021 BAHARI

12

Leigh, Maddy'nin okuldaki klasik genç kız olaylarını anlatmasını dinlerken gülümsedi. Andrew'un önemi yoktu. Callie'nin önemi yoktu. Leigh'nin hukuki kariyerinin, video kasetlerin, b planının, özgürlüğünün, hayatının... hiçbirinin önemi yoktu.

Şu anda yapmak istediği tek şey karanlıkta oturup kızının harika sesini dinlemekti.

Tek sıkıntısı bu konuşmayı telefonda yapıyor olmalarıydı. Dedikodu, sen akşam yemeği yaparken ve kızın telefonunda bir şeyler yaparken yapılan bir şeydi, ya da ciddi bir konu varsa kızın başını göğsüne koyardı, sen de saçlarını okşardın.

"Yani, anne, ben de tabii ki yapamayız çünkü doğru olmaz dedim. Haksız mıyım?"

Leigh cevap verdi, "Haklısın."

"Ama sonra bana kızıp çekti gitti," dedi Maddy. "Bir saat kadar sonra telefonuma baktım, tenis topu kovalayan bir köpek videosu göndermişti, ben de kibarlık olsun diye köpeğin spaniel olduğunu, çok tatlı ve sevecen bir tür olduklarını yazdım ama o

büyük harflerle 'BU KÖPEK TERRIER, KÖPEKLER HAKKINDA HİÇBİR ŞEY BİLMEDİĞİN BELLİ O YÜZDEN SUS' yazdı."

"Saçmalık," dedi Leigh. "Terrier ve spaniel birbirine hiç benzemiyor."

"Biliyorum!" dedi Maddy hikâyenin devamını anlatarak. Hikâye, federal suç davalarındaki kanıt duruşmalarından bile daha karışıktı.

Callie bu konuşmaya bayılırdı. Hem de çok.

Leigh kafasını arabanın camına yasladı. Audi'nin mahremiyeti içinde gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi. Sapık gibi arabasını Walter'ın evinin alt sokağına park etmişti. Kızının odasının ışığının yandığını görmek, belki de camın önünden geçerken gölgesini görmek istemişti. Walter, Leigh'nin verandada oturmasına seve seve izin verirdi ama Leigh henüz onunla yüzleşemezdi. Otomatik pilotta buraya gelmişti, bedeni ailesine yakın olmak istemişti.

Celia Collier'in karavanının evin önünde park halinde olması da içini rahatlatmamıştı. Krem rengi ve kahverengi karışımı bu mahlûkat *Breaking Bad*'deki uyuşturucu laboratuvarına benziyordu. Leigh, Maddy'ye çaktırmadan Walter'ın annesinin öylesine ziyaret etmek istediğini öğrenmişti ama Celia hiçbir şeyi öylesine yapmazdı. Leigh, iki doz aşı olduğunu biliyordu. Walter hafta sonunu Marci ile geçirirken Maddy'ye bakmak için geldiğine dair bir şüphe vardı içinde.

"Anne, dinliyor musun?"

"Tabii ki. Sonra ne dedi?"

Leigh, kızının sesindeki öfkeye rağmen tansiyonunun düştüğünü hissetti. Arabanın camlarından hafif bir çekirge sesi geliyordu. Ay, gökyüzünde alçak bir dilim şeklindeydi. Leigh, kızıyla

geçirdiği ilk geceyi düşündü. Walter yatağın etrafına yastıklar koymuştu. Bedenlerini Maddy'nin etrafında koruyucu bir kalp gibi şekillendirmişlerdi. O kadar âşık olmuşlardı ki konuşamamışlardı. Walter ağlamıştı. Leigh de ağlamıştı. Kedi kumu ve mama listesi bez, bebek maması, tulumlara dönüşmüştü ve Walter'ın Atlanta'daki işi hemen kabul etmesine karar vermişti.

Callie'nin kedi kutusunun dibinde bıraktığı evraklar Şikago'da kalmalarını imkânsız kılmıştı. Hayatındaki her konuda olduğu gibi, Callie doğruyu yapmak yerine yanlış şeye kafa yormuştu.

Callie, kimseye haber vermeden Maddy doğmadan sekiz ay önce Şikago'ya taşınmıştı. Hamileliği sırasında South Side'daki kadın doğum kliniğinde Leigh'nin adını kullanmıştı. Maddy'nin doğum sertifikasında babası Walter olarak geçiyordu. Callie'nin tüm doğum öncesi muayeneleri, kan basıncı kontrolleri ve hastane ziyaretleri Illinois Sağlık ve Aile Hizmetleri'nin Anneler & Bebekler programı tarafından karşılanmıştı.

Leigh ve Walter'ın iki seçeneği vardı: Atlanta'ya taşınıp Maddy onların çocuğu gibi yapabilirlerdi ya da gerçeği söyleyip Callie'yi tıbbi evrakta sahtecilikten hapse gönderebilirlerdi.

Tabii bu da dedektiflerin hikâyelerine inandığını varsayarsak. Hükumet, Leigh ve Walter'ı da bu numaranın parçası olmakla suçlayabilirdi. Maddy gardiyan bir aileye verilirdi, ikisi de bu riski almak istemiyordu.

Lütfen bu güzel hediyeyi kabul edin, bu güzel kızı, yazmıştı Callie. *Ne olursa olsun onu sonsuza dek güvende ve mutlu tutacağınızı biliyorum. Sizden tek isteğim adını Maddy koymanız. PS: Félicette ilk kedi astronottu. İnternetten bakabilirsiniz.*

Atlanta'ya taşındıktan sonra, korkuları geçtikten sonra, Callie'nin bir anda hayatlarına girip Maddy'yi almaya çalışmayaca-

ğından emin olduktan sonra onu kızlarıyla tanıştırmak istemişlerdi. Callie her zaman kibarca reddetmişti. Hiçbir zaman sahipliğinden bahsetmemişti. Hiçbir zaman Leigh'nin Maddy'nin annesi olmadığını, Walter'ın Maddy'nin babası olmadığını ima etmemişti. Çocuğun varlığı, Callie'nin hayatındaki her şey gibi olmuştu; kendine unutturduğu uzak, belirsiz bir hikâye.

Maddy'ye gelince, Leigh'nin bir kardeşi olduğunu ve bağımlı olduğunu biliyordu ama ona hâlâ doğruyu söylememişlerdi. Başta evrakta sahteciliğin zaman aşımına uğramasını beklemişlerdi, sonra Maddy'nin durumu anlayacak yaşa gelmesini beklemişlerdi, sonra okulda zor zamanlar geçirmeye başlamıştı, sonra on iki yaşında ebeveynlerinin ayrılması yeterince kötüydü, karşılarına alıp biyolojik ailesi olmadıklarını anlatmak istememişlerdi.

Bir anda Leigh, sabah Andrew'un arka bahçesinde ona söylediklerini hatırladı. Callie'nin Buddy'nin ona yaptıklarını sevdiğini, ismini inlediğini söylemişti.

Bunların hiç önemi yoktu. Callie, dokunulmaktan zevk almış olabilirdi, çünkü güzel bir histi ama çocukların yetişkinlere özgü kararları verme becerisi yoktu. Romantik aşkı anlamaları mümkün değildi. Bedenlerinin cinsel temasa verdiği tepkiyi anlayacak olgunluğa erişmemişlerdi. Cinsel ilişkiye ne fiziksel ne de duygusal anlamda hazırlardı.

Leigh on sekiz yaşındayken bunu anlamamıştı ama anne olarak bunu çok iyi anlıyordu. Maddy on iki yaşına geldiğinde Leigh, on iki yaşında küçük bir kızın hayatının büyüsünü ön koltuktan izlemişti. Ne kadar tatlı olduklarını, ilgi görmek için ne kadar çaresiz olduklarını biliyordu. Onları evin önünde amuda kalkmaya ikna etmenin mümkün olduğunu biliyordu. Bir anda kıkırdıyorlar, sonra nedensiz yere gözyaşlarına boğuluyorlardı. Ona güvenebi-

leceği tek kişi olduğunu, kimsenin onu senin gibi sevmeyeceğini, özel olduğunu, ne olursa olsun olanları gizli tutması gerektiğini çünkü kimsenin anlamayacağını söylemek mümkündü.

Maddy on iki yaşına bastığında Leigh'nin evliliğini mahvetmesi tesadüf değildi. Callie de Waleski ailesi için bakıcılık yapmaya başladığında on iki yaşındaydı.

Kardeşinin ne kadar savunmasız olduğunu, Buddy Waleski'nin ondan neler çaldığını gözüyle görmek Leigh'yi neredeyse öldürmüştü. Kendi kızına baktığında ağlamak için tuvalete koştuğu günler olmuştu. Maddy'nin yanında o kadar gergindi ki Walter ile ilişkisi kontrolden çıkmıştı. Leigh'nin fevri davranışlarına dayanmıştı, ta ki onu terk etmesine neden olacak tek şeyi yapana kadar. Konu ilişki değildi. Leigh onu hiç aldatmamıştı. Birçok açıdan çok daha kötüsünü yapmıştı. Maddy yattıktan sonra içmeye başlamıştı. Leigh, içmenin yanına kaldığını düşünüyordu, ta ki bir sabah banyo zemininde sarhoş uyanana kadar. Walter küvetin kenarında oturuyordu. Ellerini teslimiyetle kaldırmış ve bittiğini söylemişti.

"Ne yapacaktım?" diye sordu Maddy. "Cidden, anne. Sen söyle."

Leigh ne diyeceğini bilmiyordu ama daha önce de bu noktaya gelmişti. "Bence doğru şeyi yapmışsın, canım. O hatasını fark edecek ya da etmeyecek."

"Galiba," dedi Maddy, ikna olmamış gibiydi ama konuyu değiştirdi. "Bu hafta sonu parti için babamla konuştun mu?"

Leigh, korkakça davranmış ve Walter'a mesaj atmıştı. "Orada kalamazsın ve herkesin maskesini takacağına söz vermen gerek," dedi.

"Söz," dedi Maddy ama bunu bilmenin bir yolu yoktu, bodrum penceresinden içeri bakmak dışında. "Keely, sonunda aradığını söyledi."

Leigh'nin kızı isim kullanmaktan kaçmak için her şeyi yapardı ama genellikle yeterince ipucu veriyordu. "Bayan Heyer mı?"

"Evet, Keely'e bir gün anlayacağını söylemiş, onu hâlâ sevdiğini, babasının da her zaman babası olacağını söylemiş ama başka birini bulmuş, hayatına devam etmesi gerekiyormuş."

Leigh kafasını sallayıp cümledeki anlamı çıkarmaya çalıştı. "Bayan Heyer biriyle mi görüşüyormuş? Bay Heyer'ı aldatıyor mu?"

"Evet, anne, ben de öyle dedim," dedi Maddy ve her zamanki haline döndü, sinir bozukluğu. "Mesajlarda kalpler falan atıyor ama mesaj atmak yerine arayıp ne yapacaklarını neden anlatmıyor?"

Leigh, Maddy'nin hatırına, "Bazen mesaj çekmek daha kolay oluyor, anlarsın ya?" dedi.

"Peki, tamam. Kapatmam lazım. Seni seviyorum."

Maddy telefonu aniden kapattı. Leigh, daha ilginç birinin boşa çıktığını düşündü. Yine de telefon ekranı kapanana kadar telefonuna baktı. Bir yanı Ruby Heyer dedikodularının döndüğü gruplara mesaj atmak istiyordu ama Leigh akşam sekizde buraya bunun için gelmemişti. Walter'ı bulup tüm hayatını mahvetmeye gelmişti.

Andrew'un Tammy Karlsen'ı iki tarafında yok oluşuyla bitecek bu savaşta bir zaiyat olarak gördüğü belliydi. Leigh'den asıl istediği şey korku içinde yaşamasıydı. *Kusursuz anne hayatının, okul aile birliği toplantılarının, gösterilerin ve aptal kocasının* bir anda yok olabileceğini bilmesini istiyordu, tıpkı Buddy'yi öldürdüğünde Andrew'un hayatının kaybolması gibi.

Andrew'un gücünü yok etmenin tek yolu kontrolünü elinden almaktı.

Leigh cesaretini kaybetmeden Walter'a mesaj attı: *meşgul müsün?*

Walter hemen cevap verdi: *Aşk Makinesi.*

Leigh kafasını kaldırıp Celia'nın karavanına baktı. Walter, annesi ve Hilton Head karavan parkının müdürünü kazara bastığından beri karavanın adı Aşk Makinesi olmuştu.

Walter'ın evinin kapısı açıldı. Aşk Makinesi'ne doğru yürürken Leigh'ye el salladı. Leigh, çıkmaz sokakta etrafına baktı. Komşulardan birinin onu ele vermiş olmasına şaşırmamalıydı. Walter'ın evinin etrafında altı itfaiyeci yaşıyordu. Hepsine birçok kez yardımcı olmuştu, emeklilik anlaşmaları, sağlık ödemeleri yapmıştı, hatta bir keresinde birisini hapse göndermek yerine rehabilitasyona göndermişti. Hepsi Walter'a kardeş gözüyle bakıyordu.

Leigh arabadan çıkarken telefonunu koltukta bıraktı. Aşk Makinesi'nin içine girdiğinde Walter masayı katlıyordu. Celia dekorasyon için pek para harcamamıştı ama her şey düzgün ve fonksiyoneldi. İki bölüm arasında koltuk görevini gören uzun bir bank vardı. Mutfak arka kısımdaydı, dolap ve tuvalet de arka kısımdaki yatak odasına giden küçük koridora dizilmişti. Walter, halı kaplamalı yerin yanındaki koridor ışıklarını açmıştı. Yumuşak ışık çene hattının keskinliğini ortaya çıkarıyordu. Leigh, uzayan sakalının gölgesini gördü. Pandemiden beri iki günde bir tıraş olmaya başlamıştı. Leigh, ilk karantinanın kısa aylarında kendini yatağında buluncaya kadar bunu ne kadar sevdiğini fark etmemişti.

"Siktir," dedi elini çıplak yüzüne götürerek. "Maskemi unuttum."

"Sorun değil," dedi Walter bir adım geri atıp aralarında biraz boşluk bırakarak. "Callie bugün Maddy'nin futbol antrenmanına geldi."

Leigh her zamanki duygular karışımını hissetti; dün geceden beri kardeşini aramadığı için suçluluk duydu ve Callie sonunda ailesinin bir parçası olmaya ilgi gösterdiği için umutlandı.

"İyi görünüyor," dedi Walter bölmeye yaslanarak. "Yani, çok zayıf ama gülümsüyor, espriler yapıyordu. Her zamanki Callie. Yemin ederim ki bronzlaşmış gibiydi."

"Yoksa..."

"Hayır, teklif ettim ama Maddy ile tanışmak istemedi. Ve evet, kafası güzeldi ama yere düşecek ya da olay çıkaracak kadar değil."

Leigh kafasını salladı çünkü bu çok da kötü bir haber değildi. "Marci nasıl?" diye sordu.

"Evleniyor," dedi Walter. "Eski sevgilisiyle barışmışlar."

Leigh günlerdir ilk defa göğsündeki ağırlığın biraz hafiflediğini hissetti. "Karavanı görünce sandım ki..."

"On gün burada karantinada olacağım. Annemden gelip Maddy'ye bakmasını istedim."

Leigh ağırlığın geri geldiğini hissetti. "Virüse maruz mu kaldın?"

"Hayır, seni yarın arayacaktım ama sen buraya gelince..." diyerek kafasını salladı, detayların önemi yokmuş gibi. "Bunu yapabilmek istedim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan aralarındaki boşluğu kapatıp Leigh'yi kollarına aldı.

Leigh karşı koymadı. Bedeninin eriyip onunkine karışmasına izin verdi. Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Onunla kalmayı, her şey yolundaymış gibi yapmayı o kadar istiyordu ki. Ama yapabileceği tek şey bu anı ezberleyip hayatının geri kalanı boyunca düşünmekti. Neden hep kötü şeylere saplanıp kalıyor ve iyi şeylerin kaçmasına izin veriyordu?

"Tatlım," dedi Walter, Leigh ona baksın diye yüzünü kaldırarak. "Ne olduğunu anlat."

Leigh, parmaklarını onun dudaklarına götürdü. Evliliklerin-

den geriye kalana da kalıcı hasar verecek bir şey yapmak üzere olduğunu ruhunda hissediyordu. Onunla sevişebilirdi. Kollarında uyuyabilirdi. Ama yarın ya da ertesi gün hâlâ gerçeği anlatması gerekecekti ve bu ihanet daha da can yakıcı olacaktı.

"Ben," dedi ve sesi kesildi. Derin bir nefes aldı. Walter'ı banka götürüp yanına oturdu. "Sana bir şey söylemem lazım."

"Kulağa ciddi geliyor," dedi hiç de ciddi olmayan bir ses tonuyla. "Ne oldu?"

Leigh, iç içe geçmiş parmaklarına baktı. İkisinin de alyansları çizik doluydu ama ikisi de çıkarmamıştı.

Leigh oyalanıp duramazdı. Kendini zorlayarak geri çekildi. "Sana evliliğimizin sınırları dışında bir şey söylemem lazım."

Walter güldü ve "Tamam," dedi.

"Yani, evlilik ayrıcalığımızın bir parçası değil. İkimiz konuşuyoruz o kadar."

Walter sonunda ses tonunu anladı. "Ne oldu?" diye sordu.

Leigh artık ona bu kadar yakın duramazdı. Sırtı duvara dayanana kadar bankta kaydı. Ona dokunmadan duramadığı için koltukta bacağını ona doğru uzattığı onca zamanı düşündü. Söyleyeceği şey aralarındaki bu bağı geri dönülmez şekilde bozacaktı.

Daha fazla erteleyemezdi. Baştan başladı. "On bir yaşımdayken mahalledeki çocuklara bakıcılık yaptığımı anlatmıştım, hatırlıyor musun?"

Walter kafasını iki yana salladı; hatırlamadığı için değil, on bir yaşında bir çocuğun başka çocuklara bakabileceğini düşünmenin delilik olduğuna inandığı için.

"Evet," dedi. "Tabii ki hatırlıyorum."

Leigh, gözyaşlarına karşı boğuştu. Şimdi gücünü kaybederse ona her şeyi asla anlatamazdı. Devam etmeden önce derin bir nefes aldı.

"On üç yaşımdayken beş yaşında bir çocuğa bakmak için sürekli bir iş aldım. Annesi hemşirelik okulundaydı, bu yüzden hafta içi her gün gece yarısına kadar onlarda kalıyordum."

Leigh çok hızlı konuşuyordu, kelimeleri birbirine girecek gibiydi. Kendini yavaşlattı.

"Kadının adı Linda Waleski idi. Eşi de vardı. A... şey, gerçek adını bilmiyorum. Herkes ona Buddy diyordu."

Walter kolunu bankın arkasına dayadı. Tüm dikkatini Leigh'ye vermişti.

"İlk gece Buddy beni eve bıraktı ve..." Leigh tekrar durdu. Bu kısmı bırak sesli söylemeyi, kendine bile söylememişti. "Arabayı yolun kenarına çekti, bacaklarımı araladı ve parmağını içime soktu."

Walter'ın öfkesinin kederiyle yarışmasını izledi.

"Mastürbasyon yaptı. Sonra beni eve götürdü. Bana bir sürü para verdi."

Leigh yüzünün ısındığını hissetti. Para durumu daha da kötü yapıyordu, hizmet karşılığı ödenen ücret gibiydi. Walter'ın omzu üstünden dışarı baktı. Gözleri, komşunun garaj yolundaki titrek ışıklarla birlikte bulanıklaştı.

"Phil'e sadece elini dizime koyduğunu söyledim. Gerisini anlatmadım. Tuvalete gittiğimde de kanamıştım. Günlerce çişimi yaptığımda tırnağının kestiği yer yandı."

Bu anılar bacakları arasındaki yanma hissini tekrar canlandırdı. Yutkunmak için ara vermek zorunda kaldı.

"Phil gülüp geçti. Bir daha yaparsa eline vurmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Eline vurdum, bir daha bir şey yapmadı."

Walter'ın nefesi yavaş ve düzenliydi ama Leigh göz ucuyla yumruklarını sıktığını görebiliyordu.

"Unuttum," dedi kafasını iki yana sallayarak. Neden unuttuğunu biliyordu ama bunu Walter'a nasıl açıklayacağını bilmiyordu. "Unuttum çünkü ben... benim işe ihtiyacım vardı ve sorun çıkarırsam, bir şey söylersem bir daha iş bulamayacağımı biliyordum. Ya da yanlış bir şey yapmakla suçlanacaktım, bilmiyorum. Sadece konuşmamam gerektiğini biliyordum. Kimsenin bana inanmayacağını. Ya da bana inanacaklarını ama bir önemi olmayacağını."

Eşine baktı. Walter sözünü hiç kesmemişti. Anlamak için elinden geleni yapıyordu.

"Böyle bir şeyi unutmanın kulağa saçma geldiğini biliyorum. Ama kızsan, özellikle de erken gelişmeye başlamışsan, göğüslerin ve kalçaların büyüyor, hormonların hakkında ne yapacağını bilemiyorsun ve yetişkin erkekler sana uygunsuz şeyler söyleyip duruyor, Walter. Hem de sürekli."

Walter kafasını salladı ama yumrukları hâlâ sıkılıydı.

"Islık çalıyorlar, göğüslerine dokunuyorlar ya da siklerini sırtına sürtüp kaza numarası yapıyorlar. Ya da ne kadar seksi olduğundan bahsediyorlar. Ya da yaşın için olgun olduğunu. Çok iğrenç bir şey çünkü çok yaşlılar. Sen de kendini mide bulandırıcı hissediyorsun. Bunu yüzlerine vurursan da gülüyorlar ya da çok ciddi olduğunu, aptal olduğunu ya da şakadan anlamadığını söylüyorlar," dedi Leigh ve kendini tekrar yavaşlatmak zorunda kaldı. "Buna dayanmanın tek yolu, nefes alabilmenin tek yolu bunları önemi olmayan bir rafa kaldırmak."

"Ama önemi var," dedi Walter kederle boğuklaşmış bir sesle. Güzel kızlarını düşünüyordu. "Tabii ki önemi var."

Leigh, Walter'ın gözyaşlarının dökülmesini izledi, şimdi anlatacaklarının Walter'ı tamamen kaybetmesine neden olacağını biliyordu. "On altı yaşıma geldiğimde araba alacak kadar para

biriktirmiştim. Bebek bakıcılığını bıraktım ve Waleski ailesinin işini Callie'ye verdim."

Walter'ın şaşkınlığını saklamaya fırsatı olmadı.

"Buddy ona iki buçuk yıl boyunca tecavüz etti. Eve kameralar yerleştirip videosunu çekti. Filmleri arkadaşlarına gösterdi. Hafta sonları parti veriyorlardı. Bira içip Buddy'nin kardeşime tecavüz etmesini izliyorlardı," dedi Leigh ellerine bakarak. Alyansı parmağında çevirdi. "O sırada bunların olduğunu bilmiyordum ama bir gece Callie beni Waleski'lerin evinden aradı. Buddy ile kavga ettiğini söyledi. Kameralardan birini bulmuştu. Callie'nin her şeyi Linda'ya anlatacağından ve tutuklanacağından endişelenmişti. Bu yüzden ona saldırdı. Onu dövdü. Neredeyse boğarak öldürüyordu. Ama Callie bir şekilde mutfak bıçağı alıp kendini savunmayı başardı. Bana onu öldürdüğünü söyledi."

Walter bir şey söylemedi ama Leigh artık ondan saklanamazdı. Doğrudan gözlerine baktı.

"Eve geldiğimde Buddy hâlâ hayattaydı. Callie bıçakla uyluk atardamarını kesmişti. Çok zamanı kalmamıştı ama ambulans çağırabilirdik. Kurtulabilirdi. Ama onu kurtarmaya çalıştım. Callie bana ona yaptıklarını anlattı. O sırada arabada olanları hatırladım. Sanki bir düğmeye basıldı. O ana kadar hatırlamıyordum. Sonra birden hatırladım," dedi Leigh ve bir nefes daha almaya çalıştı ama akciğerleri dolmadı. "Ve benim hatam olduğunu anladım. Kendi kardeşimi bir pedofiliye gönderdim. Ona olan her şey, beni oraya götüren her şey benim hatamdı. Bu yüzden Callie'ye diğer odaya gitmesini söyledim. Mutfak çekmecesinde bir paket streç film buldum. Buddy'nin kafasına sarıp onu boğdum."

Walter'ın dudaklarının aralandığını izledi ama Walter hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Onu öldürdüm," dedi, anlattıkları son derece bariz değilmiş gibi. "Sonra Callie'den bedenini parçalamama yardım etmesini istedim. Alet kulübesindeki palayı kullandık. Parçaları Stewart Caddesi'ndeki bir açık hava alışveriş merkezinin temellerine gömdük. Ertesi gün üstüne beton döktüler. İzlerimizi sildik. Buddy'nin eşine ve çocuğuna Buddy'nin kasabadan kaçtığını söyledik. Ben de ondan seksen altı bin dolar çaldım. Hukuk fakültesinin parasını öyle ödedim."

Walter'ın ağzı oynadı ama hâlâ konuşmamıştı.

"Özür dilerim," dedi Leigh çünkü itirafları bitmemişti. Ona gerçeği söyleyecekse tüm gerçeği söylemeliydi. "Callie..."

Walter elini kaldırarak ondan bir saniye izin istedi. Ayağa kalktı. Karavanın arkasına gitti. Sırtını döndü. Tek eli mutfak tezgâhında duruyordu. Diğeriyle duvarı tutuyordu. Kafasını tekrar salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. Leigh'yi mahveden şey yüzündeki ifadeydi. Bir yabancıya bakıyordu.

Leigh kendini devam etmeye zorladı.

"Callie, Buddy'nin şansını önce benimle denediğini bilmiyor," dedi Leigh. "Ona söyleyecek cesareti bulamadım. Her şeyi söylemişken, Buddy'yi öldürdüğüme pişman olmadığımı da söylemem lazım. Callie çocuktu, her şeyini elinden aldı ama benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı."

Walter, Leigh'nin sözlerini geri almasını istiyor gibi yavaşça kafasını salladı.

"Walter, söylediklerimde ciddi olduğumu anlaman lazım. Callie'yi uyarmamış olmak tek pişmanlığım. Buddy ölmeyi hak ediyordu. Boğulması iki dakika sürdü ama çok daha fazla acı çekmeyi hak ediyordu."

Walter kafasını çevirdi, koluyla ağzını sildi.

"Bu suçluluğu her saniye taşıyorum, her nefeste, içimdeki her molekülde," dedi Leigh. "Callie ne zaman aşırı dozdan hastanelik olsa, ne zaman acile kaldırılsa, öldü mü kaldı mı, başı dertte mi hapiste mi bilmediğim her süre zarfında aklıma gelen tek soru *neden o şerefsizin daha çok canını yakmadım*? Oluyor."

Walter tezgâhı tuttu. Nefesleri hızlanmıştı. Dolapları parçalamak, tavanı yıkmak istiyor gibi duruyordu.

"Özür dilerim," dedi Leigh. "Daha önce anlatmam gerekirdi ama sırtına yük bindirmek istemedim, üzülmeni istemediğim için anlatamadım. Açıkçası utandım. Callie'ye yaptığım affedilir gibi değil."

Walter ona bakmıyordu. Kafasını eğmişti. Omuzları sarsılıyordu. Leigh çığlık atmasını, ona bağırmasını bekledi ama Walter sadece ağladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Leigh, acısını duyunca kalbi paramparça oldu. Ona bir saniye sarılabilse, acısını hafifletmek için bir yol olsa yapardı. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Çok özür dilerim."

"Leigh," dedi Walter ona bakarak, gözlerinden yaşlar dökülüyordu. "Sen de çocuktun, farkında değil misin?"

Leigh ona şaşkınlıkla baktı. Yüzünde tiksinti ya da öfke yoktu. Şaşırmıştı.

"On üç yaşındaydın," dedi Walter. "Seni taciz etti ve kimse bir şey yapmadı. Callie'yi koruman gerektiğini söyledin. Seni kim korudu?"

"Yapmamam gerekirdi..."

"Çocuktun!" diyerek yumruğunu tezgâha o kadar hızlı indirdi ki dolaplar içindeki bardaklar sarsıldı. "Neden anlamıyorsun, Leigh? Çocuktun. Bu durumuna düşmemiş olman gerekirdi. Para ya

da iş bulma konusunda endişelenmemen gerekirdi. Evde oturup hangi çocuğu beğendiğini düşünmen gerekirdi."

"Ama..." dedi Leigh. Anlamıyordu. Maddy ve arkadaşlarını düşünüyordu. Lake Point'te durum farklıydı. Orada herkes daha hızlı büyüyordu. "Onu öldürdüm, Walter. Birinci dereceden cinayet işledim. Sen de biliyorsun."

"Maddy'den iki yaş büyüktün! Adam seni taciz etmişti. Kardeşinin ne yaşadığını öğrenmiştin."

"Yeter," dedi Leigh çünkü gerçekleri tartışmanın anlamı yoktu. "Bunları sana anlatmamın bir nedeni var."

"Nedeni olmak zorunda mı?" diye sordu Walter. Öfkesinden vazgeçemiyordu. "Tanrı aşkına, Leigh. Bunca zaman bu suçlulukla nasıl yaşadın? Sen de kurbandın."

"Ben kurban falan değildim!"

O kadar yüksek bağırmıştı ki Maddy evin içinden onları duymuş olabilirdi. Leigh ayağa kalktı. Kapıdaki küçük pencereye baktı. Maddy'nin odasına baktı. Başucundaki lamba hâlâ yanıyordu. Güzel kızının burnunu bir kitaba gömmüş olduğunu hayal etti, tıpkı Callie'nin çocukken yaptığı gibi.

"Canım," dedi Walter. "Bana bak. Lütfen."

Leigh tekrar arkasını döndü, kollarını beline sardı. Sesindeki yumuşaklığa dayanamıyordu. Bu kadar rahatça affedilmeyi hak etmiyordu. Callie onun sorumluluğuydu. Walter bunu asla anlamayacaktı.

Leigh devam etti, "Müvekkilim, pazar akşamı buluştuğum tecavüzcü. Andrew Tenant. Onun bakıcılığını yapmıştım. Buddy ve Linda'nın oğlu."

Walter yine ne diyeceğini bilemedi.

"Andrew, babasının tüm videolarını bulmuş. 2019 yılında

cinayetin kaydını bulmuş ama tecavüz videolarını üniversiteye gittiğinden beri biliyormuş," dedi Leigh. Andrew'un o videolar hakkında söylediklerini düşünmeyecekti. "Her şeyi kaydeden en az iki kamera varmış. Saatlerce kayıt var, Buddy'nin Callie'ye tecavüz ettiğini gösteriyor. Cinayet gecesi olan her şey de kayda alınmış. Callie'nin Buddy ile kavgası, bıçakla bacağını kesmesi, sonra benim gelip onu öldürmem."

Walter bekledi, dudakları kararlı bir şekilde kapalıydı.

"Andrew'un tecavüz ettiği kadın, tecavüze uğrayan diğer kadınlar, hepsinin bacağının şurası kesilmiş," dedi Leigh elini kendi kalçasına koyarak. "Uyluk atardamarı. Callie'nin Buddy'yi yaraladığı nokta."

Walter devamını bekledi.

"Andrew bu kadınlara tecavüz etmekle kalmadı. Onlara ilaç verdi. Onları kaçırdı. Onlara işkence etti. Babasının Callie'yi mahvettiği gibi mahvetti," dedi ve Leigh açıkça bitirdi. "Psikopatın teki. Asla durmayacak."

"Ne..." Walter'ın sorusu da Leigh ile aynıydı. "Ne istiyor?"

"Bana acı çektirmek," dedi Leigh. "Bana şantaj yapıyor. Yemin süreci yarın başlıyor. Andrew bana kurbanı mahvetmemi istediğini söyledi. Tıbbi kayıtlarını çalmış. Onu mahvedecek bilgilere sahibim. Sonra bana başka bir şey yaptıracak. Sonra başka bir şey daha. Onu durduramam."

"Bekle," dedi Walter. Sempatisi sonunda yok oluyordu. "Adamın psikopat olduğunu söyledin. Asıl yapman gereken..."

"Ne?" diye sordu Leigh. "Duruşmayı bırakayım mı? Bana b planı olduğunu söyledi; videoları ya buluta kaydetmiş ya da banka kasasına falan koymuş, bilmiyorum. Ona kötü bir şey olursa videoları internete salacağını söyledi."

"Ne olmuş?" dedi Walter. "Bırak salsın."

Bu sefer Leigh şaşırmıştı. "Videolarda ne olduğunu söyledim. Hapse girerim. Callie'nin hayatı biter."

"Callie'nin hayatı mı?" diye tekrar etti Walter. "Callie'nin hayatı için mi endişeleniyorsun?"

"Ben..."

"Leigh!" diye bağırıp tekrar yumruğunu tezgâha vurdu. "Kızımız on metre ötede, evin içinde. Bu adam sapık bir tecavüzcü. Maddy'nin canını yakabileceği aklına geldi mi hiç?"

Leigh ne diyeceğini bilemiyordu çünkü Maddy'nin olayla ilgisi yoktu.

"Cevap ver!"

"Hayır," dedi ve kafasını sallamaya başladı çünkü bu asla olmazdı. Bu durum Andrew, Callie ve kendisi arasındaydı. "Yapmaz..."

"On altı yaşındaki kızımıza tecavüz etmez mi?"

Leigh ağzının kıpırdadığını hissetti ama cevap veremedi.

"Siktir!" diye bağırdı. "Sen ve sırların!"

Konuyu eski tartışmalarına çekiyordu ama bu tamamen farklıydı. "Walter, ben asla..."

"Ne? Özgürlüğünü tehdit eden bu sapık, sadist tecavüzcünün hayatına karışacağını düşünmedin mi? Neden, izin vermezsin diye mi? Her şeyi birbirinden ayrı tutmakta çok beceriklisin diye mi?" Walter dolap kapağına yumruk attı ve kapak menteşelerinden söküldü. "Yok artık ya! Nasıl annelik yapılacağını Phil'den mi öğrendin?"

Leigh derin, ölümcül bir yara aldığını hissetti. "Ben..."

"Düşünmedin mi?" diye sordu Walter. "Callie'ye olanlardan sonra, bilerek ve isteyerek birini öldürdükten sonra bir tecavüzcü

ile genç bir kızı bir araya getirmenin kötü bir fikir olduğu hastalıklı aklından geçmedi mi?"

Leigh'nin vücudunda nefes kalmamıştı.

Ayaklarının zeminden uzaklaşmaya başladığını hissetti. Kanı helyum olmuş gibi elleri havaya kalktı. Bu hissi önceki günlerden tanıyordu, ruhu olanları kaldıramadığı zaman sonuçlarıyla yüzleşmemek için bedenini terk ediyordu. Şimdi bu hissi ilk yaşadığı anın Buddy'nin sarı Corvette'i içinde olduğu zaman olduğunu fark etti. Deguils ailesinin evi pencerenin dışındaydı. Radyoda Hall & Oates çalıyordu. Leigh tavana yükselmişti, gözleri kapalıydı ama nasıl oluyorsa Buddy'nin canavarımsı elinin bacaklarını ayırdığını görebiliyordu.

Tanrım cildin çok yumuşak kayısı gibi tüylerin var sanki bebeksin.

Leigh kendi elinin kapıdaki küçük, gümüş kulpa uzandığını gördü. Sonra metal basamaklardan iniyordu. Sonra garajın önünde yürüyordu. Arabasına biniyordu. Motor çalışıyordu, vites takılıyordu ve direksiyon dönüyordu. Leigh boş yolda ilerliyor, karanlıkta eşi ve çocuğundan uzaklaşıyordu.

PERŞEMBE

13

Callie, sabahın körü gibi hissettiği bir saatte MARTA otobüsünden indi. İsa Dörtyolu isimli bu durak, Buckhead'de üç farklı kilisenin yollarının birleştiği bir Dörtyol ağzıydı. En etkileyicisi Katolik kilisesiydi ama Callie, Vaftizci kilisesinin kulesini de çok beğeniyordu, *Andy Griffith*'den fırlama bir şeye benziyordu; tabii Mayberry, kendileri dışında herkesin cehenneme gittiğini düşünen son derece zengin muhafazakârlarla dolu olsaydı. Ayrıca kurabiyeleri daha iyiydi ama Episkopallar da kahve yapmasını çok iyi biliyordu.

Aziz Phillip Katedrali, Callie'nin Covid'den önce kolaylıkla tırmanabildiği bir tepenin zirvesindeydi. Şimdi kaldırımın yanından ilerlemiş, buluşma noktasına varmak için daha alçak bir yokuşu seçmişti. Buna rağmen maske takmaya dayanamamıştı. Kilisenin yoluna doğru yürürken maskesini kulağından sarkıtmak zorunda kalmıştı.

Otopark BMW ve Mercedes arabalarla doluydu. Kapalı kapının önünde takım elbiseli insanlar toplanmış sigara içiyorlardı. Kadın-

ların sayısı erkeklerden fazlaydı, Callie'nin deneyimine göre bu tuhaf değildi. Alkollü araç kullanma suçu genellikle erkekler tarafından işleniyordu ama mahkemeler kadınlara AA toplantısı cezasını daha sık veriyordu, özellikle de Leigh gibi pahalı avukatların erkeklere yardımcı olduğu Buckhead gibi bir yerde.

Callie'nin girişe ulaşmasına on metre kalmıştı ki birinin onu izlediğini hissetti ama insanların keşlere baktığı her zamanki şüpheli bakışlar değildi bunlar. Muhtemelen keş gibi giyinmediği içindi. Goodwill'deki çocuk reyonundan seçtiği çizgi film giysileri gitmişti. Yatak odasındaki dolabını iyice karıştırdıktan sonra uzun kollu, boğazı kesik, tayt bluz ve dar bir kot pantolon bulmuştu. Callie bunları giydiğinde kendini Binx'e benzeyen bir panter gibi hissetmişti. Phil'in yatağı altında bulduğu Doc Martens ile elbiseyi tamamlamıştı. Sonra annesinin makyaj malzemelerini alıp on yaşında bir çocuğun Youtube'a koydu dumanlı göz makyajı videosunu taklit ederek göz enfeksiyonu riskini almıştı.

Kendini Galatea'ya* çevirdiği sırada tek amacı keş gibi görünmemekti ama sokağa çıkınca kendini fazlasıyla kadınsı hissetmişti. Erkekler onu süzülüyordu. Kadınlar onu yargılıyordu. Bakışlar kalçalarına, göğüslerine, yüzüne takılıyordu. Sokaklardayken zayıf olması bir şeyin ters olduğunun göstergesiydi. Bu kalabalıkta ise zayıflığı bir özellikti, beğenilecek ya da kıskanılacak bir şeydi.

Maskesini tekrar takabildiğine sevinmişti. Koyu takımlı bir adam onun için kapıyı tutup kafasıyla selam verdi. Callie, bu ilgi üstüne ürpermemek için kendini zor tuttu. Kostümüyle normal topluma girebilmeyi ummuştu ama bu toplumun nasıl olduğunu bilmiyordu.

Kapı arkasından kapandı. Callie duvara yaslandı. Maskesini

* Yunan mitolojisinde Pygmalion adlı heykeltıraş tarafından yapılan ve Afrodit tarafından canlandırılan kadın heykeli. (ç.n.)

indirdi. Koridorun sonunda eve gitmeye hazırlanan anaokulu çocuklarının homurtuları ve kıkırtıları yükseliyordu. Callie toparlanmak için birkaç saniye daha bekledi. Maskesini tekrar taktı. Çocuklardan ters yöne ilerledi, TANRI ARKADAŞLIKTIR yazan devasa bir pankartla yüz yüze geldi.

Callie, Tanrı'nın bu sabah aklına gelen türden arkadaşlığı tasvip edeceğini düşünmüyordu. Toplantı odalarına doğru yürüdü, önceki yılların *papazları, çok papazları* ve *en papazlarının* fotoğrafları önünden geçti. Duvara yapıştırılmış kâğıt açık kapıyı işaret ediyordu.

8.30 AA TOPLANTISI

Callie AA toplantılarını çok seviyordu çünkü rekabetçi tarafını ortaya çıkarabildiği tek zaman buydu.

Amcan seni taciz mi etti? *Onu öldürdüğünde konuşalım.*

Kardeşinin arkadaşları tarafından tecavüze mi uğradın? *Hepsini parçaladın mı?*

Alkol almayınca titreme mi geliyor? *Kıçından bir bardak kan çıktığında söylersin.*

Callie odaya girdi. İçerisi dünyanın her yerindeki yapılmakta olan AA toplantılarıyla aynıydı. Katlanan sandalyeler halka halinde, aralarında pandemi boşluğu bırakılarak dizilmişti. Masanın üstünde çerçeveli bir huzur duası vardı, yanındaki broşürlerin ise *Nasıl Yapılır? Sözler* ve *On İki Gelenek* gibi başlıkları vardı. Kahve sırası on kişiden fazlaydı. Callie, siyah takımlı ve yeşil ameliyat maskeli bir adamın arkasında duruyordu, adam burada olmak yerine ezber bozan fikirler bulmak için beyin fırtınası yapmak ya da meditasyon kutusuna yeni bir eşya eklemek istiyor gibiydi.

"Ah," dedi Callie önüne geçsin diye bir adım geri atarak. Kibar centilmenler, uyuşturucu bağımlısı gibi durmayan kadınlara böyle yapıyordu.

"Gerek yok, teşekkür ederim," dedi Callie dönüp yolunu kaybetmiş koyunları güden İsa posteriyle ilgilenerek.

Bodrum serindi ama yine de ensesinden ter akıyordu. Takım elbiseli adamların yaptığı konuşma otoparkta kendisine yöneltilen bakışlar kadar rahatsız ediciydi. Kısa boyu ve Care Bear tişörtleri, gökkuşağı ceketleri nedeniyle genellikle genç biri olduğu düşünüyorlardı ama otuz yedi yaşında bir kadın olduğu nadiren düşünüyordu ki bu —teknik olarak— doğruydu. Odaya hızlı bir bakış attıktan sonra paranoyak olmadığını anladı. Meraklı gözler ona bakıyordu. Belki de yeni geldiği içindi ama Callie bu kiliseye daha önce de gelmişti ve insanlar ondan bir anda yanlarına gelip para isteyecekmiş gibi kaçmıştı. O zamanlar keşe benziyordu. Belki de şimdi istese para verirlerdi.

Kahve sırası ilerlemişti. Callie elini çantasına soktu. Çantanın iç cebine soktuğu ilaç şişelerini buldu, ketamin karşılığında aldığı karışık ilaçlarla doluydu. Olabildiğince gizli bir şekilde iki Xanax hapı aldı ve arkasını dönüp parmaklarını maskesi altına soktu.

Hapları yutmak yerine dilinin altında tuttu. Bu şekilde sistemine daha hızlı girecekti. Ağzı tükürükle dolduğu sırada Callie kendini Xanax ile erimeye zorladı.

Yeni kimliği şöyleydi: İş görüşmesi için Atlanta'ya gelmişti. St. Regis'te kalıyordu. On bir yıldır içmiyordu. Hayatında stresli bir dönemden geçiyordu ve diğer gezginlerin desteğine ihtiyaç duyuyordu.

"Siktir," diye mırıldandı biri.

Callie kadının sesini duydu ama arkasına dönmedi. Kahve makinesinin üstünde ayna vardı. Odaya halka halinde dizilmiş sandalyelerden birinde oturan Sidney Winslow'u kolayca buldu. Kadın telefonu üstüne eğilmişti, kaşları çatıktı. Hafif makyaj

yapmıştı. Saçları omuzlarına değiyordu. Callie, Sidney'in daha normal, sabah elbisesini tanıdı; siyah bir kalem etek ve örgü kollu beyaz bir bluz. Çoğu kadın böyle bir kombin içinde ortalama bir biftek dükkânında garson gibi görünürdü ama Sidney alımlı görünmeyi başarmıştı. Tekrar *siktir* diye mırıldanıp sandalyesinden kalktığı sırada bile.

Odada tüm erkekler onun yürümesini izledi. Sidney, bedenini hevesle izleyen gözlere kesinlikle aldırmıyordu. Dansçı gibiydi, duruşu keskindi, her hareketi akıcı ve her nasılsa cinsel enerji doluydu.

Takım elbiseli adam kısık bir sesle ne kadar beğendiğini belli etti. Callie'nin onu yakaladığını görünce maskesi üstünde kaşlarını kaldırarak *haksız mıyım sanki*? Dedi. Callie de *kesinlikle hayır* anlamında kaşlarını kaldırdı çünkü grubun alkolün harika bir şey olduğu dışında hemfikir olduğu bir konu vardı ise o da Sidney Winslow'un çok güzel olduğuydu.

Maddy'nin huzurlu, kusursuz varlığını tehdit eden tecavüzcü bir şerefsizle birlikte olması çok üzücüydü çünkü Callie onunla o kadar pis uğraşacaktı ki Andrew, Sidney Winslow adlı kadından geriye kalan artıklardan başka bir şey bulamayacaktı.

Sidney'in boğuk sesi koridordan yükseldi, "Olmaz..." dedi.

Callie, koridora bakabilmek için bir adım geri geldi. Sidney duvara yaslanmış, telefonunu kulağına yapıştırmıştı. Andrew ile tartışıyor olmalıydı. Callie sabah duruşma programını kontrol etmişti. Andrew'un jüri seçimi iki saat içinde başlıyordu. Callie, dün öğlen stadyum tünelindeki kavgadan sonra yaralı göründüğünü umuyordu. Tüm jüri üyelerinin onda bir terslik olduğunu anlamasını istiyordu.

Leigh, işini kolaylaştırdığı için Callie'ye teşekkür etmeliydi.

Sonra da onu Buddy'nin tavan arasına çıkardığı için siktirip gitmeliydi.

Takım elbiseli adam sonunda kahveye ulaşmıştı. Callie, adamın işinin bitmesini bekledi, sonra kendine iki bardak kahve koydu çünkü toplantının uzun süreceğini biliyordu. Kurabiye yoktu. Pandemi yüzünden olduğunu düşündü ama bu insanların bir kadeh içki için neler yapabileceğini düşününce kurabiyeden ölmeleri çok düşük bir riskti.

Belki de değildi. İstatistiksel olarak yüzde doksan beşi programı bu sene içinde bırakacaktı.

Callie, Sidney'in çantasını sandalyesi altında bıraktığını fark etti. Önce karşısındaki koltuğu buldu, sonrasında da bir sıra arkaya geçti, böylece avını kolayca izleyebilecekti. Callie çantasını yere, fazla kahvesinin yanına bıraktı. Bacak bacak üstüne attı. Kalçasına baktı, dar kot pantolonunun altında hâlâ güzel bir şekli vardı. Gözlerinin yukarı çıkmasına izin verdi. Sağ işaret parmağındaki tırnağı Andrew'un yüzünü pençelemeye çalışmaktan dibine kapar kopmuştu. Üstüne yara bandı yapıştırmayı düşünmüştü ama Andrew Tenant'dan ne kadar nefret ettiğine dair görsel bir hatırlatma istiyordu. Yapması gereken tek şey o sapık şerefsizin Maddy'nin adını söylediğini düşünmekti, öfkesi tekrar volkandan çıkan lav gibi patlama noktasına geliyordu.

On yedi yıl önce, Callie hamile olduğunu fark ettiğinde belli seçenekleri olduğunu biliyordu, tıpkı eroinin her zaman kazanacağını bildiği gibi. Klinikteki randevusunu çoktan yapmıştı. Hangi otobüslere bineceğini çıkartmıştı, güneyin en iyi otellerinden birinde konaklamayı planlamıştı.

Sonra Şikago'dan bir Noel kartı gelmişti.

Walter'ın Leigh'nin imzasını taklit ettiği belliydi ama Callie'yi

şaşırtan şey sevgilisini küçük kardeşiyle olan bağını korumaya çalışacak kadar sevmesiydi.

Ve Walter o sırada Leigh'nin keş, problematik kardeşini iyi tanıyordu. Callie'nin birkaç detoksunda Walter onu enerji içeceği içmeye zorlamıştı ve Callie önce kucağına, sonra sırtına kusmuştu, bir keresinde yüzüne yumruk attığını da hatırlar gibiydi.

Acısını yok eden kalıcı tek gerçek vardı; o da ablasının bu iyi, nazik adamı hak ettiği ve bu iyi, nazik adamın sonunda Leigh'ye evlenme teklif edecek olmasıydı.

Callie, Leigh'nin evet diyeceğinden hiç şüphe etmiyordu. Walter'a karşı derin, aptalca bir aşk duyuyordu, elleri etrafında kelebek gibi uçuşuyordu çünkü hep ona dokunmak istiyordu, esprilerine güldüğünde kafasını fazla geri atıyordu, adını söylediğinde neredeyse şarkı söyleyecek gibi oluyordu. Callie, kardeşini daha önce hiç bu halde görmemişti ama geçmiş davranışlarından yola çıkarak sonunun nereye varacağını çok iyi tahmin edebiliyordu. Walter aile isteyecekti. İstemeliydi de çünkü Callie, Walter'ın harika bir baba olacağını biliyordu. Leigh'nin de bir o kadar iyi anne olacağını biliyordu çünkü onları Phil yetiştirmemişti.

Ama Leigh'nin kendine bu kadar mutlu olma iznini asla vermeyeceğini de biliyordu. Kendini sabote etmekte çok başarılı olmasa bile hiçbir zaman kendine çocuk yapacak kadar güvenemeyecekti. Hamile kalmak ya da hamilelik süreci korku ve gerginlikle geçecekti. Leigh, Phil'in akıl hastalığı konusunda gerilecekti. Callie'nin bağımlılıklarının DNA'sını lekelediğini düşünüp korkacaktı. Kendisi için yapılmayan şeyleri bebeği için yapma konusunda kendisine güvenmeyecekti. *Ya şöyle olursa* lafını o kadar çok diyecekti ki Walter ya sağır kalacaktı ya da ona hak ettiği aileyi verecek başka birini bulacaktı.

Callie bu yüzden sekiz ay boyunca dişini sıkıp uyuşturucu almamıştı. Bu yüzden ya çok soğuk ya çok sıcak, çok gürültülü ve çok kirli iğrenç bir şehre taşınmıştı. Bu yüzden bir evsiz sığınağında kalmıştı ve doktorların bedenini dürtükleyip muayene etmesine izin vermişti.

Callie, Leigh'nin hayatında çok şeyi mahvetmişti, ablasına cinayet bile işletmişti. Yapabileceği en küçük —ama en küçük— şey Şikago'ya taşınıp kardeşine bebek vermekti.

"Bir dakika," dedi pembe eşofmanlı, yaşlıca bir kadın ellerini çırpıp dikkati üstüne çekerek. Çavuş havası vardı ama AA toplantılarında kimsenin çavuş gibi davranmaması gerekiyordu. Eşofmanlı, kapıdan dışarı baktı. Geri sayımı daha kısık bir sesle Sidney'e tekrarladı. "Bir dakika," dedi.

Callie, başparmağını yırtılmış tırnağına bastırdı. Acı ona neden burada olduğunu hatırlattı. Etrafında halka çizmiş maskeli yabancılara baktı. Birisi öksürdü. Başka birisi boğazını temizledi. Eşofmanlı kapıyı kapatmaya başlamıştı. Koridordaki Sidney'in gözleri büyüdü. Telefona bir şey fısıldadı ve kapı kapanmadan içeri fırladı.

"Günaydın," dedi eşofmanlı giriş konuşmasını yapıp, "İsteyenler varsa huzur duasıyla başlayabiliriz," dedi.

Callie bedenini Eşofmanlı'ya doğru çevirdi ama Sidney'in yerine yerleşmesini izledi. Genç kadının telefon konuşmasının etkisinden hâlâ çıkamadığı belliydi. Telefonunu kontrol ettikten sonra çantasına koydu. Bacak bacak üstüne attı. Saçını geri savurdu. Kollarını bağladı. Saçlarını tekrar geri savurdu. Tüm bu hızlı hareketleri sinirin bozuk olduğunu, koridora çıkıp konuşmasını bitirmek istediğini söylüyordu ama hâkim otuz günde otuz toplantıya katılman gerektiğini söylediğinde ve raporlarını imzala-

yan eşofmanlı faşist acımasız çıkınca bir saat boyunca beklemen gerekiyordu.

Eşofmanlı insanlara söz hakkı vermeye başladı. Konuya erkekler girdi çünkü erkekler insanların her zaman fikirleriyle ilgilendiğini düşünürdü. Callie, ters giden iş yemeklerini, utanç verici cezaları, öfkeli patronlarla yüzleşmeleri yarım yamalak dinledi. Westside AA toplantıları çok daha eğlenceliydi. Barmenler ve striptizciler patronlarını dert etmiyordu. Callie, kendi kusmuğunda uyanıp içinde alkol var diye kusmuğunu yiyen eşcinsel fahişeden daha iyi bir hikâye duymamıştı.

Sessizlik olunca elini kaldırdı. "Ben Maxine ve ben bir alkoliğim," dedi.

Grup karşılık verdi, "Merhaba Maxine."

Cevap verdi, "Aslında Max ismini kullanıyorum."

Birkaç kişi kıkırdadı, sonra "Merhaba Max," dediler.

Callie bir nefes aldıktan sonra hikâyeye başladı. "On bir yıl içmedim. Sonra on iki yaşıma girdim."

Yine kıkırtılar duyuldu ama önemi olan tek kıkırtı Sidney Winslow'un dumanlı, kısık kıkırtısıydı.

"Sekiz yıl boyunca profesyonel dansçılık yaptım," diye devam etti Callie. Toplantıda anlatacağı hikâyeyi hazırlamak için saatler harcamıştı. Dijital iz bırakmak konusunda endişelenmemişti. Telefonuyla Sidney'in sosyal medyasını inceleyerek hangi noktaların onu etkileyeceğini öğrenmişti. Ortaokulda bale dersi almaya başlamıştı. Çok dindar bir ailede yetişmişti. Liseden sonra isyan etmişti. Ailesinden ayrı düşmüştü. Tüm arkadaşlarını kaybetmişti. Üniversitede yeni arkadaşlar edinmişti. Koşu takımı. Yoga. Pinkberry. Beyonce hayranları.

"Profesyonel dansçılık bir yere kadar gidiyor ve zamanım bittikten sonra çaresizliğe kapıldım. Kimse kaybımı anlamadı. Kili-

seye gitmeyi bıraktım. Arkadaşlarım ve ailemle bağım koptu. Aradığım huzuru şişede buldum," dedi ve kafasını trajik bir şekilde salladı. "Sonra Phillip ile tanıştım. Zengin, yakışıklı bir adamdı ve bana bakmak istiyordu. Açıkçası tek başıma kalmaktan yorulmuştum. Bir kere de başka birinin güçlü olmasına ihtiyacım vardı."

Sidney beagle köpeği olsaydı, kendi hayatı ile Max'in hayatı arasındaki benzerlikleri düşünürken kulakları havaya kalkardı.

"Birlikte çok güzel üç yıl geçirdik; gezdik, dünyayı gördük, harika restoranlara gittik, sanat, siyaset ve dünya hakkında konuştuk," dedi Callie ve vurucu noktaya geldi. "Bir gün arabamı garaja park ederken Phillip'in yerde yüzüstü yattığını gördüm."

Sidney'in eli kalbine gitti.

"Hemen yanına koştum ama bedeni soğuktu. Saatlerdir ölüydü."

Sidney'in kafası iki yana sallanmaya başladı.

"Polis aşırı dozdan öldüğünü söyledi. Sırtı için kas gevşetici aldığını biliyordum ama hiç..." Callie dikkatle odaya bakındı, gerilimi yükseltti. "Oxycontin."

Birçok kişi kafasını salladı. Herkes hikâyeyi biliyordu.

Sidney mırıldandı, "Lanet Oxy."

"Bu kayıp, aşkımızın üstünde kara bir leke gibiydi," dedi Callie ve hayali kederden omuzları çöktü. "Avukatın ofisine gittiğimi hatırlıyorum, bana paradan, mal ve mülkten bahsediyordu ama hiçbirinin önemi yoktu. Geçen sene Purdue Farmakoloji şirketinin bir formül bulduğunu okumuştum. Oxycontin nedeniyle gerçekleşen her aşırı doz vakası başına 14.810 dolar ödeyeceklermiş."

Beklediği öfke homurtularını duydu.

"Phillip'in hayatının değeri buymuş," dedi Callie gözündeki yaşı silerek. "14.810 dolar."

Odaya sessizlik çöktü, herkes devamını bekliyordu. Callie tahmin etmelerine izin verdi. Hepsi alkolikti. Hikâyenin nasıl bittiğini biliyorlardı.

Callie, Sidney'in büyülendiğini bilmek için ona bakmak zorunda değildi. Sidney'in gözleri tüm toplantı boyunca Callie'nin üstündeydi. Eşofmanlı onları *gelmeye devam edin, çabalarsanız başarırsınız* şarkısını söylemeye zorlayana kadar kendini Callie'den alamamıştı. Telefonu elinde somurtarak kapıya ilerledi.

Callie'nin kalbi duracak gibi oldu çünkü Sidney'in hemen gideceğini düşünmemişti. Çantasını alıp peşinden kapıya gitti. Neyse ki Sidney sağdaki çıkışa gitmek yerine sola döndü. Sonra tekrar sağa dönerek kadınlar tuvaletine girdi. Telefonu kulağındaydı. Sesi hırıltılı bir homurtu şeklindeydi. Romantik drama devam ediyordu.

Callie, Sidney'in peşinden giderken Pazar okulu odalarından gelen yaşlı kadın parfümünü kokladı. Bu koku Covid'in erken dönemlerini özlemesine neden oldu, o zamanlar hiçbir şeyin kokusunu ve tadını alamıyordu. Dönüp arkasını kontrol etti. Herkes otoparka doğru gidiyordu, muhtemelen işe dönüyorlardı. Callie sağa dönüp kapıyı itti.

Uzun bir tezgâhta üç lavabo vardı. Devasa bir ayna. Üç kabin vardı, sadece biri doluydu.

"Çünkü ben öyle diyorum, aptal," diye hırladı Sidney en uzaktaki kabinden. "Sence annen umurumda mı?"

Callie nazikçe kapıyı kapattı.

"İyi. Nasıl istersen," dedi Sidney öfkeli bir şekilde homurdanarak. Birkaç kez daha *siktir* dedi, sonra tuvalete girmişken çişini yapmaya karar verdi.

Callie, varlığını belli etmek için musluğu açtı. Ellerini soğuk

su altına soktu. Yırtılan tırnağı altındaki deri sızlamaya başladı. Callie yan tarafına bastırarak ince bir çizgi kan dökülmesine neden oldu. Ağzı tekrar tükürükle doldu. Andrew'un Buddy'ye çok benzeyen sesinin karanlık tünelde yankılandığını duydu.

Madeline Félicette Collier, on altı yaşında.

Tuvaletin sifonu çekildi. Sidney kabinden çıktı. Yüzünde maske eksikti. Gerçek hayatta sosyal medyada göründüğünden daha çekiciydi. Callie'ye, "Kusura bakma, sevgilim. Kocam. Neyse ne. Dün öğlen soyulmuş. Düğünümüzden birkaç saat önce yani. Ama ne polisi arıyor ne de bana ne olduğunu anlatıyor," dedi.

Callie kafasını salladı, Andrew'un iyi bir yalan bulması hoşuna gitmişti.

"Derdi nedir anlamıyorum," dedi Sidney musluğu açarak. "Tam bir geri zekâlı."

"Aşk zordur," dedi Callie. "Eski sevgilimin yüzüne bunu kazımıştım."

Sidney kahkahalara boğuldu ve eli ağzına gitti. Yüzünde maske olmadığını fark etmiş gibiydi. "Siktir, pardon, maskemi takayım," dedi.

"Sorun değil," dedi Callie kendi maskesini çıkararak. "Bunlardan nefret ediyorum zaten."

"Sorma," dedi Sidney sabunluğun düğmesine basarak. "Bu toplantıların bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ne anlamı var sanki?"

"Benden kötü durumda olan insanları dinleyince hep daha iyi hissediyorum," dedi Callie biraz sabun alarak. Suyu biraz daha sıcağa çevirdi. "Burada kahvaltı edecek güzel bir yer var mı? St. Regis'te kalıyorum ve bir kez daha oda servisi söylersem midem kaldırmayacak."

"Ha, doğru, sen Şikago'dan gelmiştin," dedi Sidney musluğu kapatıp ellerini silkeleyerek. "Dansçıydın değil mi?"

"Uzun zaman önce," dedi Callie bir kâğıt peçete alarak. "Alıştırmaları hâlâ yapıyorum ama gösteri yapmayı özlüyorum."

"Anlıyorum," dedi Sidney. "Ben de liseye kadar dans eğitimi aldım. Çok sevdim, hani hayatımın sonuna kadar bunu yapmak istiyorum derecesinde."

"Hâlâ kaybetmemişsin," dedi Callie. "Odada yürüdüğünde fark ettim. O duruşu kaybetmek zor."

Sidney gururlandı.

Callie çantasında bir şey arıyor gibi yaptı. "Neden bıraktın?" diye sordu.

"Yeterince iyi değilmişim."

Callie kafasını kaldırdı, şüpheli bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "İnan bana, yeterince iyi olmayan ama yine de sahneye çıkmayı başaran bir sürü kız gördüm," dedi.

Sidney omuzlarını silkti ama çok keyifli görünüyordu. "Artık çok yaşlandım."

"Yaşı yok derdim ama ikimiz de yalan olduğunu biliyoruz," dedi Callie ellerini çantasından çıkarmadan, Sidney'in gitmesini bekliyormuş gibi. "Seninle tanıştığıma sevindim. Umarım eşinle aranız düzelir."

Sidney'in hayal kırıklığı yüzünden besbelliydi. Sonra gözleri tam da Callie'nin yapmasını istediği şeyi yaptı; çantasına yöneldi. "Taşıyor musun?" diye sordu.

Bingo.

Callie, sahte bir pişmanlıkla yüzünü ekşiterek reçeteli ilaç şişelerini çıkardı. Callie genellikle uyarıcıları hiç sevmezdi, ama Sidney'in neslinden gelen birinin Adderall'a bayılacağını tahmin etmişti.

"Çalışma desteği," dedi Sidney kutunun üstünü okuyup gülümseyerek. "Paylaşır mısın? O kadar dünden kalmayım ki."

"Zevkle," dedi Callie ve tezgâha dört tane turuncu renkli hap çıkardı. Sonra şişenin altıyla hapları ezmeye başladı.

"Oha," dedi Sidney. "Liseden beri burundan çekmemiştim."

Callie somurttu. "Canım, çok olacaksa..."

"Neden olmasın?" dedi Sidney bir yirmilik çıkarıp tezgâhın kenarında yuvarlayarak. Callie'ye sırıttı. "Hâlâ yapabiliyorum," dedi.

Callie banyo kapısına gitti. Uzanıp kilidi çevirdi. Yırtık tırnağından kan akıyordu. Kilidi kapatarak metalde kanlı parmak izini bıraktı. Sonra tezgâha dönüp hapları turuncu bir toz haline getirmeye devam etti.

Adderall'ın iki versiyonu vardı, IR hemen çözünüyordu, XR ise geç çözünüyordu. XR versiyonun içinde kapsüller vardı, kapsüller zamanla eriyen filmden yapılmış küçük boncuklarla doluydu. Oxy'de olduğu gibi bu filmi ezmek mümkündü ama yapması zordu ayrıca XR insanın burnunu yakıyordu. Kafası da IR ile aynıydı, IR daha ucuzdu, Callie de boşuna para ödemek istememişti.

Tozu burundan çekmenin önemli kısmı tüm dozun doğrudan sisteme karışmasıydı. Amfetamin/dekstroamfetamin kokteyli burundaki kılcal damarlara karışıyor, sonra beyne gidiyordu. Mide ya da karaciğerin sarhoşluğu sulandırmaya fırsatı olmuyordu. Kafası çok etkili olabiliyordu ama insanı kötü vurduğu da oluyordu. Beyin panikleyerek nabzın fazla yükselmesine neden olabiliyordu, bazen titreme ve psikoz bile yaşanıyordu.

Genç ve güzel eşi hastane yatağına bağlanmış haldeyken Andrew'un on altı yaşında bir kızı takip etmesi çok zor olacaktı.

Callie şişenin dibini uzman bir şekilde kullanarak dört kalın

çizgi oluşturdu. Sidney'in eğilmesini izledi. Liseden beri çekmemiş olabilirdi ama çekerken nasıl gösteri yapacağını iyi biliyordu. Bacaklarını bilek seviyesinde birleştirdi. Çok şekilli kıçını dışarı çıkardı. Yuvarladığı yirmiliğin ucunu burnuna soktu. Callie'nin aynada ona bakmasını bekledi, sonra bir çizgiyi süpürge gibi çekti.

"S.s.siktir!" diye kekeledi ki bu biraz abartıydı. Etkisini göstermesi on dakika kadar sürüyordu. "İsa'ya şükürler olsun!"

Callie, bu dini bağlılığın İncil kursuna gittiği günlerden kalma olduğunu düşündü.

Sidney'e sordu, "İyi mi?"

"Hem de nasıl. Hadi. Senin sıran," dedi Sidney yirmiliği ona uzatarak. Callie parayı almadı. Sidney'in yüzüne uzanıp başparmağıyla burun deliği altındaki tozları topladı. Sonra başparmağını kusuruz, gül renkli dudağına indirdi. Sidney dünden razıydı. Dudakları aralandı. Dili dışarı çıktı. Callie'nin parmağını yavaşça yaladı.

Callie gülümseyerek elini geri çekti. Sidney'in parmaklarından yuvarlanmış yirmiliği aldı. Eğildi. Göz ucuyla Sidney'in parmak uçlarında sağa sola sallandığını, boksör gibi ellerini salladığını gördü. Callie, sol eliyle yüzünü kapatarak burun deliğini kapatıyor gibi yaptı. Yirmiliği ağzına aldı, diliyle boğazını kapatarak bir çizgiyi içine çekti.

Callie öksürdü. Tozun birazı boğazını gıdıklamıştı ama büyük kısmı dilinin altına yapışmıştı. Tekrar öksürdü ve yapışkan kütleyi eline tükürdü.

"Evet!" dedi Sidney ve yirmiliği alarak bir çizgi daha çekti.

Sonra Callie'nin sırası geldi. Aynı pandomimi yaptı; elini kapadı, içine çekti, tozu dışarı çıkardı. Bu sefer dilinden daha fazla toz kaçtı ama iş yapmanın zorluğu da buydu.

"Suşi!" diye bağırdı Sidney. Gözlerini çok hızlı kırpıyordu. "Suşi-suşi-suşi. Birlikte öğle yemeğine gidelim, tamam mı? Öğle yemeği için çok mu erken?"

Callie gösterişli bir şekilde saatine baktı. Bunu Phil'in çekmecelerinden birinin dibinde bulmuştu. Pili bitmişti ama saat on civarında olmalıydı. "Brunch olur mu?" diye sordu.

"Mimosa!" diye bağırdı Sidney. "Bildiğim bir yer var. Ben ısmarlıyorum. Ben sürerim. Olur mu? Bir şeyler içmem lazım."

"Eğlenceli olur," dedi Callie. "Tuvalete gireyim, sonra dışarıda buluşuruz."

"Evet! Tamam. Ben dışarıdayım. Arabada. Tamam mı? Tamam," dedi Sidney ve elleri kilidi bir türlü açamadı. Sonunda kapıyı açtı ve kısık, dumanlı kahkahası arkasından kapanan kapı ardında kayboldu.

Callie musluğu açtı. Elindeki tozu temizledi. Islak bir kâğıt mendil ile tezgâhtaki tozun kalanını sildi. Bu sırada içinde çantasındaki ilaçların listesini yapıyordu.

Aynadaki yansımasına baktı. Callie kendine bakıyor, yapacağı şey için kötü hissetmek istiyordu. Ama bu his gelmiyordu. Bunun yerine gözünün önüne gelen şey, Leigh ve Walter'ın güzel kızıydı, tünelde saklanan canavardan habersiz, sahada koşturuyordu.

Andrew, Maddy'yi tehdit etmenin bedelini ödeyecekti. Sidney'in canıyla ödeyecekti.

14

Leigh, DeKalb Bölgesi Adalet Sarayı önündeki sırada bekliyordu. Beyaz mermerden yapılma ve anıt mezara benzeyen bu binanın dişli, koyu tuğladan yapılma bir girişi vardı. Yerdeki silik çıkartmalar durulması gereken uzaklığı gösteriyordu. Maskelerin zorunluğunu olduğunu bildiren tabelalar vardı. Kapılara yapıştırılmış büyük posterlerde Georgia Yüksek Mahkemesi Baş Hâkimin eyalette acil durum ilan etmesi nedeniyle içeriye ziyaretçi alınmadığı yazılıydı.

Adalet sarayı daha yeni açılmıştı. Leigh'nin davaları pandemi boyunca Zoom üzerinden yürütülmüştü fakat mahkeme çalışanlarının aşılanması sonrasında hükümet yüz yüze duruşmaları tekrar başlatma fırsatını bulmuştu. Hâlâ Korona Rus Ruleti oynayan jüri üyeleri, avukatlar ve davalılar kimsenin umurunda değildi.

Leigh, ayağıyla dosya kutusunu sıradaki çıkartmaya kadar ittirdi. Sırayı kontrol edip insanları uyarmaya gelen görevlilerden birine başıyla selam verdi. Yüksek mahkemenin on bölümü vardı. İki hâkim dışında tüm hâkimler siyahi kadınlardı. Kalan ikisinden

biri savcılıktan geliyordu fakat son derece adil olduğu biliyordu. Diğeri ise Richard Turner adında bir adamdı, erkeklik okulunun gururlu mezunlarındandı ve kendisine benzeyen davalılara karşı daha yumuşak davranmasıyla ünlüydü.

Başarısız olduğu halde sürekli yükselen Andrew, davası için Hâkim Turner'ı çekmişti.

Leigh bunu iyi haber olarak değerlendirmekten zevk almıyordu. Andrew Tenant'ı tüm becerisiyle savunmayı kabullenmişti, bunun için tüm ahlaki ve hukuki kurallara karşı gelmesi gerekse de. O videoların internete salınmasına izin vermeyecekti. Callie'nin narin hayatının mahvolmasına izin vermeyecekti. Bunun Maddy için ne ima ettiğini, dün gece Walter ile ettiği kavganın ruhunda açtığı derin ve ölümcül yarayı düşünmeyecekti.

Nasıl annelik yapılacağını Phil'den mi öğrendin?

Sıra ilerledi, Leigh de dosya kutusunu sıradaki çıkartmaya ittirdi. Ellerine baktı. Titremesi durmuştu. Midesi rahatlamıştı. Gözlerinde yaş yoktu.

Walter'ın en büyük şikâyetlerinden biri Leigh'nin önündeki insana göre kişilik değiştirmesiydi. Her şeyi farklı kompartımanlara koyuyordu, hiçbirinin karışmasına izin vermiyordu. Önündeki birkaç gün boyunca dayanabilmesinin tek yolu duygularını tamamen kilit altına almaktı.

Bu geçiş dün gece başlamıştı. Leigh mutfakta durmuş bütün bir votka şişesini lavaboya döküyordu. Sonra tuvaletin başındaydı Valium'un kalanını klozete atıyordu. Sonra Andrew'un davasına hazırlanıyordu, kararları tekrar okuyordu, Tammy Karlsen'ın ifadesini tekrar izliyordu, terapi notlarına daha yakından bakıyor, davayı kazanmak için bir strateji hazırlıyordu çünkü kazanmazsa Andrew'un b planı harekete geçecekti ve yaptığı her şey boşa gidecekti.

Güneş doğduğunda ruhunun bedeninden ayrılma hissi tamamen geçmişti. Walter'ın öfkesi, siniri, derin ve ölümcül yarası bir şekilde Leigh'yi soğuk, dayanıklı bir çeliğe dönüştürmüştü.

İçeri girerken kutuyu kaldırdı. Ateşini ölçen iPad standı önünde durdu. Yeşil kutu ona geçebileceğini söyledi. Güvenlik kontrol noktasında telefonlarını ve dizüstü bilgisayarını çıkarıp kutulara koydu. Kutular arkasındaki bandın üstüne kondu. Metal dedektöründen geçti. Diğer tarafta devasa bir el dezenfektanı şişesi vardı. Leigh eline bir damla sıktı ve hemen pişman oldu. Yerel birahanelerden biri dezenfektan yaparak pandemiyi kâra dönüştürmeye karar vermişti. Tanklarda kalan beyaz rom kalıntıları tüm adalet sarayının bahar tatili sırasındaki Panama City gibi kokmasına neden olmuştu.

"Avukat Hanım," dedi biri. "Sıranız geldi."

Bir görevli kutularını banttan çekmişti. Günün kötülüklerine ek olarak rasgele güvenlik kontrolü için seçilmişti. En azından görevliyi tanıyordu. Maurice Grayson'ın kardeşi itfaiyeciydi, yani Walter ile yakından ilişkisi vardı.

Kendini kolayca Walter'ın eşi rolüne geçirdi, maskesi altından gülümsedi. "Resmen ırkçılık bu," dedi.

Maurice gülerek çantasını boşaltmaya başladı. "Cinsel taciz desek daha doğru, Avukat Hanım. Bugün çok çekicisiniz."

İltifatı kabul etti çünkü bu sabah her şeye özen göstermişti. Açık mavi düğmeli bluz, kömür rengi etek ve ceket, ince, beyaz altından bir kolye, omuzlarına uzanan açık saçları ve on iki santimlik siyah topuklular; danışmanların Leigh'ye jüri için giyinmesini önerdiği şeyleri birebir giymişti.

Maurice, şeffaf makyaj çantasının içindekilere baktı ve tamponları görmezden geldi. "Eşinize söyleyin, Flex şaka gibi."

Leigh bunun futbol oyunuyla ilgili olduğunu düşündü. Tıpkı Walter'ın dün geceye kadar tüm boş zamanlarını adadığı oyunu şu anda hiç umursamadığını düşündüğü gibi. "İletirim," dedi.

Maurice sonunda geçmesine izin verdi, Leigh eşyalarını banttan aldı. Maskesi olduğu halde lobiye girerken gülümsemeye devam etti. Avukat moduna girerek meslektaşlarına selam verdi, gerçek erkekler sadece ağzından Covid kapabileceği için maskelerini burunları altına çeken aptallara laf etmemek için dilini ısırdı.

Asansörü beklemek istemiyordu. Kutuyu iki kat boyunca taşıdı. Kapıya geldiğinde bir saniye durdu, kendini tekrar çeliğe dönüştürmeye çalıştı. Maurice'in Walter'dan bahsetmesi aklının Maddy'ye gitmesine neden olmuştu, Maddy'nin tehdit altında olduğunu düşünmek kalbinde devasa, kocaman bir delik açmıştı.

Leigh kızına bu sabah mesaj atmıştı, her zamanki neşeli günaydın mesajının yanında tüm gün adalet sarayında olacağını da söylemişti. Maddy ona umursamaz bir tamam emojisi ve kalp atmıştı. Eninde sonunda kızıyla konuşması gerekecekti ama Maddy'nin sesini duyarsa kendini kaybedeceğinden korkuyordu. Bu da Leigh'yi Ruby Heyer'dan daha büyük bir korkak yapıyordu.

Merdivenlerden sesler duydu. Kalçasıyla kapıyı açtı. Jacob Gaddy, koridorun sonundan ona el salladı. Yardımcısı nadiren boş kalan avukat/müvekkil toplantı odalarından birini kapmayı başarmıştı.

"Odayı kapmakla iyi iş yaptın," dedi Leigh kutuyu almasına izin vererek. "Bunları kataloglayıp pazartesi gününe hazır etmeni istiyorum."

"Tamam," dedi Jacob. "Müvekkil daha gelmedi ama Dante Carmiachael sizi arıyordu."

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Yani..." dedi Jacob çok barizmiş gibi omuzlarını silkerek. "Anlaş Ya Da Kaybet Dante, değil mi?"

"Bırakalım o beni bulsun," dedi Leigh boş odaya girerek. Dört sandalye, bir masa, sıfır cam, titrek ışıklar. "Nerede..."

"Liz mi?" diye sordu Jacob. "Alt katta, jüri anketlerini almaya çalışıyor."

"Müvekkille birlikteyken kimse beni rahatsız etmesin," dedi Leigh ve kişisel telefonu çalmaya başladı. Çantasına uzandı.

Jacob, "Ben Andrew'a bakayım," dedi.

Leigh cevap vermedi çünkü Jacob çoktan kapıyı kapatmıştı. Maskesini çıkardı. Telefonuna baktı. Midesi düğümlenecek gibiydi ama Leigh midesini sakinleştirdi. Dördüncü çalışta açtı. "Ne oldu, Walter? Duruşmaya çıkmak üzereyim."

Walter bir saniye sessiz kaldı, muhtemelen daha önce duygusuz kaşar Leigh ile tanışmadığı için. "Ne yapacaksın?"

Leigh açık konuşmamayı tercih etti. "Müvekkilimi suçlu bulmayacak bir jüri seçmeye çalışacağım."

"Sonra?"

"Sonra da benden ne yapmamı istediğini soracağım."

Yine tereddüt. "Planın bu mu? Sana istediğini yaptırmasına izin mi vereceksin?"

Duygularını gösterirse barajın yıkılacağından korkmasa gülerdi. "Başka ne yapabilirim Walter? B planı olduğunu söyledim ya. Harika bir alternatifin varsa lütfen söyle."

Cevap vermedi, sadece Walter'ın nefesi duyuluyordu. Dün gece karavanda olanları düşündü, ani öfkesini, derin ve ölümcül yarayı. Leigh gözlerini kapattı, deli gibi çarpan kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Kendini küçük bir kayıkta tek başına dururken hayal etti; Walter

ve Maddy ona kıyıdan el sallıyordu, Leigh ise bir şelaleye doğru ilerliyordu.

Hayatının bu noktaya gelmesi gerekiyordu. Leigh hiçbir zaman Şikago'ya taşınmamalı, Walter ile tanışmamalı ya da Maddy'nin hediyesini kabul etmemeliydi. Lake Point'te kapana kısılmalı, herkes gibi sokaklara atılmalıydı.

Walter, "Bu akşam saat altıda burada olmanı istiyorum. Maddy ile konuşup annemle seyahate çıkacağını anlatacağız. Okula internetten devam eder. Bu adam etraftayken onu burada tutamam. Ona kötü bir şey olmasına izin veremem, vermem."

Leigh, Walter kadar gafil avlanmamıştı. Bu ses tonunu kullandığını sadece bir kez duymuştu, dört yıl önce. Tuvalette yatıyordu, önceki geceden hâlâ sarhoştu. Walter, alkolü bırakmak için otuz günü olduğunu yoksa Maddy'yi alıp gideceğini söylemişti. O ültimatom ile bunun arasındaki tek fark, ilki sevgiden verilmişti. Bu ise nefretten veriliyordu.

"Tamam," dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra sabah arabadayken pratik yaptığı üç cümleyi söyledi. "Bu sabah belgeleri doldurdum. Linki gönderirim. İnternet üstünden imzalaman gerekiyor, işleme alındıktan otuz bir gün sonra boşanmış olacağız."

Walter tekrar tereddüt etti ama bu tereddüt fazlasıyla kısa sürdü. "Peki vekâlet?"

Leigh kararlılığın yok olmaya başladığını hissetti. Maddy hakkında konuşursa yine yerlerde uyanacaktı. "Düşün, Walter. İkimiz de vekâlet isteriz. Anlaşmaya varırız ya da sen beni mahkemeye verirsin. Ben ziyaret hakkı almaya çalışırım, sonra sen ne yapacaksın, çocuğuma tehlike arz ettiğime dair tebligat mı vereceksin?"

Walter hiçbir şey söylemedi ki bu da bir çeşit onaylamaydı.

"Bilerek ve isteyerek bir insan öldürdüm," dedi ona dün ge-

ceki sözlerini hatırlatarak. "Genç bir kızı lanet bir tecavüzcüyle ilişkilendirmemi istemezsin."

Walter cevap verecekse bile Leigh'nin dinlemeye niyeti yoktu. Telefonu kapattı, sonra da masanın üstüne yüz üstü bıraktı. Hollis Academy amblemi telefonun arkasında parladı. Leigh parmaklarını amblem üstünde gezdirdi. Çıplak parmağını görünce şaşırdı. Alyansı mutfak lavabosunun yanındaki sabunluktaydı. Leigh, Şikago'dan taşındıklarından beri yüzüğünü hiç çıkarmamıştı.

Lütfen bu güzel hediyeyi kabul edin, bu güzel kızı, yazmıştı Callie. *Ne olursa olsun onu sonsuza dek güvende ve mutlu tutacağınızı biliyorum.*

Elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. Kardeşine her şeyi batırdığını nasıl anlatacaktı? Leigh'nin Callie ile Phil'in evine yürümesinin üstünden yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti. Waleski ailesinin evinden çıktıktan sonra birbirleriyle konuşmamışlardı. Callie zangır zangır titriyordu. Dişleri takırdıyordu, tıpkı Buddy'nin öldüğü gece takırdadığı gibi.

Leigh sokakta onunla yürümenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Yalnızca kendi bedeninden sorumlu olan yalnız bir yetişkin olmaktan uzaklaşmanın nasıl bir his olduğunu tasvir etmek zordu. Callie'nin yanında hissettiği gerginlik —güvenliği, duygusal sağlığı, fiziksel sağlığı, takılıp bir yerini kırması için hissettiği korku— Leigh'ye Maddy küçükken hissettiği duyguları hatırlatmıştı.

Çocuğuna karşı hissettiği sorumluluk ona anlatması imkânsız bir mutluluk vermişti. Callie'ye karşı hissettiği sorumluluk ise sırtında sonu gelmeyen bir yük taşımak gibiydi.

"Leigh?" dedi Liz kapıyı çalıp odaya girerek. Yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters olduğu belliydi. Leigh'nin açıklama istemesine bile gerek yoktu.

Andrew Tenant, Liz'in arkasında duruyordu. Maskesi tek kulağından sarkıyordu. Çenesinde kıpkırmızı, derin bir kesik vardı. Beyaz dikişler kopan kulak memesini yerinde tutuyordu. Boynunda devasa bir morluk vardı. Andrew ona yaklaştığında Leigh, boynunda diş izleri olduğunu gördü.

Leigh'nin ilk tepkisi endişe ya da öfke olmamıştı. Tek, şaşkınlık dolu bir kahkaha olmuştu.

Andrew'un çenesi kasıldı. Kapıyı kapatmak için arkasını döndü ama Liz ondan önce davranmıştı.

Andrew yalnız kalmalarını bekledi. Maskesini çıkardı. Sandalye çekti. Oturdu. "Bana gülmek konusunda ne demiştim?" dedi.

Leigh, bedeninin Andrew'un varlığına her zaman verdiği tepkiyi hissetmeyi bekledi; o ilkel korkunun gelmesini bekledi. Ama kanı donmuyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuyordu. Kaç ya da savaş içgüdüsü bir şekilde kapanmıştı. Walter'ın ölümcül yarasının sonucu buyduysa, Leigh'nin işine gelmişti.

Andrew'a, "Ne oldu sana?" diye sordu.

Andrew'un gözleri, Leigh'nin yüzünde okuyabileceği bir kitapmış gibi ileri geri geziniyordu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Ellerini masaya koydu. "Dün sabah sen evimden gittikten sonra koşuya çıktım. Fiziksel egzersiz, şartlı tahliyemin onaylanmış bir parçası. Birisi beni soydu. Karşılık vermeye çalıştım. Görüldüğü gibi başarısız oldum. Cüzdanımı çaldılar."

Leigh, evine geldiğinde zaten duş almış olduğunu söylemedi. "Cüzdanınla mı koşuya çıkıyorsun?"

Andrew'un elleri masaya yapıştı. Ses çıkarmıyordu ama Leigh, onun bedenindeki gücü hatırladı. Kaç ya da savaş içgüdüsü, omurgasının dibinde yavaş yavaş hareketlenmeye başladı.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Callie nasıl?"

"İyi. Bu sabah konuştuk."

"Öyle mi?" dedi. Sesi samimi bir tona dönüşmüştü. Bir şeyler değişmişti.

Leigh, gücünün bir kısmını ona nasıl kaptırdığını anlamaya çalışmadı. Bunu vücudunda hissedebiliyordu, yaşadığı ilkel tepki ona bir değişimin yaşandığı sinyalini veriyordu. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Andrew'un her parmağı masaya bir kez vurdu. "Takip cihazının dün öğlen 3.12'de kapandığını söylemem lazım. Hemen şartlı tahliye memurumu aradım. Sıfırlamak için gelmesi üç saatten fazla sürdü. Düğünümden önceki kokteyl partisini yarıda kesti."

Leigh, Andrew'un parmağındaki yüzüğü fark etmemişti ama onun kendi parmağındaki yüzüğün eksikliğini fark ettiğini gördü. Kollarını bağlayarak sordu, "Bu nasıl bir görüntü yaratıyor biliyorsun değil mi? Tecavüz duruşmanın jüri seçimine kendini savunan bir kadının açacağı türden yaralarla geliyorsun bir de üstüne takip cihazının üç saatten uzun süre kapalı olduğunu söylüyorsun."

"Kötü mü?"

Leigh, dün sabahki konuşmalarını hatırladı. Hepsi planının bir parçasıydı. Leigh'nin durumunu zorlaştırmak için elinden geleni yapıyordu. "Andrew, takip cihazının dört kez daha kapandığı belgelere geçmiş. Şartlı tahliye memurunun gelmesi de her seferinde üç ila dört saati bulmuş. Savcının bunu kullanıp şartlı tahliye memurlarının cevap süresini test ettiğini söyleyebileceği hiç aklına geldi mi?"

"Kulağa çok suçlayıcı geliyor," dedi Andrew. "Neyse ki avukatım masum olduğumu sonuna kadar savunmaya hazır."

"Masumiyet ve suçsuzluk arasında büyük bir fark var."

Andrew'un dudakları seğirdi ve gülümsedi. "Nüans mı?" diye sordu.

Leigh, omurgasının korkuyla titrediğini hissetti. Andrew kontrolü rahatlıkla eline almayı başarmıştı. Leigh'nin Walter'a gerçeği söylediğini bilmiyordu ama Walter, Andrew'un elindeki silahlardan biri değildi. İhtiyacı olan tek şey videolardı. İstediği zaman ya da b planı sayesinde Leigh ve Callie'nin hayatlarını bitirebilirdi.

Leigh çantasını açıp makyaj kutusunu buldu. "Buraya gel," dedi.

Andrew kalkmadı. Kontrolün kimin elinde olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Leigh çantanın fermuarını açtı. Primer, kapatıcı, fondöten ve pudrayı çıkardı. Şerefsizin şansı yine yaver girmişti. Tüm hasar yüzünün sol tarafındaydı. Jüri sağ tarafında oturacaktı.

Leigh sordu, "İstiyor musun istemiyor musun?"

Andrew ayağa kalktı, hareketleri yavaş ve kastiydi, kontrolün hâlâ onda olduğunu hatırlatıyordu.

Andrew önüne oturunca Leigh göğsünün panikle kasıldığını hissetti. Andrew'un art niyetini açıp kapatmak gibi olağandışı bir yeteneği vardı. Leigh ona yaklaşınca midesinin bulandığını hissetti. Elleri tekrar titremeye başladı.

Andrew gülümsedi çünkü bunu istiyordu.

Leigh, primer'ı eline sıktı. Çantasından sünger çıkardı. Andrew biraz daha yaklaştı. Yoğun bir parfüm kokuyordu, önceki gün ağzında aldığı nane kokusu da duruyordu. Leigh, boynundaki ısırık izlerini süngerle kapatırken parmaklarındaki becerinin yok olduğunu hissetti. Diş izlerinin etrafındaki yaralar açık maviydi ama hafta sonu mora döneceklerdi, tam da duruşma zamanında.

Leigh, "Pazartesi sabahı bir makyöz tutman gerekecek," dedi.

Çenesindeki yarığa geçtiğinde Andrew acıyla yüzünü ekşitti. Derisi hassas ve kırmızıydı. Süngere kan damlaları bulaştı. Leigh nazik davranmadı. Fırçayı kapatıcıya sürüp tüyleri yaranın içine batırdı.

Andrew dişleri arasından nefes aldı ama geri çekilmedi. "Canımı yakmak hoşuna mı gidiyor, Harleigh?" diye sordu.

Leigh daha nazik davranmaya başladı, Andrew'un haklı olması midesini bulandırmıştı. "Kafanı çevir," dedi.

Çenesi sağa doğru dönerken gözlerini ondan ayırmadı. "Makyaj yapmayı küçükken mi öğrendin?"

Leigh, fondöten sürmek için daha büyük bir fırça aldı. Kendi derisinin tonu Andrew'un derisinden koyuydu. Daha fazla pudra kullanması gerekecekti.

"Callie ve senin gözlerinizde morlukla, dudaklarınızda kesiklerle geldiğinizi hatırlıyordum," dedi Andrew ve Leigh tırnağıyla çenesindeki kanı kazıyınca yine hafifçe tısladı. "Annem hep 'Zavallı kızların annesi deli. Ne yapacağımı bilmiyorum,' derdi."

Leigh dişlerini sıkmaktan ağzının acıdığını hissetti. Bu işi bitirmesi gerekiyordu. Pudra ve başka bir fırça buldu. Yaranın üstüne sürdü ve parmağıyla kenarları düzeltti.

"Keşke polisi ya da sosyal hizmetleri arasaydı," dedi Andrew. "Kaç insanın hayatı kurtulurdu, düşünsene."

"Jacob ikincim olacak," dedi Leigh çünkü çığlık atmamanın tek yolu işten konuşmaktı. "Asistanım. Geçen gün şirkette bahsetmişti. Jacob prosedürleri halledecek ama bir erkeğe daha iyi cevap vereceğini düşündüğüm potansiyel jüri üyeleri olursa onun konuşmasına izin vereceğim. Onun etrafında bu saçmalıklara ara vermen lazım. Genç ama aptal değil. Herhangi bir şey anlarsa..."

"Harleigh," dedi Andrew ismini uzun, kısık bir iç geçirmeyle söyleyerek. "Biliyor musun, gerçekten çok güzelsin."

Eli bacağına dokundu.

Leigh ondan uzaklaştı. Sandalyesi yere sürtündü.

Olanları fark edene kadar ayağa kalkıp sırtını duvara vermişti.

"Harleigh," dedi Andrew masadan kalkarak. Dişli gülümsemesi geri dönmüştü, bu andan tamamen zevk aldığını gösteren o gülümseme. Ayakları yere sürtündü. "Hangi parfümü kullandın? Çok beğendim."

Leigh titremeye başladı.

Andrew biraz daha yaklaştı, kokusunu içine çekti. Leigh saçlarının onun yüzüne değdiğini hissedebiliyordu. Leigh'nin kürek kemikleri duvara batmaya başlamıştı. Elinde hâlâ sıkıca kavradığı makyaj fırçası dışında bir şey yoktu.

Andrew gözlerinin içine baktı, onu dikkatle izledi. Dili aniden dudaklarının arasından fırladı. Leigh, dizini kapattığı bacakları arasında hissetti.

Korkma küçük kız dostun Buddy'den korkacak bir şey yok.

Kapının diğer tarafından yüksek bir kahkaha duyuldu. Ses koridorda yankılandı. Leigh kendine sarı Corvette içinde kapana kısılmış olmadığını hatırlatmak için çabaladı. DeKalb Bölgesi Yüksek Mahkemesi'nde küçük bir toplantı odasının içindeydi. Sağ kolu dışarıdaydı. Asistanı uzakta değildi. Şerif yardımcıları. Savcılar. Meslektaşlar. Dedektifler. Polisler. Sosyal hizmetliler.

Bu sefer ona inanırlardı.

Andrew'a sordu, "Linda senin de baban gibi tecavüzcü olduğunu biliyor mu?"

Andrew'un yüzünde hafif bir değişim oldu. "Eşin senin katil olduğunu biliyor mu?"

Leigh tüm nefretiyle ona baktı. "Hemen uzaklaş yoksa bağırmaya başlarım."

"Harleigh," dedi Andrew yine dişli bir şekilde sırıtarak. "Kadınların bağırmasını sevdiğimi hâlâ öğrenemedin mi?"

Ondan uzaklaşmak için duvar boyunca yana kaymak zorunda kaldı. Kapıya gittiği sırada bacaklarının titrediğini hissetti. Kapıyı açtı. Neredeyse ıssız koridora çıktı. Asansörlerin yanında duran iki adam vardı. Başka bir ikili ise erkekler tuvaletine giriyordu. Liz, duvara dayanmış bir bankta oturuyordu. Kucağında iPad, elinde telefon vardı. Leigh ona doğru yürüdü, yumruklarını sıktı çünkü vücudundaki adrenalinle ne yapacağını bilmiyordu.

Liz, "Jacob mahkeme salonunda, anketleri inceliyor. On dakikamız var," dedi.

"Güzel," dedi Leigh koridora bakıp gerginliğini yok etmeye çalışarak. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Liz ama elektronik aletlerine dönmedi. Ayağa kalktı. "Aslında var," dedi.

Leigh kötü bir haberi daha kaldıramazdı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sizi daha önce hiç üzgün görmediğimi fark ettim. Yani, saçınız yanıyor olsa müsait olunca bir bardak su getirmemi söylersiniz," dedi ve toplantı odasına baktı. "İçeri girmemi ister misiniz? Ya da Jacob'ın? Çünkü o adam beni de korkutuyor."

Leigh, duygularının bariz bir şekilde görünmesine endişelenecek durumda değildi. Andrew'un bacaklarını ayırmaya çalışan dizinin baskısını hâlâ hissedebiliyordu. O odaya geri dönmek istemiyordu ama Andrew ile tek kalmaktan daha kötü bir şey vardı ise o da Andrew'a izleyici vermekti.

Asansörden inen Dante Carmiachael'ı görünce karar vermekten kurtuldu. Savcı yanında bir takım getirmişti. Sağ kolu Miran-

da Mettes sağ yanındaydı. Sol yanında ise Tammy Karlsen soruşturmasından sorumlu olan dedektif, Barbara Klieg vardı. Arkada ise iki üniformalı DeKalb polis memuru vardı.

"Siktir," diye fısıldadı Leigh. Andrew'un soyulma hikâyesine ve bozuk takip cihazına ayrı ayrı bakmıştı. Şimdi ikisini birlikte görüyordu. Başka bir kadına saldırı düzenlenmişti. Dava ile Andrew arasında bağlantı kurulmuştu. Onu tutuklamaya gelmişlerdi.

"Harleigh?" diye sordu Andrew kişisel telefonunu ona göstererek. "Walter kim? Seni arıyor."

Leigh telefonu elinden aldı. "Çeneni kapalı tut," diyerek onu uyardı.

Kaşları havaya kalktı. Bunun şaka olduğunu sanıyordu. "Ailen için mi endişeleniyorsun, Harleigh?" diye sordu.

"Collier," diye seslendi Dante. "Müvekkilinle konuşmam gerek."

Leigh telefonunu o kadar sıkı tuttu ki köşelerin parmaklarındaki kemiklere değdiğini hissetti. Hepsi onu izliyor, bekliyordu. Yapabileceği tek şey herkesin beklediği şirret avukatı göstermekti. "Siktir git, Dante. Konuşmayacaksın," dedi.

"Bir konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum o kadar," dedi Dante çok sağduyulu bir şey yapıyormuş gibi. "Birkaç soru sormaktan ne zarar gelir?"

"Hayır," dedi Leigh. "Olmaz..."

"Harleigh," diye araya girdi Andrew. "Sorulara cevap vermekten büyük zevk duyarım. Saklayacak bir şeyim yok."

Barbara Klieg sessizce Andrew'un yaralarının fotoğrafını çekiyordu. "Görüyorum da çok kötü yaralar saklamaya çalışıyorsun, dostum."

"Doğru söylüyorsun, *dostum*," dedi Andrew kan donduran bir gülümsemeyle. Hiç korkmuyordu. "Avukatıma da söylediğim gibi.

Dün gece sabah koşusu yaparken saldırıya uğradım. Hızlı para arayan bir keş olmalıydı. Sen de öyle demedin mi, Harleigh?"

Leigh kendini kaybetmemek için dudağını ısırdı. Stresten ikiye ayrılacaktı. "Andrew, avukatın olarak önerim..."

"Polise bildirdiniz mi?" diye sordu Klieg.

"Hayır, memur hanım," dedi Andrew. "Polisle son zamanlarda olan etkileşimimi düşününce yardım istemenin bir anlam ifade etmeyeceğine karar verdim."

"Peki dün gece?" diye sordu Klieg. "Takip cihazınız üç saatten uzun süre kapanmış."

"Bunu hemen şartlı tahliye memuruma bildirdim," dedi ve Leigh'ye baktı ama bakışlarında çaresizlik yoktu. Acı çekişini izlemek istiyordu. "Avukatım da haberi olduğunu doğrulayabilir. Değil mi?"

Leigh hiçbir şey söylemedi. Telefonuna baktı. Maddy'nin okul amblemi kılıfın arkasındaydı. Andrew'un bunu gördüğünü biliyordu.

Ailen için mi endişeleniyorsun, Harleigh?

Walter haklıydı. Leigh bu canavarı ayrı bir bölmede tutabileceğini düşünerek aptallık etmişti.

Klieg, Andrew'a sordu, "Dün gece beş ile yedi buçuk arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Andrew," dedi Leigh onu uyarmak için. İçten içe susması için yalvarıyordu, "Sana sessiz kalmanı tavsiye ediyorum."

Andrew tavsiyeyi duymazdan gelip Klieg'e, "Dün akşam evimde düğün törenim düzenlendi. Beş buçuk civarında catering ekibini aldım. Annem tam altıda gelip her şeyin yolunda olduğunu kontrol etti. Eminim şartlı tahliye memurum Teresa Singer'ın altı buçukta gelip takip cihazımı yeniden çalıştırdığını biliyorsu-

nuzdur. O sırada konuklar gelmeye başlamıştı, kokteyl ve hafif ordövrler servis ediliyordu. Sonra Sidney ile saat sekizde evlendik. Sorunuza tatmin edici bir cevap aldınız mı?"

Klieg ile Dante birbirine baktı. İkisi de bu cevaptan memnun kalmamıştı. Çok fazla potansiyel tanık vardı.

Andrew devam etti, "Telefonumdan çektiğim fotoğrafları gösterebilirim. Metadanın beni doğrulayacağına eminim. Tüm fotoğraflarda zaman ve yer bilgisi mevcut."

Leigh, Reggie'nin işini bilen birinin sahte metadata yaratabileceğini söylediğini hatırladı. Andrew'un susmasını ummaktan ne yaptığını bildiğini ummaya geçti.

Klieg, "Fotoğrafları görelim," dedi.

"Andrew," dedi Leigh ama sadece bunu söylemesi beklendiği için. Andrew çoktan ceket cebine elini sokmuştu.

"İşte," dedi telefonu çevirip herkese fotoğrafları göstererek. Andrew arkasında catering ekibiyle poz vermişti. Şampanya bardağıyla Linda'nın yanında duruyordu. Üstünde BAY & BAYAN TENANT'A TEBRİKLER! Yazan bir pankart asmaya yardım ediyordu.

Fotoğraflar ikna ediciydi ama gerçek hikâyeyi görünmeyenler anlatıyordu. Pastanın ve dekorasyonların tek başına fotoğrafı yoktu. Ön kapıda bekleyen misafirlerin fotoğrafı yoktu. Gelinlikli Sidney'in fotoğrafı yoktu. Her fotoğrafta Andrew vardı ve her açıdan yüzündeki ve boynundaki yaralar görünüyordu.

Klieg, "Telefonunuzu alıp uzmanlarımıza göstersem olur mu?" dedi.

Leigh teslim oldu. Andrew ne istiyorsa onu yapacaktı. Onu uyarmaya çalışmak için ağzını açtığına değmezdi.

"Şifre altı tane bir," dedi ve kendini aşağılayıcı bir şekilde gü-

lerek ne kadar basit olduğunu itiraf etti. "Başka bir şey var mı, memur hanım?"

Klieg'in hayal kırıklığına uğradığı belliydi fakat yine de ceket cebinden gösterişli bir şekilde kanıt torbası çıkarıp Andrew'un telefonu içine atması için ağzını açtı.

Dante, Leigh'ye döndü. "Özel konuşalım," dedi.

Leigh'nin midesindeki bulantı tekrar güçlendi. Andrew'a bir anlaşma daha teklif edecekti ve Andrew ona reddetmesini söyleyecekti çünkü hep üç adım ilerideydi.

Leigh, Dante'nin peşinden toplantı odasına girdi. Dante kapıyı kapatırken kollarını bağlayıp duvara yaslandı. Dante'nin elinde bir dosya vardı. Leigh, erkeklerin gelip ona içlerinde mide bulandırıcı şeyler olan dosyalar göstermesinden bıkmıştı.

Dante bir şey söylemedi. Muhtemelen Leigh'nin yine *Siktir git* demesini bekliyordu ama Leigh'nin edecek küfrü kalmamıştı. Kişisel telefonuna baktı. Walter'dan iki cevapsız arama vardı. Muhtemelen boşanma evraklarını imzalamıştı. Muhtemelen Maddy'ye veda etmesine izin vermek konusundaki fikrini değiştirmişti. Muhtemelen şehir dışına çıkıyordu.

Dante'ye, "Beş dakika içinde hâkimin önüne çıkmamız gerekiyor. Ne teklif ediyorsun?" diye sordu.

"Yüz kızartıcı cinayet," diyerek dosyayı masaya bıraktı.

Leigh, dışarı taşan fotoğrafların kuşe kâğıt kenarlarını görebiliyordu. Leigh'yi şoka etmeyi bekliyorduysa geç kalmıştı. Cole Bradley bunu kırk sekiz saat önce tahmin etmişti.

Dikizleyici tecavüzcü oluyor. Tecavüzcü katil oluyor.

"Ne zaman?" diye sordu, ölüm zamanını belirlemenin bilimden çok sanat olduğunu biliyordu. "Dün gece saat beş ile yedi buçuk arasında öldüğünü nereden biliyorsunuz?"

"Saat beşte ailesini aramış. Ceset Lakehaven Park'ta yedi buçuk sularında bulunmuş."

Leigh, Andrew'un evinin yanındaki kulüpte göl olduğunu biliyordu. Cesedin diğerleri gibi orada bırakıldığını tahmin etti; Andrew'un evine yürüyerek on beş dakika mesafede olan bir parkta. Dudaklarını birleştirdi, Andrew'un bunu becerdiğini anlamaya çalıştı. Bahanesi yüzeysel seviyede tutarlıydı. Telefondaki metadata evde olduğunu kanıtlayacaktı. Sidney söylediklerini doğrulayacaktı. Linda şüpheliydi. Leigh, Andrew'un annesinin şampanya kadehli fotoğrafın söylenen zamanda çekildiğine yemin edeceğinden emin değildi. Ayrıca Andrew'un yüzünde ve boynundaki yaralar vardı.

Aklına bir şey gelmişti.

Dante'ye, "Yaraların o şekilde renklenmesi için iki üç saat geçmesi lazım. Telefondaki fotoğrafları gördün. Catering firması saat beş buçukta geldiğinde Andrew'un boğazındaki yaralar morarmaya başlamıştı. Çenesindeki yarığın kanaması da durmuştu."

"Peki bu fotoğraflar?" dedi Dante dosyayı açarak. Olay mahalli fotoğraflarını masaya vurmaya başladı. Dramatik hareketlere gerek yoktu. Leigh şok olamayacak kadar nasır tutmuştu ve Dante ona daha önce görmediği bir şey göstermiyordu.

Bir kadının yüzü vardı, o kadar kötü darp edilmişti ki tanınmamış haldeydi.

Meme ucunun olduğu yerde etrafı diş izleriyle dolu bir yara vardı.

Uyluk atardamarının hemen üstünde bir kesik açılmıştı.

Bacakları arasında bir bıçağın metal kabzası vardı.

"Yeter," dedi Leigh, Andrew'un yaptığını anlamıştı. Son zamanlarda hayatındaki tüm erkeklere sorduğu soruyu sordu: "Benden ne istiyorsun?"

"Müvekkilin bu kadına tecavüz edip onu öldürürken o da böyle demiştir," dedi Dante son fotoğrafı elinde tutarak. "Bunu kimin yaptığını biliyorsun, Collier. Tereciye tere satma. Burada biz bizeyiz. Andrew Tenant'ın suçlu olduğu bal gibi ortada."

Leigh o kadar emin değildi, en azından bu sefer için. Diş izlerindeki renkler gözüne değişik gelmişti. Özel sektörde o kadar çok saldırı davasında çalışmıştı ki muhtemelen uzman bilirkişi olarak duruşmaya çıkabilirdi. "Kurbanın saat beşte ailesini aradığını söyledin. Andrew'un telefon konuşmasından hemen sonra saldırdığını, sonra da beş buçukta catering ekibini almak için eve döndüğünü —ya da en azından altı buçukta takip cihazını sıfırlamak için— söylüyorsan boynundaki yaraların koyu renk olmasını açıkla."

"Herhalde diş izlerinden bahsediyorsun ama ne olmuş ki?" dedi Dante omuzlarını silkerek. "Sen bilirkişine bir şey söyleteceksin, ben de tersini söyleteceğim."

"Bakalım," dedi Leigh son fotoğrafı kafasıyla işaret ederek. Dante'nin bu fotoğrafı göstermemesinin bir nedeni vardı.

Bu sefer gösteriş yapmadan fotoğrafı önüne koydu.

Yine yakın çekim bir fotoğraftı. Kurbanın kafasının arkası görünüyordu. Düz saçlarından birkaç tutam eksikti. Kafa derisinde derin kesikler vardı, keskin, acımasız bir şeyle saç kökleri kazınmıştı.

Leigh bu tür yaraları hayatında sadece bir kez görmüştü. On yaşındaydı. Elinde kırık bir cam parçası vardı, Callie'ye zorbalık eden kızlara saldırıyordu.

Teneffüste kızın peşine düştüm, cam parçasıyla kafası kanayana kadar saçlarını kestim.

Leigh, sırtından terler aktığını hissetti. Duvarlar üstüne geli-

yordu. Bunu Andrew yapmıştı. Leigh'nin küçük kızı cezalandırma hikâyesini dinlemiş ve ona sapkınca bir gönderme yapmıştı.

Aniden Leigh'nin kalbini bir panik ele geçirdi. Gözleri fotoğraflarda gidip geldi ama kadının kolları ve bacakları incecik değildi. Kırılıp damarda kalan iğnelerin eski yaraları yoktu. Leigh'nin güzel kızının aynanın önünde gereksiz yere endişelendiği çocukluk yağlarından da yoktu.

"Kurban," dedi Leigh. "Adı nedir?"

"O sadece bir kurban değil, Collier. Anneydi, eşti, Pazar okulunda öğretmendi. On altı yaşında bir kızı var, tıpkı senin gibi."

"Dramayı duruşmaya sakla," dedi Leigh. "İsmini söyle."

"Ruby Heyer."

15

"Evet be!" diye bağırdı Sidney, üstü açık BMW'sinden kafasını havaya kaldırarak. Radyoda zencilere beyaz ulusçular toplantısından daha çok küfreden bir şarkı çalıyordu. Sidney eşlik ediyordu, baterinin her vuruşuyla yumruğunu havaya kaldırıyordu. Üç sürahi mimosa içtiği için sarhoştu, Callie'nin son içkisine kattığı ilaçtan kafası bir milyondu, yola odaklanmazsa muhtemelen kaza yapacaktı.

BMW dur işareti önünde patinaj çekti. Sidney avcunun dibini kornaya bastırdı. Ayağı gaza bastı. "Çekil önümden, orospu çocuğu!"

"Evet!" diye bağırdı Callie, ona destek olmak için yumruğunu havaya kaldırarak. Yapmaması gerektiğini bildiği halde eğleniyordu. Sidney çok komikti. Genç ve aptaldı ama henüz hayatını tamamen mahvetmemişti gerçi mahvetmeye uğraştığı belliydi.

"Sikik!" diye bağırdı Sidney başka bir dur işaretinin önden hızla geçerek. "Suratını sikeyim, orospu!"

Callie, yaşlı şoförün iki eliyle birden orta parmak yaptığını gö-

rünce güldü. Zihni hızla hareket ediyordu. Kalbi sinekkuşu gibiydi. Renkler gözleri önünde parlıyordu; neon yeşili ağaçlar, sapsarı güneş, masmavi gökyüzü, bembeyaz kamyonlar ile kan kırmızı arabalar, petrol siyahı asfaltta yanıp sönen sarı şeritler.

Parti yapmanın ne kadar olağanüstü bir his olduğunu unutmuştu. Callie boynunu kırmadan önce kokain, kas gevşetici, benzedrin, metadon ve Adderall denemişti çünkü problemlerinin cevabının dünyayı mümkün olduğunca hızlı döndüreceğini düşünmüştü.

Oxy bunu değiştirmişti. Uyuşturucu sistemine girdiği ilk anda Callie, ihtiyacı olanın yavaşlığın tadını çıkarmak olduğunu anlamıştı. Tığkı bir maymun gibi, ayakları yumruğa dönüşmüştü. Dünya yanından geçip giderken bir noktada durabilirdi. İlk günlerde kullandığı ağrı kesicilerin verdiği huzur hissi gülünç derecede tasvirsizdi. Sonra haftalar, sonra aylar, sonra yıllar geçmişti ve olduğu yerde duran hayatında daha fazla eroin peşinde koşmaktan başka bir şey kalmamıştı.

Çantasındaki ilaç şişelerini çıkardı, bir Adderall daha buldu. Dili üstüne koydu. Dilini Sidney'e gösterdi.

Sidney eğilip Callie'nin dili üstündeki hapı emdi. Dudakları Callie'ninkilerle birleşti. Dudakları sıcaktı. İnanılmaz bir histi. Callie biraz daha sürdürmeye çalıştı ama Sidney geri çekilip tekrar yola odaklandı. Callie ürperdi, yıllardır uyanmadığı bir biçimde uyanmıştı.

"Evet be!" diye bağırdı, arabayı daha da hızlı gitmeye zorlayarak evlerin olduğu bir sokağa girdi. BMW sert bir viraj dönmek için patinaj çekti. Sidney aniden durdu. "Siktir," dedi.

Sidney vitesi geriye atınca Callie ileri düştü. Tekerlekler asfaltı yaktı. Sidney birkaç metre geri gitti, vitesi tekrar ileri aldı ve devasa, beyaz bir eve doğru ilerlemeye başladı.

Andrew'un evi.

Restorandayken Callie partiyi hayali otel odasına götürmelerini önerdi ama sessiz olmaları gerektiğini söyledi. Sidney de Callie'nin beklediği sözleri söyledi:

Sikerim sessiz olmayı, benim evime gidelim.

Andrew'un seri katillerin cinayet malikânelerine benzeyen bir yerde yaşaması şaşırtıcı değildi. Şeker küpü şeklindeki çalılar dışında her şey beyazdı. Ev, Andrew'un stadyum tünelinde sergilediği içten içe ölmüş havasını taşıyordu.

Andrew'un Buddy'nin cinayet kasetini saklayacağı en olası yer de burasıydı.

Callie yırtılmış tırnağına bastırdı, acı onu gerçekliğe döndürdü. Buraya parti yapmaya gelmemişti. Sidney genç ve masumdu ama Maddy de öyleydi. Ama sadece birisinin hayatında tecavüzcü bir psikopat vardı. Callie bu durumun değişmesine izin vermeyecekti.

Sidney arabayı evin arkasına çekti. BMW'nin tekerlekleri gıcırdadı ve endüstriyel gibi görünen camdan bir garaj kapısı önünde durdu. Sidney dikiz aynasının altında bir tuşa bastı. Callie'ye, "Merak etme, tüm gün işi var," dedi.

O, Andrew'a hitap etme şekillerinden biriydi. Ayrıca *aptal sevgilim* ya da *salak kocam* da diyordu ama asla ismini kullanmıyordu.

Araba garaja girdi, neredeyse arka duvara çarpıyordu.

"Hadi!" diye bağırdı Sidney arabadan aşağı atlayarak. "Parti başlasın!"

Callie uzanıp motoru kapatma tuşuna bastı. Sidney, arabanın anahtarlarını telefonu ve cüzdanıyla birlikte konsolda bırakmıştı. Callie garaja baktı, video kaset saklanabilecek yerler aradı ama içerisi temiz, beyaz bir kutuydu. Yer bile tertemizdi.

"Yüzmeyi sever misin?" dedi Sidney bluzunun altına uzanıp sutyenini çıkararak. "Senin bedeninde bir mayom var."

Callie, uzun kollu bluzu ve kot pantolonu altındaki yaraları ve iğne izlerini düşününce bir anda karanlığa gömüldü. "Hava benim için çok sıcak ama seni izlemek isterim."

"Eminim istersin," dedi Sidney sutyenini kolundan çıkararak. Bluzunun düğmeleriyle uğraştıktan sonra V şeklinde çatalını gösterdi. "Siktir et, haklısın. Klima altında içelim işte," dedi.

Callie, Sidney'in evin içine girmesini izledi. Arabadan çıktığı sırada dizi kasıldı. Acıyı hissetmeye çalıştı ama sinir uçları, sistemindeki kimyasallar tarafından uyuşturulmuştu. Restoranda dikkatli olmaya çalışmış, fazla içmemişti. Problem, kendini bırakmayı çok ama çok istiyordu. Beynindeki reseptörler uzun süredir uyarılmamıştı ve her saniye yeni biri uyanıyor, daha fazla uyarılmak için yalvarıyor gibiydi.

Çantasında bir Xanax daha buldu ve biraz sakinleşmek için aldı.

Andrew'un evi onu içeri çağırıyordu. Sidney sutyeni ve ayakkabılarını yerde bırakmıştı. Callie kendi Doc Martens ayakkabılarına baktı ama onları çıkarmanın tek yolu yere yatıp çekmekti. Uzun, beyaz koridorda yürüdü. Hava sıcaklığı bir anda düştü, müzeye girmiş gibi hissetti. Halı yoktu. Duvarlar ve tavan bembeyazdı. Musluklar beyazdı. Son derece seksi kadınların sanatsal şekilde bağlanmış siyah beyaz fotoğrafları asılıydı.

Callie, akvaryum filtrelerinin gurultusunu duymaya o kadar alışıktı ki evin ana bölümüne girene kadar akvaryumu fark etmedi. Manzara aslında arka bahçeyi göstermek için düzenlenmişti ama Callie bunu görmezden geldi. Bütün bir duvar harikulade bir mercan akvaryumuna ayrılmıştı. Yumuşak ve sert mercanlar.

Anemonlar. Deniz kestaneleri. Deniz yıldızları. Aslan balıkları. Fransız melek balıkları. Palyaço balıkları. Güney Pasifik balıkları.

Sidney arkasındaydı, omuzları birbirine değiyordu. "Çok güzel, değil mi?" diye sordu.

Callie'nin şu anda yapmak istediği tek şey koltukta oturmak, bir avuç Oxy alıp uyuyana ya da Kurt Cobain ile tanışana kadar rengârenk manzarayı izlemekti. "Kocan dişçi mi?" diye sordu.

Sidney dumanlı kahkahalarından birini attı. "Araba satıyor," dedi.

"Vay be," dedi Callie ve kendini devasa salondaki diğer eşyalara bakmaya zorladı. Odanın Sovyetler Birliği ile karışmış Apple Store havası vardı. Beyaz deri koltuklar. Beyaz deri sandalyeler. Çelik ve camdan yapılmış zigonlar ve kahve sehpaları. Cüzzamlı leylekler gibi beyaz metal başlarını eğen lambaderler. Televizyon, duvarda devasa, siyah bir dikdörtgendi. Parçalarından hiçbiri görünmüyordu.

Callie, "Belki ben de araba satmaya işine girmeliyim," diye espri yaptı.

"Max, senin sattığın her şeyi alırım."

Callie, kendine sahte ismiyle hitap edilmesine alışık değildi. Bir saniye durup kendini toparladı. "Bedavası varken neden para versin ki?"

Sidney tekrar güldü ve kafasıyla Callie'ye mutfağa gelmesini işaret etti.

Callie adımlarını ağır attı, televizyona güç veren elektroniklerin hırıltısını duymaya çalıştı. Ne kitaplık ne depolama kutusu vardı. Video kaset bir kenara, VCR koyacak yer bile yoktu. Kapılar bile gizliydi, var olduklarına işaret eden tek şey ince, siyah bir çizgiydi. Kapı kolu olmadan nasıl açıldıklarını anlamamıştı.

"Paranın kontrolü annesinde," dedi Sidney mutfakta elini yıkarken. İkisi de maskesini restoranda bırakmıştı. "İllet karının teki. Her şeyi kontrol ediyor. Ev bile Andrew'un üstüne değil. Evi döşemesi için ona harçlık verdi. Hatta hangi dükkânlara gidebileceğini söyledi."

Callie, ultra modern mutfağı görünce dişlerinin acıdığını hissetti. Beyaz mermer tezgâhlar, cilalı beyaz dolaplar. Ocak bile beyazdı. "Herhalde çoktan menopoza girmiştir," dedi.

Sidney adet şakasını anlamadı ki bu normaldi. Elinde küçük bir uzaktan kumanda vardı. Bir tuşa bastı ve oda müzikle doldu. Callie zenciler hakkında küfürler bekliyordu, Ed Sheeran'ın aşk sarhoşluğundan bahsetmesini değil.

Başka bir tuşa daha basıldı. Işıklar loşlaştı, oda yumuşadı. Sidney göz kırpıp sordu, "Viski, bira, tekila, rom, votka, absinthe?"

"Tekila," dedi Callie işkence aletine benzeyen alçak sırtlı bar taburelerinden birine oturarak. Romantik ambiyans onu şaşırtmıştı, bu yüzden yokmuş gibi davrandı. "Kaynanasıyla anlaşamayan ilk gelin değilsin," dedi.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Sidney üstteki dolaplardan birini açarak. Alkol şişeleri eşit aralıklarla, etiketleri öne bakacak şekilde dizilmişti, seri katil havasına uygun bir görüntüydü. Sidney güzel görünüşlü kehribar rengi bir şişe aldı. "Düğünden önceki hafta bana vazgeçmek için yüz bin teklif etti," dedi.

"Çok para."

Sidney kollarını sallayarak evi gösterdi. "Çokmuş," dedi.

Callie güldü. Sistemi bozduğu için Sidney'e hakkını vermesi gerekiyordu. Andrew ile evli kaldığı sürece Tenant ailesini sağabilecekken neden kolay parayı alsın ki? Özellikle de Andrew'un gelecekte hapse girmesi muhtemelken. Kötü bir risk değildi.

"Annesi etrafında tam bir yalaka oluyor," diye sır verdi Sidney. "Benim yanımdayken *o orospudan nefret ediyorum keşke ölse artık* diyor. Ama kadın odaya girince aptal bir ana kuzusuna dönüşüyor."

Callie bir üzüntü hissetti. Andrew'un bakıcılığını yaparken kutsal kural olarak benimsediği şeylerden biri Linda'nın oğlunu kayıtsız şartsız sevdiğiydi. Annesinin tüm varlığı onu güvende tutmak, hayatlarını iyileştirmenin bir yolunu bulmak etrafına kurulmuştu.

"Zekice," dedi Callie. "Yani, sana bunca şey veren birini kızdırmak istemezsin."

"Zaten onun," dedi Sidney dişiyle şişenin plastik mührünü sökerek. Don Julio Añejo, yudumlama tekilası. "O yaşlı kaşar öldükten sonra değişiklikler yapacak. Aptal karı internet diye bir şey yokmuş gibi iş yapıyor. Pandemi olunca işleri uzaktan yapmak Andrew'un fikriydi."

Callie, pandemi ortaya çıkınca birçok insanın uzaktan çalışmak gibi dâhice bir fikir edindiğini tahmin ediyordu. "Vay be," dedi.

"Evet," dedi Sidney. "Margarita mı istiyorsun sek mi?"

Callie sırıttı. "İkisi de?"

Sidney gülerek blender bulmak için eğildi. Kıçı tekrar ortaya çıktı. Kız ayaklı hafif porno gibiydi. "Yemin ederim ki seninle tanıştığıma çok sevindim. Bugün işe gitmem lazımdı ama sikmişim onu."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Galeride telefonlara bakıyorum ama aslında ailem hayatımı üniversitede geçiriyorum diye laf etmesin diye. Andy ile de öyle tanıştım," dedi. Sidney ona ilk defa adıyla hitap ettiğini anladıysa da belli etmedi. "Aynı galeride çalışıyoruz."

"Andy mi?" diye sordu Callie. "Kulağa ana kuzusu ismi gibi geliyor."

"Değil mi?" dedi Sidney dolaplardan birini iterek. Kapı ileri açıldı. Margarita ve shot bardaklarını bir barmen uzmanlığıyla aldı. Callie hareketlerini izledi. Gerçekten olağandışıydı. Bu kadının Andrew'da ne bulduğunu merak etti. Paradan fazlası olmalıydı.

Sidney bardakları tezgâha bıraktı. "Buraya görüşme için geldiğini biliyorum ama sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

Callie omuzlarını silkti. "Hiçbir şey. Kocam bana yeterince para bıraktı ama çok fazla boş zamanım olduğunda ne yaptığımı biliyorum."

"Konusu açılmışken," dedi Sidney ve iki shot bardağını ağzına kadar doldurdu.

Callie kendininkini şerefe kaldırdı sonra bir yudum aldı. Sidney ise bardağı kafasına dikti, boynu kafatasının dibinde donmamış insanlar böyle yapabiliyordu. Sidney'in bir tane daha koymasını izledi. Callie bardağını doldursun diye uzattığında Sidney üçüncüyü içiyordu.

"Siktir," dedi Sidney, bir şey hatırlamış gibiydi. Başka bir dolabın kapısını açtı ve yuvarlak, ahşap bir kutu çıkardı. Kutuyu tezgâhın üstüne koyup kapağını açtı. Sonra parmağını yalayıp kutuya soktu ve siyah tuz parçacıkları çıkardı. Kaşlarını oynatarak parmağındaki tuzları yaladı.

Gözleri buluştu ve Callie kendini başka tarafa bakmaya zorladı. "En son ne zaman tuz mahzeni görmüştüm hatırlamıyorum," dedi.

"Adı o mu?" dedi Sidney işine dönerek. Başka bir dolabın kapağına bastırdı ama bu sefer uzun bir tutamaç çıktı. Buzdolabının kapağını açtı. "Linda'nın zengin kokoş arkadaşlarından biri hedi-

ye etmişti. İnternette baktım. El yapımı Kenya ahşabıymış, artık o neyse. Üç yüz dolar."

Callie, mahzeni avcuna alıp tarttı. Tuz obsidyen siyahıydı ve üstünde hafif bir kömür kokusu vardı. "Bu nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Hawaii'den gelme pahalı bir şey. Gramı kokainden pahalı," dedi ve altı dilim misket limonu aldı. "Siktir ya, biraz kokain olsa harika olurdu."

Callie onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Çantasına uzanıp iki paket çıkardı.

"Yok artık," dedi Sidney ve paketlerden birini kaptı. Paketi ışığa tuttu. Kokainin saf olduğunu gösteren ışıltılı parçacıkları arıyordu, bu da onun profesyonel kokain kullanıcısı seviyesinde olduğu anlamına geliyordu. "Oha, bu ölümcül görünüyor."

Callie gerçekten öyle olur mu diye düşündü. Sidney zaten yaban domuzlarını öldürecek kadar uyarıcı almıştı. Normal kullanıcıların bu derece toleransı olamazdı.

Sidney bunu kanıtlamak istercesine çekmecelerden birini açıp küçük bir ayna çıkardı, üstünde jilet vardı ve on iki santimetrelik altın kaplama bir kamış duruyordu. Bu kamış ya zengin bebeklerin meyve suyu içmesi içindi ya da şımarık, zengin şerefsizlerin kokain çekmesi içindi.

Callie onu test etti. "Hiç damardan aldın mı?"

Sidney ilk defa şüpheli görünüyordu. "Oha, o çok üst seviye," dedi.

"Boşver," dedi Callie torbayı açıp beyaz tozu aynanın üstüne dökerek. "Evlenmeden önce ne kadar çıktınız?" diye sordu.

"Şey... galiba iki sene?" dedi Sidney açgözlülükle kokaine bakarak. Belki de hayatı çoktan çökmeye başlamıştı. "Reggie diye sinir bozucu bir arkadaşı var. Galerinin sahibiymiş gibi takılıyor. Bana asılıp duruyor ama seviye farkımız belli," dedi.

Callie ne demek istediğini anladı. Sidney, gençliğini ve güzelliğini parasını veremeyecek bir erkekle harcamayacaktı.

"Sonra bir gün Andrew yanıma geldi, konuşmaya başladık ve ben *işe bak bu yavşak değilmiş* dedim. Ki Reggie'yi düşününce mucize gibi bir şeydi," dedi.

Callie, gösterişli bir şekilde beyaz tozu jiletle kesti. Sidney'in Reggie hakkında konuşmasını dinledi; sürekli ona pis bakışlar atıyordu, Andrew'un köpeğiydi, ama onun da gözleri Sidney gibi açlıkla kokaine bakıyordu.

Bilim insanları, halka tüm paralarını harcatacak bir uyuşturucu bulmakla görevlendirilse kokaini bulurlardı. Kafası on beş ile yirmi dakika sürüyordu ve insan tüm hayatını o ilk kullandığındaki hissi aramakla geçirebilirdi çünkü o ilk harika deneyim bir daha asla yaşanmıyordu. Bu konuda bir espri vardı, iki kişi bir kamyon dolusu kokain aldıktan sonra kafa olmak için bir kamyon daha gerektiğini söylerdi.

Bu yüzden Callie, kokaini fentanil ile karıştırmıştı.

Dört çizgi yapıp Sidney'e sordu, "Peki nasıl çıkma teklif etti?"

"Okul için psikoloji kitaplarımdan birini okurken yakaladı, konuşmaya başladık ve altı yıldır okuduğum şey konusunda beni eğitmeye çalışan salakların yüzde doksan dokuzunun tersine o ne anlattığını biliyordu," dedi. Bakışları Callie'nin elinden ayrılmıyordu ama geri çekildi. Birkaç dolap daha açtı. Küçük, mermerden bir kesme tahtası çıkardı. Misket limonları için bir kâse aldı. "Sonra flörtleşmeye başladı, telefonları açmamı engelledi ve ben de *Beni kovduracaksın* dedim. O da *Asıl benle çıkmazsan seni kovarım*," dedi.

Callie, bunun çalışan tacizinin tanımı olduğundan emindi ama "Ne istediğini bilen erkekleri severim," dedi.

Sidney bir çekmece daha açtı. "Ne istediğini bilen kadınları da sever misin?" diye sordu.

Callie cevap vermek için ağzını açtı ama Sidney'in çekmeceden ne çıkardığını görünce durdu.

Jilet, Callie'nin parmakları arasından kaydı ve küçük ayna üstüne düşerek gıcırtı çıkardı.

Kırık ahşap kabza. Üç farklı yöne bükülmüş dişli bıçak. Linda ucuzluk mağazasından almış gibi duran et bıçağı. Callie bu bıçakla Andrew'un sosislerini kesiyordu. Sonra da Buddy'nin bacağını kesmek için kullanmıştı.

"Max?" diye sordu Sidney.

Callie sesini çıkarmaya çalıştı. Kendi kalp atışlarının sesi kulaklarını sağır ediyor, yumuşak müziği bastırıyor, Sidney'in derin sesini yumuşatıyordu. "Bu... bu çok ucuz bir düğün hediyesi," dedi.

Sidney bıçağa baktı. "Evet, kullandığımda Andy bana kızıyor sanki gidip elli tane daha alamazmış gibi. Bakıcısından mı ne çalmış. Hikâyeyi bilmiyorum. Bu bıçak konusunda çok tuhaf davranıyor."

Callie, bıçağın limonlardan birini kesmesini izledi. Ciğerlerinin titrediğini hissetti. "Bakıcı fetişi mi var?" diye sordu.

"Canım," dedi Sidney. "Her şey fetişi var."

Callie başparmağında bir acı hissetti. Jilet, derisinin ince bir tabakasını kesmişti. Bileğine doğru kan akıyordu. Buraya bir iş yapmak için gelmişti fakat bıçağı görünce Waleski ailesinin mutfağına dönmüştü.

Ambulans çağır, yavrum. Ambulans...

Callie pipeti aldı. Öne eğildi. Hızla tüm dört çizgiyi de burnuna çekti.

Arkasına yaslandı, gözleri sulanıyordu, kalbi hızla çarpıyordu, kulakları çınlıyordu, kemikleri titriyordu.

"Oha," dedi Sidney. Eksik kalmaya niyeti yoktu. İkinci paketi aynaya döktü. Hızlı bir şekilde tozu kesti, eğlenceye dahil olmak için o kadar acele ediyordu ki kıçını dışarı çıkarıp göz kırpmayı unuttu ve dört çizgiyi de burnuna çekti. "Oha! Amına! Koyayım!"

Callie, ağzında kalan kalıntıyı çiğnedi. Fentanilin etkisini bedenine verilen gizli bir mesaj gibi hissedebiliyordu.

"Evet!" diye bağırdı Sidney mutfakta dans ederek. "Evet be!" diye çığlık atarak salona girdi.

Callie gözlerinin kafatasına doğru dönmek istediğini hissetti. Sidney bıçağı mutfak tezgâhı üstünde bırakmıştı. Callie kendini Waleski ailesinin mutfağında gördü, kabzayı deterjana sokuyordu, iç kısımları kürdanla temizliyordu. Parmakları boğazına gitti. Kalbinin ağzına doğru yükseldiğini hayal edebiliyordu. Kokain etkisini gösteriyordu, fentanil ise peşinden geliyordu. Ne düşünüyordu? Videolar buradaydı. Sidney buradaydı. Andrew duruşmadaydı ama kurtulacaktı, sonra ne yapacaktı? Maddy'ye ne yapmayı planlıyordu?

Çantasındaki Xanax haplarını buldu ve Sidney mutfağa dönmeden üç tane daha aldı.

"Maxie, gel balıklara bak," dedi Callie'nin elini tutup onu salona çekerek.

Müzik yükseldi. Işıklar loşlaştı. Sidney uzaktan kumandayı kahve sehpasına bırakıp Callie'yi koltuğa çekti.

Callie yumuşak yastıklara gömüldü. Koltuk o kadar derindi ki ayakları yere değmiyordu. Bacaklarını yukarı kıvırdı, kolunu bir yastık yığınına dayadı. Michael Bublé'nin sesini nasıl tanıdığı çok ilginç bir bulmacaydı ta ki bir aslan balığının kayalardan

biri arkasına saklandığını, kırmızı ve siyahlı dikenlerinin kaya arkasından çıktığını görene kadar. Bu balık, zehirli yüzgeçleri sayesinde okyanustaki en tehlikeli avcılardan biriydi ama silahını sadece savunma amaçlı kullanıyordu. Diğer balıklar, aslan balığının tünele benzeyen ağzına sığamayacak kadar büyük oldukları sürece güvendeydi.

"Max?" dedi Sidney, kısık ve şuh bir sesle. Callie'nin saçlarıyla oynadı, tırnakları nazikçe kafa derisini kaşıyordu.

Callie bu histen uzak bir heyecan hissetti fakat kısa burunlu güney pasifik balığının şaşkın görünen bir deniz yıldızının yanından geçmesinden alamıyordu kendini. Sonra cerrah balığı da partiye katıldı. Yosun, ince parmaklarını Callie'ye doğru sallamaya başladı. Callie bu renkli geçidi ne kadar izlediğini bilmiyordu fakat solmaya başlayan renklerden Xanax'ın onu sonunda sakinleştirmeye başladığını anlamıştı.

"Max?" diye tekrar etti Sidney. "Bana iğne yapmak ister misin?"

Callie'nin dikkati akvaryumdan uzaklaştı. Sidney ona doğru eğilmişti, parmakları hâlâ Callie'nin saçlarını okşuyordu. Göz bebekleri faltaşı gibi olmuştu. Dudakları çekici ve ıslaktı. Çok seksiydi.

Callie'nin çantasında şırıngalar vardı. Kablo. Çakmak. Pamuk. Planladığı buydu, Sidney'i biraz daha almaya, sonra biraz daha almaya ikna etmek, ta ki Sidney'in koluna iğne saplayacak noktaya gelene kadar. Böylece ona çaresizliğin derin, karanlık kuyusunun dibine kadar kovalayacağı bir şey verecekti.

Tabii önce ölmezse.

"Hey," dedi Sidney alt dudağını ısırarak. Callie'ye o kadar yaklaşmıştı ki Callie nefesindeki tekila kokusunu alabiliyordu. "Ne kadar tatlı olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Callie, dudaklarından önce bedeninin tepki verdiğini hissetti.

Ellerini Sidney'in gür, ipeksi saçlarında gezdirdi. Cildi inanılmaz derecede yumuşaktı. Gözlerinin rengi Callie'ye el yapımı mahzendeki tuzları hatırlatmıştı.

Sidney onu dudaktan öptü. Callie, dudaklarının değdiği ilk iki seferde geri çekilmişti ama bu sefer kendini teslim etti. Sidney'in dudakları kusursuzdu. Dili kadifeydi. Callie'nin omurgasında elektriklenmeler oldu. Yirmi yıldır ilk defa vücudunda acı yoktu. Koltuğa uzandı. Sidney üstündeydi, dudakları Callie'nin boğazına, sonra göğüslerine bastırdı, sonra Callie'nin kot pantolonu açıldı ve Sidney'in parmakları içine girdi.

Callie inledi. Gözleri yaşlarla doldu. İçine giren birini gerçekten içinde isteyeli çok uzun süre olmuştu. Sidney'in eline doğru sallandı. Dudaklarını, dilini emdi. İçindeki duygular yükselmeye başladı. Callie, ciğerleri nefesle dolunca başının döndüğünü hissetti. Gözleri kapandı. Ağzını Sidney'in adını söylemek için açtı:

Nefes ver neredeyse oldu hadi.

Callie'nin gözleri açıldı. Kalbi göğsüne vurmaya başladı. Goril yoktu, sadece Buddy Waleski'nin rahatlıkla duyulan sesi vardı.

Buddy, lütfen, canım çok yanıyor lütfen...

Kendi sesi, on dört yaşında. Canı yanıyordu. Korkuyordu.

Buddy lütfen dur kanamaya başladı olmaz...

Callie, Sidney'i üstünden attı. Ses hoparlörlerden geliyordu.

Kes sesini Callie kıpırdama dedim.

Buddy'nin sesi her yerdeydi, hoparlörlerden yükseliyor, steril, beyaz odada yankılanıyordu. Callie, sehpanın üstündeki kumandayı aldı. Delice tuşlara basarak sesi durdurmaya çalıştı.

Orospu kıpırdama dedim yoksa...

Sessizlik.

Callie arkasına dönmek istemiyordu ama döndü.

Televizyona bakmak istemiyordu ama baktı.

Lekeli tüylü halı. Turuncu ve kahverengi perdelerin etrafında lazer gibi biriken sokak lambaları. Sırtları ter lekeleri, kolları izmarit yanıklarıyla dolu krem rengi tabureler. İki yanında iç karartıcı göçükler olan turuncu kanepe.

Ses kesilmişti ama Buddy'nin sesini aklında duyabiliyordu:

Hadi yavrum. İşimizi koltukta bitirelim.

Televizyonda olanlar aklındaki anılarla uyuşmuyordu. Video onları saptırıyor, sapık ve acımasız bir şeye çeviriyordu.

Buddy sessizce onun on dört yaşındaki bedeni üstünde ileri geri gidiyordu, ağırlığı o kadar fazlaydı ki koltuğun orta kısmı içine göçüyordu. Callie genç halinin özgürlük için çabaladığını, onu tırmalamaya, kurtulmaya çalıştığını gördü. Buddy, etli pençelerinden biriyle iki elini birden tuttu. Diğer eliyle pantolon kemerini çıkardı. Callie, bileklerini kemerle bağladığını görünce dehşete düştü, sonra onu ters çevirip arkadan tecavüz etmeye başladı.

"Hayır..." dedi nefes nefese çünkü böyle olmamıştı. Alıştıktan sonra böyle değildi. Onu ağzıyla tatmin etmeyi öğrendikten sonra böyle olmamıştı.

Sidney sordu, "Hâlâ sert mi seviyorsun?"

Callie bir takırtı duydu. Kumandayı düşürmüştü. Yerde paramparça olmuştu. Yavaşça arkasını döndü. Sidney'in yüzündeki tüm güzellik yok olmuştu. Andrew kadar sert ve acımasız görünüyordu.

Callie titrek bir sesle sordu, "Kaset nerede?"

"*Kasetler*," dedi Sidney acımsız bir sesle. "Çoğul. Yani birden fazla."

"Kaç tane?"

"Düzinelerce," dedi Sidney parmağını dudağına götürüp Callie'nin sıvılarını yüksek bir şapırtı sesiyle yalayarak. "İstersen başkalarını da izleyebiliriz."

Callie yüzüne yumruk attı.

Sidney geri sendeledi, darbeden sersemlemişti. Kırık burnundan kan akıyordu. İlk defa yumruk yemiş geri zekâlı bir kız gibi gözlerini kırptı.

"Nerede?" diye sordu Callie ama çoktan odadan çıkmaya başlamıştı, ellerini duvara bastırıyor, gizli dolapları bulmaya çalışıyordu. "Neredeler söyle."

Sidney kanepeye yattı. Beyaz derinin üstüne kan damladı, yerde birikmeye başladı.

Callie duvarlara dokunmaya devam etti, yaralanmış elleri duvarda kanlı izler bırakıyordu. Sonunda bir kapı açıldı. Lavabo ve klozet gördü. Başka bir kapıya bastırdı. Elektronik ekipmanlarla dolu bir raftan sıcaklık geldi. Parmaklarıyla taradı ama VCR bulamadı.

Sidney sordu, "Cidden bu kadar kolay olacağını mı sandın?"

Callie ona baktı. Ayağa kalkmıştı, burnundan akan kanlar yüzüne ve boynuna damlıyordu ama o ellerini beline koymuştu. Beyaz bluzu kırmızıya dönüşüyordu. Yüzüne yediği ani yumruktan toparlanmış gibiydi. Dilini çıkarıp dudağına akan kanın tadına baktı.

Callie'yi uyardı, "Gelecek sefer bu kadar kolay olmayacak."

Callie bu orospuyla konuşmayacaktı. Mutfağa girdi. Eli düşünmeden Linda'nın mutfak bıçağını buldu.

Evi dolaşmaya devam etti, makyaj odasını geçti, sonra spor salonunu geride bıraktı. Giysi dolabı yoktu. Gardırop yoktu. Video kaset yoktu. Sonraki oda Andrew'un ofisiydi. Masanın çekmeceleri dardı, içleri kalemler ve ataşlarla doluydu. Dolapta kâğıt, not defterleri ve dosyalar vardı. Callie kolunu kürek gibi kullanarak her şeyi yere saçtı.

Sidney, "Bulamayacaksın," dedi.

Callie onu itip yanından geçti, çıplak kadın resimleriyle dolu

başka bir koridora girdi. Sidney'in arkasından geldiğini duyabiliyordu. Callie duvarlardaki çerçeveleri indirdi, hepsini yerde paramparça etti. Sidney kırık cama basınca bağırdı. Callie kapıları tekmelemeye başladı. Misafir odası. Boş. Bir misafir odası daha. Boş. Yatak odası.

Callie kapının eşiğinde durdu.

Bu odadaki her şey beyaz yerine siyahtı. Duvarlar, tavan, halı, yataktaki ipek nevresim. Duvardaki tuşa tokat attı. Oda ışıkla doldu. Botları halıya sürtündü. Yatağın başındaki çekmeceleri çekip çıkardı. Siyah zemine kelepçeler ve her türden dildolar yere düştü. Video kaset yoktu. Duvardaki televizyon neredeyse Callie'nin boyundaydı. Televizyonun arkasına baktı, kabloları çekti. Hiçbir şey bulamadı. Duvarlarda gizli panel aradı. Hiç. Elbise odasını buldu. Siyah dolaplar. Siyah çekmeceler. Bu evin içindeki pislik kadar siyah.

Kasa açıkta duruyordu, aşağı yukarı yurtlardaki buzdolabı kadardı. Şifreliydi. Callie arkasını döndü çünkü Sidney'in orada olduğunu biliyordu. Kadın yüzündeki kanı umursamıyordu, dolabın kapısına kadar ardında ekmek kırıntısı gibi kanlı ayak izleri bırakmıştı.

Callie, şerefsiz karıya dönüp, "Aç," dedi.

"Calliope," dedi Sidney, Andrew'un tünelde kafa sallaması gibi kafasını sallayarak. "İstesem bile sence Andrew şifreyi bana söyler mi?"

Callie dişlerini sıktığını hissetti. Çantasındaki eşyaları düşündü. Bu orospuya kalbini durduracak kadar eroin verebilirdi. "Beni ne zaman tanıdın?" diye sordu.

"Canım, toplantı odasına girdiğin an tanımıştım," dedi Sidney gülümseyerek ama dudaklarında artık eğlence ya da seksilikten

eser kalmamıştı çünkü en başından beri Callie ile oyun oynuyordu. "Yani, *Max* cidden becerikliymişsin."

"Kasetler nerede?"

"Andy haklıymış," dedi Sidney tekrar ona bakarak. Vücudunu süzüyordu. "Gerçekten kusursuz bir bebeksin."

Callie'nin burun delikleri şişti.

"Neden burada kalmıyorsun yavrum?" diye sırıttı Sidney. Sırıtışı mide bulandırıcı derecede tanıdıktı. "Andy birkaç saate eve gelir. Onun için seni sikmemi izlemekten daha iyi düğün hediyesi olamaz."

Callie eline baktı. Linda'nın bıçağı hâlâ elindeydi. "Suratını kesip deriyi ön kapıda bıraksam nasıl olur?" diye sordu.

Sidney şaşkınlığa uğramış gibiydi, sanki yirmi yıldır sokaklarda hayatta kalmış bir keşi eve almanın kötü bir fikir olduğu aklına hiç gelmemiş gibi.

Callie ona olasılıkları düşünme fırsatı vermedi.

Bıçağı savurarak kadının üstüne atıldı. Sidney çığlık attı. Sırtüstü düştü. Kafası yere çarptı. Callie, üstüne atladığı sırada verdiği nefesteki tekila kokusunu alabiliyordu. Bıçağı kafasının üstüne kaldırdı. Sidney kendini korumaya çabaladı, Callie'nin bileklerini iki eliyle tuttu. Bıçağın yüzüne saplanmasını engellemeye çalıştı, kolları titriyordu.

Callie, Sidney'in bıçağa odaklanmasına izin verdi çünkü bıçak ancak adil oynarsan önemliydi. Callie, Buddy Waleski'yi parçaladığından beri adil oynamamıştı. Dizini Sidney'in bacakları arasına o kadar sert geçirdi ki diz kapağının Sidney'in leğen kemiğine değdiğini hissetti.

"Siktir!" diye çığlık attı Sidney yan tarafa yuvarlanıp ellerini bacakları arasına sokarak. Ağzından kusmuk aktı. Bedeni sarsılıyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Callie saçlarını tuttu, kafasını geri çekti. Sidney'e bıçağı gösterdi.

"Lütfen!" diye yalvardı Sidney. "Lütfen yapma!"

Callie, bıçağın ucunu Sidney'in yumuşak yanağına bastırdı. "Şifre nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum!" diye çığlık attı Sidney. "Lütfen! Bana söylemiyor!"

Callie bıçağı daha da sıkı bastırdı, derisinin bıçağın altında esnemesini, sonra teslim olarak kıpkırmızı kan dökmeye başlamasını izledi.

"Lütfen..." diye ağladı Sidney çaresizce. "Lütfen... Callie... Üzgünüm. Lütfen."

"Biraz önceki kaset nerede?" diye sordu ve cevap vermesi için bir saniye verdi. Sidney cevap vermeyince bıçağı aşağı indirmeye başladı.

"Raf!" diye çığlık attı Sidney.

Callie durdu. "Rafa baktım," dedi.

"Hayır..." diye nefes nefese konuştu, dehşetten gözleri yaşlarla dolmuştu. "Arka tarafta... rafın arkasında boşluk var. Orada... bir raf daha var."

Callie, bıçağı Sidney'in yüzünden çekmedi. Eğilip Sidney'in bacağını kesmek ve kadının hayatının yavaş yavaş yok olmasını izlemek çok kolay olurdu. Ama bu yeterli değildi. Andrew göremezdi. Callie'nin istediği gibi acı çekemezdi. Onun dehşete düşmesini, kan kaybetmesini, acıya engel olamamasını istiyordu; tıpkı babası ona her seferinde tecavüz ettiğinde hissettiği gibi.

Sidney'e, "Andy'e söyle, eğer bıçağını geri istiyorsa benden alması lazım," dedi.

16

Leigh, Dante Carmichael ile girdiği toplantı odasında duygularını uyku moduna almıştı. Günün geri kalanı boyunca dayanabilmenin tek yolunun kendini avukat olmak ile hayatındaki diğer her şey olmak arasında bir sınır çizmek olduğunu biliyordu. Bir bölme diğerine karışamazdı yoksa kategorize edecek parça kalmazdı.

Dante, Ruby Heyer'ın mahvolmuş bedeninin fotoğraflarını masanın üstünde bırakmıştı ama Leigh onlara tekrar bakmadı. Hepsini üst üste koydu. Sonra hepsini dosyanın içine yerleştirdi. Dosyayı çantasına koyup koridora çıktı ve müvekkiline jüri seçimi için hazırlanmasını söyledi.

Şimdi ise mahkeme salonunun duvarındaki saate bakıyor, temizlikçilerin bir sonraki olası jüri üyesi gelmeden önce kürsüyü dezenfekte etmelerini bekliyordu. Programlarında yarım saat kalmıştı. Odada bunaltıcı bir hava vardı. Pandemi protokolleri gereği odada sadece hâkim, mübaşir, şerif yardımcısı, mahkeme sekreteri, savcı, davalı taraf ve avukatı bulunabilirdi. Normalde düzinelerce izleyici ya da en azından mahkeme gözetmeni oluyordu.

Onlar olmadan bu süreç sahte gibi geliyordu, sanki hepsi rolünü oynayan bir oyuncuymuş gibi.

Bu durum uzun bir süre değişmeyecekti. Şimdiye kadar sadece dokuz jüri üyesi oturmuştu. Üç tane daha gerekiyordu, bir de iki alternatif üye. Hâkimin ilk soruları kırk sekiz kişilik havuzu yirmi yediye indirmişti. Geriye altı kalıyordu, sonra ertesi sabah seçilmek üzere yeni bir grup getirilecekti.

Andrew sandalyesinde kıpraştı. Leigh ona bakmıyordu ki doğrudan yanında oturan birine bakmamak çok kolay değildi. Liz masanın sonunda kafasını eğmiş not alıyordu. Jacob, Andrew'un sol tarafında oturuyor, kalan anketleri inceleyip kendisini zeki ve işe yarar gösterecek bir detay bulmaya çalışıyordu.

Leigh'nin hukuk fakültesindeki öğretmenlerinden biri davaların jüri seçimine göre kazanılıp kaybedildiği konusunda ısrarcıydı. Leigh sistemi kandırmaya çalışmaktan hep zevk almıştı, doğru kişilikler için uygun anketleri seçiyordu; liderler, takipçiler, sorgulayanlar, inancı sarsılmayanlar. Bugünkü süreç özellikle anlamlıydı çünkü muhtemelen Leigh'nin savunma avukatı koltuğunda oturduğu son jüri seçimi olacaktı.

Walter iki kez daha aramaya çalışmıştı, sonrasında Leigh iki telefonunu da kapatmıştı. Duruşma sırasında tüm telefonların sessize alınması gerekiyordu ama telefonu açmamasının nedeni bu değildi. Hollis Academy topluluğunda söylentiler ışık hızında yayılıyordu. Leigh, Walter'ın Ruby Heyer'ın acımasızca öldürülmesi hakkında onu arayacağını biliyordu. Walter'ın Maddy'yi annesiyle şehir dışına göndereceğini biliyordu. Sonunun karakolda biteceğini biliyordu, polislere her şeyi anlatacaktı çünkü Maddy'nin güvenliğini sağlamanın tek yolu buydu.

En azından saat başı kendine söylediği şey buydu.

Aradaki zamanını ise kendine Walter'ın onu asla ihbar etmeyeceğini söyleyerek dolduruyordu. Walter artık ondan nefret ediyordu fakat Walter düşüncesizce hareket eden ya da kin tutan biri değildi. Leigh, polise gitmeden önce kendisiyle konuşacağını düşünüyordu. Sonra Walter'ın Ruby'nin cinayetini öğrenince ne kadar rahatsız olacağını, Maddy'nin güvenliği için ne kadar endişeleneceğini düşündü ve hız treni tekrar tepeye tırmanmaya başlamıştı.

Temizlikçi, son potansiyel jüri üyesinden sonra kürsüyü dezenfekte etmeyi bitirmişti. Görüştükleri son potansiyel jüri üyesi emekli bir İngilizce öğretmeniydi ve tarafsız kalamayacağını açıkça belirtmişti. Normalde jüri üyeleri mahkeme salonu içinde grup halinde oturtuluyordu ama Covid protokolleri nedeniyle görüşme odasına ve uzun koridora dağıtılmışlardı. Kitap getirmelerine ve adalet sarayının Wi-Fi bağlantısını kullanmalarına izin vardı fakat bu bekleyiş insanı delirtecek kadar sıkıcı olabiliyordu.

Mübaşir kapıyı açıp "Yirmi üç, sıra sende," diye seslendi.

Yaşlıca bir adam yemin etmek için kürsüye çıkınca herkes kıpırdadı. Jacob, jüri anketini Leigh'nin önüne koydu. Andrew arkasına yaslandı ama sayfaya bakmaya tenezzül etmedi. Oyun oynayacak psikolojik bir açı olmadığını fark edince ilgisi bir anda yok olmuştu. Yalnızca sorular, cevaplar ve sağduyu vardı. Hukuk hiçbir zaman insanların beklediği gibi değildi.

Yirmi üçün ismi Hank Bladel idi. Altmış üç yaşındaydı ve kırk yıldır evliydi. Leigh, Bladel otururken kırışıklarla dolu yüzünü inceledi. Baldel'ın sakalında beyaz tutamlar vardı ve sağlığına dikkat eden bir adamın güçlü kollarına sahipti. Kafası kazınmıştı. Omuzları dikti. Sesi güçlüydü.

Jacob, Bladel'in anketi üstüne iki yatay çizgi çizmişti, yani

Andrew için iyi olur mu emin değildi. Leigh hangi yönde karar vereceğini biliyordu fakat açık fikirli olmaya çalıştı.

"İyi günler, Bay Bladel," dedi Dante. Görüşmelerini kısa tutuyordu. Saat geç oluyordu. Herkes yorgundu. Hâkim bile uyukluyor gibiydi, kafasını masasındaki belgelere doğru eğmişti, dinliyor gibi yapıyordu ama gözleri yavaş yavaş açılıp kapanıyordu.

Turner şimdiye kadar beklenildiği gibi davranmıştı, Andrew'a beyaz erkeklerin altın tokalaşmasını sunmak için elinden geleni yapmıştı. Leigh, bu hâkimin önünde dikkatli konuşması gerektiğini zor yoldan öğrenmişti. Yüksek adalet mahkemesinden beklenen formaliteyi talep ediyordu. Leigh, hâkim geveze kadınlardan hoşlanmadığı için birkaç dava kaybetmişti.

Dante'nin sorularına döndü, tahmin edilebilir bir şekilde ilerliyordu. Bladel hiç cinsel saldırıya uğramamıştı. Hiçbir suça kurban gitmemişti. Bildiği kadarıyla aile fertleri de böyle bir şey yaşamamıştı. Eşi hemşireydi. İki kızı vardı, onlar da hemşireydi. Bir tanesi acil doktoruyla evliydi, diğeri ise bir depo sorumlusuyla. Covid'den önce havaalanı limuzin şirketlerinden birinde şoför olarak çalışıyordu ama şimdi part-time çalışıyordu ve Boys and Girls Club of America'da gönüllüydü. Bunların hepsi savunma için harika şeylerdi ama kötü bir nokta vardı: orduda yirmi yıl hizmeti vardı.

Leigh bu yüzden Bladel'ın jüriye alınmaması gerektiğini düşünüyordu. Savunma, sistemi sorgulayan insanlar istiyordu. Savcı ise hukukun her zaman adil olduğunu, polislerin asla yalan söylemediğini ve adaletin kör olduğunu düşünen insanlar istiyordu.

Son dört yıldan sonra sistemin herkes için aynı işlediğini düşünen insanlar bulmak zordu fakat askeriye son derece muhafazakâr bir gruptu. Dante, dokuz itiraz hakkından yedisini kullanmıştı, iti-

raz hakkı herhangi bir potansiyel üyeyi ırk dışında herhangi bir nedenden dolayı jüriye almamak için kullanılıyordu. Hâkim Turner'ın hoşgörüsü sayesinde Leigh'nin dört itirazı vardı, iki alternatif üyeye geldiklerinde bir itiraz hakkı daha olacaktı.

Jüriye aldığı üyelere baktı. Altı kadın. Üç erkek. Emekli öğretmen. Kütüphaneci. Muhasebeci. Barmen. Postacı. İki ev hanımı. Hastane görevlisi. Seçimlerinden memnundu ama hiçbir önemi yoktu çünkü konu mahkemeye taşınmayacaktı. Hız treni aşağı doğru dönmeye başlamıştı; Walter polise gidecekti, Leigh ile Andrew pazartesi gününe kalmadan kendilerine ait birer hücre içinde olacaklardı.

Andrew'un Leigh'nin babasını öldürdüğünü gösteren ekstra kasetleri vardı.

Leigh, Andrew'un kız kardeşinin yer aldığı çocuk pornosu koleksiyonuna sahip olduğunu biliyordu, bunu kendisi söylemişti.

"Hâkim," dedi Dante. "Savunma bu jüri üyesini kabul ediyor ve jüriye alınmasını talep ediyor."

Turner'ın kafası aniden kalktı. Evrakları incelerken maskesi altından ulur gibi esnedi. "Bayan Collier, incelemenizi yapabilirsiniz."

Dante iç geçirerek sandalyeye yığıldı çünkü Leigh'nin itiraz haklarından birini kullanarak adamı göndereceğini düşünüyordu.

Leigh ayağa kalktı. "Bay Bladel, bugün bize katıldığınız için teşekkür ederim. Ben Leigh Collier. Davalıyı temsil ediyorum."

Adam kafasını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Hizmetiniz için de teşekkür ederim. Yirmi yıl. Çok etkileyici."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar kafasını sallayarak.

Leigh, adamın vücut diline baktı. Kolları yanlarındaydı. Duruşu düzgündü. Kapanmıştan çok açık duruyordu. Kürsüye ondan önce gelen kişi onun yanında Quasimodo gibi kalırdı.

Leigh sordu. "Limuzin şoförüymüşsünüz. Nasıl bir deneyimdi?"

"Evet," diye başladı adam. "Çok ilginçti. Şehre bu kadar fazla uluslararası ziyaretçi geldiğini bilmiyordum. Atlanta'nın dünyadaki en kalabalık yolcu havaalanına sahip olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum," dedi Leigh bildiği halde. Sorularının amacı detay öğrenmekten çok Hank Bladel'ın ne tür bir insan olduğunu kestirmekti. Tarafsız kalabilir miydi? Gerçekleri dinleyebilir miydi? Kanıtları anlayabilir miydi? Diğerlerini ikna edebilir miydi? Mantıklı şüphe söz öbeğinin gerçek anlamını kavrayabilir miydi?

Leigh, "Anketinizde sekiz sene boyunca yurtdışında görev aldığınızı yazmışsınız. Herhangi bir yabancı dil biliyor musunuz?" diye sordu.

"O konuda hiç becerikli değildim ama söylemem lazım ki havaalanından aldığım müşterilerin çoğu torunlarımdan iyi İngilizce konuşuyor," dedi ve hâkim ile güldü, yaşlıların yeni nesle karşı olan şaşkınlığını paylaştılar. "Bazıları konuşmayı seviyor ama bazılarının sessizlik istediğini anlayabiliyorsun, arama yapıyorlar, hız limitini aşmamı istemiyorlar, gidecekleri yere zamanında yetişmek istiyorlar."

Leigh, adamın cevabını kataloglarken kafasını salladı. Yeni deneyimlere açıktı, dinlemeye hevesliydi. Harika bir konuşmacı olurdu. Ama hangi taraf için olacağını bilemiyordu. "Meslektaşıma Boys and Girls Club için gönüllü olduğunuzu söylediniz. O nasıl bir deneyim?"

"Dürüst olmak gerekirse hayatımın en tatmin edici kısımlarından biri."

Leigh, adam genç erkek ve kadınların doğru yolu bulmasına

yardım etmenin önemi hakkında konuşurken kafasını salladı. Adamın güçlü bir doğru yanlış sezisi olması hoşuna gitmişti ama bu Andrew'un işine yarar mıydı hâlâ bilemiyordu.

"Üyesi olduğunuz başka dernekler var mı?" diye sordu.

Bladel gururlu bir şekilde gülümsedi. "Yaarab Shriners üyesiyim, Antik Arap Mistik Tapınak Soyluları Kardeşliği Kuzey Amerika şubesinin bir parçası," dedi.

Leigh, Dante'nin yüzüne bakmak için döndü. Köpeği ölmüş gibi bakıyordu. Shriner grubu, Masonların daha liberal bir dalıydı. Palyaço geçitleri düzenliyor, komik şapkalar takıyor ve Amerika'nın mide bulandırıcı derecede dengesiz sağlık sistemine destek olmak amacıyla çocuk hastaneleri için milyonlarca dolar topluyorlardı.

Leigh'nin jüriye aldığı tüm Shriner üyeleri *kati delil* söz öbeğinin gerçek hayattaki manasını anlamak için elinden geleni yapmıştı.

Adama sordu, "Bana organizasyonunuzdan biraz bahsedebilir misiniz?"

"Kardeş sevgisi, rahatlama ve gerçek mason prensipleri üstüne kurulu bir kardeşlik derneğiyiz."

Leigh konuşmaya devam etmesine izin verdi, mahkemedeki konuşmanın teatralliğinden zevk aldı. Kürsünün önünde volta attı, Bladel'ın jüride nereye oturacağını, argümanlarını nasıl sunacağını, adli tıpa nerede başvuracağını, uzmanlarını nerede çağırması gerektiğini düşünüyordu.

Sonra dönüp Andrew'un yüzündeki canı sıkılmış ifadeyi gördü.

Mahkeme sekreterine manasızca bakıyordu, jüri seçimiyle kesinlikle ilgilenmiyordu. Leigh'nin ona verdiği not defterini sadece bir kere kullanmıştı, o da ilk oturduklarındaydı. Tammy'nin

nerede olduğunu sormuştu. Adli duruşmaların nasıl işlediğini bilmediği için kurbanını görmeyi beklemişti. Georgia eyaleti, Andrew'u yüz kızartıcı suçlarla suçluyordu. Tammy Karlsen da onların tanığıydı. Ayrılık kuralı gereği Tammy ifade verdiği duruşma dışında hiçbir sürece katılamazdı. Ziyaretçi olarak gelmesi bile davanın düşmesine neden olurdu.

"Teşekkür ederim efendim," dedi Leigh, Bay Bladel'ın nefes almak için duraksamasından yararlanarak. "Hâkimim, bu tanığı kabul ediyor ve jüriye alınmasını talep ediyoruz."

"Pekâla," dedi Turner maskesi arkasından yüksek sesle bir kez daha esneyerek. "Kusura bakmayın. Bugünlük burada bırakalım, yarın sabah saat onda devam edeceğiz. Bayan Collier, Bay Carmichael, belirteceğiniz bir şey var mı?"

Dante'nin ayağa kalktığını gören Leigh şaşırdı.

"Hâkimim, formalite olarak söylemem gereken bir şey var. Tanık listemi değiştirmek istiyorum. İki tanık daha..."

"Hâkimim," diye araya girdi Leigh. "İki yeni tanık eklemek için biraz geç."

Avukat ona azarlayıcı bir bakış attı. Söz kesen erkekler davaları hakkında tutkuluydu. Söz kesen kadınlar ise şirretti.

"Bayan Collier, siz de tanıklar listenize çok geç eklemekler yapmıştınız ama yanlış hatırlamıyorsam bunları onaylamıştım."

Hâkim onu uyarıyordu. "Değişikliği kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, hâkimim. Devam etmeye hazırım fakat gecikme rica ediyorum..."

"İki sözünüz birbiriyle çelişiyor," dedi Turner. "Ya hazırsınızdır ya da değilsinizdir."

Leigh çoktan kaybettiğini anlamıştı. Dante de öyle. Hâkime yeni tanık listesini vermeye giderken ona da bir kopya verdi.

Leigh, Lynne Wilkerson ve Fabienne Godard adında iki kadın eklendiğini gördü. İkisinin de adını hiç duymamıştı. Leigh sayfayı Andrew'un önüne koyduğunda Andrew bakmadı bile.

Turner, "Kabul edilmiştir. Bitti mi?" dedi.

Dante, "Hâkim bey, ayrıca şartlı tahliyenin iptali için acil bir görüşme talep etmek istiyorum."

"Şaka mı..." dedi Leigh ve kendini tuttu. "Hâkim bey, bu inanılır gibi değil. Müvekkilim bir yıldan uzun süredir şartlı tahliyede ve kaçmak için birçok fırsatı oldu. Burada savunmasını yapmak için bulunuyor."

Dante, "Bay Tenant'ın şartlı tahliye memurundan yeminli ifadem var, takip cihazının beş farklı seferde çalışmasının durduğu kayda geçilmiş," dedi.

Leigh, "Bu, şartlı tahliye ofisinin çözemediği teknik problemi anlatmanın çok şüpheli bir yolu," dedi.

Turner elini sallayıp yeminli ifadeyi gösterdi. "Bakayım," dedi.

Leigh'ye bir kez daha bir kopya verildi. Detayları hızla gözden geçirdi, yazı bir sayfadan kısaydı, alarmların saatleri ve tarihleri yazıyordu fakat nedenler çok yüzeyseldi; optik kablonun olası sabotajı, olası GPS sinyali bozucu kullanımı, olası sınır aşımı.

Ağzını açmıştı, *olası* demek *kanıt* demek değil diyecekti ki kendini durdurdu. Neden Andrew'un hapse girmesini engellemeye çalışıyordu?

B planı. Kasetler. Callie. Maddy.

Leigh, hız treninin yavaşça tepeye tırmanmaya başladığını hissetti. Walter'ın onu ihbar ettiğinden neden bu kadar emindi? Bu hissi neye dayanıyordu?

Belki de genç bir kızla lanet bir tecavüzcü arasında ilişki kurmak kötü olduğu için?

Turner, "Bayan Collier, bekliyorum," dedi.

Leigh tekrar savunmaya başladı. "Bu yanlış alarmların dört tanesi iki aydan eski, Hâkim Bey. Sonuncusunun duruşmadan dört gün önce ve pandemi sırasında olmasından başka ne farkı var? Bay Carmichael müvekkilimin hapiste enfekte olmasını mı istiyor?"

Turner ona sert bir bakış attı. Hapishanedekilerin Corona fedaileri olduğu hakkında konuşmak yasaktı. "Sözlerinize dikkat edin, Bayan Collier."

"Olur, Hâkim Bey," diyerek geri çekildi. "Müvekkilimin kaçma riski olmadığını tekrar etmek istiyorum."

"Bay Carmichael," dedi Turner. "Cevabınız?"

"Konu kaçması değil, hâkimim. Bu isteğimizi Bay Tenant'ın şu anda suçlandığı hükümlere benzer suçlardan şüpheli olmasına dayandırıyoruz," dedi. "Takip cihazını bozarak yakalanmaktan kaçtı."

Turner detay eksikliğinden yorulmuş gibiydi. "Neymiş bu suçlar?" diye sordu.

Damte blöf yaparak sorudan kaçmaya çalıştı. "Şimdi bahsetmesek daha iyi, hâkimim ama ucu idama kadar gidebilir diyebilirim."

Leigh, savcının idam cezasından bahsettiğini duyunca cesareti kırıldı. Dante'nin şansını denediği çok belliydi. Ruby Heyer cinayeti konusunda elinde bir şey yoktu. Andrew'un bahanesini çürütmek için zaman kazanmaya ya da Andrew'u korkutup suçunu itiraf ettirmeye çalıştığı çok belliydi.

Leigh, "Hâkimim, bildiğiniz gibi bu çok ciddi bir suçlama. Savcıdan ya sözlerini kanıtla desteklemesini ya da çenesini kapamasını talep ediyorum."

Turner gözlerini kısarak Leigh'ye baktı. Hâkimi çok zorluyordu. "Sözlerinizi tekrar gözden geçirmek ister misiniz, Bayan Collier?"

"Hayır, teşekkür ederim hâkimim. Bence ne demek istediğim anlaşıldı. Bay Carmiachael'ın müvekkilimin takip cihazıyla oynadığına dair hiçbir kanıtı yok. *Olası* nedenleri var fakat bunlar somut değil. Sözümona idam suçuna gelince, buradan çıkarmamız gereken..."

Turner elini kaldırarak onu durdurdu. Sandalyesine yaslandı.

Parmakları maskesinin alt kısmındaydı. Boş ziyaretçi galerisine baktı.

Andrew özgürlüğünün tehlikeye girdiğini görünce sonunda ilgilenmeye başlamıştı. Çenesini kaldırarak Leigh'ye gelip olanları açıklamasını işaret etti. Leigh parmağını kaldırarak ona beklemesini söyledi.

Televizyondaki hâkimler bu işlemi hızlı yapıyordu ama onların elinde senaryo oluyordu. Gerçek hayatta hâkimler ana detayları düşünüyor, olasılıkları tartıyor, yüksek mahkemede kararları geri alınır mı diye tahmin etmeye çalışıyorlardı. Bu da uzun uzun boşluğa baktıkları anlamına geliyordu. Turner'ın normalden daha uzun düşündüğü biliniyordu.

Leigh oturdu. Jacob'ın defterlerden birine yazı yazarak hâkimin sessizliğini Andrew'a açıkladığını gördü. Andrew, Dante'nin tanık listesindeki iki yeni isme hâlâ tepki vermemişti. Lynne Wilkerson ve Fabienne Godard. Reggie'nin önceden haber aldığı iki isim bunlar mıydı? Andrew'un mahkemeye çıktığını görünce polise giden kurbanlar bunlar mıydı?

Walter birçok konuda haklıydı fakat hiçbir konuda Leigh'nin Andrew Tenant'ın suçlarındaki rolü kadar haklı olmamıştı. Sessizliği, Andrew'un insanlara zarar vermeye devam etmesine neden olmuştu. Ruby Heyer'ın kanı onun ellerindeydi. Daha da kötüsü, Leigh, Andrew'un videoları sızmasını engellemek için

Tammy Karlsen'ı durdurmaya razıydı. Andrew'un özgürlüğünün sonuçları hakkında çok düşünmemeye çalışıyordu. Daha fazla kadın saldırıya uğrayacaktı. Daha fazla şiddet yaşanacaktı. Daha fazla hayatlar yok olacaktı.

Güzel kızları evinden kaçmak zorunda kalmıştı.

"Tamam," dedi Turner.

Leigh ve Dante ayağa kalktılar.

Turner, Andrew'a baktı. "Bay Tenant?" dedi.

Leigh, Andrew'un da ayağa kalkması gerektiğini işaret etti.

Turner, "Takip cihazınızın bozulması hakkındaki bu rapor beni çok rahatsız etti. Alarmların nedeni belirlenemese de herhangi bir aksiyon almamamın başka bir şey yaşanmamasına bağlı olduğunu anlamanızı istiyorum. Kendimi anlatabildim mi?" dedi.

Andrew, Leigh'ye baktı.

Leigh kafasını salladı, tabii ki hâkim onun lehinde karar verecekti. "Şartlı tahliyeni iptal etmiyor. Takip cihazınla bir daha oynama," dedi.

Andrew'un sırıttığını hissedebiliyordu. "Evet, hâkim bey. Teşekkür ederim," dedi.

Turner tokmağını vurdu. Mübaşir duruşmanın sona erdiğini söyledi. Mahkeme skereteri eşyalarını toplamaya başladı.

Jacob, Leigh'ye, "Profilleri oluşturup bu akşam e-mail atarım. Herhalde hafta sonu da çalışacağız?" dedi.

"Evet," dedi Leigh telefonunu tekrar açarak. "Yarın görüşmeleri tamamlamanı istiyorum. Cole Bradley'e seni yardımcı danışman yaptığımı söyleyeceğim," dedi.

Jacob şaşırmıştı fakat nedenini soramayacak kadar mutluydu. "Teşekkür ederim," dedi.

Leigh'nin boğazı kasıldı. Arada bir iyi bir şey yapmak güzel hissetmesine neden olmuştu. "Hak ettin," dedi.

Jacob giderken telefonuna baktı. Bradley'e e-mail atmaya başladı. Elleri hâlâ titremiyordu. Dante ve Miranda telefonlarını açarak mahkeme salonundan çıkıyorlardı. Hız treni Walter'ın polisle konuşmasına doğru ilerlemeye devam ediyordu. Leigh'nin bu gece Callie'yi bulması gerekiyordu. Kardeşinin de batacakları boku bilmeye hakkı vardı.

"Harleigh."

Leigh kendine Andrew'u unutma izni vermişti. Kafasını kaldırdı.

Maskesini çıkarmıştı. Tanık kürsüsüne bakıyordu. "Tammy burada mı oturacak?" diye sordu.

Leigh, Bradley'e e-mail gönderip telefonunu çantasına koydu. "Lynne Wilkerson ve Fabienne Godard kim?" diye sordu.

Andrew gözlerini devirdi. "Kıskanç eski sevgililer. Birisi alkolik, diğeri manyağın teki," dedi.

"Bundan daha inandırıcı bir hikâye gerecek," dedi Leigh. "Bu kadınlar bir anda tanık olmayı kabul etmediler. Dante onları gizli tutuyordu. Bu kadınlar o kürsüye çıkacak ve sana Sidney'in yapabileceğini söylediğim şeyi yapacaklar."

"Yani?"

"Jürinin önünde yatakta fazlasıyla sert davranan bir sadist olduğunu söyleyecekler."

"Ona bir şey diyemem," dedi Andrew. "Ama geçmiş deneyimlerime dayanarak para karşılığında konuşmamaya ikna olacaklarını düşünüyorum."

Leigh, "Buna rüşvet vermek ve tanıklara baskı uygulamak deniyor," diye uyardı.

Andrew omuzlarını silkti çünkü umurunda değildi. "Reggie arabanda seninle buluşacak. Ona şimdiye kadar belirlenen jürile-

rin listesini ver. Onları araştırıp kullanabileceğimiz zayıf noktalarını bulacak."

"Reggie, arabamın nerede olduğunu nasıl biliyor?"

Andrew cıklayıp Leigh'nin aptallığına kafasını salladı. "Harleigh, seni ve kardeşini istediğim anda bulabileceğimi öğrenemedin mi?"

Leigh ona şaşırdığını görme zevkini tattırmayacaktı. Mahkeme salonundan çıktığı sırada Andrew'un gözleri onu takip etti. Leigh kişisel telefonuna baktı. Başparmağıyla güç düğmesine bastı. Ekranı izledi, sinyalin çekmesini bekledi.

Bildirimler geldiğinde merdivendeydi. Walter altı kez aramıştı. Maddy iki kez aramıştı. İkisi de sesli mesaj bırakmıştı. Leigh merdivenlerden inerken telefonu göğsüne bastırdı. Mesajları arabada dinleyecekti. Kendine ağlamak için izin verecekti. Kardeşini bulacaktı. Sonra da bir sonraki adımını kararlaştıracaktı.

Lobide bir sürü insan vardı. Metal dedektörler kapatılmıştı. Adalet sarayı kapanıyordu. Çıkışın başında iki şerif yardımcısı duruyordu. Leigh, Walter'ın arkadaşına başıyla selam verdi. O da cevap olarak göz kırptı.

Meydana çıktığı sırada güneş ışığı yüzüne çarptı. Telefonunun tekrar titrediğini hissetti. Bu sefer mesaj Walter ya da Maddy'den değil, Nick Wexler'dan gelmişti. Yine *SVM?* Yazmıştı. Leigh aklında kibar ret mesajları listeliyordu ki Nick'in umursamayacağını fark etti. Sevgili bile değillerdi. Arkadaş hiç olmamışlardı. Leigh'nin suçları ortaya çıktığında ise muhtemelen düşman olacaklardı.

Telefonunu tekrar indirdi. Işık yeşil olunca karşıya geçti. Audi'sini karşı taraftaki otoparka bırakmıştı. Covid'den önce bu otopark Decatur'un restoranlarına, barlarına, butik dükkânlarına ge-

len insanların arabalarıyla dolu oluyordu. Leigh sabah geldiğinde ilk katta harika bir boşluk bulmuştu.

Otoparkta yürüdüğü sırada tavandaki ışıklar delice yanıp söndü. Ön kapının yanında park halinde olan üç arabanın etrafında gölgeler dans ediyordu. Diğer yerler boştu, sadece Leigh'nin rampanın dibine bıraktığı Audi'si vardı. Alışkanlık gereği ev anahtarlarını parmaklarının arasına aldı. Karanlık gölgeler ve alçak tavan, burası tam da kadınların ortadan kaybolduğu türden bir yerdi.

Leigh ürperdi. Kaybolan kadınlara ne olduğunu biliyordu.

Telefonundan saate baktı. Reggie muhtemelen jüri listesini almaya geliyordu. Leigh birçok tartışmalı boşanma davasında çalıştığı için özel bir dedektifin arabasını nasıl bulacağını biliyordu. Elini arabasının arka kaportası altına soktu. Tekerleklerin iç kısmına baktı. GPS takip cihazı sağ arka tekerleğin arkasında, manyetik bir kutunun içindeydi.

Leigh kutuyu yere attı. Bagajını açtı. Alışkanlık gereği yere vidaladığı kasanın şifresini girdi. Kasaba dışında yaşayan zengin bir anne olabilirdi ama aptal bir zengin anne değildi. Tabancası kasanın içindeydi. Bazen çantasını yanına almak istemediğinde onu da kasaya koyuyordu. Şu anda Ruby Heyer'ın olay yeri fotoğraflarını saklayacak bir yere ihtiyacı vardı. Eli dosyanın üstünde durdu. Kadının içinde bırakılan bıçağı düşündü. Andrew'un kararmış yaralarını düşündü.

"Leigh?"

Arkasını döndü, Walter'ı gördüğüne şaşırmıştı. Sonra arkasına baktı, polisle mi geldi diye kontrol etti.

Walter da arkasını döndü. "Ne var?" diye sordu.

Leigh bir anda ağzına akın eden tükürüğü yuttu. "Maddy güvende mi?" diye sordu.

"Annemle birlikte. Bu sabah biz konuştuktan sonra yola çıktılar," dedi ve kollarını bağladı. Öfkesi geçmemişti ama odaklanmıştı. "Rubey Heyer öldü. Haberin var mıydı?"

"Andrew yaptı," dedi Leigh.

Walter şaşırmamıştı çünkü bunda şaşırtıcı bir şey yoktu. Tabii ki Andrew ipini koparmıştı. Tabii ki Leigh'nin yakınlarından birini öldürmüştü. Walter dün gece bunun olacağını söylemişti.

Walter, "Keely'e sakinleştirici vermek zorunda kaldılar. Maddy mahvoldu," dedi.

Leigh, Walter'ın itirafını bekledi ama sonra bu sözleri Walter'a söylemenin zalimlik olduğunu fark etti. "Sorun değil. Polise gittiğini biliyorum," dedi.

Walter'ın kaşları çatıldı. Ağzı açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. "Sence kendi eşimi polislere ihbar eder miyim?"

Leigh ne diyeceğini bilmiyordu, bu yüzden bir şey söylemedi.

"Yapma, Leigh. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşündün? Sen çocuğumun annesisin."

Suçluluk, Leigh'nin çeliğe dönmüş kararlılığını yok etti. "Özür dilerim. Bana çok kızmıştın. Hâlâ çok kızgınsın."

"Söylediklerim..." dedi ona doğru uzanıp ama sonra ellerini bıraktı. "Yanlış konuştum, Leigh ama düşünmüyordun. Ya da çok fazla düşünüyordun, her şeyin yoluna gireceğini, çünkü işlerin ters gitmesine izin vermeyecek kadar zeki olduğunu sanıyordun."

Leigh titrek bir nefes aldı.

"*Zaten* zekisin, Leigh. Hem de çok. Ama her şeyi kontrol edemezsin. İnsanlara güvenmen gerekiyor."

Walter cevap versin diye durmuştu ama Leigh ne diyeceğini bilemiyordu.

Walter devam etti, "Şu an yaptığın şey, her şeyi yok etmek,

yalnızca senin tekrar inşa edebileceğini düşünmen işe yaramıyor. Hiçbir zaman da yaramadı."

Leigh ona karşı çıkamıyordu. Aynı tartışmayı yıllardır farklı varyasyonlar halinde yapmışlardı ama ilk defa Walter'ın tamamen haklı olduğunu kabul etmişti.

Sadece içinden söylediği mantrayı yüksek sesle söyledi. "Benim hatam. Hepsi benim hatam."

"Birazı öyle ama ne olmuş?" dedi Walter bu kadar kolaymış gibi davranarak. "Kafa kafaya verip bir çözüm bulalım."

Gözlerini kapattı. Callie'nin onlara hediyesini getirdiği boğucu Şikago gecesini düşündü. O can alıcı ziyaretten önce Leigh sonunda teslim olmuş ve Walter'ın kucağına oturmuştu. Sonra kedi gibi ona sokulmuştu ve Walter onu hayatında hiç hissetmediği kadar güvende hissettirmişti.

O zaman söyleyemediği şeyleri şimdi söyledi. "Sensiz yaşayamam. Seni seviyorum. Hakkında böyle hissedeceğim tek adam sensin," dedi.

Walter tereddüt etti ve Leigh'nin kalbi tekrar kırıldı. "Ben de seni seviyorum ama olay onunla bitmiyor. Bunu geride bırakabilecek miyiz bilmiyorum," dedi.

Leigh'nin boğazı kasıldı. Walter'ın dipsiz gibi görünen af kuyusunun dibine gelmişti sonunda.

Walter, "Şimdi önümüzdeki problem hakkında konuşalım. Seni nasıl kurtaracağız? Callie'yi nasıl kurtaracağız?"

Leigh gözyaşlarını sildi. Yükü Walter'ın taşımasına izin vermek çok kolay olurdu ama, "Hayır tatlım. Seni bu olaya karıştıramam. Birimizin Maddy'nin yanında olması lazım," demek zorundaydı.

"Pazarlık yapmıyorum," dedi Walter seçeneği varmış gibi.

"Andrew'un b planı var dedin. Yani kasetlerin kopyaları başkasında da var, değil mi?"

Leigh onun suyuna gitti. "Evet," dedi.

"Peki bu kim olabilir?" dedi Walter ve Leigh'nin inatçılığını fark etti. "Yapma, tatlım. Andrew kime güvenir? O kadar fazla arkadaşı olamaz. Fiziksel bir şey olmalı; usb bellek ya da hard disk. Birini arayacak, o kişi aleti alıp internete yükleyecek sonra da polise götürecek. Nerede saklıyor olabilir? Banka kasası? Kişisel kasa? Tren istasyonu dolabı?"

Leigh kafasını sallamaya başladı ama sonra en bariz cevabı keşfetti, en başından beri gözünün önündeydi.

Ana sunucu da yedek sunucu da şuradaki dolapta duruyor.

Walter'a, "Andrew'un özel dedektifi, Reggie. Sunucusu var. Kaliteli bir şifreleme sistemi olduğunu ve buluta yükleme yapmadığını söyleyip hava atmıştı. Kesin orada saklıyordur," dedi.

"Reggie de olayı biliyor mu?"

Leigh aynı anda omuzlarını silkip kafasını salladı. "Andrew saçmalıklarını yaptığında odada olmuyor. Sadece parasına bakıyor. Andrew onun bankası. Andrew tutuklanırsa b planını uygular, ona hiç şüphem yok."

"Tamam, o zaman sunucuyu almamız lazım."

"Yani haneye tecavüz mü?" dedi Leigh. Burada sınır çizmesi gerekiyordu. "Hayır, Walter. Bunu yapmana izin vermem, ayrıca hiçbir şeyi çözmez. Orijinaller hâlâ Andrew'un elinde."

"O zaman başka bir yol bulmama yardım et," dedi Walter. Leigh'nin mantığını sinir bozucu bulduğu belliydi. "Maddy'nin annesine ihtiyacı var. Ağlayıp senin nerede olduğunu sormaktan başka bir şey yapmadı."

Maddy'nin ona seslendiğini ve orada olmadığını düşününce midesi altüst oldu.

"Bu kadar boktan bir anne olduğum için özür dilerim. Ve eş. Ve abla. Haklıydın. Her şeyi birbirinden ayrı tutmaya çalışıyorum ve sonunda herkesi kendimden uzaklaştırıyorum."

Walter yere baktı. Ona karşı çıkmadı. "Sunucuyu çalacağız, tamam mı? Sonra da orijinalleri bulmamız gerek. Andrew onları nerede saklıyor olabilir? Sunucu ile aynı yerde olmazlar. Nerede yaşıyor?" dedi.

Leigh dudaklarını sıkıca kapattı. Walter bu işi tüm detaylarıyla düşünmüyordu. Reggie'nin ofisi akşam muhtemelen kapalı oluyordu. Görünürde güvenlik sistemi yoktu. Dolaptaki asma kilidi kırması kolay olurdu. Vidaları sökecek bir tornavida yeterliydi.

Andrew'un evinde ise kameralar, güvenlik sistemi ve muhtemelen Andrew'un kendisi vardı. Adam şimdiden bir kişiyi öldürmüştü ve başkalarına da zarar vermeye niyeti olduğunu açıkça belirtmişti.

"Leigh?" dedi Walter. Bunu yapmaya hazırdı. "Andrew'un evini anlat. Nerede yaşıyor?"

"*Ocean's Eleven* filminde değiliz, Walter. Elimizde ninja ve kasa patlatma uzmanı yok."

"O zaman..."

"Arabasını mı patlatalım? Evini mi yakalım?" Leigh de Walter kadar delirebilirdi. "Belki de bize anlatana kadar işkence edebiliriz. Soyarız, sandalyeye bağlarız, tırnaklarını koparırız, dişlerini sökeriz. Aklından geçen bu mu?"

Walter yanağını ovdu. Leigh'nin Şikago'ya taşındığı ilk sene yaptığını yapıyordu.

Dr. Patterson. Koç Holt. Bay Humphrey. Bay Ganza. Bay Emmett.

Leigh, zavallı hayatlarına son verdiği birçok hayal kurmuştu

—onları canlı canlı yakıyordu, çüklerini kesiyordu, aşağılıyordu, cezalandırıyordu, yok ediyordu— ama sonra cinayet dolu öfkesinin Waleski ailesinin Canyon Caddesi'ndeki kasvetli mutfağında öldüğünü fark etmişti.

"Buddy'yi öldürdüğümde," dedi Walter'a. "Bir çeşit... füg durumundaydım. Bendim. Ben yaptım. Ama ben değildim. Arabada taciz ettiği kızdı. Tecavüz edilen, sürekli acı çeken, ellenen, okşanılan, gülünen, yalancı, orospu ve kaşar olduğu söylenen kızın ablasıydı. Beni anlıyor musun?"

Kafasını salladı ama gerçekten anlaması mümkün değildi. Walter arabasına yürürken anahtarını hiç parmakları arasına almamıştı. Fiziksel zayıflık eşinin duygu yelpazesinde olmadığı için garajda tecavüze uğrama konusunda kendi kendine karanlık şakalar yapmamıştı.

Leigh avcunu Walter'ın göğsüne bastırdı. Kalbi deli gibi atıyordu. "Tatlım, seni seviyorum ama sen katil değilsin," dedi.

"Başka bir yol bulabiliriz."

"Başka..." dedi ve durdu çünkü Reggie Paltz'ın harika bir zamanlaması vardı. Garaj kapısından girmek yerine bariyerin üstünden atlıyordu. "Geldi. Özel dedektif. Bir dakika bekle de onunla konuşayım, tamam mı?"

Walter arkasına baktı.

Sonra tekrar baktı.

"Bu o mu? Reggie, özel dedektif olan?" diye sordu.

"Evet," dedi Leigh. "Onunla..."

Walter bir anda depar atmaya başladı.

Reggie on beş metre ötedeydi. Cevap verecek zamanı olmadı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Walter yumruğuyla ağzını kapattı.

"Walter!" diye bağırdı Leigh onu durdurmak için koşarak. "Walter!"

Walter, Reggie'nin üstüne çıkmış yumruk yağdırıyordu. Betona kan sıçradı. Leigh bir diş parçası, kanlı mukus kalıntıları gördü. Kemikleri dal gibi çatırdadı. Reggie'nin burnu dümdüz olmuştu.

"Walter!" dedi Leigh elini tutmaya çalışarak. Onu durdurmazsa Reggie'yi öldürecekti. "Walter, lütfen!"

Walter'ın son yumruğu Reggie'nin ağzını çatlatarak açtı. Çenesi yan dönmüştü. Bedeni gevşedi. Walter onu bayıltmıştı. Yine de yumruğunu kaldırdı, tekrar saldırmaya hazırlandı.

"Hayır!" diye bağırdı Leigh elini tutup tüm gücüyle kavrayarak. Kasları tel kablo gibiydi. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. "Walter."

Walter ona baktı, hâlâ kızgındı. Yüzü öfkeden çarpıklaşmıştı. Göğsü her nefesinde inip çıkıyordu. Gömleği kan içindeydi, kan izleri yüzünde çizgi halinde uzanıyordu.

"Walter," diye fısıldadı gözlerindeki kanı silerek. Walter ter içindeydi. Hayvani yönünü kontrol altına almaya çalışıyordu, Leigh kaslarının kasıldığını hissetti. Etrafına baktı. Kimse yoktu ama bu durum ne kadar sürerdi bilmiyordu. "Buradan gitmemiz lazım. Ayağa kalk," dedi.

"Oydu," dedi Walter kafasını indirerek. Leigh'nin elini sıkıca tutuyordu. Leigh, kontrolünü tekrar kazanmaya çalışan Walter'ın omuzlarının iniş çıkışını izliyordu. "Oradaydı," dedi Walter.

Leigh tekrar etrafına baktı. İçi polis dolu bir adalet sarayından birkaç metre ötedeydiler. "Arabada anlatırsın. Gitmemiz lazım," dedi.

"Oyun," dedi Walter. "Reggie oradaydı. Maddy'nin oyununda izleyiciler arasındaydı."

Leigh yere çöktü. Yine vücudu uyuşuyordu, dinlemek dışında hiçbir şey yapacak gücü yoktu.

"Perde arasında," dedi Walter nefes nefese. "Benimle konuştu. Ne isim söyledi hatırlamıyorum. Yeni olduğunu söyledi. Kızını yazdırdığını söyledi. Kardeşinin polis olduğunu anlattı, sendikadan bahsetmeye başladık ve..."

Leigh'nin eli ağzına gitti. Perde arasını hatırladı; koltuğundan kalkmıştı, izleyiciler arasında Walter'ı aramıştı. Sırtı Leigh'ye dönük, kısa, siyah saçlı bir adamla konuşuyordu.

"Leigh," dedi Walter ona bakarak. "Bana Maddy'yi sordu. Seni sordu. Velilerden biri sandım."

"Seni kandırmış," dedi Leigh. Walter'ın sesindeki ağır suçluluk onu çok rahatsız etmişti. "Senin hatan değil."

"Başka ne biliyor?" diye sordu Walter. "Ne planlıyorlar?"

Leigh tekrar garajı kontrol etti. Kimse yoktu. Kameralar sadece araba giriş çıkışında vardı. Reggie ön kapıdan girmek yerine bariyerin üstünden atlamıştı.

"Bagaja koy şunu," dedi Walter'a. "Öğreneceğiz."

17

Walter bagajı açarken Leigh geri çekildi. Reggie hâlâ baygındı. Acil durum halatı ile bağlanmasına ya da Leigh'nin yol yardım kitinde sakladığı bant ile ellerinin yapıştırılmasına gerek kalmamıştı. Leigh'nin tatlı, düşünceli eşi adamı neredeyse öldürüyordu.

Walter dönüp etrafı kontrol etti. Reggie'nin ofisi dışındaki otopark boştu ama yol on metre ötedeydi, onları saklayan tek şey zayıf bir sıra Leyland çalısıydı. Walter, Audi'yi çatlamış beton basamakların yanına park etmişti. Güneş batmıştı ama neon ışıklar otoparkı apaçık gösteriyordu.

Leigh, Glock tabancasını elinde tutuyordu çünkü Walter'ın silahı kullanma fırsatını ele geçirirse yapacaklarından korkuyordu. Onu daha önce hiç bu kadar vahşi görmemişti. Karanlık bir uçurumun kenarında durduğu belliydi. Leigh, düşüşünde kendi rolünü düşünemezdi ama aptalca her şeyi kontrol altında tutabileceğini düşünerek kendisinin neden olduğunu biliyordu.

Walter, Reggie'yi taşımak için uzanıyordu ama durup Leigh'ye baktı. "Alarm var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Leigh. "Gördüğümü hatırlamıyorum ama herhalde vardır."

Walter elini Reggie'nin ön cebine sokup anahtarlarla dolu bir anahtarlık çıkardı. Anahtarları Leigh'ye uzattı. Leigh'nin Walter'ı arabanın başında yalnız bırakmaktan başka çaresi yoktu; cam kapıyı açmaya gitti. Gözleri lobiyi taradı, alarm paneli aradı.

Hiçbir şey yoktu.

Walter homurdanarak Reggie'yi bagajdan çıkarmaya başladı.

Leigh birkaç anahtar denedikten sonra kilit açıldı. Kapı içeri açıldı. Kafasıyla Walter'a işaret verdi. Yola baktı. Otoparka baktı. Kalbi kulaklarında o kadar yüksek atıyordu ki eşi, Reggie'yi itfaiyeci gibi sırtına vururken çıkardığı homurtuları ve inlemeleri duymadı. Walter, ağırlık altında çabalayarak merdivenleri tırmandı ve Reggie'yi lobi zeminine bıraktı.

Leigh aşağı bakmadı. Reggie'nin hasarlı yüzünü görmek istemiyordu. Walter'a, "Ofisi üst katta," dedi.

Walter, Reggie'yi tekrar kaldırdı. Merdivenlerden önce o çıktı. Leigh, tabancayı çantasının derinliklerine soktu ama elini silahın üstünden çekmedi. Parmağı tetik mahfazası üstünde duruyordu, tıpkı Walter'ın ona öğrettiği gibi. Parmak ancak çekmeye hazırsan tetiğe konurdu. Tabancanın alışılmış bir güvenliği yoktu. Tetiği geri çektiğinde silah ateş ediyordu. Leigh irkilip korkunç bir hata yaptığı için bir cinayet hükmü daha giymek istemiyordu.

Ama sırf kendisi için endişelenmiyordu. Yüz kızartıcı cinayette kimin tetiği çektiği önemli değildi. Walter, Reggie'yi arabanın bagajına koyduğu an ikisi de birbirinin suçuna yardım ve yataklık yapmıştı.

Walter sahanlıkta durup Reggie'nin ağırlığını diğer omzuna aldı. Yine derin nefesler alıyordu, insandan çok hayvan olmuştu.

Yol boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Plan yapmamışlardı çünkü plan yapacak bir şey yoktu. Sunucuyu bulacaklardı. B planını yok edeceklerdi. Sonrasında olacakları ikisi de yüksek sesle söylemek istemiyordu.

Leigh sahanlığı geçti. Üç kısa gün önce Andrew'un aynı yerde durduğunu düşündü. Babasını kaybetmekten bahsettiğinde öfkeliydi. Leigh içindeki uyarı alarmını görmezden gelmişti. Andrew'un ne istediğini anlamayı takıntı haline getirmişti, ta ki Andrew açık açık söyleyene kadar.

Babam yok olunca hayatımız mahvoldu. Onu ortadan kaldıran bunun nasıl bir his olduğu bilse keşke.

Andrew Tenant'ın istediği şey buydu: Şu anda Walter ile arasında yaşananlar, güzel kızlarının saklanmak zorunda kalması, Callie'nin ortalıklardan kaybolması. Andrew, Leigh'nin önem verdiği, sevdiği her şeyin kaotik bir şekilde dağılmasını istiyordu, tıpkı Buddy öldüğünde kendisine olduğu gibi. Leigh tam da istediğini yapmıştı.

Walter koridorun sonuna varmıştı. Aşağı eğildi. Reggie'nin ayakları yere değdi, sırtı duvara dokundu. Walter, göğsünden tutup onu kaldırdı. Reggie inledi, kafası yana yattı.

"Hey," dedi Walter yüzüne tokat atarak. "Uyan, göt."

Reggie'nin kafası yine savruldu. Otoparktan gelen ışık pencereden giriyor, Walter'ın verdiği hasarı vurguluyordu. Adamın sol gözü şişip kapanmıştı. Çenesi tuhaf ve gevşek duruyordu. Burun köprüsü pembemsi beyaz bir kemik haline gelmişti, Walter'ın yumrukları deriyi sıyırmıştı.

Leigh, Reggie'nin ofis anahtarını aradı, her anahtarı denediğinde elleri titriyordu.

"Hadi," dedi Walter, Reggie'ye tekrar tokat atarak. "Uyan."

Reggie öksürdü.

Walter'ın yüzüne kan sıçradı ama Walter gözünü bile kırpmadı. "Alarm kodu ne?" diye sordu.

Reggie'nin çenesi çatırdadı. Kısık bir vızıltı çıkardı.

"Bana bak, şerefsiz," dedi Walter başparmaklarıyla Reggie'nin göz kapaklarını açarak. "Alarm kodunu söyle yoksa seni döve döve öldürürüm."

Leigh'nin tüyleri korkudan diken diken oldu. Kafasını kilitten kaldırdı. Walter'ın içi boş bir tehditte bulunmadığını biliyordu. Reggie de biliyordu. Hırıltısı yükseldi, Walter'ın çıkardığı çenesiyle konuşmaya çalıştı.

"Üç..." diye başladı. Sayı onun ağzından tuhaf ve boğuk çıkmıştı. "Dokuz...altı...üç."

Leigh, anahtarlıktaki son anahtarın kilide girdiğini hissetti ama kapıyı açmadı. Walter'a, "Numara olabilir. Sessiz alarm çalabilir," dedi.

Walter, "Öyle bir şey olursa kafasına sıkıp sunucuyu alırız. Polis gelmeden gitmiş oluruz," dedi.

Leigh, sesindeki kararlılığı duyunca kanı dondu.

Reggie'ye bir fırsat vermek için sordu, "Koddan emin misin? Üç-altı-dokuz-üç mü?"

Reggie öksürdü. Yüzünün her çizgisi acıyla kıvrılmıştı.

Walter, Leigh'ye, "Silahı göster," dedi.

Leigh gönülsüzce silahı çantasından çıkardı. Reggie'nin silahı görünce gözlerindeki beyazın büyüdüğünü gördü. İçten içe kendine Walter'ın blöf yaptığını söyledi. Öyle olmalıydı. Kimseyi öldürmeyeceklerdi.

Walter silahı elinden kaptı. Namluyu Reggie'nin alnına bastırdı. Parmağı tetik mahfazasının üstündeydi. Tekrar sordu, "Kod nedir?"

Reggie'nin bedeni sarsıldı ve öksürdü. Ağzı kapanmıyordu. Salyası kanla karışıp gömleğine akıyordu.

"Beş," dedi Walter geri sayarak. "Dört. Üç."

Leigh, parmağının tetiğe geçtiğini gördü. Blöf yapmıyordu. Ağzı açıldı, Walter'a durmasını söyleyecekti ama Reggie önce konuştu.

"Tersten," dedi, çabalamaktan kelime boğuk çıkmıştı. "Üç, altı, dokuz, üç."

Walter, silahı Reggie'nin kafasından çekmedi. Leigh'ye, "Dene," dedi.

Anahtarı döndürdü. Kapıyı açtı. Karanlık dış ofisi bipleme sesi doldurdu. Sesi kısa bir koridor boyunca takip etti. Panel ana ofisin içindeydi. Kırmızı bir düğme yanıp sönüyordu. Bipleme hızlandı, alarmın çalmasına az zaman kaldığını gösterdi.

Leigh kodu girdi. Hiçbir şey olmadı. Eğilip ne yapacağını anlamaya çalıştı. Bipleme daha da hızlandı. Alarm çalmak üzereydi. Telefon çalacaktı. Birisi parolayı soracaktı ve Reggie parolayı kesinlikle söylemezdi. O sırada hayattaysa Walter ona neler olacağını söylemişti.

"Siktir," diye fısıldadı tuşları inceleyerek. *1* tuşunun altında küçük harflerle *KAPAT* yazıyordu. Kodu tekrar girdi ve sonuna *1* ekledi.

Panelden son, uzun bir bipleme yükseldi.

Kırmızı ışık yeşile döndü.

Leigh elini kalbine koydu ama hâlâ telefonun çalmasını bekliyordu. Sessizlikte kulaklarını kabarttı. Duyduğu tek şey diğer odanın kapısının kapanmasının, kilidin ve Reggie'yi sürükleyen Walter'ın ağır ayak sesleriydi.

Işıklar yandı. Leigh çantasını koltuğa bıraktı. Pencereye gidip

panjurları kapattı. Aklında aynı iki soru dönüp duruyordu: *Ne yapacaklardı? Bunun sonu nereye varacaktı?*

Walter, Reggie'yi sandalyelerden birine itti. Leigh, Walter'ın arka cebinden bant çıkardığını görünce şok oldu. Bunu arabanın bagajından almıştı yani bu noktaya kadar düşünmüştü. Daha da kötüsü, aklındaki planın fikrini ona Leigh vermişti.

Soyarız, sandalyeye bağlarız, tırnaklarını koparırız, dişlerini sökeriz.

"Walter," dedi Leigh, ses tonu tekrar düşünmesi için yalvarıyordu.

"Sunucu burada mı?" dedi Walter arka duvardaki metal kapıyı işaret ederek. Asma kilit ordunun kullandığı türden güçlü bir şeye benziyordu.

Leigh, "Evet ama..." dedi.

"Aç," dedi Walter bandı Reggie'nin göğsüne sarıp onu sandalyeye bağlayarak. Adamın bileklerinin bağlı olduğunu kontrol ettikten sonra tek dizi üstüne çöküp bacaklarını sandalyenin ayaklarına bağladı.

Leigh ne diyeceğini bilmiyordu. Eşinin çıldırmasını izliyordu sanki. Onu durdurmanın bir yolu yoktu. Yapabileceği tek şey Walter kendine gelene kadar söylediğini yapmaktı. Asma kilidi çekti. Dolap kulpu oynamadı. Metal kapının ve menteşelerin vidaları yıldızdı. Acil yol yardımı kitinde tornavida vardı. Walter bagajına tornavida koyduğunda onunla dalga geçmişti ama şimdi zamanda geri gidip koymasına engel olmak istiyordu çünkü Walter biraz sonra ona aşağı inip tornavidayı almasını söyleyecekti.

Leigh, bu ikiliyi yalnız bırakırsa döndüğünde sadece birinin hayatta olacağını biliyordu.

Walter, Reggie'nin bileklerine daha fazla bant sararak, "Sorularıma cevap vereceksin, orospu çocuğu," dedi.

Leigh, Reggie'nin anahtarlığını kontrol etti. Hiçbiri doğru anahtara benzemiyordu. Anahtarın kısa, iri dişli olması gerekiyordu. Yine de denemeye başladı.

Walter, odanın diğer ucundan bir sandalye çekiyordu. Reggie'nin karşısına oturdu. O kadar yakınlardı ki dizleri birbirine değiyordu. Silah Walter'ın kucağındaydı. Parmakları silahın yan tarafında duruyordu.

Reggie'ye, "Neden kızımın okulundaydın?" diye sordu.

Reggie bir şey söylemedi. Leigh'ye bakıyordu.

"Karıma bakma. Bana bak," dedi Walter ve Reggie'nin söylenileni yapmasını bekledikten sonra soruyu tekrarlardı, "Neden kızımın okulundaydın?"

Reggie yine cevap vermedi.

Walter tek eliyle silahı havaya atıp namlusundan yakaladı. Plastik kabzayla Reggie'ye vurdu. Darbe o kadar güçlüydü ki Reggie'nin sandalyesi neredeyse devriliyordu.

Leigh çığlık atmamak için elini ağzına kapattı. Ayakkabısına kan sıçramıştı. Halının üstünde diş parçaları gördü.

Reggie'nin omuzları kasıldı. Gömleğine kustu. Kafası boynu etrafında savruldu. Yüzü şişmişti. Sol gözü kaybolmuştu. Ağzı o kadar gevşemişti ki dilini içeride tutamıyordu.

Adam kaçırma. Ağır fiili saldırı. İşkence.

Walter, Leigh'ye sordu, "Asma kilidi açabildin mi?"

Leigh kafasını iki yana salladı. "Walter..."

"Hey," Walter, avcuyla Reggie'nin kafasına tokat attı. "Nerede, göt oğlanı? Anahtar nerede?"

Reggie'nin gözleri tekrar devrilmeye başlamıştı. Leigh, kusmuğunun kokusunu alabiliyordu.

Walter'a, "Beyin sarsıntısı geçirmiş. Tekrar vurursan bayılacak. Ya da daha kötüsü olacak," dedi.

Walter ona baktı ve Leigh, eşinin gözlerinde Andrew'un gözlerinde birçok kez gördüğü soğuk ifadesizliği görünce şaşırdı.

"Walter, lütfen. Ne yaptığımızı bir düşün. Şimdiye kadar yaptıklarımızı düşün," diye yalvardı.

Walter ona tekrar bakmadı. Gördüğü tek şey Maddy'nin tehdit altında olduğuydu. Tabancayı kaldırıp Reggie'nin yüzüne doğrulttu. "Anahtar nerede, şerefsiz?" diye sordu.

"Walter," dedi Leigh titrek bir sesle. "Vidaları çıkarabiliriz, tamam mı? Vidaları çıkarsak yeter. Lütfen canım. Silahı bırak, tamam mı?"

Walter yavaşça silahı kucağına koydu. "Acele et," dedi.

Leigh masaya yürürken bacakları titriyordu. Çekmeceleri yerlerinden çıkardı, içlerini yere döküp küçük anahtarı aradı. İçinden Walter'ın arabayı hatırlamaması için dua ediyordu. Eşini buradan çıkarmalı, onu kendine getirmeliydi. Durmaları gerekiyordu. Reggie'yi hastaneye götürmeleri gerekiyordu. Sonra Reggie doğrudan polise gidecekti, Walter tutuklanacaktı, Andrew kasetleri açığa çıkaracaktı ve...

Leigh düşüncelerinin bir anda durduğunu hissetti.

Beyni arka planda bağlantılar kuruyor, ona bir şeyin yolunda olmadığını söylüyordu. Reggie'nin masasında duran eşyaları inceledi. Bilgisayar. Siyah deri kurutma kâğıdı. Renkli biblo. Kişisel kartvizit tutacağı.

Tiffany 1837 Makers mektup açacağı kayıptı.

Leigh, on beş santim uzunluğunda, son gümüşten bu aksesuarın 375 dolar değerinde olduğunu biliyordu. Birkaç yıl önce aynısını Walter'a Noel hediyesi olarak almıştı. Bir bıçak gibi çarpıcı, maskülen bir görüntüsü vardı.

"Walter," dedi. "Seninle koridorda konuşmam lazım."

Walter kıpırdamadı. "Arabadan tornavidayı al," dedi.

Leigh koltuğa gitti. Çantasına uzandı. Ruby Heyer'ın olay mahalli fotoğrafları hâlâ çantasındaydı. "Walter, benimle koridora gelmen lazım. Hemen," dedi.

Sert ses tonu bir şekilde Walter'ın zihnini kaplayan sisi aralamıştı. Walter ayağa kalkıp Reggie'ye, "Kapının hemen arkasından. Bir şey yapmaya çalışırsan sırtından vururum. Anladın mı?" dedi.

Reggie kafasını kaldırdı. Gözleri kapalıydı ama kafasını bir kez sallayarak tamam demeyi başardı.

Leigh, Walter hareket edene kadar kıpırdamadı. Walter onunla birlikte koridora çıktı ama dış ofise kadar gitmedi, gözünü Reggie'den ayırmak istemiyordu.

Walter dişlerini sıkarak sordu, "Ne var?"

"Sana aldığım mektup açacağını hatırlıyor musun?" diye sordu Leigh. "Hâlâ sende mi?"

Walter yavaşça kafasını ona doğru çevirdi. "Ne?" diye sordu.

"Tiffanny'den aldığım mektup açacağı. Hatırlıyor musun?"

Walter'ın yüz ifadesi yavaş yavaş kafa karışıklığına dönüştü. Neredeyse yine eski eşine benziyordu.

Leigh, Ruby Heyer'ın dosyasını karıştırdı, Walter tekrar çıldırmasın diye fotoğrafları kapalı tuttu. Ruby'nin bacakları arasından çıkan bıçağın yakın çekimini buldu. Hâlâ Walter'a göstermiyordu. Walter'ın hukuki kariyerinin büyük çoğunluğu telefon ya da masa başında geçmişti. Daha önce cinayet bir kenarda dursun, suç davasına bile bakmamıştı.

Leigh, "Sana bir fotoğraf göstereceğim. Çok şiddet içerikli bir fotoğraf ama görmen gerekiyor," dedi.

Walter dönüp Reggie'ye baktı. "Öf, Leigh, sadede gel," dedi.

Walter'ın hazır olmadığını biliyordu, bu yüzden detayları anlattı. "Andrew'un Ruby'nin ölümü sırasında bahanesi var. Beni dinliyor musun?"

Walter kafasını evet anlamında salladı ama aslında dinlemiyordu.

"Andrew dün gece evlendi," dedi Leigh, detayları bir jüriye anlatır gibi basit ve tekrarlı tutmaya çalışarak. "Polis bu sabah Ruby Heyer'ın cinayeti için karşısına çıktığında telefondan fotoğrafları gösterdi. Catering ekibiyle bir fotoğrafı vardı, bir tane annesiyle bardı, bir tane de Sidney'in gelmesini beklerken arkadaşlarıyla vardı."

Walter'ın çenesi kasıldı. Leigh'ye daha uzun süre katlanamayacaktı.

"Bu sabah, duruşmadan önce Andrew'u gördüm. Boynunda ısırıklar vardı, şurası da tırmalanmıştı," dedi elini yüzüne koyup Walter'ın bakmasını bekleyerek. "Savunma yaralarıydı. Andrew'un yüzünde savunma yaraları vardı."

"Ruby karşı koymuş," dedi Walter. "Ee?"

"Hayır, önceki gecenin fotoğraflarını hatırlıyor musun? Andrew'un boynundaki ısırık izleri görülüyor, kararmaya başlamışlar. Zamanlama uymuyor. Kafama takılmıştı çünkü yaraların morarması için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini biliyordum. Andrew o ısırık izlerini dün öğlen üç ya da dört gibi almış olmalı. Ruby saat beşte ailesiyle telefonda konuşmuş. Andrew'un da beş buçukta catering ekibiyle buluşurken fotoğrafı var. Polis, Ruby'nin altı ya da yedi gibi öldürüldüğünü düşünüyor. Cesedi yedi buçukta bulunmuş. Andrew bu süre boyunca evdeydi, etrafı tanıklarla sarılıydı."

Walter'ın sabırsızlığı apaçık belliydi.

Leigh avcunu Walter'ın göğsüne koydu, ona dikkatini vermesini istediğinde her zaman yaptığı gibi.

Walter sonunda ona baktı. Aklından detayları incelediğini, önemli kısımları anlamaya çalıştığını görebiliyordu. Sonunda, "Devam et," dedi.

"Andrew'un Ruby'i öldürdüğünü düşünmüyorum. Bence başka biri yaptı. Katil, Andrew'un kurbanlarında kullandığı uygulama biçimini kullandı. Andrew da bu sırada güçlü bir bahane yarattı."

Walter ona tüm dikkatini veriyordu.

"Üç gün önce Reggie'nin ofisine geldiğimde masasında mektup açacağı vardı. Sana Noel'de aldığım mektup açacağının aynısı," dedi ve bir an hazırlanmasını bekledi. "Mektup açacağı artık masada değil. Çekmecelerde de değil."

Walter dosyaya baktı. "Göster," dedi.

Leigh olay mahalli fotoğrafını çıkardı. Bıçağa benzer mektup açacağının kalın, som gümüş kabzasına metal kalıpla T&CO MAKERS kelimeleri işlenmişti.

Walter'ın ifadesindeki sertlik yok oldu. Mektup açacağını görmüyordu. Leigh'nin hikâyesindeki noktaları birleştirmiyordu. Barbekü partilerinde gülüştüğü kadını görüyordu. Kızının arkadaşının annesini. Veli toplantılarında ve okul etkinliklerinde esprileştiği kadını. Acımasız, vurucu ölümünün Leigh'nin yüzünün önünde tuttuğu fotoğrafta yakalandığı kadını.

Eli başına gitti. Gözleri yaşlarla doldu.

Leigh onun acısını kaldıramıyordu. O da ağlamaya başladı. Fotoğrafı gözden uzak bir yere koydu. Evliliklerinde yaptığı acımasızlıklar içinde bu en zalimi gibi geliyordu.

"Yani...demek istediğin o..." Walter'ın yüzündeki keder dayanılmazdı. "Keely'nin bilmeye hakkı..."

"Bilmeye hakkı var," diyerek bitirdi Leigh.

"Ben..." Walter arkasını döndü. Reggie'ye baktı. "Ne yapacağız?"

Leigh aşağı doğru uzandı. Walter'ın elindeki silahı aldı. "Sen gideceksin. Maddy'nin seni de kaybetmesine izin veremem. Bu benim sorumluluğum. Bunlar benim yüzümden oldu. Arabamı al ve..."

"Hayır," dedi Walter ellerine bakarak. Parmaklarını kıvırdı. Parmak boğumları kanıyordu. Bedeni ter içindeydi. DNA'sı ofisin, arabanın, otoparkın her yerindeydi. "Düşünmemiz lazım, Leigh," dedi.

"Düşünecek bir şey yok," dedi Leigh çünkü önemli olan tek şey Walter'ı buradan olabildiğince uzaklaştırmaktı. "Lütfen, canım. Arabama bin ve..."

"Bunu kullanabiliriz," dedi Walter. "Koz olur."

"Hayır buna izin veremeyiz çünkü..." Leigh cümlesini yarıda kesti. *Çünkü* sözünden sonra ekleyecek bir şeyi yoktu, Walter'ın haklı olduğunu biliyordu. Reggie'yi kaçırıp işkence etmişlerdi ama Reggie, Ruby Heyer'ı öldürmüştü.

İki taraf da yok olurdu.

"Onunla konuşayım," dedi Leigh. "Tamam mı?"

Walter tereddüt etti ama kafasını evet anlamında salladı.

Leigh dosyayı koltuk altına aldı. Ofise geri döndü.

Reggie yaklaştığını duydu. Buğulu bir gözle ona baktı. Kafasını çevirip kapı eşiğinde bekleyen Walter'a baktı. Sonra tekrar Leigh'ye baktı.

"İyi polis/kötü polis yapmıyoruz," dedi Leigh ona silahı göstererek. "Seni zaten kaçırıp dövmüş iki kişiden bahsediyoruz. Sence cinayet işleyemez miyiz?"

Reggie ona bakıp beklemeye devam etti.

"Dün gece neredeydin?"

Reggie bir şey söylemedi.

"Andrew seni düğününe davet etti mi?" diye sordu. "Çünkü polise gösterdiği fotoğraflarda yoksun. Her şeyi telefonuyla kaydetmiş. Bahanesini yıkmak mümkün değil."

Reggie tekrar gözlerini kırptı ama Leigh şüphesini sezebiliyordu. Konunun nereye bağlanacağını bilmiyordu. Leigh, Reggie'nin neredeyse aklında yaptığı hesapları görebiliyordu; *ne kadar biliyorlar, ne yapacaklar, bu işten kurtulma şansı nedir, Andrew'un canını yaktığı için ondan intikam alması ne kadar sürecekti?*

Leigh, Dante Carmichael'ın taktiklerinden birini kullandı. Dosyayı açıp olay mahalli fotoğraflarını gösterişli bir şekilde masaya vurdu. Ruby'nin kafa derisini gösteren fotoğrafı saklamak yerine Tiffany mektup açacağını göstereni sakladı.

Reggie'ye tekrar sordu, "Dün gece neredeydin?"

Reggie fotoğraflara baktı, sonra tekrar Leigh'ye döndü. Çenesi çok gevşek olduğu için ağzını kapatamıyordu ama "Kim?" diye homurdandı.

"Kim mi?" diye tekrarladı Leigh çünkü bu soruyu beklemiyordu. "Andrew'un sana öldürttüğü kadının ismini bilmiyor musun?"

Reggie gözlerini kırptı. Gerçekten kafası karışmış gibiydi. "Ne?" dedi.

Ona mektup açacağının yakın çekimini gösterdi. Tepkisi yine beklenmedikti.

Reggie eğildi, daha iyi bakabilmek için sağlam gözünü çevirdi. Fotoğrafı inceledi. Bakışları masasına yöneldi, mektup açacağını arıyor gibiydi. Sonunda kafasını kaldırıp Leigh'ye baktı. Kafasını iki yana sallamaya başladı.

"Hayır," dedi. "Hayır-hayır-hayır."

"Pazar günü Maddy'nin okulundaydın," dedi Leigh. "Ruby Heyer ile konuştuğumu gördün. Andrew'dan ona bahsettin mi? Onu yüzden mi sana onu öldürttü?"

"Ben..." dedi Reggie öksürerek. Çenesindeki kaslar titriyordu. İlk defa korkmuş görünüyordu. "Hayır. Ben değil. Andy'e eşini terk ettiğini söyledim. Fizik tedavi uzmanıyla yatıyordu. Otele taşınmış. Ama, hayır. Yapmam. Seksiydi."

Leigh sordu, "Yani Ruby Heyer'ı otele kadar takip ettin, sonra Andrew'a nerede olduğunu söyledin ama başka bir şey yapmadın mı?"

"Evet," dedi Reggie fotoğraflara bakarak. "Yapmadım. Asla."

Leigh, adamın yüzünden geriye kalanları inceledi. En başından beri aklının kolay okunabilecek biri olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi pek emin değildi. Reggie Paltz, Leigh'ye Andrew'un asla göstermediği türden bir korku gösteriyordu.

"Leigh," dedi Walter. O da anlıyordu. "Emin misin?"

Leigh hiçbir şeyden emin değildi. Andrew hep üç adım önündeydi. Reggie'yi de mi tuzağa düşürmüştü?

"Söylediklerin doğru olsa bile kendini adam öldürmeyi planlamadan hapiste bulabilirsin. Tecavüzden suçlanan bir adama ailesini terk etmiş, tek başına yaşamakta olan savunmasız bir kadının yerini söyledin," dedi Leigh.

Reggie dehşetini yutmaya çalışarak yüzünü ekşitti.

Leigh sordu, "Peki Andrew'un beni bulması hakkındaki hikâyen? Ona *Atlanta INtown* makalesini gösterdiğini ve beni tanıdığını söyledin. Doğru mu?"

Reggie hızla kafasını salladı. "Evet. Gerçekten. Makaleyi gördüm. Ona gösterdim. Seni tanıdı."

"Sonra beni ve ailemi araştırmanı mı istedi?"

"Evet. Para verdi. O kadar," dedi tekrar olay mahalli fotoğraflarına bakarak. "Ben değilim. Yapmadım. Yapamam."

Leigh içten içe doğruyu söylediğini hissediyordu. Walter ile bakıştılar. İkisi de içlerinden aynı soruyu soruyordu: *şimdi ne yapacağız?*

"Şey..." dedi Reggie kanlı bir öksürükle. Gözü sunucu dolabına döndü. "Yukarıda."

Walter kapı eşiğine gitti. Eşiğin üst kısmına uzandı. Leigh'ye asma kilidin anahtarını gösterdi. Walter'ın gözlerinde Leigh'nin hissettiği gerginliğin yansıması vardı.

Bu durumun doğru olmadığını anlamak için içinde siren çalmasına gerek yoktu. Son beş dakikayı düşündü, sonra son birkaç günün üstünden geçti. Reggie, Andrew için birkaç kanunu çiğnemeye razıydı. Leigh, doğru meblağ karşılığında cinayet işleyebileceğine de inanırdı. İnanamadığı şey Reggie'nin *bu tür* bir cinayet işleyeceğiydi. Ruby Heyer'a gösterilen acımasızlığın bundan zevk alan biri tarafından yapıldığı belliydi. Hiçbir meblağ böyle bir çılgınlığı satın alamazdı.

Reggie'ye sordu, "Andrew senden dijital dosya saklamanı istedi mi?"

Reggie başını acılı bir şekilde salladı.

"Ona bir şey olursa dosyaları internete yüklemeni mi söyledi?"

Reggie bir kez daha kafasını sallamayı başardı.

Leigh, Walter'ın anahtarı kilide sokmasını izledi. Walter kapıyı açtı.

Leigh, Jason Bourne filmlerinden fırlama, ışıklı şeyler göreceğini sanmıştı. Bunun yerine dosya dolabının üstünde duran krem rengi iki metal kutu gördü. İkisi de bir kutu süt kadar uzun ve

kalındı. Ön taraflarında yeşil ve kırmızı ışıklar yanıyordu. Arkalarından çıkan mavi kablolar bir modeme bağlanıyordu.

Reggie'ye, "Dosyaya baktın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Reggie. Konuşmaya çalışırken boğazı zorlanıyordu. "Para verdi. O kadar."

"Tecavüze uğrayan bir çocuğun videoları."

Reggie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Titremeye başladı. Artık korktuğuna hiç şüphe kalmamıştı.

Leigh, midesi mi bulanmıştı yoksa hukuki yaptırımlardan mı korkuyordu anlayamamıştı. FBI tarafından tutuklanan pedofililerin neredeyse hepsi cihazlarında çocuk pornosu olmadığını iddia etmişti. Sonra da hayatlarının geri kalanını hapishanede başka bir bahane mi sunsaydım diye düşünerek geçirmişlerdi.

Reggie'ye, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Şurada," dedi Reggie kafasını dolabın içindeki dosya dolabına doğru sallayarak. "Üst çekmece. Arka taraf."

Walter kıpırdamadı. Yorgun düştüğü belliydi. Onu buraya getiren adrenalin salgısı bitmişti ve yerine kendi acımasız hareketlerine karşı duyduğu dehşet kalmıştı.

Leigh şu anda bunu düzeltemezdi. Dosya dolabının üst çekmecesini açtı. Müşteri isimleriyle işaretlenmiş dosyalar gördü. Arka taraftaki son beş dosyanın ismini görünce kalbi duracak gibi oldu.

CALLIOPE "CALLIE" DEWINTER

HARLEIGH "LEIGH" COLLIER

WALTER COLLIER

MADELINE "MADDY" COLLIER

SANDRA "PHIL" SANTIAGO

Leigh, Walter'a döndü ve, "Arabada beklemeni istiyorum," dedi.

Walter kafasını iki yana salladı. Artık onu yalnız bırakmayacak kadar iyi bir adamdı.

Leigh dosyaları çıkardı. Walter arkasından dosyalara bakamasın diye masaya döndü. Maddy'nin dosyasıyla başladı çünkü en önemlisi oydu.

Leigh hukuk alanında çalıştığı için özel dedektiflerden gelen yüzlerce rapor okumuştu. Hepsinde aynı tahmin edilebilir şeyler vardı: hareket kayıtları, fotoğraflar, fişler. Maddy'ninki de aynıydı ama Reggie'nin notları bilgisayardan basılmamış, elle yazılmıştı.

Kızının hareketleri *The Music Man*'in pazar günkü sahnesinden iki gün önce başlıyor, dün öğlene kadar devam ediyordu.

8.12—Keely Heyer, Necia Adams ve Bryce Diaz ile arabaya biniyor

8.22—McDonald's da duruyor, arabaya servis alıyor, yolda yiyor

8.49—Hollis Academy'e geliyor

15.05—Spor salonunda oyun provası yapıyor

15.28—Futbol sahasında antrenman yapıyor (babası izliyor)

17.15—Babasıyla evde

Leigh, Andrew'un takip cihazıyla oynadığını düşündü fakat Andrew'un Hollis Academy spor salonunda oturup Maddy'nin genç çocukları yönetmesini izlediğini ya da Maddy'nin haftada üç kez gittiği futbol antrenmanını izlemeye gittiğini düşünmek istemiyordu çünkü çok yakınında dolu bir silah vardı.

Bunun yerine hareket kayıtlarının arkasındaki kalın fotoğraf yığınına baktı. Yine aynılar. Maddy arabada. Maddy sahnede. Maddy futbol sahasında geriniyor.

Leigh bu fotoğrafları Walter'a göstermedi. Onu Reggie Paltz'ı öldürmeye razı vahşi hayvana geri döndüremezdi.

Sonra Callie'nin dosyasını aldı. Hareket kaydı, Maddy'den bir gün sonra başlıyordu. Callie, Stewart Caddesi'nde uyuşturucu satıyordu. Dr. Jerry'nin kliniğinde çalışıyordu. Motelde uyuyordu, sonra Leigh ile buluşuyordu, arabada oturuyorlardı, sonra Callie, Phil'in evine yürüyordu. Fotoğraflar hareket kaydını destekleniyordu ama dahası da vardı: kardeşi otobüs durağında bekliyordu, Phil'in evinde kedisini camdan içeri alıyordu, bir açık hava alışveriş merkezinde yürüyordu. Bu alışveriş merkezi o kadar tanıdıktı ki Leigh'nin gözleri yanmaya başladı.

Callie, üstü kapalı bir geçiş tünelindeyken fotoğraflanmıştı. Buddy Waleski'nin parçalarını gömdükleri noktanın tam üstündeydi.

Leigh, Reggie'ye sordu. "Dün gece neredeydin?"

"Kar..." dedi ve boğazını temizledi. Yüzündeki gerginlik apaçık ortadaydı. Durumun kötü olduğunu biliyordu. Buradan çıkmayı başarsa bile Andrew ya da polisin onu bekleyeceğini biliyordu. "Kardeşini izliyordum."

Leigh, Callie'nin dünkü hareket kaydına baktı. Kütüphaneye gitmişti, sonra Maddy'nin futbol antrenmanına, sonra da otobüsle eve dönmüştü. Reggie'nin notlarına göre dün gece akşam beşten gece yarısına kadar Phil'in evinin önünde beklemişti.

Özel dedektifler saat başı para alıyordu. Şüpheli evden çıkmayacaksa evin önünde bekleyerek zaman harcamaları genellikle hoş karşılanmıyordu. Leigh, Callie'nin eve döndükten sonra bir daha dışarı çıkmayacağını biliyordu. Kardeşi engelliydi. Bağımlılıkları yüzünden savunmasızdı. Geceleri zorunda olmadıkça dışarı çıkmıyordu.

Leigh sordu, "Andrew dün gece saat beşte Callie'yi izlediğini biliyor muydu?"

"Aradı. Beklememi söyledi," dedi Reggie. Sonraki sorunun ne lacağını tahmin etmişti. "Kullan at telefon. Diğerini... burada ıraktırdı."

Leigh, "Hareket kayıtları da elle yazılmış, bilgisayarda kop-ası yok," dedi.

Reggie doğrulamak için hafifçe kafasını salladı. "Kopya yok," edi.

Leigh, Walter'a baktı ama Walter elinin arkasındaki yaraya akıyordu.

Reggie'ye sordu, "Tammy Karlsen'ın tecavüze uğradığı gece eredeydin?"

Reggie'nin yüzündeki şaşkınlık hızla dehşete döndü. "Andrew eni tuttu, Sidney'i takip ettim."

"Peki kameradaki hafıza kartları? Onlar da mı Andrew'da?"

Reggie'nin kafası hızlı bir şekilde yukarı aşağı oynadı.

"Nakit verdi değil mi? Yani fatura yok."

Reggie cevap vermedi ama vermesine gerek de yoktu.

Leigh, Reggie'nin durumun en kötü yanlarını düşünmediğini iliyordu. Andrew'un planının geri kalanını gözler önüne serdi. Peki diğer geceler, Andrew'un hep gittiği yerlerin yakınlarında ç kadının tecavüze uğradığı zamanlar. O sırada neredeydin?"

"Çalışıyordum," dedi Reggie. "Eski sevgilileri takip ediyor-lum."

Leigh, Dante'nin listesindeki iki yeni ismi hatırladı. "Lynne Vilkerson ve Fabienne Godard mı?"

Reggie kısık, huzursuzluk dolu bir şekilde iç geçirdi.

"Tanrım," dedi Leigh çünkü tüm parçalar yerine oturuyordu. Peki arabanın GPS sinyali?"

Gözü kapanmıştı. Köşesinden kan akıyordu. "Kapattım," dedi.

Leigh, adamın sessizce noktaları birleştirmesini izledi. Reggie'nin hiçbir tecavüz için bahanesi yoktu. Ruby Heyer'ın cinayeti için bahanesi yoktu. Notları bilgisayarına girmemişti. Hareketlerini gösteren hiçbir fatura yoktu. Saldırılar gerçekleştiği sırada nerede olduğunu ortaya çıkarak telefon, kamera ya da hafıza kartı yoktu. Arabasındaki sinyali kapatmasının nedeninin yakalanmamak olduğu ileri sürülebilirdi.

Andrew bu yüzden hiç korkmamıştı. Reggie'yi tuzağa düşürmüştü.

"Orospu çocuğu," dedi Reggie çünkü o da anlamıştı.

"Walter," dedi Leigh. "Sunucuları al. Ben de bilgisayarı alacağım."

Leigh, bilgisayarı çantasına tıkıştırdı. Walter'ın metal kutuların kablolarını ve prizlerini çekmesini bekledi. Gitmek yerine dosya dolabına döndü. Lynne Wilkerson ve Fabienne Godard dosyalarını buldu. Reggie görsün diye onları da masadaki diğer dosyalar üstüne koydu. "Bunları alıyorum. Tek bahanen bunlar, benimle uğraşırsan seni mahvederim. Anladın mı?"

Reggie kafasını salladı ama dosyalar konusunda endişeli olmadığı belliydi. Andrew konusunda endişeliydi.

Leigh, çekmeceden düşen makası buldu. Reggie'ye, "Senin yerinde olsam önce hastaneye gider sonra da kendime çok iyi bir avukat bulurdum," dedi.

Reggie, Leigh'nin bileklerindeki bandı kesmesini izledi.

Leigh ona daha fazla yardım etmeyecekti. Makası onun eline verdi.

Çalıntı eşyaları topladı ve Walter'a, "Gidelim," dedi.

Leigh, önce Walter'ın çıkmasını bekledi. Walter'a hâlâ güvenmiyordu, Reggie'ye tekrar saldırabilirdi. Eşi, sunucuları merdi-

venden indirirken hiç ses çıkarmadı. Lobiden geçtiler. Kapıdan çıktılar. Leigh her şeyi bagaja attı. Walter da sunucuları bagaja koydu.

Arabayı buraya kadar Walter kullandı ama bu sefer direksiyonun başına Leigh geçti. Vitesi geriye takıp çıktı. Farları apartmanın önünde parladı. Ofis penceresinde duran Reggie Paltz'ın gölgesini gördü.

Walter, "Polise gidecek," dedi.

"Toparlanacak, sonra da Vanuatu, Endonezya ya da Maldivlere gidecek," dedi Leigh, ABD'ye suçlu teslim etmeyen ülkeler arasında en çok tercih edilenleri sayarak. "Sunucuda Callie'nin videolarını bulup yok etmemiz lazım. Geri kalanı da sigorta olarak saklayacağız."

"Ne için?" diye sordu Walter. "Orijinaller Andrew'un elinde. Hâlâ kapana kısılmış durumdayız. Olduğumuz yerden bir adım ileri gidemedik."

"Hayır," dedi Leigh. "İlerledik."

"O şerefsize Maddy'yi takip etsin diye para vermiş. Nerede olduğunu, nereye gittiğini biliyor. Adam fotoğraf çekmiş. Fotoğrafları gördüğünde yüzündeki ifade gözümden kaçmadı. Dehşete düşmüştün."

Leigh tartışmayacaktı çünkü Walter haklıydı.

"Bir de Ruby'e yaptıkları var. Tanrım, kadını mahvetmiş. Öldürmekle kalmamış. İşkence etmiş ve..." Walter'ın boğazından boğuk bir keder sesi çıktı. Kafasını elleri arasına aldı. "Ne yapacağız? Maddy asla güvende olmayacak. Ondan asla kaçamayacağız."

Leigh arabayı yolun kenarına çekti. Reggie Paltz'ın ofisindeki ilk buluşmadan sonra kenara çektiği noktadan çok da uzakta değildi. O zaman panikten midesi bulanmıştı. Şimdi ise kararlılığı sarsılmazdı.

Walter'ın ellerini tuttu. Walter'ın kendisine bakmasını bekledi ama bakmadı.

"Anlıyorum," dedi Walter. "Neden yaptığını anlıyorum."

Leigh kafasını iki yana salladı. "Neyi yaptığımı?"

"Callie hep senin kızın gibiydi. Hep senin sorumluluğun oldu," dedi Walter ve sonunda kafasını kaldırıp ona baktı. Son yirmi dakika içinde o kadar ağlamıştı ki Leigh neredeyse yirmi yıldır bu kadar ağladığını görmemişti. "Bana o adamı öldürdüğünü söylediğinde, ben... bilmiyorum. Kabul edilecek gibi değildi. Anlayamadım. Doğru var, yanlış var ve senin yaptığın..."

Leigh boğazının kasıldığını hissetti.

"Birine böyle zarar verebileceğimi düşünmüyordum," diye devam etti. "Ama Reggie'yi otoparkta tanıyınca, Maddy'nin ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu fark edince, gözüm hiçbir şey görmedi. Öfkeden kudurmuştum. Onu öldürecektim, Leigh. Öldüreceğimi sen de anladın."

Leigh dudaklarını sıkıcak kapattı.

"Olanlar hakkında söylediğin her şeyi anladım diyemem," dedi Walter. "Ama bunu anladım."

Leigh tatlı, nazik eşine dikkatle baktı. Konsolun ışığında yüzündeki ter ve kan lekeleri mor bir tona bürünmüştü. Bunun sorumlusu kendisiydi. Kızlarını tehlikeye atmıştı. Eşini deliye çevirmişti. Durumu düzeltmesi gerekiyordu, hem de hemen.

Walter'a, "Callie'yi bulmam lazım. Olanları bilmeye hakkı var. Olacakları da," dedi.

Walter, "Ne olacak ki?" diye sordu.

"Üç gün önce yapmam gereken şeyi yapacağım," dedi Leigh. "Teslim olacağım."

18

Callie, Dr. Jerry'nin kliniğindeki kilitli ilaç dolabı önünde duruyordu. Sidney'in üstü açık BMW'sini iki otopark ileride bırakmıştı. En son araba çaldığında kullanmakta bu kadar zorlanmamıştı. Andrew'un garajından çıkmak için BMW'nin sağ tarafına doğru uzandığı zamana kadar araba birçok kez stop etmişti. Garajdan çıkarken arabanın kıçı devasa posta kutusuna çarpmıştı. Dönüşleri yanlış hesapladığı için jantlar birkaç kez kaldırıma sürtmüştü.

Stewart Avenue gibi bir atış poligonunda arabanın hayatta kalması, eroinin insanları aptallaştırdığının kanıtıydı. Sidney'in cüzdanını ve telefonunu takas etmek için almıştı ama kimse arabanın pahalı tekerleklerini çalmamıştı. Camları kırıp radyoyu almamışlardı. Herkes ya plan yapamayacak kadar kafaydı ya da dökümcülerin adam göndermesini bekleyemeyecek kadar çaresizlerdi.

Callie ise üzücü derecede ayıktı. Metadonla eroinden kopma yöntemi önceki seferler gibi meyvesini vermemişti. Eroinin ilk dozunda o mest olma halini beklemişti ama vücudu eroini o kadar hızlı tüketmişti ki kafa olmak için çaresizlik dolu bir kısır döngüye girmişti. Sıvı damarlarına girdiği anda aniden gelen mide bu-

lantısı, beş kısa dakika boyunca mutluluk, bir saat bile sürmeyen yorgunluk ve sonra beyninin ona *daha daha daha* demesi.

Buna tolerans ya da alışma adı veriliyordu, bedenin aynı tepkiyi vermek için daha yüksek dozda uyuşturucu alması gerekiyordu. Tahmin edilebileceği gibi, mu reseptörleri toleransta büyük bir role sahipti. Uyuşturuculara sık sık maruz kalmak analjezik etkiyi azaltıyordu, bedenin kaç tane yeni mu yarattığının önemi yoktu, bu mu reseptörleri diğerlerinin hafızasıyla üretiliyordu.

Bağımlıların uyuşturucuları birbiriyle karıştırmaya, fentanil, Oxy ya da benzos eklemesinin nedeni toleranstı. Genellikle o kadar çok şey alıyorlardı ki Kurt Cobain ile kızının artık çenesine pompalı tüfek dayadığı günde onun yaşını geçtiğini konuşup gülüşüyorlardı. Belki de intihar notunda alıntıladığı Neil Young sözünü söylerdi nazik bir sesle: *Patlamak silinmekten iyidir.*

Callie ilaç dolabına baktı, öfkesini alevlendirmeye çalıştı. Stadyum tünelindeki Andrew. Yerde kıvranan Sidney. Buddy ve Callie'nin televizyonda oynayan mide bulandırıcı videosu. Yemyeşil sahada koşan Maddy; hiçbir derdi yoktu çünkü seviliyordu, kendisine değer veriliyordu, her zaman da öyle hissedecekti.

İlk anahtar kilide girdi. Sonra ikinci anahtar. Sonra dolap açıldı. Callie, uzman bir hırsızın hafif dokunuşlarıyla parmaklarını şişeler üstünde gezdirdi. Metadon, ketamine, fentanil, buprenorfin. Başka bir gün olsa cebine sığacak kadar şişe alırdı. Şimdi ise onları bırakıp lidocaine şişesini buldu. Dolabı kapatmaya başlamıştı ki zihni onu aceleyle durdurdu. Alt rafta birkaç şişe pentobarbital duruyordu. Mavi bir sıvıydı, cam temizleme sıvısı gibi. Şişeler diğerlerinden daha büyüktü, diğerleriyle arasında neredeyse üç kat fark vardı. Bir tanesini seçti, sonra kapıyı kilitledi.

Tedavi odasına girmek yerine ön taraftaki lobiye geçti. Cam pencerelerin önündeki demir parmaklıklar arkasından otopark gö-

rünüyordu. Sokak lambaları patlatılmıştı ama Callie, Sidney'in parlak üstü açık arabasını kolaylıkla görebiliyordu. Otoparkta çöp kutusuna doğru ilerleyen başıboş bir fareden başka bir şey yoktu. Berber kapalıydı. Dr. Jerry muhtemelen evinde, biberonla beslediği Meowma Cass'e sone okuyordu. Callie buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmek istiyordu ama hayatı boyunca düşünmeden hareket ettikten sonra yaptıklarının sonuçlarını düşünmeme konusunda becerisini yitirdiğini fark etti.

Andy'e söyle, eğer bıçağını geri istiyorsa benden alması lazım.

Callie teknolojiden tamamen bihaber değildi. Arabaların GPS uydularına sinyal vererek insanların yerini belirlediğini biliyordu. Sidney'in gülünç derecede pahalı BMW'sinin devasa bir neon tabela gibi dikkat çekeceğini, Andrew'u ona getireceğini biliyordu. Andrew'un jüri seçiminin bitmesinin üstünden birkaç saat geçtiğini de biliyordu.

Neden gelmemişti?

Callie, dinlenme odasına giderken bir ameliyat kiti aldı. Bacağı o kadar acıyordu ki masaya ulaştığında topallamaya başlamıştı. Masanın üstüne bir küçük bir büyük şişe koydu. Ameliyat kitini açtı. Oturunca eli kalçasına gitti. Bacağındaki apse, pantolonunun altında bıldırcın yumurtası gibiydi. Üstüne bastırdı çünkü fiziksel acı içindeki acıdan daha iyiydi.

Gözlerini kapattı. Beyninin kaçınılmaza karşı savaşmasına son verdi ve videoyu gözleri önüne getirdi.

Callie'nin on dört yaşındaki bedeni koltuğa bağlıydı.

Buddy lütfen çok canım yanıyor lütfen yapma lütfen...

Buddy'nin devasa bedeni üstünde ileri geri gidiyordu.

Kapa çeneni Callie kıpırdama dedim.

Olanları bu şekilde hatırlamıyordu. Neden bu şekilde hatır-

lamıyordu? Beyninde nasıl bir terslik vardı? Ruhunda nasıl bir terslik vardı?

Callie, istediği her an Phil'in küçükken ona yaptığı on binlerce kötü şey hatırlayabiliyordu; onu bayıltana kadar dövmesinden yolda yalnız bırakıp gitmesine, gecenin bir yarısı alüminyum folyo şapkalı adamlar inceleme aletleriyle dışarıda bekliyor diye korkutmasına kadar.

Callie, Buddy'nin onu kaç kere tehdit ettiğini, odada oraya buraya attığını, tekmelediğini, zorla içine girdiğini, bağladığını, hatta onu boğduğunu son yirmi üç yıldır neden hatırlayamamıştı? Neden Callie'ye çok ağladığı, çok yalvardığı ya da yapmasını istediği şeyleri yapamadığı için on binlerce kez onun suçu olduğunu söylediğini neden hafızasının derinliklerine gömmüştü?

Callie, dudaklarının şapırtısını duydu. Beyni, Phil'den Buddy'ye, sonra da kilitli ilaç dolabına doğrudan bağlantı kurmuştu.

Metadon. Ketamin. Buprenorfin. Fentanil.

Phil'in evine döndüğünde çantasını almış, dar siyah üstünü çıkarıp yırtık Care Bears tişörtünü ve sarı saten gökkuşağı ceketini giymişti. Ceketin fermuarını boğazına kadar kapatmıştı çünkü böyle daha güvende hissediyordu, can simidi gibiydi. Callie'nin uyuşturucu kiti çantasındaydı. Kablosu. Çakmağı. Kaşığı. Kullanılmış bir şırınga. Ağzına kadar beyaz tozla dolu iri bir paket.

Callie düşünmeden aşağı eğildi. Aklı çalışmadan kiti açmaya başladı, kas hafızası çakmağı, kabloyu, bilinemeyen gizemlerle dolu iri paketi çıkardı.

Uyuşturucuyu satın aldığı torbacıyı tanımıyordu. İçine ne karıştırmıştı bilmiyordu —kabartma tozu, süt tozu, metadon, fentanil, strikinin— hatta işleme başladığında uyuşturucu ne kadar saftı onu bile bilmiyordu. O sırada önemi olan şey üstünde kırk dolar

ve Sidney ile olan felaketten artan birkaç ilaç olmasıydı, adamın da üstünde fil öldürecek kadar eroin vardı.

Callie ağzındaki kanı yuttu. Dudağı kanıyordu çünkü istemeden ısırıp duruyordu. Büyük bir çabayla ilgisini uyuşturucudan çekmeyi başardı. Kot pantolonunu indirilebilmek için yukarı doğruldu. Odanın ışığında kalçasının rengi zamk gibiydi; üstüne kıpkırmızı, irin dolu bir damla düşmüş zamk gibi. Parmaklarını yavaşça apsenin üstüne gezdirdi. Parmak uçlarına sıcaklık geldi. Enfeksiyonun üstünden iğneyi soktuğu noktada kan izleri vardı.

Hepsi de ne kadar kovalarsa kovalasın bir daha asla ama asla yakalayamayacağı beş dakikalık bir mest olma hali içindi.

Aptal keşler.

Şırıngaya biraz lidocaine çekti, dozu ölçmekle uğraşmadı. İğnenin apseye saplanmasını izledi. Bu çabasının ödülü olarak bir parça kan daha döküldü. Herhangi bir acı hissetmedi çünkü bedenindeki her yer acıyordu zaten. Boynu, kolları, sırtı, Sidney'in bacak arasına soktuğu dizi. Eroinin verdiği ağırlık hissi eskiden Callie'yi bilinçsiz bir uykuya sürüklerdi, şimdi ise onu sonunda boğacak bir yüke dönüşmüştü.

Lidocaine'in apseye yayıldığını hissedince gözlerini kapadı. Gorilin sesine kulak kabarttı. Ensesinde sıcak nefesini duymaya çalıştı. Yalnızlığı çok çarpıcıydı. Mutfaktaki o geceden beri ufukta onun tehdidiyle yaşamıştı ama artık hiçbir şey yoktu. Yaratık, stadyum tünelinde Andrew'a saldırmadan birkaç saniye önce kaybolmuştu. Bu paradoks Callie'nin zihnini kurcalıyordu. Denklemin sonucuna ulaşmak için kendini zorlarsa çözüm basitti: bunca yıldır, goril Buddy Waleski değildi.

O acımasız, kana susamış iblis en başından beri Callie'ydi.

"Merhaba, arkadaşım," dedi Dr. Jerry.

Callie arkasını dönüp ona baktı. Ruhu utançla alev alev yanı-

yordu. Dr. Jerry kapı eşiğinde duruyordu. Gözleri masaya ilişti. Uyuşturucu kiti ve iri eroin paketini gördü. Ameliyat kitini. Lidocaine şırıngasını. Pentobarbital dolu mavi şişeyi.

"Tanrım," dedi Dr. Jerry, Callie'nin bacağındaki büyük kızarıklığa bakarak. "Yardım edebilir miyim?"

Callie'nin ağzı özürlerle doldu ama dudakları çıkmasına izin vermiyordu. Bu durumun bahanesi olamazdı. Suçluluğu duruşmadaki kanıtlar gibi apaçık ortadaydı.

"Bakalım durumun nedir, genç hanım," dedi Dr. Jerry otururak. Önlüğü kırışıktı. Gözlükleri yamuktu. Saçı taranmamıştı. Parmaklarıyla apsenin kenarlarına hafifçe bastırdığı sırada Callie, nefesinde uykunun ekşi kokusunu aldı. Dr. Jerry, "Calico olsaydın kötü bir kavgaya girmişsin derdim. Tabii ki calicolar için doğal bir durum. Çok saldırgan olabiliyorlar. Pug cinsinin tersine, onlar kaçmalarıyla ünlüdür. Özellikle de birkaç tane içerlerse," dedi.

Callie'nin gözleri yaşlarla buğulandı. Utancı varlığının her yanına ulaşmıştı. Dr. Jerry'nin her zaman anlattığı hikâyeleri dinliyormuş gibi öylece oturamazdı.

"Gördüğüm kadarıyla lidocaine ile başlamışsın," dedi Dr. Jerry bacağını test edip, "sence yeterince uyuşuk mu?" diye sordu.

Callie kafasını salladığını hissetti ama enfeksiyonun keskin sızısını hâlâ hissedebiliyordu. Bir şey söylemesi gerekiyordu ama ne söyleyebilirdi ki? Ondan ilaç çaldığı için nasıl özür dileyebilirdi? Kliniğini tehlikeye attığı için? Yüzüne yalan söylediği için?

Dr. Jerry umursamaz bir şekilde ameliyat kitinden bir çift eldiven aldı. Başlamadan önce Callie'ye gülümsedi, ona da korkmuş tazı köpeklerine yaptığı gibi rahatlatıcı bir konuşma yaptı. "İyileşeceksin, genç hanım. İkimiz de biraz rahatsızlık çekeceğiz ama elimden geldiğinde hızlı olacağım, sonrasında da çok daha iyi hissedeceksin."

Callie, doktor apseyi kesip açtığı sırada arkasındaki buzdo-

labına baktı. Parmaklarının enfeksiyonu dışarı çıkardığını, sargı beziyle sildiğini ve apse boşalana kadar tekrar bastırdığını hissetti. Doktor açıklığı ıslattı ve Callie bacağına serin serum suyunun damladığını hissetti. Aşağı bakamıyordu ama Dr. Jerry'nin özenli davrandığını biliyordu çünkü kapısında beliren tüm zavallı hayvanlara ilgi gösterirdi.

"İşte, bitti," dedi Dr. Jerry eldivenlerini çıkarıp. Çekmeceden ilk yardım çantasını buldu ve orta boy bir yara bandı seçti. Kesiğin üstünü kapatarak, "İstiyorsan antibiyotik konusunu konuşabiliriz? Ben kendiminkileri peynir içine saklıyorum," dedi.

Callie hâlâ konuşamıyordu. Bu yüzden pantolonunu çekmek için düzeldi. Pantolonun beli karnına bol gelmişti. Kemer bulması gerekecekti.

Kemer.

Ellerine baktı. Buddy'nin kemeri pantolonundan çıkarıp bilekleri etrafına sardığını gördü. Yirmi üç yıllık unutma birikerek gözünün önünden silemediği bir dehşet şovuna dönüşmüştü.

"Callie?"

Kafasını kaldırdığında Dr. Jerry'nin sabırlı bir şekilde onu beklediğini gördü.

"Normalde kilodan bahsetmeyi sevmem ama senin durumunda tatlı yemeni önerebilirim. Daha fazla beslenmen gerektiği açık," dedi.

Callie ağzını açtı ve kelimeler sel gibi aktı. "Özür dilerim, Dr. Jerry. Burada olmamalıyım. Asla dönmemeliydim. Korkunç biriyim. Yardımınızı hak etmiyorum. Güveninizi de. Sizden ilaç çalıyordum ve..."

"Arkadaşım," dedi Dr. Jerry. "Arkadaşımsın. On yedi yaşından beri de öyleydin."

Callie kafasını iki yana salladı. Onun arkadaşı değildi. Ona yapışmış bir sülüktü.

Dr. Jerry sordu, "Kapımı çaldığın ilk günü hatırlıyor musun? Yardımcı aranıyor diye ilan vermiştim ama içten içe bu yardımın senin gibi özel birinden geleceğini umuyordum."

Callie, kibarlığını kaldıramıyordu. O kadar şiddetli ağlamaya başladı ki nefesi kesildi.

"Callie," dedi elini tutarak. "Lütfen ağlama. Burada beni şaşırtan ya da moralimi bozan bir şey yok."

Callie rahatlamış hissetmeliydi ama daha da kötü hissetmişti çünkü Dr. Jerry bildiğini hiç belli etmemişti. Callie onu kandırıyor gibi numara yapmıştı.

Dr. Jerry, "İyi hissettirir mi bilmiyorum ama ilaç listesi ve izini kaybettirme konusunda çok beceriklisin," dedi.

Bu ona iyi hissettirmemişti. İthamda bulunuyordu.

"Beklenmeyen olay şu, aklımı kaçırıyor olabilirim ama ben bile bel kayması olan bir Akita'yı hatırlardım," dedi ve kontrollü maddelerin çalınması suçu bir şey değilmiş gibi ona göz kırptı. "Akita türü ne kadar sinir bozucu bebeklikler yapıyor biliyorsun."

"Özür dilerim, Dr. Jerry," dedi Callie gözünden yaşlar boşanarak. Burnu akıyordu. "Sırtımda goril var."

"Ah, demek son zamanlarda goril dünyasındaki demografik değişimlerin olağandışı davranışlara neden olduğunu biliyorsun."

Callie dudaklarının titreyerek gülümsemeye dönüştüğünü fark etti. Dr. Jerry ona ders vermek istemiyordu. Ona hayvanlarla ilgili bir hikâye anlatmak istiyordu.

Titrek bir nefes aldı ve, "Anlatın," dedi.

"Goriller kendi alanlarına girilmediği sürece genellikle barışçıldır. Ama insanlık yüzünden bu alanları azaldı ve tabii ki hayvanları koruma altına almanın kötü yanlarından biri bu türlerin sayısının daha da artması," dedi. "Hiç goril gördün mü?"

Callie kafasını iki yana salladı. "Hatırladığım kadarıyla hatır."

"Güzel, çünkü eskiden bir tane erkek tüm ekibi yönetiyordu, tüm kadınlar onundu ve çok ama çok mutluydu," dedi Dr. Jerry ve dramatik etki yaratmak için duraksadı. "Şimdi genç erkekler kendi gruplarını oluşturmak yerine oldukları yerde kalıyorlar ve sevgi göremedikleri için daha zayıf, yalnız erkeklere saldırıyorlar. İnanabiliyor musun?"

Callie, elinin arkasıyla burnunu sildi. "Çok korkunç," dedi.

"Gerçekten öyle," dedi Dr. Jerry. "Amacı olmayan genç erkekler çok sıkıntı yaratabiliyor. Örneğin benim küçük oğlum. Okulda çok zorbalığa uğradı. Sana hiç söyledim mi? O da bağımlılık sorunları yaşadı."

Callie kafasını iki yana salladı çünkü hiç küçük oğlu olduğunu duymamıştı. Sadece Oregon'dakini biliyordu.

"Zachary on dört yaşında kullanmaya başladı. Arkadaşı olmadığı için olmuştu. Çok yalnızdı ama bizim sevmediğimiz bir grup çocuk onu kabul etmişti," diye açıkladı Dr. Jerry, "Okulun torbacılarıydı, bu kelime hâlâ kullanılıyor mu bilmiyorum. Kulübe üye olmak için de uyuşturucu denemek gerekiyordu."

Callie de lisede benzer bir gruba girmişti. Şimdi hepsi evli ve çocukluydu, güzel arabaları vardı. O ise kendisine karşı gerçekten babacan bir sevgi gösteren tek adamdan ilaç çalıyordu.

"Zachary öldüğünde on sekizinci yaş gününe bir hafta vardı," dedi Dr. Jerry dinlenme odasına gidip dolaplarda hayvan krakerlerini arayarak. "Zachary'i senden saklamaya çalışmadım, canım. Umarım anlayabilirsin ama bazı konuları konuşmak çok zor."

Callie kafasını salladı çünkü tahmin edemeyeceği kadar iyi anlıyordu.

"Eşim ve ben çocuğumuza yardım etmek için elimizden geleni yaptık. Kardeşi de o yüzden ülkenin diğer tarafına taşındı. Neredeyse dört yıl boyunca sadece Zachary'e odaklandık," dedi Dr.

Jerry bir avuç kraker çiğneyerek. "Ama yapabileceğimiz bir şey yoktu, değil mi? Zavallı çocuk bağımlılığın pençesine düşmüştü."

Callie'nin keş zihni hesap yapmaya başladı. Küçük oğlu seksenlerde doğmuş olmalıydı yani taş kokain anlamına geliyordu. Kokain bağımlılık yapıyorduysa taş kokain insanı mahvediyordu. Callie, Torbacı Sammy'nin kol derisini kaşıyarak parçaladığını görmüştü çünkü derisinin altında parazitler olduğunu sanıyordu.

"Zachary'nin kısa hayatı boyunca bağımlılığın arkasındaki bilim iyice araştırıldı ama konu kendi çocuğun olunca farklı oluyor. Onların daha bilgili olduğunu ya da bir şekilde farklı olduğunu düşünüyorsun ama ne kadar özel olurlarsa olsunlar aslında diğer insanlardan farkları yok," dedi Dr. Jery, "Davranışlarımı düşündüğümde utanıyorum. O son birkaç ayı baştan yaşama fırsatım olsa o değerli saatleri Zachary'e onu sevdiğimi söyleyerek geçirirdim, bırakamadığı için ahlakının zayıf olduğunu, karakter yoksunu olduğunu, ailesinden nefret ettiğini söyleyip tüm gücümle bağırmazdım."

Kraker kutusunu salladı. Callie istemiyordu ama yine de elini uzattı ve eline düşen kaplanları, develeri ve gergedanları izledi.

Dr. Jerry bir avuç daha aldıktan sonra oturdu. "Zachary'i gömdüğümüz günden sonraki gün June'a meme kanseri teşhisi kondu."

Callie, Dr. Jerry'nin eşinin adını yüksek sesle söylediğini nadiren duyuyordu. June ile hiç tanışmamıştı. Callie, klinik penceresindeki ilanı gördüğünde kadın zaten ölmüştü. Callie, Dr. Jerry'nin kapısını çaldığında on yedi yaşındaydı, Zachary'nin aşırı dozdan öldüğü yaşta.

"Nedendir bilmiyorum ama pandemi bana hayatımın o dönemini hatırlatıyor. Önce Zachary gitti, onun yasını tutmaya fırsatımız olmadan June da hastaneye kaldırıldı. Sonra çok hızlı bir şekilde vefat etti. İyi bir şeydi ama şok da oldu," diye açıkladı. "O günleri bugüne, hepimizin yaşadığı bu duruma benzetmemin ne-

deni dünyadaki herkesin bir kayıp yaşıyor olması. Sadece ABD'de yarım milyondan fazla kişi öldü. Bu sayı kabul edilmeyecek derecede büyük olduğu için hayatlarımızı yaşamaya devam ediyor ve elimizden geleni yapıyoruz ama sonunda bu inanılmaz kayıp bizi bekliyor olacak. İnsanın peşini hiç bırakmıyor, değil mi?"

Callie, kutu kendisine uzatılınca birkaç hayvan krakeri daha aldı.

Dr. Jerry, "İyi görünmüyorsun, arkadaşım," dedi.

Callie ona karşı çıkamazdı, bu yüzden denemedi.

Dr. Jerry, "Bir süre önce çok tuhaf bir rüya gördüm. Bir eroin bağımlısı hakkındaydı. Hiç eroin bağımlısı gördün mü?" dedi.

Callie'nin kalbi duracak gibi oldu. Dr. Herry'nin komik hikâyelerinde onun yeri yoktu.

"En karanlık, en ıssız yerlerde yaşıyorlar ki bu çok üzücü çünkü herkes onların son derece sevecen varlıklar olduğunu bilir," dedi ve sır verecekmiş gibi elini ağzına götürdü. "Özellikle de kadınlar."

Callie ağlamamak için kendini zor tuttu. Bunu hak etmiyordu.

"Kedilere karşı özel bir zafiyetleri olduğunu söyledin mi? Yemek olarak değil, yemek arkadaşı olarak," dedi Dr. Jerry ellerini kaldırarak. "Ama son derece sevilesi varlıklar. Onları sevmemek neredeyse imkânsız. Sevmemek için taş kalpli olmak lazım."

Callie kafasını iki yana salladı. Dr. Jerry'nin onu affetmesine izin veremezdi.

"Ayrıca, alicenaplıkları efsanevidir!" dedi Dr. Jerry, bu kelime çok hoşuna gitmiş gibiydi. "Daha savunmasız varlıklar için para kutusunda yüzlerce dolar bıraktıkları biliniyor."

Callie'nin burnu o kadar akıyordu ki yetişemiyordu.

Dr. Jerry arka cebinden mendilini çıkarıp ona verdi.

Callie burnunu sildi. Dr. Jerry'nin parazit, eriyen balık rüyasını ve oklarında zehir toplayan farelerle ilgili anlattıklarını düşündü ve ilk defa Dr. Jerry'nin metafor sevmiyor olabileceğini düşündü.

Dr. Jerry, "Bağımlıların en önemli özelliği, bunlardan birine kalbini açınca onları sevmeyi asla ama asla durduramıyorsun. Ne olursa olsun," dedi.

Callie tekrar kafasını salladı çünkü bu sevgiyi hak etmiyordu.

Dr. Jerry sordu, "Akciğer kaşeksisi mi?"

Callie, boş durmasın diye ellerine yapacak bir şey vermek için burnunu sildi. En başından beri kimseyi kandırmamıştı. "İnsan doktorluğundan anladığını bilmiyordum," dedi.

Dr. Jerry arkasına yaslandı, kollarını göğsünde bağladı. "Nefes alırken harcadığın kaloriler yiyecekten aldığın kalorilerden fazla. Bu yüzden o kadar kilo kaybediyorsun. Kaşeksi kronik zayıflama hastalığıdır. Ama bunu biliyorsun, değil mi?"

Callie kafasını evet anlamında salladı çünkü başka bir doktor bunları açıklamıştı. Daha fazla yemesi gerekiyordu ama çok protein alamazdı çünkü böbrekleri sıkıntılıydı, işlenmiş gıda da yiyemezdi çünkü karaciğeri zar zor çalışıyordu. Akciğerlerinden hırıltı sesleri geliyordu ve ciğer filmleri bembeyaz çıkıyordu, boynundaki omur eriyordu, dizinde erken dönem artrit vardı, dahası da vardı ama Callie bu noktadan sonra dinlemeyi bırakmıştı.

Dr. Jerry sordu, "Çok kalmadı değil mi? Bu yolda devam edersen yani."

Callie, tekrar kan tadı alana kadar dudağını çiğnemeye devam etti. Aradığı kafanın peşinden gitmeyi düşünmüştü fakat sonunda tek başına eroinin acısını dindirmeyeceği bir noktaya geldiğini fark etmişti.

Dr. Jerry, "Büyük oğlum, kalan tek oğlum, onunla yaşamamı istiyor," dedi.

"Oregon'da mı?"

"Mini kalp krizlerinden beri istiyor. Portland'a taşınırsam An-

tifa'nın bana gluten vermeyeceğini söyleyip geçiştirdim ama..." Uzun bir şekilde iç geçirdi. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Tabii."

"Sen dün öğlen çıktığından beri buradayım. Meowma Cass ilgiden hoşlandı ama..." diyerek omuzlarını silkti. "Evin yolunu unuttum."

Callie dudağını ısırdı. Üç gün önce gitmişti. "İsterseniz yazabilirim."

"Telefonumdan baktım. Bunu yapabileceğini biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Callie. "İnanılmazmış."

"Evet. Yol tarifi falan yapıyor ama insanları bulmanın bu kadar kolay olması beni endişelendiriyor. Anonimliği özlüyorum. İnsanlar isterse kaybolma hakkına sahip olmalı. Kişisel bir karar, değil mi? Herkesin otonomisi olmalı. Diğer insanlar olarak kararlarını desteklemekle yükümlüyüz, bu kararlara katılmasak bile."

Callie artık internetten bahsetmediklerini biliyordu. "Kamyonetiniz nerede?"

"Arka tarafta duruyor," dedi. "İnanabiliyor musun?"

"Yok artık," dedi Callie ama Dr. Jerry'nin kamyonetini hep arka tarafa park ettiğini biliyordu. "Sizi evinize bırakabilirim."

"Çok cömertsin ama gerek yok," dedi ve tekrar Callie'nin elini tuttu. "Son birkaç aydır çalışabilmemin tek nedeni sensin. Ne büyük bir fedakârlık yaptığının farkındayım. Bunu yapabilmek için nelerden vazgeçtiğini anlıyorum."

Masadaki uyuşturucu kitine bakıyordu. Callie, "Özür dilerim," dedi.

"Benden özür dilemene asla ama asla gerek yok," dedi ve Callie'nin elini ağzına götürüp hızlı bir şekilde öptükten sonra bıraktı. "Şimdi, burada ne yapmaya çalışıyorsun? Yanlışlık yapmanı istemem."

Callie, pentobarbital şişesine baktı. Üstünde hayvan uyutma ilacı olduğu yazıyordu, onlar da ilacı tam bu amaçla kullanıyorlardı. Dr. Jerry ilacı almaktaki amacını anladığını sanıyordu ama yanılıyordu.

Callie, "Çok tehlikeli bir Great Dane cinsine rastladım," dedi.

Dr. Jerry çenesini kaşıyarak imayı düşündü. "Tuhaf. Bence suç sahibindedir. Dane cinsi köpekler genellikle çok arkadaş canlısı ve merhametli hayvanlardır. Onlara boşuna nazik dev demiyorlar."

"Bunun nazik bir yanı yok," dedi Callie. "Kadınlara acı çektiriyor. Tecavüz ediyor, işkence ediyor. Sevdiğim insanların canını yakmakla tehdit ediyor beni. Kardeşim gibi. Ve benim... kardeşimin kızını. Maddy. Daha on altı yaşında. Önünde koca bir hayat var."

Dr. Jerry şimdi anlamıştı. Şişeyi aldı. "Bu hayvan kaç kilo?"

"80 kilo civarı."

Dr. Jerry şişeyi inceledi. "Freddy, dünyanın en büyük köpeği rekorunu kıran inanılmaz Great Dane 76 kiloydu."

"Büyük bir köpekmiş."

Dr. Jerry sustu. Callie, aklından hesap yaptığını anladı.

Sonunda karar verdi, "Kesin olması için en az yirmi mililitre gerekir bence," dedi.

Callie dudakları arasından hava üfledi. "Büyük bir şırınga," dedi."

"Büyük bir köpek."

Callie sonraki sorusunu düşündü. Normalde bir hayvanı uyutmadan önce serumla sakinleştiriyorlardı. "İlaç nasıl verilmeli?"

"Şahdamarı iyi olur," dedi Dr. Jerry ve biraz daha düşündü. "Intrakardiyal en hızlısı olur. Doğrudan kalbe. Bunu daha önce yaptın, değil mi?"

Bunu klinikte yapmıştı ama Narcan* her yerde bulunmadan önce sokaklarda da yapmıştı.

* Opioid uyuşturucuların overdose etkilerini ortadan kaldırmak için kullanılan bir kimyasal bileşim.

Callie sordu, "Başka?"

"Kalp vücudun içinde açılı duruyor, bu yüzden sol atrium en altta olur, ulaşması en kolay o olur, değil mi?"

Callie bir saniye durup anatomiyi gözünde canlandırdı. "Doğru," dedi.

"Sakinleştirici birkaç saniye içinde etki göstermeli ama hayvanı sonraki hayata göndermek için tüm dozun verilmesi gerekir. Tabii ki kaslar kasılacak. Can çekişme nefesleri duyacaksın," diyerek gülümsedi ama gözlerinde üzüntü vardı. "Kusura bakma ama söylemem lazım, senin gibi ufak birinin böyle bir işe kalkışması tehlikeli gibi."

"Dr. Jerry," dedi Callie. "Hâlâ tehlike için yaşadığımı öğrenmediniz mi?"

Dr. Jerry sırıttı ama üzüntüsü hâlâ yerindeydi.

"Özür dilerim," dedi Callie. "Oğlunuzla olanlar için, sizi hep sevdiğinizi bilmeniz gerek. Durmak istiyordu. En azından bir kısmı. Onunla gurur duyabileceğiniz normal bir hayat istiyordu."

"Bu sözlere minnetimi anlatamam," dedi Dr. Jerry. "Sen ise, arkadaşım, hayatımda harika bir varlıktın. İlişkimizin bana mutluluk vermeyen yanı olmadı. Bunu unutma, tamam mı?"

"Söz," dedi Callie. "Aynısı sizin için de geçerli."

"Ah," dedi şakağına dokunarak. "Bunu asla unutmayacağım."

Sonrasında Dr. Jerry'nin gitmekten başka yapacak şeyi kalmamıştı.

Callie, Meowma Cass'i Dr. Jerry'nin ofisinde koltukta uyurken buldu. Taşıma çantasında taşınma hakaretine tepki veremeyecek kadar uykuluydu. Callie'nin eğilip yuvarlak karnını öpmesine bile izin verdi. Biberonla beslemek işe yaramıştı. Cass artık daha güçlüydü. Hayatta kalacaktı.

Dr. Jerry, kamyonetinin apartmanın arkasında park halinde

beklediğini görünce şaşırdı ama Callie adamın yeni durumlara ayak uydurabilme becerisine hayrandı. Önce kedinin taşıma çantasını kemerle bağladı. Sonra doktorun kemerini takmasına yardım etti. Doktor motoru çalıştırdığı sırada ikisi de konuşmadı. Callie, elini doktorun yüzüne götürdü. Gitmesine izin vermeden önce kırışık yanağını öptü. Kamyonet sokakta yavaşça ilerledi. Sola dönüş sinyali yandı.

"Siktir," diye mırıldandı Callie ve dikkatini çekmek için ellerini salladı. Doktorun da karşılık verdiğini gördü. Sol sinyal söndü. Sağ sinyal yandı.

Dr. Jerry köşeden dönüp gözden kaybolduktan sonra Callie binanın içine girdi. Kilidin kapandığını tekrar kontrol etti. Tedbiri elden bıraktıkları anda pislik keşler kliniğe saldırırdı.

20 milimetre şırıngalar bakım odasındaydı. Nadiren kullanılıyorlardı. Callie şırıngayı eline aldığında aklından geçen tek şey düşündüğünden çok daha büyük olduğuydu. Şırıngayla dinlenme odasına döndü. İğnenin kapağını açtı. Piston neredeyse tamamen dışarıdaydı. Kapağı tekrar taktığında şırınga baştan sona roman boyutunda gibi duruyordu.

Callie, içi dolu şırıngayı ceketinin cebine koydu. Köşelere iyice yerleşti.

Diğer elini de diğer cebine soktu. Parmakları bıçağa değdi.

Çatlak ahşap kabza. Yamuk bıçak. Callie bunu Andrew'un sosislerini kesmek için kullanıyordu yoksa tüm sosisi ağzına sokup boğuluyordu.

Andrew neredeydi?

Sidney'in arabası dışarıda dinlenme tesislerinin hoş geldiniz tabelası gibi duruyordu. Callie onun en sevdiği bıçağı çalmıştı. Eşinin altı ay boyunca düzgün işeyememesine neden oldu. Elektronik dolabındaki rafın arkasında VCR ve video kaseti bulmuştu.

Beyaz deri koltuklarını delmiş, lekesiz duvarlarına uzun, rahatsız edici çizgiler çizmişti.

Neyi bekliyordu?

Callie göz kapaklarında bir ağırlık hissetti. Saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Bugünden yorgun düşmüştü ve yarın da çok kolay olmayacaktı. Nedense Dr. Jerry'e gerçeği anlatmak bedeninin yaptığı şeytani şeylerin sonunda onu bulduğunu kabullenmesini sağlamıştı. Her yanı acıyordu. Her şey yanlış geliyordu.

Uyuşturucu kitine baktı. Şimdi alabilir, tekrar o kafanın peşine düşebilirdi ama içinden bir ses Andrew'un uyumaya başladığı anda geleceğini söylüyordu. Cebindeki devasa şırınga adli tıp memuru tarafından bulunmamalıydı. Andrew'u uyutmalıydı, böylece Maddy güvende olacaktı ve Leigh hayatına devam edebilecekti.

Bu fikir plan bile değildi ama yine de aptalca olduğu kadar tehlikeliydi de. Dr. Jerry haklıydı. Callie çok küçüktü, Andrew çok büyüktü ve onu bir daha şaşırtması mümkün değildi çünkü bu sefer çıldırmasını bekliyor olacaktı.

Sonraki dakika ya da saatleri daha iyi, daha kurnaz bir yol aramakla geçirebilirdi ama Callie hiçbir zaman çok ileri bakan biri değildi, boynundaki çiviler ve demirler de arkasına bakmasını imkânsız kılıyordu. Elindeki tek avantaj bu durumu sonlandırma kararlılığıydı. Sonu iyi bitmeyebilirdi ama en azından bitecekti.

CUMA

19

Leigh kendini Dr. Jerry'nin karanlık bekleme odasının demir parmaklıklarının arasından bakarken bulduğunda saat gece yarısını yeni geçiyordu. Yaşlı adamın öldüğünü düşünmüştü ama Reggie'nin Callie'yi takip ederken çektiği fotoğraflar öyle olmadığını gösteriyordu. Kliniğin Facebook sayfasında tedavi ettikleri hayvanların fotoğrafları vardı. Leigh, isimlerde Callie'nin imzasını görebiliyordu. Cleocatra. Mewssolini. Meowma Cass. Binx, ki bu Aptal Kaşar, kısaca Aşar'ın gerçek ismiydi.

Ancak Callie *Hocus Pocus*'taki kedinin adını hatırlardı; bu filmi o kadar çok izlemişlerdi ki Phil bile filmden alıntılar yapmaya başlamıştı. Leigh kardeşini bulmak için hezeyan halinde olmasa gülerdi. İki gündür Callie ile konuşmuyor olması genellikle rahatlama nedeniydi. Şimdi ise aklından sadece en kötü senaryolar geçiyordu; Andrew ile kavga etmişti, bozuk mal kullanmıştı, acilden gelen telefon, kapıya gelen polis.

Walter sordu, "Burada olduğundan emin misin?"

"Yolda Dr. Jerry'nin yanından geçtik. Burada olmalı," dedi Leigh parmaklarıyla cama vurarak. Binanın önünde iki park yeri-

ne park etmiş gümüş, üstü açık BMW onu endişelendirmişti. Sadece gettoda değillerdi, aynı zamanda Fulton Bölgesi içindeydiler. Arabadaki plaka ise DeKalb'e aitti, Andrew orada yaşıyordu.

"Tatlım, saat geç oldu," dedi Walter elini Leigh'nin kuyruk sokumuna koyarak. "Yedi saat sonra avukatla görüşmemiz var. Callie'yi o zamana kadar bulamayabiliriz."

Leigh onu sarsmak istiyordu çünkü Walter anlamıyordu. "Onu hemen bulmamız lazım, Walter. Andrew, Reggie ile iletişime geçemediği anda bir şeylerin ters gittiğini anlayacak."

"Ama bilmeyecek."

"O bir avcı. İçgüdüleriyle hareket ediyor," dedi Leigh. "Düşün. Reggie ortadan kayboluyor, sonra Andrew jüri seçiminin ertelendiğini duyuyor ve ben görünürlerde yokum. Ya tüm videoları internete verir ya da orijinal cinayet kasetini polislere gösterir; ne yaparsa yapsın Callie'nin o sırada burada olmasına izin veremem. Onu hemen şehir dışında çıkarmalıyız."

"Şehir dışında çıkmaz," dedi Walter. "Sen de biliyorsun. Evi burası."

Leigh kardeşine seçim şansı vermeyecekti. Callie'nin kaybolması gerekiyordu. Tartışmanın anlamı yoktu. Cama daha güçlü vurdu.

Walter, "Leigh," dedi.

Leigh onu duymazdan gelerek ilerledi, ellerini gözleri etrafına siper ederek karanlık odanın içine bakmaya çalıştı. Kalbi boğazında atıyordu. Kaç ya da savaş içgüdüsü atlıkarınca gibi dönüyordu. Leigh hayatını sadece beş dakikalık bölümler halinde yaşayabilirdi çünkü bu dakikaların ötesini düşünürse her şey büyümeye başlayacaktı ve bildiği hayatın bitmek üzere olduğu gerçeğiyle yüz yüze kalacaktı.

Kardeşini yaklaşan çığdan kurtarmak için delice çabalıyordu.

"Leigh," dedi Walter tekrar, Leigh eşi hakkında endişeli olmasaydı çığlık atıp adını söylemeyi kesmesini söylerdi.

İkisi de Reggie'ye yaptıklarından yorgun düşmüş, travma geçirmişti. Gece boyunca amaçsızca araba sürmek gerginliklerini azaltmamıştı. Phil'in evinden geçmişler, Callie'nin ucuz moteline gitmişler, yakındaki motellerin sahiplerini uyandırmışlar, uyuşturucu inlerinin etrafında dolanmışlar, karakolu aramışlar, beş farklı acilde hemşirelerle konuşmuşlardı. Tıpkı eskisi gibiydi ve kardeşini hâlâ bulamamış olmak berbat ve duygusal anlamda yorucuydu.

Leigh pes etmeyecekti. Kaset konusunda uyarmayı Callie'ye borçluydu.

Sonunda gerçeği söylemeyi ona borçluydu.

"İşte," dedi Walter parmaklıkların arasından bekleme odasında yanan ışığı göstererek. Callie'nin üstünde kot pantolon ve Leigh'nin ortaokuldan tanıdığı saten bir ceket vardı. Sıcak havaya rağmen fermuarı sonuna kadar kapamıştı.

"Cal!" diye seslendi Leigh camın arkasından.

Ses tonu, yavaş yavaş yürüyen Callie'nin hızının artmasına neden olmadı. Walter bronzlaşması hakkında doğruyu söylemişti. Callie'nin cildi neredeyse altın rengindeydi. Ama hâlâ hastalıklı görünüyordu, acı verici derecede zayıftı ve gözleri çukur çukurdu. Sert ışık, Callie sonunda kapıya geldiğinde ne kadar yıprandığını apaçık gözler önüne serdi. Zor hareket ediyordu. Yüzünde boş bir ifade vardı. Ağzından nefes alıyordu. Callie ne olursa olsun Leigh'yi gördüğünde seviniyordu, eyalet hapishanesindeki metal masanın üstünden görse bile. Ama şimdi şüpheli görünüyordu. Gözleri otoparkı taradı ve anahtarı kilide soktu.

Cam kapı geri çekildi. Başka bir anahtar da kepengi açtı. Leigh, yakından baktığında kardeşinin yüzündeki silik makyajı gördü. Akmış göz kalemi. Silinmiş far. Callie'nin dudaklarında koyu

pembe bir iz vardı. Leigh, kardeşini yıllardır makyajlı görmemişti, en fazla yanağına kedi bıyığı çiziyordu.

Callie önce Walter ile konuştu, "Uzun zaman oldu, dostum."

Walter, "Seni görmek güzel, dostum," dedi.

Leigh şu anda bu Chip and Dale numarasını kaldıramayacaktı. Callie'ye, "İyi misin?" diye sordu.

Callie, Callie gibi cevap verdi. "Hangimiz iyi olabiliyoruz ki?"

Leigh kafasıyla BMW'yi gösterdi. "Kimin arabası?"

"Tüm gece oradaydı," dedi Callie ki bu teknik olarak soruyu cevaplamıyordu.

Leigh daha fazla detay istemek için ağzını açmıştı ama sonra anlamı olmadığını fark etti. Arabanın önemi yoktu. Buraya kardeşiyle konuşmaya gelmişti. Uzun, sonu gelmeyen gece boyunca konuşmasının pratiğini yapmıştı. Callie'den ihtiyacı olan tek şey zamandı, Callie'nin hep bol miktarda sahip olduğu bir şeydi bu.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Walter fark edercesine. "Seni gördüğüme sevindim, Callie."

Callie ona selam verdi. "Arayı uzatma," dedi.

Leigh davet beklemedi. Binanın içine girip kapıyı kapattı. Lobi onlarca yıldır hiç değişmemişti. Koku bile tanıdıktı; ıslak köpek ve deterjan kokusu çünkü Callie, Dr. Jerry yapmasın diye gerekirse yerleri bile silerdi.

"Harleigh," dedi Callie. "Ne oldu? Neden buradasın?"

Leigh cevap vermedi. Dönüp Walter'a baktı. Gölgesi, Audi'nin yolcu koltuğunda hareketsiz duruyordu. Ellerine bakıyordu. Leigh, Walter'ın parmaklarını neredeyse bir saat boyunca oynatmasını izledikten sonra ona durmasını söylemişti. Sonra Walter parmak boğumlarındaki yaralarla oynamaya başlamıştı, sonunda yaraları tekrar kanamış ve yolcu koltuğuna kan bulaşmıştı. Reggie Paltz'a gösterdiği şiddeti hatırlamak için kalıcı bir

işaret istiyor gibiydi. Leigh onunla konuşmaya çalıştı ama Walter konuşmamıştı. Evlilikleri boyunca ilk defa Walter'ın aklından geçenleri anlayamamıştı. Bir hayat daha yok etmişti.

Leigh arkasını dönüp Callie'ye, "Arka tarafa geçelim," dedi.

Callie neden bekleme salonunda oturamayacaklarını sormadı. Leigh'yi koridordan Dr. Jerry'nin ofisine götürdü. Diğer odalar gibi burada da hiçbir şey değişmemişti. Şişman bir chihuahua şeklindeki lamba. Duvarlarda krallık elbiseleri giyen hayvanların tasvir edildiği silik yağlı boya portreleri. Eski yeşil beyaz ekose koltuk bile aynıydı. Tek fark Callie'ydi. Yıpranmış görünüyordu. Sanki hayat sonunda onu yakalamıştı.

Leigh durumu daha da kötüleştireceğini biliyordu.

"Evet," dedi Callie masaya yaslanarak. "Anlat."

Leigh ilk defa aklından geçen düşünceleri sansürlemek zorunda kalmadı. "Walter ve ben Andrew'un dedektifi Reggie Paltz'ı kaçırdık," dedi.

Callie sadece, "Hah," diyebildi.

"B planı ondaymış," diye devam etti Leigh. "Ama yine de teslim olacağım, bu yüzden önce sana söylemem gerektiğini hissettim çünkü sen de o kasetlerdesin."

Callie ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Sorularım var," dedi.

"Önemi yok. Ben kararımı verdim. Maddy'yi korumak için bunu yapmam gerekiyor. Başka insanları da korumak için çünkü başka ne yapacağını bilmiyorum," dedi ve boğazında yükselen paniği bastırmak için yutkundu. "Andrew ve Linda, Bradley'nin ofisine geldiği anda yapmam gerekirdi. Hepsine suçumu itiraf etseydim Ruby hayatta olurdu, Maddy kaçmak zorunda kalmazdı ve..."

"Harleigh, bir nefes al," dedi Callie. "Son konuştuğumuzda ben tavan arasında panik atak geçiriyordum, şimdi gelmiş b planı olduğunu, teslim olacağını, Ruby diye birinin öldüğünü ve Maddy'nin bir problemi olduğunu söylüyorsun?"

Leigh, hızlı hikâye anlatma konusunda kızından da kötü olduğunu fark etti. "Pardon. Maddy iyi. Güvende. Walter biraz önce telefonda konuştu."

"Neden Walter konuştu? Neden sen konuşmadın?"

"Çünkü..." Leigh düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu. Teslim olma kararı ona belli bir huzur vermişti. Ama şimdi kardeşinin önünde dururken, ona her şeyi anlatmanın zamanı gelmişken anlatmamak için nedenler bulup duruyordu.

Açıklamaya başladı, "Ruby Heyer benim anne arkadaşlarımdan, yani öyleydi. Çarşamba akşamı öldürüldü. Andrew bizzat mı öldürdü yoksa başkasına mı yaptırdı bilmiyorum ama olayda parmağı olduğundan hiç şüphem yok."

Callie bu bilgiye tepki vermedi. "Peki b planı?" diye sormayı tercih etti.

"Reggie'nin ofisinde iki sunucu vardı. Andrew b planı olarak Buddy'nin kasetlerini sunucuya yedeklemesini istemiş. Andrew'a bir şey olursa Reggie onları internete verecekti. Walter ile sunucuları çaldık. Sunucuları açmak için gerekli olan şifre bilgisayarındaydı. On dört video dosyayı bulduk, bir de cinayet kaydı."

Callie'nin yüzü bembeyaz kesildi. Kâbusu gerçekleşiyordu. "İzledin mi? Walter..."

"Hayır," diye yalan söyledi Leigh. Walter'ı odadan çıkarmıştı çünkü kimle karşı karşıya olduklarını bilmesi gerekiyordu. Callie'nin videolarına çok kısa bir süre bakmıştı ama bu bile midesini bulandırmaya yetmişti. "Dosya isimlerinde ihtiyacımız olan her şey vardı; ismin, sonra bir ile on dört arasında bir sayı. Cinayet videosunda ikimizin de ismi vardı. Ne olduğunu anlamak zor değildi. Anlamak için izlemeye gerek yoktu."

Callie dudağını ısırdı. Aklından geçenleri tahmin etmek imkânsızdı, tıpkı Walter gibi. "Başka?" dedi.

"Andrew, Reggie'yi seni takip etmesi için tutmuş," dedi Leigh. "Seni kütüphaneye giderken, Phil'e giderken, buraya gelirken takip etmiş. Hareket kayıtlarını, fotoğraflarını gördüm. Yaptığın her şeyi biliyormuş, hepsini de Andrew'a anlatmış."

Callie şaşırmış görünmüyordu ama yüzünün yanından bir damla ter aktı. Oda ceket giyilmeyecek kadar sıcaktı. Callie de fermuarını sonuna kadar kapatmıştı.

Leigh sordu, "Sen ağladın mı?"

Callie cevap vermedi. "Maddy'nin güvende olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Walter'ın annesi onu seyahate çıkardı. Kafası karışık ama..."

Leigh'nin boğazı kasıldı. Cesaretini kaybediyordu. Callie'nin iyi olmadığı belliydi. Doğru zaman değildi. Beklemeliydi ama beklemek durumu daha da kötü yapıyordu. Zaman sırrını yalana ve yalanını ihanete çevirmişti.

Leigh, "Cal, bunların hiç önemi yok. Orijinal kasetler hâlâ Andrew'un elinde. Ama konu sadece o kasetler değil. O serbest olduğu sürece sen, ben, Walter, Maddy... hiçbirimiz güvende değiliz. Andrew nerede olduğumuzu biliyor. Ve daha fazla kadının canını yakacak, belki de öldürecek. Onu durdurmanın tek yolu teslim olmam. Ben teslim olduktan sonra eyaletin kanıtlarını kullanarak Andrew'u da yanımda götüreceğim."

Callie bir saniye bekledikten sonra konuştu, "Planın bu mu? Kendini feda etmek mi?"

"Feda etmek değil, Callie. Ben Buddy'yi öldürdüm. Yasadışı bir şey yaptım."

"Buddy'yi *biz* öldürdük. *Biz* yasadışı bir şey yaptık."

"*Biz* diye bir şey yok, Cal. Sen kendini korudun. Ben onu öldürdüm," dedi. Leigh, cinayet kasetini baştan sona izlemişti. Callie'nin Buddy'ye korkuyla saldırdığını görmüştü. Kendisinin

adamı kasten öldürdüğünü de görmüştü. "Bir şey daha var. Sana hiç söylemediğim bir şey. Bunu benden duy istiyorum çünkü duruşmada ortaya çıkacaktır."

Callie, dilini dişleri üstünde gezdirdi. Leigh'nin ona duymak istemeyeceği bir şey söyleyeceği zamanları hep önceden kestirebiliyordu. Normalde Leigh'nin aklını dağıtacak bir yol buluyordu, şimdi de farklı değildi. "AA toplantısında Sidney'in peşine düştüm, sonra onu uyuşturucu verdim, Andrew'un evine gittik, beni sikti, sonra kavga ettik ama bacakları arasına çok kötü diz attım. Galiba orijinal kasetler Andrew'un dolabındaki kasanın içinde."

Leigh, midesinin bir anda kasıldığını hisseti. "Ne yaptım dedin?"

"Bunu da çaldım," dedi Callie ve cebinden bir bıçak çıkardı.

Leigh gözlerini kırptı, önünde duran şeye inanamıyordu ama bu bıçağı görmeden de tasvir edebilirdi. *Kırık ahşap kabza. Yamuk metal kısım. Keskin, dişli bıçak.*

Callie, bıçağı cebine geri soktu. "Sidney'e, bıçağını geri istiyorsa Andrew'un beni bulması gerektiğini söyledim."

Leigh, bacakları boşalmadan önce koltuğa yığıldı.

"Mutfak çekmecesindeydi," dedi Callie. "Sidney, margaritalarımıza limon kesmek için kullandı."

Leigh, hikâyeyi yanlış anlıyormuş gibi hissetti. "Seni mi sikti yoksa *kafanı mı* sikti?" diye sordu.

"Teknik olarak ikisi de?" dedi Callie omuzlarını silkerek. "Söylemek istediğim, Sidney'in kasetlerden haberi var. Bana açık açık söylemedi ama orijinallerin Andrew'un dolabının içindeki kasada olduğunu söyledi. Bıçağın önemli olduğunu da biliyor. Andrew küçükken benim bu bıçağı kullandığımdan haberi var."

Leigh kafasını salladı, duyduklarını anlamlandırmaya çalıştı. Kafa oldular, seviştiler, kavga ettiler, tekme atıldı, kasa bulundu. Sonuç olarak bunların hiçbiri Reggie Paltz'a olmasına izin ver-

diği şeyler kadar kötü değildi. "Tanrım, her geçen gün ikimiz de Phil'e daha çok benziyoruz," dedi.

Callie koltuğa oturdu. Bomba bırakmayı bitirmediği belliydi. "Dışarıdaki BMW Sidney'in arabası."

Araç hırsızlığı.

Callie, "Kapıyı çaldığında seni Andrew sandım. Beni bulmaya gelmedi. Neden bilmiyorum," dedi.

Leigh tavana baktı. Beyni bunca şeyi bir kerede alamıyordu. "Sevgilisini etkisiz hale getirdim. Ben de özel dedektifini kaçırdım. Çok kızgın olmalı."

Callie sordu, "Walter iyi mi?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Leigh, Callie'ye bakmak için kafasını çevirerek. "Maddy'ye her şeyi anlatmak zorunda kalacağım."

"Benden bahsedemezsin," diye ısrar etti Callie. "Bunu istemiyorum, Leigh. Ben toprağım. Onu sen ve Walter için büyüttüm. Hiçbir zaman benim çocuğum olmadı."

"Maddy'ye bir şey olmaz," dedi Leigh ama içten içe hiçbirinin bu durumdan yarasız çıkmayacağını biliyordu. "Yasaklar başladığındaki halini görmeliydin. Tüm arkadaşlarım çocuklarından şikâyet ediyordu ama Maddy çok iyiydi, Cal. Şımarıklık yapmak, aptalca bir şeyler denemek ya da hayatımızı mahvetmek hakkıydı, yapabilirdi. Ona bunu sorduğumda durumu daha kötü olan çocuklar için üzüldüğünü söyledi."

Callie her zamanki gibi odaklanacak başka bir şey bulmuştu. Gözleri, duvardaki kraliyet resimlerine odaklanmıştı, odadaki en önemli şeyler bunlarmış gibi. "Babası iyi bir adamdı. Bence tanısan severdin," dedi.

Leigh hiçbir şey söylemedi. Callie, Maddy'nin biyolojik babasından hiç bahsetmemişti ve ne Leigh ne de Walter soracak cesareti bulamamıştı.

"Yalnızlığımı biraz hafifletti. Bana hiç bağırmadı, hiç elini kaldırmadı. Mal bulalım diye beni pis işler yapmaya zorlamadı," dedi Callie. Leigh, kadınların genellikle ne tür pis işlere zorlandığını iyi biliyordu. "Walter'a çok benziyordu, tabii Walter tek meme uçlu bir eroin bağımlısı olsaydı."

Leigh kahkaha attı. Sonra gözleri doldu.

"İsmi Larry'ydi. Soyadını bilmiyorum ya da biliyordum ama unuttum," dedi Callie uzun, yavaş bir nefes vererek. "Ponce de Leon'daki Dunkin' Donuts'da aşırı dozdan öldü. İsmini istiyorsan polis raporuna bakabilirsin. Tuvalette birlikte çekiyorduk. Benim kafam iyiydi ama polislerin geldiğini duydum, tutuklanmak istemediğim için de onu orada bırakıp kaçtım."

"Sana değer veriyordu," dedi Leigh çünkü kardeşine değer *vermemenin* imkânsız olduğunu biliyordu. "Tutuklanmanı istemezdi."

Callie kafasını salladı ama "Bence ölmesin diye kalp masajı yapmamı isterdi," dedi.

Leigh, kardeşinin çarpıcı yüzüne bakabilmek için kafasını oynatmadı. Callie hep güzel bir kız olmuştu. Leigh'nin kurbanı olduğu kapalı, suratsız bir ifadesi yoktu. Kardeşinin istediği tek şey iyilikti. İyilikle bu kadar az karşılaşması onun suçu değildi.

"Tamam," dedi Callie sonunda. "Anlat."

Leigh bunu alıştıra alıştıra söylemeyecekti çünkü acı gerçeği yumuşatmanın bir yolu yoktu. "Buddy önce benimle denedi," dedi.

Callie kasıldı ama bir şey söylemedi.

Leigh devam etti, "Andrew'a bakmaya başladığım ilk gece Buddy beni arabasıyla eve bıraktı. Beni arabasıyla bırakmaya *zorladı*. Sonra Deguils ailesinin evi önünde kenara çekti ve beni taciz etti."

Callie hâlâ cevap vermiyordu ama Leigh, üzüldüğü zaman yaptığı gibi kolunu ovmaya başladığını gçrdü.

"Sadece bir kez oldu," dedi Leigh. "Tekrar denediğinde hayır dedim ve konu kapandı. Bir daha bir şey denemedi."

Callie gözlerini kapattı. Kenarlarından yaşlar akıyordu. Leigh ona sarılmaktan, onu rahatlatmaktan, her şeyi yoluna sokmaktan başka bir şey istemiyordu ama kardeşinin acısının kaynağı oydu. Onu yaraladıktan sonra rahatlama sunmaya hakkı yoktu.

Leigh kendini devam etmeye zorladı. "Sonra bunu unuttum. Neden ya da nasıl bilmiyorum ama aklımdan çıktı. Seni uyarmadım. Sana onun için çalışmanı söyledim. Seni onun önüne attım."

Callie alt dudağını emdi. Ağlıyordu, gözlerinden büyük, kederli yaşlar dökülüyordu.

Leigh kalbinin paramparça olduğunu hissetti. "Üzgünüm diyebilirim ama ne anlamı var ki?"

Callie bir şey söylemedi.

"Sen değişmeye başladığında bile unutmam, onlar için çalışmana izin vermem, her şeyi görmezden gelmem nasıl mantıklı olabilir? Çünkü değiştiğini fark ettim, Callie. Olanları gördüm ama parçaları birleştiremedim," dedi Leigh ve nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Detayları durumu dün gece Walter'a anlattığımda hatırladım. Bir anda hepsi geri geldi. Purolar, ucuz viski ve radyoda çalan şarkı. Hepsi en başından beri oradaydı ama galiba hepsini gömmüşüm."

Callie titrek bir nefes verdi. Kafası donuk omurgası üstünde küçük, kısıtlı bir açıyla dönmeye başlamıştı.

Leigh, "Cal, lütfen. Ne düşündüğünü söyle. Öfkeliysen, benden nefret ediyorsan ya da bir daha konuşmak istemiyor..."

"Hangi şarkı çalıyordu?"

Leigh bu soruyu duyunca şaşırdı. Azar bekliyordu, ilgisiz sorular değil.

Callie, Leigh'ye bakabilmek için vücudunu yan çevirdi. "Radyoda ne çalıyordu?" diye sordu.

"Hall & Oates," dedi Leigh. "Kiss on My List."

"Hah," dedi Callie, Leigh ilginç bir şey söylemiş gibi.

"Özür dilerim," dedi Leigh, özrünün anlamsız olduğunu biliyordu ama kendini durduramadı. "Sana bunların olmasına izin verdiğim için çok üzgünüm."

"Öyle mi?" diye sordu Callie.

Leigh yutkundu. Verecek cevabı yoktu.

"Ben de unuttum," dedi Callie ve kelimelere nefes aldırmak ister gibi bir saniye bekledi. "Hepsini unutmadım ama çoğunu unuttum. En azından kötü kısımlar. Onları da unuttum."

Leigh hâlâ ne diyeceğini bilemiyordu. Bunca yıldır Callie'nin eroin almasının nedeninin her şeyi hatırlıyor olması olduğunu düşünmüştü.

"Pedofiliydi," dedi Callie sessizce, hâlâ kelimelerinin ağırlığını test ediyordu. "Çocuktuk. Kolay etkilenir durumdaydık. O da bunu istiyordu; istismar edebileceği bir çocuk. Önce hangimizi denemiş olduğunun önemi yok. Onun için önemli olan hangimizi ağına düşürebileceğiydi."

Leigh yine o kadar sert yutkundu ki boğazı acıdı. Mantığı ona Callie'nin haklı olduğunu söylüyordu. Kalbi ise hâlâ küçük kardeşini korumayı başaramadığını söylüyordu.

"Acaba başka kimlere yaptı?" diye sordu Callie. "Sadece bize yapmadığını biliyorsun."

Leigh şaşkına dönmüştü. Başka kurbanları olduğunu hiç düşünmemişti ama tabii ki başka kurbanları vardı. "Ben... bilmiyorum," dedi.

"Belki Minnie bilmemkim?" dedi Callie. "Sen ıslahevindeyken Andrew'a bakmıştı. Hatırlıyor musun?"

Leigh hatırlamıyordu ama Linda'nın birçok bakıcının nedensiz yere çocuğuna bakmayı bıraktığını söylediğini hatırlıyordu.

"Seni özel olduğuna inandırıyordu," dedi Callie burnunu koluna silerek. "Buddy'nin olayı oydu. Senden başkası yokmuş gibi davranıyordu. Sen gelene kadar normal biriymiş de sen gelince âşık olmuş gibi yapıyordu, senin özel olduğunu söylüyordu."

Leigh dudaklarını birleştirdi. Buddy ona kendini özel hissettirmemişti. Kirli ve utanç içinde hissettirmişti. "Seni uyarmalıydım," dedi.

"Hayır," dedi Callie daha önce hiç kullanmadığı sert bir ses tonuyla. "Beni dinle, Harleigh. Olan oldu. İkimiz de kurbanıydık. İkimiz de ne kadar kötü olduğunu unuttuk çünkü hayatta kalmanın tek yolu buydu."

"Ben..." dedi Leigh ama kendini durdurdu çünkü karşı argüman yoktu. İkisi de çocuktu. İkisi de kurbandı. Yapabileceği tek şey başladığı yere dönmekti. "Özür dilerim," dedi.

"Kontrolünde olmayan bir şey için özür dileyemezsin. Anlamıyor musun?"

Leigh kafasını iki yana salladı ama bir yanı Callie'nin söylediklerine inanmayı çaresizce istiyordu.

"Beni dinlemeni istiyorum," dedi Callie. "Tüm hayatın boyunca üstünde taşıdığın suçluluk buysa bırak artık çünkü sana ait değil. Ona ait."

Leigh ağlamaya o kadar alışıktı ki kendi gözyaşlarını fark etmedi. "Çok üzgünüm," dedi.

"Ne için?" diye sordu Callie. "Senin hatan değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Tanıdık mantrasının bu değişik versiyonu Leigh'nin içinde bir şeyi kopardı. Kafasını elleri arasına aldı. O kadar ağlıyordu ki dik duramıyordu.

Callie kollarını Leigh'nin vücuduna sararak yükün birazını aldı. Dudakları Leigh'nin kafasının üstüne değdi. Callie ona daha önce hiç sarılmamıştı. Normalde tam tersi oluyordu. Normalde Leigh rahatlatıyordu çünkü Walter haklıydı. Phil en başından beri anneleri olmamıştı. O zaman da Leigh ile Callie tek başınaydı, şimdi de öyleydi.

"Bir şey yok," dedi Callie, kedisine yaptığı gibi kafasını öperek. "Bu olayı atlatacağız, tamam mı?"

Leigh düzeldi. Burnu akıyordu. Yaşlar gözlerini yakıyordu.

Callie koltuktan kalktı. Dr. Jerry'nin masasında bir paket mendil buldu. Kendine birkaç tane aldı, geri kalanı Leigh'ye uzattı. "Şimdi ne yapacağız?"

Leigh burnunu sildi. "Nasıl yani?"

"Plan," dedi Callie. "Senin hep planın var."

"Walter'ın planı," dedi Leigh. "Her şeyi o hallediyor."

Callie tekrar oturdu. "Walter göründüğünden daha güçlü."

Leigh bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi. Yeni bir mendil alıp gözlerinin altını sildi. "Birkaç saat içinde Maddy ile FaceTime yapacağım. Yüz yüze yapmak istiyordum ama Andrew'un bizi takip edip Maddy'yi bulma riskini göze alamayız."

"Uydular aracılığıyla mı?"

"Evet," dedi Leigh. Callie'nin takip cihazları hakkında bu kadar şey bilmesine bile şaşırmıştı. "Walter, annesine bir benzin istasyonunda durmasını söyledi bile. Karavanı kontrol ettiler, takip cihazı yokmuş. Ben kendi arabamda bir tane buldum ama çıkardım."

Callie, "Andrew GPS sinyalini kullanıp Sidney'in BMW'si aracılığıyla beni bulur diye düşünmüştüm," dedi.

"Seni bulmasını mı istiyordun?"

"Sidney'e bıçağını istiyorsa beni bulması gerektiğini söyledim."

Leigh, bu intihar görevi konusunda onu zorlamadı. Her şeyi

yok et özelliği ailelerinin dominant genlerinden biriydi. "Saat yedide avukatımla görüşeceğiz. Walter'ın arkadaşı. Telefonda biraz konuştuk. Agresif biri, benim de ihtiyacım olan bu."

"Seni kurtarabilir mi?"

"Beni kurtarmak diye bir şey yok," dedi Leigh. "Yarın öğlen savcıyla buluşacağız. Bir teklifte bulunacağız. Bazen "bir günlük krallık" da deniyor. Onlara gerçeği söyleyeceğim fakat söylediğim hiçbir şey bana karşı kullanılamayacak. Andrew'u hapse attıracak kadar kanıt sunabilmeyi umuyorum."

"Ayrıcalığın falan yok muydu?"

"Önemi yok. Bir daha avukatlık yapmayacağım," dedi Leigh ve sözlerindeki ağırlığın onu batıracağını hissetti. Yine de devam ederek, "Teknik olarak, müvekkilimin suç işlediğini düşünüyorsam ya da başkalarına karşı tehdit teşkil ederse ayrıcalığı bozabilirim. Andrew'un iki kritere de uygun olduğu belli."

"Sana ne olacak?"

"Hapse gideceğim," dedi Leigh çünkü agresif avukat bile hapishaneden kurtulmasının imkânsız olduğunu söylemişti. "Şansım yaver giderse beş ila yedi yıl yerim, bu da iyi hal ile dört yıl demek."

"Acımasız bir ceza."

"Konu video, Cal. Andrew videoyu internete verecek. Onu durduramam," dedi Leigh burnunu silerek. "Bir kez internete salınınca, insanlar yaptığımı görünce fazla politik bir hale bürünecek. Savcıdan üstüme tüm gücüyle yüklenmesini isteyecekler."

"Ama olanlar?" diye sordu Callie. "Buddy'nin bana yaptıkları? Sana yaptıkları? Bunun önemi yok mu?"

"Kim bilir?" dedi Leigh fakat birçok duruşma salonuna girmişti, savcı ve jürilerin adaletten çok görünüme önem verdiğini biliyordu. "Kendimi en kötüsüne hazırlayacağım, en kötüsü olmazsa da çoğu insandan daha şanslıyım demektir."

"Şartlı tahliyen olacak mı?"

"Buna cevap veremem, Callie," dedi Leigh. Callie'nin büyük resmi görmesi gerekiyordu. "Sadece cinayet videosu çıkmayacak. Gerisi de çıkacak. Buddy'nin ikinizi çektiği o on dört video."

Callie'nin cevabı, Leigh'nin beklediği cevap değildi. "Sence Sidney de işbirlikçi mi?"

Leigh, zihninin içinde devasa bir ampul yandığını hissetti çünkü Sidney'in de işbirlik yapıyor olması çok mantıklıydı.

Andrew'un Ruby Heyer cinayeti için iyi bir bahanesi vardı. Reggie'nin hareket kayıtları doğru ise saldırı gecesi Phil'in evi önünde bekliyordu. Yani suçu işleyecek tek kişi kalıyordu. Andrew hiçbir ipucu bırakmamıştı. Telefonunda Sidney'e ait düğün resmi yoktu. Nikâha kadar gelmediğini ima etmişti. Ruby Heyer'ı öldürüp gelinlik giymek ve sekizdeki nikâha yetişmek için bolca zamanı olurdu.

Leigh, "Ruby, başka bir adam için eşini terk etti. Otelde kalıyordu. Reggie, bu bilgileri Andrew'a verdiğini itiraf etti. Andrew'un düğün fotoğrafları ona güçlü bir bahane sağlıyor, geriye Sidney kalıyor."

"Emin misin?"

"Eminim," dedi Leigh. "Ruby'nin öldürülme biçimi... Andrew, Sidney'e detayları anlatmıştır. Yoksa ne yapacağını bilemezdi. Nasıl yapacağını. Sidney'in bundan zevk aldığı da belliydi."

"Benimle oynamaktan çok zevk aldı. Hem de her anlamda," dedi Callie. "Yani tek bir psikopatla karşı karşıya değiliz. İki taneyle karşı karşıyayız."

Leigh kafasını salladı fakat bu olması gerekeni değiştirmiyordu. "Arabada on bin dolar var. Walter ve ben senin şehir dışına çıkmanı istiyoruz. Burada olamazsın. Ciddiyim. Seni Phil'in evine götürürüz. Binx'i alabilirsin. Sonra seni otobüs durağına bırakırız. Güvende olduğunu bilmezsem bunu yapamam."

Callie sordu, "Binx'e Maddy baksa olmaz mı?"

"Tabii. Çok ister," dedi Leigh ve bu isteğin imalarını çok düşünmemeye çalıştı. Kardeşinin kızını tanımasından daha çok istediği bir şey yoktu. "Walter onu bu akşam götürür, tamam mı? Maddy döndüğünde Binx onu bekliyor olur."

Callie dudağını ısırdı. "Tüm parasını Bitcoin'e yatırdığını söylemem lazım," dedi.

"Vergiler yüzünden."

Callie gülümsedi.

Leigh de gülümsedi.

Leigh, "Seni tekrar rehabilitasyona gönderebilirim," dedi.

"Hayır, hayır, hayır dedim."

Leigh, Amy Winehouse taklidine güldü. Walter'a Callie'nin 2003'ten sonraki popüler kültüre bir gönderme yaptığını söylemesi gerekiyordu.

Callie, "O zaman gidelim," dedi.

Leigh ayağa kalktı. Callie'ye kalkmasına yardım edebilmek için elini uzattı. Ofisten çıktıkları sırada Callie elini bırakmadı. Dar ofiste omuzları birbirine çarptı. Bekleme odasına geçtiklerinde Callie hâlâ elini tutuyordu. Eskiden okula böyle giderlerdi. Büyüdüklerinde ve tuhaf durduğunda bile Callie hep Leigh'nin elini sıkı sıkı tutmuştu.

"BMW hâlâ burada," dedi Callie, arabayı dışarıda görünce hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Andrew kontrol manyağı," dedi Leigh. "Bizi bekletiyor çünkü beklemenin bizi yıprattığını biliyor."

"O zaman kontrolünü elinden alalım," dedi Callie. "Şu an evine gidip kasetleri alalım."

"Hayır," dedi Leigh. Bu konuşmayı Walter ile yapmıştı zaten.

"Biz suçlu değiliz. Zorla evlere girmeyi, insanları tehdit etmeyi ve kasa açmayı bilmiyoruz."

"Kendi adına konuş," dedi Callie kapıyı iterek.

Leigh kalbinin teklediğini hissetti.

Walter, Audi'nin içinde değildi.

Önce sola, sonra sağa baktı.

Callie de aynısını yapıyordu. "Walter?" diye seslendi.

İkisi de sessizliği dinledi.

"Walter?" diye tekrar denedi Callie.

Bu sefer Leigh cevap beklemedi. Koşmaya başladı. Berberin önünden geçtiği sırada topukları kırık betona saplandı. Köşeyi döndü. Piknik masası. Boş bira kutuları. Çöp yığınları. Binanın arkasında da aynı şeyler vardı. Tekrar koşmaya başladı, ön kısım etrafında halka çizdi. Callie'nin Audi'nin açık kapısının içine baktığını görene kadar durmadı.

Callie tekrar ayağa kalktı. Elinde yırtık bir kâğıt parçası duruyordu.

"Hayır..." diye fısıldadı Leigh, ayakları tekrar hareket etmeye başladı, kolları piston gibi ileri geri gitti ve arabaya doğru depar attı. Notu Callie'nin elinden çekip aldı. Gözleri odaklanmıyordu. İnce mavi çizdiler. Yırtık köşeden akan koyu kırmızı kan. Ortaya bir cümle karalanmıştı.

Andrew'un el yazısı, Leigh'nin ders kitaplarına yazı yazdığı günlerden beri değişmemişti. O zamanlarda dinozorlar ve motosikletler çiziyor, üstlerine düşünce balonu yapıp içlerine anlamsız şeyler yazıyordu. Şimdi ise Callie'nin Sidney aracılığıyla gönderdiği tehdidin bir benzerini yazmıştı.

Kocanı istiyorsan gel al.

20

Callie, Leigh'nin kusmuğu ayaklarına saçılınca geri çekildi. Ablası iki büklüm olmuştu, dehşetten bedeni sarsılıyordu. Ağzından neredeyse hayvansı bir çığlık yükseldi.

Callie otoparka bakındı. BMW hâlâ orada duruyordu. Yol karanlıktı, hiç araba yoktu. Andrew gelip gitmişti.

"Tanrım!" dedi Leigh dizleri üstüne çökerek. Kafasını elleri arasına almıştı. "Ne yaptım ben?"

Andrew'un notu süzülerek yere düştü. Callie, Leighyi rahatlatmak yerine eğilip notu aldı. Andrew'un özensiz el yazısını kendi yazısı gibi tanıyordu.

"Callie!" diye bağırıyordu Leigh, kafasını asfalta değdirerek. Ağzından korkunç bir çığlık daha yükseldi. "Ne yapacağım ben?"

Callie, kendisini ablasının acısından uzak hissediyordu, tıpkı geçen sefer acıdan dizleri üstüne çöktüğü zaman gibi. Linda ve Buddy Waleski'nin yatak odasındaydılar. Leigh, Callie'yi kurtarmaya gelmiş ve hayatını mahvetmişti.

Yine.

Buddy Waleski'yi öldürüp parçaladıkları gece, Callie'nin ablasının hayatını mahvettiği ilk sefer değildi. Çocukluklarına kadar gidiyordu. Callie eve geldiğinde oyun bahçesinde bir kızın saçıyla dalga geçtiğini söyleyip sızlanmıştı. Leigh kırık cam parçasıyla çocuğun neredeyse kafa derisini yüzdüğü için ıslahevine gitmişti.

Leigh'nin ıslahevine ikinci gidişe de Callie'nin hatasıydı. Leigh'nin sapık patronu Callie'nin meme uçlarının tişörtünden görünmesiyle ilgili bir şey söylemişti. Leigh o akşam tekerleklerini patlattığı için tutuklanmıştı.

Küçüklü büyüklü başka örnekler de vardı; Leigh, Callie'nin suçlarını üstlenmesi için bir keşe para vererek kariyerini tehlikeye atmasından Callie'nin açık açık tehdit ettiği bir psikopatın Leigh'nin eşini kaçırmasına kadar.

Sidney'in BMW'sine uzun uzun baktı. Andrew arabayı almamıştı çünkü içten içe daha iyi bir koz edinmeyi bekliyordu. Maddy yerine Walter'ı bulması tamamen tesadüftü.

"Hayır!" diye ağladı Leigh. "Onu kaybedemem. Kaybedemem."

Callie, notu yumruğunun içinde top haline getirdi. Kardeşinin yanına eğildiği sırada dizi çatırdadı. Avcunu Leigh'nin sırtına bastırdı. Kederinin rahatlıkla taşmasına izin verdi çünkü başka seçenek yoktu. Hayatı boyunca yalnızca önündekine bakan Callie aniden ileriye bakabilme özelliğini kazandığını keşfetmişti.

"Ne yapacağız?" diye ağladı Leigh. "Tanrım, Callie. Ne yapacağız?"

"En başından yapmamız gerekeni," dedi Callie Leigh'nin omuzlarından tutup onu oturtarak. Bu iş böyleydi. Sadece bir tanesi mahvolabilirdi. "Harleigh, kendini toparla. Walter güvendeyken çıldırabilirsin."

Leigh kolunun arkasıyla ağzını sildi. Tir tir titriyordu. "Onu kaybedemem, Callie. Yapamam," dedi.

"Kimseyi kaybetmeyeceksin," dedi Callie. "Andrew'un evine gidiyoruz, bu işe son vereceğiz."

"Ne?" dedi Leigh kafasını iki yana sallayarak. "Öylece gidemeyiz..."

"Beni dinle," dedi Callie, Leigh'nin omuzlarını daha sıkı kavrayarak. "Andrew'un evine gideceğiz. Walter'ı geri almak için elimizden geleni yapacağız. O kasayı açmanın bir yolunu bulacağız. Kasetleri alıp gideceğiz."

"Ben..." Leigh her zamanki haline dönüyor gibiydi. Yıldırım çarptığında her zaman Callie'yi korumaya çalışacaktı. "Seni bu duruma sokamam. Sokmam."

"Seçeneğin yok," dedi Callie, paniğini tekrar yükseltmeyi biliyordu. "Andrew, Walter'ı yakaladı. Maddy'nin peşine düşmesi ne kadar sürer sence?"

Leigh dehşete düşmüştü. "O, Ben..."

"Yapma," dedi Callie onu ayağa kaldırarak. Kusmuğun etrafından dolandı. "Ne yapacağımıza yolda karar veririz."

"Hayır," dedi Leigh. Toparlanmakta zorlandığı belliydi. Callie'nin elini tutup onu ters çevirdi. "Benimle gelemezsin."

"Bu tartışmaya açık değil."

"Haklısın," dedi Leigh. "Bunu yalnız yapmalıyım, Cal. Biliyorsun."

Callie dudağını ısırdı. Bunu anlamıyor olması Leigh'nin ne kadar paniklediğinin kanıtıydı. "Bunu tek başına yapamazsın. Silahı olabilir ya da..."

"Bende de silah var," dedi Leigh arabanın içine uzanıp. Çantasını buldu. Motelin önünde Trap ve Diego'ya doğrulttuğu Glock tabancayı gösterdi. "Gerekirse vururum," dedi.

Callie, bunu ciddi söylediğinden hiç şüphelenmedi. "Sen hayatını tehlikeye atarken ben de bekleyecek miyim?" diye sordu.

"Parayı al," dedi Leigh çantasına uzanıp bu sefer paradan şişmiş bir zarf çıkararak. "Şehir dışına çıkman lazım. Güvende olduğunu bilmezsem bu durumu düzeltemem."

"Nasıl düzelteceksin?"

Leigh'nin gözlerinde çılgın bir bakış vardı. Durumu ateşe körükle giderek çözecekti. "Güvende olman lazım," dedi.

"Senin de güvende olman lazım," diye karşı çıktı Callie. "Seni yalnız bırakmıyorum."

"Doğru. Beni yalnız bırakmıyorsun. Ben seni yalnız bırakıyorum," dedi Leigh parayı Callie'nin eline sertçe tutuşturarak. "Bu konu Andrew ile benim aramda. Seninle ilgisi yok."

"Sen suçlu değilsin," dedi Callie ona kendi sözlerini hatırlatarak. "Zorla evlere girmeyi, insanları tehdit etmeyi ve kasa açmayı bilmiyorsun."

"Bir çaresine bakarım," dedi Leigh. Sesi kararlı çıkıyordu. Bu haldeyken onunla tartışmanın anlamı yoktu. "Güvende olacağına söz ver, böylece dört gün önce yapmam gereken şeyi yapabilirim."

"Teslim olmak mı?" dedi Callie zoraki bir kahkahayla. "Leigh, sence şu an polislere gitsen Andrew'a engel olabilir misin?"

"Onu durdurmanın tek yolu var," dedi Leigh. "O sapık orospu çocuğunu öldüreceğim, babasını nasıl öldürdüysem öyle."

Callie, Leigh'nin şoför kapısına doğru yürümesini izledi. Bunca yıldır birlikteydiler ama kardeşinin bir amaç için hiç bu kadar kararlı olduğunu görmemişti. "Harleigh?" dedi.

Leigh döndü. Dudaklarını sıkıca kapattı. Tartışma beklediği açıktı.

Callie, "Buddy hakkında söylediklerinin affedecek bir yanı yok. Ama duyman gerekiyorsa söyleyeyim, seni affediyorum."

Leigh'nin boğazı kasıldı. Kendini kör edici öfkeden bir anlığına çıkardıktan sonra tekrar geri döndü. "Gitmem lazım," dedi.

"Seni seviyorum," dedi Callie. "Hayatımda seni sevmediğim tek bir an bile olmadı."

Leigh'nin gözyaşları serbestçe akmaya başladı. Konuşmaya çalıştı ama sadece kafasını sallayabildi. Callie yine de kelimeleri duydu.

Ben de seni seviyorum.

Arabanın kapısı kapandı. Motor homurdanarak uyandı. Leigh direksiyonu kırıp otoparktan çıktı. Callie, virajı almak için yavaşladığı sırada arka farların parlamasını izledi. Gözleri, ablasının süslü arabasından ayrılmadı ta ki sokağın sonundaki boş dörtyol ağzında kaybolana kadar.

Callie tüm gece en iyi arkadaşının dönmesini bekleyen bir köpek gibi orada durabilirdi ama zamanı yoktu. Zarftaki yüzlükleri inceledikten sonra kliniğe doğru yürümeye başladı. Parayı Dr. Jerry'nin kasasına koydu. Sonra ne yapacağını düşündü. Devasa şırınga hâlâ ceketinin cebindeydi. Uyuşturucu kitini toplayıp sol cebine koydu.

Sidney'in araba anahtarlarını çantasından çıkardı. BMW'yi son bir kez kullanacaktı.

Leigh'nin paniği onu savunmasız kılıyordu, her zaman olduğu gibi. Callie bu bilgiyi ablasının kendisine engel olmasını önlemek için kullanmıştı. Andrew, Walter'ı süslü, seri katil cinayet malikânesine götürmemişti. Bu işin biteceği tek bir yer vardı; her şeyin başladığı yer.

Canyon Caddesi'ndeki hardal renkli ev.

Callie, gökkuşaklı sarı saten ceketi içinde terliyordu ama sokakta yürüdüğü sırada fermuarı hiç açmadı. Phil, Sidney'in BMW'si ile çoktan yola çıkmıştı bile. Bu, Callie'nin annesine kurtulması için verdiği ikinci çalıntı arabaydı.

İlki Buddy'nin Corvette'iydi. Callie'nin ayakları pedallara zar zor yetişmişti. Direksiyona o kadar yakın oturmuştu ki kaburgalarına batmıştı. Phil'in evi önünde frene yüklendiğinde radyoda Hall & Oates çalıyordu. *Voices* albümü Buddy'nin en sevdiği albümdü. "You Make My Dreams", "Everytime You Go Away" ve özellikle "Kiss on My List" şarkılarını çok seviyordu, sonuncuyu komik bir falsetto ile söylüyordu.

Callie, Andrew'a bakıcılık yaptığı ilk gece Buddy ona bu şarkıyı dinletmişti. Callie yürümek istemişti ama Buddy ısrar etmişti. Önüne koyduğu rom ve kolayı içmek istememişti ama Buddy ısrar etmişti. Sonra Deguils ailesinin evi önünde durmuştu, kendi evleri ve Phil'in evi arasında yarı yoldaydı. Sonra elini dizine koymuştu, sonra kalçasına çıkmıştı ve parmakları içine girmişti.

Tanrım cildin çok yumuşak kayısı gibi tüylerin var sanki bebeksin.

Dr. Jerry'nin ofisindeyken Callie'nin Leigh'ye anlattıklarına ilk tepkisi akıl almaz bir kıskançlık olmuştu. Sonra da üzülmüştü. Sonra da son derece aptal hissetmişti. Buddy aynısını Leigh'ye yapmakla kalmamıştı. Leigh'ye de *birebir aynısını* yapmıştı.

Callie derin bir nefes aldı. Deguils ailesinin evinin önünden geçtiği sırada cebindeki bıçağı elinde sıkı sıkı tuttu. İçi dolu 20 mililitrelik şırınga elinin arkasına değiyordu. Cebin işlemesine iyice girebilsin diye cebinin üst kısmını yırtmıştı.

Gözleri yukarı kalktı. Ay gökyüzünde alçaktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama Leigh'nin Andrew'un evine giderken yolu yarıladığını tahmin etti. Kardeşinin paniğinin henüz geçmediğini umuyordu. Leigh fevriydi fakat Callie'deki hayvani kurnazlığın aynısına sahipti. İçgüdüleri ona bir terslik olduğunu söylerdi. Sonunda beyni neyin ters olduğunu anlardı.

Callie çok kolay teslim olmuştu. Andrew'un evine gitme fikrini Leigh'nin aklına sokmuştu. Leigh düşünmeden yola çıkmıştı ve düşünmeye başladıktan sonra geri dönmesi gerektiğini anlayacaktı.

Bu olasılığı beklemek tamamen zaman kaybı olurdu. Leigh, aklına koyduğunu yapacaktı nasılsa. Callie'nin şu an Andrew'a odaklanması gerekiyordu.

Polisiye romanlarında dedektifin katillerin aslında yakalanmak istediğine dair özlü bir söz söylediği anlar oluyordu. Andrew Tenant yakalanmak istemiyordu. Oyunu daha tehlikeli hale sokup duruyordu çünkü büyük riskler almanın verdiği adrenaline bağımlıydı. Callie, Leigh ve Walter, Sidney'in peşine düşüp Reggie Paltz'ı kaçırarak ona iyilik etmişti. Leigh, Andrew'un panikleyip kontrolünü kaybedeceğini düşünüyordu. Callie, Andrew'un adrenalinde aradığı kafayı, kendisinin de eroinde aradığını biliyordu. Bedenin kendi kendine ürettiği uyuşturuculardan daha bağımlılık yapıcı bir şey yoktu.

Uyuşturucularda olduğu gibi, adrenalin bağımlılığının da bilimsel açıklaması vardı. Yüksek riskli davranışlar bedene yüksek miktarda adrenalin pompalayarak beyni ödüllendiriyordu. Adrenerjik reseptörler de kuzenleri mu reseptörleri gibi fazlasıyla agresif şekilde uyarılmaktan hoşlanıyordu, bu da kaç ya da dövüş içgüdüsüyle aynı seviyede oluyordu. Çoğu insan bu tehlikeli, savunmasız histen nefret ediyordu ama adrenalin bağımlıları bu his için yaşıyordu. Adrenalinin diğer isminin epinefrin olması tesadüf değildi, vücut çalışanlar ve rahatlamak isteyenlerin sevdiği bir hormondu. Vücut adrenalin dolunca insan tanrı gibi hissedebiliyordu. Kalp hızlanıyordu, kaslar güçleniyordu, odak artıyordu, acı hissedilmiyordu ve tavşanlardan fazla sevişmek mümkün oluyordu.

Tüm bağımlılar gibi, Andrew'un da kafa olmak için bu uyuşturucudan gittikçe daha fazla alması gerekiyordu. Bu yüzden sesini tanıyabilen bir kadına tecavüz etmişti. Bu yüzden Leigh'nin arkadaşı acımasızca öldürülmüştü. Walter'ı da bu yüzden kaçırmıştı. Risk büyüdükçe ödül de büyüyordu.

Callie, derin bir nefes almak için dudaklarının ayrılmasına izin verdi. Hardal renkli kaplamayı kırk metre öteden görebiliyordu. Yabani otlarla dolup taşan bahçenin önünde hâlâ SAHİBİNDEN SATILIK tabelası vardı. Yaklaşınca mahallenin grafitti sanatçılarının bu meydan okumayı kabul ettiğini gördü. Telefon numarasının üstünde boşalan bir penis vardı, testislerden kedi bıyığına benzer kıllar çıkıyordu.

Posta kutusunun yanında siyah bir Mercedes duruyordu. Galeri plakalıydı.

Tenant Otomotiv Grubu. Andrew bir risk daha alıyordu. Ev hâlâ tahtalarla kapatılmış haldeydi, bu yüzden mahalledekiler bir torbacının mal topladığını düşünecekti. Ya da bir polis arabası geçip ne olduğunu merak edecekti.

Callie arabanın içinde Walter'ı aradı. Koltuklar boştu. Araba tertemizdi, bardak tutacağındaki su şişesi dışında hiçbir şey yoktu. Elini kaputa koydu. Motor soğuktu. Bagajı kontrol etmeyi düşündü ama kapılar kilitliydi.

Evi inceledikten sonra cesaretini toplayıp garaja doğru yürüdü. Hiçbir terslik görünmüyordu ama her şeyin ters olduğunu hissediyordu. Eve yaklaştıkça panik vücudunu daha çok ele geçirecek gibi oluyordu. Buddy'nin Corvette'ni park ettiği yerde kalan yağ lekesinin etrafından dolaştığı sırada bacaklarının titrediğini hissetti. Garajın içi karanlıktı, gölgeler üst üste biniyordu. Callie'nin Doc Martens ayakkabıları betonda çatırtılar çıkarıyordu.

Aşağı baktı. Birisi getto hırsız alarmı kurmuştu, garajın girişine kırık cam parçaları saçmıştı.

"Orada durabilirsin," dedi Sidney.

Callie onu göremiyordu ama Sidney'in mutfak kapısının yakınlarında durduğunu tahmin etti. Camın üstüne bastı. Sonra bir adım daha attı.

Çatır çutur.

Callie, sürgüsü çekilen dokuz milimetre tabancanın kendine has sesini tadını.

Kadına, "Silahı görsem daha tehditkâr olursun," dedi.

Sidney karanlıktan çıktı. Silahı amatör gibi tutuyordu, parmağı tetikteydi, silahı gangster filmlerindeki gibi yan çevirmişti. "Şimdi nasıl, *Max*?" diye sordu.

Callie takma ismini neredeyse unutmuştu ama Sidney'in muhtemelen Leigh'nin arkadaşını öldürdüğünü unutmamıştı. "Yürüyebildiğine şaşırdım," dedi.

Sidney yürüyebildiğini kanıtlamak için bir adım daha attı. Callie, sokaktan gelen ışıkta Sidney'in profesyonel elbisesinin kaybolduğunu gördü. Deri pantolon. Dar deri yelek. Bluz giymemişti. Siyah maskara. Siyah göz kalemi. Kan kırmızı dudaklar. Sidney, Callie'nin değişikliği süzdüğünü gördü. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Çok," dedi Callie. "Önceden bu kadar güzel olsaydın ben de seni sikebilirdim."

Sidney sırıttı. "İşini bitiremediğim için kötü hissettim."

Callie bir adım daha attı. Sidney'in yoğun parfümünün kokusunu alacak kadar yakındaydı. "Tekrar deneyebiliriz," dedi.

Sidney sırıtmaya devam etti. Callie kendisi gibi keş olanları tanırdı. O da adrenaline en az manyak kocası kadar bağımlıydı.

"Hey," dedi Callie. "Arabanın bagajında hızlıca yapalım mı?"

Sırıtması daha da büyüdü. "Andrew ilk turu kaptı," dedi.

"Artığı aldı desek daha doğru," dedi Callie göğsüne saplanan silahın namlusunu hissederek. Aşağı baktı. "Güzel oyuncakmış," dedi.

"Bence de," dedi Sidney. "Andy aldı."

"Güvenlik nerede gösterdi mi?"

Sidney silahı çevirip düğmeye baktı.

Callie daha önce yapması gerekeni yaptı.

Silahı itti.

Bıçağı cebinden çıkarıp Sidney'in karnına beş kez sapladı.

"Ah," dedi Sidney, ağzı şaşkınlıkla açıldı. Nefesi kiraz gibi kokuyordu.

Callie bıçağı kıvırıp daha da derine sokunca elleri sıcak kan içinde kaldı. Dişli bıçağın kemiğe sürterken yarattığı titreşim kolu boyunca uzandı. Callie'nin ağzı Sidney'in dudaklarına o kadar yakındı ki dudakları birbirine değdi. Callie, "İşimi bitirmeme izin vermen gerekirdi," dedi.

Bıçak bir şapırtı sesiyle dışarı çıktı.

Sidney ileri sendeledi. Silah takırtı çıkararak yere düştü. Pürüzsüz betonun üstüne kan sıçradı. Sidney'in bilekleri birbirine dolandı. Ağır çekimde düştü, vücudu düzdü, bağırsaklarını içeride tutmaya çalışıyordu. Yüzü kırık cam parçalarıyla buluştuğunda mide bulandıran bir çatırtı sesi duyuldu. Gövdesinin etrafına parlak kırmızı kan saçıldı, tıpkı kar meleği kanatları gibi.

Callie boş sokağa baktı. Kimse izlemiyordu. Sidney'in bedeni büyük oranda garajın karanlığına düşmüştü. Merak eden birinin bedeni görmesi için garaja girmesi gerekirdi.

Bıçak Callie'nin ceket cebine döndü. Silahı alıp garajda ilerle-

meye devam etti. Başparmağı güvenliği kapattı. Mutfak kapısını hafızadan buldu. Bacağını kaldırıp Leigh'nin iki gün önce açtığı boşluktan geçene kadar gözleri ışığa alışmadı.

Metadon kokusu hâlâ havadaydı ama altında tanımlayamadığı dumanlı bir koku vardı. Callie bir anda Leigh'nin onu bu pislik yere önceden getirmiş olmasına sevindi. Anılar ilk seferki gibi yüzüne tokat gibi inmemişti. Masaların ve sandalyelerin, blenderın, tost makinesinin çizgilerini görmemişti. İnsanların ölmeye geldiği köhne bir uyuşturucu ini görmüştü.

"Sid?" diye seslendi Andrew.

Callie sesi takip edip salona girdi.

Andrew barın arkasındaydı. Önünde büyük bir şişe tekila ve iki shot bardağı vardı. Elindeki silah Callie'nin elindekiyle birebir aynıydı. Normalde karanlık ve boş olan eve rağmen bu detayı görmüştü çünkü her yerde mumlar vardı. Küçük mumlar büyük mumlar. Barın üstüne, yere, pis pencerelerin pervazlarına dizilmişlerdi. Işık duvarlarda iblis dili gibi oynuyordu. Tavanda duman tabakaları birikiyordu.

"Calliope," dedi Andrew silahı bara bırakarak. Mum ışığı, yüzünün yan tarafındaki pençe izine iğrenç bir hava katıyordu. Callie'nin boynunda bıraktığı diş izleri kararmıştı. "Geldiğine sevindim," dedi.

Callie odaya baktı. Aynı lekeli döşekler. Aynı mide bulandırıcı halı. Aynı çaresizlik hissi. "Walter nerede?"

"Harleigh nerede?"

"Muhtemelen çirkin malikâneni yakıyordur."

Andrew'un elleri barın üstünde durdu. Silah ile tekile şişesine uzaklığı aynıydı. "Walter koridorda," dedi.

Callie yan yan yürüdü, silahı ona doğru tutmaya devam etti.

Walter sırtüstü yatıyordu. Patlamış dudak dışında görünürde yarası yoktu. Gözleri kapalıydı. Ağzı açıktı. Bağlı değildi ama hareket de etmiyordu. Callie parmaklarını boynunun yanına bastırdı. Güçlü bir nabız hissetti.

Andrew'a sordu, "Ona ne yaptın?"

"Yaşayacak," dedi Andrew tekila şişesini alarak. Kapağı açtı. Parmak boğumları kıllıydı ama tırnakları altında pislik yoktu. Buddy'nin büyük altın saati, dar bileğinde geniş bir şekilde asılıydı.

Bana da bir kadeh koy, yavrum.

Callie gözlerini kırptı çünkü kelimeler Buddy'ye aitti ama ses kendisinindi.

"Katılır mısın?" dedi Andrew iki shot bardağını da doldurarak.

Callie bara yaklaşırken silahı ona doğrultmaya devam etti.

Andrew evdeki süslü şeylerin tersine Jose Cuervo getirmişti, pis sarhoşluğun Walmart'ı gibi bir şeydi bu. Buddy onu alkolün zevkleriyle tanıştırdığında Callie'nin içmeye başladığı markaydı.

Dudağını ısırmaktan ağzına kan tadı geldi. Buddy onu hiçbir zevkle tanıştırmamıştı. Rahatlayıp ağlamayı kessin diye onu içmeye zorlamıştı.

Callie koridora baktı. Walter hâlâ hareket etmiyordu.

Andrew, "Ona uyku ilacı verdim. Bizi rahatsız etmez," dedi.

Callie, Andrew'un Rohypnol'u tercih ettiğini unutmuştu. "Baban da kurbanlarının baygın ve savunmasız olmasını severdi," dedi.

Andrew'un çenesi kasıldı. Bardaklardan birini barın üstünden itti. "Geçmişi kurcalamayalım," dedi.

Callie beyaz sıvıya baktı. Rohypnol tatsız ve renksizdi. Tekila şişesini tutup doğrudan ağzına dayadı.

Andrew onun bitirmesini bekledikten sonra kendi bardağını bitirdi. Bardağı çevirip dibini bara vurdu. "Üstündeki kana bakarsak Sidney iyi durumda değil diye tahmin ediyorum," dedi.

"Öldüğünü tahmin edebilirsin," dedi Callie ve yüzünü izledi ama hiçbir duygu göremedi. Sidney'in de aynı tepkiyi vereceğini tahmin etti. "Leigh'nin arkadaşını öldürmesini sen mi söyledin?"

"Ben ona hiçbir şey yapmasını söylemedim," diye karşılık verdi Andrew. "Bunu düğün hediyesi olarak yapmış. Suçu üstümden almak için. Eğlencenin tadına bakmak için."

Callie bundan hiç şüphe duymuyordu. "Tanıştığında da mı manyağın tekiydi yoksa onu sen mi öyle yaptın?" diye sordu.

Andrew cevap vermeden önce bir saniye duraksadı. "Baştan beri özeldi," dedi.

Callie, kararlılığının sarsılmaya başladığını hissetti. Duraksama yüzündendi. Andrew her şeyi kontrol ediyordu, konuşmanın ritmini bile.

Silah onu endişelendirmiyordu. Callie'nin şiddet potansiyeli de. Leigh, Andrew'un hep üç adım ileride olduğunu söylemişti. Onu buraya çekmişti. Korkunç bir şey planlıyordu.

İki kardeş arasındaki fark buydu. Leigh tüm açıları planlamaya çalışıyordu. Callie'nin yapabileceği tek şey ise tekila şişesine bakıp bir ağız dolusu daha içmek için yanıp tutuşmaktı.

"Bir saniyeni rica edeceğim," dedi Andrew cebinden telefonunu çıkararak. Mavi ışık yüzüne vurdu. Callie'ye ekranı gösterdi. Güvenlik kameraları evde hareket olduğunu fark etmişti. Leigh'nin süslü arabası garajın önünde bekliyordu. Callie, ablasının tabancasıyla birlikte ön kapıya yürümesini izledi, sonra Andrew ekranı kapattı.

Callie'ye, "Harleigh gergin görünüyor," dedi.

Callie, Sidney'in silahını bara koydu. Acele etmesi gerekiyordu. Leigh hızlı hareket etmişti. Geri dönerken daha da hızlı sürecekti. "İstediğinde bu değil miydi?"

"Eve geldiğimde Sidney'in parmaklarında senin kokunu alabiliyordum," dedi Andrew, tepki almaya çalışıyordu. "Tam da düşündüğüm gibi tatlıymışsın."

"Uçuk kaptığın için seni tebrik ederim," dedi Callie shot bardağını çevirerek. Kendine bir kadeh koydu. "Ne istiyorsun, Andrew?"

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi Andrew ve tahmin etmesine izin verdi. "Bana babamı anlat."

Callie gülmek istedi. "O şerefsizi sormak için yanlış günü seçtin."

Andrew hiçbir şey söylemedi. Leigh'nin tasvir ettiği soğuklukla ona bakıyordu. Callie onu fazla zorladığını, fazla düşüncesiz hareket ettiğini fark etti. Andrew silaha uzanabilirdi, barın altında bıçak olabilirdi ya da ellerini kullanabilirdi çünkü yakınlaşınca ne kadar iri olduğunu fark etmişti; gömleğinin altındaki iri kaslar şov için değildi. Yine fiziksel kavga etmeleri gerekirse Callie'nin hiç şansı yoktu.

Callie, "Dünden önceye kadar Buddy'nin sorunlu ama iyi biri olduğunu söylerdim," dedi.

"Dün ne oldu?"

Sidney ona her şeyi anlatmamış gibi davranıyordu. "Kasetlerden birini gördüm."

Andrew meraklanmıştı, "Ne düşündün?" diye sordu.

"Bence..." dedi Callie, kendi yanılgılarından nefret etmek dışında video hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. "Kendime o kadar uzun süre beni sevdiği yalanını söyledim ki ama sonra bana neler yaptığını gördüm. Ona aşk diyemeyiz, değil mi?"

Andrew omuzlarını silkerek cevap vermedi. "Biraz sertti ama senin de zevk aldığın zamanlar oldu. Yüzündeki ifadeyi gördüm. O sahte olamaz. En azından çocukken olamaz," dedi.

"Yanılıyorsun," dedi Callie çünkü tüm hayatı boyunca numara yapıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Andrew. "Onsuz ne hallere düştüğüne bak. Öldüğü an yok oldun. Onsuz hiçbir anlamın kalmadı."

Callie'nin bildiği bir şey vardı ise o da hayatının anlamı olduğuydu. Leigh'ye bir bebek vermişti. Kardeşine kendisine asla yapabilecek kadar güvenemeyeceği bir şey vermişti. "Neden umurunda, Andrew? Buddy seni sevmiyordu. Sana söylediği son şey NyQuil içip yatmandı," dedi.

Andrew'un ifadesi bir darbe aldığını belli ediyordu. "Babamın benim hakkımda ne düşündüğünü hiç bilemeyeceğiz, değil mi? Sen ve Harleigh birbirimizi tanıma şansımızı elimizden aldınız."

"Sana iyilik yaptık," dedi Callie ama emin değildi. "Annen olanları biliyor mu?"

"O kaşar işi dışında hiçbir şeyi umursamıyor. Sen de oradaydın. Eskiden de bana ayıracak zamanı yoktu, şimdi de yok."

"Her şeyi senin için yaptı," dedi Callie. "Mahalledeki en iyi anneydi."

"Sürüdeki en iyi sırtlandı demek gibi bir şey bu," dedi Andrew ve çenesi kasıldı, çene kemiği keskin bir açıyla ileri çıktı. "Seninle annemden bahsetmeyeceğim. Buraya bunun için gelmedik."

Callie döndü. Mumlar dikkatini dağıtmıştı. Duman ve aynalar. Walter'ın koridorda hareket etmeyen bedeni. Döşeklerden bazılarının taşındığını fark etmemişti. Büyük olanlardan üç tanesi üst üste konmuştu. Tam da koltuğun olduğu noktadaydılar.

Andrew'un nefesini ensesinde hissettikten sonra arkasında

durduğunu anladı. Elleri belindeydi. Parmaklarının ağırlığı kemiğine dayanıyordu.

Elleri karnına geçti. Dudakları kulağına yakındı. "Ne kadar küçük olduğuna bak," dedi.

Callie, boğazına çıkan mide suyunu yuttu. Buddy'nin kelimeleri. Andrew'un sesi.

"Bakalım altında ne var," dedi ve ceketinin fermuarını açtı. "Hoşuna gidiyor mu?"

Callie, midesinde serin bir hava hissetti. Andrew'un parmakları tişörtünün altına girdi. Elleri göğüslerini tutunca Callie dudağını ısırdı. Andrew diğer eliyle bacaklarının arasına uzandı. Callie'nin dizleri boşaldı. Kürek üstünde oturmak gibiydi.

"Ne tatlı bir bebeksin," dedi Andrew, Callie'nin ceketini çıkararak.

"Hayır," dedi Callie ve uzaklaşmaya çalıştı ama Andrew onu bacakları arasından torna gibi tutmuştu.

"Ceplerini boşalt," dedi Andrew. Sesi karanlık bir tona bürünmüştü. "Hemen."

Vücudunun her yanı korkuyla doldu. Titremeye başladı. Ayakları zar zor yere değiyordu. Saat sarkacı gibi hissetti, onu tutan tek şey bacakları arasındaki eldi.

Callie sağ cebine elini soktu. Sidney'in kanı bıçağın üstünde yapış yağış olmuştu. Dolu şırınga parmaklarının arkasına değdi. Yavaşça bıçağı çıkardı, Andrew'un daha fazlasını aramayacağını umdu.

Andrew bıçağı elinden aldı. Barın üstüne fırlattı. "Başka?" dedi.

Callie sol cebine uzandı, titremesine engel olamıyordu. Uyuşturucu kiti o kadar kişiseldi ki kalbini çıkarıyor gibi hissetti.

"Bu nedir?" diye sordu Andrew.

"Benim, benim..." dedi Callie. Cevap veremiyordu, ağlamaya başlamıştı. Korkuyu kaldıramıyordu. Her şey tekrar su yüzüne çıkıyordu. Buddy'ye ait gül rengi, silik anıları, oğlunun soğuk, sert öfkesiyle çarpışıyordu. Elleri aynıydı. Sesleri aynıydı. İkisi de onun canını yakmaktan zevk alıyordu.

"Aç," dedi Andrew.

Başparmağının tırnağıyla kapağı açmaya çalıştı ama o kadar titriyordu ki beceremedi. "Yapamıyorum..."

Andrew kiti ondan aldı. Eli bacaklarının arasından çıktı.

Callie, içten oyulmuş gibi hissediyordu. Topallayarak döşek yığınına gitti. Oturdu, ceketini kapattı.

Andrew önünde duruyordu. Kitini açmıştı. "Bu ne için?" diye sordu.

Callie, elinde tuttuğu kablosuna baktı. Bu kahverengi deri şey Maddy'nin babasına aitti. Bir ucunda halka vardı. Diğer ucunda ısırık izleri vardı, önce Larry sonra da Callie dişleriyle tutup damarları ortaya çıksın diye kendilerine turnike yapıyorlardı.

"Hadi," dedi Andrew. "Bu ne için?"

"Sen..." dedi Callie ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Artık kullanmıyorum. Yani, kolumda kullanabileceğim damar kalmadı. Bacağımdan alıyorum."

Andrew bir saniye sessizce bekledi. "Bacağının neresinden?"

"U..uyluk atardamarı."

Andrew'un ağzı açıldı ama konuşamıyor gibiydi. Mum ışıkları, soğuk gözlerinde parladı. Sonunda, "Nasıl yaptığını göster," dedi.

"Olmaz...

Eliyle Callie'nin boğazını kavradı. Callie nefesinin kesildiğini hissetti. Parmaklarını pençeledi. Andrew onu döşeğe yatırdı. Ağırlığı kaldırılabilir gibi değildi. Andrew, Callie'nin bedeninde

kalan az nefesi dışarı çıkardı. Callie gözkapaklarının titremeye başladığını hissetti.

Andrew üstündeydi, yüzünü inceliyor, dehşetinden besleniyordu. Onu sadece tek eliyle yere yatırmıştı. Callie'nin yapabileceği tek şey onu öldürmesini beklemekti.

Ama öldürmedi.

Boğazını bıraktı. Kot pantolonunun düğmesini kopardı. Fermuarı aşağı çekti. Callie sırtüstü yatmaya devam etti, kot pantolonunu çıkaran Andrewu durduramıyordu.

Andrew, "Bu nedir?" diye sordu.

Callie'nin açıklama istemesine gerek yoktu. Andrew parmağını Dr. Jerry'nin apse üstüne yapıştırdığı yara bandına batırdı. Kesik açıldı ve Callie bacağında ani bir acı hissetti.

"Cevap ver," dedi Andrew daha da bastırarak.

"Apse," dedi Callie. "İğne vurmaktan."

"Çok sık oluyor mu?"

Callie konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı. "Evet," dedi.

"İlginç."

Andrew'un parmakları bacağı üstünde nazikçe gezince ürperdi. Gözlerini kapattı. Bedeninde azim kalmamıştı. Leigh'nin kapıdan girip Andrew'u vurmasını, Walter'ı kurtarmasını, onu olacaklardan kaçırmasını bekliyordu özlemle.

Callie çaresizliğini bastırdı. Bunların olmasına izin veremezdi. Bunu kendisi yapmalıydı. Leigh eninde sonunda gelecekti. Callie, kardeşinin tekrar elini kana bulamasına neden olmayacaktı.

Andrew'a, "Oturmama yardım et," dedi.

Andrew onu kolundan tuttu. Yukarı çektiği sırada Callie'nin boynundaki omurlardan çatırtı sesleri geldi. Callie uyuşturucu kitini aradı. Andrew döşeğin yanında bırakmıştı.

Callie, "Su lazım," dedi.

Andrew tereddüt etti. "İçinde bir şey olsa sorun olur mu?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi Callie.

Andrew bara döndü.

Callie kaşığını aldı. Kaşığı daha iyi tutabilmek için tutamaç kısmını büküp halka haline getirmişti. Su şişesini Andrew'dan aldı. Walter'a bu şişeden su içirdiğini tahmin ediyordu. Rohypnol'un nasıl bir etkisi olacak bilmiyordu ama umurunda da değildi.

"Dur," dedi Andrew, önünü daha iyi görsün diye mumları yaklaştırarak.

Callie boğazının kasıldığını hissetti. Bu porno için yapılan bir şey değildi. Tek başına yapılıyordu ya da diğer keşlerle birlikte yapılıyordu çünkü bu süreç sadece ve sadece yapana aitti.

"Bu ne için?" diye sordu Andrew pamuğa işaret ederek.

Callie cevap vermedi. Bedenine istediğini verdiği için ellerinin titremesi durmuştu. Torbayı açtı. Beyazımsı renkli tozu kaşığın içine döktü.

Andrew, "Bu kadarı yeterli mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Callie ama aslında çok fazlaydı. "Şişeyi aç," dedi.

Andrew'un söyleneni yapmasını bekledi. Ağzına bir yudum su aldı, sonra da yavrusunu besleyen serçe gibi pamuğun üstüne tükürdü. Zippo çakmağını kullanmak yerine yerdeki mumlardan birini aldı. Eroin yavaş yavaş kaynamaya başlayınca güçlü bir üzüm sirkesi kokusu yaydı. Torbacı onu kazıklamıştı. Koku ne kadar güçlüyse içinde o kadar yabancı madde oluyordu.

Kaşıktan yükselen duman arasından gözleri Andrew ile buluştu. Andrew'un dili dışarı çıktı. En başından beri istediği buydu. Buddy tekila kullanmıştı ve Andrew eroin kullanıyordu ama so-

nunda ikisinin de istediği şey aynıydı; Callie'yi sersemlemiş hale getirmek, böylece karşı koyamayacaktı.

Callie boş eliyle pamuktan bir parça kopardı. Şırıngayı aldı. Dişleriyle kapağını açtı. İğneyi pamuğa geçirip pistonu geri çekti.

"Filtre," dedi Andrew, büyük bir gizem çözülmüş gibi.

"Tamam," dedi Callie, koku boğazının arkasına değdiği anda ağzı tükürük dolmuştu. "Hazır."

"Ne yapıyorsun?" dedi Andrew ve tereddüdü sayesinde Callie eskiden olduğu çocuğu ilk kez görmüş oldu. Hevesliydi, yeni, yasadışı bir şey öğrendiği için heyecanlıydı. "Ben... ben yapabilir miyim?"

Callie kafasını salladı çünkü ağzı konuşamayacak kadar tükürük doluydu. Bedenini kıvırıp ayaklarını döşeğe çıkardı. Solgun kalçaları mum ışığında parlıyordu. Diğer insanların gördüğü şeyi gördü. Uyluk kemikleri ve diz kapakları o kadar belirgindi ki iskelete bakıyor gibiydi.

Andrew yorum yapmadı. Bacakları yanına yatıp dirseği üstünde yükseldi. Callie, Andrew'un kaç kez kafasını kucağına koyup uyuduğunu düşündü. Callie ona masal okurken sarılmayı çok seviyordu.

Şimdi ise Callie'ye bakıyor, damarlarına eroin vermek için yönerge bekliyordu.

Callie, üst kalçasını göremeyecek kadar dik bir açıda duruyordu. Yara bandını çıkardı. Parmaklarıyla dokunarak içi boşaltılmış apsenin merkezini buldu. "Burası," dedi.

"İçine mi?" Andrew hâlâ endişeliydi. İçi boşalmış apseyi Callie'nin asla göremeyeceği kadar iyi görüyordu. "Enfeksiyon kapmış gibi," dedi.

Callie ona hem gerçeği hem de duymak istediği şey söyledi. "Acıması hoşuma gidiyor."

Andrew'un dili tekrar çıktı. "Tamam, ne yapıyorum?"

Callie elleri üzerine yattı. Saten ceketi açıldı. "Şırınganın yanına hafifçe vur, sonra havayı çıkarmak için pistona nazikçe bas," dedi.

Andrew'un elleri hiç sabit değildi. Callie ona satın aldığı çift renkli balıkları gösterdiğinde heyecanlandığı kadar heyecanlanmıştı. Callie'nin izlediğinden emin olduktan sonra plastiğin yanına vurdu.

Tap-tap-tap.

Trev, akvaryum camına mı vuruyorsun? Sana yapma demedim mi?

"Güzel," dedi Callie. "Şimdi hava balonunu çıkart."

Andrew pistonu test etti, havanın plastik tüpten çıktığını görmek için şırıngayı mum ışığına tuttu. İğnenin ucundan bir damla sıvı aktı. Başka bir zaman olsa Callie o sıvıyı yalardı.

Callie, "Damara saplaman lazım tamam mı? Mavi çizgi. Görüyor musun?"

Andrew o kadar yakına eğildi ki nefesini bacağında hissedebiliyordu. Parmağı apseye bastırdı. Hızla kafasını kaldırdı, doğru mu yapıyor diye baktı.

"İyi hissediyorum," dedi Callie. "Daha sert bastır."

"Ahh," diye fısıldadı Andrew tırnağını batırarak. Neredeyse ürperiyordu. Son derece heyecanlı olduğu belliydi. "Böyle mi?"

Callie yüzünü ekşitti ama "Evet," dedi.

Andrew bir kez daha gözlerinin içine baktıktan sonra parmağının ucunu damar boyunca gezdirdi. Callie, Andrew'un kafasının üstüne baktı. Saçları tıpkı Buddy gibi tek noktadan çıkıyordu. Callie, parmaklarını kafa derisinde gezdirdiğini hatırladı. Buddy utanarak kel noktasını kapatırdı.

Ben yaşlı bir adamım yavrum bende ne görüyorsun?

"Burası mı?" diye sordu Andrew.

"Evet," dedi Callie. "İğneyi yavaşça batır. Ben sana doğru noktada olduğunu söyleyene kadar pistona basma. İğnenin damara girmesini istiyoruz, arkasından çıkmasını değil."

"Diğer taraftan çıkarsa ne olur?"

"Kana karışmaz," dedi Callie. "Kasa gider ve neredeyse hiç etkisi olmaz."

"Tamam," dedi Andrew çünkü gerçeği bilmesi mümkün değildi.

Callie, Andrew'un işine dönmesini izledi. Daha rahat yapmak için dirseğini düzeltti. Şırınga apsenin merkezine doğru ilerlerken eli titremiyordu.

"Hazır mısın?"

Andrew cevap beklemedi.

İğnenin hafif acısı ağzından bir ses çıkmasına neden oldu. Callie gözlerini kapadı. İkisinin de nefesi neredeyse aynı hızdaydı. Callie kendini uçurumdan geri çekmeye çalıştı.

"Böyle mi?" diye sordu Andrew.

"Yavaş," dedi Callie ikna edici bir sesle. "İğneyi içeride oynat."

"Evet," diye inledi Andrew. Callie, erekte olmuş penisinin bacağına değdiğini hissedebiliyordu. Andrew ileri geri sallandı, iğneyi damarına batırıp çıkardı.

"Devam et," diye fısıldadı Callie, parmaklarını Andrew'un omurgasında gezdirerek. Andrew nefes aldığında kaburgalarının açıldığını hissedebiliyordu. "Çok güzel, bebeğim."

Andrew'un kafası kalçasına düştü. Dilini derisi üstünde hissedebiliyordu. Nefesi sıcak ve ıslaktı.

Callie ceket cebine uzandı. 20 mililitrelik şırınganın kapağını açtı.

"Tamam," dedi Andrew'a, parmakları dokuz ve onuncu kaburga arasındaki boşluğu bulunca. "Pistona bas ama yavaş yap, tamam mı?"

"Tamam."

Eroinin ilk tadının verdiği mide bulantısı virüs gibi bedenini rahatsız ediyordu.

Şırıngayı cebinden çıkardı. Mavi sıvı, mum ışığında renksiz görünüyordu.

Callie tereddüt etmedi. Andrew'un kapıdan çıkmasına izin veremezdi. Açılı bir şekilde şırıngayı indirdi, kasları ve ilikleri deldi, iğneyi doğrudan Andrew'un kalbinin sol odacığına sapladı.

Andrew bir şeylerin çok ters olduğunu anlamadan pistona basmaya başlamıştı bile.

Artık bir şey yapması için çok geçti.

Ona karşı koymadı. Çığlık atmadı. Yardım için bağırmadı. Pentobarbitalin sakinleştirici etkisi son sözlerini alıp götürdü. Dr. Jerry'nin uyardığı can çekişme nefeslerini duydu, beyin omuriliğinin refleksiydi, boğuluyor gibi ses çıkarıyordu. Sağ eli bedeninde kontrol edebildiği son parçaydı ve eroini o kadar hızlı verdi ki Callie uyluk atardamarının alev alev yandığını hissetti.

Dişleri takırdadı. Bedeni ter içinde kaldı. 20 mililitrelik şırıngayı sıkıca tuttu, titreyen başparmağıyla pistona bastırıp yoğun, mavi sıvıyı iğneden geçirdi. Yere yığılmasını engelleyen tek şey adrenalindi. Dozun yarısı hâlâ duruyordu. Aşağı inen pistonun yavaş ilerlemesini izledi. Adrenalin etkisini yitirmeden önce tüm dozu vermesi gerekiyordu. Leigh yakında burada olacaktı. Geçen sefer gibi olamazdı. Callie, kendi başladığı işi ablasına bitirtmeyecekti.

Piston sonunda dibe vurdu. Callie, ilacın son damlasının da Andrew'un kara kalbine girmesini izledi.

Eli yere düştü. Döşeğe yığıldı.

Eroin bedenini ele geçirdi, dalga dalga ona doğru gelmeye başladı; mest olma hali değil, bedeninin sonunda kaçınılmaza teslim olması.

Ağır sirke kokusu. Normalden fazla doz. Sudaki Rohypnol. Dr. Jerry'nin ilaç dolabından alıp beyazımsı tozun içine karıştırdığı fentanil.

Andrew Tenant o kapıdan çıkmayacak tek kişi değildi.

Önce, düğüm düğüm olmuş kasları gevşedi. Sonra eklemlerinin ağrısı geçti, boynunun acısı silindi, bedeni Callie'nin saymayı bıraktığı kadar uzun yıllardır taşıdığı acılarını bıraktı. Nefesleri artık hırıltılı değildi. Akciğerlerinin artık havaya ihtiyacı yoktu. Kalp atışı hayatının son saniyelerini sayan yavaş bir saat gibiydi.

Callie tavana baktı, gözleri baykuş gibi tek noktaya odaklanmıştı. Koltuktan aynı tavana yüzlerce kez baktığını düşünmedi. Olağanüstü kardeşini, Leigh'nin harika eşini, futbol sahasında koşan güzel kızlarını düşündü. Dr. Jerry, Binx ve hatta Phil'i düşündü ve sonunda, kaçınılmaz bir şekilde Kurt Cobain'i düşündü.

Artık onu beklemiyordu. Gelmişti. Mama Cass ve Jimi Hendrix ile konuşuyor, Jim Morrison, Amy Winehouse, Janis Joplin ve River Phoenix ile gülüşüyordu.

Hepsi Callie'yi aynı anda fark etti. Aceleyle yanına koşturdular, ellerini uzattılar, kalkmasına yardım ettiler.

Callie, bedeninin hafifliğini hissetti, birden tüylere dönüşmüştü sanki. Yere baktı ve yumuşak bulutlara dönüştüğünü gördü. Kafasını kaldırıp parlak mavi gökyüzüne baktı. Nazik atlar, iri köpekler, zeki kediler vardı. Sonra Janis ona bir şişe uzattı, Jimi bir ot sigarası verdi, Kurt şiirlerinden bazılarını okumayı teklif etti ve Callie hayatında ilk defa bir yere ait olduğunu anladı.

SONSÖZ

Leigh, Walter'ın yanında katlanan sandalyede oturuyordu. Mezarlık sessizdi, sadece mezarın üstündeki ağaçta tüneyen kuşların cıvıltıları duyuluyordu. Callie'nin pastel sarı tabutunun çukura indirilmesini izlediler. Makaralar gıcırtı ya da takırtı çıkarmadı. Kardeşi otopsiye girdiğinde bedeni sadece kırk üç kilo ağırlığındaydı. Otopsi sonucunda uzun süreli uyuşturucu kullanımı ve hastalıkların bedenini mahvettiği ortaya çıkmıştı. Callie'nin karaciğeri ve böbrekleri hastalıklıydı. Akciğerleri yarım kapasite çalışıyordu. Ölümcül bir narkotik ve zehir kokteyli almıştı.

Eroin, fentanil, Rohypnol, strikinin, metadon, kabartma tozu, deterjan.

Bu bulguların hiçbiri şaşırtıcı değildi. Callie'nin parmak izlerinin kaşıkta, mumda ve uyuşturucu torbasında bulunması da. Andrew'un parmak izleri şırınga ve Callie'nin bacağında Callie'nin izleriyle karışmıştı fakat Andrew'un doğrudan kalbine verdiği ölümcül pentobarbital şırıngasında sadece Callie'nin parmak izleri vardı.

Leigh yıllardır Callie sonunda öldüğünde suçluluk dolu bir rahatlama hissedeceğine inandırmıştı kendini ama şu anda boğucu

bir üzüntüden başka bir şey hissetmiyordu. Ezelden beri kâbusu olan gece yarısı arama, kapının çalınması, bir dedektifin kardeşinin cesedinin kimliğini doğrulamasını istemesi gerçekleşmemişti.

On dört yaşından berinin ruhunun ayrılmadığı evde, döşek üstünde yatan Callie'yi görmüştü o kadar.

En azından son anlarında yanında olmuştu. Leigh, Andrew'un boş malikânesine girince Callie'nin onu kandırdığını anlamıştı. Brookhaven'dan nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Hatırladığı ilk şey garajda Sidney'in cesedine takılmasıydı. Koridorda yatan Walter'ı tamamen gözden kaçırmıştı çünkü dikkati çirkin turuncu koltuğun durduğu yere yığılmış döşeklerin üstünde yatan cesetlere yönelmişti.

Andrew, Callie'nin üstünde yatıyordu. Sırtında büyük, içi boş bir şırınga vardı. Leigh onu kardeşinin üstünden çekti. Callie'nin elini tuttu. Derisi buz kesmişti. Sıcaklık çoktan narin bedeninden ayrılıyordu. Leigh, kardeşinin kalçasına saplanmış iğneyi görmezden geldi ve Callie'nin yavaş, azalan nefeslerini dinledi.

Başta, göğsünün yükselip alçalması arasında yirmi saniye vardı. Sonra otuz. Sonra kırk beş. Sonra uzun, alçak bir iç geçirmeyle birlikte Callie kendini bıraktı.

"Günaydın, arkadaşlar," dedi Dr. Jerry, Callie'nin mezarının başına gelerek. Maskesinin önünde zıplayan kedi yavruları vardı ama Leigh, Callie'nin anısına mı takmıştı yoksa zaten kullanıyor muydu emin olamadı.

Dr. Jerry ince bir kitap açtı. "Elizabeth Barret Browning'in bir şiirini okumak istiyorum," dedi.

Walter ile Leigh birbirine baktı. Bu biraz abartıydı. Dr. Jerry muhtemelen bu şairin hayatının büyük kısmı boyunca morfin bağımlısı olduğunu bilmiyordu.

"En ünlü sonesini seçtim, lütfen eşlik etmekten çekinmeyin."

Phil, Callie'nin mezarının diğer tarafından homurdandı.

Dr. Jerry nazikçe boğazını temizledikten sonra başladı. "Nasıl

seviyorum seni? Sayayım biçimlerini/Derinliğine, genişliğine ve yüksekliğine kadar seviyorum/Ruhumun uzanabildiği..."

Walter'ın kolu Leigh'nin omuzlarını sardı. Maskesi altından kafasının yanını öptü. Leigh, onun sıcaklığı için minnet duyuyordu. Hava soğumaya başlamıştı. Bu sabah paltosunu bulamamıştı. Mezarlığın sorumlusunun uzun araması dikkatini dağıtmıştı, adam tavşanlı ve yavru kedili bir mezar taşının çocuklara daha uygun olacağı konusunda ısrar ediyordu.

Callie benim çocuğum diye çığlık atmak istedi Leigh ama telefonu Walter'a verdi yoksa telefondan uzanıp adamın kafasını koparacaktı.

Dr. Jerry devam etti, "Seni her günün sınırına kadar seviyorum/ En sessiz ihtiyaçla, güneşte ve mum ışığında/ Seni serbestçe seviyorum, insanların savaşması gibi hakları uğrunda."

Leigh açık mezarın üstünden Phil'e baktı. Annesi maske takmıyordu, Georgia'daki ilk ciddi salgının bir cenaze nedeniyle başlamasına rağmen. Phil isyankâr bir şekilde oturuyordu, bacaklarını açmıştı, ellerini yumruk yapmıştı. Küçük kızının cenazesine de kira toplamaya çıkar gibi çıkmıştı. Boynunda köpek tasması vardı. Black Sid Vicious tişörtü giydiyordu çünkü eroin harikaydı. Göz makyajı kuduz rakun koleksiyonundan fırlamaydı.

Leigh, annesinin yanındayken hissettiği öfkeyi tekrar hissetmeden kafasını çevirdi. Cenazeyi canlı yayın yapan kameraya baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, Phil'in annesi Florida'daki bir huzurevinde hâlâ hayattaydı. Daha da şaşırtıcı olan, Cole Bradley uzaktan katılmak istemişti. Teknik olarak hâlâ Callie'nin patronuydu ama Leigh kısa süre içinde tekrar ofisine çağırılacağını düşünüyordu. Şirket ağzıyla söylemek gerekirse, çıktılar pek iyi değildi. Leigh'nin kardeşi müvekkilini ve yeni eşini öldürmüştü, sonra da aşırı doz uyuşturucu alıp ölmüştü. Görünürde hiçbirinin açıklaması da yoktu.

Leigh açıklama yapmayacağını belirtmişti, kimse de çıkıp devasa boşluğu doldurmuyordu. Tahmin edileceği üzere şehir dışına kaçan Reggie Paltz da. Arkadaşlar, komşular, avukat, bankacı, para yöneticisi ya da paralı muhbirler de açıklama yapmıyordu.

Ama birinin gerçeği bilmesi gerekiyordu. Leigh, Andrew'un evine girdiğinde kasanın açık olduğunu görmüştü.

İçi boştu.

Kendine sorun olmadığını söyledi. Kasetler hâlâ ortalıktaydı. Eninde sonunda biri polise gidecek ya da Leigh ile iletişime geçecekti... ya da öyle bir şeyler. Ne olursa olsun Leigh sonuçları kabullenmeye hazırdı. Kontrol edebileceği tek şey o zamana kadar hayatını nasıl yaşadığıydı.

Dr. Jerry şiiri bitirdi: "Seni kaybettiğimi sandığım bir sevgiyle seviyorum/ Kayıp azizlerimle/ Seni nefesle seviyorum/ Tüm hayatımın gülümsemeleriyle, gözyaşlarıyla ve eğer Tanrı isterse/ Seni daha çok seveceğim ölümden sonra."

Walter uzun bir şekilde iç geçirdi. Belki de Dr. Jerry durumu düşündüklerinden daha iyi anlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Dr. Jerry kitabı kapatarak. Callie'ye bir öpücük yolladı. Phil'e baş sağlığı dilemek için yanına gitti.

Leigh, annesinin kibar, yaşlı adama söyleyeceklerinden korkuyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Walter. Gözleri endişe doluydu. Geçen sene bu zamanlarda üstüne titremesi sinirini bozardı ama şimdi Leigh minnet doluydu. Artık Walter yıkılmanın nasıl bir şey olduğunu anladığı için nedense kendisine Walter'ı sevmek için izin vermek daha kolaydı.

"İyiyim," dedi, bu kelimeyi yüksek sesle söylemenin öyle hissetmesine neden olacağını umarak.

Dr. Jerry mezarın diğer tarafına geliyordu. "Demek buradasın, genç hanım," dedi.

Walter ve Leigh onunla konuşmak için ayağa kalktı.

Leigh, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Dr. Jerry'nin maskesi gözyaşlarından ıslanmıştı. "Calliope çok iyi bir kızdı," dedi.

"Teşekkür ederim," diye tekrarları Leigh, kendi maskesinin de yüzüne yapıştığını hissetti. "Sizi çok seviyordu, Dr. Jerry."

"Eh," dedi Leigh'nin eline nazikçe dokunarak. "Sevgili eşim vefat ettiğinde keşfettiğim bir sır verebilir miyim?"

Leigh kafasını eve tanlamında salladı.

"Bir insanla olan ilişkin o öldüğünde sonlanmıyor. Daha da güçleniyor," diyerek göz kırptı. "Çünkü artık sana yanıldığını söyleyemiyorlar."

Leigh'nin boğazı kasıldı.

Walter onu cevap vermekten kurtardı. "Dr. Jerry, Chevy'niz tam bir klasik. Bana gösterebilir misiniz?"

"Zevkle, genç adam," dedi Dr. Jerry, Walter'ın koluna girmesine izin vererek. "Söylesene, hiçbir ahtapot tarafından yüzüne yumruk atıldı mı?"

"Sikerler," dedi Phil arkasına yaslanarak. "Adam keçileri kaçırmış. Antifa ile Oregon'a mı taşınıyor muymuş neymiş."

"Kes, anne," dedi Leigh maskesini çıkararak. Çantasında mendil aradı.

"O benim kızımdı," diye bağırdı Phil, Callie'nin mezarı üstünden. "Ona kim baktı? Eve döndüğünde kim onu bekliyordu?"

"Walter yarın gelip kediyi alacak."

"Aptal Kaşar mı?"

Leigh şaşırdı ama sonra güldü. "Evet, Aptal Kaşar evimde yaşayacak. Callie öyle istedi," dedi.

"Öf be," dedi Phil. Kediyi kaybettiği için kızını kaybettiğinden daha çok üzülmüş gibiydi. "Çok iyi bir kedi. Umarım farkına varırsın."

Leigh burnunu sildi.

"Sana bir şey söyleyeyim," dedi Phil ellerini beline koyarak. "Sen ve kardeşinin problemi; Callie'nin arkasına bakmadan edememesi, senin de ileri bakmakla kafayı yemiş olman."

Leigh, haklı olduğu için ondan nefret ediyordu. "Bence daha büyük bir problem var, boktan bir annemiz olması."

Phil'in ağzı açıldı ama sonra kapattı. Gözleri büyümüştü. Leigh'nin arkasında hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Leigh arkasını döndü. Hayaletten daha kötüydü.

Linda Tenant, siyah bir Jaguar'a yaslanıyordu. Ağzından bir sigara sarkıyordu. Aynı inci kolyesini takmış ve yakasını yine kaldırmıştı ama hava serinlediği için uzun kollu tişört giymişti. Leigh, Andrew'un annesini en son Cole Bradley'nin kişisel ofisinde, oğlunu nasıl savunacaklarını konuşurken görmüştü.

"Biz..." dedi Leigh ve Phil'in ters tarafa yürümeye başladığını görünce sustu. "Sağol, anne."

Leigh derin bir nefes aldı. Andrew'un annesine doğru yürümeye başladı. Linda hâlâ Jag'e yaslanıyordu. Kollarını bağlamıştı. Callie'nin cenazesini basmaya geldiği belliydi. Leigh bu küstah hareketi kendinin de yapacağını bildiği için tanımıştı. Kadının oğlu ve gelini öldürülmüştü. Ruby Heyer'ın ailesinin, Tammy Karlsen'ın ve Andrew'un diğer üç kurbanın adalete kavuşamayacak olmasının önemi yoktu. Linda Tenant açıklama istiyordu.

Leigh yine de açıklama yapmayacaktı ama Linda'ya çığlık atacak bir hedef vermeyi borçluydu.

Leigh yaklaşınca Linda sigarasını çimenlere attı. "Kaç yaşındaydı?" diye sordu.

Leigh bu soruyu beklemiyordu ama bir yerden başlamaları lazım diye düşündü. "Otuz yedi," dedi.

Linda kafasını salladı. "Yani bana çalışmaya başladığında on bir yaşındaydı," dedi.

"On iki," dedi Leigh. "Ben başladığım zaman ondan bir yaş büyüktüm," dedi.

Linda, haki pantolonundan sigara paketi çıkardı. Bir sigara aldı. Çakmaktaki eli titremiyordu. Tıslayarak havaya duman üfledi. O kadar öfkeli bir havası vardı ki Leigh ona bağıracak mıydı yoksa arabasıyla ezecek miydi anlayamamıştı.

İkisini de yapmadı. Onun yerine, "Jilet gibi," dedi.

Leigh siyah elbisesine baktı, ilk gece giydiği kot pantolon ve Aerosmith tişörtünden çok farklıydı. "Teşekkür ederim?" dedi ama cümleden çok soru gibiydi.

"Giysinden bahsetmiyorum," dedi Linda ve ani bir hareket yaparak sigarayı dudaklarından çekti. "Hep temizdiniz ama hiç öyle temizlik yapmamıştınız, jilet gibiydi."

Leigh kafasını iki yana salladı. Kelimeleri duyuyordu ama mantıklı gelmiyordu.

"Hastaneden eve döndüğümde mutfak zemini pırıl pırıldı," dedi Linda sigarasından öfkeyle bir nefes daha alarak. "Deterjan o kadar şiddetliydi ki gözlerim sulandı."

Leigh şaşkınlıktan ağzının açıldığını hissetti. Canyon Caddesi'ndeki evden bahsediyordu. Cesetten kurtulduktan sonra Callie dizleri üstüne çöküp yerleri silmişti. Leigh lavaboları temizlemişti. Süpürge yapmışlar, toz almışlar, tezgâhları silmişler, kapı kollarını ve parkeleri cilalamışlardı ve ikisi de Linda Waleski'nin eve döndüğünde normalde nemli ve kirli olan evinde neden dip köşe temizlik yapıldığını merak edeceğini düşünmemişti.

"Hah," dedi Leigh, ne dediğini bilmeyen Callie'nin yankılarını duyarak.

"Onu para için öldürdünüz sanmıştım," dedi Linda. "Sonra kötü bir şeyin olduğunu düşündüm. Kardeşin —ertesi gün— berbat durumdaydı. Kavga —ya da başka bir şey— olduğu belliydi. Polisi

aramak istedim. Anne dediğiniz o şerefsizi dövmek istedim. Ama yapamadım."

"Neden?" dışında bir şey diyemedi Leigh.

"Çünkü neden yaptığınızın önemi yoktu. Önemli olan ondan kurtuldunuz ve karşılığını aldınız, adil bir iş gibime geldi," dedi Linda sigaradan uzun bir nefes alarak. "Hiç soru sormadım çünkü istediğimi almıştım. Gitmeme asla izin vermeyecekti. Bir keresinde denedim ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Bayılana kadar dövüp öylece yerde bıraktı."

Leigh, Callie'in bu bilgiye nasıl tepki vereceğini merak etti. Muhtemelen üzülürdü. Linda'yı çok seviyordu. "Ailene gidemedin mi?" diye sordu.

"Kararımı vermiştim, değil mi?" dedi Linda dilinden bir tütün parçası çıkararak. "Siz ondan kurtulduktan sonra bile göt kardeşimin önünde tapınmam gerekti. Beni sokağa atacaktı. Beni yanına alması için yalvarmak zorunda kaldım. Beni bir ay bekletti, evine bile almadı. Hizmetçi gibi garajın üstündeki iğrenç bir dairede yaşadık," dedi.

Leigh çenesini tuttu. Yaşanacak çok daha kötü yerler vardı.

"Ama merak etmedim değil. Her zaman değil tabii ama bazen neden yaptığınızı merak ettim. Yani, o işi için ne kadar para almıştı, elli bin mi?"

"Çantasında elli vardı," dedi Leigh. "Evde otuz altı bin daha bulduk."

"İyi olmuş. Ama yine de mantıklı gelmedi. Siz öyle kızlar değildiniz. Mahalledeki çocukların bazıları olsa evet. On dolar için bile gırtlak keserlerdi, 86 bin için ne yapacaklarını Tanrı bilir. Ama siz ikiniz yapmazdınız. Dediğim gibi, o kısım hep aklıma takıldı," dedi kemerinden araba anahtarını alarak. Başparmağı bir tuşun üstündeydi. "Bunları garajımda bulunca nedenini anladım."

Bagaj açıldı.

Leigh, Jaguar'ın arkasına geçti. İçeride siyah bir çöp torbası vardı. Üstü açıktı. İçinde bir yığın VHS kaseti gördü. On beş tane olduğunu bilmesi için saymasına gerek yoktu. On dört tanesinde Callie vardı. Bir tanesinde Callie ve Leligh vardı.

"Andrew öldüğü gece evime geldi. Garajda sesini duydum. Nedenini sormadım. Evet, tuhaf davranıyordu ama hep tuhaf biriydi zaten. Sonra birkaç gün öncesini hatırladım. Dolaplardan birinin arkasında bu çöp torbasını buldum. Polise söylemedim ama sana söylüyorum," dedi.

Leigh, boğazının tekrar kasıldığını hissetti. Linda'ya baktı.

Kadın sigara içmek dışında kıpırdamamıştı. "Babasıyla tanıştığımda on üç yaşındaydım. Beni avcuna almıştı. Üç yıl boyunca kaçtım, büyük anneme gittim, hatta özel okula gittim ama sonunda onu bırakmayacağımı anlayıp sonunda evlenmemize izin verdiler. Biliyor muydun?" dedi.

Leigh çöp torbasını almak istiyordu ama güç Linda'nın elindeydi. Kopyalar olabilirdi. Başka bir sunucu olabilirdi.

"Hiç aklıma gelmedi..." dedi Linda ve cümlesini tamamlamadan bir sigaradan bir nefes daha aldı. "Seninle de denedi mi?"

Leigh bagajdan uzaklaştı. "Evet," dedi.

"Başardı mı?"

"Bir kez."

Linda paketten bir sigara daha aldı. Eski sigarayla yenisini yaktı. "O kızı çok seviyordum. Çok tatlıydı. Andrew'u ona emanet edince gözüm arkada kalmıyordu. Kötü bir şey olacağını bir an bile düşünmedim. Ama oldu, o kadar çok canı yandı ki gittikten sonra bile canını yakmanın bir yolunu buldu..."

Leigh, kadının gözyaşlarını izledi. Callie'nin adını bir kez bile söylememişti.

"Neyse," dedi Linda öksürerek. Ağzından ve burnundan du-

man çıktı. "Sana yaptıkları için üzgünüm. Ona yaptıkları için de çok üzgünüm," dedi.

Leigh, Walter'ın ona söylediği şeyi tekrarladı. "Seni taciz eden bir pedofilinin diğer çocukları da taciz edebileceği aklına gelmedi mi?"

"Âşıktım," dedi acı acı gülerek. "Galiba eşin için de özür dilemem lazım. İyi mi?"

Leigh cevap vermedi. Walter bayıltılmış, silahla tehdit edilmiş ve uyku ilacı içmeye zorlanmıştı. Uzun bir süre iyi olamayacaktı.

Linda sigarayı filtreye kadar emmişti. Önceki gibi bir sigara daha çıkarıp eskisiyle yenisini yaktı. "O kadına tecavüz etti değil mi? Diğerini de o öldürdü?"

Leigh, kadının Adnrew ve Sidney'in suçlarından bahsettiğini tahmin etti. Linda'ya Tammy Karlsen ve Ruby Heyer'ın isimlerini söyletmeye çalıştı. "Hangi kadınlardan bahsediyorsun?"

Linda kafasını sallayıp yine duman üfledi. "Önemi yok. O da babası kadar rezildi. Evlendiği kız da en az onun kadar kötüydü."

Leigh kasetlere baktı. Linda'nın kasetleri getirmesinin bir sebebi vardı. "Callie'nin Andrew ve Sidney'i neden öldürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır," dedi Linda sigarasını çimene atarak. Arabanın arkasına geçti. Çöp torbasını çıkardı. Yere bıraktı. "Bildiğim tek kopyalar bunlar. Başka bir şey daha çıkarsa yalan olduğunu söyleyeceğim. Edit. Ne deniyorsa işte. Demek istediğim, önceki gibi seni kollayacağım. Ayrıca önemi var mı bilmiyorum ama Cole Bradley'e olanların senin suçun olmadığını söyledim."

"Teşekkür mü etmem gerek?"

"Hayır," dedi Linda. "Ben sana teşekkür ediyorum, Harleigh Collier. Bana sorarsan sen bir hayvanı öldürdün. Kardeşin de diğerini."

Linda arabasına bindi. Motoru gazlayıp uzaklaştı.

Leigh, lüks Jaguar'ın mezarlıktan uzaklaşmasını izledi. Linda'nın öfkesini, manik sigara içmesini, merhamet yoksunluğunu ve bunca yıldır eşinin son derece hijyenik, ergen kiralık katiller tarafından öldürüldüğü gibi gülünç bir şeye inanmasını düşündü.

Callie olsa soru sorardı.

Leigh'nin bu sorulara verecek cevabı yoktu. Gökyüzüne baktı.

Hava durumu yağmur yağacak demişti ama beyaz bulutlar yaklaşıyordu. Kardeşinin yukarıda parasını vergi dairesinden saklamak için dijital paralara yatırım yapan bir kediye Chaucer okuduğunu düşünmek istedi fakat gerçeklik bu kadar ileri gitmesine izin vermedi.

Bunun yerine Dr. Jerry'nin haklı olduğunu umdu. Leigh, kardeşiyle ilişkisine devam etmek istiyordu. Eroin bağımlığı Callie'yi değil, veteriner kliniğinde çalışan, yavru hayvanlara bakan, her hafta sonu öğle yemeğine gelen, Maddy'ye kaplumbağaların gazlı ve gıcık olduğunu anlatıp onu güldüren Callie'yi istiyordu.

Şimdilik Leigh'nin elinde Dr. Jerry'nin ofisinde geçirdikleri son an vardı. Callie'nin ona sarılması. Sırra dönüşen, sonra da ihanete varan yalanı için onu affedişi.

Tüm hayatın boyunca üstünde taşıdığın suçluluk buysa bırak artık çünkü sana ait değil.

Leigh, Callie bu sözleri söylediğinde ağırlığın kalktığını hissetmemişti ama geçen her günle birlikte göğsünde bir hafiflik oluşuyordu, sanki zamanla —belki— ağırlık sonunda yok olacak gibi.

Callie'yi hatırlayabileceği daha somut şeyler de vardı. Dr. Herry, dinlenme odasında Callie'nin çantasını bulmuştu. İçeride rasgele şeyler vardı; Huliabell Gatsby solaryumuna üyelik kartı, Himari Takahashi isimli birinin DeKalb bölgesi halk kütüphanesi üyelik kartı, sümüklüböcekler hakkında bir kitap, bir kullan at telefon, on iki dolar, fazla bir çift çorap, Leigh'nin cüzdanından

çalınan Şikago ehliyeti ve kedi kutusundaki Maddy'nin etrafına sardığı battaniyenin küçük bir köşesi.

Son iki eşya özellikle anlamlıydı. Callie son on altı yıl boyunca hapse, ıslahevine, çeşitli rehabilitasyon merkezlerine girmişti, sokakta ve ucuz motellerde yaşamıştı ama Leigh'nin fotoğrafını ve Maddy'nin bebeklik battaniyesini saklamayı başarmıştı.

Kızı bu battaniyeyi hâlâ kullanıyordu. Eksik parçanın hikâyesini hâlâ bilmiyordu. Walter ve Leigh ona gerçeği söylemenin zamanı gelip gelmediği hakkında hâlâ kararsızdı. Ne zaman dürüst olmaları gerektiğine karar verseler, başka seçenekleri olmadığını düşünseler —sırrın çoktan yalana dönüştüğünü ve yakında çiçek açıp ihanet olacağını hissetseler— Callie onları söylememeye ikna etmişti.

Çantanın içinde Leigh'ye bir not bırakmıştı, kelimeler on altı yıl önce Maddy'yi bırakırken bıraktığı nota benziyordu. Bunu Dr. Jerry ile yaptığı konuşmasından sonra yazdığı belliydi, Leigh'yi bir daha görmeyeceğini düşündüğü gibi.

Lütfen bu güzel hediyeyi, güzel hayatını kabul et, yazmıştı Callie. *Seninle gurur duyuyorum, güzel ablam. Ne olursa olsun sen ve Walter'ın Maddy'yi sonsuza dek güvende ve mutlu tutacağınızı biliyorum. Sizden tek isteğim sırrımızı ona hiç söylememeniz çünkü hayatı bensiz çok daha mutlu olacak. SENİ SEVİYORUM. SENİ SEVİYORUM!*

"Hey," dedi Walter, Linda'nın tüten sigaralarının üstüne basarak. "Jag'le gelen kadın kimdi?"

"Andrew'un annesi," dedi Leigh, Walter'ın çöp torbasının içine bakmasını izleyerek. VHS kasetlerini çevirip üstlerini okumasını izledi. Callie No 8. Callie No 12. Harleigh & Callie.

Walter sordu, "Ne istedi?"

"Af."

Walter kasetleri torbanın içine attı. "Verdin mi peki?"

"Hayır," dedi Leigh. "Hak etmesi lazım."

SEVGİLİ OKUR

Kariyerimin başlarında romanlarımı belli bir zaman dilimi belirtmeden yazmayı tercih ettim. Haberler ya da pop kültürün müdahalesi olmadan bir olay örgüsü yaratmak istedim. Bu yaklaşımım Will Trent serisi ve tekli kitaplarım üstünde çalışırken değişti; kitapların topluma ayna tutabilmesi için *şimdiye* gömülü olmasının önemini fark ettim. Kurgularımla sorular sormak istedim, örneğin #metoo (*Cop Town)* sürecinin nasıl ortaya çıktığını, kadınlara karşı şiddeti nasıl nasır tuttuğumuzu (*Pretty Girls*), ve öfkeli bir kalabalığın başkentin kapılarını kırma noktasına nasıl geldiğimizi (*The Last Widow*) sorgulamak istedim.

Sosyal sorunlardan bahsetmekle gerilim romanının ilerleyen ritmine ayak uydurmak narin bir denge konusu. Ben özümde gerilim kitabı yazarıyım, sosyal konularda konuşmak için yavaşlamak ya da hikâyenin ritmini bozmayı asla istemem. İki yanı da vermek için çok çabalıyorum, karşı fikri desteklemiyor olduğum zamanlarda bile. Bu bakış açısıyla *Yalancı Tanık* hikâyesini şekillendirmeye başladım. SARS-Cov-2 pandemisini hikâyeye dahil

etmek istiyordum ama hikâyenin pandemi *hakkında olmadığını* insanların bu pandemide nasıl yaşamaya devam ettikleri hakkında olduğunu da biliyordum. Tabii ki bakış açım sadece bir Amerikalı, Georgialı ve hatta Atlantalı olarak değildi; tıpkı herkes gibi dünyaya baktığım lens birey olarak nasıl biri olduğuma dayanıyor.

Mart 2020'de çalışmaya başladım, hayatın aşağı yukarı bir yılda nasıl değişeceğini tahmin etmek için fütürist olmam gerekiyordu. Tabii ki yazım sürecim sırasında birçok şey değişti. Başta hastanelerin erzağı tükenmesin diye maskeleri bırakmamız, sonrasında hepimizin maske takması söylendi (sonra çift maske); başta eldiven takmamız söylendi, sonra da eldivenlerin sahte bir güven duygusu yarattığı açıklandı; başta meyve ve sebzeleri yıkamamız gerektiği açıklandı, sonra da gerek olmadığı söylendi; sonra varyantlar ortaya çıktı ve durum bu şekilde devam etti. Ta ki, şükürler olsun ki, aşılar çıkana kadar. Bu harika bir haberdi fakat kafa karıştırıcı aşı sistemini neredeyse bitmiş romanıma ekleme ihtiyacını doğurdu; yine de belirtmem gerekir ki bu korkunç virüsün tüm dünyada neden olduğu kayıp ve trajedi yanında bunlar çok küçük engellerdi.

Bunu yazdığım sırada ABD'de 500.000'den fazla ölü var, bu çok yıkıcı bir gerçek. Ama on milyonlarca kişi de hayatta kaldı; bazıları uzun süreli Covid yaşıyor, bazılarının hayatları ise bu hastalık nedeniyle sonsuza dek değişti. Covid ölümünün yarattığı yalnız ölüm nedeniyle virüs ile ilk elden savaşan tıp uzmanları akıl almaz travmalar yaşadı. Tıp uzmanlarımız, adli tıp çalışanlarımız ve cenaze evi sahiplerimiz olağanüstü bir ölü sayısıyla başa çıkmak zorunda kaldı. Eğitimciler, saha çalışanları, paramedikler... listenin sonu yok çünkü pandemi dünyadaki her insana hem küçük hem de büyük yönden dokundu. Günlük yaşanan toplu ölümlerin etkisi nesillerce hissedilecek. Askıya alınan kederin

hayatımıza girdiğinde nasıl etkiler yaratacağı ise hâlâ bilinmiyor. Çocuk istismarı çalışmaları, travmanın depresyon, travma sonrası stres bozukluğu, inme ve kalp krizi gibi kardiyovasküler bozukluklar, kanser, uyuşturucu ve alkol istismarına yönelim ve çok ekstrem vakalarda intihar düşüncelerine neden olduğunu ortaya çıkardı. On beş ya da yirmi yıl sonra, Z kuşağı kendi çocuklarını yetiştirmeye başladığında dünyanın nasıl bir yer olacağını hâlâ bilmiyoruz.

Okurlarımı çok sevsem de kitaplarımı hep kendim için yazdım, kurguyu etrafımdaki dünyayı sindirmek için kullandım. *Yalancı Tanık*'ta pandemi durumunu gerçekçi bir şekilde işlemeye çalışırken ipucu bulmak için yakın tarihe baktım. Covid-19 konusundaki bilgimizin evrimi birçok açıdan zamanında AIDS krizi adı verilen döneme benzemekte. Benim neslim bu dönemde acılı bir uyanış yaşadı. Tıpkı SARS-CoV-2 gibi, HIV'de çirkin yüzünü ilk gösterdiğinde birçok bilinmeyen vardı. Bilim insanları virüsün nasıl bulaştığını, nasıl işlediğini, nereden çıktığını hemen anlayamadı; bu yüzden açıklamalar neredeyse her ay değişti, homofobi ve ırkçılık aldı başını yürüdü. Tabii ki insanların HIV/AIDS'e verdiği tepki korkudan öfkeye, inkârdan kabule ve tamamen koy götüne tavrına her türlü duyguyu barındırıyordu. AIDS, Covid'den çok ama çok daha ölümcül olduğu halde (neyse ki havadan geçmiyordu) Covid-19 pandemisine verdiğimiz tepkilerin çoğu aynıydı. Ayrıca eklemem gerekir ki dönüşüme neden olan bu trajedilerin ikisinde de akıl almaz nefrete karşılık olağandışı kibarlık ve nezaket de gördük. Bireyin içindeki insanlığı —ya da yoksunluğunu— gözler önüne seren en iyi şey krizdir.

Son on sekiz ay berbat olsa da bu kriz, sosyal açıdan bilinçli bir hikâyeciliğin temellerini attı, bu temel de benim çalışmalarımın bir parçası haline geldi. Covid, var ve yok arasında sürekli genişleyen uçurumu ortaya çıkardı, ev krizine ve besin güven-

sizliğine ışık tuttu, okullar, hastaneler ve yaşlı bakımı için yeterli ödenek olmadığına dikkat çekti, hükumet kuruluşlarına duyulan güvenin sıfıra vurduğunu vurguladı, hapishanelerimizdeki insanların gördüğü akıl almaz muamelenin altını çizdi, yabancı karşıtı, kadın karşıtı ve ırkçı nefret konuşmalarını katlayarak güçlendirdi, ırksal eşitsizlikleri büyüttü ve her zamanki gibi, kadınların hayatına daha da büyük bir yük ekledi; tüm bu konulara şu anda elinizde tuttuğunuz kitabın sayfalarında değinmeye çalıştım. Tüm bu konuları daha iyi kavramaya, daha çok empati edinmeye, daha derinden anlamaya çalışıyorum.

En sevdiğim kısa romanlardan biri Katherine Anne Porter'ın *Pale Horse, Pale Rider* kitabıdır. 1918 yılındaki influenza salgınında geçen bir kitap. Ana karakter, tıpkı gerçek hayattaki Porter gibi hastalığa yakalanır ve virüsün berbat etkilerini ilk elden görürüz; hem karakterin işini kaybedip ev sahibi tarafından evden atılma korkusundan doğan sosyal huzursuzluk anlamında, hem de hastanede kendisine yer açılması için dört beş gün beklemek zorunda kalmasıyla, Beyaz Atlı Ölüm'e dair halüsinasyonlar ve yüksek ateşli rüyalar görmesiyle biyolojik anlamda etkileri gözler önüne serer. Hikâyenin son cümlesi hem ebedi hem de ileri görüşlüdür, bu acımasız pandemi bittiğinde ve yeni normale giden yolu bulmayı başardığımızda hepimizin hissedeceği duyguları iyi özetlediğini düşünüyorum: "Şimdi her şey için zaman olacaktı."

Karin Slaughter
6 Şubat 2021
Atlanta, Georgia

TEŞEKKÜR

İlk teşekkürlerim her zaman beni kendimden uzun süredir tanıyan Victoria Sanders ve Kate Elton'a gidiyor. Eşitlikleri bozan Emily Krump, Kathryn Cheshire ve tüm GPP takımına teşekkür ederim. VSA'daki Bernadette Baker-Baughman'a teşekkür ederim, sonsuz bir sabrı var (ya da her sabah iğne batırdığı bir bebeğimi yaptı).

Kaveh Khajavi, Chip Pendleton ve Mandy Blackmon iskelet ve eklem konusundaki tuhaf sorularımı cevapladı. David Harper yirmi yıldır insan öldürmeme yardım ediyor ve her zamanki gibi katkıları son derece yardımcı oldu, cep telefonu ve kanal kilitleri ile Texas karını ve buz fırtınalarını geçirmeye çalışırken bile. Elise Diffie, veteriner kliniklerinin işleyişi konusunda bana yardımcı oldu ama art niyetli hileler bana ait. Ayrıca, bu kitabı okuyanlar içinde Büyük Pirene köpeğine Deux Claude ismini vermenin ne kadar komik olduğunu fark eden tek kişi olabilir.

Alafair Burke, Patricia Friedman ve Max Hirsh bana hukuki süreçler konusunda yardımcı oldular; tüm hatalar bana aittir

(maalesef hukuk hiçbir zaman insanın olmasını istediği gibi olmuyor). Merak edenler için söyleyeyim: Georgia Yüksek Mahkemesi Baş Hâkimi 14 Mart 2020 günü tüm jüri duruşmalarını "duruşma salonunda çok fazla insanın toplanmasını gerektirdikleri için" eyalet genelinde yasaklayan bir bildiri yayınladı. Ekim ayında bu karar kaldırıldı fakat Noel'den birkaç gün önce hızla yükselen enfeksiyon oranları nedeniyle Baş Hâkim kararı tekrar yürürlüğe koymak zorunda kaldı. 9 Mayıs 2021 günü karar tekrar yürürlükten kaldırıldı, "Covid-19 vakalarının tehlikeli artışı son zamanlarda geriledi," dendi. Şu anda buradayız ve tüm kalbimle böyle devam edeceğini umuyorum.

Son olarak, bu hikâyeyi yazarken uzun yokluklarım (hem mental hem fiziksel anlamda) ile başa çıktığı için D.A.'ya teşekkür etmek istiyorum. Uzun yıllardır karantina tarzı bir hayat yaşadığım için kolay olacağını düşünmüştüm, maalesef olmadı. Ne olursa olsun yanımda olduğu için babama teşekkür ederim. Pandemi büyük oranda geçtiği için çorba ve mısır ekmeği teslimatının hızla devam etmesini bekliyordum. Kardeşime: kardeşim olduğun için çok teşekkür ederim.

Son son olarak: Uyuşturucular ve nasıl kullanıldıkları hakkında yazarken birçok inisiyatif kullandım çünkü kılavuz sunacak değilim. Bağımlılık kurbanıysanız lütfen sizi her zaman seven birileri olduğunu unutmayın.

KARIN SLAUGHTER'LA SÖYLEŞİ

S: **Yalancı Tanık *için nereden ilham aldınız?***

C: *The Good Daughter* kitabımı yazarken avukatlar hakkında yazmaktan çok zevk aldım ve tamam, arkadaşım Alafair Burke Stanford'da hukuk okudu, hukuk profesörü, eski savcı ve harika bir gerilim yazarı diye düşündüm. Tüm bu özellikler onu harika bir kaynak yapıyordu. Çoğu zaman bir konuda uzman olan fakat cevap vermekte başarılı olmayan, sayfada güzel duran şeyler söyleyemeyen kişilerle karşılıyoruz. Alafair hikâye anlattığımı anlamakla kalmıyor, aynı zamanda, "Bana yapmak istediğini söyle, oradan geriye gidip hukuki temele dayarız," diyebiliyor. *Yalancı Tanık*'ı yazmaya başladığımda böyle bir yeteneğe ihtiyacım olacağını biliyordum fakat endişelendim de çünkü hukuki konularda kendimi eğitmenin uzun süreceğinin farkındaydım. Tesadüf eseri, hikâyenin o kısmına geldiğimde Alafair'in seçmen bilinci uyandırmayı amaçlayan bir kampanya için açık artırmayla bir metnin "hukuki incelemesini" yapacağını gördüm. Ben de teklif verdim ve kazandım. Bu şekilde kendimi suçlu hissetmedim çünkü Alafair bunu zaten yapacaktı, o zaman benim için yapmasının bir sakıncası yoktu, ayrıca para da iyi bir amaca hizmet etmiş oldu. Ayrıca evlilik ayrıcalığının detaylarını öğren-

me fırsatım da oldu, bu hak benim hep ilgimi çekmişti. Ayrıcalık konusu televizyonda çok görünen fakat genellikle doğru tasvir edilmeyen bir konu.

Avukatımın karakterinin geçmişini biraz Alafair'e benzettim çünkü Alafair gibi Leigh de ekonomik açıdan ayrıcalıkları az bir bölgeden büyüdü fakat zihnini kullanıp sıkı çalışarak çok iyi bir hukuk okuluna girdi. Üniversiteyi bırakan birisi olarak bunu yapabilecek disipline sahip olan insanlara hayranım.

S: Karmaşık kız kardeş ilişkileri hakkında yazdığınız ilk roman değil. Leigh ve Callie'nin dinamiği nasıl gelişti anlatabilir misiniz?

C: *Yalancı Tanık* nefes kesici bir gerilim kitabı olsa da hikâyenin merkezinde Leigh ve Callie'nin kız kardeş ilişkisi var. Birçok şeyi paylaşıyorlar, örneğin aynı espri anlayışı ve hayata karşı aynı buruk bakış açısı. Leigh çok eğitimli bir avukatken Callie kendini kitap okuyarak ve sokaktaki insanları izleyerek eğitmeyi başarmış. Bence bu onların seslerini tanımlamaya yardımcı oluyor ki bu iki karakter yazarken önemli, birbirlerinden farklı konuşmaları gerekiyor. Aynı düşünemezler. Leigh'yi yazdığım zaman avukat olmanın öğrettiği bakış açısıyla bakıyordum, Callie ise dünyaya bir keşin bakış açısıyla bakıyor. Kesiştikleri noktalar var çünkü ikisi de hukuk hakkında bilgi sahibi ama Leigh'nin bilgisi suç alanında değil. Onun çözümü suçtan geri giderek müvekkilinin suçsuz olduğunu göstermek. Callie'nin düşünceleri ise önce nasıl kaçacağını planlayıp daha sonra suçu işleme yönünde ilerliyor. O da olmazsa, ünlü avukat ablasını arayabilir.

S: Kitaplarınızın hepsinde ciddi araştırmalar yapıyorsunuz.* Yalancı Tanık *için yaptığınız araştırmadan biraz bahseder misiniz?

C: Araştırma yapmak bu sefer özellikle zordu çünkü pandemi sırasında gerçekleşen bir hikâye yazdım. 2020 çok çalkantılı

bir değişim yılıydı. Yazmaya başladığımda elimde ne olacağını, pandeminin ne zaman —tabii bitecekse— biteceğini söyleyen sihirli bir kürem yoktu. Hayatları Covid nedeniyle radikal derecede değişen insanları hikâyeye yansıtmanın önemli olduğunu düşündüm. Polisiye romanların amacının topluma ayna tutmak olduğunu düşünmüşümdür hep, bu da kaçıramayacağım bir fırsat gibime geldi.

Üniversitedeyken Katherine Anne Porter'ın kısa romanı *Pale Horse, Pale Rider* üstüne çalışmıştık. Bu hikâyenin en sevdiğim yanı 1918 influenza, diğer bir deyişle İspanyol gribi salgınını ilk defa o kitabı okurken öğrenmiştim. Porter'ın kendisi de bu hastalığa yakalanmış ve neredeyse ölmüş. Ateşten saçları beyaza dönmüş. Ölüm korkusundan, ekonomik belirsizlikten, sevdiklerini kaybetmekten ve beyaz atlının (ölüm) onun için gelmesinden duyduğu dehşetten bahsetmiş kitabında. Hayatı boyunca dünya bakışını değiştirmiş, tıpkı Covid'den sonra hepimizin hayata bakışının hem iyi hem de kötü yönlerde değişmesi gibi.

S: Bu değişimden biraz daha bahsedebilir misiniz?

C: Bu iki pandemi arasında yüz yıl kadar fark olsa da gündelik hayatta benzer yankıları var. Şu anda 1918 grip mikrobunun Amerika'dan geldiğini düşünsek de o dönemdeki korku ve yanlış bilgi korkunç bir yabancı düşmanlığına neden olmuştu. İsmi İspanyol gribiydi, bu yüzden İspanyollar düşman gösterildi. Irkçılıktan mikrop teorileri doğdu, dünyanın belli bir kesiminden gelen mültecilerin kirli ya da hastalıklı olduğu düşünüldü. Bu tutum ile günümüzde Asya Amerikalılar ve Pasifik Adaları'nda yaşayanlara karşı gösterilen şiddet arasında kolayca paralel çizebiliriz. İki dönemde de dünyanın bir araya gelip toplu ölüm etkinliklerine son vermek için çalışması gerekirken köprüler inşa etmek yerine kendi köşelerimize çekildik.

Ayrıca geçtiğimiz yılda dilin ne kadar değiştiğini gösteren, önem seviyesi düşük başka konular da var. İki yıl önce "maske" kelimesini kullansam aklımıza güzellik maskesi gelirdi. Şimdi ise yüz maskelerini düşünüyoruz. Başka bir örneği de, ben lisedeyken birinin HIV pozitif çıktım demesi ölüm fermanı gibiydi. Birkaç ay önce bir arkadaşım beni aradı ve heyecanla antikor testinin pozitif çıktığını söyledi. Dilin, perspektifin, hepsinin hastalığa bağlı olması bana çok ilginç geliyor.

S:* Yalancı Tanık'a *pandemiyi dahil etmeye ne zaman karar verdiniz?

C: İlk karantina uygulandığında birçok yazarla konuştum. Karantina deneyimleri hakkında röportaj yaptığım videolar çektim. *Sizin olduğunuz yerde durum nasıl? Pandemi ne durumda? Nasıl idare ediyorsunuz? Ne okuyorsunuz?* Gibi sorular sordum. O dönem nedeniyle hepimiz ya sıradaki romanımızı düşünüyorduk ya da yazıyorduk, bu yüzden onlara pandemiyi kitaplarına ekleyip eklemeyeceklerini sordum. Michael Connelly dışında herkes hayır dedi. Bir yanım Mike yapacaksa benim de bahanem olur dedi. Gerçi diğer yazarların pandemiyi *yazmamak* için haklı nedenleri vardı, özellikle de ölüm oranları artmaya başladığında. Birçoğumuz kaçmak için hikâye yazıyoruz; hem kendimizin hem de okurun kaçışı için. Hikâyeye gönüllü inanma, okurla yazar arasında yapılan bir sözleşme gibidir. Birçok yazarın pandemi olmuyormuş gibi yapmak istemesini anlıyorum ama ben *şu anda nasıl yaşadığımızı yansıtmak istiyorum* diye düşündüm.

Tuhaf olan, romanın yarısını yazdıktan sonra bir adım geri atıp *vay be, hayatımızın ne kadar değiştiğine inanamıyorum* dedim. Çünkü değişim çok hızlı ama aynı zamanda çok kademeliydi. Özellikle de alıştığımız şeyleri düşününce fark ediliyor; tuvalet kâğıdı, ıslak mendik kıtlığı ve hatta el dezenfektanımın aniden tekila gibi kokmaya başlaması ya da öksüren birine atı-

lan şüpheli bakışlar. Ya da maske takmayan birini gördüğünüzde hissettiğiniz öfke çünkü siz onları güvende tutmaya çalışıyorsunuz ama onlar bu sosyal anlaşmayı yerine getirmiyor. Nedeni ne? Mikroçip mi? İlaç şirketleri mi? Haklı olduğunu ve tüm dünyadaki tüm saygıdeğer, deneyimli uzmanın haksız olduğunu düşünen cahiller yüzünden mi?

Herhalde kötü şeylerin bizi etkilemeyeceğini ya da büyülü bir şekilde kaybolacağını düşünmek insan doğasında var. Mart karantinasından sonra *tamam bitti* diye düşündüğümüzü hatırlıyorum, sonra yaz geldi ve durum çok kötü olmayınca herkes güvende olduğumuz yanılgısına düştü. Belki de yorulmuştuk, o yüzden artık devam etmemeye karar verdik. Çok umutluyduk! Güneş parlıyor, raflarda tuvalet kâğıdı var, köşedeki sevdiğimiz pizzacı kapanmayacak diye umutluyduk, başka nedeni yoktu. Sonra sonbahar ve kış geldi ve uzmanların yaşanacağını uyardığı her şey yaşandı. Hayat kayıpları —ki bunların bazılarını engellemek mümkündü— dünyanın asla toparlanamayacağı bir travma.

S: Pandemi hakkında yazma kararı normalde karşılaşmayacağınız engeller çıkardı mı karşınıza?

C: Müvekkili eninde sonunda duruşmaya çıkacak bir avukat hakkında yazıyorum. Mart 2020'de Georgia eyaletindeki tüm mahkemelerden sorumlu olan Georgia Yüksek Mahkemesi Baş Hâkimi tüm jüri duruşmalarını ikinci bir emre kadar askıya aldı. Sonra Ekim 2020'de tamam, yine jüri duruşması yapacağız dedi. Aralık 2020'de ise aa, çok fazla insan ölüyor. Artık jüri duruşması yok, dedi.

Kitabı yazarken hikâyenin sonradan gelen bu kısmı konusunda tahmini davranmak zorunda kaldım. *Bu duruşma sahnesi Zoom üstünden mi yapılacak, yine jüri duruşması olacak mı, olacaksa nasıl?* Sonra aşılar anons edildi ve *ne olacağını tahmin et-*

men gerekecek, yanılırsan açıklarsın, yanılmazsan da sorun yok diye düşündüm. Şansım yaver gitti ve kitap baskıya gitmeden önce Baş Hâkim çıkıp jüri duruşmaları devam edecek dedi. Bu jüri duruşmalarındaki davalıların tersine kendimi çok şanslı hissettim. Gerçi itiraf etmem lazım ki bu belirsizlik farklı bir stres katmanı ekledi çünkü bunu yazmakla kalmıyordum, gerçek hayatta yaşıyordum ve bu duruşmaların, normal hukuki süreçlerin durmasının sonuçlarına şahit oluyordum.

Marshall Project adında bir blog takip ediyorum, suçlular üstüne odaklanan bir blog. Hapishanelerde hem mahkûmların hem de çalışanların Covid nedeniyle öldüğünü öğrenince kalbim parçalandı. Ayrıca avukatlarla konuşuyordum, bu yüzden çim biçme makinesi çalmak kadar yüzeysel bir şey yüzünden tutuklanan müvekkiller gördüm, bir de kefalet konusunda ödün vermeyen bir hâkime denk gelirlerse 500 dolar ödeyemediler diye eyalet hapishanesine gitmeleri mümkündü.

Bu hikâyeyi birine anlattığımı hatırlıyorum, onlar da bana yaptı mı peki? diye sormuşlardı. Ben de, *çim biçme makinesi çaldığımız için idamın reva görüldüğü noktaya mı geldik?* diye sordum kendime. *Yalancı Tanık*'ta bu konuyu işledim çünkü Covid'den sosyal adalet bakışıyla bahsetmek istiyorum. İnsanların suyu ve sabunu yok diye ölmelerine izin verdik ve bu yanlış bir şey.

S: Karin Slaughter eserlerinin değişmez noktalarından biri de acımasız kötüler. Bu kadar inanılır karakterler yaratabilmek için kötülerin beynine nasıl giriyorsunuz?

C: Ben daha çok iyilerin beynine girdiğimi düşünüyorum (kötü kadınlar hakkında da yazdığımı eklemek isterim) ama kötü birini yazarken çizgi film gibi görünmemesine çok dikkat ediyorum. Kötülük yapmalarının nedeninin "Çünkü çok kötüler," olmasını istemiyorum. İnsanlar bazen kötü seçimler yapabiliyorlar.

Bazen bağımlılık ya da ruhsal hastalıklardan mustarip oluyorlar. Bazen istediklerini yapabileceklerini düşünüyorlar. İnsanların kötü şeyler yapmasının nedenleri var, ben bu nedenleri açıklamak istemiyorum. Onlara bahane sunmak yerine daha çok "Hey, çocuk istismarı konusunu ciddiye alsak iyi olur çünkü mağdurlar yetişkin olduğunda istismarın etkilerinden kurtulamıyorlar, çok öfkeli, yıkıcı insanlara dönüşebiliyorlar" demek istiyorum.

Ann Rule'u çok severim; neden ve sonuç yazmakta harikaydı. *The Stranger Beside Me*'de Ted Bundy'den bahsettiğinde kitap Ted Bundy'den çok canını yaktığı, hasar verdiği, onunla temasa girecek kadar şanssız olduğu için hayatları asla aynı olmayacak kişiler hakkındaydı. Ann her zaman kurbanların hikâyesini anlatmaya odaklanıyordu, ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Kurgu yazdığım halde okurlarımın bu suçların kurbanlarının gerçek olduğunu, sonuçlarının gerçek olduğunu, aileleri, toplulukları etkilediğini söylemek istiyorum. Bunun doğru olmadığını düşünüyorlarsa kendi topluluklarına bakmaya, dünyada doğru olmayan diğer şeyleri düşünmeye itmek istiyorum onları.

S: Ayrıca kitaplarınızda doğrudan vurularak ölenlerin sayısı çok az. Bunu bilerek mi yapıyorsunuz?

C: Silahlar hakkında yazmıyorum çünkü bunu iyi bir şey gibi göstermeden yazmak çok zor, özellikle de Amerikalı okurlar için. Belki nesille ilgili bir şeydir ama biz popüler kültür yüzünden silahlara belli bir açıdan bakmaya alıştık. *Pulp Fiction*'daki John Travolta'nın silahı yan çevirmesini düşünüyoruz ya da *Bad Boys*'da mermilerin uçuştuğu sahneleri düşünüyoruz, o kadar şiddet dolu ki neredeyse akıl almaz.

Diğer bir yandan, kadınlara karşı şiddetten bahsediyorum ve bu genellikle detaylı oluyor. İstatistikleri hepimiz biliyoruz, şiddet gören bir kadının yaşadığı evde silah bulunuyorsa silahla vurula-

rak ölme riski beş kat artıyor. İnsanları istismar eden kişilerin silahı tehdit ve ikna aracı olarak kullandığını biliyoruz ve her ay ortalama elli üç kadın ilişki yaşadığı kişi tarafından vurulup öldürülüyor. Sık sık duymadığımız şeyler ise giysilerinin altında kırık kaburgalar ve morluklarla sessizce işine giden ya da çocuklarını okuldan alan kadınlar. Ben bu tür kadınların hikâyelerini anlatıyorum.

S: Buddy'nin ölümü özellikle çarpıcı. Bu sahneler nasıl gelişiyor?

C: Buddy korkunç bir insan ve bende kişiliğine uygun bir şekilde ölüyor. Gerilim yazmanın harika yanlarından biri de bu; gerilim romanında gerçekte olmayan şeyler oluyor, o da tatmin edici bir son. Örneğin Buddy ölüm cezasına çarptırılsa ama yirmi yıl yaşasa kurbanları mahkemelere çıkmak, duruşmalarda konuşmak zorunda kalacaktı, sonunda Buddy yaşlılıktan ölecekti, bu sırada kurbanlarının hayatı da mahvolmuş olacaktı. Kitaptaki ölümü çok daha tatmin edici ve bunu sevmemin nedeni gerçek hayatta böyle bir tatmin olmaması.

S: Benim için bu romandaki en çarpıcı konulardan biri Callie'nin bağımlılıkla olan çatışmasıydı. Bu konudan bir şekilde mustarip olan birçok aile olduğunu düşünüyorum; bu temadan ve neden kitaba eklediğinizden biraz bahseder misiniz?

C: Bağımlılık hakkında daha önce de yazmıştım ama Callie'nin hikâyesi bana kişisel seviyede dokundu. Genellikle bağımlıların bahsedilmediği bir biçimde bahsettim ondan. Kötü biri değil. İnsanları seviyor. Sevilmeyi hak ediyor. Bence bağımlılığın ahlaki bir yetersizlik olduğu ya da sadece belli tip insanlara olduğu konusunda yanılgılarımız hâlâ devam ediyor. Ayrıca uyuşturucu bağımlılığı ve insanların bu bağımlılığa nasıl düştüğü hakkında çok yanlış bilgiler var. Ben AA programının işe yaramadığını söyleyenlerden değilim çünkü işe yarayan insanlar için işe ya-

rıyor fakat programın başarı oranı sadece yüzde 5. AA programı bazı insanlar için asla işe yaramayacak. Anonim Bağımlılar da bazı insanlar için asla işe yaramayacak. Yine de hâkimler bu programları zorunlu kılıyor ve bu programları başarılı şekilde bitiremeyen ya da başarısız olan insanları hapse atıyor.

Yardım isteyen insanlara yardım etmenin alternatif yollarını aramamız gerekiyor. Özellikle de uyuşturucu konusunda bu program çok ama çok insan için hüsran oldu. Uyuşturucu bağımlılığı için metadon alarak bırakmanın işe yaradığını biliyoruz ve bunu uygulamıyoruz çünkü tutucu bir inancımız var, kendi başlarına bırakmalılar, iradelerini kullanmalılar diye düşünüyoruz. Bu nedenle bağımlılar başaramayınca kendilerini berbat hissediyorlar. Bağımlı olmak insanın genelde de berbat hissetmesine neden olan bir şey. İnsanları hayal kırıklığına uğrattıklarını, sevdiklerinin canını yaktıklarını biliyorlar, bir de üstüne sonunda onları öldürecek bir uyuşturucuya bağımlılar diye karakterlerinde bir sorun olduğu yükünü yüklemeyelim. Bu utanç ihtiyaçları olmayan fazladan bir yük daha oluyor, daha da uzaklaşmalarına neden oluyor.

Callie'yi yazarken kötü ve aptalca şeyler yapmış iyi birinin bu durumda nasıl yaşayacağını yazmak istedim. Belli bir açıdan baktığımızda hepimiz kötü ve aptal şeyler yapmış iyi insanlarız. Okurların Callie'yi sevmesini ve onu zor bir hayat yaşayan bir insan olarak görmesini istedim. Yani Callie'yi cüzdanınızla yalnız bırakın demek istemiyorum ama onunla kahve içseniz çok eğlenirsiniz. Bu yüzden okurların onu tanımasını istiyorum.

S: Callie'nin romandaki hayvanlara verdiği isimleri her gördüğümde güldüm, gerginliği bozmak için tam zamanında geldiler. Komik isimli evcil hayvanlarınız var mı? Varsa bu isimler nereden geldi?

C: Ben kediciyim ve size her kedinin birden fazla lakabı olduğu konusunda garanti verebilirim. Birisi yeni bir kedi aldığın-

da hep *diğer isimlerini de söyledi mi?* diye sorarım. Çünkü kediler ancak güvenince diğer isimlerini söylüyorlar. Kedime diziden esinlenerek Dexter ismini verdik çünkü orada olduğunu bilmiyorduk ama her yerde cesetler buluyorduk. Ön bahçe onun cinayet alanı gibiydi; kuş kanatları, gagalar, yavru tavşanlar. Korkunç bir şeydi. Yazdığım kitaplara bakınca ölü hayvanlardan rahatsız olmayacağımı düşünürsünüz ama ben *etrafta ya seri katil ya kedi ya da ikisi birden var, bu konuda aile toplantısı yapmamız lazım,* dedim. *Yalancı Tanık*'taki kedinin de sadece Callie'nin bildiği birçok ismi var. Bence kedinin ismini soran kişi hakkındaki düşüncelerini kedinin ismiyle yansıtıyor. Ayrıca balıklara verdiği isimler çok hoşuma gitti; "Swim Shady" beni çok güldürdü, en sevdiklerimden biri oydu.

Ama bu karaktere bağlı aslında, Callie'yi insanın tanışmak isteyeceği bir karakter yapmakla alakalı (tabii cüzdanınızı çalmazsa). Leigh, Callie'nin Doctor Dolittle gibi tüm gün kedilere kitap okuyarak çok mutlu olacağını söylüyor ve çok da yerinde bir düşünce. Çünkü hayvanlar insanın canını yakmaz. Evet, kediler gıcık olabiliyor ama insanı sevdiklerinde *gerçekten seviyorlar.*

Bu konuyu redaktörümle de konuştuk; Callie birinin süs atı olmasından bahsediyor ama süs atları adrenalin bağımlısı katiller olmasalar benzerdi diyor. Redaktörüm bana galiba adrenalin bağımlısı katiller *olsalar* demek istedin dedi ben de hayır, süs atları adrenalin bağımlısı katiller zaten, berbat şeyler, insanı öldürürler dedim. Öyle biliniyorlar. Ayrıca Callie ve Dr. Jerry'nin hayvanlar hakkında şakalaşmalarına bayılıyorum. Sonda Dr. Jerry, Walter'a, "Hiç bir ahtapot tarafından yüzüne yumruk atıldı mı?" diye soruyor. Ahtapotlar bunu yapıyor. Okyanusun dibinde takılırlarken bir balık görüyorlar ve durduk yerde yüzüne yumruk atıyorlar. Tam gıcıklar. Callie de böyle bilgileri seviyor. Hayatını bu fikrin etrafında kurmuş; hayvanlar dışarıda yaşıyor ve biz ha-

valıyız, herkesin nazik olduğu mutlu, büyülü bir yerde yaşıyor, kafanı bir kedinin kucağına koyup uyuyabiliyorsun ama bazen bir ahtapot tarafından yumruk yiyorsun ve bunun çok komik olduğunu düşünüyor.

S: Romanlarınızda hep birçok şarkı ve günlük pop kültürüne göndermeler oluyor. Bunları koymanızın bir nedeni var mı ve koymayı en çok sevdiğiniz gönderme nedir?

C: Kitaplarımda "çentik" kelimesini sık sık kullanıyorum çünkü kelimeyi seviyorum. Hatta birisi bana yazıp bu "çentik" nedir diye sordu. Ben de cevap vermedim çünkü çentik nedir biliyor. Herkes biliyor.

Eskiden kitaplarımda pop kültüre gönderme yapmıyordum. Grant County serisine başladığımda Milli Vanilli ne güzel dediğim için bu hikâyeler birkaç sene sonra eskisin istemiyorum diye düşünüyorum. Sonra günümüzde geçmediğini ortaya çıkaran göndermelerin hiç beklemediğim şeyler olduğunu fark ettim, örneğin bir faks makinesi var, üretimi bitmiş bir araba modeli var, biri durup ankesörlü telefon kullanıyor. Bu tür değişimleri öngörmemiştim.

Will Trent'i yazmaya başladığımda pop kültürünü özellikle Will için dahil ettim çünkü öğrenme güçlüğü var, bu yüzden müzik onun için çok önemli, yaptığı göndermelerin çoğu müzikle alakalı. Jeffrey'nin göndermeleri edebiyatla alakalıydı; bunu *The Silent Wife*'da çok gördük, Sara ile Jeffrey konuşuyorlar ve birden Sisifos göndermesi yapılıyor. Jeffrey ve Sara'nın edebiyatla olan bağı Will'e uygun değil ama Sara ve Will'in müzikle bağı var, ilişkilerini güçlendirecek farklı şeyler var, bu yüzden ilk Will kitabını yazdığımda günümüzü de kitaba eklemenin iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.

Criminal adlı eserimi yazarken daha fazla pop kültürü ekleyerek büyük bir değişiklik yaşadım çünkü 1970'ler ile günümüz-

den yan yana bahsediyordum. 70'lerden bahseden versiyonlar 70'lere gönderme yapıyordum, bu yüzden günümüzde de benzer göndermeler olması mantıklı geldi. Bu yüzden Jefferson Starship, Jefferson Airplane'e dönüştü ve daha önce hiç yapmadığım bir şekilde dünyadaki olaylardan ve siyasetten bahsetmeye başladım.

The Last Widow üstünde çalışırken bu tam meyvesini verdi. Sonunda bir şeylerin olacağını yazdığımı hatırlıyorum çünkü dünyadaki herkes gittikçe daha sinirleniyor ve daha yalnızlaşıyordu. İki yıl sonra Michigan ve US başkentinde olanlar gibi bir şey olacağını bilmiyordum (ki bu hafif spoiler sayılır) ama hikâyeyi günümüze temellendirmek istiyordum. *Yalancı Tanık*'ı yazarken de aynı şeyi hissettim çünkü umarım —lütfen— hayatımızın on sekiz ayından ibaret kalacak bir dönem hakkında yazıyordum.

Belki de yaşlandıkça daha önemli bir hal aldı, kitaplarımın yazıldığı dönemde hayatımın nasıl olduğuna dair bir resim sunmasını istemiş olabilirim.

S: Kitaplarınızda çok dönemsel fakat çok ciddi bazı olayları işlediniz, örneğin* Cop Town*'da #MeToo hareketinin gelişimini,* Pretty Girls*'de kadınlara karşı şiddete karşı nasır tutmuş olmamızı ve hatta öfkeli bir kalabalığın başkentin kapılarını kıracak duruma nasıl geldiğimizi ki bu durum* The Last Widow*'da olan olaya çok benzemekte. Sizce gerçek hayattaki bu olayların kurgunuzda neden bu kadar yakın bir yansıması var?

C: Bence polisiye yazarlarının çoğu şu anda geldiğimiz durumu tahmin edebilirdi çünkü bu tür şeylere dikkat ediyoruz. Bir yıl Lee Child ve ben teknik olarak aynı konu üstüne yazdık. *Pretty Girls* kitabımı yazdığımda o da neredeyse aynısını yazdı, kendi kitabını yazmadan önce benimkini okumuştu ve bana, "Sana yemin ederim kitabını okuduğumda ben kendi kitabımın fikrini zaten üretmiştim," dedi.

İnsanların söylediklerine dikkat ederseniz olacakları tahmin edebiliyorsunuz, çok garip bir şey. Ayrıca polisiye yazarlarının "İnsanlar neden kötülük yapıyor?" sorusuna büyük bir ilgi duyduğunu düşünüyorum. Kötü şeyler dünyadan ayrı bir boyutta olmuyor. Olacağını anlayabiliyorsun. *The Last Widow*'u yazdığımda Timothy McVeigh olayına benzer bir şey yaşayacağımızı sandım. Olmadığına çok sevindim fakat Demokratik Parti Ulusal Karargâhına ve Cumhuriyetçi Parti Ulusal Karargâhına konan o bombalar patlayabilirdi. Olmamış olması tamamen şans. Bence benim yaptığım geleceği görmek değil, çok fazla hikâye okuyorum ve insanların işi olmadığı için dikkat etmediği birçok şeye dikkat ediyorum o kadar.

Ayrıca FBI da aynı şeyleri söylüyordu, olan korkunç şeyleri gizli bir kanaldan takip etmiyorum yani. Şanslıyız ki onlar da dikkat ediyor. İşe siyaset karıştırmadan görevlerini yapmalarına izin vermemiz lazım o kadar.

S:* Yalancı Tanık *yirmi birinci kitabınız fakat* Parçalar *isimli eseriniz şu anda Netflix dizisi haline getiriliyor, televizyon dizisi konusunda da heyecanlı gelişmeleriniz oldu. Bu durum yazarlık hakkında düşüncelerinizi değiştirdi mi? Değiştirdiyse nasıl değiştirdi?

C: Şu anda Avustralya'da çekim yapıyorlar ki bu konuda çok heyecanlı ve minnettarım çünkü çekimleri güven içinde yapabiliyorlar. Mart 2020'de Vancouver'da başlamak istemişlerdi ama hepimiz Mart 2020'de planlar yapmıştık. Bruna Papandrea, kitabı senaryoya çeviren yapımcı Avustralyalı, bana gelip; *Çekimleri Avustralya'ya taşıyalım, orada işler nasıl yürüyor biliyorum* dedi. Tabii ki Netflix de becerisini konuşturdu. Herkes o kadar uyum içinde çalıştı ki hayran kaldım. Lokasyona gelince, Avustralya'nın virüsü en başından itibaren ciddiye almasının iyi olduğunu düşünüyorum. Ekipten oraya giden insanlar otel

odasında karantinaya girmek zorundaydı. Gerçekten. Otel odasına kilitlendiler ve iki hafta çıkmalarına izin verilmedi. Hükumet bu konuda tedbiri elden bırakmadı, böylece hastaneye kalkma ve ölüm oranları düştü. Ayrıca sinema endüstrisi de bu durumu ciddiye almaya ve setleri olabildiğince güvenli tutmaya karar verdi. Bu kontrollü çevrede çekimlere başladık, birkaç hafta oldu ve çok iyi gidiyor. Setten fotoğraflar yolluyorlar, görmesi çok heyecan verici. Hikâyeyi ele alış biçimlerini çok beğendim. Tabii ki değişiklikler yapmaları gerekti *Parçalar* kitabımın büyük bir kısmı arabada geçiyor, karakterin düşüncelerini ve duygularını anlatıyorum ama bunu sinemada yapamazlar, bir şeyler olması gerekiyor. Senaryodaki değişiklikleri kesinlikle onaylıyorum. Hepsinin bir araya geldiğini görmek çok heyecan verici. Umarım okurlarım da beğenir.

S: Zevk için ne okuyorsunuz? Okuma alışkanlıklarınız pandemi sırasında değişti mi?

C: Tarihi kurguyu hep çok sevmişimdir. *Doctors Blackwell* isimli bir kitap var, 1800'lerin ortasında, kadınların doktor olamadığı dönemde doktor olan iki kardeşin biyografisi. Komik olan, çok kötü insanlardı çünkü kadınların zeki olduklarını düşünmüyorlardı (kendileri dışında) ve kadınların ayaklanmasının hata olduğunu düşünüyorlardı. Onca engeli aşan bu kadınların bunun yalnızca onların hakkı olduğunu düşünmesi çok ilginç (bölücü feminizmin gölgeleri). İki kardeşin de birçok hatalı yönü var fakat sevdiğim kısmı güzelleme yapılmamış olması. Anlatım şekli bana büyürken okuduğum kitapları getirdi, arada sırada bilimsel bir keşif yapan, bir maceraya atılan kadınlar hakkında hikâyeler oluyordu ve bu hikâyeler başarılı kadınların nazik, anaç ya da iyi bir bakıcı olduğu temeli üstüne kuruluydu, erkekler izin verse kanseri tedavi edebilecek harika biri olduğu üstüne değil.

Ayrıca *Last Call* adında yeni bir kitaba başladım, New

York'ta eşcinsel erkekleri hedef alan bir seri katille ilgili. Stili bana *The Five*'ı hatırlatıyor, Karındeşen Jack ile ilgili olan kitap hani, çünkü kurbanların hayatlarına ağırlık veriyor. Orta batı tarafında büyümüş bir adam var, üstüne çok baskı yapılıyor. Bir gey bara gidiyor ve seri katille tanışıyor ama kitap adamın hayatından ve onu bu noktaya getiren olaylardan bahsediyor. O kadar farklı açılardan tarihi ele alıyor ki New York'u, çeşitli gey bar tiplerini, orta batıdaki gey erkeklerin ne çektiğini görmüş oluyorsunuz, çok etkileyici ve ilgi çekici. Oturup insanların gerçek kimliklerinden bahseden kitapları çok seviyorum. Dörtte üçünü bitirdim ve seri katilin ismi ilk defa geçti. Bence bu şekilde yapılması gerekiyor; kurbanlara ve kaybedilenlere odaklanılmalı, hayatlarını eline alın şerefsize değil.

Eklemek istediğim bir şey daha var çünkü pandeminin okuma alışkanlıklarımı değiştirdiğini düşünüyorum. Olup bitmiş şeyler hakkında daha çok okumaya başladım, böylece olacakları biliyorum. Daha güvende hissediyorum. Birçok insanın aynısını yaptığını düşünüyorum. Facebook sayfamda da görüyorum, birçok insan geri dönüp *Blindsighted*'dan itibaren kitaplarınızı okudum yazmış. Tanıdık olan şeylerin insanları rahatlattığını düşünüyorum.

S: İnanılmaz bir şekilde yılda bir kitap yazıyorsunuz. Bunu nasıl başarıyorsunuz? Yazmak için herhangi bir ritüeliniz var mı?

A: Önce keçi kurban ederek başlıyorum.

Şakayı bir kenara bırakırsak pandemi sırasında sıradaki kitabım hakkındaki düşüncelerimin çoğunu tur yaparken havaalanlarında, uçaklarda ya da otellerde beklerken edindiğimi fark ettim. Seyahat edememenin diğer insanların yaşadıkları yanında çok küçük bir fedakârlık olduğunu belirtmek istiyorum ama geçen sene beş farklı ülkeye gitmem gerekiyordu. Hikâye yazmaya başka bir açıdan yaklaşmam gerekti daha doğrusu hikâye yazmanın düşünce kısmına farklı bir açıdan yaklaşmam gerekti.

Rutinime gelirsek, normalde Kuzey Georgia'daki kulübeme gidip yazıyorum. Arabayla iki saat kadar mesafede, giderken radyoyu kapatıyorum ve düşüncelerimi hikâyedeki belli bir parçaya odaklıyorum; örneğin bir bölüme. Orada iki hafta kalıyorum, yani iki hafta yazıyorum, sonra bir hafta eve dönüyorum, sonra iki hafta daha yazıyorum ve bir hafta eve dönüyorum. Callie kısmına ilk geldiğimde sıfırlanmam gerekti çünkü önceki iki haftalık gidişimde Leigh kısmını yazmıştım. Evde Callie hakkında düşündüm, hayatının nasıl olduğunu, espri anlayışının neye benzediğini göz önüne getirmeye çalıştım. Çoğu karakterimin olağandışı espri anlayışları var fakat Callie muhtemelen benim espri anlayışıma en yakın olan karakter çünkü çoğu kişi anlamıyor. Onun nedeni de esprinin aklındaki bir düşünceyle ya da kimsenin bilmediği bir televizyon dizisiyle alakalı olması. Karşıdaki insan sadece espriyi görüyor. Aslında o yüzden Atlanta'ya taşındım çünkü herkes bana *sen Jonesboro, Georgia için fazla tuhafsın, Atlanta'ya taşınman gerekiyor, belki oradaki biri seni anlar* dedi.

Callie bana biraz benziyor fakat neden böyle olduğunu anlayacak kadar da kendini tanıyor. Ben de dağlara çıkarken bunu yapıyorum. *Espri anlayışı nedir? Hangi kitapları okuyor? Neleri seviyor? Neleri sevmiyor?* Bu sorular karakteri nasıl yazacağımı belirliyor. Çünkü olay örgüsü aklımda oturmuş oluyor. Biçimlendirmem gereken şey duygusal taraf. Her hikâyenin iki yanı vardı: temeller, ki buna olay örgüsü diyebiliriz ve duygusal kısım. Bence duygusal kısım anlatılmazsa hikâye pek ilginç olmaz.

S: Gerilim kitaplarında sevdiğiniz ya da sevmediğiniz gelenekler var mı?

A: Yani, bence *gelenek* negatif bir kelime. Seri katil kitaplarına bayılıyorum. Çoğu insan ben seri katil kitabı okumuyorum diyor, peki. Haksızlar ama kendi fikirleri olabilir tabii ki.

Nasıl yazıldığına da bağlı. Lee Child ve benim aynı konuyu

yazmamızı düşünelim mesela. Kimse o iki kitabı okuyup bunlar benziyor demez. Çünkü Lee hikâyeyi kendi biçimiyle anlatıyor, ben kendi biçimimle anlatıyorum. Yaşlıca, alkolik ve saksafon çalan bir dedektifi bile yazsam kendi perspektifimi katarak yazarım. Bunun harika bir örneği Eric Garcia, aramızda yaşayan ama insan elbisesi giyen dinozorlar hakkında harika kitaplar yazdı. Bu kitapların *Anonymous Rex* ve *Hot and Sweaty Rex* gibi harika isimleri var. Ana karakter çok fazla içen ve saksafon çalan bir dedektif ama Eric onu insan kılığına girmiş ve özel dedektif olarak çalışan bir T-rex olarak yazdı. Yani buna gelenek mi diyeceğiz yoksa olağanüstü hikâyecilik mi?

S: Dünyayı ve ABD'yi gezdiniz; seyahat etmek tekrar güvenli hale gelince gitmek istediğiniz bir yer var mı?

A: ABD'yi gezmeye bayılıyorum. Alaska dışındaki tüm eyaletlere gittim, Amerika'yı çok seviyorum, yıllardır ziyaret ettiğim kitapçıları o kadar seviyorum ki oraları tekrar görsem sevinirim.

İlk kitabım 9 Eylül'den önce yazılmıştı ama kitabım için 9 Eylül'den birkaç gün sonra tura çıkacaktım. Bavullarım bile hazırdı. Tabii ki o trajediden sonra kimse bir yere gitmeyecekti. Uçaklar tekrar işlemeye başlayınca yayıncım bana evde kalma fırsatını verdi ama ben bir kadının tek başına uçağa binip ülkeyi gezmesinin teröristlerin yapmaya çalıştığı şeye karşı minicik de olsa bir başkaldırı olduğunu düşündüm. O kitabımın turuna çıktığımda hepimiz 9 Eylül'ün korkunç deneyimini ve kötü adamların kazanmasına izin vermeyeceğimiz inancını paylaştık. Üçüncü ya da dördüncü kitapçıma girdiğimde hepimiz *tamam, kurtulduk ve hayatlarımızı böyle yaşayacağız* demeye başlamıştık. Pandemi hakkında da aynısını düşünüyorum; virüsün kazanmasına izin veremeyiz. The Forum ve Peachtree Parkway gibi dükkânları tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. The Poisoned Pen'de-

ki Barbara Peters ya da Houston'daki Murder by the Book'taki McKenna Jordon gibi tanıdığım insanları görmek için sabırsızlanıyorum. İlişkiler kurduğum insanlar ve kitabevlerini saymakla bitiremem ve onları tekrar görüp *Tanrım, bunu da atlattık* demek için sabırsızlanıyorum.

Uluslararası olarak da çok gezdiğim için bu yıl özlediğim birçok insan ve ülke oldu. Hollanda'ya tekrar gitmek için sabırsızlanıyorum. 2020, uluslararası kariyerimde Hollanda'ya gitmediğim ilk yıldı ve Deventer'da Jan ile Joke'u göremedim. İngiltere'deki editörümü görmeyi çok istiyorum çünkü *The Silent Wife*'dan sonra yirminci kitabımızı kutlayacaktık. Danimarka'daki arkadaşlarım Sara Blaedel ve Alice Scott Krogh'u özlüyorum. Finlandiya'nın saunalarını ve İsveç'in kahvesini çok seviyorum. 2021'de Avustralya ve Yeni Zelanda'ya gidecektim ama tabii ki bunlar da iptal oldu. Beni en mutlu edecek şey tüm okurlarım ve yayıncılarımın güvende, sağlıklı ve mutlu olduğunu, etraflarının iyi kitaplarla çevrili olduğunu bilmek olacaktır.

YAZAR HAKKINDA

Krain Slaughter, yirmiden fazla *New York Times* çoksatan romanı yazdı, bunların içinde Edgar ödülüne aday gösterilen *Cop Town* ve tekli romanları *Pretty Girls, The Good Daughter* ve *Parçalar* da var. 120 ülkede basılan kitapları dünya çapında 40 milyondan fazla sattı. *Parçalar* isimli Eseri Toni Collette'in rol aldığı bir Netflix dizisi oldu, *Yalancı Tanık*, Grant Country ve Will Trent serileri ise televizyon dizisi olmak üzere prodüksiyona girdi. Slaughter, Kütüphaneleri Kurtaralım projesinin kurucusu; bu kâr amacı gütmeyen kuruluş kütüphane ve kütüphane yazılımlarını desteklemeyi amaçlıyor. Georgia'da doğup büyümüş olan Karin Slaughter, Atlanta'da yaşamaktı.

karinslaughter.com
Facebook/AuthorKarinSlaughter
Instagram/ karinslaughterauthor
Twitter/ @SlaughterKarin

SIRADAN BİR HAYAT...

Leigh Coulton, dışarıdan normal görünen bir hayat kurmak için çok çalıştı. İyi bir savunma avukatı oldu, boşanma sürecini medeni bir şekilde gerçekleştirdi ve kızıyla iyi bir ilişki kurmaya kendini adadı.

AMA GEÇMİŞ PEŞİNİ BIRAKMIYOR...

Ancak Leigh'nin sırlarla lekelenmiş, ihanetle parçalanmış, korkunç bir şiddetle yok edilmiş çocukluğu onu bir gölge takip ederek hayatını yaşanmaz bir hale dönüştürür.

VE ZAMAN DARALIYOR...

Kariyerini tehlikeye atacak prestijli bir davayla karşı karşıya kaldığında ise hiçbir şeyin tesadüf olmadığını anlayan Leigh, hem geçmişle hem de yıllar önce tüm iletişimini kopardığı kız kardeşi Callie'yle yüzleşmenin her şeye yeniden başlaması için son çare olduğunu düşünür.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN: 978-625-366-099-4
9 786253 660994